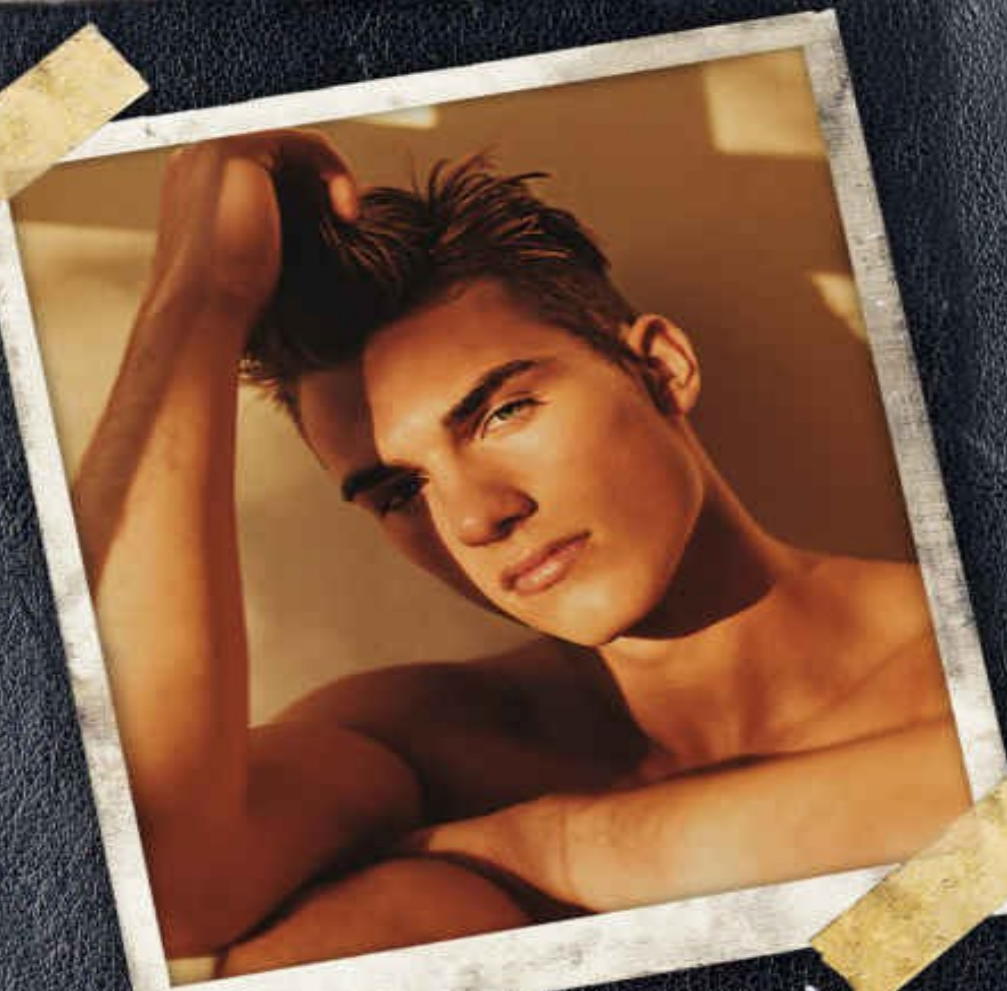

Things I Wanted to Say

~~BUT NEVER DID~~

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MONICA MURPHY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM (AMA ASLA SÖYLEYEMEDİĞİM) ŞEYLER

MONICA MURPHY

İÇİNDEKİLER

Önsöz Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36

Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Sonsöz

Çalma Listesi
Ücretsiz kitap ister misiniz?
Kaydolun! Teşekkür
Ayrıca Monica Murphy Yazar Hakkında

PROLOGUE

Geçmiş

Onu ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum.

Beni fark etmedi, ben de bunu tercih ederdim. Bu şekilde ona utanmadan bakabilir, yüzünün kemik yapısından, hareket edişinden, hiç gülümsememesinden etkilenebilirdim.

Neden gülümsemedi?

O zamanlar çok daha gençtik. Masum mu? İkimizi de tanımlamak için bu kelimeyi kullanabileceğinizi hiç sanmıyorum. O kadar çok şey görmüş ve yapmıştık ki, tekrar karşılaştığımızda bunu durduramayacak kadar ileri gitmiştik. Bizi durduramayacak kadar.

Ve karanlık.

Manhattan'daki bir partide aileme eşlik ettim. Annem beni getirmek istemedi. Jonas, üvey babam, ısrar etti.

Yüzde birin gerçekte nasıl yaşadığını görsün, dedi kıkırdayarak.

Annem kaşlarını çattı. Jonas sadece onlar için çalıştığını söylerken, kendisinin yüzde birin bir parçası olduğunu düşünmeyi seviyor.

Girdiğimiz bina Yukarı Doğu Yakası'ndaydı, her yerde dost canlısı kapıcılar ve sert güvenlik görevlileri vardı. Lobi cam ve mermerden yapılmıştı. Şık ve pırıl pırıldı. Başımı arkaya eğmiş, üstümüzde parıldayan ışıklardan gözlerim kamaşmış bir halde yükselen tavana bakarken taşralı bir hödük gibi görünüyor olmalıydım.

"Hadi ama," dedi annem sinirli bir şekilde, parmakları üst kolumu o kadar sıkı sarmıştı ki derimi çimdikledi.

Asansör yolculuğu pürüzsüzdü. Hızlıydı. Çatı katına vardık ve kapılar açıldığı anda sanki başka bir dünyaya adım atıyorduk. Çatı katına girdiğimizde bizi kimse karşılamadı. Aslında dairenin *içinde* de kimse yoktu.

Her şey beyazdı. Mobilyalar. Duvarlar. Her yerde asılı devasa tablolar tek renk patlamasıydı. Çoğu soyuttu. Bir tanesinin önünde durdum, başımı yana eğerek ne olabileceğini anlamaya çalıştım. Annem beni resmin önünden sürükleyerek uzaklaştırdı, nefesinin altında çocukların önünde böyle kaba sanat eserleri sergilememeleri gerektiğini mırıldandı ve Jonas sadece güldü, hangi çocuğun bunun ne olduğunu anlayabileceğini sordu.

İşte o zaman anladım; resim bir vajinanın yakın çekim görüntüsüydü.

Yine de bir yerlerden gelen sesler duyabiliyordum. Dairenin derinliklerine indikçe sesler daha da yükseldi, ta ki pencerelerden bir duvar görünene kadar, küçük gruplar halinde kümelenmiş güzel insanlar etrafta dolaşıyordu. Konuşuyorlar, konuşuyorlar, konuşuyorlar. İçiyorlar, içiyorlar, içiyorlar.

Yıldızlara vurulmuştum. Gözlerim kamaşmıştı. Böyle bir şey için yaşıyordum. Annemin Jonas Weatherstone ile evlenmesi hayatımı değiştirdi. Büyük para kazanmıştı. Gerçek para. Annem Jonas'ın emlak şirketinde çalışıyordu ve birbirlerine aşık oldular. Jonas annem için karısını terk etti. Boşanmaları zor oldu ama sonunda Jonas ve annem evlendiler. Jonas'la yaşamayı seviyordum. Bana karşı çok nazikti. Dairemiz büyüktü ama buradaki gibi değildi.

Bu daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu.

Terasa çıktığımızda gökdelenler belirdi. Dokunacak kadar yakın görünüyorlardı. Şehrin ışıkları parıldıyor ve göz kırpıyordu ama ben

fark ettim. Atılmış şampanya bardaklarından yudumlar çalmakla meşguldüm, köpüklü sıvı boğazımı gıdıklıyor ve kendimi komik hissetmeme neden oluyordu. Bu komik hissin tadını çıkardım. Beynimi bulanıklaştırıyor, tüm sorunlarımı unutmama yardımcı oluyordu. Ailem gibi. Üvey kardeşim gibi.

Hepsini.

Gizlice içki içtiğimi fark etti ve sessizce yaklaştı. Başka bir şeye bakıyormuş gibi yaparak bardağı yere bıraktım. Bu partideki tek çocuk bizdik. Ben on dört yaşındaydım. Onun da aynı yaşlarda olduğunu tahmin ediyordum.

Liseden önceki yaz ve kendimi çok büyümüş hissediyordum. Göğüslerim vardı ve arkadaşlarımınkinden daha büyüktü. Geceleri yataktayken kendime belirli bir yerimden dokunmanın beni sarmallara soktuğunu keşfetmiştim ve elimden geldiğince bu hissin peşinden koştum. Ailemiz işteyken Yates beni yalnız yakalamaya çalışıyordu. Bir keresinde elini pantolonumun içine sokup bana dokunmaya çalıştı ama ben onu tokatlayarak uzaklaştırdım.

İğrenç biri. O benim kardeşim.

Üvey kardeşim, ama yine de.

Tiksinmiş olmama rağmen, Yates'in inatla beni takip etmesi aynı zamanda istendiğimi hissettirdi. Ve birinin sizi istediğini bilmenin verdiği bir güç var. Bu partide straplez siyah bir elbiseyle oturup şampanya yudumlamak da kendimi daha yaşlı hissetmeme neden oldu. Bu çocuğun, bu çok güzel, yoğun çocuğun ilgisine sahip olmak da beni meraklandırdı.

Kim o? Benden ne istiyor?

"Kendi bardağını ister misin?" diye sordu çocuk, yanımdaki masanın üzerinde duran atılmış bardakları işaret ederek. Her birini kuru kuru yudumlamıştım.

Beni izlediğini görmek için başımı kaldırıyorum. Siyah bir pantolon ve beyaz düğmeli bir bluz giymiş, kollarını kıvırmış ve ön kollarını gösteriyor. Saçları altın sarısı, neredeyse ama tam olarak kirli sarı değil ve yüzü çarpıcı. Kibirli.

Mükemmel.

Ayağa kalkıp önünde duruyorum ve buz mavisi gözlerinde parlayan takdirin tadını çıkarıyorum. "Evet, lütfen."

Onu bara kadar takip ettim. Barmenle konuşuyor ve ona elli dolarlık bir banknot uzatıyor, ben de etkilenmiş bir şekilde orada duruyorum. Bardağı bana uzatıyor ve bir kutu bira alıp ön cebine koyuyor.

"Şampanya sevmez misin?" Kadehin sapını kıstırdığım parmaklarımın arasında tutarak etrafıma bakınırken ona soruyorum. Kimse bizimle ilgilenmiyor, ben de bir yudum alıyorum.

Lezzetli.

"Hayır," diyor. "Ayrıca, ucuz şeyler başımı ağrıtıyor." Aradaki

farkı bilmediğim için onun sözünü esas kabul ediyorum.

Ayrıca alabildiğimi alıyorum, bu yüzden bu ücretsiz ve çok dolu bardak şampanyayı geri çevirmeyeceğim.

Onu içeri kadar takip ediyorum, sessizlik içime bir ürperti gönderiyor. Ya da belki de klima sonuna kadar açık olduğu içindir, bilmiyorum. Tüm yatak odalarının kapılarının kapalı olduğu karanlık bir koridora gelene kadar evin derinliklerine doğru yürüyoruz.

"Babam o odalardan birinde, anneni beceriyor," diyor rahatça, tam bardağımdan yudumlarken.

Neredeyse yüzüne tükürecektim. Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Az önce ne dedin sen?"

Yüz ifadesi hiç değişmiyor. "Beni duydun." "Annem

evli."

"Babam da öyle. Sanki bunun bir önemi varmış gibi." Omuz silkiyor, sonra cebinden bira kutusunu çıkarıyor. Kırıp açıyor, sonra kocaman bir yudum almadan önce köpüğünü höpürdetiyor.

"O bunu yapmazdı." Hiçbir şey söylemeyince açıklama ihtiyacı hissettim. "Babanı sikeyim."

Şampanya içerken bu çocuğa bu kelimeyi söylemek kendimi çok yetişkin hissettiriyor. Bir yudum daha alıyorum, baloncukların dilimde oyalanmasına izin veriyorum.

"Evet, öyle. Annen bir sürtük." Bira kutusunu boşaltıyor, sonra parmaklarının arasında ezerek yere atıyor ve gürültüyle yere düşüyor.

Birdenbire öfkelendim. Annemle her zaman anlaşamayız ama o annemi *tanımıyor* bile. "Bunu söyleyemezsin."

"Öyle mi? Az önce yaptım." Başını eğiyor, bakışları daralıyor. Çok fazla öfke var. Ve o çok genç. Bazen sinirleniyorum ama böylesini hiç görmedim. "Sen de mi sürtüksün? Annen gibi mi?"

"Siktir git," diye tükürdüm ona ve şampanyayı suratına fırlattım.

Yüzünü buruşturuyor, eliyle yavaşça yüzünü siliyor. Orada duruyorum, zor nefes alıyorum, gitmem gerektiğini biliyorum, ama çok büyülenmişim, olanları izliyorum.

Onu izliyordum.

Sanki benim başıma gelmiyormuş gibi. Ve hayatımda daha önce hiç böyle bir şey yapmadım. Kimim ben? Ne zaman bu kadar cesur oldum? Ya da aptal?

"Sen bir kaltaksın," diye tıslıyor. "Tıpkı annen gibi."

"Sen bir pisliksin," diye karşılık veriyorum, topuklarımın üzerinde dönüp ondan uzaklaşmak üzereyken beni yakalıyor.

Beni durduruyor.

Parmakları etime batıyor, üst kolumu daha sıkı kavrıyor ve ondan kurtulmaya çalışarak tutuşuna karşı mücadele ediyorum. "Bırak beni."

"Hayır." Sırıtıyor ve ben onun melek bir bebeğin yüzünün arkasına saklanmış bir şeytan olduğunu fark ediyorum. Beni duvara doğru itiyor ve ben de bir bez bebek gibi duvara çarpıp neredeyse yere düşüyordum. Yere düşmeden önce beni tutup yukarı çekiyor ve vücudunu benimkine bastırıyor. Benden uzun, en az bir metre boyunda ama zayıf. Zayıf. Yates daha geniş. Daha etli. Ama on altı yaşında. Daha büyük.

Bu çocuk sadece

öyle. Hala bir

çocuk.

"Ne yapıyorsun?" Ona karşı mücadele ederken soruyorum. Bunu yapmak onu hissetmemi sağlıyor ve ilgimi çekiyor. Her yeri sert. Sert. Göründüğünden daha güçlü.

"Sanırım hoşuna gitti." Sırıtışı hâlâ orada ve alt bedenini bana doğru bastırdığında başka bir şey daha hissedebiliyorum.

Ereksiyon olmuş.

Tamamen hareketsiz kaldım, hareket edemedim.

"Annen haftada en az iki kez babama sakso çekiyor," diye fısıldıyor. "Onunla ofisinde buluşuyor. Buna öğle yemeği diyorlar."

Ona bakakaldım. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Yani, neyi kastettiğini biliyorum, ama bunu yapmasına imkan yok.

Hayır. Yolu yok.

"Sik emen dudakların var," diyor bana ve iltifat karşısında neredeyse çiçek açacaktım, sonra kendime hasta ve berbat durumda olduğumu ve onun bunu hakaret olarak söylediğini söyledim.

"Kapa çeneni," diye fısıldıyorum, o da

gülümsüyor. "Benimkini emmek ister

misin?"

"Kesinlikle olmaz." Kibirli bir prenses gibi çenemi eğiyorum.

Bir erkeğin aletini emmek nasıl bir şey olurdu? Kızlar yapar. Her zaman yaparlar. Bir keresinde Yates'in odasında bir dergi buldum ve gizlice benimkine soktum. Çıplak kız fotoğrafları. Pozisyonun ortasında yakalanan çiftler. Adamın penisi kızın vajinasında. Ağzı kızın meme uçlarında. Adamın penisi kızın ağzının içinde, kız ona bakıyor, gözleri dalmış ve parmakları bacaklarının arasında.

Şimdi bunu düşünüyorum ve içimde baş döndürücü bir sıcaklık yayılıyor, beni güçsüzleştiriyor.

Belki de şampanya yüzündendir.

"Hoşuna gidebilir," diyor en hafif gülümsemesiyle. Dişleri mükemmel derecede düzgün. Gerçekten gülümsediğinde çok güzel olduğuna bahse girerim.

Yine de pek gülümsemediğinden eminim.

"Gülmeyeceğim," diyorum ona

kararlılıkla.

"Daha önce hiç yaptın mı?"

Öfkeyle başımı sallıyorum.

"İzin ver ilk ben olayım."

"Hayır." Omuzlarını itiyorum ama yerinden kıpırdamıyor.

"Hadi ama. Annen babamın fahişesi. Sen de benim olabilirsin." Başını karanlık koridordaki kapalı kapılara doğru eğiyor. "Dediğim gibi, şu anda o odalardan birindeler. Eminim annen onun için diz çökmüştür." Alay ediyor. "Eminim babamın dölünün her damlasını yutuyordur. Sen de benim için aynısını yapabilirsin."

"Siktir git." Sözleri çileden çıkarıcı ama bir o kadar da kışkırtıcı. Bir erkekle konuşurken hiç boşalmayı, yutmayı ve ağzıma yarak almayı düşünmemiştim. Daha önce hiç kimse benimle böyle konuşmamıştı.

Hiç kimse.

Gülüyor. "Hayır, siktir *git.* Ailen berbat durumda."

"Sanırım senin ailen berbat durumda," diyorum ve onu benden uzaklaştırmak için kalçalarımı onunkilere doğru itiyorum.

Hiç yardımcı olmuyor. Sadece bana onun zor biri olduğunu hatırlatıyor. Ve ben de onun benim için zor olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Çoktan seks yapmış arkadaşlarım var. Lana sekizinci sınıf mezuniyet dansımız sırasında David'le spor salonunda yapmıştı. Daha sonra bize bir hafta boyunca komik bir şekilde yürüdüğünü söyledi, aleti çok büyüktü. Ona inanmakta zorlandım ama bir şey söylemedim.

Şimdi meraklandım. Bu çocuğun aleti büyük görünüyor, karşılaştırabileceğim pek bir şey yok. Görmek istiyorum.

Dokun ona.

"Bırak beni," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından, biraz debelenerek. Sanırım hoşuna gidiyor. Benim de hoşuma gidiyor. Onun gücü. Kurtulmak için ne kadar zayıf olduğumu. Bu benim hakkımda ne söylüyor? Ben hastayım. Çarpık. Tuhafım.

Ben her zaman 'karanlık' dediğim şeye sahiptim. Kendisinde de varmış gibi davranan biriyle hiç tanışmadım.

Yakınıma eğiliyor, ağzı benimkinden sadece birkaç santim uzakta ve nefesini hissedebiliyorum. Sıcak ve hafif bira kokuyor. "Yap beni."

Tamamen içgüdüsel olarak dudaklarımı ayırıyorum, çığlık atmaya

hazırlanıyorum ve o da bunu biliyor. Onun yerine beni öptü.

Sert, sisteme bir şok ve tamamen hareketsiz kalıyorum. Dudakları benimkilere çarpıyor, beceriksizce, gerçi ben de pek becerikli değilim. Ama bundan daha iyi olabileceğini biliyorum. Bundan daha yumuşak.

Dudaklarımı alt dudaklarının etrafına sıkıştırıp çekiştiriyorum. Yavaşlıyor. Rahatlıyor. Öpüşme durgunlaşıyor. Dili dışarı fırlıyor, beni şaşırtıyor. Dudaklarımı ayırıyorum ve dili benimkine değiyor.

İlk yetişkin öpücüğüm anneme fahişe diyen bir çocukla oldu. Onun fahişesi olabileceğimi kim söyledi? Onu uzaklaştırmalıyım. Dilini ısırıp ikiye ayırmalıyım. Taşaklarına diz atmalıyım.

Bunların hiçbirini yapmıyorum. Onun yerine beni öpmesine izin veriyorum ve Tanrı yardımcım olsun, bundan zevk alıyorum. Sıcaklık damarlarıma yayılıyor, beni içten dışa ısıtıyor ve ona yapışıyorum. Elleri belimde. Gömleğinin önünü kavrıyorum. Ereksiyonu bana karşı sarsılıyor ve yeni keşfettiğim o gizli nokta karıncalanıyor.

Yates'in benden istediği bu. İğrenç sapık. Bunu ona asla vermeyeceğim çünkü biz bir aileyiz ve bu iğrenç bir şey.

Ama bu gizemli çocuk beni öptükçe, ona ne isterse vermeyi düşünmeye daha da istekli oluyorum.

O kadar uzun süre öpüşüyoruz ki nasıl nefes alabildiğimizi bilmiyorum. *Sonunda* ilk o bitiriyor ve ben gözlerimi açıp onun ayrılmış, şiş dudaklarına bakıyorum. Yavaşça bakışlarımı kaldırıyorum ve onun beni izlediğini görüyorum.

Eteğimin kenarına uzanıyor, parmakları eteğimin altından geçerek kalçamın iç kısmına dokunuyor ve ben alt dudağımı ısırıyorum. "Islak mısın?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Biliyorum, ama o çok genç. Benim gibi. Seksin olduğunu biliyoruz. İnternetteki tüm pornolara erişimimiz var ama yine de.

Benimle bir yetişkin gibi konuşuyor. Tanıdığım erkekler göğüslerime bile dokunmazken, bu adam doğrudan bacaklarımın arasındaki noktaya gidiyor.

"Sanki bilmiyorsun." Sesi iğrenmiş gibiydi ve ben de bir şey söylemek üzereydim, bir protesto. Bir hakaret.

Ama beni tekrar öpüyor, unutmamı sağlıyor. Bu daha iyi. Sanırım ona iyi öğretmişim. Yavaş ve yumuşak, dilinin benimkine sürtünmesi içimi acıtıyor. Ağzımı iyice keşfediyor, beni test ediyor ve ben de ona izin veriyorum. Ben de keşfediyorum. Ağızlarımız açık, dillerimiz birbiriyle alay ediyor, birbirini yalıyor ve tüm bedenim beklentiyle karıncalanıyor. Bir şekilde ona dokunuyorum, elim pantolonunun önünde ve avucuma doğru itiyor, ne kadar sert olduğunu hissetmeme izin veriyor.

Bacaklarımın arası zonkluyor ve kendime dokunmak

istiyorum. Hayır. Hayır.

Bana dokunmasını istiyorum.

"Seni tanımıyorum bile," diye fısıldıyorum

dudaklarına. Şeytani bir gülümsemeyle geri

çekiliyor. "Yalancı."

"Bilmiyorum." Kafam karıştı. Neden bu konuda yalan söylediğimi düşünsün ki?

"Benim evimdesin. Babam dünyanın en zengin adamlarından biri. "Oh, seni tanımıyorum bile." Benimle alay ediyor, sesi tiz. Sesi gülünç geliyor.

İçimi öfke dolduruyor. Az önce olanlardan sonra benimle dalga mı geçiyor? Ne kadar iyi öpüştüğü umurumda değil, o bir pislik.

"Benden uzak dur." Onu üzerimden itiyorum ve bu sefer sendeleyerek geri çekiliyor, beni b ı r a k ı y o r . Neredeyse ayağım takılıp düşecek şekilde oradan uzaklaştım.

Şampanya bardağı. Daha önce boğuşurken düşürmüş olmalıyım.

Bunun olduğunu bile hatırlamıyorum.

Arkamdan sesleniyor ama onu duymazdan geliyorum, titreyen bacaklarımla olabildiğince hızlı koşuyorum. Evden çıkıp terasa geri dönüyorum ve annemi arıyorum. Benim için bir baba gibi olan üvey babamı. Ama ikisi de görünürde yok.

Çocuğu duyuyorum. Adımı söylüyor, gerçi ona ne olduğunu söylememiştim. Panikle etrafıma bakındım, beni yakalayacağından korktum, omzumda bir el hissettiğimde kendimi destekledim ama...

Arkamı döndüğümde annem olduğunu gördüm.

"Summer! Ne yapıyorsun sen? Taş kesilmiş gibisin."

Rahatladım. Bir odada kilitli kalıp başka bir adamla sikişmiyor; dışarıda. Benimle birlikte. Partide.

"Anne." Kendimi ona atıp beline sımsıkı sarılıyorum ve o da şaşırmış bir sesle gülüyor. Sekizinci sınıf bittiğinden beri durmadan kavga ediyoruz. Tüm arkadaşlarım Lancaster Prep'te liseye gidiyor ve ben de oraya gitmek istiyorum. Oraya gitmek için yanıp tutuşuyorum.

Jonas hayır diyor. Onun gibi St. Anthony's'e gitmemi istiyor. Şehirde. İyi bir okul ama yalnız kalacağım. Arkadaşlarım yatılı okulda eğlenirken ben burada sıkışıp kalacağım.

Tek başına. Yates'le, o da üçüncü sınıfta olacak. Ailelerimiz sürekli birlikte seyahat ediyor, bizi yalnız bırakıyorlar ve Yates acımasız olacak. Sonunda ona teslim olana kadar beni yıpratacak.

"Tatlım, sorun ne? Titriyorsun." Elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdirerek beni yatıştırıyor ve bunu son kez yapacağından korkuyorum. İnanın bana tatlı ve masum. Sanki bu gece bir parçam çalındı ve o çocuk dudakları, dili ve gezinen elleriyle onu sahiplendi.

Gülmeye ve ondan uzaklaşmaya çalışıyorum, umutsuzca rol yapmaya çalışıyorum. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Sadece seni kaybettiğimi sanmıştım."

"Yanakların ekstra pembe." Kaşlarını çatıyor, yüzümü avuçluyor. "İçki içmedin, değil mi?"

Masum görünmek için elimden geleni yapıyorum. "*Hayır,* anne. Tanrım. Tabii ki hayır."

"Güzel." Bu çok kolay oldu. Benim sözüme inandığına inanamıyorum. "Şampanyadan uzak dur. Gizlice yudumlamayı ne kadar sevdiğini biliyorum."

Yanaklarım daha da ısındı.

Şimdi etrafa bakma sırası onda ve ben onu inceliyorum. Gerçekten inceliyorum.

Yanakları da kızarmış. Saçlarının arkası dağınık, sanki fırçayla taraması gerekiyormuş gibi. Küpelerinden biri kayıp. Giydiği elbise de yamuk yumuk ve buruşuk. Sanki yeniden ayarlaması gerekiyormuş gibi.

Olamaz.

Benim hissettiklerime benziyor. O çocukla seks yapmamış olsam da beni öpmesine izin verdim ve bir an için kendimi kaybettim.

Annem en az yarım saat kendini kaybetmiş gibi görünüyor. Belki daha fazla.

"Neredeydin?" Ses tonum suçlayıcı, soruyorum.

"Bunca zamandır buradaydım." Bakışları bir kez daha benimkilerle buluşuyor, yeni parlatılmış dudakları kaşlarını çatarak kıvrılıyor. "Neredeydin?"

"Tam burada. Her zaman." Omzumun üzerinden baktığımda çocuğun orada durmuş bizi izlediğini görüyorum. Arkasında çocuğun daha yaşlı versiyonu olan bir adam duruyor. Son derece yakışıklı, her şeye sahip olduğunu söyleyen bir havası var. Çocuk beni izliyor.

Adam annemi izliyor.

Çocuk kaşlarını kaldırıp başını bana doğru eğiyor. Aptalca yakışıklı yüzündeki kendini beğenmiş memnuniyeti görmek istemediğim için ona sırtımı dönüyorum. Anladığımı biliyor. Zaten anlamıştı.

Ve lanet olsun, haklıydı.

BİR

YAZ

SENYÖR YILI

Lancaster Prep'in kutsal koridorlarında yürüyorum, başım eğik, ayaklarımı inceliyorum, birini diğerinin önüne koyuyorum. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Parlak yeni mokasenlerim ayaklarımı sıkıyor ve yeşil-lacivert ekose eteğimin yünü kalçalarımı kaşındırıyor. Birinci sınıftan önceki yaz buraya gelmeyi çok istediğimi ve ailemin Lancaster'a gitmek için gereken muazzam parayı ödememesine ne kadar kızdığımı hatırlıyorum.

Şimdi sadece bir yıl için buradayım. Lisedeki son yılım. Ağustos ayının sonları ve dışarıdaki okyanus esintisi sayesinde hava serin olsa da, güzel ahşap panelleri ve korkunç derecede modası geçmiş soğutma sistemi olan bu eski bina boğucu. Burada merkezi ısıtma ve havalandırma sistemi var mı ki?

Muhtemelen hayır.

"Haydi," diyor annem dişlerinin arasından, yanında yürümemi sağlamak için parmaklarını belinde şaklatarak.

Adımlarımı hızlandırarak ona ayak uyduruyorum, başımı kaldırdığımda diğer öğrencilerin yüzlerinde meraklı ifadelerle yanımızdan geçtiklerini görüyorum, bakışları üzerimdeki tanıdık Lancaster üniformasını inceliyor.

Yeni bir kız. Bir transfer. Eminim merak edeceklerdir. Adımı Google'da aratıp aile skandalımı öğreneceklerinden eminim.

Çoğunlukla yara almadan çıktım. Annem bundan emin oldu. Geleceğimin parçalanmasına izin vermeyecekti. İnsanları tanıyor ve bu gücü benim korunmamı sağlamak için kullandı.

Bu yüzden buradayım, Lancaster Prep'te. Doğu yakasının en seçkin yatılı okulu. Ülkenin en zengin, en eski ailelerinden biri tarafından kurulmuş. Lancaster'ların geçmişi Vanderbilt'ler, Astor'lar ve Rockefeller'lar zamanına kadar uzanıyor. Paraları o kadar eski ki, çoğu nereden geldiğini tam olarak bilmiyor.

Benim gibi. Nakliye olabilir diye duydum. Petrol mü? Doğu kıyısındaki tüm arazileri satın aldı ve yıllar içinde sattı. Bilmiyorum. Umurumda da değil. Sadece çok zengin olduklarını biliyorum.

Ve yıllarca, annem, ilkel ve düzgün annem, beşinci Augustus Lancaster ile öfkeli bir ilişki yaşıyordu.

"İşte geldik," diye şarkı söylüyor annem ve sesindeki hafif titremeyi duyabiliyorum. Benim için endişeleniyor ve ben de ona korkmadığımı kanıtlamak için daha uzun duruyorum. "Kabul ofisi."

Kapıyı açıyor ve ilk ben giriyorum, yüksek ahşap tezgahın arkasında oturan yaşlı kadına gülümsüyorum. Yavaşça ayağa kalkıyor, lacivert etekli bir takım elbise giymiş, ceketi geniş göğüs çizgisinin etrafına ancak gelebiliyor.

"Günaydın!" Kadın anneme gülümsüyor, sonra bakışları bana takılıyor. "Siz Summer Savage olmalısınız," diyor aşırı dostça bir gülümsemeyle.

"Ben onun annesiyim, Janine Weatherstone." Her zaman elini öyle bir uzatır ki, sanki sadık tebaasını selamlayan bir kraliçeymiş gibi görünür. Bunun kadını hiç etkilemediğini söyleyebilirim, ama yine de elini tutuyor, parmaklarının ucunu zayıfça sallıyor.

"Sizinle tanışmak çok güzel. Summer'ın son yılında burada olmasından çok memnunuz." Kadının yüz ifadesi ciddileşiyor. "Olanlar ne büyük bir trajedi. Kaybınız için üzgünüm."

Annem ters ters bakıyor. Bu konuşmak isteyeceği son şeydir, özellikle de bir yabancıyla. "Teşekkür ederim," diyor sertçe. "Bay Matthews müsait mi?"

Kadın dimdik ayağa kalkar. "Tabii ki! Summer'ın programını istersiniz diye düşündüm, böylece o da yola koyulabilir. Korkarım ilk ders çoktan başladı." Bana yargılayan bir bakış attı. Sanki geç kalmam benim suçummuş gibi.

Annemin eşyalarını toplayıp otel odasından çıkmasının sonsuza kadar sürmesine ve tüm bu süre boyunca yeterince uyumadığından şikayet etmesine engel olamıyorum. Öte yandan ben saat altıdan beri ayaktayım, uyuyamayacak kadar endişeliyim.

"Evet, lütfen bize onun ders programını verin," diyor annem. "Ve sınıfa gitmeden önce Bay Matthews ile konuşmamız gerekiyor. Eminim ona bir mazeret yazacaktır."

"Elbette." Kadın -müdürün sekreteri olmalı- bana soluk pembe bir fiş uzatıyor. Annem elindeki kâğıdı kapıp sınıf listeme bir göz atıyor ve ben de orada öylece durup endişeyle bir göz atmayı bekliyorum.

"İngilizce'yi onur listesine koymamışlar," diyor annem, programı bana doğru iterek, sinirlendiği her halinden belli.

Listeyi tararken içimi hayal kırıklığı kaplıyor. Son sınıf İngilizce. Dünya Dinleri. Matematik. İleri Fransızca. Öğle yemeğinden hemen sonra boş bir ders var ve Amerikan Hükümeti benim son dersim. Anneme "Bu program benim için sorun değil," diyorum ama dudakları inceliyor ve başını sallıyor.

"Sen mükemmel bir yazarsın, Summer. O günlüklerinde hep bir şeyler karalıyorsun," diyor annem. Sesi alçak ama sekreterin nasıl neşelendiğini görüyorum.

Yanaklarım renkleniyor ve omuz silkiyorum. "Önemli bir şey değil. Lütfen programı değiştirmeyin. Ben iyi olacağım."

"Sizi Müdür Matthews'un ofisine alalım, onu orada bekleyebilirsiniz," diyor kadın, arkasındaki kısmen açık kapıya doğru el sallayarak. "Şu anda kampüste ama ona beklediğinizi haber vereceğim. Hemen gelecek."

Annemi sıkışık ofise kadar takip ediyorum, sekreter kapıyı bir sesle kapatırken ikimiz de devasa, süslü masanın karşısındaki sandalyelere yerleşiyoruz.

Sessiz bir klik sesi. Annem yalnız olduğumuzu anladığı an bana dönüyor, kaşlarını çatıyor.

"Ne demek istiyorsun, onur İngilizcesi istemiyor musun?" diye tıslıyor.

"Sorun çıkarmak istemiyorum." Kaza olduğundan beri dikkat çekmek istemediğim için kendimin sadece bir gölgesi haline geldim. "Yeter artık, sence de öyle değil mi? Beni buraya getirmek için bazı ipleri çekebildin."

Anne, eski sevgilisini kastederek, "Augie'yi ne kadar uzun zamandır tanıdığımı düşünürsek, en azından bunu yapabilirim," diye mırıldandı.

Annemin kocasıyla yıllar süren ilişkisi sayesinde karısından boşanan kişi. Büyük bir skandaldı. Tüm internete ve magazin dergilerine sıçrayan bir skandal. Üvey babamın kalbini kırdı. Ve sonra onu öfkelendirdi.

Hoş bir deneyim değildi.

Kapı aniden gıcırdayarak açıldı ve içeri yakışıklı, yaşlı bir adam girdi. Müdür Matthews olduğunu tahmin ediyorum. Bize gülümsüyor, koyu renk gözlerinin kenarları kırışıyor, göz kamaştırıcı beyaz dişlerini gösteren geniş bir sırıtışı var. Kapıyı kapatıyor ve masasının arkasında bir tür bariyer gibi duracak şekilde hareket ediyor ve elini önce anneme uzatıyor.

"Bayan Weatherstone, sizinle tanışmak büyük bir zevk," diyor, sesi yumuşak, ifadesi hoş.

Ayağa kalkıyor ve adamın elini hızlıca sıkıyor. "Bizimle görüştüğünüz için teşekkür ederiz, Bay Matthews."

İkisi de sandalyelerine yerleşip birbirlerine gülümsüyorlar ve ben ikisine de göz kırpıyorum. Sanki beni tamamen unutmuşlar gibi.

"Bu Summer," diyor annem, başını eğerek beni göstererek.

"Summer, prestijli okulumuza katıldığın için çok mutluyuz," diyor Bay Matthews, sesi sıcak ve içten. "Transkriptini bizzat inceledim ve en çok derslerinden etkilendim. Ve notlarından."

"Teşekkür ederim." Ben iyi bir öğrenciyim. İlk yıllarımda biraz kontrolden çıktım ve biraz çocuk delisi oldum, ama her zaman iyi notlar aldım.

"Başlarda bazı sorunlar yaşadın ama" diye devam ediyor, bakışları benimkilerle buluşuyor. "O zamandan beri düzeldiğini varsayıyorum?"

Omurgamı sertleştirip başımı salladım. "Evet, efendim."

Annem, "İngilizce onur dersine kayıtlı değil," diyor ve ben ona ters ters bakıyorum. O beni görmezden geliyor. "Summer mükemmel bir yazar. Önceki okulunda gazete kadrosundaydı. Yazılarıyla ödüller kazandı. Olağanüstü."

"Ah, korkarım Lancaster'da son sınıf onur İngilizce sınıfına girmek bir hak değil, bir ayrıcalıktır. Bay Figueroa'nın sınıfındaki öğrenciler son üç yıldır çok çalıştılar. Onları birinci sınıfın sonunda seçiyor ve sınıfta sadece yirmi kişi var." Bay Matthews kollarını masasının üzerine dayamış, ellerini kavuşturmuş. "Korkarım Summer'ı onun rızası olmadan kaydedemem."

"Belki onunla konuşabilirsin." Annemin sesi yumuşak. Hoş.

Gülümsemesi hiç bozulmuyor. "Korkarım ki hayır."

"Belki bana bir iyilik yapabilirsin." Sesi biraz daha sertleşir.

"Bu Figueroa'nın sınıfı, benim değil."

Gülümsemesi kayboldu. "Belki Bay Lancaster'a ulaşıp benim için ne yapabileceğini sorabilirim."

Ölmek istiyorum. Bu çok utanç verici. İngilizce onur sınıfı umurumda değil. Göze batmak istemiyorum. Kesinlikle olay çıkarmak istemiyorum. Son üç yıldır sınıf atlayan yirmi öğrencinin olduğu bir sınıfa girmem tam bir kabus olur. Otomatikman benden nefret edecekler.

Matthews'un dudakları hafifçe titriyor ve bakışları kararıyor. "Bunun olmasını sağlayacağım."

"Ö y l e olduğunu görüyorum." Gülümsemesi geri dönüyor ve annem derin bir nefes alarak bana bakıyor. "Bu onun programını önemli ölçüde değiştirecek mi?"

"Hayır. Hayır, olmamalı." Sonunda masasındaki bilgisayara doğru dönerken kaşlarını çatıyor. Klavyeye dokunmaya başlıyor, ekran bize doğru yeterince eğilmiş, ben de bilgilerimin ekranda belirdiğini görüyorum.

Transkriptlerim. Önceki öğretmenlerimden ve danışmanımdan yıllar boyunca aldığım notlar. Çoğunu yönetim notları oluşturuyor.

Summer sınıfta huzursuzluk çıkarıyor. Sebepsiz yere

kirpiklerini çıkarıyor. Tuvalette sigara içerken yakalandı.

İki gün uzaklaştırma.

Spor salonunda seks yaparken yakalanmış. Beş gün uzaklaştırma.

Gözaltına alındı ve arandı. Sırt çantasında annesinin Xanax reçetesi bulundu. İki gün uzaklaştırma.

Ve bunların hepsi ikinci sınıfın sonunda oldu.

Üvey babam -Allah rahmet eylesin- Xanax olayından sonra çekiçle vurdu. Lise yıllarımın geri kalanında beni askeri okula göndermekle tehdit etti. Ağladım, yalvardım, beni göndermemesi için dizlerimin üzerinde ona yalvardım. Beni kaydettirdiler. Bu olacaktı.

Sonra annemin Lancaster'la olan ilişkisi ortaya çıktı ve beni tamamen unuttu. Onun yerine anneme odaklandı. Taşındık. Daha küçük bir daire bulduk. Medya aileme o kadar odaklanmıştı ki, kendi içime çekildim. Okulda sorun çıkarmayı bıraktım ve sadece okul ödevlerime odaklandım. Tüm arkadaşlarımı kaybettim. Annem Jonas'ın üzerinde çalıştı. Hem de çok. Hem de çok.

İlkbaharda onun evine taşınana kadar. Yates kısa süre sonra üniversiteden eve döndü ve beni gördüğüne çok sevindi. Odasında mumlar yaktı ve beni o gece onunla buluşmaya zorladı. Elini ağzıma kapattı ve elini pantolonuma soktu.

"Ah, birkaç dersinizi değiştirmemiz gerekecek," diyor Bay Matthews düşüncelerimi bölerek, "ama bu sorun olmaz."

Sanki hakkımdaki her şeyi okuyabileceğimizi yeni fark etmiş gibi birkaç tuşa daha dokunuyor, ekranı kendine doğru çeviriyor. Annem rol yapmaya devam ediyor ama dudaklarının gerildiğini, gözlerindeki bulutları görüyorum.

O eski anılar hiç hoş değil. Mutlu değildim, hem de hiç. Kimse beni dinlemiyordu. Sadece Yates'ten uzaklaştığımda ve sadece annem ve ben kaldığımızda mutlak huzuru buldum. Onunla yaşamak, her zaman onunla uğraşmak zorunda kalmak, ısrarı sonunda beni yıprattı. Sayamayacağım kadar çok kez.

Ve korkunçtu.

Son senemden önceki yaz, tüm yazımı onunla geçireceğimi bilmek beni sınırlarıma kadar zorladı. Neredeyse korkutucu olan bir şey yaptım.

Ama beni ondan uzaklaştırdı.

Sonsuza kadar.

"Yeni programınızı az önce yazıcıya gönderdim. Vivian senin için hazırlayacak. Bugün iyi şanslar Summer," diyor Müdür Matthews, kurnaz bakışlarını üzerimde gezdirerek.

Buna ihtiyacın olacak.

Söylenmemiş sözlerin odanın içinde asılı kaldığını duyabiliyorum. Her şeyden habersiz ve istediğini elde etmekten memnun olan annem ayağa kalkıyor ve ben de midemde yüzen sinirlerle savaşarak ayağa kalkıyorum.

"İhtiyaçlarımızı anladığınız için teşekkür ederiz," diyor annem. "Çok minnettarız."

"Elbette. Bay Lancaster'ın *bir* arkadaşı için her şeyi yaparım," diyor.

Müdürün yaptığı vurguyu yakaladım. Annem de öyle. Başını dik tutarak küçük ofisinden çıkıyor, yanından geçerken teşekkür bile etmeden Vivian'ın parmaklarının arasından yeni basılmış programı kapıyor. Vivian nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor, ben de duymuş olmama rağmen duymamış gibi yapıyorum.

"Fahişe," diye fısıldadı.

Bu kelime annemi gittiği her yerde takip ediyor ve o insanları görmezden gelme konusunda bir uzman. Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum. Tanıştığım çocuğu hatırlıyorum. İlişkiye girdiği adamın oğlu ve bana nasıl fahişe dediğini.

Ben de. Özellikle gece geç saatlerde yatağa girdiğimde bu anılar zihnimin ön saflarında yer alıyor. Bana nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum. Zalim sözleri, acımasız öpücüğü.

O zamandan beri bu duygunun peşindeyim.

İKİ

YAZ

İlk dersin çoğunu kaçırdığım için onur İngilizce dersine erken giriyorum ve dev gibi, siyah saçlı bir adamın oturup birkaç öğrenciyle sohbet ettiği sıraya gidiyorum. Kızlar güzel, üniformaları tertemiz, saçları altın sarısı, uzun ve ortadan ayrılmış. Başlarını arkaya atıp öğretmenin söylediği bir şeye güldükleri için kaygısızlar ve ne kadar rahat olduklarını kıskanıyorum. Kendilerine çok güveniyorlar, kendilerinden çok eminler ve bunun nedenini anlıyorum. Üç yıldır buradalar; zaman harcadılar ve şimdi zirvedeler. Son sınıflar. Okulu yönetmeye hazırlar.

Ve işte buradayım, zorba annem sayesinde sanki buraya aitmişim gibi sınıflarına daldım. Ama değilim.

Ve bunu biliyorum.

Hepsi dönüp bana baktıklarında, yüzlerindeki küçümseme dolu ifadeyle onlardan uzaklaşıyorum ve titreyen parmaklarımla programımı Bay Figueroa'ya teslim ediyorum.

"Merhaba. Ben de bu sınıftayım," diyorum.

Programa bir göz atıyor, kara kaşları birbirine yaklaşıyor. "Korkarım bir hata olmalı."

Hiçbir şey söylemiyorum. Müdürün odasında az önce ne olduğunu bilmiyormuş gibi davranarak sınıfa göz gezdiriyorum.

Figueroa masasındaki telefonu kaldırıp üç numaralı dahili numarayı çeviriyor. "Hey. Evet, bir-" programıma bakıyor, "-Summer Savage burada, son sınıfta olduğunu iddia ediyor?"

Sessizleşiyor, Müdür Matthews ona ne söylüyorsa onu dinliyor ve ben kendi içimde kaybolmak istiyorum. Kızlar belli ki beni dinliyor, bakışları bana kayıyor ve içlerinden biri diğerine fısıldamak için eğiliyor, elini diğer kızın kulağına götürüyor, böylece onları duyamıyorum.

Benden bahsettiklerini saklamaya çalışmıyorlar. Sanırım şaşırmamalıyım.

"Anlıyorum." Sesi alçak. Biraz soğuk. "Tamam o zaman. Teşekkür ederim." Telefonu kapattı ve bana baktı, programımı bana geri verirken yüz ifadesi donuktu. "Devam edip oturabilirsiniz Bayan Savage. Ders birkaç dakika içinde başlayacak."

Dediğini yapıyorum, sınıfın en önünde, en uzak köşesinde oturuyorum. Yeni bir defter ve bir kalem çıkarıyorum, defteri açmadan önce kapağını dişlerimle çıkarıyorum, elimi boş sayfanın üzerinde gezdiriyorum. Günlüğüme yazma isteğiyle doluyum ama sırt çantamın derinliklerine gömülmüş durumda ve onu çıkarıp bir kenara koymak istemiyorum.

Günlüğüm tüm düşüncelerimi taşır. Duygularımı. Notlar ve karalamalar. Saklamak istediğim kağıt parçaları. Taşınmadan hemen önce arkadaşlarımla gittiğimiz yeni kafenin fişi. Harry Styles'ı izlemeye gittiğim konserin bilet koçanı. Yates'ten beni tehdit eden bir not. O korkunç çocuğu öptüğüm gece, o partiden alınmış buruşuk, şampanya lekeli bir kokteyl peçetesi. Koyu lacivertti ve ortasında kocaman beyaz bir L harfi vardı.

Lancaster için.

Bazen günlüğümü karıştırmayı, parmaklarımı kağıt parçalarının üzerinde gezdirmeyi, yazdıklarımı tekrar okumayı seviyorum. Bazılarını okumak zor, yangın gecesi gibi. Üvey kardeşimle olan etkileşimlerim. Üvey babamla tartışmam. Arkadaşlarımla aramızın açılması.

Diğerleri beni gülümsetiyor. Bazıları ise hala genç ve masum olduğum ve dünyada iyi insanlar olduğuna inandığım eski zamanları özlememe neden oluyor.

Dünya.

Artık var olup olmadığından bile emin değilim.

Öğrenciler yavaşça sınıfa giriyor, her biri gözlerinde şaşkınlıkla bana bakıyor. Bu sınıftaki herkesi tanımayı bekliyorlar, bu yüzden neden onlara çelme taktığımı anlıyorum.

"Tamam, hepimiz burada mıyız? Sanırım geldik." Figueroa ayağa kalkıp beyaz tahtaya gidiyor ve mavi mürekkeple Romeo ve Juliet'i yazıyor. "Son sınıf İngilizce dersine hoş geldiniz. Burada olmak gerçekten bir onur." Gülümsüyor. Sınıf kıkırdar. Kapaklı kalemiyle tahtayı işaret ediyor. "Bu sizin yaz okuma ödevinizdi. Umarım hepiniz birazdan vereceğim ödevler için tamamen hazırsınızdır."

Bana kuşkulu bir bakış gönderiyor ve ben de karşılığında gülümseyerek sayfamın ilk satırına Romeo ve Juliet'i yazıyorum. Bu çok kolay. Bu kitabı ikinci sınıfta okumuştum. Bir tazelemeye ihtiyacım olacak ama endişelenmiyorum.

"Eminim hepiniz burada yeni bir öğrencimiz olduğunu fark etmişsinizdir. Lütfen Summer'a merhaba deyin." Konuşurken bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor ve ben de onun incelemesinden rahatsız olarak önce gözlerimi kaçırıyorum.

Birkaç kişi mırıldanarak selam veriyor ama çok fazla değil. Eminim burada onlarla birlikte olmamdan nefret ediyorlardır. Onların gözünde buraya ait olmadığıma inandıklarına eminim.

Kapı aniden açılıyor ve bir çocuk içeri giriyor, başını çevirmiş koridordaki birine bağırıyor. Kapı arkasından çarparak kapanıyor ve içimdeki her şey canlanıyor. Dik oturuyorum. Tenim karıncalanıyor. Kalbim hızla çarpıyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor ve saç çizgimde boncuk boncuk terler oluşuyor.

Kim olduğunu biliyorum. Kendime burada olmayacağını

söylemiştim ama yanılmışım. Gelmiş.

Whit Lancaster. Beni öpen çocuk. Daha ergenlik çağındayken beni becermek isteyen ve bana fahişe diyen çocuk. Hatırladığımdan daha uzun boylu. Bir metreden fazla ve omuzları çok geniş görünüyor.

Lacivert üniforma ceketi. Kibri hissediliyor. Sanki buranın sahibiymiş gibi sınıfa giriyor ve teknik olarak da öyle.

Ne de olsa tabelada onun soyadı yazıyor.

Muhteşem yüzüne kapılıp bakıyorum. Hatırladığımdan daha güzel. Yürek parçalayacak kadar güzel. Delici mavi gözler, keskin elmacık kemikleri, ince burun, açılı çene çizgisi. Ağzı gür, dudakları koyu pembe ve öğretmenimize umutsuzca sahte bir gülümsemeyle dişlerini gösteriyor.

"Whit. Gelebildiğine çok sevindim," diyor Figueroa kuru

bir sesle. Kızlar kıkırdar. Whit kaşlarını çatıyor.

"Özür dilerim." Sesi hiç de üzgün gelmiyor. Sesi son konuşmasına kıyasla daha derindi. "Bir işim çıktı."

Bana bakmıyor bile ve ben orada oturuyorum, omuzlarım kamburlaşsın diye içime kapanıyorum ve başımı öne eğiyorum. Beni görmesini istemiyorum. Beni tanımasını.

Bu bir felaket olur. Benden nefret

ediyor. Sahip olduğu her şeyle.

Neden okulda benden bir yıl önde olduğunu düşünmüştüm? Bunu nasıl bu kadar berbat edebildim? Bu sonuca nasıl vardığımı bilmiyorum ama bu fikir kafamda bir kez oluştuktan sonra yapışıp kaldı.

Benim hatam, hem de büyük bir hata.

O geceki karşılaşmamızdan sonra anneme adamın kim olduğunu sorduğumda bana adını söyleyince Google'da arattım. Çıkan en iyi resimlerden biri Lancaster'lardı, beşinin de. Baba, uzun boylu, gururlu ve yakışıklı. Anne, zayıf, kibirli ve soğuk. İki güzel kız, aynı gülümsemeyle, aynı elbiseleri giyerek önde duruyordu. Whittaker Augustus Lancaster babasının yanında, ondan daha uzun boylu bir şekilde duruyordu. Yüzünde zorlukla kontrol altına alınmış bir öfke ifadesi vardı, o kadar güçlüydü ki neredeyse hissedebiliyordum. Fotoğrafı inceledikçe daha da meraklandım.

Nasıl bir aileydiler? Mükemmel görünüyorlardı, ama artık resimlerin yalan söylediğini biliyorum. On dört yaşındayken, Whit bana annemin

babasıyla ilişkisi olduğunu söyledi. Bu fikri aklım almıyordu bile. Üvey babamı öz babam gibi seviyordum ve annemin de aynı şekilde hissettiğine inanıyordum.

Daha sonra yanıldığımı anladım.

Skandal çok çabuk ortaya çıktı. Lise ikinci sınıfın ortalarında, Augustus Lancaster'ın uygunsuz bir durumda çekilmiş skandal bir fotoğrafı sayesinde Lancaster boşanması dünyaya duyuruldu.

Annemle birlikte.

Zarif, asla fırfırlı olmayan, her zaman derli toplu annem. Şehir merkezindeki köhne bir otelden çıkarken, güzel yüzünü kapatan dev güneş gözlükleriyle, üzerinde sadece gevşek kemerli bir Celine trençkotla ve Augustus'la el ele, rüzgâr montun eteklerini yakalayıp uzun, çıplak bacaklarını ortaya çıkarırken yakalandı.

Kalça kemiğine kadar. Görünürde külot yok.

Basın çılgına döndü. Paltosunun altında çıplak olduğunu ima ettiler ve ben de haklı olduklarını düşündüm.

Diğer herkes de öyle.

O sırada dünyada başka hiçbir şey olmuyordu, bu yüzden ulusal bir skandala dönüştü. Lancaster ailesi asla tam olarak toparlanamadı. Bizim ailemiz de tam olarak atlatamadı.

Üç çocuğun en büyüğü ve tek erkek çocuk olan Whit, aile servetinin varisidir. Pek çok Lancaster ailesinin servetinin varislerinden biri. Ama babası, en büyük oğlun en büyük oğlunun en büyük oğludur...

Nesiller boyu devam ediyor. Onlar eski paradır - bu ülkede olabildiğince eski. Lancaster Prep yüz yirmi yılı aşkın bir süredir burada ve her bir Lancaster, üniversiteye ve daha büyük, daha büyük şeylere gitmeden önce bu okula devam etti.

Annemin Augustus'la olan ilişkisi hayatlarını sonsuza dek değiştirdi. Whit'in annesi Sylvia, Rhode Island'lı Whittaker'lardan - Lancaster'lar kadar köklü olmasa da bir başka çok zengin aile - sağlıklı bir miktar aldı

boşanma anlaşmasında. Lancaster'ların boşanma şartlarını ya da en başta tam olarak neden boşandıklarını tartışmalarına izin verilmiyor. Yayın yasağı var. Ama herkes evliliklerinin neden bittiğini biliyor.

Annem yüzünden.

Paramız olsa da Lancaster'larla kıyaslandığımızda düpedüz fakir sayılırız ve para bir kişiyi ya da aileyi belirli çevrelerde dokunulmaz kılar. Yani annem kurtlara - paparazzilere, sosyete sayfalarına - bırakılmıştı ve onlar da onu parçaladılar. Leşi parçalara ayrıldı, New York'un her yerine dağıldı. İnsanlar fısıldadı. Ünlü paçavraları ve blogları onun adını sevinçle haykırdı, açıkta kalan kalça kemiğinin fotoğrafını tekrar tekrar yayınladı. ABC'deki 20/20 kanalı bu olay ve yangın sonrasında yaşanan yıkım üzerine iki saatlik bir özel haber yayınladı.

Yangını her zaman aklımdan uzaklaştırma eğilimindeyim. Bizim aile skandalımız trajediyle sonuçlanırken Lancaster'lar nispeten zarar görmeden kurtuldu. Para sizi korur. Sizi izole eder. Hayat oyununda kazananlar, her zaman en çok paraya sahip olduklarında kazanırlar.

Adil değil ama hayatın adil olduğunu kim söyledi ki? Ben de bunu zor yoldan öğrendim.

Lancaster'lara bakın. İlişkiye ve beraberinde getirdiği skandala rağmen, her zamanki gibi altın gibi ortaya çıktılar. Tüm ailenin bir arada olduğu fotoğraflar hala ara sıra ortaya çıkıyor. Boşanmış olmalarına rağmen hala geçinebilen modern bir aile. Tüm makaleler bunu çocuklar için yaptıklarını söylüyor.

Annem ve ben ise lekeli ve yaralı kaldık. Bizi -özellikle de onu ve Jonas'ı- kollarını açarak kabul eden toplumdan koparıldık ve uzaklaştırıldık.

Birden aklıma bir fikir geldi: Lancaster kardeşler de burada mı?

Öyle olmalılar.

Sylvie ve Carolina muhteşemler. Biri dansçı, hangisi olduğunu hatırlayamıyorum. Ama Lancaster ismini devam ettirmek Whit'in omuzlarında.

Başım hâlâ eğik, Whit'in sıraların önünden geçip odanın diğer tarafında, benimkinden en uzak sıralardan birine yerleşmesini izliyorum. Yüz ifadesi taş gibi, önümüzde duran öğretmene bakarken dudakları somurtmuş gibi görünüyor.

Whit'in benden büyük olduğuna yemin edebilirim. İlk ve tek karşılaşmamız sırasında kesinlikle benden büyükmüş gibi davranıyordu. Çok bıkkındı, sanki her şeyi görmüş ve yapmış gibiydi ve hiç etkilenmemişti.

Şimdi de aynı görünüşü takınıyor. Üç yıldır pek değişmemiş. Hayattan tamamen sıkılmış görünüyor.

Beni fark etmediği için minnettarım.

Figueroa, aşk olduğuna inandıkları şey uğruna hayatları da dahil olmak üzere her şeylerini feda eden iki aşık gencin ilişkisini anlatmaya devam ederken sandalyemde donup kalıyorum.

"Yine de aşk mıydı?" Figueroa bir noktada soruyor. "Onlar şu anda hepinizden daha genç. Tarihçiler Juliet'in ancak on dört yaşında olduğunu düşünüyor. Romeo'nun daha büyük olduğunu varsayabiliriz, yani on altı, en fazla on yedi. On sekiz yaşına geldiğinde evlenmiş ve hatta baba olmuş olmalıydı."

Çocuklardan biri "Siktir et," diye mırıldanıyor ve herkesi güldürüyor.

"Figueroa kaşlarını çatarak çocuğa bakıyor, çocuk da ona gülümsemekle yetiniyor. "Ama o zamanlar böyleydi. Yüzlerce yıldır da böyleydi. Sadece son modern zamanlarda toplum olarak insanların ilk kez daha ileri yaşlarda evlenmesini kabul ettik. Giderek daha fazla insan daha geç yaşlarda ebeveyn oluyor. Bunun için ebeveynlerinize teşekkür etmelisiniz."

"Aileme bir bok için teşekkür

etmiyorum." Bu Whit'ten.

"Bay Lancaster, derslerim boyunca yaptığınız renkli yorumları her zaman takdir ediyorum. Her zamanki gibi esprili ve eğlenceli." Bay Figueroa'nın ses tonundaki küçümseme çok açık. Birileri sınıfındaki adaşını takdir etmiyor.

Ama sanırım bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok.

Romeo ve Juliet hakkında daha çok konuşuluyor ve ben de bol bol not alıyorum, dersin neredeyse tamamı boyunca bakışlarımı defterimden ayırmıyorum. Kimsenin dikkatini çekmek istemiyorum. Nasıl biri olduğumu ya da notlarımın nasıl olduğunu bilmediği halde üzerine itildiğim için bana kızan öğretmenin değil
-Ya da ben bu sınıfa sanki benimmiş gibi girerken çok çalışıp yerlerini hak eden öğrenciler.

Acaba Whit için de durum böyle mi? Soyadı sayesinde her istediğini elde edebiliyor mu? Yoksa gerçekten zeki mi? Okulda başarılı mı? Yoksa bir pislik gibi davranıp hiç çaba göstermiyor mu? Okulun katı kurallarına uymak zorunda değil, bizim gibi değil.

Zil çalıyor ve aceleyle eşyalarımı topluyorum, sırt çantamı omzuma atıyorum ve arkama bile bakmadan odadan çıkıyorum. Programım elimde, tarıyorum ve sırada matematik dersi olduğunu görüyorum.

En sevmediğim konu.

Geniş koridor öğrencilerle dolup taşıyor, hepimiz sınıflarımıza doğru yol alıyoruz, herkes üniformalarıyla aynı görünüyor. Manhattan'da özel bir okula gitmiştim ama üniforma giymek zorunda değildik. Kaşındıran yün eteğe, boğucu düğmeli gömleğe alışık değilim. Peki ya ceket?

Bundan nefret ediyorum. Aslında şu an terliyorum.

Yanlarından geçerken bakışlarım diğer kızların eteklerine takılıyor. Bazıları ekstra kısa ve sanırım bellerinden kıvırıyorlar. Elimde olmadan hepsinin güzel saçları olduğunu fark ediyorum. Ağızlarında canlı renkler, gözlerinde dramatik makyaj. Parlak boyalı tırnaklar. Kalabalıktan sıyrılmanın bir yolu.

Uzun kahverengi saçlarım basit bir at kuyruğu şeklinde arkaya doğru toplanmış. Tırnaklarımda ya da yüzümde boya yok. Kirpiklerime biraz rimel sürmek bu sabahki görünümüm için harcadığım tek çaba ve bu kızlara kıyasla kendimi düpedüz sade hissediyorum.

Belki de bu iyi bir şeydir. Göze çarpmak istemiyorum. Kimsenin beni fark etmesini istemiyorum. Whit'in katılacağını bilseydim, buraya asla gelmek istemezdim. Lancaster'larla ilgili tüm internet araştırmalarıma rağmen.

Hala Lancaster Prep'e kayıtlı olduğunu anlamamış olmam bir çaylak hatasıydı. Daha iyi bilmeliydim.

Bunu bilmeliydim.

İnternet annemin Augustus'la ilişkisi hakkında konuşmalarla doluyken ve önceki Lancaster nesilleri hakkında pek çok kitap ve sayısız çevrimiçi makale varken, şimdiki nesil hakkında tonlarca bilgi yok. Belki de yaşları nedeniyle mahremiyetlerine saygıdan dolayıdır. Whit de kendini ortaya koymuyor. Bir kuzeni var-Brooks Lancaster
-Instagram'da bir influencer. Kendi YouTube kanalı var ve TikTok'ta çok büyük. Tüm üne sahip olan o.

Belki Whit ilgi odağı olmamayı tercih ediyordur.

Matematik dersime giriyorum ve sınıfın en arkasına yerleşiyorum, günün geri kalanında tercih edeceğim sıranın bu olacağına karar veriyorum. İngilizce'de neden önde oturduğumu bilmiyorum. Meydan okumak için mi? Figueroa beni sinirlendirdi. İngilizce dersinde son sınıf olduğumuzu düşünürsek, Romeo ve Juliet basmakalıp bir okuma ödevi.

Ama şikayet etmeyeceğim. Kitabı zaten okuduğumu düşünürsek aslında minnettarım. En azından hiçbir şeye yetişmem gerekmiyor.

Yaşlı bir kadın sınıfa giriyor ve kapıyı büyük bir gürültüyle kapatıp kilidi çeviriyor. Hızlı adımlarla ön tarafa doğru ilerliyor ve kırılgan bir gülümsemeyle yüzümüze bakıyor.

"Matematik III'e hoş geldiniz. Eğer kim olduğumu bilmiyorsanız, benim adım Bayan Falk. Yani, benimle Falk yapmayın." Gülümsüyor.

Kimse gülmüyor. Sanırım onun sözlerini ciddiye alıyorlar.

Ders programını dağıtarak bizden ne beklediğini anlatıyor. Yeteneklerimizi ölçmek istediğini söyleyerek ders kitaplarımızı ve tek bir ödev yaprağını dağıtıyor ve ben de sorulara kaşlarımı çatarak göz gezdiriyorum.

"Bir sorun mu var?" Bayan Falk masamın hemen yanında durarak soruyor.

Başımı kaldırdığımda onu beni düşünürken buluyorum, bakışlarında merak var. "Hayır hanımefendi." Başımı sallıyorum.

"Güzel. Lancaster'a hoş geldiniz, Bayan

Savage." Devam ediyor.

Birkaç kişi beni açıkça incelemek için koltuklarında dönüyor ve başımı eğmeden önce onlara isteksizce gülümsüyorum. İlgiden nefret ediyorum. Kim olduğumu anlamalarını istemiyorum. Babamın soyadını taşımaktan hep nefret etmişimdir. Çok az tanıdığım bir adamın. Beni umursamayan ve hiçbir zaman da umursamamış bir adam. Annem gibi, üvey babam Jonas gibi bir Weatherstone olmak istedim. Hatta üvey kardeşim Yates gibi.

Yates Weatherstone ağız dolusu bir isim. Hem gerçek hem

mecazi anlamda. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Fransızca dersine gidiyorum ve küçük, hevesli bir grup var. Öğretmen genç, hepimizden ona Amelie dememizi istiyor ve hareketli bir Fransızca ile konuşuyor. Aslında Fransa'dan geliyor ve sınıfta çoğunlukla kızlar var, bu da rahatlamama yardımcı oluyor. Kendimi herkese Fransızca tanıtıyorum ve onlar da gülümseyerek ve başlarını sallayarak karşılık veriyorlar, yüzleri dostça.

Bütün gün gördüğüm ilk dost yüzler.

Öğle yemeği vakti geldiğinde yemekhaneye gidiyorum ve yemek seçeneklerinden etkileniyorum. Salata barında bir salata hazırlıyorum, sonra kimseyi tanımadığım için nefret ederek kalabalık masalar arasında ilerliyorum. Fransızca sınıfımdan birkaç kız beni fark edip el sallıyor, ben de yanlarına oturuyorum ve onlar etrafımda sohbet ederken sessizce salatamı yiyorum.

"Tanrım, Whit orada," diyor içlerinden biri, elini göğsünün üzerine koyarak. "O *kadar* güzel ki. Yemin ederim yaz boyunca daha da yakışıklı oldu. *Çok* bronzlaşmış."

Dönüp ona bakmamın imkanı yok. Yüzümü görseydi, eminim beni tanırdı. Elbette tanırdı. Medya yüzümü haberlerden uzak tuttu ama o benim kim olduğumu çok iyi biliyor. Tıpkı benim onun kim olduğunu bildiğim gibi.

"O sadist biri," diyor diğer kız. Adı Jane ve hiç de sade biri değil. Mükemmel yüz hatları ve uzun, sırık gibi vücuduyla bir modele benziyor. "Duyduğuma göre kızları becerirken canlarını yakmayı seviyormuş."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye soruyor diğeri. Ona bakıyorum, adını hatırlamaya çalışıyorum ama hatırlayamıyorum.

Bugün isimler de dahil olmak üzere hepsini hatırlayamayacağım kadar çok yeni şey oldu.

Jane yaklaşıyor, sesi alçalıyor. "Farah geçen yıl onunla bir şeyler yaşadı. Ciddi bir şey değildi ama takılıyorlardı. Takılırlarmış. Çok talepkâr olduğunu söyledi. Onu her öptüğünde elini boğazına koyuyormuş. Sanki onu tutmaya çalışıyormuş gibi. Bazen parmaklarını sıkıyormuş, sanki onu *gerçekten* boğmaya çalışıyormuş gibi."

Diğer kızın nefesi kesiliyor. Hiçbir şey söylemiyorum, tabii ki söyledikleri hayal gücümü harekete geçiriyor. Beni korkutmuyor. Beni şok da etmiyor.

Bundan hoşlandığını hayal edebiliyorum. On dört yaşındayken çok acımasızdı. Şimdi hayal gücü nereye gidebilir ki?

"Bu iğrenç," diyor adını hatırlayamadığım kız alaycı bir ifadeyle.

Jane sırıtıyor ve dalgalı sarı saçlarını omzunun üzerinden atıyor. "Bence çok seksi."

Onu izliyorum. Parlak pembe sakızını nasıl çıtlattığını -öğle yemeğinde hiçbir şey yemiyor- ve titiz tavırlarını. Bu kız Whit Lancaster'la başa çıkamaz. Bir dokunuşuyla onu mahvederdi. Bir bakışla.

"O kadar seksi ki, sanırım kendine has özelliklerini görmezden gelebilirim." Kız -adını şimdi hatırladım, Caitlyn'miş- gülüyor ve dikkati bana yöneliyor. "Whit'le tanıştın mı?"

Yavaşça başımı sallıyorum ama bunun dışında sessiz kalıyorum. Sözlü olarak hiçbir şeyi ne onaylıyorum ne de reddediyorum.

"Ailesi okulun sahibi. O dokunulmaz" diyor.

"Şimdiye kadar Lancaster'ı sevdin mi?" Jane saçını kulağının arkasına atıp sakızını çıtlatarak soruyor.

Salatamdan bir ısırık almadan önce dürüstçe "Kabul etmesi çok zor," diye cevap veriyorum.

"Yurtta mı kalıyorsun? Yoksa gündüzlü öğrenci misin?" Bu Caitlyn'den.

"Yatakhaneler," diye cevap veriyorum bakışlarımı kaçırarak. Annemin Augustus Lancaster'ı tanıması sayesinde son dakikada tek kişilik bir yatakhane bulabildim, ki eminim bu duyulmamış bir şeydir. Yani odamı başka biriyle paylaşmak zorunda değilim. Bunların nadir olduğunu duymuştum.

Yine, annemin Lancaster'larla olan bağlantısı sayesinde özel iyilikler alıyorum. Bu biraz berbat bir durum ama neyse. Elimden geldiğince bundan faydalanmalıyım.

"Daha önce hangi okula gittin?" diye soruyor Jane, su şişesinden bir yudum alırken. Beni incelerken gözleri parlıyor ve beni anlamaya çalıştığından eminim.

Ona güvenmiyorum. Onunla ilgili bir şey beni geriyor. Ama tabii ki kimseye güvenmiyorum. Artık güvenmiyorum.

Bir kez başınız yandıktan sonra gardınızı düşürmek zor oluyor.

"Manhattan'da Billington," diye hafif bir gülümsemeyle cevap veriyorum.

İkisi de etkilenmiş görünüyor.

Manhattan'daki en iyi özel okullardan biri. Yates oraya gittiğinde Jonas okul yönetim kurulundaydı. Jonas'ın cömert bağışları ve yönetim kurulundaki konumu sayesinde Yates bu kadar çok şeyden paçayı sıyırmayı başardı.

Yates'in icabına baktığımda dünyaya bir iyilik yaptım. Bunun için teşekkür almadım.

Kimse tam olarak ne yaptığımı bilmiyor.

Yemeğin geri kalanında havadan sudan konuşuyoruz, kürek kemiklerimin arasındaki nokta saat ilerledikçe daha da ısınıyor. Sanki biri beni izliyormuş gibi. Arkama bakmaya cesaret edemedim.

Bunu yaparsam Whit Lancaster'ın soğuk, değerlendirici gözlerine bakmaktan çok korkuyorum.

ÜÇ

YAZ

ÖĞLE YEMEĞİNDEN SONRA MOLA VERİYORUM, ama bu aslında bir etüt dönemi. Kütüphaneye gidiyorum ve kavernöz binanın arka tarafında bir yer bulup küçük, boş bir masaya yerleşiyorum. Matematik ödevimi çıkarıp aceleyle çalışıyorum, güzel mimarisi dikkatimi dağıtıyor. Eski bir bina, yüksek tavanları ve muhteşem vitraylardan yapılmış gotik pencereleri var. Cadılar ve büyücülerle ilgili bir filmde görebileceğiniz bir şey.

Bir mesaj bildirimi aldım ve annemden geldiğini görmek için kontrol ettim.

Yerleşiyor musun?

Henüz cevap verme zahmetine girmedim. Onun umurunda değil. Jonas'ın ölümü üzerine kendisine miras kalan daireye, evine dönmek üzere yola çıktı bile. Onun için artık beşinci kat yok. Hayatının geri kalanında ona bakılacak. Eğer şanslıysam, öldüğünde bana da biraz bırakır.

Para harcamayı ne kadar sevdiğini bildiğimden, muhtemelen o kadar şanslı olamayacağım.

Kütüphanede başka insanlar da var ve başları birbirine yakın, kısık sesle konuşuyorlar, dedikodu yapıyorlar, gülümsüyorlar ve gülüyorlar. Onları görmek eski okulumdaki arkadaşlarımı özlememe neden oluyor. Onları özlüyorum. Ama yangından hemen önce Yates ve benimle ilgili skandal patlak verdiğinde, bir daha asla orada yüzümü gösteremedim. Herkes onun bana ne yaptığını biliyordu.

Ve tek bir kişi bile bunu durdurmak için bir şey yapmadı.

Öfkemi bastırıp tekrar matematik ödevime odaklanıyorum, yumuşak bir kadın sesi merhaba diyene kadar ayak seslerinden bihaberim.

Neredeyse yerimden sıçrayacaktım, başımı kaldırdığımda masamın yanında duran bir kız gördüm.

Utangaç bir şekilde gülümsüyor, uzun, koyu sarı saçları omuzlarına kadar dökülüyor. Neredeyse beline kadar. Yüzü solgun, gözleri perili bir mavi ve gül goncası dudaklarıyla gülümsüyor, teninin kar beyazına kıyasla canlı bir kırmızı. "Sen yenisin."

Karşılığında gülümsemekten kendimi

alamıyorum. "Öyleyim." "Sizinle

oturabilir miyim?"

Masamdaki üç açık sandalyeye elimi sallıyorum. "Misafirim olun."

Benimkine en yakın sandalyeye yerleşiyor ve sırt çantasını gürültüyle masaya bırakıyor. İçindekileri karıştırmasını izliyorum, bir tarih ders kitabı çıkarıyor ve yankılanan bir tokatla masaya bırakıyor. Uzaklarda bir yerde, resepsiyondan geldiğine emin olduğum belli belirsiz bir "Şşşt!" sesi duyuyorum.

Kız bana hafif bir gülümsemeyle "Gürültüden nefret

eder," diyor. "Kim?"

"Kütüphaneci. Bayan Taylor. O da bu bina kadar eski." Kız gülüyor ve ben de ister istemez ona katılıyorum. Bulaşıcı bir ses ve kendimi hemen onun yanında rahat hissediyorum. Öğle yemeğindeki diğer ikisinden çok daha rahat. "Burada çalışan bir sürü evde kalmış öğretmen olduğunu fark ettin mi? Bence burası bakir eğitimcilerin ölmek için gittiği yer."

Daha da sert gülüyor. Bana bir meleği hatırlatıyor ama kesinlikle sinsi bir zekası var.

Bu kıza daha da ısınıyorum.

"Burayı seviyor musun?" diye

soruyor bana.

"Güzel," diyorum omuz silkerek ve bir kez daha matematik kâğıdıma bakıyorum. Çözmem gereken bir problem daha var ve sonra işim bitecek.

Yakınına eğiliyor, sesi sert bir fısıltıya dönüşüyor. "Çok

kolay." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Öyle mi

düşünüyorsun?"

"*Biliyorum*." Dikkatini bana vermeden önce etrafta kimsenin olmadığından emin olmak istercesine arkasına bakıyor. "Ben üçüncüyüm. Sen son sınıf mısın?"

Nasıl bildiğini merak ederek başımı sallıyorum. "Öyleyim."

"Billington'a mı gittin?" Kaşlarım havaya kalktığında alçak sesle ıslık çalıyor. "Orası süslü bir yer."

"Peki burası değil mi?" Sesim kuru, kalbim hızla

çarpıyor. Hangi okula gittiğimi nereden biliyor?

Omuz silkiyor. "Önemli bir şey değil."

Sözleri çok küçümseyici. Belli ki Lancaster Hazırlık onu etkilememiş.

"Hep buraya mı giderdin?" Ona sordum. Buranın güzelliğini neden görmediğinin tek açıklaması bu. Eski binalar, gökyüzüne doğru yükselen kulesiyle gotik şapel. Yemyeşil araziler, kampüsün arkasındaki orman ve hemen ötesinde kıyıya çarpan okyanus.

Bir rüya gibi.

"Tüm hayatım boyunca." Gözlerini deviriyor. Abartılı bir nefes üflüyor. "En azından öyle hissettiriyor."

"Hakkımda bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?" Merakla sordum. Ama çekinmedim. Tehditkâr olmayan bir tarzı var.

"Benim yöntemlerim var. Ve erişim," diyor gizemli bir şekilde. "Adının Summer Savage olduğunu biliyorum. Bu arada güzel isim. Çok ilkel. Manhattan'dan geliyorsun. Lancaster'ın son kayıt tarihini çoktan geçmiş olmasına rağmen son dakikada kaydını yaptırmışsın."

Öldüğünü söyleme şekli. Sanki kelimelerden zevk alıyormuş gibi.

"Size tek bir yatakhane tahsis edildi. Kayıt durumu göz önüne alındığında bu imkânsız, bu yüzden daha üst düzey birini tanıyor olmalısınız. Sevgili Augustus, belki? Ayrıca, bu sabah İngilizce onur dersine girdiğini duydum, eminim birçok kişiyi çileden çıkarmışsındır. Bütün o kızlar Figueroa'nın sınıfına girmek için çok çalışıyor, ona yakın olmak için çırpınıyorlar. Birkaçıyla takılmıştır ama bunu benden hiç duymadınız. Yani evet, kesinlikle birini tanıyorsun." Gülümsüyor, açık mavi gözleri parlıyor. "Yüksek mevkilerdeki arkadaşlar seni uzaklara götürür."

Gün ağarıyor ve ben dik oturuyorum, omurgamdan aşağı süzülen dehşetten nefret ediyorum. Bu kız benden nefret etmeli. Muhtemelen zaten ediyordur.

"Bu arada benim adım Sylvie. Sylvie Lancaster." Yüzüme iyice bakar bakmaz başını geriye atıp kahkaha atıyor. O kadar yüksek sesle ki, Bayan Taylor'ın onu tekrar susturduğunu duyuyorum. "Daha önce hiç tanışmadık ama senin hakkında her şeyi biliyormuşum gibi hissediyorum."

"Aynı," diye itiraf ediyorum, sesim kısık. Onunla konuşmak düşmanla dostluk kurmak gibi bir şey.

Tehlikeli.

"Bu kadar şaşırmış görünme. Annenin babamla ne yaptığı umurumda değil." Elini sallayarak ebeveynlerimiz hakkındaki tüm korkunç hikâyeleri etkili bir şekilde geçiştirdi. "Annemiz evlilikleri boyunca babamızın hayatını olabildiğince çekilmez hale getirmeye kararlıydı. Bu onun tek çıkış yoluydu."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" Ona inanamayarak soruyorum. Sanki bu onun için önemli değilmiş gibi, oysa ağabeyi biz daha çocukken bana sıradan bir fahişe gibi davranmıştı. Ergen bile sayılmazdık.

Kızların onun hakkında söylediklerini ve kızları öptüğünde onları boğmayı nasıl sevdiğini düşünüyorum. Ahlaksızlığa rağmen, ilgimi çekti. Whit'in büyük, sıcak elinin boğazıma dolanmasının, ağzıyla bana işkence ederken beni duvara yapıştırmasının nasıl bir his olduğunu bilmek ister miydim?

Tanrım, hastayım. Cidden.

"Hayatım boyunca onlarla yaşadım. Evlilik dedikleri felaketin tanığıyım. Evet, buna inanıyorum," diyor ciddiyetle. "Ağabeyim annenizin şeytanın vücut bulmuş hali olduğunu düşünüyor ve tüm suçu ona yüklüyor. Küçük kız kardeşimiz her şeyi mahvedenin babamız olduğuna inanıyor ve çıkış yolunu bulmadan önce sevgili annemizin zayıf durumu yüzünden her gün onunla kavga ederdi."

"Peki *sen* ne düşünüyorsun?" Ben soruyorum.

"Hepsi yaptıklarından sorumlu, değil mi? Onlar yetişkin. Çocukları düşünen var mıydı? Hayır. Ama ne zaman çocukları düşündüler ki?" Cevap vermeme fırsat vermiyor. "Hepsi bencil. Kendi küçük dünyalarına gömülmüşler. Neden üzerinde ailemizin adı yazan bir yatılı okul var sanıyorsun? Hepimizi buraya tıkıp varlığımızı unutabilsinler diye."

Sylvie tüm bunları o kadar mantıklı bir şekilde açıklıyor ki her şey tamamen mantıklı geliyor. Haklı olduğuna eminim. Çocukları ne zaman düşünüyorlar ki?

Asla. En önemli zamanlarda ailem beni ve Yates'i ihmal etti. Yoksa neden beni takip ederken bu kadar yüzsüzdü? Bundan paçayı kurtaracağını biliyordu.

Ona gösterdim.

"Kardeşin burada olduğumu biliyor mu?" Sesimin sıradan çıkmasını umarak ona soruyorum.

"Hayır. Evet mi? Emin değilim. Senin hakkında konuşmadık ve adın onun dudaklarından bana hiç geçmedi. Gerçi Whit ve ben pek konuşmayız. Beni bir baş belası olarak görüyor," diyor. Sesinde en ufak bir kırgınlık yok.

"Hakkımda bu kadar çok bilgiyi nasıl öğrendin?"

"Okulun dosyalarına girdim." Ben ona bakarken o sırıtıyor. "Çok eski bir sistem. Büyükannem bile girebilirdi ama o öleli iki yıl oldu."

Elimde olmadan gülmeye başladım. "Okulun bilgisayar sistemine girdiğini bilen var mı?"

"Sadece seçilmiş birkaç kişi. Sen de artık onlardan birisin." Gülümsemesi küçük, gözleri ışıl ışıl. "Sınıfta not sorunu yaşarsan bana haber ver. Senin için düzeltebilirim." Parmaklarını şıklatıyor.

"İyi notlar alıyorum," diye onu rahatlatıyorum.

"Şimdi." O gülümsüyor, ifadesi hiç bozulmuyor, benim gülümsemem ise yavaş yavaş kayboluyor.

Eminim Billington'daki tüm dosyamı görmüştür ve her küçük ayrıntıyı açgözlülükle okumuştur, tüm o uzaklaştırmaları zorlukla bastırılmış bir neşeyle özümsemiştir. Uyuşturucu, arkadan konuşma ve kampüste seks. Kabus gibiydim. Lisenin ilk iki yılı zor geçti. Dışa vuruyordum. Bu bir yardım çığlığıydı. İyi de olsa kötü de olsa ilgi istiyordum.

Ama kimse dinlemedi. Daha da kötüsü, sanki bu beni düzeltecekmiş gibi beni çok uzaklara, askeri okula göndermeye hazırdılar.

Sanırım Yates'ten uzaklaşmak her şeyi düzeltebilirdi ama bunu bu şekilde yapmak istemedim. Ailece bir arada olduğumuz son gecelerden birinde, herkes yattıktan çok sonra bana sarıldı ve ben gittikten sonra beni ne kadar özleyeceğini söyledi. O zaman ayrılmak istemediğime inandığını anladım çünkü ayrı kalacaktık.

Ve durum böyle değildi. Yakın bile

değildi. En azından benim için öyle

değildi.

Sylvie düşüncelerimi bölerek, "Çok fazla sırrı olan birine benziyorsun," diyor.

Gözlerimi kırpıştırarak ona odaklanıyorum ve beni kısık gözlerle izlediğini görüyorum. "Ben açık bir kitabım," diye yalan söylüyorum.

Hiçbir şey söylemiyor. Söylemesine gerek yok.

Çünkü bana inanmıyor. İnanmamalı. Her türlü sırrım var. Ve her biri

korkunç.

Son zil çalmadan hemen önce aceleyle Amerikan Hükümeti'ne girdim ve masasının arkasında oturan öğretmene özür dileyen bir bakış gönderdim. Kütüphanede çok uzun süre oyalandım, Sylvie ile sohbetin tadını çıkarırken, kardeşiyle olan bağlantım yüzünden kendimi suçlu hissettim. Bu konuyu hiç açmadım. O da hiç bahsetmedi. Sadece bir kez.

Ve ben bu şekilde olmasını tercih ettim.

Sınıf dolu, odanın en arkasındaki bir çift dışında tüm sıralar dolu. Onlara doğru koşturuyorum, nereye gittiğime dikkat etmeden yolumun üzerindeki bir sırt çantasına takılıyorum ve kendimi yere atıyorum.

Sanki tüm sınıf benim düşüşüme tanık oluyor ve kahkahalara boğuluyor.

Bir süre öylece yatıyorum, yanağım serin zemine yaslanıyor, dizlerim sert inişimden dolayı zonkluyor. Serin hava kalçalarımın arkasına sürtünüyor ve eteğimin yukarı doğru kıvrıldığını, sadece iç çamaşırım yerine giydiğim için çok minnettar olduğum siyah ganimet şortumu ortaya çıkardığını fark ediyorum.

Öğretmen öne doğru koşuyor. Yerde gıcırtılı ayak seslerini duyabiliyorum. "İyi misin?" diye soruyor bana.

Seyircilerim biraz sakinleşti ama hâlâ kahkahalar duyuyorum. Öfkeli fısıldaşmalar, hepsi benim hakkımda konuşuyor. Bir çocuk direkt soruyor, "Kim lan bu kız?"

Kendimi hızla toparlıyorum, dizlerimin üzerine yükseliyorum, saçlarımı yüzümden çekiyorum. Birinin sanki şoktaymış gibi ağız dolusu hava emdiğini duyuyorum ve soluma baktığımda rüyalarımın düşmüş meleğiyle tam anlamıyla yüz yüze olduğumu fark ediyorum.

Kabuslarımın şeytanı.

Whit Lancaster. Sanki hayalet görmüş gibi bana bakıyor.

Sırt çantamın askısını sıkıca kavrayarak ayağa kalkıyorum, başımı çeviriyorum ve en yakın boş sandalyeye oturuyorum.

Whit'in hemen arkasında.

Sikeyim.

Öğretmen konuşmaya başlamadan önce herkese sert bir bakış atarak onları susturuyor ama ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok. Kalbimin hızlı atışı sayesinde hiçbir şey duyamıyorum. Kulaklarımda, kanımda kükrüyor ve nefesimi tutmaya çalışıyorum. Ta ki daha fazla dayanamayıp kütüphanede çiğnediğim sakız sayesinde nane şekeri gibi nefesimi verene kadar.

Tanrım, umarım fark etmez.

Yüzümü buruşturarak önümdeki yere bakıyorum. Whit'in lanet sırt çantasına takıldım. Tabii ki takıldım. Orada transa geçmiş gibi oturuyorum, tüm vücudum titriyor, dizlerim düştüğüm için sızlıyor. Masama bakıyorum, başımı kaldırmaya korkuyorum, onun beni izlediğini görmekten korkuyorum. Sonunda yukarı bakmaya cesaret ettiğimde.

Kafasının arkasına bakıyorum.

Bir başka titrek nefes daha beni terk ederken, ellerim hala titrerken en sevdiğim mekanik kurşun kalemimle birlikte klasörümü ve defterimi çıkarıyorum. Öğretmen masasının önüne yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, kendinden ve bu yıl bizden neler beklediğinden bahsederken not almaya tamamen hazırım.

Ders programını uzatıyor ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Whit'in müfredatı bana vermek için arkasını dönmesi gerekecek. Bekliyorum, ellerim nemli, bacaklarım birbirine çarpıyor ve sıram müfredatın kopyalarını geri vermeye başladığında, küçük yığının Whit'e ulaşmasını izliyorum.

Ama bana kopyamı vermiyor. İkisini de elinde tutuyor, omuzları dik, dikkati öğretmene yönelmiş. İçimi öfke kaplıyor ve içimden kalemimle sırtına vurup ders programını istemek geliyor.

Onun yerine, elim havaya kalktı.

"Evet?" diye nazik gözlerle beni onaylıyor öğretmen.

Daha önceki düşüşüm için üzüldüğüne eminim.

"Bana bir ders programı gelmedi."

Kaşlarını çattı. "Bu çok garip. Onları saydım." Masasından fazladan bir kâğıt alarak bana yaklaşıyor ve tek bir kâğıdı uzatıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ona.

Öğretmen dersin geri kalanını anlatıp duruyor ama ben dinlemiyorum. Whit'in tam karşımda oturduğu ve Tanrı'ya şükür beni bilerek görmezden geldiği gerçeğinden başka bir şeye konsantre olamıyorum. Kokusunu alabiliyorum. Sıcak, baharatlı ve doğal olarak erkek. Saçlarını inceliyorum. Koyu sarı, neredeyse kahverengi ama tam değil. Kısa, düzgünce kesilmiş ve tepesi biraz uzun. Yumuşak görünüyor. Parmaklarımı içinden geçirsem, tellerin birbirine yapışacağından eminim.

Sonunda zil çalıyor ve dersin, yani günün bittiğini işaret ediyor. Etrafımdaki herkes eşyalarını toplayıp neredeyse koşarak sınıftan çıkarken ben orada hareketsiz bir şekilde oturuyorum. Tüm sonbahar sporları için antrenmanlar var. Öğle yemeğinde bir duyuru yaptılar. Whit'in çıkmasını beklemeye çalışıyorum ki o çıktıktan sonra ben de çıkabileyim ama o da yavaş.

Yavaşça dönüp bana bakıyor.

"Burada ne halt ediyorsun?" Sesi alçak, gözleri keskin. "Buraya

gidiyorum," diyorum nefes nefese.

"Ne bok yersen ye," diye karşılık veriyor benden uzaklaşarak. Sanki biraz daha yaklaşırsa ona veba bulaştırabilirmişim gibi.

Ondan nefret ediyorum. Ediyorum. Ama ben de ona çekiliyorum. Çekim orada, beni ona yaklaştırıyor ve acaba o da bunu hissediyor mu?

"Kaydoluyorum," diyorum sırt çantamı alıp eşyalarımı yerleştirirken. "Hoşuna gitse de gitmese de."

Ters ters
bakıyor.

Benim de
var.

Sonunda ilk o konuştu.

"İyi düştün. Dizlerinin üzerine öyle düşmek canını yakmış olmalı." Sırıtıyor. "Yine de dizlerinin üzerinde olmaya alışkın olduğuna eminim."

Hakareti beni bir bıçak gibi kesip açıyor. "Siktir git," diyorum ayağa kalkarak.

Whit de ayağa kalkıp yolumu kapatıyor. Üç yıl öncesine göre çok daha heybetli. Daha uzun. Daha geniş. Daha güçlü. Ama beni korkutmasına izin vermeyeceğim.

"Seni becersem eminim çok hoşuna giderdi" diyor, sesi alçak ve alaycı. Öğretmenin nasıl duymadığını bilmiyorum ama adam habersiz olmalı. "Sen de annen gibi ucuz bir fahişesin."

Son saniyede yanından sıyrılıp kaçıyorum ve asla arkama bakmıyorum. Kahkahasının koridor boyunca beni takip ettiğini duyabiliyorum ve binadan tamamen çıkana kadar bunun sadece kafamın içinde olduğunu fark etmiyorum. Benim düşüncelerim.

Onun kahkahalarıyla dolu. Bana evet, annemin kızı olduğumu hatırlatıyor.

Ucuz bir fahişeden başka bir şey değil.

DÖRT

YAZ

Okulun İLK İKİ haftası hemen hemen aynı. Programımı öğreniyorum, öğretmenlerimi ve bizden ne istediklerini anlamaya çalışıyorum, çok zor olmasa da her gece ödev yapıyorum. Dönemin başında bizi hep alıştırıyorlar. Bu her okulda aynı. Henüz hiç arkadaş edinmedim. Whit'in okulun ilk günü bana bilerek çelme taktığına dair söylentiler yayıldı ve bu da onların kafasında bir sürü soru işareti bıraktı. Ayrıca, insanlar o Pazartesi ders bittikten sonra yaptığımız çirkin tartışmaya tanık oldular ve yavaş ama emin adımlarla okulda dışlanan biri haline geldim.

Kimse benimle konuşmuyor. Hepsi Lancaster ağızlığı takıyor. Sylvie'yi kütüphanedeki o ilk günden beri görmedim, bu yüzden onun arkadaşlığına bile güvenemiyorum. Sanki bir hayalete dönüştüm ve kimse beni görmüyor.

Bunun olacağını bilmeliydim. Whit'in kampüste olduğunu fark ettiğim an, yarı normal bir son sınıf geçirme şansımın sona erdiğini biliyordum. Okulun ikinci günü onunla birlikte onur İngilizce sınıfında olduğumu fark etti ama ben ona dönüp bakmayı reddettim. Sınıfa her zaman geç giren Figueroa'nın o *umursamaz* tavrıyla bana ters ters bakmıştı.

Eminim bu okuldaki tüm personel ondan nefret ediyordur.

Hakkımdaki zehirli sözleri itibarımı yavaş ama emin adımlarla yedi. Azar azar. Öyle ki insanlar koridorlarda yanımdan geçerken kelimenin tam anlamıyla dudak büküyorlardı. İlk günümde öğle yemeğinde takıldığım kızlar şimdi

Beni görmemiş gibi davranıyorlar. Ya da Caitlyn'in birkaç gün önce yaptığı gibi yatakhanede beni omuzlarından kontrol ediyorlar.

Sanki beni buradan kovmaya çalışıyor ama ben gitmeyi reddediyorum. Öğle yemeklerinde yemekhanede ya da dışarıda oturuyor, etrafı hep kızlarla çevrili. Hep aynı üç oğlan eşlik ediyor. Chad, Elliot ve Spencer, onlar da bizim gibi son sınıf öğrencileri, tanınmış ailelerden geliyorlar ama Whit'inki kadar tanınmış değiller. Şeytanın arkadaşları olmasına şaşırdım, ama sanırım ikna edici bir kişiliğe ve bolca cazibeye sahip olduğunuzda şeytan oluyorsunuz.

Annemin söyleyeceği bir şeye benziyor.

Ona neler olduğunu anlatmıyorum. Ona Whit'ten ve ne yaptığından kesinlikle bahsetmiyorum. Okulun iyi gittiğini ve benim idare ettiğimi sanıyor. Eğer ona Whit'le ilgili bir sorun olduğunu söyleseydim, babasıyla temasa geçerdi. Ve sonra ödeyecek cehennem olurdu.

Benim için.

Bu yüzden sessiz kalıyorum. Amerikan Hükümeti'nde bir sonraki sıraya geçtim, böylece artık tam arkasında oturmuyorum. Öğle yemeklerimi kütüphanede geçirmeye başladım. Hemen sonrasında etüt salonum olduğu için tüm ödevlerimi orada yapıyorum. Geceleri yemekhaneden bir şeyler alıp odama götürüyorum ve kendime saklıyorum. Duş alıyorum. Netflix'te bir şeyler okuyor ya da izliyorum. Günlerim aynı geçiyor. Sıkıcı.

Yalnız.

Yokmuşum gibi davranırsam, yok olurum. Okulun ikinci haftasının sonunda Whit de beni unutmuş gibi görünüyor, bu da beni sessiz bir rahatlama duygusuyla dolduruyor.

Ama çok fazla rahatlama değil. Ona tam olarak güvenmiyorum. Gizlice bir planı olabilir.

Yine de bu kadar yakınımda olması beni meraklandırıyor. Bazen öğle yemeğinde, yemekhanede geçirdiğim o birkaç dakika boyunca onu izliyorum. Kızlarla nasıl konuştuğunu ve sanki ünlü biriymiş gibi ona nasıl yaltaklandıklarını. Onunla paylaştığım sınıflarda kulaklarım geriliyor ve bir öğretmen ona seslendiğinde her zaman doğru cevabı veriyor. O çok zeki.

Aynı zamanda tehlikeli.

Herkes ona yalakalık yapıyor. Aile adınız ve armanız okulun arması olunca, sanırım bu da işin doğasında var. Öğretmenler ve personel. Her bir öğrenci. Statüsünden etkilenmemiş gibi görünen tek kişi üç arkadaşı, ama onlar da ona sessiz bir hürmetle davranıyor, bu da onun yetkili olduğunu bilmesini sağlıyor. Kızlar onunla flört ediyor - onunla ve özellikle en yakın üç arkadaşıyla - o kadar çaresiz bir şekilde ki, acınacak halde. Acınacak haldeler.

Ona da bana davrandığı gibi davranıyorum, onunla konuşmayı reddediyorum. Bana fahişe dedi. Hiçbir şey değişmedi. Benden nefret ediyor.

Ondan nefret ediyorum.

Şu anda onu izliyorum. Günün son periyodu. Cuma günü. Bir koltuk önümde ve solumda, tam görüş alanımda. Kalemini sinir bozucu bir ritimle masasının kenarına vuruyor. Ters ters bakıyorum.

Bana doğru bakmıyor bile.

Saçları alnına dökülüyor, dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Yine de yüzünde hiç mutluluk yok. Hepsi sert çizgiler ve karanlık gölgeler. Ama o kadar da güzel bir yüz ki. Kampüsteki bahçelerde bulunan heykeller gibi soğuk ve sert.

Öğretmen bir video koyuyor ve ışıkları kapatıyor, tek aydınlatma duvardaki büyük ekran televizyondan geliyor. Güncel olaylardan, dünyanın durumundan ve acınası geleceğimizden bahseden bir klip ve ben hemen sesini kısıyorum.

Yeterince depresyondayım.

Bay Stein sınıftan çıkar çıkmaz hava değişir. Telefonlar çıkarılıyor. İnsanlar konuşmaya başlıyor. Defterimin boş bir sayfasını karalıyorum, başımı eğiyorum, böylece saçlarım öne düşüp yüzümü kapatıyor. Kimsenin beni görmesini istemiyorum. Büyük balon harflerle adımı yazıyorum. Etrafına çiçekler çiziyorum. Sonra Whit'in adını yazıyorum.

Ve boynuzları uzun ve ekstra keskin küçük şeytan suratlarıyla

çevreleyin. "Benim hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Tanıdık derin sesini duyduğumda bir nefes alıyorum ve defterimi kapatıp başımı kaldırdığımda Whit'in hemen yanımda oturduğunu görüyorum. Bir şekilde arkasındaki boş masaya kaymış ve sessizce benimkine doğru kaydırmıştı. Nasıl fark etmedim?

"Benim şeytan olduğumu mu düşünüyorsun?" diye dürtüklüyor ben

hâlâ bir şey söylememişken. Beni yalnız bırakmasını dileyerek ona

sırtımı dönüyorum.

Keşke benimle konuşmaya devam etseydi.

"Sanırım hayatını cehenneme çevirdim," diyor, sanki hafif bir sohbet yapıyormuşuz gibi.

Benden hala sessizlikten başka bir şey yok.

"Herkesi sana karşı kışkırttığım için şimdiye kadar ağlamaktan perişan olursun sanıyordum," diye devam ediyor. "Düşündüğümden daha güçlüymüşsün."

Yavaşça bir kez daha onunla yüzleşiyorum, bakışlarımız buluşuyor, onunki beni içine çekiyor. Loş ışıkta bile o açık mavi parıltıyı görebiliyorum, aç gözleri beni yiyip bitirecek gibi. Dudaklarımı aralıyorum ama hiç ses çıkmıyor.

Ayrıca, ne diyebilirim ki?

"Ama sanırım seni kimin sevip sevmediğini pek umursamıyorsun, ha?" Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "İstediğini elde ettiğin sürece, sonunda sen kazanırsın."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Bu bir oyun değil," diyorum sesimi

alçaltarak. Kaşlarını kaldırıyor. "O

konuşuyor."

Ters ters bakıyorum.

"Yanılıyorsun Savage. Hayat bir oyun ve bu odadaki hemen hemen herkes bir kaybeden." Bir an için duraksıyor. "Ben hariç."

Kibri hayret verici.

"Sadece paran olduğu için," diye hatırlatıyorum ona.

"Ve güç. O kadar çok gücüm var ki, neredeyse üzerimden damlıyor." Yakınına eğiliyor ve ben ondan uzaklaşmak isteyerek geri çekiliyorum. "Hepsi benden korkuyor. Ne dersem sorgusuz sualsiz yapacaklar."

"Onlara beni görmezden gelmelerini

söylediğin zamanki gibi mi?" Sırıtıyor.

"Evet. Hepsi koyun." "Ve sen de koyun

çobanı mısın?"

"Ben koyunların otladığı arazinin sahibi olan pisliğim. Yanlış bir hareket yaparsam hepsini kesebilirim." Bir an beni inceliyor ve ben konuşmamak için kendimi zor tutarak sessiz kalıyorum. Hiçbir şeyi ele veremem. Ne kelimeler, ne de duygular. "Annen babamı bu kadar geç bir vakitte buraya gelmene izin vermesi için nasıl ikna etti?"

Hiçbir fikrim yok, ona söylemek

istediğim şey bu. Bunun yerine sessiz

kalıyorum.

"Onda bir şey mi var? Yoksa her zamanki gibi dizlerinin üzerine çöküp senin dersin için adamın sikini mi yaladı?"

Bir tepki beklediğini bildiğim halde sözlerinden irkilmiyorum bile. Bakışlarının başımın üstünden aşağıya doğru üzerimde dolaşmasından anlayabiliyorum. Gözlerimde oyalanıyor. Dudaklarımda. Bir şey söylememi bekliyor.

Ona bir tane vermeyi reddediyorum.

"Seninle bir pazarlık yapabilirim. Buradaki hayatını çok daha kolay hale getirebilirim," diyor, sesi daha da alçalmış ve çok ikna edici.

"Şartlar nedir?" Sesimi sakin tutuyorum. Sakin.

Ağzı yukarı doğru kıvrılıyor. "Sikimi yala ve bir hafta boyunca memelerine boşalmama izin ver, ben de herkesin üzerindeki kilidi kaldırayım."

Tanrım, o bir domuz. Göğüslerime boşalmak mı istiyor?

Hiç beklemediğim bir görüntü geldi aklıma. Whit'in önünde diz

çökmüştüm. Dudaklarım onun etkileyici aletinin etrafına sarılmış. Büyük olduğunu biliyorum. Büyük *olmalı*.

ol. Bir Lancaster'ın küçük bir penisi olacağından şüpheliyim ve ona bir kez dokunduğumda elimin altındaki şeklini hatırlıyorum. Üstsüzüm, sütyenim yok, memelerim dışarıda, tam onun sevdiği gibi. Onu okşuyorum, ağzımı o kadar derinden sikmesine izin veriyorum ki başının boğazımın arkasına çarptığını hissediyorum ve tam o sınırı aşmaya yakınken dudaklarından vahşi bir inilti dökülüyor ve çekiliyor, göğsümün her tarafına meni püskürterek meme uçlarımdan damlıyor.

Hafifçe titreyen parmaklarıyla döllerini tenimden silerdi, orgazmının etkileri hala devam ediyordu. Parmaklarını dudaklarımda gezdirir ve bana emdirirdi, ben de itiraz etmeden döllerini yutardım. Her şeyin gün gibi ortada olduğunu görebiliyorum ve fantezilerimin biraz çarpık olduğunu fark ediyorum, özellikle de önceki cinsel deneyimlerimi göz önünde bulundurduğunuzda.

"İzin verin yüzünüze geleyim ve beş seansta her şeyi halledeyim," diye teklif ediyor.

Kısa bir an için cazibesine kapılıyorum ama hemen o lezzetli görüntüyü düşüncelerimden uzaklaştırıyorum. Benim neyim var böyle? "Hayır."

"Üç gün. Ben de memelerine boşalırım," diye karşı teklifte

bulunuyor. Ona bakıyorum, sesimi bulamıyorum.

"İki yapacağım ve sen de hemen şimdi sınıfta seni parmaklamama izin vereceksin." Sırıtışı o kadar geniş ki, beyaz dişlerinin karanlıkta bile beni kör ettiğine yemin edebilirim.

"Kesinlikle olmaz." Whit'in uzun parmaklarının eteğimin altında olduğu düşüncesiyle yerimde kıpırdanmamaya çalışıyorum. Külotumun altında. Bacaklarımın arasında, ıslak, karıncalanan etimi okşuyor-

"Bunu düşünüyorsun." Bilmiş sesi düşüncelerimi böldü. "Hayır,

gerçekten düşünmüyorum."

Birbirimize bakıyoruz, bakışlarım boğazına düşüyor. Nabzını, nasıl hızla attığını görüyorum ve tuhaf bir şekilde onun beni etkilediği kadar benim de onu etkilediğimi düşünerek rahatlıyorum.

"Senin cenazen," diyor sonunda, ses tonu umursamaz. "Hepsinin sana düşman olmasını sağlayacağım."

"Zaten yapmadın mı?" Sesimi nasıl bu kadar düzgün tutabildiğimi bilmiyorum, oysa içimde onun bu kadar yakınımda olmasından dolayı titriyorum. Beni cinsel şantajla tehdit ediyor. Alınmam gerekirdi. Neden alınmıyorum?

Çünkü ondan etkileniyorsun. Yaptığı ve söylediği her şeye rağmen, onunla birlikte olma fikrini seviyorsunuz. Size verebileceklerini arzuluyorsunuz.

"Haklısın," diyor. "Evet. Pes edeceğini sanmıştım. Birkaç oral seks ve herkes seni sevecek mi? Bana sorarsan bu bir anlaşma. Burada yeni kız olmanın kolay olmadığını biliyorum, özellikle de Lancaster senden nefret ediyorsa."

Sylvie'ye atıfta bulunarak, "Lancaster'ların hepsi benden nefret etmiyor," diyorum.

Whit'in yanakları hemen kızarıyor, ağzı zorlukla bastırılmış bir öfkeyle geriliyor. "Eğer babamdan bahsediyorsan, düşündüğümden daha büyük bir fahişesin demektir."

Son sözleri o kadar yüksek sesle söylüyor ki kafalar bize doğru dönüyor. Sırt çantasını kaptığı gibi ayağa kalkıyor ve başka bir şey söylemeden sınıftan çıkıyor.

Gidişini izliyorum, kesik kesik nefesler alıyorum. Herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu, meraklarını, telaşlı fısıltılarını hissedebiliyorum. Onu duydular. Nasıl duymasınlar ki? Kralları bana fahişe dedi ve şimdi bedelini ödeyeceğim. Zaten ödediğimden daha fazlasını.

Adamla tanışmadığım halde babasıyla uğraşıyormuşum gibi gösterdi. O daha çok bir efsane. Benimle gerçekten tanışmadan hayatımda rol oynamış kurgusal bir karakter.

Şimdi Whit, Lancaster Prep'teki yerimi garantilemek için babasıyla yattığımı varsayıyor. Kendi annemle yıllarca ilişki yaşamış bir adamla yatacak kadar alçalacağıma gerçekten inanıyor mu? Bu düşünce tarzını aklım almıyor.

Whit söz konusu olduğunda, aklımın almadığı pek çok şey var.

BEŞ

YAZ

"Çekil lan yolumdan," diye hırlıyor bir çocuk beni kenara itmeden hemen önce. Omzum duvara çarparak irkilmeme neden oldu ama o bana doğru bakma zahmetine bile girmedi. Sadece yürümeye devam ediyor, ona yaklaşan başka bir çocuğa beşlik çakıyor. Omuzlarının üzerinden bana bakıyorlar ve uzaklaşmadan önce gülüyorlar.

Bu benim hayatım. Son üç haftadır tamamen dışlanmış durumdayım. Lancaster Prep'te herkesin kum torbasına dönüştüm ve bunca zamandır bunu kabullenmeme rağmen, kaba yorumlar, yanlarından geçerken fısıldaşmalar, ters bakışlar, pis bakışlar. Hepsi çok fazla gelmeye başladı ve patlamama ramak kaldı.

İlk başlarda her şey aynıydı. Beni görmezden geldiler. Ben yokmuşum gibi davrandılar. Öğretim görevlileri bile öğrencilerin ne yaptığını anlamaya başlamıştı. Eğer bir grup projemiz varsa, beni projeye dahil etmiyorlardı. Bir öğretmen adımı söylediğinde, içlerinden biri sanki ben yokmuşum gibi benim üzerimden konuşuyordu.

Whit'in gözünde var olmaya bile değmezdim, bu yüzden başkalarının gözünde de değmezdim.

Bir süre sonra öğretmenler beni aramayı tamamen bıraktı.

Sadece geçen hafta yarı şiddet içeren bir hal aldı. Ve ne zaman bir şey olsa, ne zaman biri benimle fiziksel temasa geçse, sonunda onları Whit ile görüyorum, sanki iyi yapılmış bir iş için onun onayına ihtiyaçları varmış gibi.

Bu mide bulandırıcı. Bu okuldaki en büyük zorba o ama parmağını bile kıpırdatmasına gerek yok. Herkesin onun emirlerini yerine getirmesini ve bana bok gibi davranmasını sağlıyor.

Öğle yemeği yeni başladı ve ben yemek salonuna doğru ilerliyorum. Bu odadaki diğer kadınlardan ne sempatik bakışlar ne de fısıltılı merhabalar var. Hepsi beni düşman olarak görüyor. Alt sınıflar, kendilerine de kötü davranılacağından korktukları için benimle ilişki kurmaktan çekiniyorlar. Burada hiç müttefikim yok. Tamamen ortadan kaybolan Sylvie bile yok. Okulun ilk gününden bu yana geçen altı hafta boyunca onu kampüste hiç görmedim.

Soğutucudaki hazır sandviçleri düşünerek sıraya doğru ilerliyorum. Bir tane almalıyım. Yarısını şimdi yiyip kalanını akşam yemeğine saklayabilirim. Böylece gecenin geri kalanında odamdan çıkmak zorunda kalmam.

Acınası ama gerçek. Odam benim tek rahatlama yerim. Zamanımın çoğunu burada geçiriyorum, akşamın erken saatlerinde gizlice dışarı çıkıp okyanusa giden patikalarda koştuğum zamanlar hariç. Yönetim kadınları saat beşten sonra dışarı çıkmamaları konusunda uyardı bile. Güneş gittikçe daha erken batıyor, sahili çevreleyen orman karanlık ve başımıza bir şey gelmesini istemiyorlar.

Bu kurala karşı geliyorum. Okul saatlerinde o kadar kötü muamele görüyorum ki, bu zaman benim tek sığınağım ve onu elimden almalarına izin vermeyeceğim. AirPods'umu takıp müzik dinlediğim, ayaklarımın yere vuruşunun ritminde kaybolduğum, kendimi gerçekten huzurlu hissettiğim tek an. Yakın zamana kadar koşucuların yüksekliğini hiç anlamamıştım. Şimdi her fırsatta onun peşinden koşuyormuşum gibi hissediyorum.

Bir sandviç, küçük bir paket cips ve bir Smart Water alıp sırada bekliyorum. Etrafımda konuşmalar oluyor ama kimse benimle doğrudan konuşmuyor.

"Işıklar söndükten sonra erkeklerle buluştuğunu duydum," diye fısıldıyor bir kız arkamda duran arkadaş grubuna.

"Hangi adamlar?"

"Whit. Elliot. Spencer ve Chad," diyor kız. "Onları odasına gizlice sokuyor."

"Doğru, çünkü tek kişilik odası var, uğraşması gereken bir oda arkadaşı yok."

"Whit'in süiti var. Herkesin onun odasında buluştuğunu duydum," diyor bir başkası.

Benim hakkımda konuşuyorlar.

"Her neyse. Tek bildiğim, onu sırayla siktikleri. Ya da biri tarafından sikilirken diğerine sakso çekiyor. Sanki pornodan fırlamış dev bir seks partisi gibi. Ew." Hepsi rahatsız bir şekilde gülüyor. "Çok iğrenç."

Öfke içimde dönüp duruyor ama onu bastırıyorum. Ne isterlerse söyleyebilirler. Doğru olmadığını biliyorum.

"Whit'in babasına da sürekli sakso çektiğini duydum. Okul parasını bu şekilde ödüyormuş," diyor diğer kızlardan biri.

"İğrenç! O yaşlı bir adam."

"Anne gibi, kız gibi."

Sözlerimi yutarak bir adım öne çıkıyorum. Kasiyer sonsuza kadar bekliyor, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle herkesle havadan sudan konuşuyor. Sadece işini yapıp sıranın ilerlemesini sağlayamaz mı?

"Oooh, belki de onu paylaşıyorlar. Belki Whit'in babasıyla üçlü yaparlar," diye ciyaklıyor kızlardan bir diğeri, hepsi gülmeye başlamadan hemen önce.

Daha fazla dayanamayacağım.

Arkamı dönüp onlara ters ters baktım. Başından beri orada durduğumu biliyorlardı, bu yüzden her şeyi en başta söylediler, ama tepki vermemi beklemiyorlardı. Genelde hiç tepki vermem. İlk defa alenen kendimi savunuyorum.

Kahkahaları yavaşça sönüyor ve karşılığında bana bakıp

bekliyorlar. "Hepiniz iğrençsiniz," diyorum.

"En azından kendimi kayıt altında tutmak için birinin babasını becermiyorum," diye alay ediyor içlerinden biri. Kız genç. Güzel. Yılan gibi acımasız. Whit'in asalaklarından biri.

"En azından Whit Lancaster'ın aletinin tadına bakmak için salya sümük ağlamıyorum," diye karşılık veriyorum.

"Sen bir kaltaksın," diye tersliyor.

"Ve sen de çok fazla makyaj yapan kalpsiz bir amcıksın," diye ona karşılık veriyorum.

Nefesi kesiliyor. Arkadaşları da öyle. Bir gölge aniden üzerimizde beliriyor ve ben sertçe yutkunuyorum, başımı eğip parlak siyah ayakkabıların çizik çizik mokasenlerimin hemen yanında durduğunu görüyorum.

"Bayan Savage," dedi Müdür Matthews. "Benimle ofisime gelin lütfen."

Ona bakakaldım, sonra kızları işaret ettim. "Peki ya onlar?"

"Peki ya onlar?" diye tekrarlıyor, kaşları havaya kalkıyor.

"Onlar başlattı. Benim hakkımda kötü konuşuyorlardı, ben sadece kendimi savunmaya çalışıyorum..." Sesim azalıyor ve dudaklarımı kapatıyorum. Tartışmam anlamsız.

Kimse beni dinlemiyor. Kimse umursamıyor.

"Bu okulda sorunlarımızı isim takarak halletmiyoruz, özellikle de az önce senden duyduğum gibi kaba hakaretlerle." Bir adım daha yaklaştı, parmakları üst koluma dolandı. "Ve bunu söylediğini duydum. O yüzden benimle gel lütfen."

"Öğle yemeğim ne olacak?" Zayıfça sordum. Eşyaları gelişigüzel bir şekilde yakındaki bir rafa geri koydum.

"Sanırım bugün bunu atlayacaksın," diyor neşeyle beni yönlendirip yemek salonundan çıkarırken.

Ben uzaklaşırken kızların kahkahalarını duyuyorum. Binadan çıkıyoruz ve sağıma baktığımda Whit'in köleleriyle birlikte durduğunu görüyorum; müdürle birlikte ölüm odasına götürülen bir suçlu gibi ofisine doğru yürümemi izlerken bakışları sadece benim üzerimde.

Saçmalık.

Matthews'un ofisine girdiğimizde kapıyı kapatıp kilitliyor ve masasının önüne yaslanıyor. Ben de tam önündeki sandalyeye oturuyorum,

O kadar yakın ki pantolonunun paçalarının dizlerime değdiğini hissedebiliyorum. Geri çekilmeye çalışıyorum ama faydası yok.

O benim kişisel balonumun içinde ve ondan kaçmamın hiçbir yolu

yok. "Neden Bayan Atherton'a amcık dedin?"

Kelime dudaklarından o kadar kolay dökülüyor ki bir an şaşırıyorum. "Bana kaltak dedi."

"Yani bu her şeyi yoluna koyuyor." Sesi çıldırtıcı derecede eşit.

"Benim hakkımda korkunç şeyler söylüyordu. Hepsi

öyleydi." Kaşlarını kaldırdı. "Ne gibi?"

Hikayeleri tekrarlamayı reddediyorum. Kulak misafiri olması yeterince kötü. "Beni kampüsteki bazı çocuklarla kaba şeyler yapmakla suçluyor."

Kollarını önünde kavuşturarak, "Kampüsteki bazı çocuklarla kaba şeyler mi yapıyorsun?" diye soruyor.

Suçlayıcı ses tonu beni susturdu. Bana inanmıyor. "Tabii ki

inanmaz. Herkes benden nefret ediyor."

"Yine de hepsi senin hakkında konuşuyor, bu yüzden *bazılarının* senden hoşlandığını varsayıyorum. Büyük ihtimalle oğlanlar." Ona ters ters bakmak için başımı kaldırdığımda, çoktan beni incelemeye başladığını görüyorum; bakışları eteğimin kalçalarımın üst kısmında kalan etek ucuna kayıyor. Uzanarak eteğimi çekiştiriyorum, mümkün olduğunca çok teni örtmeye çalışıyorum ve bel bandını kıvırmıyorum bile. "Bu tür şeyleri daha önce de gördüm Bayan Savage. Akranları tarafından dışlanan bir kız. Dedikodular uçuşmaya başlar. Çoğu abartılıdır, ama her zaman içinde bir yerlerde doğruluk payı vardır." Öne doğru eğilip rahatsız edici bir şekilde yaklaşıyor ve ben de geri çekiliyorum.

"Çocuklar da benden nefret ediyor," diye fısıldıyorum. "Hepsi ediyor."

Beni inceliyor, bakışları dolaşıyor, beni içine alıyor. Ben de ona bakıyorum, onun incelemesi altında sinmiyorum. Saklayacak bir şeyim yok. Burada yanlış olan ben değilim. Tek suçum bir kancığa kancık demek.

Bunu hak etmişti.

"Eğer odanızda herhangi bir erkek bulursak, okuldan atılırsınız," diyor, sözleri son derece ciddi. "Işıklar söndükten sonra odanızda karşı cinsle eğlenmek yok."

Sanki çoktan yapmışım gibi söylüyor.

"Ya lezbiyen olsaydım? O zaman sorun olur muydu?" Karşılık veriyorum.

Ağzı sert bir çizgiye yerleşiyor, dudakları neredeyse tamamen kayboluyor. "Sen lezbiyen değilsin."

"Hiçbir şeyi varsaymamalısın," diyorum, sesim kısık.

Doğruldu, hâlâ bana bakıyor, elleri şimdi kalçalarının üzerinde duruyor. "Ceza alacaksın."

"Ne için?"

"Bayan Atherton'a hakaret. Birine amcık demek okul kurallarına aykırıdır," diyor ve masasının etrafından dolaşarak sandalyesine yerleşiyor.

Rahat bir nefes alıyorum, artık o kadar yakınımda olmadığı için rahatlıyorum. "Kaç gün cezalısın?"

"Üç. Bugün. Gelecek haftanın Pazartesi ve Salı günleri de. Ayrıca bu akşamki futbol maçına girmen de yasak." Masasının çekmecesinden pembe bir bloknot çıkarıp kalemiyle üzerini çizmeye başladı.

Önemli bir şey. Futboldan nefret ederim. Kiminle oturup maç izleyeceğim ki? Kimse beni sevmez. Hiç arkadaşım yok.

Bana ceza makbuzunu uzattı. "Gidebilirsin."

Sırt çantamı yerden aldım ve kaçmaya hazır bir şekilde ayağa kalktım.

"Bayan Savage?"

Duraksayarak omzumun üzerinden Müdür Matthews'a bakıyorum.

"Yerinde olsam ağzıma dikkat ederdim. Başını yine belaya sokacak."

Tek kelime etmeden ofisinden çıkıyorum, başım dik, midem gurulduyor. Aceleyle yemekhaneye gidiyorum, tam zil çalarken içeri giriyorum ve başka bir sandviç buluyorum - tercih ettiğim bir şey değil ama idare eder - ve ödeme yapmak için kasaya gitmeden önce bir paket cips, bir Smart Water ve bir kola alıyorum.

Kasiyer kararlı bir şekilde "Yemek sırası kapandı" diyor.

"Sen de mi?" diyorum, sesim titreyerek. Çoğunlukla boş olan yemek salonuna bakıyorum ve kimsenin sessizce dağılmamı izlememesi için dua ediyorum.

Çünkü ağlayarak yere yığılmama ramak kaldı.

"Peki," diyor sinirli bir şekilde, eşyalarımı tarıyor ve bana toplam tutarı veriyor. Ona nakit ödeme yapıyorum, para üstünü saklamasını söylüyorum, sonra dönüp aceleyle oradan çıkıyorum ve çıkış olması gereken yerde sert, sıcak bir duvara çarpıyorum.

"Summer Savage, nereye gidiyorsun?" Sert eller üst kollarımı kavrıyor ve başımı kaldırdığımda Elliot McIntosh'un bana sırıttığını görüyorum. Whit'in arkadaşlarından biri.

Eminim tüm hikayeleri duymuştur. Hepsinin doğru olduğuna inanıyor. Bana istediğini yapabileceğini ve benim de uysalca boyun eğeceğimi sanıyor.

"Bırakın gideyim," diye mırıldanıyorum, yiyecek ve içeceklerimi göğsüme bastırarak. Gitmeden önce onları sırt çantama koymalıydım ama çok acelem vardı.

"Ne var orada?" diye soruyor, elimde tuttuğum şeyi kontrol etmek için başını eğerek. "Geç bir öğle yemeği, ha? Paylaşmak ister misin? Yurduna dönüp bir süre takılmak ister misin?"

"Uzak dur benden." Elinden kurtulup yürümeye devam ediyorum, doğruca kütüphaneye gidiyorum. Elliot bana ayak uyduruyor, uzun bacakları bana yetişmesini kolaylaştırıyor ve ben ona bakmamak için elimden geleni yapıyorum.

"Sakin ol, bebeğim. Çok acelen var." Gülüyor. Gizlice bakıyorum. Koyu renk saçlı, koyu renk gözlü, zeytin tenli ve dolgun dudaklı. Whit kadar yakışıklı ama farklı bir şekilde.

Yine de onun varlığında vücudum titremiyor. Arada muazzam bir fark var.

"Senin gitmen gereken bir ders yok mu?" Sola dönerken ona fırça atıyorum. Kütüphane uzakta beliriyor.

"Senin için bunu atlardım." Uzanıp kolumu yakaladı ve durmamı sağladı. "Birlikte biraz zaman geçirelim. Birbirimizi tanıyalım."

"Gelemem. Dersim var." Sanki onunla vakit geçirmek istememenin tek sebebi buymuş gibi.

Gülümsemesi kolay. "Hayır, yok. Senin çalışma salonun var. Benim de öyle. Hadi kütüphanede takılalım. Kimsenin bizi rahatsız etmeyeceği sessiz bir yer biliyorum."

Elinden kurtulmaya çalışıyorum ama parmakları kolumu sıkıca kavrıyor. "Hayır."

"Oh, hadi ama." Bir adım daha yaklaşıyor, o kadar yakın ki vücudu benimkine değiyor. "Whit'e verdiğini biliyorum. Seni becermenin hayatının deneyimi olduğunu söylüyor. Sadece bana biraz tattır."

Sözleri karşısında aklım öfkeden bembeyaz kesiliyor ve hiç düşünmeden dizimi kaldırıp doğrudan Elliot'ın taşaklarını hedef alıyorum.

Doğrudan temas kuruyorum.

"Siktiğimin orospusu!" diye bağırıyor ve yere düşerken elleriyle aletini kapatabilmek için beni bırakıyor.

Hâlâ yiyecek ve içeceklerime tutunarak koşmaya başlıyorum, kütüphanenin çift kapısı gittikçe yaklaşıyor. Gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü, tenimi ıslattığını hissedebiliyorum ve ağladığımın farkında bile değilim.

Buna daha fazla katlanamam. Dayanamıyorum. Alaylar. Alçaklık. Şiddet. Acıya. Yalanlar. Whit insanlara seks yaptığımızı mı söylüyor?

Tanrım, keşke. Kibirli pislik.

Ondan nefret ediyorum. Hepsinden

nefret ediyorum.

Bana nasıl bir şans vermediklerini. Öğretmenlerin ve personelin b u n a nasıl seyirci kaldıklarını. Neler olduğunu g ö r ü y o r l a r; sadece karşı çıkmaya korkuyorlar.

korkusuz liderleri.

Ve o korkusuz bir lider değil. Vampir gibi davranan on yedi yaşında bir çocuk. Yani sözüm ona bir milyon yaşam boyunca her şeyi görmüş ve yapmış ve şimdi çok sıkılmış.

Ona katlanamıyorum.

Tüm bunların en zor kısmı ne?

Beni görmezden geldiklerinde. Sanki ben yokmuşum gibi. Hayatım boyunca bu tür davranışlarla uğraştım. Şimdiye kadar alışmış olmam gerekirdi. Ama alışmadım.

Olacağımı hiç sanmıyorum.

Kapılardan biri açılıyor ve Whit orada duruyor, yüzünde dudakları kapalı bir gülümseme, bakışları bana çevrilmiş, başka kimseye bakmıyor. Sanki bunca zamandır beni selamlamak için bekliyormuş gibi. Bakışları hala acı içinde iki büklüm olan ve arkamda yerde kıvranan arkadaşına kayıyor ve ben duruyorum, nefes nefese kalıyorum, gözyaşlarım hala akıyor.

"Elliot'a zarar verdin mi?" diye soruyor bana kuşkuyla.

"Taşaklarını tekmeledim," diyorum zevkle, benim de ona aynı şeyi yapabileceğimi düşünmesini umarak. Biraz daha uzun duruyorum, gözyaşlarımın yanaklarımda kuruduğunu hissedebiliyorum. Sanki durmalarını istemişim ve onlar da çağrıma kulak vermişler gibi.

"Ve Lacy Atherton'a amcık dediğini duydum?" Kaşlarını kaldırıyor.

"O bir tane." Çenemi kaldırıyorum, hâlâ öğle ve akşam yemeklerimi kollarımda taşıyor olmaktan nefret ediyorum. Kendimi aptal gibi hissediyorum.

Savunmasız.

"Haksız değilsin," diyor. "Sadece kimse onu böyle olduğu için eleştirmiyor."

"Ben yaptım." Ters

ters baktım. O da

bakıyor.

"İnsanlara seviştiğimizi söylemeyi kes," diye çıkışıyorum ona.

İfadesi düzelmeden önce bakışlarında bir anlığına şaşkınlık beliriyor. "Senin hakkında hiç konuşmadım."

"Yalancı," diye tısladım.

"Bunu söylediğimi sana kim söyledi?"

"Topsuz arkadaşın." Başımı eğerek Elliot'ı gösteriyorum.

Whit'in ağzının bir tarafı kalkıyor. "Yalancı olan o."

"Elbette." Whit'e inanmıyorum. Herkesi bana düşman olmaya ikna eden pislik o. Bu kampüsteki tüm güç onda ve herkes ona boyun eğiyor. Yetişkinler bile. Özellikle de yetişkinler. Muhtemelen ona karşı gelirlerse işlerini kaybedeceklerinden korkuyorlar.

"Bana inanmıyor musun?" Whit

soruyor. Başımı sallıyorum.

"Düşündüğümden daha zekiymişsin," diye mırıldanıyor, o kadar alçak sesle ki neredeyse onu duymuyordum.

Ama duydum. Duydum ve söylediği her şeye k a n a c a k kadar aptal olduğumu düşünüyor olmalı.

Bu kadar yeter. Sadece biraz huzur istiyorum. Amerikan Hükümeti'ne kadar bir saatim var ve Whit'in de içinde olduğu düşünülürse bu ders tam bir işkence. Beni yok etmeye kararlı bir pislik için neden oksijen harcadığımı bilmiyorum.

Bunu aştım.

"Bırakın gireyim," diyorum, onu geçmek için elimden geleni yaparak ilerlerken.

Elini kalçama koyarak beni durduruyor, dokunuşu iliklerime kadar yakıyor. Tamamen hareketsiz kalıyorum, sadece parmaklarının üzerimde durduğu o küçük noktaya odaklanıyorum. Eteğimin ağır yününden, gömleğimin pamuklu altından bile onu hissedebiliyorum. Bir damga gibi, sıcak ve sonsuz, sanki beni kalıcı olarak yaralamış gibi. Tüylerim diken diken oluyor, nefes alışım değişiyor. Değişiyor.

O donuk, tanıdık ağrı karnımın alt kısmına yerleşiyor.

Aşağıya.

Çok yakın duruyoruz. Sanki dans pistine çıkıp romantik bir şarkıda birlikte sallanmaya hazırlanan bir çift gibiyiz. Onu daha önce günün bu saatinde kütüphanede hiç görmemiştim ve bu sistem için bir şok.

Onun dokunuşu da sistemimde bir şok etkisi yarattı.

Başımı eğip kemer tokasına bakıyorum. Lacivert üniforma pantolonunun önüne. Birden uzanıp elimi üzerine koyma isteği duyuyorum. Kaya gibi sertleşene kadar benim için büyüyen ereksiyonunun yavaşça kabarmasını hissediyorum. Beni istediğini biliyorum. Ondan yayılan titreşimin içime aktığını hissedebiliyorum.

Yine de yapmıyorum. Ona dokunamıyorum. Ondan

nefret ediyorum. Ben ediyorum.

Onun yerine, orada durup bekliyorum.

"Sırların var Savage. Teninin her yerinde sürüngüklerini hissedebiliyorum. Dışarı çıkmak için can atıyorlar," diye mırıldanıyor, başı eğik, ağzı şakağımda. "Onları benimle ne zaman paylaşacaksın?"

"Asla," diye fısıldıyorum sertçe. "Ölmeyi tercih ederim."

Kıkırdıyor ve diğer eliyle yüzüme dokunuyor. İşaret parmağını yanağımdan aşağı indiriyor. Çenemde iz bırakıyor. Tüy gibi hafif. Sanki hiç olmamış gibi. İçimi bir ürperti kaplıyor, onun için çok açık ve o yakınımdayken bedenimi kontrol edememden duyduğum utançtan nefret ediyorum. "Sanırım ellerimi boğazına dolasam ve seni boğarak öldürsem hoşuna giderdi. Gördüğün son yüzün ben olduğumu bilmek."

Sözleri içime felç edici bir korku salmalı. Ama öyle olmadı. Öfkeme rağmen içimi arzu kaplıyor ve aklıma gelen ilk şeyi fırlatıyorum. "Bunu yapmayı sevdiğini duydum. Kızları boğmak."

Kelimeler beni terk ettiği anda, bunu söylediğim için kendimden nefret ediyorum. Kafamın içinde, düşüncelerimde, rüyalarımda, kâbuslarımda yaşadığını düşünmesini istemiyorum, çünkü yaşıyor. Nereye gidersem gideyim peşimi bırakmıyor. Lancaster ismi

ve gerçekten ilgilendiğim tek Lancaster o. Onu hatırlatan şeyler her yerde. Onlardan kaçamıyorum.

Ve ben buna dayanamıyorum.

"Bunu nereden duydun?" Sesi eğlenmiş gibi geliyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Eli hafifçe boğazıma dayandığında bir nefes çekiyorum. Bir tehdit gibi.

Bir söz.

"Okulun ilk günü. Caitlyn ve Jane öğle yemeğinde söyledi." Kekemelik bir zayıflık ve kendime güçlü olmam gerektiğini hatırlatıyorum.

Bir kıkırdama duyuyorum ve bana daha da yaklaşıyor, beni de kendisiyle birlikte kütüphaneye çekiyor, böylece girişin yakınındaki karanlık bir oyuğa sıkışıyoruz. Vücuduyla açık tuttuğu kapı büyük bir gürültüyle çarpıyor ve Bayan Taylor'ın ön masadan bizi susturduğunu duyuyorum.

"Ellerimi üzerlerine koymamı isteyen amcıklar," diyor, sesi hâlâ eğlenmiş gibi çıkıyor. "Yani benim hakkımda dedikodu mu yapıyordun?"

"Dedikodu yapıyorlardı," diye

düzelttim. "Ve senin söyleyecek

hiçbir şeyin yoktu."

"Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Parmakları boynumda sıkılaşıyor, hafif bir baskı uyguluyor. "Küçük yalancı. Bazı şeyleri biliyorsun."

"Ne gibi?"

"Dudaklarımın tadı. Dilimin dokusu. Aletimin uzunluğu."

Titriyorum. O haklı. Bunların hepsini biliyorum. "Bu üç yıl önceydi."

"Hatırlıyorsun."

"Tabii ki biliyorum." Sadece bir an tereddüt ediyorum. "Bana fahişe dedin. Her zamanki gibi."

"Bu yüzden lakabım kalıcı oldu. En azından tutarlı biriyim." Kavrayışı yumuşuyor ve parmaklarını tenimde, gömleğimin yakasına doğru gezdiriyor. "Benim güzel küçük fahişem. Hatırladığımdan daha da güzelsin."

İltifatının altında ezilmek istiyorum ama kendime durmamı söylüyorum. Bu hala daha güzel kelimelerle süslenmiş bir hakaret. "Sadece on dört yaşındaydım."

"Çok genç. Çok masum. Şampanya içiyor ve tanımadığın bir çocuğu dilinle öpüyordun. Göğüslerinin neredeyse içinden düşeceği bir elbise giyiyordun. Eğer o zamanlar masumsan, eminim şimdiye kadar tamamen yozlaşmışsındır," diye alay ediyor.

Bana sırıttığını görmek için ona bakmaya cesaret ediyorum. Keşke sözlerinin ne kadar doğru olduğunu bilseydi. "Bırak gideyim."

"Senin omurgalı olduğunu görmek hoşuma gidiyor, Savage." Boynumu tekrar sıkıyor, bu sefer daha sıkı, boğazımdaki havanın tıkanmasına neden oluyor. "Böyle devam et."

Beni tuttuğu yerden bırakıyor ve arkasına bile bakmadan uzaklaşıyor, kütüphaneden çıkarken adımları aceleyle atıyor. Oyukta kalıyorum, sertçe yutkunuyorum, nefesimi ve hızla atan kalbimi sakinleştirmek için çaresizce çabalıyorum. Etkileşimimizden bu kadar keyif almış olmaktan nefret ediyorum. Tenimdeki parmakları, parmaklarının altındaki nazik tehdit. Acı çekmek istiyordum. Avucuna doğru eğilmiş, sessizce yalvarıyordum.

Onu istediğim için

kendimden nefret

ediyorum. Onu istediğim

için.

ALTI

BEYAZ

KÜTÜPHANEDEN ÇIKTIKTAN SONRA Elliot'ın yanına gidiyorum -hâlâ yerde top gibi kıvrılmış, bir kedi gibi aletini tutuyor- ve sırtına hafifçe tekme atıyorum. "Ayağa kalk, orospu çocuğu."

Yüzü acı içinde sendeleyerek ayağa kalkıyor. Küçük Summer Savage'ın bunu yapabileceğini sanmıyordum ama Elliot'ı yere serdi ve bu kolay bir başarı değil. O benim arkadaşım. Sonuna kadar sadık, ama aynı zamanda koca ağızlı dev bir hıyar.

Yani o zayıf biri. Ve çevremde zayıf insanlara yer veremem.

Çıkmak üzere.

"O küçük k a l t a k hayalarıma tekme attı," diye inanamayarak mırıldanan Elliot yere tükürmeden önce başını sallıyor.

"Ona öyle deme," diyorum, sesim bilinçli olarak eşit. Her şeyimi onun üzerine boşaltmama çok az kaldı.

"Ona ne diyeceksin? Kaltak mı? İşte bu o. Tereddüt bile etmedi. Tam taşaklarıma vurdu. Çok acıttı."

"Bunu hak ettin." Bir adım daha yaklaştım. Alnındaki teri gördüm. Ona bir numara yaptı. "Ona bir şey söyledin."

Kaşlarını çatıyor, hatırlamaya çalışıyor. "Ne? Ona bir sürü şey söyledim."

"Söylemeye hakkın olmayan şeyler."

Bakışlarında korku titreşiyor ve sonra kayboluyor, yerini kızgınlık alıyor. "Ne, onu becerdiğini mi? Hepimiz istediğini biliyoruz-"

Onu iki elimle boğazından kavrıyorum, parmaklarım sıkıca bastırıyor. Avuçlarımın altındaki kırılgan kemiklerin hafifçe gevşediğini hissedebiliyorum ve bu adamın sonunu getirmenin çok kolay olacağını fark ediyorum. Parmaklarıyla ellerimi tırmalıyor, çok çabalıyor ve çok ihtiyaç duyduğu enerjiyi boşa harcıyor. Salak herif. "Ona seviştiğimizi söylediğimi söylemişsin. Henüz yapmıyoruz."

Bana bakıyor, gözleri şişiyor ve konuşamadığını fark ediyorum. Bu beni o kadar tatmin ediyor ki sırıtmaktan kendimi alamıyorum. "Summer Savage ile bir daha asla konuşma, beni duyuyor musun? Eğer ona doğru baktığını görürsem, taşaklarını kesip sana yediririm."

Elliot elinden geldiğince başını sallıyor, ki çıplak ellerimle onun canını sıktığımı düşünürsek bu çok zor. Yüzü kıpkırmızı, teri tenini kaplıyor ve parmaklarıma damlamadan önce onu bırakıyorum.

İğrenç.

Büyük, soluk soluğa bir nefes çıkarıyor, eğilip ellerini dizlerinin üzerine koyuyor ve öksürüyor, öylesine derin ki ciğerleri takırdıyor. Onu küçümseyerek izliyorum, dudaklarım istesem de kendimi kurtaramayacağım bir küçümsemeye dönüşüyor.

Zayıf insanlardan nefret ederim. Elliot'ı uzun zamandır tanıyorum, ama bu kampüse girme yolunu satın alan küçük, güzel bir fahişe onu ince bir dizle yere serdiğinde, daha uzun süre arkadaşım olarak kalmayacağını biliyorum.

Ondan daha güçlü, bu çok açık.

"O bir kaltak değil," diyorum ona, vücudu bana bakamayacak şekilde eğilmiş haldeyken. Muhtemelen o da bakmak istemiyor. Korkak herif. "Onunla başa çıkamayan küçük kaltak sensin."

Arkama bile bakmadan yanından uzaklaşıp şapele doğru yürüyorum. Günün bu saatinde orada kimse yok ve biraz teselliye ihtiyacım var.

Biraz huzur.

Düşüncelerim coşkulu. Yaz ile dolu. Yeni olan başka ne var ki? Tek düşündüğümün o olmasından nefret ediyorum. Ben takıntılı bir adamım. Biri alışacağımı düşünebilirdi

On dört yaşımdan beri ona takıntılı olduğumu düşünürsek, bu duyguyu hissediyorum. Yine de ona dair düşüncelerim yıllar boyunca hiç azalmadı. O hep oradaydı, aklımın bir köşesinde duruyordu, en tuhaf zamanlarda ya da hiç beklemediğim anlarda beni rahatsız ediyordu.

Okulun ilk günü onu Amerikan Hükümeti dersinde görmek, takılıp tam sıramın önüne düşmesine tanık olmak beni şoke etmişti. Kimse beni onun gelişine hazırlamamıştı. Hacker küçük kız kardeşim Sylvie bile ve o sürtük bu kampüste olan her şeyi biliyor. Ona gidip bu konuda hesap sordum mu?

Hayır.

Zayıflık, bunu göstermeyi reddediyorum.

Summer'ın ben yokmuşum gibi davranacağını anladığımda herkesi ona karşı kışkırttım. Yine de kimse onu kırmadı. Kampüste, koridorlarda, yemekhanede, kütüphanede, bahçede sanki buranın sahibiymiş gibi yürüyordu. Başı dik, burnu havada bir kraliçe gibi. Her şeyin üstünde.

Sonunda onu indirdim.

Güzelliğini küçümsüyor, ki bunu anlamıyorum. Diğer her kız kendini eşsiz göstermek için elinden geleni yapıyor. Saç, makyaj, tırnaklar, takılar, hep gösterişli. Nedenini anlıyorum. Üniforma sınırlayıcı ve öne çıkmak istiyorlar.

Summer sahip olduklarını vurgulamak için hiçbir şey yapmıyor ama yine de öne çıkıyor - en azından benim için. Makyajsız. Parlak kahverengi saçları basit bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, uzun, dalgalı teller sırtından aşağı akıyor. Saçlarını avucumun içine alıp çekiştiresim geliyor. Teni soluk, yanakları pembe, ağzı...

Ağzı fantezilerdeki gibi. Dolgun, ısırılabilir dudaklar, özellikle de alttaki. Dişlerimi etine geçirip çekiştirmeyi çok isterdim. O dudakların sikime sıkıca sarılışına tanık olmak.

Her şeyden çok istediğim şey bu. Küçük Summer Savage'ın önümde diz çöküşüne, mükemmel dudaklarıyla sikimi okşamasına, tatlı memelerinin üzerine boşalmama izin vermesine tanık olmak. Yüzü. Neredeyse 18 yaşında ve çok yorgun.

Eminim bir sürü oral seks yapmıştır. Benimle birkaç tane daha olsa ne olur? Koyunu geri çağırırdım ve onun işkencesi biterdi.

Bu kadar kolay.

Yine de beni reddetti ve kimse beni reddetmez. Tam o anda onu parmaklamayı teklif ettiğimde gözbebeklerinin nasıl büyüdüğünü gördüm ama yine de beni geri çevirdi. Lancaster'ların hepsinin ondan nefret etmediğini söylediğinde çok sinirlenmiştim; tam anlamıyla öfkelenmiştim.

Ve herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle ona fahişe dedi.

Hak ettiği şey buydu. Onu başka nasıl kırabilirdim ki? İnsanlardan daha fazla baskı uygulamalarını istedim. Acımasız olmalarını söyledim. Kirli oynayın. Onu avlayın.

Onu incitmek.

Onu ve dindar davranışlarını sikeyim. Kendini her şeyin üstünde görüyor, oysa kimse öyle değil. Hepsi benim önümde eğiliyor.

Sonunda, o da yapacak.

YEDİ

YAZ

AMERIKAN HÜKÜMETINI ATLADIM.

Kütüphanedeki konuşmamızdan sonra Whit'le yüzleşme düşüncesine dayanamadım. Güvenli alanımı kirletmesinden nefret ediyorum. Onu henüz bulamadığım tek bina. Orayı da mahvetti. Ondan kaçmak için gidecek başka yerim yok.

Sadece varlığıyla bile kütüphaneyi benden aldı.

Yurt odama çekildim ve geç öğle yemeğimi yedim. Sandviçin yarısını sonraya saklamak yerine hepsini mideye indirdim. Cipsler ve kola da dahil. Whit'le, Elliot'la, hepsiyle olan o etkileşimden sonra açlıktan ölüyordum sanki. Sıradaki kızlarla olan kavga. Matthews'un gevezeliklerini dinlemek, dudaklarından kolayca dökülen amcık kelimesi -iki kez- beni çok etkilemişti. Yemek sırasındaki şirret kasiyer bile beni neredeyse duygusal bir çöküşe sürüklüyordu.

Keskin nişancılığımla Whit'i etkilemek planımın bir parçası değildi. Yine de bir şekilde iltifatı iyi hissettirdi. Sözleri, arkasındaki zalimliğe rağmen beni daha da güçlendirdi. Hâlâ beni kırmak istiyor. İstediğini biliyorum. Emrini yerine getirmemi istiyor ve bunun her parçası cinsel.

Whit Lancaster'ın cinsel oyuncağı olmak çok mu kötü olurdu? Muhtemelen. Sanırım aşağılanma ve hiçbir gencin bilmemesi gereken her türlü garip, fazla dünyevi şeyle ilgileniyordu. Ona ne oldu da bu kadar zarar gördü?

Hiçbir fikrim yok.

Yine de yurt odamda saklanmak akıllıca değildi. Ayrılıp cezaya gitmemi daha da zorlaştırıyordu. Pembe fişi kontrol ettim ve ana binanın üst katındaki sınıflardan birinde yapıldığını gördüm, bu yüzden oraya doğru ilerledim, kurşun gibi hissettiren ayaklarla merdivenlerden yukarı çıktım. Şimdiye kadar gittiğim hiçbir okulda Cuma öğleden sonra ceza verilmiyordu. Billington'da cumartesi okulu vardı, o da berbattı. Geçmişte orada çok zaman geçirmiştim ve her saniyesinden nefret etmiştim.

Sanırım güzel bir Cuma öğleden sonrasında altmış dakikalık bir gözaltı o kadar da kötü olmayacak.

Açık sınıf kapısından içeri girdiğimde içeride çoktan uyumuş olan başka öğrencilerle karşılaşıyorum. İçlerinden biri sırasının üzerine eğilmiş, başını sırt çantasına yastık gibi dayamış uyumaya çalışıyor. Birkaçı ev ödevi yapıyor. Diğerleri ise yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle sıranın arkasında oturan adama suratsızca bakıyor.

Müdür Matthews.

Neden gözetim altında tutularak zamanını boşa harcıyor?

En son sırada, açık bir pencerenin yanında bir kız oturuyor, uzun, soluk sarı saçları dışarıdan gelen esintiyle hafifçe havalanıyor.

Ben Sylvie Lancaster.

"Summer Savage, neredeyse geç notu alıyordun. Bu sana üç gün daha cezaya mal olacaktı," diyor Matthews neşeyle.

Cevap olarak hiçbir şey söylemiyorum. Sadece Sylvie'nin yanındaki boş masaya doğru ilerliyorum, Matthews "Lütfen yan yana oturmayın" diye uyardığında yerleşmeye tamamen hazırım. Ve konuşmak yok."

Sıradaki masaya geçip oturuyorum, sırt çantamı getirdiğim için memnunum, böylece sınıftan yeni gelmiş gibi görünüyorum.

Matthews Amerikan Hükümeti'ndeki bu eksikliği görecek ve sonunda başım derde girecek. Bu daha fazla gözaltı anlamına gelecek ve bundan nefret ediyorum ama artık çok geç.

Hepimiz müdürün ayağa kalkıp kapıya yönelmesini izliyoruz. Tam kapıyı kapatacakken biri içeri dalıyor, kapıyı ve müdürümüzü kenara iterek içeri giriyor.

Bu Elliot. Gözlerimiz birleştiği anda gülümsüyor.

Matthews, "Geç kaldın," diye tersliyor.

"Özür dilerim efendim. Kampüsün öbür ucundan gelmek zorunda kaldım.

Ayrıca antrenmanı kaçırıyorum." Elliot bir futbol oyuncusu. Tabii ki futbol

oyuncusu.

"Bu gece oynuyor musun?"

"Evet, efendim."

Sylvie yüksek sesle iç çekiyor. Ona baktığımda, narin bir elini ağzının önünde tutarak esnediğini görüyorum. Bu da yüksek sesle oldu.

Matthews masasına dönmeden önce ona "Bir daha geç kalma," diyor. "Kuralları hatırlatmak için söylüyorum, cezan resmi olarak saat dörtte bitiyor. Şimdilik zamanınız bana ait. Konuşmak yok, telefonuna bakmak yok - görürsem el koyarım - ve uyumak yok. Bu sen demek Garza."

Matthews masasının kenarına bir tokat atar ve Garza doğrulur, uykusundan uyanır ve şaşkınlıkla etrafına bakınır.

Biri kıkırdıyor. Sanırım Sylvie.

"Ev ödevleri üzerinde çalışmanı öneririm. Belki sınıftaki okuma ödevlerine devam edersin. Eğer seni başka bir şey yaparken yakalarsam, bu gece yarısına kadar teslim edilmesi gereken beş yüz kelimelik bir kompozisyon için eğlenceli bir konu bulacağım." Matthews sırıtıyor. Öğrencilere işkence etmekten zevk alıp almadığını merak ediyorum. "Anladık mı?"

Tanrım, ne küçümseyici bir pislik.

Başımızı sallıyoruz. Birkaçımız

evet diye mırıldandı.

"Söylediğini duymak istiyorum. Anladınız mı?" diye

tekrarlıyor. "Evet, efendim," hepimiz bir ağızdan söylüyoruz.

"Güzel." Başını sallıyor.

Soluma doğru eğilip matematik ders kitabımı çıkarmak için sırt çantamın fermuarını açıyorum ki katlanmış bir kâğıt parçası çantamın üstüne düşüyor. Zar zor başımı kaldırdığımda Sylvie'nin açık defterine bir şeyler karalamaya devam etmeden önce bana hızlıca gülümsediğini görüyorum.

Ders kitabımı ve defterimi kaptığım gibi masanın üzerine koyuyorum, notu güvenli bir şekilde ön kapağın altına sıkıştırıyorum. Bir kalem alıyorum ve defteri temiz bir kâğıda açmadan önce kitabı açıp son matematik ödevime bakıyorum.

Çok ama çok dikkatli bir şekilde Sylvie'nin bana uzattığı notu açtım.

Sevgili kurumumuzda işler nasıl gidiyor?

Karnımda öfke kaynıyor. Benim için ne kadar kötü olduğunu biliyor olmalı, özellikle de son zamanlarda. Bu çok açık. Ve tüm bu karmaşanın elebaşısı da onun pislik ağabeyi. Duygularımı onunla paylaşmakta tereddüt etmiyorum. O bir arkadaş değil. O bir düşman.

Korkunç. Kardeşin tam bir pislik. İyi davranmaya zahmet etme. Eminim sen de benden nefret ediyorsundur.

Kâğıdı tekrar katlıyorum ve tüm bu süre boyunca Matthews'u izliyorum. Telefonunda, işaret parmağı kaydırıyor, kaydırıyor, kaydırıyor ve sosyal medyada olduğunu varsayıyorum.

Dick.

Olabildiğince dikkat çekmeden notu geriye doğru bırakıyorum. Rüzgârla birlikte dalgalanıyor, başımı hafifçe sola çevirdiğimde görebiliyorum, yere düşmeden önce havada zikzaklar çiziyor. Sylvie ayağını ileri atıyor ve kâğıdı masasına doğru sürüklerken üzerine basıyor.

Matthews'un bahsettiği o aptal makaleyi yazmak istemiyorum. Eğer yakalanırsak, çok kızarım. Özellikle de Sylvie ile iletişim kurmak tam bir zaman kaybı olduğu için.

İlginç g ö r ü n e n ve benimle de ilgilenen tek kişinin bu kampüsteki en büyük pislikle akraba olduğunu anladım.

Dakikalar geçiyor -duvarda asılı saatin tik taklarını duyabiliyoruz, sınıf o kadar sessiz- ve benim uykum geliyor. Matematik çalışmak bu duruma yardımcı olmuyor. Kalemimi defterin üstüne tekrar tekrar vuruyorum, Matthews başını kaldırıp ters ters bakana kadar hızlanıyorum.

"Kes şunu," diyor hafifçe.

Başımı eğiyorum, bakışlarım bir şekilde ayakkabımın altında duran katlanmış kağıt parçasına takılıyor. Bir gösteri yaparak kitabımı kapattım ve sırt çantama sokmak için eğildim. *Romeo ve Juliet'i* çıkarıp notu kitabın ortasına koyduktan sonra masama bırakıyorum. Matthews tüm bu süre boyunca yüzündeki kızgınlıkla beni izliyor ve ben de kitabı açıp okuyormuş gibi yapıyorum.

Bakışları gereğinden uzun süre üzerimde kalıyor ve sonunda başımı kaldırdığımda dikkatini telefonuna verdiğini görüyorum. Yavaşça notu açıp defterimin arasına sıkıştırıyorum ve Sylvie'nin cevabını okuyorum.

Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Eminim bana inanmıyorsundur ama son bir aydır hastaydım ve kampüs dışındaydım. Bu yüzden seni görmedim. Daha bugün döndüm ve Dünya Tarihi dersinde öğretmene cevap verdiğim için başım belaya girdi. Bu yüzden cezalıyım. Çok aptalca. Whit'le aynı güce sahip değilim ama biraz gücüm var. Belki sana yardım edebilirim, ama bana ne olduğunu anlatmalısın.

Ona inanmak istiyorum ama bu çok zor. Hasta olduğunu söyleyerek ne demek istedi? Kampüs dışında olduğuna inanıyorum. Onu hiç görmedim, yani bu mantıklı. Ama hasta mı? Bir hastalığı mı var? Bir hastalığı mı? Uyuşturucu bağımlılığı?

Ona ne diyeceğim? Kardeşin için yanıp tutuşuyorum ama o bana bok gibi davranıyor ve bu kampüste beni dışladı mı? Yine de, her nedense, her konuştuğumuzda, sırf tadı hatırladığım kadar güzel mi diye görmek için eğilip ağzını öpmek istiyorum?

Dudaklarımı birbirine bastırarak az önce yazdığı kelimelere odaklanıyorum ve onları tekrar okuyorum. Çok fazla detaya girmek istemeyerek yazmaya başlıyorum, olur da biri -Matthews- bizi notlar verirken yakalar ve başımız derde girerse diye.

Cezadan sonra konuşalım. O zaman sana neler olduğunu anlatabilirim.

Notu katlıyorum, sonra sol kolumu düz tutuyorum, kâğıt parmaklarımın arasında sıkışıyor. Tam o sırada tanıdık bir ses "Müdür Matthews!" diye bağırıyor.

Korku içimi dolduruyor, midem çalkalanıyor, sandviçim geri gelmekle tehdit ediyor. Bu Elliot. Ona baktığımda beni izlediğini görüyorum, yüzünde bir sırıtma, gözleri dans ediyor. Ona daha önce yaptığım şeyin karşılığını benden almaya hazır.

"Evet, Elliot?" Matthews soruyor.

"Sylvie ve Summer geçiyor-"

Sylvie şiddetli öksürmeye başladı. Çok gürültülü. Kemikleri takırdatıyor. Endişeyle ona döndüğümde, masasının üzerine yığılmış, elleriyle ağzını kapatmış ve tüm vücudu titrerken buluyorum. Koltuğumdan kayarak yanına gidiyorum ve elimi sırtına koyuyorum. Titrediğini, öksürüğünün devam ettiğini hissedebiliyorum ve Matthews oturduğu yerden kalkıp bize doğru geliyor.

"İyi misin Sylvie?" diye sorar, sesi naziktir.

"Sesi iyi gelmiyor," diyorum ona, korku kanımda hızla dolaşıyor. Yalan söylemiyordu. Sesi berbat geliyordu, demek ki bir şeyleri atlatıyor olmalıydı. O kadar küçük, o kadar zayıf ki, öksürürken harcadığı efor yüzünden neden bayılmadığını bilmiyorum.

"Ben, ben." Hırıltılı bir şekilde. "Ben iyiyim," diye soluk soluğa bağırıyor.

Matthews sınıfa göz gezdirerek, "Seni hemşirenin odasına götürelim," dedi. "Hemen döneceğim."

"Gidemezsiniz Bay Matthews," diyor Sylvie. Sesi cızırtılı, kelimeler hava gibi. Özü yok. "Oraya kendi başıma yürüyebilirim."

Tekrar öksürmeye başladı. Herkesin yüzündeki ifadeye dikkat ederek odaya göz gezdiriyorum. Çoğu hiç etkilenmemiş gibi görünüyor, sanki böyle bir şeye daha önce tanık olmuşlar ve sıkılmışlar gibi.

"Kesinlikle olmaz. Birinin size eşlik etmesi gerekiyor." Bakışları benim üzerimde. "Onunla yürür müsün Summer?"

Bana izin vereceğine bile inanamıyorum. Elliot bizi ispiyonlamaya tamamen hazırdı ve şimdi Matthews gitmemize izin veriyor. "Evet, efendim."

"Onu bırak ve hemen geri gel. Bu on beş dakikadan fazla sürmez. Anlaşıldı mı?" Bana bir bakış gönderdi.

Başımı salladım.

Sylvie eşyalarını topluyor ve ben onu bekliyorum, endişem ona durmasını söylememe neden oluyor. Ona yardım edeceğim, gerçi birdenbire gayet becerikli görünmeye başladı. Matthews masasına geri dönüp oturuyor ve bakışlarını notumuzu ispiyonlamak üzere olan çocuğa dikiyor. "Bir şey mi söyleyecektin, Elliot?"

"Boş ver," diye mırıldanıyor, somurtarak. "Önemli değil."

Sınıftan çıkıyoruz, Elliot'ın bakışları bizi hiç terk etmiyor, yakışıklı yüzünde bir kaş çatma var. O kızgın. Anlayabiliyorum ama umurumda değil.

Belli ki Sylvie de bilmiyor.

Merdivenlerden inip çıkışa yöneldiğimiz anda Sylvie derin bir nefes alıyor ve bana gülümsüyor.

"Çok canım yandı ama oradan çıkmaya değdi" diyor.

Kapıyı iterek açıyorum ve içeri giriyoruz, esinti ve azalan güneş ışığı bizi karşılıyor. "Dikkat dağıtmak için mi böyle öksürüyorsun?"

"Mecburdum. Elliot Matthews'a ne yaptığımızı anlatacaktı," diyor, sanki öksürük krizi mantıklı bir seçimmiş gibi.

"Kulağa acı verici geliyor."

"Korkunçtu. Ama yine de buna değdi." Beni sağa, yönetim binasına doğru yönlendiriyor. "En azından beni cezadan kurtardı. Geri dönmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Sürekli orada kalmaktansa bir mola vermeyi tercih ederim. Uykum gelmeye başlamıştı."

"Bu dünyadaki en sıkıcı şey. Matthews'un orada oturup sürekli telefonuyla oynaması berbat bir şey. Sanki bunu bilerek yapıyor" diyor.

"Eminim öyledir." Tereddüt ediyorum. "Cezaları hep o mu denetler?"

"Evet. Sanırım bize işkence etmek ona heyecan veriyor."

"Ben de aynı şeyi düşünmüştüm."

Sylvie yönetim binasının hemen dışında durdu, koluma dokunmak için uzandı ve benim de durmama neden oldu. "Whit kampüsteki hayatını cehenneme mi çeviriyor?"

Başımı sallıyorum. Nazik gözleri ve alçak ses tonu, dikkat etmezsem beni neredeyse ağlatacak.

Şapele doğru bakarak nefesini üflüyor. "İlgilendiği bir kıza işkence etmekten daha çok sevdiği bir şey yok. Bunu daha önce de yaptı. Birinci sınıfta sizi kovalayan ve size vuran çocuk gibi ama aslında sizden gerçekten hoşlanıyor."

"Benimle ilgilenmiyor. Öyle değil," diyorum kararlılıkla, yalanlar dudaklarımdan kolayca dökülüyor. Benden hoşlanmıyor olabilir ama kesinlikle benimle ilgileniyor. "Annemin babana yaptıkları yüzünden benden nefret ediyor."

"Nefreti yanlış yöne yönelmiş. Babamıza kızgın olmalı." "Bana da

kızgın."

"Whit her zaman sadıktır. Buna annemize sadık olmak da dahil, her zaman pusuya yatmış ve saldırmak için kıvrılmış bir yılan olmasına rağmen," diyor Sylvie acı bir şekilde.

Ses tonu ve sözleri beni şaşırttı. Daha önce hiç kimsenin Elise Lancaster hakkında kötü bir şey söylediğini duymamıştım. Lancaster'ın boşanmasıyla ilgili paylaşılan tüm detaylar Augustus'u pantolonunun içinde tutamayan bir adam olarak resmediyordu-asla-ve karısı ailenin koruyucu aziziydi.

Binaya yaklaştığımızda Sylvie, "Elliot'ın bizi ispiyonlamaya neden bu kadar hazır olduğunu anlamıyorum," diye devam ediyor. "O Whit'in bir arkadaşı. Yani başımı belaya sokmak için bu kadar acele etmemeli."

Ona daha önce olanları anlattım. Elliot beni nasıl yakaladı ve ben de kurtulmak için onun taşaklarına nasıl vurdum. Kardeşiyle karşılaşmam ya da birbirimize söylediğimiz şeyler hakkında ayrıntıya girmiyorum.

Bu olay önemli değil.

Açıklamam bittiğinde Sylvie keyifle, "Aman Tanrım, bu harika," diyor. "Yere mi düştü? Gerçekten mi?"

Rüzgâr hızlanıyor, bizi kırbaçlıyor ve gökyüzünde yuvarlanan bulutları görmek için yukarı bakıyorum, siyah ve önsezili. "Bir patates çuvalı gibi düştü."

İkimiz de gülmeye başladık ve bu çok iyi, çok hafif hissettirdi. Buraya geldiğimden beri yaşadığım en hafif an. Ta ki Sylvie'nin kahkahası öksürüğe dönüşüp ağzını kapatana, göğsü eforla kabarana kadar.

"Gülemeyiz," diyorum ona, elimi kolunda gezdirerek. "Hadi ama. Burası soğumaya başladı. Seni hemşirenin ofisine götürelim."

Binaya girdiğimizde "Kardeşime köpeklerini geri çekmesini söyleyeceğim," diyor. "Adil davranmıyor. Gerçi hiç böyle yapmaz, o yüzden bu beni şaşırtmamalı."

Bir şey demiyorum. Ondan sözde köpeklerini geri çekmesini isteyebilir ama bunun olacağına inanmıyorum. Ben bu kampüsten gidene kadar mutlu olmayacak. Ve o zaman bile, gitmem muhtemelen onu tatmin etmeyecektir.

Sylvie'nin hemşirenin gözetimi altında olduğundan emin olduktan sonra aceleyle, neredeyse koşarak ceza sınıfına geri dönüyorum. Olması gerekenden daha uzun süre kaldığım için daha fazla ceza almak istememe imkân yok. Odaya hızla giriyorum ve Matthews bakışlarını bana doğru kaldırdığında ona doğru başımı sallıyorum. Hiçbir şey söylemedi.

Ben de bilmiyorum.

Sanırım o testi geçtim.

Romeo ve Juliet için bir kompozisyon hazırlamaya devam ediyorum, notlar alıyorum. Giriş cümlemi yazıyor ve yeniden yazıyorum. Bu, dersin geri kalanı için zamanımı alıyor ve Matthews "Çıkabilirsiniz. İyi hafta sonları."

Herkes çabucak eşyalarını toplar. Matthews pencereye doğru yürür ve pencereyi kapatarak içeriden esen soğuk rüzgârı keser. "Hiç şaşırmadım.

Öksürüğe yakalandım," dediğini duydum.

Hah. Belki o kadar da kötü değildir. Yine de ona güvenmiyorum.

Tam sınıftan çıkmak üzereydim ki Elliot'ın orada olduğunu ve bana ters ters baktığını fark ettim. Ben koridorda aceleyle ilerlerken o da bana ayak uydurarak yanıma geliyor. Merdivenlerden aşağı koş.

Tek kelime etmiyor, bu da ürkütücü. Bana bir sürü bok vermesini tercih ederim.

Dışarı çıktığımızda ona "Git buradan," dedim. Etrafta başka kimse yok. Güneş tamamen kaybolmuş, gökyüzündeki uğursuz kara bulutlar tarafından maskelenmiş ve yakın mesafede gök gürültüsü yuvarlanıyor.

"Artık seni kurtaracak kimse yok," diyor kocaman bir sırıtışla.

"Kurtarılmaya ihtiyacım yok. Taşaklarına yine dizimi geçiririm," diye

karşılık veriyorum. Bir adım geri atıyor. "Neden böylesin?"

"Ne gibi?"

"Tam bir

kaltak."

Dönüp yürümeye başlıyorum, rüzgâr bana baskı yapıyor ve zorluyor. Bu adamdan nefret ediyorum. Neden bir anda hedef haline geldiğimi bilmiyorum ama beni huzursuz ediyor. Ve haklı da.

Etrafta beni kurtaracak kimse yok.

Hızımı artırarak yatakhanelere doğru ilerliyorum. Arkamda Elliot'ın küfürlü çığlıklarını duyabiliyorum, kelimeler yaklaşan fırtınada kayboluyor. Su damlacıkları birbiri ardına üzerime çarpıyor ve yağmur yağdığını fark ediyorum.

Koşmaya başladım.

Birkaç dakika içinde kızların yatakhanesindeyim, kapı sıkıca kapalı. Dönüp pencereye bakıyorum ve Elliot'ın yaklaşmasını izliyorum. Yeni edindiğim koşu alışkanlığım beni hızlandırdı ama nefes nefese kalıyorum, kalbim üç kat hızlı atıyor.

Pencereye doğru yürüyor ve kapıya vurarak beni zıplatıyor. Sırıtıyor, rüzgâr siyah saçlarını alnına savuruyor, ceketinin önü açık. Bir adım geri çekiliyorum, parmağını boğazında gezdirip beni işaret edince ağzım kuruyor.

Dönüp gitmeden hemen önce.

SEKİZ

YAZ

Fırtına uzun sürmez. Yaklaşık otuz dakika boyunca yağan yağmur, futbol sahasını karıştırmaya ve bu akşamki maç için güzel ve çamurlu hale getirmeye yetiyor. Yurt odamın penceresinde oturup yağmuru izliyorum, evimi özlüyorum.

Ama dönecek bir evim yok. Gerçekten yok. Anneme geri dönmeme izin vermesi için yalvarsam bile, o dairede kendimi rahat hissedemem. Oradaki tüm anılarla değil. Aile fotoğrafları. Jonas ve Yates için yaptığı küçük tapınak. Geçen hafta bana bir fotoğrafını gönderdi ve böyle bir şey yapmasını çok tuhaf buldum. Küçük bir masa üzerinde her birinin fotoğrafları. Mumlar yanıyor, üzerinde Rab'bin Duası olan bir işaret ve eller birbirine kenetlenmiş. Masanın üzerinde kalın siyah bir İncil de duruyordu.

Kiliseye gitmiyoruz. Gerçekten dua etmeyiz. Neden onlara böyle dini bir övgüde bulunduğunu bilmiyorum ama belki de kendi suçluluk duygusuyla başa çıkmaya çalışıyordur.

Bunu anlıyorum. Onun bildiğinden çok daha fazlasını.

Penceremden bu akşamki maç için futbol sahasına akın eden öğrencileri izliyorum. O kadar çoklar ki, maç başladığında yatakhanemden çıkıp yemekhanede yemek aramak için kendime güveniyorum. İçeride kimse yok, hepsi birinci sınıf öğrencisi olduğunu tahmin ettiğim birkaç genç görünümlü öğrenci dışında ve onlar da bir masada kümelenmiş, hararetle fısıldaşıyor, yanlarından geçerken şüpheli bakışlarla beni izliyorlar.

Muhtemelen onlar da benim düşman olduğumu biliyorlardır. Ve onlar lanet olası birinci sınıf öğrencileri.

Etrafta Whit, yandaşları ve koyun sürüsü gibi başka kimse yokken taze bir salata ve çorba alabiliyorum ve AirPods'umu takıp Netflix'te yeni bir dizi izleyerek huzur içinde yiyorum.

İşim bittiğinde odama dönüp taytımı ve kapüşonlu tişörtümü giyiyorum, sonra da en sevdiğim koşu ayakkabılarımı bağlıyorum. Dışarısı zifiri karanlık ama fırtına dinmiş ve herkes maça gitmiş.

Kimse beni rahatsız etmeyecek.

AirPods'um hala takılı, bahçelerde koşarak ilerliyorum, birçok heykelin üzerindeki ışıklar onları altın bir parıltıya büründürüyor. Çok güzeller. Narin bir melek. Ağlayan bir kadın. Öfkeli genç bir adam, yüzü uzaklara bakar gibi açılı, çenesi sert.

Bana Whit'i hatırlatıyor.

Hepsi öyle. Taşa kazınmış acılı güzellik. Soğuk ve duygusuz. Oysa bana her dokunduğunda, sıcaklıktan başka bir şey hissetmiyorum. Parmak uçlarından çıkan ateş beni yakıyor.

Beni yakıyor.

Daha hızlı koşuyorum, ormana doğru ilerlerken kalp atışlarım hızlanıyor. Hava çok karanlık. Gökyüzünde hâlâ duran bulutlar sayesinde her zamankinden daha karanlık ve gözlerimi kısarak geceyi görmeye çalışıyorum. Ayaklarım altımdaki çakıllı patikaya basıyor ve tam ortada kaldığım sürece yolumu kaybetmeyeceğim. Karanlıkta bile beyaz çakıl taşlarını görebiliyorum.

Yol, kampüsü sahilden ayıran ağaçların arasından kıvrıla kıvrıla ilerliyor. AirPods'um takılıyken bile dalgaların hırçınlığını, denizin fırtınadan dolayı kızgınlığını duyabiliyorum. Müziği kapatıyorum ve duruyorum, ağır ağır nefes alıyorum, ritmik sesi içime çekiyorum.

Şu anda girdaplı suya girsem, kaybolsam kimse beni fark etmez. Okulda büyük ihtimalle Whit'in önderliğinde bir parti düzenlenirdi. Annem üzülür ve fotoğrafımı tapınağına ekler ama onun dışında hayatına devam ederdi. Herkes ona çok güçlü olduğunu söylerdi.

Ve öyle. Ama belki de tüm bu güç, onun gerçekte ne olduğunun maskesidir.

Duygudan yoksun. Bitkin.

Hangisi olduğunu bilmiyorum.

Okyanus beni cezbediyor, özellikle de böylesine üzücü bir günün ardından, ancak birkaç dakika dalgaları dinledikten, hatta onlara doğru birkaç adım attıktan sonra, sahil yolundan uzaklaşıp kampüse doğru geri dönüyorum. Kendime bundan daha güçlü olduğumu söylüyorum. Eğer o suya girip beni yutmasına izin verirsem, o zaman onlar kazanacaktı. Whit'e bunun bir oyun olmadığını söylesem de, belki de haklıydı.

Hayat büyük bir oyun ve ben pes etmek için çok gencim.

Kaybedemem. Henüz kaybedemem.

Baştan çıkarıldığımı ama buna boyun eğmediğimi bilmek, bir şekilde kendimi daha güçlü hissetmemi sağlıyor. Bana daha fazla güç veriyor. Kampüse doğru geri dönerken hızımı sabit tutuyorum, sağa doğru kıvrılan ve bahçelerin içinden geçmeyen patikayı seçiyorum. Bunun yerine yüksek ağaçlar ve çalılardan oluşan bir tünelden geçiyorum ve tepede karşıma çıkarak patikanın üzerinde yazın serinletici olduğuna emin olduğum bir gölgelik oluşturuyorlar.

Buna şahit olacağımdan değil. Newport'ta yazlar. Yazları kampüste. Bir program sunuyorlar ama ben katılmadım ve yakında mezun olacağım. Haziran başında bu kampüse bir daha bakmak zorunda kalmayacağım. Diplomamı elime alıp başım dik bir şekilde ayrılacağım.

Umarım. Tabii önce beni kırmazlarsa.

Yapmayacaklar. Onlara izin vermeyeceğim. *Ona* izin vermeyeceğim.

Tepemden gelen bir gök gürültüsü sesi beni irkiltiyor ve küçük bir ses çıkararak hızımı artırıyorum. Yağmur düzenli olarak yağmaya başlıyor, şimşekler gökyüzünde tekrar tekrar parlıyor, şiddetli gök gürültüsü sesleri eşlik ediyor ve burada kendimi ciddi bir riske attığımı fark ediyorum.

Bana yıldırım çarpabilir, gördüğüm yerde elektrik çarpabilir. Uzak ihtimal ama son zamanlardaki şansımı bildiğimden, tamamen mümkün.

Kapalı patikadan çıkıyorum, dev bir sarmaşık duvarının etrafından dolanıyorum, o sırada bir patlama sesi daha duyuluyor, şimşekler siyah zeminde çakarken yer sarsılıyor

gökyüzü, aşağıdaki zemini aydınlatıyor. Birini görüyorum. Uzun boylu. Siyah giyimli. İşte orada.

Ve sonra gitti.

Sertçe yutkunarak yavaşlıyorum ve kalbim hızla çarparak onu gördüğüm noktaya dikkatlice yaklaşıyorum. Müziği durdurmak için AirPod'uma basıyorum, kulaklığımı kulağımdan çıkarıp kapüşonumun cebine sokarken etrafıma bakıyorum. Her nereye gittiyse, çok uzakta olamaz. Muhtemelen başka biri koşuya çıkmıştır.

Değil mi?

Gök gürültüsü beni irkiltiyor ve sonra bir kol arkadan boynuma dolanıyor, beni sert, sırık gibi bir vücuda tutuyor. Bir ağız kulağıma yerleşiyor, alçak sesle "Yakaladım seni" diye mırıldanıyor.

Sesini hemen tanıyarak donakalıyorum.

Elliot.

Gözlerimi kapatarak tamamen hareketsiz kalıyorum ve kendime sakin olmamı söylüyorum. Bunu çözebilirim. İntikam almaya kararlı olduğunu varsayıyorum ve bir süreliğine ona ayak uydurabilirim. Gücümü toplamalı ve zamanlama doğru olduğunda şansımı denemeliyim.

"Çok aptalsın," diyor tehditkâr bir ses tonuyla. "Burada tek başınasın. Etrafta başka kimse yok. Herkes futbol maçında."

"Neden maçta değilsin?" Sesimin bu kadar sakin olmasından gurur duyarak soruyorum.

"Daha önce olanlar yüzünden bir maç ceza aldım," diyor ve boynumu sıkıca kavrıyor. Kalın ön kolu boğazıma bastırıyor, nefesimi kesmekle tehdit ediyor. "Siktiğimin kaltağı. Bu zahmete değmezsin."

Önümüzde aniden başka bir çocuk beliriyor, tamamen yabancı. O da siyah giyinmiş ve yüzünde rahatsız edici bir gülümsemeyle yavaşça bize yaklaşıyor.

"Bu o mu?" diye sorar

Elliot'a. "Evet. Sen ne

düşünüyorsun?"

Bakışları beni başımın ucundan sırılsıklam olmuş Nike ayakkabılarıma kadar tarıyor. "Bir kadına vuracak biri değilim ama bir iki tokadı hak eden asil bir kaltağa benziyor."

Elliot gülerek, "Ben de bunu söylüyorum," diye homurdanıyor. "Sen onu tutacaksın ve ilk vuruşu ben yapacağım?"

"Anlaştık," diyor diğer çocuk başını

sallayarak. Bu benim harekete geçmem

için bir işaret.

Elliot'ın tutuşuna karşı mücadele ediyorum, ellerinden kayıyorum, ama diğer çocuk beni hızla belimden yakalıyor, aynı anda döndürüp kaldırıyor, ayaklarım havada sallanıyor. Beni yere bırakıyor ve peşimden gelerek çakıllı yolun ortasına sıkıştırıyor. Küçük taşlar kafa derime ve vücuduma batıyor, irkilmeme neden oluyor ve çocuk yüzünü yüzüme bastırıyor, yağmur derisinden yanaklarıma damlıyor.

"Devam edin. Mücadele etmeleri hoşuma gidiyor," diyerek sanki bu tür şeyleri daha önce yapmış gibi sırıtıyor.

"Bırak lan onu. O önce benim," diye bağırıyor Elliot ve diğer adamı çekiştirip üzerimden alıyor. Elliot kalçalarıma sarılıp yumruğunu arkaya doğru kaldırarak üzerime çullandığında ağlamaya başlıyorum. Bana tecavüz etmek istediklerini sanıyordum, dövmek değil.

Öfke içime doluyor, gözyaşlarımı kurutuyor ve onu uzaklaştırmaya çalışıyorum ama faydası yok. Üstünlüğü ele geçirdi ve bunu biliyor.

"Küçük orospu," diye fısıldıyor, dişleri karanlıkta parlıyor. "Seni sikip atacağım."

Sesi memnun, sanki bundan zevk alıyormuş gibi çıkıyor, bu da beni daha da çileden çıkarıyor. Büyük bir mücadele veriyorum, tüm gücümle kalçalarımı kaldırıyorum ve onu yan tarafa gönderip üzerimden yuvarlanmasını sağlıyorum. Bir ayağımla ona tekme atıp karnına vuruyorum, böylece yüksek bir homurtuyla geri düşüyor, bir kez daha bana doğru hamle yaparken yüzü öfkeyle dönüyor.

Aynı hızla gitmiş. Diğer çocuk bağırıyor.

"Dikkat et! Bu da ne-"

Bir yumruk çocuğun ağzına çarpıyor ve çocuk yere yığılıyor. Şok içinde olanları izliyorum, yağmur iri damlalar halinde üzerimize düşüyor, şimşekler tepemizde çılgınca çakıyor.

Beyaz düğmeli kazağı ve lacivert pantolonuyla Whit'i aydınlatıyor ve yüzüne vurmadan hemen önce son saniyede Elliot'a doğru dönüyor.

"Whit!" Elliot'ın güzel yüzüne inen yumruğunun şiddetiyle başı geriye savrulduğu sırada adını haykırıyorum. Ayağa fırlayıp doğruca Elliot'a yöneldim, onu Whit'in üzerinden çekip almaya hazırdım.

Whit, Elliot'ı üzerinden itiyor ve yere yuvarlanıyorlar, bacakları ve kolları birbirine dolanıyor, her ikisi de üstünlüğü ele geçirmek için mücadele ediyor. Başlarında duruyorum, kendimi tamamen çaresiz hissediyorum, ne yapacağımı bilemiyorum. Telefonumu çıkardım ve Whit bana bağırdığında 911'i aramaya başladım.

"Kaldır şu lanet telefonu hemen!"

Ona ters ters bakarak telefondan çıktım. Onun için endişeleniyorum. Diğer çocuk sendeleyerek ayağa kalkıyor, Whit'in yumruğu yüzünden yüzü çoktan şişmiş ve Elliot ona bir kez daha saldırdığında çığlık atıyorum.

Whit bu sefer hazırlıklıydı. Elliot'ın kolunun savrulmasını durdurur ve yumruğunu tüm gücüyle Elliot'ın karnına indirir. Birbirlerine vurmaya devam ederler, birbirlerini yok etmeye çalıştıkça ellerin etle birleşmesinin mide bulandırıcı gümbürtüsü tekrar tekrar duyulur. Ta ki Whit, karnını tutarak yerde yatan ve kendini korumaya çalışırken vücudu içe doğru kıvrılan Elliot'ın başında kalana kadar.

"Siktiğimin ibnesi," diyor Whit, sertçe nefes alıp ıslak saçlarını yüzünden uzaklaştırarak. "Onu eşek sudan gelinceye kadar dövecektin."

"Orospu bunu hak ediyor-" diye başlıyor Elliot ama Whit onun karnına tekme atarak inlemesine neden oluyor.

"Pislik. İşin bitti. Bittin." Whit yüzüne tükürür. "Cehennemde çürü, Elliot. Burada işin bitti."

"Hadi ama dostum. O sadece sikmek istediğin küçük bir sürtük. Ona ne olduğunun ne önemi var?" Elliot sızlanıyor.

"Daha çok becermek istediğin küçük bir orospu gibi." Whit onu tekrar tekmeliyor, yağmur hızlanıyor ve o kadar gürültülü oluyor ki onu zar zor duyabiliyorum. Telefonumdaki bir düğmeye basıyorum ve bir şekilde yanlışlıkla müziği açıyorum. Hala cebimde olan Airpods'umdan Doja Cat'in "Streets" şarkısı kısık sesle çalmaya başlıyor ama Whit'in Elliot'a bağırdığını duyabiliyorum. "Yirmi dört saatin var. Bir daha yüzünü görmek istemiyorum."

Whit, tüm bunları yüzünde korkmuş bir ifadeyle izleyen diğer adama dönüyor. "Senin lanet yüzünü de bir daha görmek istemiyorum. Siktirin gidin buradan. İkiniz de!"

Elliot ayağa kalkıyor, elini çenesine sürterek yüzünü buruşturuyor. "Hata yapıyorsun."

"Benim tek hatam sana en başta güvenmiş olmam," diyor Whit belli belirsiz bir alaycılıkla. "Siktir git, göt herif. Şansımı deneyeceğim."

Birbirlerine bakarken nefesim kesilerek izliyorum. Yeniden kavga etmeye başlayacaklarından korkuyorum. AirPods'umu kaybetmemek için aceleyle kulağıma geri takıyorum ve çocukların birbirlerine bakışlarını izliyorum.

Ama sonunda Elliot yavaşça uzaklaşıyor, diğer adam da onu takip ediyor, ta ki karanlığın içinde kaybolana kadar. Onlar gittikten sonra Whit'i dikkatle incelemek için dönüyorum, önünü nasıl tuttuğuna, kolunu kaburgalarının etrafında nasıl kavuşturduğuna dikkat ediyorum.

Yaralanmış.

Savurgan oğul. Sosyetik prens, sadece bir değil, iki çocukla dövüştükten sonra hala ayakta.

Sanırım minnettar olmalıyım. Muhtemelen ona teşekkür etmeliyim.

Elliot ve arkadaşının kaçışını izlerken sırtı bana dönük, şiddetli yağmur kıyafetlerini ıslatıyor ve beyaz gömleğini tamamen şeffaf hale getiriyor. Kumaş gövdesine yapışıyor, hemen altındaki yağsız kasları vurguluyor ve gözümü ayıramadan bakıyorum. Bakışlarımı profiline doğru kaldırıyorum, yanağında oluşan morluğu görünce nefesimi tutuyorum. Çenesindeki sıyrık.

Tamamen hareketsiz kaldım, bir sonraki hamlemi düşündüm. Kaçmalıyım. Bu gece onu ya da Elliot'ı hiç görmemiş ve bu kavgaya tanık olmamış gibi davranabilirim. Yolumuza devam edebilir ve bunlar hiç olmamış gibi davranabiliriz. Başını kaldırdığında kaçmaya hazırım, burnu havada, vahşi bir hayvan gibi beni kokluyor.

Donmuş durumdayım. Yakındaki heykeller gibi. Hareketsiz, içim korkudan titriyor. Bugün zaten çok fazlaydı. Başa çıkmam gereken çok şey vardı ve Whit Lancaster'la başka bir korkunç karşılaşmayla bitirmek...

Buna dayanabilir miyim bilmiyorum.

Şaşırtıcı mavi bakışları benimkilerle buluşuyor. Bakışlarımız kilitleniyor ve ben başka tarafa bakamıyorum. O da bakamıyor. Şarkı çalmaya devam ediyor, sözleri kafamı dolduruyor, şu an için çok uygun.

Seni seviyorum, seni

seviyorum, seni

seviyorum, ooh

Senin gibi birini bulmakta zorlandım.

Ağzının kenarında bir kesik var. Çenesinden aşağı kan damladığını görebiliyorum. Başını çevirip tamamen bana bakıyor ve ben nefes nefese kalıp parmaklarımla ağzımı kapatıyorum.

Whit bana hep kampüs bahçelerindeki heykelleri hatırlatır. Çok güzel. Mükemmel. Soğuk.

Kalpsiz.

Onu şimdi görmek, aramızdaki dokunulmaz tanrıyı, kırılmış... kanıyor. İnsan.

Ayaklarının üzerinde sendeleyerek bana doğru yürüyor, hayattan daha büyük. Ona verilen hasara rağmen güçlü. Sağ gözü şişmeye başladı. Keskin bir elmacık kemiğinde kırmızı, morarmış bir çizik var. Dudakları

sanki benimle konuşuyormuş gibi hareket ediyor, ben de AirPods'larımdan birini kulağımdan çıkarıp sadece bana söylediği son birkaç kelimeyi yakalayabiliyorum.

"...burada tek başına olmamalıydın. Sen iyi misin? Lanet Elliot." Tükürüyor, tükürüğünün rengi kıpkırmızı.

Hemen sinirlendim. O kim oluyor da bana ne yapacağımı söylüyor? Umursuyormuş gibi davranmak? Bu yüzden beni savunmaya koştu ve benim sayemde suratı darp edildi. Gerçekten mi?

Beni umursayabilirdi.

Whit okuldaki eziyetimin lideri olduğunu itiraf etti. Hepsi zorba ama o içlerinde en büyüğü.

"En azından yol boyunca kanayan ben değilim," diye karşılık veriyorum ona el sallayarak.

Sırıtıyor. Dişlerinde kan lekesi var, bana güzel bir şeytanı hatırlatıyor. Düşmüş bir meleği. Sanki zihnimi okuyabiliyormuş gibi kollarını iki yana açıyor, uçacakmış gibi görünüyor. Pozisyonu sadece beyaz gömleğinin ne kadar sırılsıklam olduğunu vurguluyor ve altındaki etini görebiliyorum. Meme uçlarının koyu gölgesi. Kasları ve siniri, düzensiz nefes alıp verirken göğsünün yükselip alçalması.

Tenim farkındalıkla karıncalanıyor ve zihinsel olarak kendime durmamı söylüyorum.

"O ağzın bir gün senin de başını belaya sokacak Savage," diyor, yüzünde hâlâ manyakça bir sırıtışla. "Kıçını kurtardığın için teşekkür bile edemiyorum. O ikisi seni eşek sudan gelinceye kadar döveceklerdi, umarım biliyorsundur."

"Muhtemelen onları benim üzerime saldın ve sonra da kurtarıcım olduğuna inanacağımı umarak araya girdin," diye çıkıştım ona. "Sana güvenmiyorum."

"Seni almalarına izin vermeliydim," diyor, gülümsemesi yavaşça soluyor.

"Pislik herif," diye mırıldanıyorum yanından geçip gitmeye başladığımda, koşarak yanından geçip tüm bu etkileşimi unutmak için sabırsızlanıyorum.

Ama ikimiz de onu görmezden gelemeyeceğimi biliyoruz, o da beni görmezden gelemez. Onu burada yalnız bırakamam, bunu ilk organize eden

o olsa bile

yer. Aramızda çok fazla geçmiş var.

Yanından geçmeye çalışırken Whit kolumdan tutup beni durduruyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Senden olabildiğince uzakta." Ondan kurtulmaya çalışıyorum ama parmakları üst kolumu sıkıca sarıyor. "Bırak beni."

"Bana bir dakika ver," diyor yüzünü buruşturarak, ayağı tökezliyor ve ben uzanıp diğer kolunu tutarak onu yerinde sabitliyorum. Hâlâ bir koluyla karnını tutuyor, yüz ifadesi asık. "Kahretsin, sanırım o sik kaburgamı kırdı."

Yağmurla birlikte şok da üzerime çöktü. Yaraları düşündüğümden de kötüydü. "Bunu neden yaptın?"

"Ne yapacağım?" diye sorar, yüz ifadesi kuşkuludur. "Seni bir yağmur fırtınasının ortasında parçalayacak olan iki pislikten kurtarmak mı? Oh, bilmiyorum. Geldiğime sevinirsin diye düşünmüştüm."

"Burada ne yapıyordun?"

"Aynı soruyu ben de size sormalıyım," diye karşılık verir.

"İlk soruma hiç cevap vermedin," diye hatırlatıyorum ona, sesim sakin, düşüncelerim karmakarışık.

Birbirimize bakıyoruz, yağmur yağıyor. Yağıyor. Kirpiklerimden süzülen damlaları kırpıştırıyorum, kayarken onu dikkatle izliyorum. Yüzünü buruşturuyor. Ona doğru uzanıyorum, parmaklarım ağzına değiyor ve yüzünü dokunuşumdan uzaklaştırıyor.

"Önemli değil. Ben iyi olacağım." Bana cevap vermiyor ve onun bu kadar yakınımda olması, bana bağımlı olması, bana ihtiyaç duyması beni paniğe sürüklüyor. Onun kimseye ihtiyacı yok. O bunu aşar.

Üstümde.

Ama bu okulun tanrısı bile kanıyor ve ben şimdi buna tanık oluyorum. Yağmur kanı temizliyor ama canının yandığını söyleyebilirim. O mor göz çok kötü olacak. Bunu nasıl açıklayacak?

"İyi görünmüyorsun," diyorum ona. "Belki de hemşireyi görmeyi denemelisin.
-"

"Hayır," diye araya giriyor, sesi sert, gözleri soğuk. "Ve az önce tanık olduğun şeyi kimseye anlatmaya cüret etme. Anladın mı? Bu burada kalacak. Aramızda kalacak."

Kim olduğunu sanıyor bu? Tanrım, sinir bozucu biri. "Sen tam bir pisliksin," diye bağırıyorum ona.

"Bunu asla unutma, Savage." Sarsılarak benden uzaklaştı, geriye doğru tökezledi ve patikaya kıçının üzerine gürültülü bir gümbürtüyle düştü. "Siktir," diye inliyor, patikanın ortasında sırtüstü yatıyor, kollarını iki yana açıyor.

Hareket etmiyor. Çakıl taşlı yolda, yavaş yavaş çamura dönüşen su birikintilerinin arasında, üzerine yağan yağmurla birlikte öylece yatıyor, gözleri kapalı. Bir an onu inceliyorum, içimde bir savaş sürüyor. Ona elimi uzatıp kalkmasına yardım edebilirdim. Onu yurtların bir parçası bile olmayan süslü süitine geri götürebilir ve bu karşılaşmayı hiç olmamış gibi unutabilirdim.

Ya da onu burada bırakıp odasına nasıl döneceğini bulmasını sağlayabilirim. Onu bıraktığımı kimseye söyleyecek değil ya. Olanları kimsenin bilmesini bile istemiyor.

Kararımı verip topuklarımın üzerinde dönüyorum ve yatakhaneme doğru

ilerliyorum. "Hangi cehenneme gidiyorsun?" diye bağırıyor yağmurun

altında.

Omzumun üzerinden bakıyorum, yine oturuyor, dizleri bükülmüş. Ayakları su birikintilerinin içinde. "Neden umursuyorsun ki?"

"Buraya gel!" diye bağırıyor.

"Cehenneme kadar yolun var." Yürümeye başladım ama suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Midemi kemiriyor. Kalbimi.

Ruhuma.

O bu gezegendeki en kötü insan. Bu aptal okula ilk başladığımdan beri hayatımı cehenneme çevirdi. Bütün okulu bana eziyet etmek için topladı.

Her gün bana saldırıyor ve durmayacak. İstediğini elde edene kadar.

Ve onun istediği şey...

Ben.

Dizlerimin üzerinde, ona boyun eğerek. Beni aşağılamasına izin vermek. Bana kirli, cinsel şeyler yaptıracak, bundan hiç şüphesiz zevk alacağım ve bittiğinde suçluluk duygusuyla dolup taşacağım. O hasta, sapkın bir pislik. Hasarlı. Kırılmış.

Ama içimdeki derin bir şeyi çekiyor. Anlamadığım bir şeyi. Bana *hissettiriyor*. On dört yaşındayken birlikte geçirdiğimiz bir an muhtemelen en fazla on beş dakika sürmüştü ama sonsuza dek beynime kazındı. Onu şimdi öpmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum. Ona şimdi dokunmak.

Bana dokunmasını.

Yaptıkları için ondan nefret etmeliyim. Bana taktığı isimlerden. Bana yaşattığı şeyler için.

Ama onu burada öylece bırakamam. O beni *kurtardı*. Bana yaşattığı her şeye rağmen, sonunda bana yardım etti. Ve hava korkunç. Ya ciddi şekilde yaralandıysa? İç kanaması varsa?

Bir aptal gibi dönüp ona doğru ilerliyorum. Yaklaşmamı izliyor, ben ona yaklaştıkça yakışıklı yüzünde bir şok ifadesi beliriyor.

"Bana elini ver." Elimi uzattım.

Bakışlarını benimkine çevirmeden önce yüzünü buruşturarak ona bakıyor. "Geri döndün."

"Yapmamalıyım. Sen tam bir

pisliksin." Gülüyor. "Cazibem seni

kazandı."

"Bu ve senin beni kurtarmaya gelmen." Parmaklarımı ona doğru oynatıyorum. "Bana elini ver yoksa giderim. Ve asla geri dönmem."

Whit aptal değil. Elimi tutuyor ve ben de ayaklarımı çamura bastırarak onu yukarı çekmeye çalışıyorum. Ama o benden daha ağır ve zemin kaygan. Of

Tabii ki elim onun elinden kayıyor ve geriye doğru tökezleyen ben oluyorum, kıçım gürültülü bir patırtıyla çamura iniyor.

Acısına ve yüzündeki yaralara, üzerimize yağan yağmura rağmen gülmeye başlıyor.

"Yüzünü görmeliydim," diyor başını sallayarak. Tanrım,

çok kötü biri.

Kendimi çamurdan çıkarıp bir kez daha ayağa kalkarken tamamen onursuz göründüğümden eminim. O da aynısını yapıyor, sonunda sendeleyerek ayağa kalkarken sadece muazzam bir acı olduğunu tahmin edebileceğim bir şekilde debeleniyor ve inliyor.

Güzel. Umarım bu gece uyuyamayacak kadar canı yanıyordur. Bana yaşattıkları için en azından bunu hak ediyor. Beni o pislik Elliot ve küçük arkadaşından kurtarmış olması umurumda değil.

"Başaracak mısın?" Bana doğru birkaç dikkatli adım attıktan sonra ona soruyorum.

"Sen ah..." Sesi dalgalanıyor ve bir an için aşağı bakıyor, sonra tekrar yukarı bakıyor, yağmur damlacıkları kalın kirpiklerine yapışıyor. Elbette bunu fark ederdim. Yediği dayağa ve çamura bulanmış olmasına rağmen hâlâ muhteşem. Düşmüş melek beni karanlığa çekmeye kararlı.

"Ne yapacağım?" Kollarımı kavuşturarak ona karşılık veriyorum. Yağmurun hafiflediğini fark ediyorum. Gök gürültüsü ve şimşek tamamen kaybolmuştu.

"Benimle odama kadar yürür müsün?" Bana doğru bir adım daha atıyor, kolu koluma değiyor ve ben de onu tutuyorum, aslında oldukça dengesiz olduğunu fark ediyorum. "Senden daha ağır olduğumu biliyorum ve beni taşımanı beklemiyorum, ama bana rehberlik edebilirsen yardımcı olabilirim?"

Whit'in özel yatakhanesine bir göz atmak istemiyorum. Sylvie'nin de özel yatakhane süitlerinden birinde yaşadığını tahmin ediyorum.

"Sana yardım etmemeliyim," diyorum ona temkinli bir şekilde, mesafemi koruyarak. Sanki saldırmaya hazırlanan bir yılanmış gibi onu izliyorum. Ona güvenmiyorum. Bunu bir şekilde bana çevirecektir. Odasına gizlice girmişim gibi gösterecek ve ben de kampüsün fahişesi olacağım.

Gerçi bu unvana zaten sahip olduğumdan

şüphem yok. "Yapmamalısın," diye kabul

ediyor.

Birbirimize bakıyoruz, yağmur üzerimizden damlıyor. Kolunu hâlâ karnına yaslıyor ve kaburgalarının ne kadar kötü olduğunu merak ediyorum. Çürük mü? Kırılmış mı? Kırılmışlarsa gerçekten kötü durumda olacak ve ya onu hareket ettirmek her şeyi daha da kötüleştirirse?

Omzumun üzerinden bakıyorum, yurt binam yakın mesafede beliriyor. Aklımda bir düşünce şekilleniyor, kesinlikle saçma bir düşünce, ama şimdi bunu gerçekleştirmenin tam zamanı. Etrafta kimse yok. Hepsi maçtalar. Bolca vaktimiz var.

"Yürüyebilir misin?" Yanına giderken sordum. Kolumu beline doluyor ve onu sabit tutuyorum, doymuş gömleğinin içinden yanan teninin sıcaklığını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Hareket etmeye başladık, adımları durdu, yüzü acıyla burkuldu. Neredeyse çok ağır bir şekilde bana yaslanıyor ve ben de dengede kalmaya çalışarak ayaklarımı destekliyorum. "Nefes alamıyor gibiyim," diye mırıldanıyor.

Bu onun kaburgaları. Öyle olmalı.

Kararımı verdim, onu nazikçe binama doğru yönlendirdim. "Odama gidiyoruz," diyorum ona.

"Ne oluyor be? Hayatta olmaz." Gülüyor ve hemen dudaklarını kapatıyor. Eminim bu acıtmıştır. "Beni odanda yakalarlarsa okuldan atılırsın."

"Hayır, yapmayacağım. Ve sen de bundan emin olacaksın." Yan yana yürüyoruz, onun ağır kolu omuzlarımda, benim kolum hâlâ onun belinde.

"Ne demek istiyorsun?" Her kelime arasında bir duraksama var, sanki bunu söylemesi çok zor olmuş gibi ve bu küçük detayın beni endişelendirmesine izin vermemeye çalışıyorum.

Ama öyle.

"Sen bir Lancaster'sın. Dokunulmazsın. Gerçeği söyleyeceğiz ve bana hiçbir şey olmayacak," diyorum binamın çift kapısına yaklaşırken.

"Ön masaya bakan bir danışmanınız yok mu?" diye soruyor.

"Hepsi maçtalar." Koşuya çıktığımda resepsiyon boştu. Umarım hâlâ

öyledir.

"Şansını deniyorsun Savage," diyor hayranlıkla. "Bunun cesurca mı yoksa aptalca mı olduğunu bilmiyorum."

Muhtemelen ikisi de, ona söylemek

istediğim şey bu. Ama ağzımı kapalı

tutuyorum.

DOKUZ

YAZ

Bir şekilde onu odama soktum ama bu kolay olmadı. Çok duraklamak zorunda kaldık. Bir kez öksürdü ve bayılabileceğini düşündüm, ama belki de bu benim aşırı endişeli olmamdandır. Onu duvara yaslayıp orada tutmak zorunda kaldım ve bilincini kaybetmemesi için dua ettim. Çok ağırdı. Onu kaldırmamın imkanı yoktu.

Sonunda onu odama soktuğumda, oturmasına yardım ederek masamdaki sandalyeye doğru yönlendiriyorum. Soğuktan ve ıslak giysilerinden dolayı titrediğini hemen fark ediyorum.

Ben de titriyorum.

"Hemen döneceğim." İşaret parmağımı yüzünün önünde tutuyorum, ciddiymişim gibi görünmeye çalışıyorum. "Kımıldama."

"Denesem de yapamazdım," diye mırıldanıyor, gülümsemeye çalışıyor ama beceremiyor.

Onu odamda bırakıp ortak banyoya gidiyorum ve orada birkaç havlu ve bir bez alıyorum. Lavaboya gidip suyu açıyorum, kaynayana kadar akıtıyorum, sonra bezi suyla ıslatıyorum ve suyu kapatmadan önce hızlıca sıkıyorum. Oyun bitip herkes yatakhaneye dönene kadar fazla zamanımız olmadığını bildiğimden koridora geri dönüyorum.

Onun ve benim kıyafetlerimi kurutucuya koymalıyım. Kimsenin erkek kıyafetlerim olduğunu fark etmesini de istemiyorum, bu yüzden onları diğer eşyaların arasına karıştırmam gerekiyor. Bu

Cuma gecesi çamaşır yıkıyor olmam pek alışılmadık görünmeyecek. Bu okulda kimse beni sevmiyor. Hiç arkadaşım yok.

Başka ne yapmam gerekiyor?

Odama girdiğimde onu hâlâ sandalyede otururken buluyorum, pantolonu ayaklarına dolanmış. Yüzünü buruşturarak bana bakıyor. "Çek şu pisliği üzerimden" diye inliyor.

İçimi dolduran öfkeyle yanına gidip önünde yere diz çöküyorum, önce ayakkabılarını çıkarıyorum, sonra çoraplarını soyuyorum. Pantolonunu almaya gittiğimde boxer külotunun da orada olduğunu fark ediyorum.

Yavaşça ona bakıyorum ve bana sırıttığını görüyorum. Her şeye rağmen. Acıya, ıslak kıyafetlere ve şu anda içinde bulunduğumuz çılgın duruma rağmen yüzünde kibirli bir ifade var ve ben bunun nedenini çok iyi biliyorum.

"Önümde ilk kez bu şekilde diz çökeceğini hayal etmemiştim ama işimi görür," diye mırıldanıyor.

"Tam bir pisliksin." Pantolonunu ve boxer'ını ayağından çekip çıkarıyorum, ıslak bir patırtıyla yere düşmelerine izin veriyorum. "Gömleğini çıkar."

Kaşlarını kaldırıyor.

"Çıkar. Çıkar. Gömleğini. Gömleğini," diye tekrarlıyorum, bu sefer biraz daha yavaş.

"Beni çıplak mı istiyorsun? Ne kadar iyi performans gösterebileceğimi

bilmiyorum-" Sözünü kestim. "Kıyafetlerini kurutucuya atmak

istiyorum."

"Oh." Hayal kırıklığına uğramış gibi. "Senin gibi zengin bir kız çamaşır yıkamayı biliyor mu?"

"Evet. Bu kadar şaşırma," diyorum öfkeyle, o uzun, zarif parmaklar gömleğinin ön tarafına uzanıp yavaşça her bir düğmeyi açmaya başladığında gözlerim kocaman oluyor.

"İzleyecek misin?" diye soruyor, son düğmeyi çözerken sesi sıkılmış. Gömlek açık kalıyor ve bakışlarım düşüyor, ama komodinin üzerindeki tek yanan lamba sayesinde odada gölgeler var. Hiçbir şey göremiyorum. Ve merak ediyorum.

Her şeyi görmek istiyorum.

"Sanırım," diyorum kayıtsızca, sanki odamdaki çıplaklığı beni etkilemiyormuş gibi.

"Sen bana seninkini gösterirsen ben de sana benimkini gösteririm." Başını bana doğru eğdi. "Sen de ıslaksın."

Kıyafetlerim sırılsıklam oldu, yağlı su damlacıkları halının üzerine damlıyor.

Meydan okurcasına kapüşonluyu çekiştirerek çıkardım ve Whit'in giysilerinin olduğu yığının üzerine bıraktım. Ayakkabılarımı çıkarıyorum, gösterişsiz çoraplarım da onlarla birlikte yuvarlanıyor. Ellerimi tozluklarımın bel bandına koyarak yavaşça bacaklarımdan aşağı indiriyorum, bakışlarım tüm bu süre boyunca Whit'in gözlerinden hiç ayrılmıyor.

Başka tarafa bakmıyor. Sanki ilk kimin göz kırpacağını görmek için yarışıyormuşuz gibi bakışlarımı tutuyor. Öyle de yapıyor, sonunda taytımı üzerimden çıkardığımda bakışları kısa bir an için bacaklarıma kayıyor.

Sanki bana tutkal gibi yapışmışlardı.

"Gerçekten tüm kıyafetlerini çıkaracaksın. Benim önümde." Sesi bana inanmıyormuş gibi geliyor.

"Saklayacak bir şeyim yok," diyorum ona, cesaretin tadını çıkarıyorum - bakışlarının üzerimde dolaşması, sanki ilk nereye bakacağını bilmiyormuş gibi. Sanırım sürprizlerle doluyum. Onu tahmin etmeye devam ediyorum. Beni itip kakabileceği uysal, aptal bir kız sanıyor.

Yanılıyor.

Onu da içeri alıyorum. Açık gömleği dışında tamamen çıplak bir şekilde sandalyemde oturuyor ve bunun biraz garip olduğunu fark ediyorum.

Tüm bu durum çok garip.

"Ben de öyle," diyor.

"Önce ben gideyim mi?" Bu cesaretin nereden geldiğini bilmiyorum ama ben devam edeceğim.

"Madem ısrar ediyorsun." Gülümsüyor. Yüzünü buruşturuyor. Yüzündeki morluğun rengi derinleşiyor ve ona huysuz, kaba saba bir görünüm veriyor.

Prens savaşta yaralandı. Ve ben buna hiç şahit olmamışım gibi davranmak zorundayım. Sanki ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi.

Kolay olmalı. Zaten başkalarının önünde konuşmuyoruz.

Arkama uzanarak sütyenimi yavaşça çözüyorum. Derimden sıyrılıyor ve askılarının kollarımdan aşağı düşmesine izin verdikten sonra kıyafet yığınının içine atıyorum.

"Hayal ettiğim kadar güzel," diye mırıldanıyor, bakışları sadece göğsümde.

Sapık.

Vücudumdan utanmıyorum. O kullanıldı ve ben de onu kullandım. Şu anda, o bir kitle imha silahı ve Whit benim hedefim. Onu mahvetmeye tamamen hazırım.

Gerçi yaralı olduğunu ve odamda saklandığını düşünürsek sanırım avantaj bende. Ama yine de. Savaştaysanız, elinize geçen fırsatları değerlendirmelisiniz.

Ellerimi kalçalarıma dayayıp parmaklarımı külotumun bel bandının etrafında kıvırıyorum. Kalbim yavaşlıyor, sonra sabit, ağır bir vuruşla yeniden hızlanıyor. Bakışları sıcak. Değerlendiriyor. Sandalyede biraz arkasına yaslanıyor ve üzerinde sırılsıklam beyaz bir tişört ve başka hiçbir şey yokken neredeyse çıplak, gülünç görünmesi gerektiğini biliyorum.

Ama gülünç görünmüyor. Hem de hiç. Şu anda kontrolü elinde tutması gereken benim, ama o kendinden emin bir şekilde bir sonraki hamleyi yapmamı bekliyor.

"Onları bırakacak mısın?"

"Görmek mi istiyorsun?" Ben de ona karşılık verdim.

"Sen de biliyorsun," diyor sırıtarak.

Sinirlenerek ıslak külotumu aşağı itiyorum, dizlerime yapıştığı için rahatsız oluyorum. Onlarla boğuşuyorum, sonunda orada öylece durup onun doyasıya bakmasına izin vermeden önce tekmeleyerek çıkarıyorum.

Ve bakıyor. Kaşlarını hafifçe kaldırarak bacaklarımın arasındaki noktaya pervasızca bakıyor. "Ağda yapmıyorsun."

Kimse görmezken neden amımı güzelleştirmek isteyeyim ki? Gören tek kişinin de bana dokunmasını istemiyordum. Bir noktada, kendimi onun için olabildiğince itici hale getirmek istedim.

İşe yaramadı. Umurunda değildi. Yine de istediğini aldı.

"Kırpıyorum," dedim, ki bu doğruydu. "Biraz tımar ederim."

"Hoşuma gitti." İçten içe yanan bakışları benimkilerle buluşuyor. "Kendine güvenin beni şaşırtıyor Savage. Bunu da sevdim."

İltifatlarından zevk almamalıyım ama alıyorum. Ve burası o kadar soğuk ki, göğüs uçlarım sertleşiyor, ağrıyor. Kolumu onlara sürtüyorum, acıyı hafifletmeye çalışıyorum ama faydası yok. "Sıra sende," diyorum ona.

"Dayanabilir miyim

bilmiyorum." "Bu duyduğum

bir kaçış mı?"

Homurdanarak sandalyenin arkasına tutunuyor ve dengesiz bacakları üzerinde ayağa kalkıyor. Ona yardım etmek istiyorum ama öne doğru bir adım attığımda bana ters ters bakıyor, ben de daha fazla ilerlemiyorum. Önce bir omzunu ve kolunu, sonra diğerini silkerek gömleğini çıkardı. Çok, çok yavaşça.

O da benim kadar çıplak olana kadar.

Omuzları ve göğsü geniş. Karın kasları... Altılı karın kası var. Düz karın. Göbek deliği içten. Kıllı kalçalar. Yarı sert uzun, kalın bir siki var. Ve bakışlarım ona takıldığında, daha da sertleşiyor.

"Etkilendin mi?" diye soruyor, sesi sinirli geliyor.

Omuz silkerek ve esneyerek "Olur," diyorum.

Gülüyor. İnliyor. Kendini tutuyor ve ağır bir gümbürtüyle sandalyeye geri düşüyor.

"Görünüşe göre bu gece hiçbir şey olmayacak," diyorum neşeyle arkamı dönüp dolabıma giderken, üzerime yeni bir kapüşonlu sweatshirt geçirip bir eşofman altı alıyorum. Ayaklarımı terliklerin içine sokuyorum ve bir kez

daha

onunla yüzleşiyorum. Taze, sıcak giysilerime bariz bir kıskançlıkla bakıyor ve ben yatağıma doğru elimle işaret ediyorum. "Dinlenmelisin."

"Yatağında mı?"

"Hayır, sandalyede." Gözlerimi deviriyorum. "Tabii ki, yatağımda. Ah! Neredeyse unutuyordum." Şifonyerime gidip yanımda getirdiğim havlulardan birini ve artık serin olan el bezini alıyorum. "Yardıma ihtiyacın var mı?" Ayağa kalkıp yatağıma doğru birkaç kısa adım atmaya başladığında soruyorum.

"Ben iyiyim," diye ısırıyor, yaşlı bir adam gibi ayaklarını sürüyerek. Bakışlarım kıçına düşüyor, omurgasının dibindeki sığ gamzeleri fark ediyorum. Onları öptüğümü hayal ediyorum. Önce bir yanağının, sonra diğerinin sert etini ısırıyorum.

Yanaklarım kızarıyor ve ona doğru gidip, yatağın üzerine yığılmadan önce yorganı ve çarşafları geri çekiyorum. Çarşafı ve yorganı çıplak, nemli vücudunun üzerine çekip etrafına doluyorum. Ona bir havlu uzatıyorum ve kaşlarını çatıyor. "Saçını kurutayım mı?"

Teklifimi başını iki yana sallayarak reddediyor. "Hayır."

"En azından yüzünü yıkamama izin ver?" Kaşları çatıldı. "Böylece yaralarını temizleyebilirim."

"Git önce kıyafetlerimi kurutucuya koy," diyor, sesi zayıflıyor. Göz kapakları ağırlaşmış, sanki aniden bir yorgunluk dalgasına kapılmış gibi. "Herkes buraya gelmeden önce."

Söyledikleri doğruydu, ben de dediğini yaptım, ortak çamaşırhaneye gittim ve çalıştırmadan önce giysilerimizi kurutucuya attım. Kırk dakika her şeyin nispeten kuruması için yeterli bir süre olmalı. Sonra ışıkların sönmesini bekleyeceğiz ve onu gizlice buradan çıkaracağım. Danışman eninde sonunda uyuyacağı için o gittiğinde masada kimse olmayacak.

Kameralar olmasına rağmen. Birileri bizi görebilir. Ne kadar yoğun izleniyorlar? Belki Sylvie hack yetenekleriyle bize yardım edebilir.

Belki Whit kız kardeşinin yardımını istemez. Aramızda neler olduğunu bilmesini istemeyebilir.

Aramızda tam olarak neler oluyor? Hiçbir fikrim yok.

El bezini bir kez daha sıcak suyla çalkalıyorum ve odama dönüp doğruca ona gidiyorum. Orada yatıyor, telefonu elinde, parmakları ekrana öfkeyle bir şeyler yazıyor. Yatağın hemen yanında durduğumda başını kaldırıp bakıyor, yüzünde tuhaf bir şekilde rahatlatıcı olan tanıdık bir kaş çatma var.

Bana karşı acımasız olmasına her şeyden daha çok alıştım ve bu her türlü berbat bir durum.

"Yüzünü yıkamak için sıcak bir bezim var." Havaya kaldırıyorum.

"Yapabilirim," diyor, telefonunu yatağın yanına bırakıyor, sonra da uzanmak için doğruluyor. Bu hareket onu irkiltiyor ve el bezini ulaşamayacağı bir yerde tutuyorum.

"Hayır, bir dakika hemşirecilik oynayayım."

"Ancak daha sonra seninle doktorculuk oynarsam," diye mırıldandı.

İfadesini görmezden gelerek yanına yerleşiyorum ve o da bana daha fazla yer açmak için yana kayıyor. Yüzünü inceledim. Elmacık kemiğindeki derin sıyrığı. Gözünün etrafında oluşan kırmızımsı-mor morluklar. Derisi şişiyor, gözünün küçülmesine neden oluyor ve keşke üzerine koyacak buzum olsaydı diyorum. Sabaha kadar şişip kapanmış olacak. Kolayca başlayacağım ve sonra daha büyük hasarlara geçeceğim.

"Kötü durumdasın," diye mırıldanıyorum el bezini dudağının kenarındaki kesiğe dokundururken.

"Diğer adamı görmelisin," diyor.

"Gördüm. İkisini de gördüm." Yanağındaki sıyrığı nazikçe siliyorum. Derin ve ben temizlerken bana dişlerini gösteriyor. "Neden dışarıdaydın ki?"

"Önemli değil."

İçimi kızgınlık kaplıyor. "Olanları kimseye anlatmayacağım."

"Sana güvenemem Savage. Sana hiçbir şey anlatmıyorum," diyor sinirli bir şekilde. "Sadece sorunla ilgileneceğimi bil."

"Nasıl?"

"Bunun için endişelenme," diye mırıldandı.

Öfke gözünün altındaki kırılgan deriye biraz fazla sert vurmama neden oluyor ve acı içinde tıslıyor. "Benim beyaz şövalyem olmanı istemiyorum."

Gülüyor. "Güven bana. Ben de bu gece senin sıska kıçını kurtarmak istemedim."

Ondan uzaklaşıyorum. "O zaman yaralarını saracak başka birini bul."

"Senin şu anda yaptığın şeyin aynısını yüzlerce orospuya daha yaptırabilirim. Tek gereken bu." Parmaklarını şıklatır.

Kibirli pislik.

Birini arıyormuş gibi yaparak odaya göz gezdiriyorum. "Bunu yapmak için koşan kimseyi göremiyorum."

Sessizce bakıyor.

Sessizce kına
yaktım.

Birkaç dakika sonra yüzündeki kurumuş kanı temizlerken, "Elliot pisliğin teki," diyor. Acaba biri ona vururken yüzük takıyor muydu? Büyük morlukların arasında küçük kesikler de var. "İçimde sana bir şey yapacağına dair bir his vardı."

İfadesi beni şaşırttı. "Ne demek istiyorsun, bana bir şey yapacağını mı düşündün?"

"Daha önce kütüphanenin önünde onu zayıf bir korkak gibi gösterdin. Bundan hoşlanmadı." Gülümsüyor, gözleri kayarak kapanıyor. "Zayıf küçük bir kız tarafından alt edilen aptal kıç. Onun işi bitti. Cidden, bu kampüste kimse benimle dövüşüp paçayı kurtaramaz."

Elim hareketsiz, el bezi hâlâ gözümün altında. "'İşi bitti' derken ne demek istiyorsun?"

Gözleri kayarak açılır, parlak mavi ve ışıltılıdır. "Elliot. Onun işi bitti."

"Ama ben ikinizin arkadaş olduğunuzu sanıyordum," diyorum, kafam

karışmış bir halde.

"Taşaklarına tekme attın ve onu yere serdin. O da sana saldırmaya çalışarak misilleme yaptı. Bir de kendine bak. Onun itibarını tamamen mahvetmeye değer misin?" Elini bana doğru salladıktan sonra yatağın üzerine bırakıyor.

El bezini yüzünden çekiyorum ve hakarete uğramış bir şekilde dik oturuyorum. "Sen tam bir pisliksin. *Her şeyi* riske atıyorum, seni gizlice odama sokuyorum ve sana yardım etmeye çalışıyorum ve sen bana böyle mi karşılık veriyorsun?"

"Ben ne yaptım ki? Tek söylediğim sana bakmaktı." Gözleri kapanır, dudakları büzülür, köşedeki çirkin sivri kesik iltihaptan kızarır. Dikkat etmezse yara olacak. "Sen sadece bir kızsın. Sanki güçsüzmüş gibi onu tek diziyle yere seren zayıf, fahişe gibi küçük bir kız. Bu yüzden çok kızgındı. Onu suçlamıyorum. Sen bir hiçsin ama kampüsün sahibiymişsin gibi kasıla kasıla geziyorsun ve burası senin değil Savage. Burası *benim* kampüsüm. Sana her baktığımda korkudan sinmelisin."

"Sen bir domuzsun," diyorum ona ve ayağa kalkarken sert bir şekilde itiyorum. Acı içinde yüzünü buruşturuyor, sırtı bana dönük olacak şekilde yan dönüyor ve umurumda bile değil. Umarım sonsuza kadar acı çeker. Umarım bir kaburga kemiği akciğerini deler ve ikisi de sıvıyla dolar. Bu yüzden ölebilir.

Eğer yapsaydı zerre kadar pişmanlık duymazdım. Hem de hiç.

Bunu hak ediyor. Benimle nasıl konuştuğu için. Bana davranışları. Benim hakkımda söylediği şeyler. İnsanlara yaptırdığı şeyler. Bana daha önce yardım etmiş olması umurumda değil. Bunu sadece bencilce nedenlerden dolayı yaptı. Benimle hiçbir ilgisi yoktu.

Neden ona yardım edeyim ki? O iğrenç biri. Tanıdığım en kötü insan.

"Kıyafetlerin kurutucudan çıkar çıkmaz seni odamdan atacağım," diyorum ona.

"Gittiğimde biri beni görecek," diyor duvara, sesi sinirli geliyor.

"Umurumda değil. Gecenin bu saatinde neden kızlar yatakhanesinde olduğunu açıklayacak kişi sen olabilirsin. Ve benim adımı bu işe karıştırmasan iyi edersin."

"Yoksa ne olur?" Omzunun üzerinden bana bakıyor. "*Tehdit* mi ediyorsun Ben mi, Savage?"

Bunu inkar etmenin bir anlamı yok. "Evet, öyleyim." Yatağa gidip ona doğru eğildim, yüzümü yüzüne dayadım, ağızlarımız o kadar yakındı ki nefesini hissedebiliyordum. O kadar yakın ki, onu öpebilirim. Yarı yarıya cazip geliyor. "Seni tehdit *ediyorum*. Eğer seni odama gizlice soktuğumu söylersen, onlara beni zorladığını söylerim. Beni yere yatırdın ve o kocaman aletini dudaklarımın arasına alıp emmemi sağladın."

Gözleri kısılıyor ama tek kelime etmiyor.

"Okulun her yerinde senin adın geçtiği ve dokunulmaz olduğun için başın belaya girmeyecek ama en azından benim de başım belaya girmeyecek. Seninle ilgili olarak kimseye cinsel saldırı diye bağırmaktan çekinmem, bu yüzden beni kışkırtma," diyorum ve bir kez daha dik durmadan önce omzunu itiyorum.

Kollarımda bez ve havlularla kapıya doğru ilerlerken bakışları her hareketimi takip ediyor. "Bence bundan zevk alırdın," diyor sessizce. "Ben seni tutuyorum, kocaman aletim dudaklarının arasında. Sen beni emiyorsun. Eminim son damlasına kadar içersin."

Onun sözlerini kabul etmiyorum. Bunu yaparsam benden bir tepki aldıklarını göstermiş olurum. Beni yatağa yatırmış, sikini dudaklarımın arasından geçirirkenki görüntüsü, tüm bu süre boyunca yüzündeki o kibirli sırıtış...

Bu düşünce içimde bir ürperti yaratıyor ve onu kovmaya çalışıyorum ama sanki yapamıyorum. Orada, zihnimde tekrar eden bir film gibi oynuyor. Bana hükmetmekten daha büyük bir zevk alamazdı ve ben de...

Her saniyesine bayılırım.

Tanrım, benim neyim var böyle?

"Kıyafetlerini getireceğim," diyorum ona, elim kapı kolunda. "Kımıldama."

Kapıdan geçerken yumuşak kıkırdaması beni takip ediyor.

Koridorda tepinerek çamaşır odasına giriyorum ve kirli havluları dev bir çöp kutusuna atıyorum. Kurutucu hâlâ dönüyordu ve onu açıp kıyafetlerine dokunmak için içine uzandım.

Hala oldukça ıslaklar. Biraz zaman alacak.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde kurutucunun kapağını çarpıp düğmesine basıyorum ve tekrar çalıştırıyorum. Kıyafetlerin dönüp durmasını izliyor, başparmağımın tırnağını çiğneyerek daha hızlı kurumalarını diliyorum.

Ondan çok nefret ediyorum. Aşağılık herifin teki. Büyük sorunları var ve açıkça kadınlardan nefret ediyor. Onlara hiç saygısı yok, özellikle de bana. Dizimin bir hamlesiyle Elliot denen salağı yere sermeme şaşırdı mı? Kolay olmuştu. Bir patates çuvalı gibi yere düştü.

Whit daha önce ortaya çıkmasaydı, Elliot benden intikamını alacaktı. Dehşet midemi dolduruyor, yapabileceklerini düşündükçe çalkalanıyorum.

Whit beni kurtardı ama bana çöpmüşüm gibi davranıyor. Anlamıyorum.

O bir narsist mi? Ya da belki zihinsel olarak başka bir sorunu vardır. Tüm ailesinin tamamen berbat durumda olduğundan şüphem yok. Sylvie biraz tuhaf ama en azından nazik biri. Gerçi benim ailem de berbat durumda, eminim herkesin ailesi bir noktada öyledir.

Koridordan sesler geliyor ve irkiliyorum, insanların dönmeye başladığını fark ediyorum. Kurutucudan kıyafetlerimi alıyorum - biraz daha kurular ama çok değiller - ve onları göğsüme bastırıyorum. Başka birinin bulması için onları kurutucuda bırakmamın imkanı yok.

Kapı aralığında durup kızların geçişini izliyorum. Hiçbiri bana doğru bakmıyor. Hepsi talimatlara uymakta çok iyiler. Whit onlara beni görmezden gelmelerini söyledi ve onlar da bunu yaptılar.

Adam haklı. Hepsi bir avuç akılsız koyun.

Yaya trafiğinde bir durgunluk olduğunda dışarı fırlıyorum ve odama doğru ilerliyorum, bir grup son sınıf öğrencisi yanımdan geçerken kapıya yaslanıyorum. İçlerinden ikisi Caitlyn ve Jane'di.

Okulun ilk gününden sözde yeni arkadaşlarım.

Hepsi kahkahalara boğulmadan hemen önce içlerinden biri nefesinin altından "Sürtük," diye mırıldanıyor.

Hiçbir şey söylemiyorum, yüzüm sıcak. Şu anda odamda kimin olduğunu bilselerdi kıskançlıktan ölürlerdi.

Ve sonra gerçekten de bir sürtük olduğumu

onayladılar. En azından onların gözünde.

Arkama uzanıp kapı kolunu yavaşça çeviriyorum, içeri girip kilidi çevirmeden önce kapıyı zar zor açıyorum. Oda karanlık. Sessiz. Lamba kapalı. Pencerenin perdeleri çekilmiş, parlak ay ışığı içeri giriyor ve ben dışarı bakmaya gidiyorum, üzerimizdeki berrak gökyüzüne şaşırıyorum.

Fırtına tamamen geçti. Sanki hiç olmamış gibi.

Yorganın altındaki yumruya gidip omzunu sertçe sarsıyorum ama cevap vermiyor. Hareket bile etmiyor. Omzunu tekrar kavrıyorum.

Hiçbir şey.

Yatağın etrafında dönerek diğer taraftan ona yaklaşıyorum ve hırpalanmış yüzüne bakıyorum. Ay, yüz hatlarını gümüşi bir parıltıyla yaldızlıyor ve o pisliğin derin bir uykuda olduğunu fark ediyorum. Benim yatağımda.

Tabii ki çok güzel görünüyor. Yaralarına ve morarmış gözüne rağmen dudakları yumuşak, gözleri kapalı ve çok... genç görünüyor. Küçük bir çocuk gibi.

Savunması
z.

Ondan
nefret
ediyorum.

Yatağın kenarına oturuyorum, yüksek sesli bir iç ç e k i y o r u m . Hiç irkilmedi bile. Burnuna dokunuyorum. Cımbızlıyorum. Alt dudağını dürtüyorum.

Yanıt yok.

Göz kapaklarım ağırlaşıyor ve onun nemli kıyafetlerini yere atıyorum. Yorganın altına girip bir süre uyumayı çok istiyorum. Whit'le yaşadığım tüm bu deneyim beni zihinsel ve fiziksel olarak bitkin düşürdü. Şimdi gitse ya da biraz daha kalsa ne fark eder ki? Gecenin bir yarısı bir daha görülmemek ya da haber alınmamak üzere gizlice çıkıp gitmesi daha kolay olabilir.

Bu kadar şanslı olamazdım.

Pes ediyorum, yorganı ve çarşafı geriye çekiyorum ve altlarına giriyorum. Çeneme kadar çekiyorum ve yan yatıyorum. Çift kişilik bir yatak, çok dar ve o benim tercih ettiğim tarafta uyuyor.

Rakamlar.

Ay ışığında uykulu gözlerle onu inceliyor, yatağımda Whit Lancaster'ın olduğunu fark ederek hayretler içinde kalıyorum. Çıplak. Yaralı. Uyuyor. Ondan nefret ediyorum ama bu an için de mutluyum. İkimiz yalnızız ve etrafta bunu mahvedecek başka kimse yok.

Kendi başına yeterince mahvedebilir.

Bu çocuğun kalbine sahip olmak nasıl bir şey olurdu? Yavaşça uykuya d a l a r k e n merak ediyorum. İmkansız, kendime söylediğim şey bu.

Onun yok.

ON

YAZ

Yanağımdaki parmak uçlarıyla uyandım.

Birbiri ardına yüzümde bir çizgi oluşturuyorlar. O kadar hafif ki, neredeyse olmadığına inanacağım.

Ama öyle. Uyumadan önceki her şeyi hatırlıyorum. Whit'i gördüğümü. Onu odama getirdiğimi. Onun önünde soyunmak -bunu yaptığıma hala inanamıyorum- ona çok kızmak. İyi bir şeyi alıp nasıl berbat bir şeye dönüştüreceğini biliyor. Kendini yok ediyor ve diğer herkesi de kendisiyle birlikte aşağı çekiyor.

Korkunç bir özellik. Ama o korkunç bir insan, bu yüzden şaşırmamalıyım.

Şu anda o kadar da korkunç görünmüyor. Bakışlarını yüzümde hissedebiliyorum, ağır. Aç. Ağzımın köşesine dokunuyor. Alt dudağımı sıyırıyor.

Karıncalanmalar içime hücum ediyor ve dudaklarımı ayırıp parmağını içeri çekip emmek istiyorum. Bu onu şaşırtırdı. Muhtemelen hoşuna giderdi.

Sadece bu sebep bile bunu yapmamam için yeterli. Ona hala kızgınım.

Çeneme dokunuyor. Çimdikliyor. Sanki beni uyandırmaya çalışıyor ve işe yaramadığı için hayal kırıklığına uğramış gibi. Gözlerimi açtığımda beni izlediğini görüyorum, dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılmış, gözü neredeyse yarılmış, etrafındaki morluklar daha da kötü. "Uyan, uykucu," diye mırıldanıyor.

"Yatağımdan çık," dedim ona sertçe.

"En başta benden yatağına girmemi isteyen sendin," diye hatırlatıyor bana.

"Davetiyenizin süresi doldu. Git buradan." Tam dönüp ona sırtımı gösterecektim ki omzumdan tutup beni durdurdu.

"Uyuyakalmışsın." Yavaşça çekiştiriyor, tutuşu güçlü ve sırtüstü dönmekten başka çarem yok. Daha da yaklaşarak üzerimde geziniyor ve ben de şu anda hızla atan kalp atışlarımı duymamasını umarak ona ters ters bakıyorum. Ya da onun yakınlığı karşısında nefes alış verişimin nasıl hızlandığını görmemesini umarak ona bakıyorum.

O benim yatağımda. Çırılçıplak. Vücut ısısını hissedebiliyorum. Tamamen giyinikim ama kapüşonumun ve eşofmanlarımın altında çıplağım. Beni çırılçıplak soyması ve benimle birlikte olması için hiçbir şey gerekmiyor.

Ve ben de ona izin verdim. Daha önce olanlara rağmen, Elliot neredeyse bana saldırıyordu. Şu anda yatağımda yatan bu çocuğa karşı hissettiğim öfke, acı ve nefrete rağmen, beni kurtarmış olsa bile, Whit Lancaster'ın içimde olmasının nasıl bir his olduğunu bilmek için adam öldürürdüm. Beni sahiplenmenin.

Beni onun yapıyor.

"Neden benimle ilgilendin?" diye soruyor, sesi sert. Soğuk. Sesi daha çok kendisi gibi çıkıyor. Daha önce zayıflık göstermişti. Kendini kötü hissediyordu. Fırtınanın ortasında kavga ettikten sonra kim hissetmez ki?

Bir omzumu silkiyorum ama bir şey söylemiyorum.

Daha yakına kayıyor, başını benimkinin yanına indiriyor. "Cevap ver bana."

"Seni orada yalnız bırakamazdım." Titrediğini fark etmemesini umarak çenemi kaldırıyorum. "Tıpkı senin beni bırakamadığın gibi."

"Beni terk etmeliydin. Sana köpek pisliği gibi davrandım," diyor kesin bir ifadeyle. "Yine de beni odana getirdin. Beni temizledin. Giysilerimi kuruttun."

Ona meydan okurcasına bakıyorum, söyleyebileceğim her kelime boğazımda düğümleniyor. Ona verecek bir cevabım yok.

"Dilini kedi mi yuttu?" diye soruyor tek kaşını

kaldırarak. Onu izliyorum, temkinli. Sessiz.

"Çok güzelsin, bunu biliyor muydun?" Sesi yumuşuyor ve elini saçlarıma doğru götürerek irkilmeme neden oluyor. Görmezden geliyor, saçlarımı okşayarak alnımdan uzaklaştırıyor, bakışları düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "Saklamaya çalışıyorsun ama faydası yok. Çok güzelsin ve bu beni çok sinirlendiriyor Savage."

Şimdi şoktan nutkum tutuluyor. O benim lanet olduğumu düşünüyor
Güzel mi?

"Ne yaparsam yapayım, geri adım atmıyorsun. Başka biri olsa şimdiye kadar kırılırdı. Sanki seni kıramıyorum ve bu da beni hayal kırıklığına uğratıyor." Parmakları hareketsiz kaldı. "Şu anda aklından neler geçiyor? Ne düşünüyorsun? Benimle aynı şeyi mi?"

Bana dokunmayı hiç bırakmamasını istiyorum.

"Daha önce önümde kıyafetlerini çıkarırken gözlerimin içine baktın, sanki hiç umurunda değilmiş gibi." Eğiliyor, yanağı yanağıma değiyor ve içine çekiyor. "Tüm o pürüzsüz ten. Pembe meme uçları ağzım için yalvarıyor. Kalçalarıma sarıldığını hayal edebildiğim uzun bacaklar. Tek düşünebildiğim senin vücudun."

Gözlerimi kapatıyorum ve o çenemi tutup yüzümü sarsıyor. "Gözlerini aç," diyor.

Dediğini yapıyorum, titreyerek. İçimden titrek bir nefes

kaçıyor. "Seni korkutuyor muyum?" diye fısıldıyor.

Dürüst olmaya karar vererek başımı salladım.

"İyi," diye dudaklarımın arasından nefes alıyor, ağzı benimkine o kadar yakın ki konuşurken hareket ettiğini hissedebiliyorum. "Çünkü sen de beni korkutuyorsun."

Kelimeler aramızda asılı kalıyor, havada asılı kalıyor, ağzı benimkine dayanıyor, bakışlarımız kilitleniyor. Dudakları hareket ediyor, üst dudağımı dudaklarının arasına alıyor ve hafifçe çekiştiriyor. İçimden derin bir nefes kaçıyor, gözlerim kapanıyor. İşte beklediğim şey buydu. Onu tekrar gördüğümden beri istediğim şey. Bu.

Bu.

Bu.

Beni öpüyor, ağzı arıyor, eli çenemden yüzümün yan tarafına doğru ilerliyor. Avucuna doğru eğildim, onu hissetmeye, bir şeyler, herhangi bir şey hissetmeye ihtiyacım vardı. Bana verebileceği her şeyi alacağım.

Dudakları yavaşça sihrini konuşturuyor, dudaklarıma yapışıyor, yumuşak, alaycı öpücükler beni şaşırtıyor. Diline doğru açılıyorum, dudaklarımı yaladıktan sonra dilini ağzımın içine kaydırıp benimkiyle buluşturduğunda bir nefes kaçıyor içimden. Dillerimiz birbirine değiyor. Dans ediyoruz. Daha yakına kayıyor, yarıma kadar uzanıyor ve ben onun için endişeleniyorum. Onu üzerimden itmek için ellerimi omuzlarına bastırıyorum.

"Kaburgaların," diye fısıldıyorum ağzına, ama sözlerimi yutuyor, duyabildiğim tek şey dudaklarımızın tekrar tekrar birleşirken çıkardığı ses. Sesinde, tadında kayboluyorum, altında kıvranıyorum, daha da yaklaşabilmeyi diliyorum. Ona fiziksel olarak mümkün olduğunca yakın olmak istiyorum.

"Benim için endişelenme," diyor bir ara, eli kapüşonumun eteğine gidiyor. "Çıkar şunu."

Yana kayıyor, çıkarmama yardım ediyor. Sütyensizim ve kapüşon gittiğinde bakışları doğrudan göğüslerime gidiyor. Boynumu öpüyor. Köprücük kemiğimi. Göğsümü. Meme uçlarım o kadar sert ki acıyor ve ağzını üzerlerinde hissetmek için çaresizce sırtımı eğiyorum. Tenime karşı kıkırdıyor, muhtaçlığımı hissettiğinden eminim ve bir meme ucumu yalayarak beni ağlatıyor.

"Çok gürültü yapıyorsun Savage," diye fısıldıyor. "Böyle devam edersen ağzını kapatmak zorunda kalabiliriz."

"Beni susturmak için elini ağzıma koy," diyorum ve benden uzaklaşıyor, böylece yüz yüze geliyoruz.

"Bu hoşuna giderdi, değil mi?" Kaşlarını kaldırıyor.

Whit'in elinin ağzımı kapatması fikri hoşuma gidiyor. Neden bilmiyorum. İçimdeki bir şeyi ortaya çıkarıyor. Normalde asla önermeyeceğim şeyleri istememi sağlıyor, özellikle de yüksek sesle.

Başını bir kez daha göğsüme doğru eğiyor ve tenimin her yerine öpücükler yağdırıyor. Ağzı çok sıcak, kadifemsi ıslak dili tenimi boyuyor, nefes

nefese kalmama neden oluyor. Parmaklarımı yumuşak saçlarına batırarak başının arkasını kavrıyorum,

Onu kendime çekiyorum. Meme uçlarından birini ağzına alıp emmeye başladığında dudaklarımdan bir çığlık dökülüyor.

Uzanıyor, devam ederken eliyle ağzımı kapatıyor.

Meme ucumu ciddiyetle emdiğinde avucuna karşı inliyorum. Gözlerimi kapatıyorum, tüm bedenim bağlandığımız o tek noktaya sabitleniyor. Yalıyor ve emiyor. Isırıyor. Acıtıyor. İyi hissettiriyor. Bir noktada ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama o daha sert emiyor, yanakları çukurlaşıyor. Ta ki diğerine geçip aynı muameleyi yapmadan önce meme ucumu duyulabilir bir patlamayla serbest bırakana kadar.

Ben onun altında kıvranırken, tenim yanıyor, kalbim kalçalarımın arasında atıyor, giderek daha yoğun hale gelen aralıksız bir zonklama.

Aleti sertleşmiş, kalçama baskı yapıyor ve sonunda göğsümle işi bittiğinde elini yüzümden çekip şiş dudakları ve o korkunç mor gözüyle beni izliyor. Kesik yanağı ve ağzının yanındaki yarık, yemin ederim ki yeniden kanamaya başladı. Uzanıp o noktaya dokunuyorum, parmağımı çekince minik kan damlalarını görüyorum.

Hasara rağmen, hala yürek parçalayacak kadar güzel. Bunu yaptığımıza inanamıyorum. Yatağımda olduğuna. Burada olmak istediğine ve bana isim takmadığına.

Bunu düşünmek zorunda kalmam bile yaşadığımız şeyin normal olmadığını anlamamı sağlıyor. Hem de hiç.

Peki biz ne yapıyoruz?

"Bunu yapmamalıyım," diye mırıldanıyor. "Senden nefret ediyorum."

Sözleri canımı yakıyor. Nefesimi kesiyor. Arkamı dönmek istiyorum.

Ama yapmıyorum.

"Neden seni bu kadar çekici buluyorum?" Bunu bana gerçekten sorduğunu sanmıyorum. Daha çok kendini sorguluyor gibi. Ve benim bir cevabım yok. "Beni durdur."

Beni tekrar öpüyor, ağzı benimkine acımasızca saldırıyor. Onun vahşetini kabul ediyorum. Bundan zevk alıyorum. Ona karşılık veriyorum, kollarımı boynuna doluyorum. Bacaklarımı onunkilere doluyorum, göğsümü onunkilere bastırıyorum, böylece ten tene oluyoruz.

Deri. O sert. Alev alev yanıyor. Dili ritmik bir şekilde benimkine sürtünüyor, bana seksi düşündürüyor ve ben bunu istiyorum.

Onu istiyorum.

"Beni durdur," diye tekrarlıyor ağzıma karşı, elleri eşofmanımın beline gidiyor ve kalçalarımdan aşağı itiyor. Beni çırılçıplak soyarken ona yardım etmek için ayağa kalkıyorum, eşofmanları tekmeleyip ayaklarımla bir kenara itiyorum.

Kalçalarımın arasına yerleşiyor, siki aramıza giriyor ve ben de bacaklarımı açarak ona daha iyi erişim sağlıyorum. Alnını benimkine bastırıyor, eli bir kez daha çeneme gidiyor ve ben gözlerimi açıp onun beni izlediğini görene kadar sıkıyor. Bir gözü şişmiş, diğeri parlıyor, öfke dolu ve o kadar aç ki, bunaltıcı. Başka tarafa bakmaya çalışıyorum ama izin vermiyor, parmakları beni sıkıca kavrıyor. "Bana durmamı söyle."

Sessiz kalıyorum, onun altında eğiliyor, her yerim karıncalanıyor. Onu her yerimde istiyorum. İçimde. Boşaldığını hissetmek istiyorum. Bu gerçekleştiğinde yüzünü izlemek istiyorum. Kontrolünü kaybettiğinde neye benzediğini bilmek istiyorum ve onu mutlak sınırlarına kadar zorlayan kişinin ben olduğumu bilmek istiyorum.

"Summer." Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bana asla adımla seslenmez. Her zaman Savage der. Ya da fahişe.

Tanrım, korkunç biri. Korkunç.

"Anlat bana." Ağzını benimkine doğru indirdi. "Durmak için."

Yavaşça başımı sallıyorum ve o beni öpüyor. Bu sefer daha yumuşak, ağzı benimkine karşı yavaşça hareket ediyor, dillerimiz kayıyor. Bana sürtünüyor, aleti ağır, girişime o kadar yakın bastırıyor ki içeri girmesi için biraz çaba sarf etmesi gerekecek. Ama yapmıyor. Sanki bilerek kendini tutuyor ve ben de kalçalarımı kaldırarak onu içime almaya çalışıyorum. Hayal kırıklığına uğramış iniltiler beni terk ediyor ve dudaklarıma karşı gülümsediğini hissedebiliyorum. Bana işkence etmekten hoşlandığını kesin olarak biliyorum.

"Bunu istiyorsun, değil mi?" diyor öpüşmeyi kestikten sonra, boynuma doğru ilerleyerek. Hassas tenimi emiyor ve yalıyor, kalçaları benimkilere karşı çalışıyor. Ellerimi pürüzsüz sırtında gezdiriyorum, parmaklarımı sert bir kıç yanağında gezdirmeden önce omurgasının dibindeki çukurların izini sürüyorum. "Yaptığım ve söylediğim her şeye rağmen, sana nasıl fahişe

dediğime rağmen. Herkesi nasıl

Bu kampüste sana bok gibi davranıyorum, sana nasıl bok gibi davranıyorsam, yine de sikimi içinde istiyorsun."

Söylediklerini duymazdan gelmeye çalışarak gözlerimi kapatıyorum. Sözleri canımı yakıyor. Tek yaptığı bana bir çöpmüşüm gibi davranmakken onu bu kadar çok istemem aşağılayıcı. Bu çocuk yüzünden içim içimi yiyor ve nedenini anlamıyorum.

Benden uzaklaşıyor ve ben hemen soğuyorum. Kayboldum. Gözlerimi açıyorum ve önümde çömelmesini, eliyle sikinin tabanını kavrayıp okşamasını izliyorum. Bakışlarım parmaklarına takılıyor, mastürbasyon yapmasını izliyorum. Aleti kocaman. Damarlı. Çok güzel. Başının hemen altını sıkıyor, ucundan küçük bir inci tanesi süt beyazı sıvı damlıyor. Kendini bu kadar sert tutması beni büyülüyor ve bakışlarım onunkiyle buluşmak için kalktığında, beni izlediğini görüyorum.

"Tadına bakmak için ölüyorsun." Gözleri parlasa da sesi düz. Ayağa kalkıyor, yaklaşıyor, üstüme çıkıyor, siki tam ağzımın önünde. "Al şunu."

Dudaklarımı ayırıyorum ve o da daha önce tarif ettiğim şeyi yapıyor. Bana sikini santim santim yediriyor ve ben onun etrafında inliyorum. Ağır eti zonkluyor, dudaklarımı geriyor, ağzımın içine yerleşiyor. Onun tadını alabiliyorum, tuzlu döl öncesi, dilim onun kadifemsi sertliğine sürtünüyor, baş boğazımın arkasına çarptığında öğürmeden hemen önce.

Çekiliyor, tükürük telleri ereksiyonuna yapışıyor ve o kadar memnun görünüyor ki, amım sıkılıyor. "Kahretsin, sen bir profesyonelsin. Öyle olacağını biliyordum."

Whit dalga geçiyor. Ağzıma girip çıkıyor ve ben onu alıyorum. Onu derinden emiyorum. Onu buzlu şeker gibi yalıyorum. Tabanını kavrıyorum, sıkıyorum ve okşuyorum, tıpkı birkaç dakika önce yaptığı gibi. Kalçalarını itiyor, ritmime uyuyor, bakışları kapüşonlu, dudakları ayrık, bakışları yaptığımız şeyden asla sapmıyor.

Ben profesyonel değilim. Hem de hiç değilim. Hayatımda sadece birkaç kez oral seks yaptım, yani fazla tecrübem yok. Ama bunu onun için yapmak istiyorum. Onun için iyi olsun. Zevkin yüzünü yıkadığını görmek, göğsünden gelen iniltiler tenimin her tarafına lezzetli küçük ürpertiler gönderiyor.

Hızını artırıyor, ağzımı sikiyor ve ben de ona izin veriyorum. İçimde alışılmadık bir his yükseliyor, beni boğmakla tehdit ediyor ve ne olduğunu çabucak anlıyorum

Öyle.

Güç. İtaatkâr görünebilirim, sanki bunu yapmaya zorlanıyormuşum gibi, ama ona zevk veren benim. Onun sikini ağzıma alan benim. Onu boşaltacağım.

Bu da beni güçlü hissettiriyor.

Vücudu gerginleşiyor, dudaklarından bir hırıltı dökülüyor ve neredeyse sikini dudaklarımın arasından çekip çıkarıyor, ucundan bir beyaz fışkırdığında eli öfkeyle uzunluğunun üzerinde çalışıyor. Boşalıyor ve boşalıyor, titriyor ve inliyor, meni göğsümün her tarafına sıçrıyor. Orada uzanıyorum ve onu hayranlıkla izliyorum, güzel yüzünün her yerine acı kazınmış, gözleri kapalı, parmakları hala ereksiyonunun tabanını kavrıyor.

Bence çok güzel. Bunu ben yaptım. Onu o kadar sert boşalttım.

Gözleri yavaşça açılıyor ve yaptığı dağınıklığı inceliyor, ifadesi kayıtsız. Alışık olduğum Whit.

Özellikle sevmediğim Whit.

Parmaklarını kendi dölünde gezdiriyor ve dudaklarıma götürüyor. Onları hemen ayırıyorum, misk kokulu, ekşi sıvıyı parmaklarından temizliyorum, onu yalarken bakışlarım onunkinden hiç ayrılmıyor.

"Pis kız," diye fısıldıyor, gözleri hâlâ yarıda, yüz ifadesi saf bir memnuniyet. "Sıranı istiyor musun?"

Parmaklarını ağzımdan çektiğinde "Evet," diye dürüstçe cevap veriyorum. Bacaklarımın arası o kadar sert zonkluyor ki, bana bir kez dokunsa boşalacağımdan korkuyorum.

"Belki de sana vermemeliyim. Belki de bu gece her şey benimle ilgilidir." Eğiliyor ve yumuşak bir öpücükle ağzını benimkine bastırıyor. "Ben bencil bir piçim. Almaktan ve almaktan başka bir şey sevmiyorum. Lancaster'ın yolu bu. Bana tekrar kafa vermeni sağlayabilirim. Yaparsın. Yapacağını biliyorum."

Öfke yükseliyor ve vücudumla onu üzerimden atmaya çalışıyorum. O sadece gülüyor, sesi neredeyse şeytani.

"Ya da ben boşalana kadar seni sikerim ve senin boşalmadığından emin olurum. Kolay olurdu," diye devam ediyor.

Onu bilemem. O kadar gerginim ki, bir dokunuşta roket gibi fırlayacakmışım gibi hissediyorum.

"Seni yiyip bitirebilirim. Buna ne dersin?" Kaşlarını kaldırdı. Sanki hayır diyecekmişim gibi. "Her yerini yalayabilirim. Parmaklarım. Bahse girerim güzel ve sıkıdır, yine de senin ilkin olmadığımı biliyorum. Hiçbir şekilde ilkin olamam. Böyle davranarak olmaz."

Eğer beni utandırmaya çalışıyorsa, işe yarıyor. Geçmişimi bilseydi muhtemelen iğrenirdi. Kiminle birlikte olduğumu. Bunları aklımdan çıkarmaya çalıştım, özellikle de şu anda, ama söyledikleriyle hiç yardımcı olmuyor.

"Hiç kendine dokunduğun ve beni düşündüğün oldu mu?" diye rahatça soruyor, benimkinde bir şey görmesi gerektiğinde yüzüne bir gülümseme yayılıyor. Gözlerimde bir titreşim. Çenemde bir seğirme. Bir çeşit işaret. "Öyle. Söyle bana, gerçeklik fantezi kadar iyi mi?"

"Bilemem, çünkü şu ana kadar teslimatı yapan tek kişi benim," diye karşılık veriyorum, az önce ona yaptığım destansı saksoya atıfta bulunarak.

Göğsüm hâlâ onun dölüyle yapış yapış ama silmeyi reddediyorum.

"O zaman teoriyi test edelim," diyor, üstüme yatmak için kayıyor.

O kadar hızlı hareket ediyor ki, bir şey söyleyecek ya da yapacak zamanım yok, sadece orada yatıyor ve onu alıyorum. Daha önceki yaralarını merak ediyorum. Sadece birkaç saat önce zar zor hareket edebiliyordu ve şimdi çok hızlı. Numara mı yapıyordu? Odama girmek için bir çeşit hile miydi?

Olabilir.

Muhteme
len.

Umurumda değil. Şu anda karnımı öpüyor, eli sağ kalçamda, beni yerimde tutuyor. Nefes alışım hızlanıyor, ağzının üzerimde olmasından çok endişeliyim ve çok hızlı boşalmaktan ve tüm iyi şeyleri kaçırmaktan korkuyorum.

Ama aynı zamanda doruğa ulaşmak için de çaresizim. Tüm vücudum gergin, kaslarım geriliyor. Kasık kıllarıma dokunuyor, sonra aşağı kayıyor

ve

zarif, yetenekli ağzı tam amımın üzerinde.

İçimden boğuk bir ses çıkıyor ve başını kaldırıp bana bakıyor. "Sessiz ol," diyor.

İtaat etmek için elimden geleni yapıyorum. Ama Tanrım, bu çok zor. Ağzı şimdiye kadar yaşadığım en iyi işkence. Ve dili. Kalçalarımı olabildiğince açıyor, sonra da hiçbir noktayı kaçırmadan amıma saldırıyor. Her yerde, dilini içime sokuyor. Kıvrımlarımı arıyor. Klitorisimi dudaklarının arasına alıyor ve emiyor.

Hepsi bu kadar. Küçük bir orgazm beni sarsıyor, çığlık atmama neden oluyor ve elimi ağzıma götürüyorum, dalgayı sürüyorum, çoktan gerçekleşmiş olmasından nefret ediyorum.

Bu çok hızlıydı. Çok hızlıydı. Bu gece tekrar gelmeyeceğim. Gelmeyeceğimi biliyorum.

"Kahretsin, çok duyarlısın," diye mırıldanıyor tekrar içeri dalmadan önce etime karşı. Bir parmağını içime sokuyor, dudakları hâlâ klitorisimin üzerinde. Bir parmak daha. İçeri ve dışarı itiyor, beni genişçe geriyor. Dili klitorisime doğru titriyor, daha hızlı ve daha hızlı, parmakları ayak uyduruyor, ta ki onları kıvırana kadar, vücudumun derinliklerinde bir titreme başlatan içimdeki bir şeye doğru dürtüyor.

Oh. Bunu yapmaya devam et, ona söylemek

istediğim şey bu. Ama söyleyemiyorum.

Sanki biliyor gibi. Peşini bırakmıyor. Acımasız. Belki de hareketlerimden ya da vücudumdan fışkıran sıvıdan bunu anlayabiliyor. O kadar ıslağım ki, dilinin içimde kaydığını, parmaklarının içime girdiğini duyabiliyorum. Bu his gelmeye devam ediyor, yoğunlaşıyor. Ona doğru çabalıyorum, başımı geriye atıyorum, elim Whit'in başının üstünde, onu kendime doğru tutuyorum. Nefesim boğazımda düğümleniyor, başım dönüyor ve nefes alamıyorum. Yapamıyorum-

Bir başka orgazm ansızın içime giriyor, tüm oksijenimi ve düşüncelerimi çalıyor. Akılsızım. Ağırlıksız. Vazgeçmiyor, dili hala etime sürtünüyor, parmakları hala itiyor. Utanmadan yüzüne sürtünüyorum, orgazm içimde dalgalanıyor, gözlerimden yaşlar süzülüyor. Bu çok fazla. Çok ezici. Sonunda yere yığılıyorum, nefesim kesiliyor, başım hala dönüyor, kalbim kontrolden çıkıyor.

Yemin ederim bayılacağımı sandım.

Önce bir uyluğumun içini, sonra diğerini öpüyor, ağzı nazik. Sanki yükseklerden indiğimi ve vücudumun hâlâ çok hassas olduğunu biliyor. Yüz yüze gelene kadar geri kayıyor ve ağır ereksiyonunun beni dürttüğünü hissedebiliyorum.

"İki kez boşaldın," diyor gururla ve beni öpüyor. Dudaklarında kendi tadımı alabiliyorum. Dilinde. Sanki bunu yapmamı istiyor, öpücüğü çok sahiplenici. Zorlayıcı.

Hevesle karşılık veriyorum, dudaklarındaki tadımın tadını çıkarıyorum, ağzına doğru inliyorum. Seslerimi yutuyor, öpüşmemiz vahşileşiyor. Pervasızca.

Bana böyle hissettiriyor. Vahşi. Pervasız.

Whit'e karşı tüm kontrolümü kaybettim ve umurumda bile değil. Sanki beni muhtaç, kontrol edilemez küçük bir şeye dönüştürdü ve tatmin olmamın tek yolu o.

Önce öpücüğü kesiyor, saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor, sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi beni yakından inceliyor.

Zahmet etmeyin. Umutsuzum, diyeceğim neredeyse, donuk gözlerle onu izliyorum, bunalmış bir halde. Bitkin.

"Uyu," diye fısıldıyor ve gözlerim sanki o emretmiş gibi kapanıyor, zaten rahatlamış olan bedenim yatağın içinde eriyor gibi görünüyor.

Ta ki başka bir şey hatırlamayana kadar. Sadece onu. Bir de beni.

ON BİR

BEYAZ

KUYU.

Bu beklenmedik bir şeydi.

Summer'ın tamamen uyuduğunu anladığımda, ilk nereye bakacağımdan emin olamadan yatağından çıkıyorum. Kafamı karıştırıyor. Onu hiç anlamıyorum ama yine de anlıyorum. Az önce aramızda olanlar hayatımda yaşadığım hiçbir cinsel deneyime benzemiyordu ve epeyce yaşadım. Ben melek değilim. Kimse benden melek olmamı beklemiyor. Ben istediğini istediği zaman alan bencil bir pisliğim.

Summer Savage'ı alacağımı hiç düşünmemiştim, bu gece de düşünmemiştim ama içimde hep bir istek vardı.

Onunla birlikte olmak, tüm o korkunç şeyleri söylemek, doğal geliyordu. O da bundan hoşlanıyordu. Gözlerindeki parıltıyı, yapmasını söylediğim her şeyi nasıl kolayca kabul ettiğini gördüm. Kontrol edilmek istiyor. Ve ben de onu kontrol etmekten zevk alıyorum.

Her nasılsa, birbirimizden nefret etmemize rağmen, sanki mükemmel bir eşleşmeyiz.

Belki de on dört yaşındayken, onu öptüğüm o ilk gece beynime kazınmıştı. Bana nasıl öpüşüleceğini öğrettiği zaman. Şimdi biliyorum ki ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ve sadece filmlerde gördüklerimi kopyalıyordum. Porno. Her ne sikimse. Başka kızları da böyle öptüm ve beni düzeltmeye çalışmadılar. Belki de daha iyisini bilmiyorlardı. Ben bilmiyordum.

Yine de beni yumuşattı. Bana öpüşmenin kaba kuvvetle değil, nazikçe ikna etmekle ilgili olduğunu öğretti. Bu dersi ona borçluyum.

Bu gece onu o aptal Elliot'tan kurtardığım için bana borçlu. Ve beni de kurtardı. Elliot'ın ve aptal arkadaşının kıçını tekmelemiş olabilirdim ama onlar da birkaç yara almış ve beni acı içinde bırakmışlardı. Benimle ilgilenmek için beni odasına geri getirmesi şaşırtıcıydı.

İnsanlara borçlu olmaktan nefret ederim. Bu yapabileceğiniz en kötü şey, bir zayıflık belirtisi. Ve zayıflıktan daha çok nefret ettiğim bir şey yoktur.

Bu yüzden bir şeye ihtiyacım var, onun bu küçük odasında bulabileceğim herhangi bir şeye. Ona ait olan bir şey.

Ona karşı kullanabileceğim bir şey.

Şantajın üstünde değilim. Bunu ikimiz de biliyoruz. Ve şimdi ona verdiğim o destansı orgazmdan sonra mutlu bir şekilde uyuduğuna göre, eşyalarını aramak ve kişisel bir şey bulmak kolay olmalı. Buralarda bir yerde bir sırrı olduğunu biliyorum. Kız onlarla dolu.

Her birini keşfetmek istiyorum.

Yerde sırt çantasını görüyorum ve odayı aydınlatan ve görmemi sağlayan aya şükrederek çantayı karıştırıyorum. Defterler ve ders kitaplarıyla dolu, ilginç bir şey yok ama gizli bir şey olmadığından emin olmak için her birini gözden geçiriyorum. O ve sanırım kız kardeşim arasında elden ele dolaşmış olması gereken katlanmış bir not buluyorum. Sylvie'nin yazısını tanıyorum ve birbirlerine yazdıklarını okurken kaşlarımı çatıyorum.

Sylvie onun arkadaşı olmaya çalışıyor. Buna izin

vermeyeceğim. Yapamam.

Notu bulduğum yere bırakıyorum ve sırt çantamın fermuarını kapatıyorum, bakışlarım masasına gidiyor. Burası çok soğuk ama henüz kıyafetlerimi giymek istemiyorum. Hâlâ nemli olduklarını biliyorum. Summer'ın daha önce giydiği büyük boy siyah kapüşonluyu yerde görüyorum ve onu alıp üzerime geçiriyorum. Biraz kısa ama iş görür.

Yatağın yanındaki kıyafet yığınına gidip boxer külotumu alıyorum ve onları da giyiyorum, nemli kumaşı tenimde hissettiğimde yüzümü buruşturuyorum. Daha önce Summer'ı kızdırmıştım ve sanırım kıyafetlerimi tam olarak kurutmamıştı. Berbat bir şey.

Yine de buna değer, aramızda olanlardan sonra.

Kız uzman bir sik emici. Kulağa korkunç mu geliyor? Evet. Onu hala bir fahişe olarak görüyor muyum? Onaylandı.

Ama şimdi o *benim* fahişem ve paylaşmıyorum.

Masasına gidip karıştırdım. Üstünde pek bir şey yok. Üst üste yığılmış birkaç defter -kız onlara takıntılı falan- ve sonra uyanmasın diye sürekli omzumun üzerinden bakarak çekmeceleri karıştırmaya başlıyorum. Bir yığın eski fotoğraf buldum ve onlara baktım. Summer ve arkadaşlarının daha genç hallerinin fotoğrafları. Gülümsüyorlar, saçları rüzgarda savrulmuş, bakışları berrak ve kaygısız, Summer'ınki hariç. Gözlerinde karanlık bir şey var. Gizemli bir şey. Gülümsemesi geniş ama gözlerinde acı var.

Öfke beni sarıyor. Ona kim

zarar verdi? Bilmiyorum.

Belki de bilmek istemiyorum.

Fotoğrafları bırakıp bir sonraki çekmeceyi açıyorum ve orada duran kalın, siyah deri bir günlüğün alınmak için yalvardığını görüyorum. Hiç tereddüt etmeden aldım ve pencereden giren ışığa doğru tuttum. Ön kapağında beyaz bir etiket var ve birisi üzerine bir şeyler yazmış - Summer olduğunu tahmin ediyorum.

Söylemek istediğim şeyler.

Lanet olası Jack Pot.

Günlüğü açıyorum ve tek gördüğüm kelimeler. Çok fazla kelime. Sayfaları çeviriyorum, bunun onun düşünceleri ve hayalleriyle dolu bir günlük olduğunu hemen fark ediyorum. Listeler. Küçük kağıt parçaları, orada burada bir fotoğraf. Çeşitli tarihler. Üç yıl önce başlamış.

Bu Summer'ın günlüğü. Kişisel hayatının günlüğü, hepsi küçük ve kullanışlı bir kitapta.

Kapattım ve masanın çekmecesini yavaşça kapattım.

Sessiz bir verimlilikle giyinmeyi bitirdim. Üniforma gömleğimi giymeye zahmet etmiyorum. Kapüşonunu alacağım için onu yere bırakıyorum.

Ve günlüğü.

İhtiyacım olan şeyi aldım. Bu günlük eminim bilgi dolu ve hepsini ona karşı kullanabilirim. Yarın aramızda hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışacak. Ona hiç dokunmamışım ve onu yakmamışım gibi davranacak. Ağzına sikimi ya da daracık amına parmaklarımı hiç sokmamışım gibi davranacak. Sanki hiç ağzıma boşalmamış, klitorisi dilimin altında titreşmiyormuş gibi.

Aramızda olanlar yokmuş gibi devam edecek, ama siktir et. Ona elimde ona ait bir şey olduğunu ve sırlarının güvende olmasının tek yolunun ben onunla işimi bitirene kadar benimle görüşmeye devam etmesi olduğunu söyleyeceğim.

Çünkü bu olacak, garanti ederim. Sıkılacağım. Onu bir kenara atıp yoluma devam edeceğim ve hatta belki de günlüğü ona geri vereceğim. Eninde sonunda.

Belki de değildir.

Yatağına gidip uyumasını izliyorum, göğsümde kıpırdanan garip hissi görmezden geliyorum. Sanki kalbim boğuluyormuş gibi. O benim için hiçbir şey ifade etmiyor. O benim için hiçbir şey. İyi bir yatış dışında. Ve onu henüz gerçekten becermedim bile.

Aklıma Elliot ve onun beni dövmeye çalışan kasabalı arkadaşı geldi. Elimden geldiğince mücadele ettim, ikiye karşı bir olduğumu düşünürsek kendimi oldukça iyi savundum. Bu sadece Summer yüzünden başladı. Okuldan hemen sonra Elliot benimle alay etti. Önce onu becereceğini söyledi. Aptal herif.

Cehennemlikti. O pislik ona elini bile süremeden ölmüş olacak.

O benim.

Günlüğü elime alıyorum ve üzerine eğilip alnına yumuşak bir öpücük kondurarak sarhoş edici kokusunu içime çekiyorum. Uykusunda kıpırdanıyor,

Saçma sapan şeyler mırıldanıyor, yan dönüyor, yorgan kayıyor, çıplak sırtı bana dönük.

Yatağa geri dönüp onunla birlikte olma isteği çok güçlü, ama kendime durmamı söylüyorum. Buradan siktir olup gitmeliyim. Zaten çok uzun süre kaldım.

Olabildiğince sessiz bir şekilde odasından çıkıyorum. Sylvie'ye kameralar hakkında mesaj attım ve o da ilgileneceğini söyledi. Savage'ın odasında olduğumu kimse bilmeyecek.

Onun dışında.

ON İKİ

YAZ

Penceremin hemen dışında cıvıl cıvıl kuş sesleriyle yavaşça uyanıyorum, sanki bir Disney filminde yaşıyormuşum gibi, ki bunun tamamen gerçek dışı olduğunu biliyorum.

Daha çok, asla kaçamayacağım bir kabusun içinde yaşıyor gibiyim.

Perdeler hâlâ açık ve güneş ışığı odayı fazlasıyla aydınlatıyor. Göz kapaklarımı aralıyorum ve hemen kapatıyorum, aşırı aydınlık odadan kaçınmak için çaresizce kolumu yüzüme atıyorum.

Bu çok fazla. Gözlerim acıyor. Başım ağrıyor. Tüm vücudum ağrıyor. Akşamdan kalma hissediyorum ve dün gece içki bile içmedim. Yorganın altına girdiğimde hâlâ çıplak olduğumu ve kalçalarımın ağrıdığını fark ediyorum.

Anılar birbiri ardına geri geliyor. Dün gece. Fırtına. Elliot beni tehdit ediyordu. Bana saldırması. Whit'in beklenmedik bir şekilde beni kurtarmaya gelmesi. Ta ki dayak yiyene kadar. Kanlı. Kırılana kadar. Onu odama geri getirdim. Onun için çırılçıplak soyunmak. Benim için soyunmasını izlemek. Ondan nefret etmek. Onu istemek. Bana dokunmasıyla uyanmak. Daha da ileri gittik. Yapacağımızı hep biliyordum. Bu kaçınılmazdı. Aynı zamanda inanılmazdı.

Tabii ki öyleydi.

Sanki aramızda olanlar bir rüyaymış gibi geliyor. Sanki hiç olmamış gibi. Odamda değil. Ne zaman gitti bilmiyorum ama gitmiş. Eğer hala burada olsaydı, onun varlığını hissederdim. Onu yatakta yanımda hissederdim.

Kolumu yavaşça gözlerimden çekip açıyorum, tavana bakıp dün geceyi düşünüyorum. Başı bacaklarımın arasında, ağzı amımın üzerinde, yalıyor ve arıyor, dokunulmadık hiçbir yerimi bırakmıyor.

Düşüncesi bile içimi sıkıyor.

Whit ve benim paylaştığımız şey normal değil. Bunu nasıl tanımlayacağımı bilmiyorum. Nefret ettiğin biriyle birlikte olmanın bu kadar çok şey hissettirebileceğini de bilmiyordum. Böyle korkunç şeyler söyleyen birinden tahrik olmak. Sanki vücudum üzerinde tam bir kontrolü var, nasıl tepki vereceğini biliyor ve ben buna kızmıyorum.

Hiç de değil.

Sanki onu arzuluyor gibiyim.

Zihnim birbirimize söylediklerimizi, yaptıklarımızı gözden geçirirken kendimi hasta hissetmeye başlıyorum. Belki de kendimden utanmalıyım. Beni kullanmasına izin verdim. Ağzımı sikiyordu, sanki bir tür porno klibi hayata geçiriyordu ve o zamanlar umursamasam da şimdi utançtan başka bir şey hissetmiyorum.

Bunu yapmamalıydık. Ben de onun üzerime inmesine izin vermemeliydim. Ama o orgazm inanılmazdı. Yemin ederim bir an için vücudumun tüm fonksiyonlarını kaybettim. Uçuyordum. Havadaydım. Yukarıda süzülüyordum. Yere çakılmadan hemen önce.

Bacaklarımın arasına uzanıp kendime dokunuyorum. Yapış yapışım. Islak. Geçici olarak klitorisimi ovuyorum. Şişmiş. Dün geceden beri hala hassas.

Kendime dokunmayı, Whit'le paylaştığımız en kirli anları yeniden yaşamayı bırakmıyorum. Sanki yapamıyorum. Dün gece bir ara gözlerimi açtığımda Whit'i beni izlerken bulduğumu hatırlıyorum, ağzı vücudumun en mahrem yerindeydi. Başka tarafa bakamıyordum ve o da bunu biliyordu. Dilini dışarı çıkardı, beni iyice yalarken neredeyse müstehcen bir hareket yaptı.

İçimden bir ürperti geçiyor ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum, Whit'in yüzü aklımdan çıkmıyor. Geliyorum. Tanrım, çok sert boşalıyorum. Dün geceki kadar sert değil ama titremeler vücudumda hareket ediyor ve kaçmak isteyen iniltiyi bastırıyorum.

Sadece onu düşünüyorum ve kendimi boşaltabiliyorum.

Ne yaptım ben?

Kendimi toparladıktan sonra yataktan çıktım, adımlarım kararsızdı, parlayan güneşe rağmen zemin çıplak ayaklarımın altında soğuktu. Yerde buruşmuş beyaz bir gömlek görüyorum ve Whit'e ait olduğunu fark ederek onu elime alıyorum.

Çıplak vücuduma geçirip birkaç düğmesini ilikliyorum. Hâlâ onun gibi kokuyor ve hâlâ burada olmasını dileyerek derin bir nefes alıyorum.

Ama öyle olsaydı ne yapardım? Onun yanında nasıl

davranırdım? Daha büyük soru: O benim etrafımda nasıl

davranırdı?

Olmasını istediğim şey ve büyük olasılıkla olacak olan şey var. Whit'i tanıyorsam, muhtemelen bütün geceyle dalga geçecektir. Ona göre bu sadece bir seferlik bir şeydi. Hiçbir anlamı yok. *Ben* bir hiçim, özellikle de onun gözünde. Kendimi bok gibi hissetmeme neden olur, sözleriyle, küçümsemeleriyle ve öfkeli bakışlarıyla beni paramparça eder ve sonra da parçaları toplamam için beni yalnız bırakır.

Birden tüylerim diken diken oluyor, elimden geldiğince hızlı bir şekilde düğmeleri çözüyorum, gömleği vücudumdan sıyırıp yere atıyorum. Kapımın arkasındaki kancada asılı duran bornozumu alıp üzerime geçiriyorum, onu da üzerime bağlıyorum ve masama gidiyorum.

Günlüğüme ihtiyacım var. Unutmamak için dün aramızda olan her şeyi yazmalıyım. Kütüphane. Gözaltı. Whit'i bulup buraya getirmem.

Günlüğümü sakladığım çekmeceyi açıyorum ama orada değil. Kaşlarımı çatarak çekmeceyi karıştırıyorum, satın almayı çok sevdiğim ama hiç kullanmadığım defter ve günlük yığınını karıştırıyorum ama yok. Diğer çekmecelere bakıyorum. Masamın üstünü. Sırt çantamı.

Burada değil.

Odaya bakarken dehşet beni tüketiyor. Ne olduğunu biliyorum. Biliyorum.

O piç aldı.

Ellerim yumruk şeklinde kenetleniyor ve avazım çıktığı kadar bağırmamak için kendimi zor tutuyorum. Ama bu sadece insanların dikkatini çekecek ve

Şu anda ihtiyacım olan son şey bu.

Whit günlüğümü çaldı. Bana ait olan en özel şeyi. Günlüğüme göz atmasına bile izin vermeden önce vücudumu, kalbimi, sahip olduğum her şeyi çalmasına izin verirdim.

Ve şimdi onda. Onun elinde.

Yatağa yığılıyorum, yüzümü yastığıma gömüyorum ve acaba kendimi bununla boğabilir miyim diye düşünüyorum. Şu anda onu okuyor olabilir. O günlüğü *yıllarca* sakladım. İlk karşılaşmamız orada. Onun kim olduğunu bilmeden önce. O yazıyı yazdıktan hemen sonra öğrendim ama bu bana hissettirdiklerini değiştirmedi.

Korkunç. Harika.

Başka şeyler de var. Yates ve yaptıklarımız. Bana yaptıkları. O şeyler günlüğümün arkasında ait oldukları yerde gömülü ama oradalar. Whit'in istediği zaman okuması için. Boşanma hakkında konuşuyorum. Okuldaki sorunlarımdan. Arkadaşlarımın onlara en çok ihtiyacım olduğu anda beni nasıl terk ettiklerini. Annemden. Jonas. Varlığımı zar zor kabul eden gerçek babam.

Tüm hasarım o günlükte ve başkaları tarafından okunması amaçlanmıyor. Tekrar okumayı bile pek sevmiyorum. Geçmiş, olduğu yere ait; tamamen arkamda.

Ve her gün hayatımı zindan eden çocuğun ellerinde. Beni tamamen mahvetmek için elinden geleni yapacak bir çocuğun. Günlüğümü başkalarıyla paylaşmak da buna dahil. Onu ve arkadaşlarının günlüğümden bölümler okurken güldüklerini hayal edebiliyorum. Kopyalarını çıkarıp herkesle paylaşabilir. Okulun alay konusu olurdum.

Daha kötüsü mü? Yetkililer yaptığım şeyden haberdar olabilir.
Sorgulanabilirim. Ben...

Tutuklandı.

Yastığı yüzüme bastırıyorum ve çığlık çığlığa bağırıyorum, ses boğuk çıkıyor. Boğazım çiğnenene ve ağrıyana kadar bağırıyorum. Biraz daha bağırıyorum, konuşmanın canımı acıtacağını biliyorum ama umursamıyorum. Ne önemi var ki?

Zaten kimse benimle konuşmuyor.

DUŞ ALDIKTAN SONRA, Cumartesi günümün büyük bir kısmını odamda ödevimi yapmaya çalışarak geçiriyorum. Konsantrasyonum bozulmuştu ve çok yorgundum. Sonunda öğleden sonrayı uyuyarak geçiriyorum ve kapımın aniden yüksek sesle çalınmasıyla uyanıyorum.

Sarsılarak kalkıyorum, saçlarımı yüzümden uzaklaştırıp etrafa bakıyorum. Oda karanlık ve dışarının da karanlık olduğunu görüyorum. Telefonumu elime alıp saati kontrol ediyorum. Saat altıyı biraz geçiyor. Yemekhaneye gidip akşam yemeği yemeliyim.

Kapı tekrar çalınıyor ve ben kapıya doğru gidiyorum, adımlarım sessiz ve başımı kapıya yaslıyorum, sanki bu bana kapının diğer tarafında kimin durduğunu söyleyebilirmiş gibi. Cumartesi ve Pazar günleri yurtlar açık, akşam sekize kadar misafir kabul ediliyor ama kimse beni ziyaret etmiyor. Kapıyı çalan her kimse, yanında bela getirdiğini varsayabilirim sadece.

"Summer! Orada olduğunu biliyorum," diyor belli belirsiz tanıdık bir ses.

Yavaşça kapının kilidini açıyorum ve Sylvie'nin yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle orada durduğunu görüyorum. İnce vücudunu saran soluk pembe, büyük boy bir kapüşonlu sweatshirt ve siyah tayt giymiş, ayaklarında beyaz Nike'lar var. Bana küçük bir el sallıyor. "Saçların dağınık."

Elimi başımın üzerine koyup hâlâ nemli olan saçlarımı hissediyorum. "Biraz kestirdim."

"Tahmin etmiştim. Dün gece zor bir gece miydi?" Sanki kardeşiyle aramda geçen her şeyi biliyormuş gibi kaşlarını sallıyor ve ben de elini tutup onu odama çekerek kapıyı kapatıyorum.

"Sana ne söyledi?" Nefes nefese sordum. Sylvie ile benim hakkımda konuştu, bunu biliyorum. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?

"Bana yuh demeyen, ağzı kapalı kardeşimi kastediyorsan, hiçbir şey" diyor, gözlerinde parlayan merakla odamda dolaşırken. Dönüp bana bakıyor. "Duvarlarda asılı hiçbir şeyiniz yok."

Omuz silkiyorum. Masamda fotoğraflarım var. Arkadaşlarımın. Ailemin. Ama arkadaşlarım artık beni umursamıyor ve ailem de berbat durumda. Neden her gün onlara bakmak isteyeyim ki? Bunlar sadece eski hayatımı hatırlatıyor. O zamanlar daha mı mutluydum?

Bazen. Bazen değil.

Parmaklarını masamın kenarında gezdiriyor, oradaki defter yığınını karıştırıyor. Bariz araştırması beni tedirgin ediyor ama bulabileceği hiçbir şey yok. Benim için dünyadaki en önemli şey gitmiş.

Kardeşinin elinde.

"Defterlerini beğendim," diyor, bakışları benimkilere dönüyor. Bunun arkasında aldatıcı bir şey yok. Benim sırlarımı aramıyor. Omuzlarım gevşiyor ama hâlâ gerginim.

"Teşekkürler," diyorum, her zamanki gibi savunmacı bir tavırla.

"Ben de onlara takıntılıyım, o kadar çok var ki." Araştıran bakışları odamı tararken devam ediyor. "Şehir merkezinde çok şirin bir dükkan var. Bir ara benimle gelmelisin. Muhtemelen orada benim gibi çok fazla para harcarsın."

"Neden benimle arkadaş olmak istiyorsun?" Ona temkinli bir şekilde soruyorum, doğrudan konuya giriyorum.

Bir an sessiz kalıp beni izliyor. Ben de aynısını ona yapıyorum, ne kadar zayıf olduğunu bir kez daha fark ediyorum. Kıyafetleri üzerinden nasıl sarkıyor, taytlar bacaklarının dar çubuklar gibi göründüğünü vurguluyor.

"İlgimi çekiyorsun. Bence sen de Whit'in ilgisini çekiyorsun ama o bunu asla yüksek sesle itiraf etmez." Sylvie bir an tereddüt eder. "Dün gece benden binanızdaki güvenlik kameralarını kesmemi istedi."

Kalbim dibe vurdu. Güvenlik kameralarının bizi izlediğini unutmuşum. Beni Whit'i içeri sokarken görmelerini. Whit'in gecenin bir yarısı yurt odamdan çıkışını izlediğimi.

"Ne demek istiyorsun?" Sesimin bu kadar sakin çıkmasına şaşırdım. İçim titriyor.

"Dün gece dokuz sularında bana mesaj attı ve güvenlik sistemine girip bu binadaki kameraları kesip kesemeyeceğimi sordu. İçinde yaşadığın binanın. Onun için yaptım, soru sormadım. Dün gece kim bir haltlar karıştırdıysa yakalanmayacak," diye açıklıyor gözlerini kocaman açarak.

Yüzüm kızarıyor ve başka tarafa bakıyorum.

"Bu sabah düşünmeye başladım. Whit neden bu yurt binasını önemsiyor? Ve neden dün gece? Biraz araştırma yaptım ve senin de bir odayı işgal eden öğrencilerden biri olduğunu gördüm. Özel bir oda." Sylvie gülümsüyor, bana bir kediyi hatırlatıyor. "Ayrıca binanın batı ucundaki kameralardan da özellikle bahsetti. Bir de sana bak, odan batı ucunda."

Hiçbir şey söylemiyorum. İtiraz etmek beni suçlu gösterirdi. En iyisi çenemi kapalı tutmak.

"Kirli detaylar istemiyorum, ihtiyacım da yok ama dün gece kardeşimle birlikte olduğunuzu varsayıyorum." Tek bir narin kaşını kaldırıyor. Yine sessiz kalıyorum. "Ve itiraf etmeliyim ki etkilendim. Whit genelde bu okula giden kızlara, özellikle de yeni gelenlere pek ilgi duymaz."

"Bu okuldan biri değilse, fitilini kime batırıyor o zaman?" İnanamayarak soruyorum, keşke ağzımdan çıkar çıkmaz soruyu geri alabilseydim.

Umurumda olmamalı.

Umurumda değil. Benim

umurumda.

"Ailemizin yakın olduğu ailelerden kızlar. Birlikte sosyalleştiğimiz insanlar. Bazen de şehirde tanıştığı kızlar." Gülüyor, muhtemelen yüzümdeki şaşkınlıktan. "O geçen seneydi. Kasabalılarla çok takılırdı, onların hiç soru sormadığını, bu yüzden de takılmak için mükemmel kızlar olduklarını iddia ederdi."

"Bunu sana o mu söyledi?"

"En iyi arkadaşı Spence'e söylemiş, o da bana söyledi." Yüz ifadesi gizemli bir hal alıyor. "Spence ve ben çok *yakındık*."

İlginç. "Ondan hoşlanıyorsun."

"Benden hoşlanıyor. Onun hakkında ne hissedeceğimi bilmiyorum. Ölüyorum biliyorsun, yani bir anlamı yok." Ağzım açık kaldığında, gülerek elini uzatıyor. "Ben ciddiyim. Annemin de dediği gibi sağlığım kötü ve hayatımda birkaç kez ölüm döşeğine düştüm. Daha on altı yaşındayım."

"Sen ve Whit'in yaşları çok yakın."

"Lina on dört yaşında. Annem bizi küçük tavuklar gibi birbiri ardına doğurdu. Yumurtalarımız düştü, plop plop plop. O ve babam hayatlarının o döneminde çok meşgul olmalılar. Sanırım mutluydular. Bilmiyorum. Muhtemelen değillerdi." Sylvie gülümsüyor. "Hep erkek çocuk bekliyordu, bu yüzden Carolina ve ben bir hayal kırıklığıyız."

"Babam da kız olduğum için hayal kırıklığına uğramıştı," diyorum, doğru olup olmadığını bilmesem de bunu düşünmek daha iyi hissettiriyor.

"Erkekler ve soyları. Anlamıyorum. Kızlar da aileyi devam ettirebilir, biz sadece ismi devam ettirmiyoruz, bu da işe yaramaz hale getiriyor sanırım." Değerlendirici bakışları odamın üzerinde bir kez daha geziniyor, sanki özellikle bir şey bulmaya çalışıyormuş gibi. "Benimle yemeğe çıkmak ister misin?"

"Yemekhaneye mi?"

"Ah, hayır. Onların berbat yemeklerini her gün nasıl yiyebiliyorsun? Hadi bir yere gidelim." Gözleri dans ediyor ve ellerini birbirine kenetliyor. "Lütfen. Şehir merkezinde en sevdiğim İtalyan restoranı var."

Okulun dışına hiç çıkmadım ve üst sınıfların hafta sonları çıkmasına izin veriliyor, tabii sokağa çıkma yasağı da var. Ayrıca nereye gideceğimi bilmiyordum ve birlikte gidebileceğim kimse de yoktu.

Gerçekten mi? Gitmeye korkuyordum. Bilmediğim bir yere gitmekten ve benden nefret eden insanlar tarafından köşeye sıkıştırılmaktan korkuyordum. Bu kampüste beni hor gören çok fazla insan var. Neden onlara en kötüsünü yapmaları için bir şans vereyim?

"Hadi, Summer. Lütfen?" Sylvie cevap vermediğimde söylüyor. Ellerini bana doğru tutarken dua ediyormuş gibi görünüyor, güzel yüzünde yalvaran bir ifade var. "Eğlenceli olacak."

"Peki," diyorum iç çekerek ve şiddetli bir şekilde öksürmeye başlamadan hemen önce bir aşağı bir yukarı zıplamaya başlıyor.

Onu yatağıma götürüyorum ve sırt çantamdan açılmamış bir su şişesi alıp ona vermeden önce yatağın kenarına yerleştiriyorum. Kapağını açıyor ve öksürükler arasında bir yudum alıyor. Sonra bir yudum daha. Sonunda durana kadar.

"Kendimi fazla zorlayamam," diyor hırıltılı bir sesle. "Hâlâ atlatmaya

çalışıyorum." "Tam olarak neyi atlatmaya çalışıyorsun?"

"Zatürre ve daha kış bile gelmedi. Genelde yılda birkaç kez olur." Gülümsüyor ama zayıf bir gülümseme. "Dışarı çıkmadan önce saçını düzeltmelisin. Harap olmuş."

Duvarımda asılı duran aynaya bakarak saçlarıma tekrar dokunuyorum. Gerçekten de berbat görünüyor. Yıkadım ve hemen uykuya daldım, bu yüzden dağınık. Ve hala nemli. "Ben örerim," diyorum ona, yüzümü ona dönerek. "Ben de üstümü değiştireceğim."

"Giyinmek konusunda endişelenme. Ben bu görünümle gidiyorum." Kendine bir el sallıyor. "Oh, bu çok eğlenceli olacak. Hazırlıklı olun. Sana bitmek bilmeyen sorular soracağım."

Cevap olarak gülümsüyorum

ama zoraki. Ben de bundan

korkuyorum.

ON ÜÇ

YAZ

SYLVIE'nin beni getirdiği restoran küçük ve şirin. Ve tıklım tıklım. Cumartesi gecesi ve herkes dışarıda, şehir merkezindeki kaldırımlar bir restorana ya da bara girmek için bekleyen insanlarla dolu. Sylvie seçtiği restorana sanki oranın sahibiymiş gibi süzülerek giriyor, ev sahibesiyle eski arkadaşlarmış gibi sohbet ediyor ve birkaç dakika içinde bize bir masa ayarlıyor.

Hostes bizi masamıza götürmeden hemen önce Sylvie bana göz kırparak, "Birini tanıyorsan yardımı dokunur," diyor. Yemek alanına girdiğimizde sıkışık lobideki diğer insanlar bize ters ters bakıyor, sırayı atladığımız için bize kızıyorlar.

Sylvie onların öfkesinden habersizdir.

Oturduktan sonra bana en sevdiği yemekleri söylüyor, ona sevdiğimi söylediğim şeylere göre önerilerde bulunuyor. Bize çilekli limonata ve aperatif olarak kızarmış peynir sipariş ediyor, iki kelime dudaklarından döküldüğünde ağzım protesto için açılıyor. Beni bir bakışıyla susturuyor.

"Güven bana. Çok lezzetli."

Bundan eminim. Ve bu akşamki yemekten sadece 5 kilo alacağım.

Annemin sözleri yemekle ilgili olarak gittiğim her yerde, özellikle de restoranlarda beni takip ediyor. Özellikle de zengin, kalori yüklü yemekler sunanlarda. Annem o kadar zayıf ki süpermodelleri bile şişman gösteriyor. Reçeteli ilaçlar ve alkolden oluşan bir diyeti var, hepsi bu. Nadiren yemek yer. Eskiden bulimik hastasıydı.

on üç yaşındaydı ve gördüğü her şeyi yiyordu. Gençliğindeki o eroinli şık günlerde, onlara birden fazla kez atıfta bulundu.

Yani doksanların ortasında oldukça modaydı.

Benim de bulimia belirtileri gösterdiğime inanıyordu, ancak büyüme atağı nedeniyle deli gibi yediğim ortaya çıktı. Kilo almaya yatkınım. On üç yaşımda tembel olduğum ve uzun, sıcak günleri odamda geçirdiğim, nadiren dışarı çıktığım yaz bana söyledi. Ne yediğime dikkat etmeli ve egzersiz yapmalıymışım. O bir yemek zorbasıydı, ağzıma koyduğum her şeyi izlerdi. Abur cubur yerken yakaladığında beni azarlardı ki o zamanlar bu sık sık olurdu.

Şimdi onun sesi kulaklarımda çınlamadan ekmek ya da makarna yemeye cesaret edemiyorum ve bu korkunç bir şey. Şişman değilim ama asla annem kadar zayıf olamayacağım. Ya da Sylvie. O kadar zayıf ki soluk, ince kollarındaki mavi damarları görebiliyorum. Giysileri sanki kemiklerinde hiç et yokmuş gibi üzerinde asılı duruyor ve yüzü çok köşeli, elmacık kemikleri jilet gibi keskin. Sivri, küçük çenesi ve soluk tenine karşı o gür, ürkütücü pembe ağzı gerçekten göze çarpıyor. O da Whit gibi muhteşem.

Servis görevlisi masamızdan kalktığında bana "Bakıyorsun,"

diyor. Gözlerimi kırpıştırarak ona tekrar odaklanıyorum.

"Özür dilerim. Sadece çok-"

"İnce mi?"

"Hayır," diye inkar ediyorum, doğru olmasına rağmen. Bir ray kadar ince. Onu ikiye bölebilirim. "Çok güzelsin."

"Oh." Şaşırmış görünüyor. Ve iltifattan memnun. "Teşekkür ederim. Uzun zamandır kimsenin beni tanımlamak için bu kelimeyi kullandığını duymamıştım. Herkes her zaman kilomla ilgilenir. İskelet gibi göründüğümü biliyorum. Okula dönmeden önce annem bana kemik torbası demişti. Protein takviyesi alıyorum ama işe yaramıyor. Hiç kilo alamıyorum." Gülümsüyor. Sanki insanların ona dikkat etmesini istiyormuş gibi odaya bakıyor ama hiçbiri dikkat etmiyor, bu da benim için sorun değil. "Whit benim için endişeleniyor ama ona bunun bir anlamı olmadığını söyledim. Ben ölüyorum."

Kardeşinden öylesine bahsettiğinde kalbim küt küt atıyor. Onun yaklaşan ölümüne de aynı rahatlıkla atıfta bulunuyor. "Eminim ailen senin için çok

endişeleniyordur."

"Gerek yok. Dediğim gibi, ben çıkıyorum." Yüzümdeki dehşet ifadesine gülüyor. "Ne? Bu doğru! Ölüm hepimizin eninde sonunda yüzleşmek zorunda olduğu bir şey, Summer. Ben sadece çoğundan biraz daha erken yüzleşmek zorundayım. Ve sorun değil. On sekizime kadar yaşayabilirsem şanslıyım. Umarım o zamana kadar seks yapmış olurum. En azından bir erkek bana oral seks yapar. Bakire misin?"

Sorusu beni bir an için sersemletiyor. Bekâretimi kimin çaldığını düşündüm ve kaşlarımı çattım. "Hayır."

"O kadar kötü müydü? Özür dilerim." Masanın üzerine eğiliyor, sesi alçalıyor. "Kendimi doğru kişi için saklamak istediğimi sanıyordum ama doğru kişinin son kullanma tarihimden önce ortaya çıkmayacağından korkuyorum. Şimdi kimle birlikte olabilirsem onunla birlikte olmaya hevesliyim, sadece bu işi bitirmek için. Gerçekten, başka birinin bana orgazm yaşatmasının nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum."

Onun bu kadar açık olmasını seviyorum. Ne kadar dürüst. Sylvie kardeşine hiç benzemiyor.

"Özel biriyle olmasını istemiyor musun?" Daha gençken ve inanılmaz derecede safken hep böyle hissederdim. Ta ki yıpranana ve sonunda pes edene kadar. Bir kız namusunu ancak bir yere kadar koruyabilir.

"İnanın bana, hayatımda özel biri yok, yoksa şimdiye kadar durmadan onu beceriyor olurdum." Servis görevlisi masamıza uğrayıp içeceklerimizi getirdi. Çok güzeller, bardaklar berrak buz kareleriyle dolu, çilekli limonata mükemmel bir sarı ve kırmızı sıvı tabakası, bardağın kenarı pırıl pırıl pembe şekerle kaplı. Sylvie içkiyi hevesle alıyor ve pipetten yudumluyor, servis elemanı uzaklaştığında memnun bir ses çıkarıyor. "Şimdi bu içki mi? Özel bir şey. Tanıdığım çocuklar? Hiçbiri benim için önemli değil. Belki bir tanesi, ama o diğer herkesi beceriyor ve beni sanki kırılgan ve dokunulmazmışım gibi bir kaideye koyuyor. Beni o şekilde görmüyor." Sadece bir an tereddüt ediyor. "Sikilebilir bir şekilde."

Sikiş kelimesini rahatça kullanması onun gibi narin küçük bir kız için şaşırtıcı, ama sanırım böyle hissetmemeliyim. Benden sadece bir yaş küçük. "Spencer'dan mı bahsediyorsun?"

"Beni çıplak görmesine izin vereceğim tek kişi o. Whit hiçbir arkadaşının benim için yeterince iyi olmadığını söylüyor ve muhtemelen haklı, ama ben benim için yeterince iyi birini istemiyorum. Sadece birini istiyorum. Anlıyor musun?" Öksürüyor,

Zapt etmek için yumruğunu ağzının önünde dinlendirdi. "Benim gibi biriyseniz, hayat yaşanmak içindir. Şu anda. Bekleyemem. Yarın her şey bitebilir."

Nesi olduğunu sormak istiyorum ama bunun kabalık olacağından korkuyorum ve burnumu sokmak istemiyorum. Bunun yerine, ailesi hakkında paylaştığı her lokmayı hevesle kavrayarak gevezelik etmesine izin veriyorum. Kardeşi. Yeterli değil ama şimdilik idare eder ve yardım edemiyorum ama nerede olduğunu merak ediyorum. Ne yapıyor olabileceğini. Belki de odasında oturmuş günlüğümü okuyordur.

Düşüncesi bile beni öfkelendiriyor, bu yüzden bir

kenara itiyorum. Cumartesi gecesi. Eminim yalnız

değildir.

Yemek siparişlerimizi verdikten ve kızarmış peynir tabağı aramızdaki masaya oturduktan sonra Sylvie, "Bana kendinden bahset," diyor. Bir tane alıp kalın marinara sosuna batırıyor ve büyük bir ısırık alıyor; sıcak, lifli peynir kopmadan önce bağlı kalıyor. "Jonas Weatherstone'un üvey baban olduğunu biliyorum."

"Öyleydi," diye düzeltiyorum, lezzetli tatlı ama ekşi limonatadan bir yudum alarak.

"Evet. Öyleydi." Yüz ifadesi kasvetli bir hal alıyor. "O yangın korkunçtu. Orada olmadığın için şanslısın."

"Oradaydım," diye itiraf ediyorum, gözleri kocaman açılıyor. "Sadece kaçmayı başardım. Annem beni kurtardı." Başımı eğiyorum, sanki duygularıma yenik düşmüşüm gibi davranıyorum. Ve sanırım öyleyim. Suçluluk duygusuyla. Endişeyle. Endişeyle. Annem dışında kimse gerçekte ne olduğunu anlayamadı. O da anlatmadı.

İkimiz de bu sırrı mezara götürüyoruz.

"Bu çok korkunç. Üvey kardeşini kaybetmek de öyle," diye devam ediyor. "Jonas hala ilk karısıyla evliyken, bazen evimize gelirlerdi. Whit ve Yates biz çocukken birlikte oynarlardı."

Birbirlerini tanıdıklarını düşündükçe midem bulanıyor. Beni nasıl tanıdıklarını.

Samimiyetle.

"Yaşlandıkça bir üne kavuştu," diye devam ediyor Sylvie. "Üvey kardeşin. Cinsel saldırı nedeniyle birkaç okuldan atıldığını duydum."

Başımı sallıyorum, ağzımdaki hayali yiyecekleri siliyorum. Hiçbir şey yemedim, iştahım beni tamamen terk etti.

"Sanırım ailesi boşandığında her şey boka sardı. Aynı şey bizim ailemize de oldu," diyor omuz silkerek. Tam ona göre bir davranış. "Babam ilk gittiğinde Whit tam bir kontrol manyağına dönüştü. Onunla şiddetli kavgalara tutuşurdu. Korkunçtu. Lina ve benim tek yapabildiğimiz ağlamaktı. Sonunda hepimiz danışmana gönderildik."

"Eminim kolay olmamıştır," diye mırıldandım.

Kızarmış peynirden bir parça daha alıyor, narin parmaklarıyla tutuyor, parçalara ayırıyor ve birini kırmızı sosa batırmadan önce tabağına düşmesine izin veriyor. "Bu bir rahatlamaydı. Babam gittiğinde hepimiz daha rahat nefes alabildik. Whit bile, her ne kadar kabul etmek istemese de. Whit'in sorunu babamızla aynı kumaştan kesilmiş olması. Her şeyi siyah ya da beyaz olarak görüyor. Gri yok. Doğru ya da yanlış. Evet ya da hayır. Yap ya da yapma. Son derece inatçı ve geçinmesi zor biri."

Onu mükemmel bir şekilde tarif ediyor. Sadece başımı sallayarak onaylayabilirim.

Sylvie gülümser, bakışları bilmektedir. "Beni kandırdın. Yine kendimden bahsediyorum ve sen neredeyse tek kelime bile etmedin."

"Benim için fark etmez. İyi bir dinleyiciyimdir," diyorum ona.

"Ama senin hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum." Masanın diğer tarafına uzanıyor, parmakları elimi çekmeden önce kısa bir süre elimin üzerinde dans ediyor. "Burada olman çok heyecan verici. Lancaster'da her yıl hep aynı yüzler oluyor. Onlardan *çok* kolay sıkılıyorum. Öğrencilerden. Öğretmenlerden. Personel. Korkunç derecede hasta olmamın nedeninin yarısı bu, yemin ederim. Kampüsteki herkesi görmekten yoruluyorum. Hayatımda daha fazla heyecana ihtiyacım var."

"Ölüm gibi mi?" Sormadan edemiyorum.

Sylvie güler. "Evet. Ölüm gibi. Çok daha ilginç, inan bana. Şimdi bana kendinden bahset. Kendini tutma. Her şeyi bilmek istiyorum."

"Anlatacak pek bir şey yok. Hiç kardeşim yok." Yates hariç, o da sayılmaz. Onu kardeşim olarak düşünmek kusma isteği uyandırıyor. "Babam hayatımda değil. Annem ve benim gergin bir ilişkimiz var."

Özellikle de yangından, ölümlerden ve hepimizin birbirimiz olduğu gerçeğinden sonra, ki bu annem için pek de güven verici değil. Sanırım yaptığım şey için benden nefret ediyor. Ama bu bizi eşit yapıyor çünkü ben de yaptıklarından dolayı ondan nefret ediyorum.

Ya da daha çok ne yapmadığını.

"Sen de benim gibi ölümle uğraştın," diyor Sylvie, yüz ifadesi meraklı. "Yangınla. O gecenin nasıl bir şey olduğunu anlat bana."

İçimden bir huzursuzluk geçiyor. Polisle konuştuğumdan beri bu konu hakkında hiç konuşmamıştım. Annem ve benim aramda tabu bir konu. Olanları unutmayı tercih ediyoruz. "Pek bir şey hatırlamıyorum," diye itiraf ediyorum, ses tonum özür diler gibi. "Çok fazla dumanla uyandım ve annem beni odadan dışarı sürükledi."

O gece olan her şeyi en ince ayrıntısına kadar hatırlıyorum. Sadece, ona söylemek istemiyorum.

"Annen bir kahraman," diyor Sylvie, sesi huşu dolu. "O senin hayatını kurtardı."

Omuz silkip geçiştiriyorum. "Böyle bir durumda her anne ne yaparsa onu yaptı."

Sylvie acı bir şekilde, "İçimden bir ses annemin yanmama izin vereceğini söylüyor," diyor. "Whit'i kurtarırdı. Belki Carolina'yı."

"Bütün çocuklarını kurtarırdı," diyorum, sesim yumuşak, uzanıp elini hafifçe okşarken.

Sylvie elini benimkinin altından çekerek küçümseyici bir hareket yapıyor. "Bu iş çok ciddileşiyor. Başka bir şey hakkında konuşalım. Ah, biliyorum! Bana Billington'daki sorunlarından bahset." Gözleri parlıyor, soluk mavi derinliklerinde küçük alevler dans ediyor. "Sisteme girdiğimde dosyanı okumamışım gibi davranmayacağım, çünkü okudum ve

yaşadığınız deneyimlerden dolayı kıskançlıktan yemyeşil oldum. Kötü yola düşen iyi kız hikayelerine bayılırım. Dökül bakalım."

Gerçek çok sıkıcı. Tipik asi ve zengin bir gençtim. Standart bir yardım çığlığıydı. *Her ilgi iyi ilgidir* durumu. Berbat bir haldeydim. Evdeki baskılardan, okuldaki baskılardan kaçmaya çalışıyordum. Çok hızlı, çok erken büyümek istiyordum ama korktuğum için anneme ihtiyaç duyuyordum.

Ve tabii ki Yates vardı. Dur durak bilmezdi. On üç yaşındayken başladı ve göğüslerim büyüdü. Onlara bakmaktan vazgeçmiyordu. Duş alırken içeri girer, cam kapıdan beni izlerdi. Bazen, sırf yapabildiğim için, bakmasına izin verirdim. Bu onu tatmin ederdi ve beni rahat bırakırdı.

Ta ki ihtiyaç çok büyük olana kadar. Sonunda, sürekli beni takip ediyordu. Beni yalnız yakalamaya çalışıyordu. Odama gizlice girmeye çalışıyordu.

Annem kendi sorunlarına ve dünyanın değilse bile ülkenin en zengin adamlarından biri olan Augustus Lancaster'la olan ilişkisine çok dalmıştı.
-Kendi gözlerinin önünde neler olduğunu görmek için. Kendi evinde. Yates ve benim aramda olan her şeyin farkında olup olmadığından hala emin değilim. Bir keresinde ona anlatmaya çalıştım ama Yates'in adını söylediğimde ağlamaya başladı.

Ben de bıraktım.

Boğazımı temizliyorum ve ona o sırada hayatımda olan diğer çocuktan bahsetmeye karar veriyorum. "Bir çocuk vardı."

Sylvie'nin yüz ifadesi heyecanlanır. "Tabii ki. Her zaman böyle başlar."

"Bir yaş büyüktü. Muhteşemdi. Kendinden emin. Kibirli." Whit'i düşünüyorum. O bunların hepsi ve daha fazlası. "Biraz da acımasız."

"En kötüsü onlar."

"Berbat," diyorum onaylayarak. "Yine de herkes arasından beni seçti ve kendimi özel hissettim. İstendiğimi. İhtiyacım olduğunu. O kötüydü - onunla ilgili her şeyden ailem nefret ederdi. Uyuşturucu kullanırdı. Çok fazla içerdi. Sadece on dört yaşındaydım ve

Birlikte olduğumuzda on beş yaşındaydım. Beni bir şeyler denemeye ikna etti ve ben de tamamen istekliydim."

Bunların hepsi doğru. Okulda bir çocuk vardı. Ben birinci sınıftayken son sınıftaydı, rezil biriydi. Yates ondan nefret ederdi, bu da benim onu daha çok sevmemi sağlardı. Adı Daniel'dı. Bana silah atmayı -birbirimizin ağzına duman üflemeyi- ve soğukkanlılığımızı koruyarak bütün gün okulda nasıl sarhoş kalacağımızı öğretti. İkna edici elleri ve kolay bir tarzı vardı.

O zamanlar aradığım dikkat dağıtıcı oydu. Tatlı ve biraz aptaldı. Aynı zamanda Sylvie'ye söylediğim gibi biraz da acımasızdı.

"Ne gibi?" Sylvie'nin gözleri ay gibi kocaman.

"Uyuşturucu. İçki. Seks." Ayrıntıları sormamasını umarak omuz silkiyorum. Büyük ihtimalle soracağını bilerek.

"Spor salonunda birlikte yakalandığınız kişi o."

Başımı salladım. Aslında seks yapmıyorduk ama yakındık. "Onu okuldan attılar. On sekiz yaşındaydı. Ben on beş yaşındaydım. Reşit değildim."

"Skandal!" Sylvie parmaklarıyla ağzını kapatıyor. "Yine de istekliydin, değil mi?"

"Elbette," diye tersliyorum, kendimi savunmaya geçmiş hissederek. Daniel'a karşı her zaman istekliydim ama başı belaya giren oydu. Jonas ve annem tarafından hapis cezasıyla tehdit edilen oydu.

Bana her fırsatta tecavüz eden kişi kendi çatıları altında yaşarken. Jonas'ın kendi oğlu.

Hoşuna gittiğinde buna tecavüz diyemezsin, demişti Yates bana bir keresinde, aramızdaki hararetli bir andan sonra. *Bunu istiyorsun. Beni istiyorsun.*

Hâlâ hissettiğim suçluluk duygusu o kadar ağır basıyor ki, aniden ayağa kalkıyorum, kalçalarım masaya çarpıyor ve masanın üstündeki her şeyin sallanmasına neden oluyor.

"Tuvalete gitmem gerek," diyorum ve bir kez bile arkama bakmadan aceleyle uzaklaşıyorum. Buna gerek yoktu. Eminim Sylvie'nin yüzünde şok olmuş bir ifade vardır ve neden öylece çekip gittiğimi merak ediyordur.

Eğer bunu yaşamadıysanız, akıldan çıkmayan anılarla uğraşmanın nasıl bir şey olduğunu ve size neler hissettirdiğini tarif etmek zordur. Hiç beklemediğiniz bir anda, birdenbire nasıl ortaya çıktıklarını. Boğazınıza tırmanmaları. Cildinizin her yerinde gezinmeleri. Sizi bütünüyle yutarlar. Zihninizin bir köşesinde, her şeyi mahvetme potansiyeliyle pusuya yatmış beklerler. Yeni bir arkadaşımla yediğim yemek gibi.

Kardeşi Whit iken Sylvie ile nasıl arkadaş olabilirim? Çaldığı için özel günlüğüm artık kimin elinde? Kim isterse, o günlüğün en arkasına gidebilir ve o ekstra gizli girişleri okuyabilir ve Yates ile benim aramda tam olarak ne olduğunu anlayabilir. Ve sonunda bunu durdurmak için ne yaptığımı.

Binanın arka tarafındaki küçük restoran tuvaletini buluyorum ve kendimi içeri kilitliyorum, kapıya yaslanıp karşı duvardaki aynadaki yansımama bakıyorum. Bu gece çok genç görünüyorum, saçlarım Fransız örgüsü, yüzümde makyaj yok, üzerimde gri bir North Face kapüşonlu sweatshirt, siyah taytım ve siyah beyaz Dior spor ayakkabılarım, tıpkı Sylvie'nin giydiği gibi.

İkimiz de bebeğe benziyoruz. Biz bebeğiz. Ama o kadar çok şey gördüm ve yaptım ki, içimde kendimi yaşlı hissediyorum. Yorgun.

Tiksindim.

Kapıdan uzaklaşıp lavaboya gidiyorum ve suyu açıyorum, buz gibi soğuk suyu yüzüme çarpmadan önce ellerimi yıkıyorum. Yanaklarıma biraz renk veriyor ve kurulandıktan sonra saçlarımı geriye doğru düzeltiyorum. Biraz daha dik duruyorum. Kendime iki yıl önceki kızımı hatırlatıyorum. Hayallerin peşinde koşan ve kabuslardan kaçan.

Ben hala o kızım. Rüyalarımın hepsi gitmiş ve kabuslarım hep arkamda kalmış olsa da.

Kararlı bir iç çekişle kapıyı açtığımda koridorda tuvaleti kullanmak için bekleyen iki orta yaşlı kadınla karşılaşıyorum. Bana küçümseyerek bakıyorlar, gözleri kısılmış, dudakları kıvrılmış. Beni tanımadıkları halde yargılıyorlardı. Büyük olasılıkla gençliğimden dolayı benden nefret ederken, pençe gibi takma tırnaklarıyla gençliğime olabildiğince sıkı tutunuyorlar.

Bakışlarına karşılık veriyorum, uzun saç örgülerimden birini omzumun üzerinden atarak yanlarından geçerken adımlarımı biraz daha hızlandırıyorum. Kısa koridordan çıkıp yemek alanına doğru ilerliyorum ve binanın tam karşı tarafında bir masada oturan birini fark ettiğimde Sylvie'ye doğru yöneliyorum.

Whit Lancaster.

Beni izliyor.

Restoranın ortasında duruyorum, onun varlığı karşısında şaşkına dönüyorum. Bakışlarımız kilitlendi. O sırıtıyor. Kaşlarımı çattım. Arkadaşlarıyla oturuyor ve birkaç kız da onlara eşlik ediyor. Jane ve Caitlyn de dahil. Onun iki yanında duruyorlar, ikisi de gülüyor, ona dokunuyorlar, elleri kelebekler gibi onun hemen üzerinde geziniyor, sanki nereye konacaklarından emin değiller. Önce Jane kararını veriyor, eli onun ön koluna yerleşiyor. Caitlyn elini onun omzuna koyuyor, başını ona doğru eğiyor, ağzı tam kulağının dibinde. Ona bir şeyler fısıldarken dudakları kıpırdıyor ama adam onu duymuyor. İkisi de onun dikkatini çekmek için çırpınıyor ama sanki adam onların varlığının farkında değil.

Geçici olarak hırpalanmış o güzel yüzüyle sadece bana bakabiliyor. Morarmış gözü çok açık ve bunu bir onur nişanı gibi taşıyor. Whit Lancaster'ın oyununda utanmak yok. Yapmış olduğu bariz kavgadan bahseden biri varsa bile, kimse ona bu konuda tek kelime etmiyor.

Başımı eğiyorum. O da aynısını yapıyor, sanki Caitlyn'den ve onun durmadan hareket eden ağzından kaçmaya çalışıyormuş gibi. Göz kırpıyorum.

O da öyle.

Pekala. Bu oyunu oynayabilirim.

Ağzım hafifçe aralanıyor ve dilimi köşesinden kıvırıyorum, sadece ucu dışarı çıkıyor. Alt dudağımı ısırıyorum, ona tekrar bakmadan hemen önce gözlerimi bir an için onunkilerden ayırıyorum.

Üst dudağını yalıyor, gözleri parlıyor. Bana saldırmaya hazır bir kurdu hatırlatıyor.

Bana.

Tüm bunlar birkaç saniye içinde gerçekleşiyor ama dakikalar gibi geliyor. Acı verici bir alay.

Ondan nefret
ediyorum.

Cidden
istiyorum.

Önce benim teslim olmamı umursamadan bakışlarımı onunkilerden ayırıyorum ve Sylvie'ye doğru yürüyüp koltuğuma yerleşiyorum. Kaşlarını çattığını fark ederek ona gülümsüyorum. "Bunun için üzgünüm," diyorum. "Gerçekten gitmem gerekiyordu."

"Çilekli limonatalar. Neredeyse anında işememe neden oluyorlar." Çoğunlukla boş olan bardağına vurarak yaptığım saçma açıklamayı kolayca kabul ediyor. Benimki de aynı şekilde görünüyor. "Bize bir tur daha söyledim."

"Teşekkür ederim."

"İçlerinde votka olmaması çok kötü." Gülüyor. "Artık

pek içmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Neden olmasın?"

"Kontrolün bende olmadığını hissetmekten hoşlanmıyorum," diye cevap veriyorum.

"Kardeşim de aynı şeyi söylüyor. İçki, uyuşturucu. Son zamanlarda bunlar onun pek ilgisini çekmiyor. Her zaman kontrolü elinde tutmak istiyor. Ama bu Whit için çok tipik bir durum. O tam bir kontrol manyağı."

Daha doğru sözler hiç söylenmemişti.

Çenesini elinin üzerine koymuş, beni düşünüyor. "Kardeşimden hoşlanıyor musun?"

"Hayır," diyorum hemen, sağıma bakarak. Beni mükemmel bir şekilde görebiliyor. Bunu fark edip etmediğini merak ediyorum. İçeri girdiği andan itibaren bu restorandaki varlığımdan haberdarsa, ben burada tamamen habersizken.

Muhtemelen. Beni izlediğinden eminim ve kesinlikle iğrenç göründüğümden de eminim. Gülüyor ve devam ediyor. Çilekli limonatayı

yudumlarken. Bir berduş gibi giyindim, ayağımdaki tasarım ayakkabılar hariç. Ben

Su içen ve yaprak kemiren güzel ve mükemmel kızları tercih ettiğinden emin. Elbise giyen ve külot giymeyen kızları tercih eder, böylece kolayca erişebilir.

Sapık.

Sylvie güler. "Dürüstlüğüne bayılıyorum. Çok

ferahlatıcı." "Etrafınız yalancılarla mı çevrili?" diye

soruyorum.

"Çoğunlukla. Beni memnun etmek için her şeyi söyleyen insanlar, hayatım boyunca onlarla uğraştım. Oldukça sinir bozucu. Her zaman bana karşı dürüst olacak bir arkadaş istemişimdir. Her zaman benimle aynı fikirde olmak yerine bir fikri olan." Sylvie gözlerini deviriyor. "Böyle kızlar beni deli ediyor."

"Ben de öyle," diyorum içtenlikle, servis elemanı yemeklerimizi getirdiğinde ikimiz de sessizleşiyoruz.

O gittikten sonra yemeğe yumuluyoruz ve iştahım yeniden kabarıyor. Açlıktan ölüyorum, canım karbonhidrat çekiyor ve makarna yemeğini utanç verici bir hızla mideye indiriyorum, Whit'in beni tıka basa yerken görmesini umursamadan bolca ekmek de tüketiyorum.

Marul yaprağını siktir et. Bana bütün makarnayı ver.

Sylvie de kızarmış peynirin hepsini mideye indirdiği için iştahıyla beni aşıyor. İkimiz de tıka basa doyana kadar yemeye devam ediyoruz, ellerimizi şişmiş karınlarımızın üzerine koyup inleyip duruyoruz.

"Kendimi berbat hissediyorum," diyorum.

"Aynen, ama buna kesinlikle değdi," diye inliyor.

"Haklısın." Whit'e bakmamak için elimden geleni yapıyorum ve bu beni deli ediyor. Umarım benim ona bakmamam da onu çıldırtıyordur. Onun bu restoranda olmasını umursamadığımı düşünmeyi hak ediyor. Gidip onunla konuşmak isterdim. Günlüğümün nerede olduğunu söylemesini ve hemen bana geri vermesini isterdim. Ama Whit'le bu şekilde oynamam gerekmiyor. Yüzleşme işe yaramaz. Sinsi olmalıyım. Kurnaz.

Onun kadar sinsi ve kurnaz.

Sunucu hesabı bırakıyor ve Sylvie ağır siyah bir kredi kartını göstererek ona veriyor. "Benimkini ben ödeyeyim," diyorum ona.

"Hayır, benim ikramım. Bir dahaki sefere alabilirsin," diyor Sylvie hafif bir gülümsemeyle.

Bu hoşuma gitti. Bir dahaki sefere olacağını söylemesi. Sonunda bir arkadaşım varmış gibi hissediyorum. Whit'in gözünü korkutmayacak ya da onun etkisi altına kolayca girmeyecek biri.

Kız kardeşi olarak, ona

meydan okuyabilir. Ve ben de

yapabilirim.

Sunucunun Sylvie'nin kredi kartıyla dönmesini beklerken onun yaklaştığını hissediyorum; hava elektrikleniyor ve başım uğulduyor. Masamızın üzerine gölgeler düşüyor ve başımı kaldırdığımda Whit'i yanında Spencer'la birlikte ayakta dikilirken görüyorum. Chad de Spence'in diğer tarafında duruyor. Kızlar arkalarında, kıkırdıyor ve gergin bir şekilde titriyorlar, büyük olasılıkla bir yüzleşme olasılığından heyecan duyuyorlar.

Dün gece Whit'in sikini ağzıma aldığımı bilseler ölmezler miydi?

"Whit. Chad." Sylvie gülümsüyor. "Spence." Ona kaşlarını çatıyor, yüzündeki ifade bana ağabeyini hatırlatıyor. "Sizi bu güzel mekâna getiren nedir?"

Kızları hiç tanımamasına bayıldım.

"Açlık," diyor Chad gülümseyerek. Spencer da kaşlarını çatarak ona bakıyor ve ellerini kot pantolonunun ceplerine sokuyor.

Whit tek kelime etmiyor. Yüz ifadesi soğuk. Stoik. Bana doğru bakmıyor bile, hıyar herif.

"Arkadaşımla tanıştın mı?" Sylvie şakayla karışık beni göstererek "Arkadaşımla tanıştınız mı?" diyor. Hepsi benim kim olduğumu biliyor ve o da bunu biliyor. Belki de nazik olmaya çalışıyordur. En azından kibar davranmalarını ve beni tanımalarını sağlamaya. Birkaç mırıltılı *evet sesi* duyuyorum ama hiçbiri bana bakmıyor.

"Daha önce tanıştığımızı söyleyemem," diyor Whit, dönüp bana bakıyor, yüz ifadesi kayıtsız. Düpedüz boş. Sanki hiç tanışmamış gibi.

Dün gece ağzını üzerimde gezdirdi. Sanki bölgesini işaretleyen bir hayvan gibi göğsümün her yerine boşalmasına izin veren ben değilmişim gibi.

"Whit," diye tersliyor Sylvie, ama onu duymazdan geliyor.

"Adın neydi senin?" diyor çenesini hafifçe oynatarak, bakışları üzerimde geziniyor. Dün geceki açlık tamamen gitmiş, yerini o tanıdık soğuk bakışlar almıştı. "Güzel örgüler," diyor küçümseyerek. "Çocuk gibi görünüyorsun."

Düşünmedim bile. Kalan limonatamı alıp ayağa kalkıyorum, yüzüne doğru fırlatıyorum ve doğrudan temas kuruyorum. Son anda gözlerini kapatıyor, içki ona ve hatta arkasındaki kızlara sıçrıyor. Nefesleri kesildi.

Ciyaklamaya başlamadan hemen önce.

"Siktir git," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından ona, Sylvie'ye bakıyorum ve onun yüzünde açık bir neşeyle bizi izlediğini görüyorum. Kız dramayı seviyor. "Ben gidiyorum. Yemek için teşekkürler, Sylvie."

Ve bununla birlikte, dönüp gidiyorum.

ON DÖRT

YAZ

BİR ANDA DIŞARIDAYIM, serin sonbahar havası etrafımı sarıyor ve beni titretiyor. Buraya Sylvie'nin Mercedes'iyle gelmiştik ve kolayca bir Uber çağırabilirdim ama restoranın önünde olmazdı. Yüzüne içki fırlattıktan hemen sonra Whit'le tekrar karşılaşma riskini göze almak istemiyorum.

Bunu yaptığıma inanamıyorum. Aptalcaydı ama aynı zamanda heyecan vericiydi. Bunu hak etmişti. Bu kadar soğuk ve duygusuz olmasından nefret ediyorum. Sanki ben önemli değilmişim gibi. Sanki ağzı tenimde değilmiş gibi. Sanki beni doyamıyormuş gibi öpmemiş gibi.

Arkama bakmadan hızla yürüyorum, restorandan olabildiğince uzaklaşıyorum, kaldırımdaki insan kalabalığının arasından yolumu açıyorum. Birinin adımı haykırdığını duyduğuma yemin edebilirim - erkek biri - ve bulunmayı istemediğim için hızımı arttırıyorum.

Kavşakta sağa dönüyorum, sessiz bir yerleşim sokağına dönüşen yerde körlemesine koşuyorum, sonunda arkamda kimsenin olmadığını görmek için omzumun üzerinden bakıyorum. Hızımı yavaşlatıyorum, zor nefes alıyorum, bir çitin arkasından çıkıp doğrudan yoluma çıktığında temiz olduğumu düşünüyorum.

Whit.

Tamamen duruyorum, onu görünce yaşadığım şok beni olduğum yerde donduruyor. Kestirme bir yol bulmuş olmalı. Orospu çocuğu.

"Daha fazla yaklaşma," diye uyarıyorum onu, geriye doğru birkaç

adım atarak. Gülümsüyor. "Arkanda sakladığın bir içkin daha mı

var?"

Hiçbir şey söylemiyorum. Uçmaya hazırım ve sanki bunu hissetmiş gibi gülümsemesi kayboluyor.

Bana saldırmadan hemen önce.

Kaçmaya çalışıyorum ama beni belimden yakalıyor, olduğum yerde tutuyor ve çitlere doğru itiyor. Kendi isteğimle gidiyorum, ellerinin vücuduma ilk temasında tüm mücadele beni terk ediyor. Durdukları yerde tenim karıncalanıyor, bedenim onunkine aşina ve aynı şekilde karşılık veriyor. Sıcaklığı tenime sızıyor, taze ve temiz kokusu etrafımı sarıyor ve beni sarhoş hissettiriyor. Yüksek.

"Neden içkiyi yüzüme fırlattın?" diye soruyor bana, gözleri sınırsız bir öfkeyle parlıyor. Herkesin önünde küçük düşürülmekten hoşlanmamıştı. Whit Lancaster'ı pek geçemediğinden eminim ve onu atlatmış olmam iyi hissettiriyor. Onu halka açık bir restoranda, arkadaşlarının ve o aptal kızların önünde bir pislik gibi gösterdim. Diğer insanların önünde. Muhtemelen onun kim olduğunu bilen insanların önünde.

Benden zaten nefret ediyor. Eminim bu duygu on kat artmıştır.

"Neden beni tanımadığını söyledin?" Ben de ona karşılık verdim. İşte aşağılanmıştım ve bu yüzden ondan öç almak zorundaydım. Özel biriymiş gibi davranmaya çalışıyor ama aslında o da diğerleri gibi. Özel hayatında sadece tek bir şey istiyor. Toplum içinde beni tamamen görmezden geliyor.

Buna izin vermeyeceğim. Benimle bu oyunu oynamasına izin vermeyeceğim. Artık bu konuda ustayım.

"Çünkü seni tanımıyorum. Hem de hiç." O kadar yakınıma eğiliyor ki naneli nefesinin yüzümde dolaştığını hissedebiliyorum. "Bu gece günlüğünü okumaya devam ettiğimde senin hakkında daha çok şey öğreneceğimden eminim."

Devam etmek mi? Aman Tanrım.

Ona karşı mücadele ediyorum, bu da kollarının daha da sıkılaşmasına neden oluyor ve sanki içimdeki yaşamı sıkıştırmaya çalışıyor. "Onu benden *çaldın*, seni lanet olası pislik."

Hakaretlerimi görmezden geliyor. Gözlerinde dans eden neşeden anladığım kadarıyla bundan keyif alıyor. "Bütün derin karanlık sırlarını orada mı saklıyorsun?" Sesi alaycı.

Onu görmezden gelme sırası bende. "Onu geri istiyorum,"

diyorum, sesim kararlı. Sanki beni çileden çıkarmaktan büyük bir

zevk alıyormuş gibi sırıtıyor. "Hayır." "Ver onu bana!"

Elini ağzıma kapatıp yüzünü yüzüme bastırıyor. "Talepte bulunacak konumda değilsin. Burada anlatıyı ben kontrol ediyorum Savage ve sen de benim dediklerimi yapacaksın. Anlaşıldı mı?"

Cevap veremiyorum. Sadece ona bakabiliyorum, gözlerim kocaman, kalbim çılgınca çarpıyor. Mahalle sessiz. Etrafta başka kimse yok. Muhtemelen bana istediğini yapabilirdi ve kimse bizi duymazdı. Ya da onu yakalayamaz.

Nasıl olsa teslim olacaktım, ne anlamı

var ki? "Günlüğü geri mi istiyorsun?"

diye sordu.

Başımı sallıyorum, başım arkamdaki kaba ahşap çite sürtünüyor ve parçalanmış tahtaya takıldığını hissedebiliyorum.

"O zaman bunu geri kazanman gerekecek." Eli yüzümde gevşiyor, başparmağı yanağımı, çenemi okşuyor. Beni ne kadar sıkı tuttuğuna rağmen dokunuşu nazik. "Nasıl olduğunu sormak ister misin?"

Birbirimizi dikkatle izliyoruz ve yüz ifadesinin yavaşça değiştiğine tanık oluyorum. Öfke dağılıyor, yerini o tanıdık açlığa bırakıyor ve bedenim bana ihanet ederek kendi yöntemiyle cevap veriyor. Tutuşunun altında rahatlıyorum, kemiklerim gevşiyor, düşüncelerim bana bir sonraki yapabileceği şeyden başka bir şeyle dolu değil, beklenti omurgamdan aşağı dalgalanıyor ve bacaklarımın arasına yerleşiyor.

Sanki teslim olduğumu hissetmiş gibi elini yüzümden tamamen çekiyor ve ben de fısıldayarak "Nasıl?" diye soruyorum.

"Senden istediğim her şeyi yaparak," diye fısıldıyor, bakışları benimkine dönmeden önce vücudumda geziniyor. "Sana bedenen ve ruhen sahip olacağım. Gecenin bir yarısı seni odamda istediğimde, koşarak geleceksin. Bunun için yalvaracaksın. Oral seks istediğimde, soru sormadan yapacaksın. O güzel amını yemek istersem, gümüş bir tepside sunacaksın ve ben de saatlerce ziyafet çekeceğim. Seni becermek istediğimde, hayır

Madde ve zaman . Gün, veya nerede sen at, sen yapamam reddetmek Ben. Anlaşıldı mı?"

Sözlerindeki vaat bedenimi ısıtıyor ve durmak için kendime söz veriyorum. Teklif ettiği şey.

Aşağılayıcı.

"Ne kadar süre için?" Sesimin bu kadar sakin çıkmasına şaşırarak soruyorum. Oysa içimde coşkulu, heyecanlı bir karmaşa var. Ne zaman isterse Whit'in emrine amade olmak kulağa hiç de fena bir teklifmiş gibi gelmiyor.

Bu da bende umutsuzca yanlış giden bir şeyler olduğu anlamına geliyor. Bunu biliyorum.

"Ne kadar istersem o kadar." Gülümsüyor ve bunu görmek kalbimi yerinden oynatıyor. Yüzümün yan tarafını tutup geriye yatırıyor ve eğilerek dudaklarıma fısıldıyor: "İstediğim zaman, istediğim şekilde kullanabileceğim kendi kişisel fahişem. Eğlenceli olacak, Savage. Seni sahip olduğun her delikten sikeceğim. Ve sen de bunu kabul edeceksin. İsteyerek."

Göbeğim sıkıştı ve külotum ıslandı. "Hayır," diyorum nefes

nefese. O gülüyor. "Bunu istediğini biliyorsun. Bunu

söyleyebilirim."

Bana karşı itiyor, bana gücünü, üzerimde nasıl tam bir kontrole sahip olduğunu gösteriyor ve ben gözlerimi kapatıyorum, iniltiyi bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Bu inanılmaz derecede berbat bir durum. Bize ne oldu da bu kadar zarar gördük? Bu tür şeyleri pornolarda, filmlerde görüyorum ve hatta kitaplarda bile okudum. Ama gerçek hayatta daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım. Birinin beni bu kadar tamamen kontrol etmesine hiç izin vermemiştim, bana değersiz bir oyuncağıymışım gibi baksa bile onunla birlikte olmak için ne isterse yapacağım.

"Cevap ver, Savage. Bir anlaşmamız var mı? Yoksa günlüğünün kopyalarını çıkarıp okuldaki herkese dağıtacak mıyım?"

Oh Tanrım, hayır. Küçük düşürmekten bahsediyorum. Herkes bana ne olduğunu, gerçekten ne yaptığımı öğrendiğinde, başım ciddi belaya girebilir.

"Sadece kabul edebilirsin, biliyorsun. İşler senin için çok daha kolay olurdu. Ne kadar hasta bir sikici olabileceğini biliyorum. Çok fazla potansiyelin var." "Bu

Bu sözler neredeyse bir iltifat gibi geliyor ve inanılmayacak kadar çarpık olduğumu düşünerek onları bu şekilde alıyorum. Özellikle de konu o olunca. Elini boğazıma dayıyor ve bana dün kütüphanede aramızda geçen o anı hatırlatıyor. Parmaklarını gezdirerek tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor ve inliyorum. "Bunu yaptığımda başka kimse hoşlanmıyor. Ama sen seviyor gibisin."

Boynumu biraz daha sıksa... Bunu istediğim için

kendimden nefret ediyorum. Onu istediğim için.

Gözlerimi kapatıyorum, eğilip diliyle alt dudağımı ısırmadan hemen önce dişlerini dudağımın en etli kısmına batırıp çekiştirdiğinde yumuşak bir nefes bırakıyorum. Deriyi kıracak kadar sert değil ama yine de acıtıyor.

Dudağımı serbest bıraktığında "Ben fahişe değilim," diye fısıldıyorum ve o da kıkırdıyor.

"Lütfen. Tıpkı annen gibisin. Tüm ailemi yok etti ve yaptıklarını hiç umursamadı. Onun günahlarının intikamı olarak seni yok edeceğim. O zavallı hayatında önemsediği tek şey sensin." Elini yan tarafımdan aşağı kaydırıyor ve beni kendisine çekerken kıçımı kavrayabilmek için kıvırıyor. "Yakında bana o kadar bağımlı olacaksın ki, başka kimse sana sahip olamayacak. Sana sadece benim verebileceğim her şeyi arzulayacaksın ve her şey bittiğinde, sonunda seni bundan mahrum bıraktığımda..." Tekrar bana doğru itiyor ve ereksiyonunun kotunun ön kısmının altında zorlandığını hissedebiliyorum. Kocaman. Zonkluyor. "Seni tamamen kırdığımı anlayacağım ve ancak o zaman aptal günlüğünü geri alabilirsin. Zaten tüm sırlarını keşfetmiş olacağım, bu yüzden artık bir önemi kalmayacak."

Benden uzaklaşıyor, birkaç adım geri atıyor ve beni çitlere yaslanmış titrek bir halde bırakıyor.

"Senden nefret ediyorum," diyorum ona tüm içtenliğimle, çünkü bu doğru.

Ondan bu gezegendeki diğer tüm insanlardan daha çok nefret ediyorum.

Korkunç biri.

Korkunç.

"Biliyorum." Kıkırdıyor. "Dün gece benden *gerçekten* nefret ettin. Aletim ağzındayken ve sen inlerken. Ya da göğüslerinin üzerine boşaldığımda."

"İğrençsin." Kelimeleri kurşun gibi tükürdüm.

"Doğru, özellikle de seni dilimle siktiğimde. Ne kadar hasta, sapkın bir pisliğim, değil mi? Yüzümün her yerine boşalırken?" Çenesini ovuyor. Dudaklarını yalıyor. Sanki anının tadını çıkarıyormuş gibi. "Sanırım iki kere? Bir dahaki sefere üçü denemeliyiz."

Üç mü? Tanrım, bu kadar şanslı olamazdım.

"Bir anlaşmamız var mı? Yoksa yapmam gereken kopyalara başlamam mı gerekiyor?" Ellerini keyifle ovuşturuyor, sanki günlüğümün tamamını Lancaster Prep'teki herkesin okuması için patlatmak için sabırsızlanıyormuş gibi.

"Evet," diye fısıldıyorum, sesim hırıltılı çıkıyor. Boğazım acıyor. Tüm vücudum ağrıyor. Başka seçeneğim yok.

Aynı fikirdeyim.

Memnun bir şekilde bana bir kez daha yaklaşıyor, sevdiği gibi çenemi kavrıyor ve kalkık dudaklarıma tek bir öpücük konduruyor. "Sen çok iyi bir kızsın," diye mırıldanıyor adeta, konuşurken ağzı dudaklarıma değiyor. "İstediğin zaman çok uyumlu oluyorsun. Köşeye sıkıştığını hissettiğinde ise her zaman meydan okuyorsun."

İltifatı karşısında kalbim çarpıyor ve gözlerimi kapatıp kendime bu tuzağa düşemeyeceğimi söylüyorum. Başka bir çocuğun beni kontrol etmeye çalışmasına izin veremem. Bu durum diğerlerinden farklı, değil mi? Artık daha güçlüyüm. Bunu kaldırabilirim.

Onu alabilirim.

"Mücadele etmen hoşuma gidiyor," diye devam ediyor, ağzı bir kez daha benimkine yerleşiyor. Sanki karşı koyamıyormuş gibi. Ona açılıyorum, dili sinsice içeri girip benimkini yalıyor. Saçıma uzanıyor, örgülerden birini çekiştiriyor, o kadar sert ki mırıldandığım "Ah" ile ondan ayrılıyorum.

Yüzünde şeytani bir gülümsemeyle benden uzaklaşıyor. "İrtibatta olacağım."

O uzaklaşırken hiçbir şey söylemiyorum. Köşeyi dönüp tekrar ana caddeye çıkana kadar geri çekilişini izliyorum. Ancak o zaman başımı eğiyor, ayaklarıma bakıyor, kalp atışlarımı sayıyor, kalbimin göğsümden fırlamasından korkuyorum.

Az önce ne yaptım ben?

ON BEŞ

BEYAZ

Dört gündür Summer Savage'a ulaşamadım. Onu savunmasız, titreyen küçük bir şey olarak çitlere bastırdığım geceden beri. O iri kahverengi gözleriyle bana bakıyor, elim ağzının üzerinde kenetlenmiş, vücudu benim için yumuşuyordu. Onu orada becerebilirdim ve o da bana izin verirdi. Muhtemelen daha fazlası için yalvarırdı. Onu bilerek ihmal ettim. Onu test ediyordum. Kendimi sınıyordum. Ona bakarken bile içimi dolduran her şeyi tüketen ihtiyaç çok fazla ve dürtülerimi nasıl kontrol edeceğimi öğrenmeliyim.

Hepsini ortaya çıkarıyor. Onunlayken içimde yaşayan her karanlık şey yüzeye çıkıyor. Onu incitmek istiyorum. Onu yatıştırmak istiyorum. Onun tadına bakmak istiyorum. Onun içinde olmak istiyorum.

Onu tüketmek istiyorum. Onu benim yapmak istiyorum, başkasının değil. İlkel, alışılmadık dürtüler içimde dolaşıyor, kanımı ısıtıyor, kalbimi kükretiyor.

Bunu anlamak benim için zor. Görmezden gelmek benim için daha zor. Ama daha kötülerine katlandım. Buna da dayanabilirim... aramızdaki her neyse. Bana ne yaptığını görmesine izin veremem.

Üstünlük bende olmalı. Her zaman.

İstediğim gibi onunla hemen iletişime geçmek yerine, paylaştığımız iki sınıfta onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum, bakışlarım sanki orada değilmiş gibi yanından geçip gidiyor. Odaya her girdiğimde kızgın bakışlarını hissedebiliyorum. Onun varlığını hemen hissedebiliyorum. Kokusunu alabiliyorum. Beni ateşleyen tek dişiyle çiftleşmek için yanıp tutuşan bir hayvan gibiyim ama yine de ona dokunmayı reddediyorum.

Bu bir kontrol sınavı. Konu ona geldiğinde kayıtsız kalmak için kendimi zorluyorum. Bir şeyi kanıtlıyorum. Kendime.

Ve ona.

Hemen koyunları geri çağırdım ve onlara Summer Savage'ın dışlanmasının sona erdiğini söyledim. Hayal kırıklığına uğradılar ama dediğimi yaptılar. Kampüste kabul görmesi gerekmiyor ama artık dışlanmıyor da. Bir kez daha nefes almasına izin verdiğim için ondan bir teşekkür bekledim ama tabii ki bana hiçbir şey söylemedi. O da beni görmezden geliyor.

Çıldırtıcı. Çıldırtıcı.

Diğer yandan Elliot? O cumartesi öğleden sonra benimle konuşmak için elinden geleni yaptı, neyi neden yaptığını açıklamaya hevesliydi, kelimelerinde tökezledi, mazeretler ve özürlerle dolu geveze bir aptaldı, yüzü benimki kadar hasarlıydı.

Açıklamaya gerek yoktu. Beni neden pusuya düşürdüğünü anlamıştım. Onu utandırmıştım ve bir bakıma, taşaklarına tekme atarak onu küçük düşüren kızı desteklemiştim. Sözde bağlılığımı gösterdim ve bu onu kızdırdı. Sanırım onu suçlayamam.

Ama o aptal herif işi çok ileri götürdü. Summer'a saldırması ve ardından bana saldırması onu gözümde sonsuza dek mahvetti. Birkaç telefon görüşmesi yaptım ve bir de baktım ki Müdür Matthews Pazar sabahı ilk iş olarak Elliot ile özel bir görüşme yapıyor. O akşam, eşyalarını toplarken görüldü, ailesi onu almak ve eve götürmek için eski model Range Rover'larıyla akşam yemeği saatinde geldi.

Pazartesi günü, temelli gitmişti.

Bu kampüsü sevmediğim birinden kurtarmak benim için işte bu kadar kolay. Elliot'ı uzaklaştırmak herkesten çok küçük Bayan Savage'a bir mesajdı. Babam onu bu kampüse soktu ama benim onu buradan çıkarmam için hiçbir şey gerekmez.

Aslında, bu çok kolay olurdu.

Şu anda Amerikan Hükümeti'ndeyim, bakışlarım her zaman olduğu gibi ona gidiyor. Başının arkası, atkuyruğu yapılmış şık siyah saçları, tüm tavrı kontrol altında. Omuzları kambur, sanki kendi içinde kaybolmaya çalışıyormuş gibi.

Seni görüyorum*,* söylemek istiyorum. *Benden saklanamazsın.*

Derse dikkatimi vermeye çalışıyorum ama düşüncelerim her zamanki gibi ona takılıyor. Beni şaşırtıyor. Onu anlamıyorum. Onunlayken kendimi bile anlamıyorum. Cumartesi gecesi onu restoranda görmek beni öfkelendirdi. Caitlyn ve Jane bana bir teklifte bulundu, reddedemeyeceğimi düşündüğüm bir teklif. Çıplak Summer'ın yüzüme gelmesiyle ilgili tüm anıları sonsuza dek yok etmek için bunun mükemmel bir şey olacağını düşündüm.

Bir yerine iki kız. İki set meme. İki ıslak amcık. Sikimde iki ağız. Nasıl reddedebilirdim ki? Onları yemeğe götürdüm, Spence ve Chad'i de yanımda getirdim. Üçlü yapmak üzere olduğumu yüzlerine vurdum.

Savage'ı saçlarını örmüş, benim varlığımdan habersiz kız kardeşimle gülüp konuşurken gördüğüm ilk anda hovardaca planlarım suya düştü. Lancaster'daki herkesin ona nasıl davrandığına rağmen düpedüz neşeliydi. Sanki hiç önemi yokmuş gibiydi, sanki *ben* hiç önemli değilmişim gibi.

Ve bu beni çileden çıkardı.

Caitlyn ve Jane büyük hayal kırıklığına uğradı. Chad ve Spence'e teklifte bulunup bulunmadıkları hakkında hiçbir fikrim yok. Umurumda da değildi. Onları restoranda bıraktım, Savage'ın peşinden deli gibi koştum. Aramızda lezzetli bir anı daha yarattım. Onu korkutuyordum. Onun bundan tahrik olması.

O bir gizem. Eninde sonunda çözebileceğimi bildiğim bir gizem. Benden saklanamaz. Sonunda onu çıplak ve açık bırakacağım. Sakladığı her küçük sır ortaya çıkana kadar. Onun üzerinde gücüm var ve o bunu biliyor.

Benim üzerimde gücü olduğunun farkında mı?

Kız kardeşimin ona olan hayranlığını anlıyorum. Sylvie sokak hayvanlarını sever. Onları hep yanına alır. Kendisini daha iyi hissetmesini sağlarlar, sanki o kadar hasta değilmiş gibi. Kız kardeşimin sağlığı annemin sürekli endişelendiği bir konu, ama yine de hiç iyileşmiyor gibi görünüyor. Aslında daha da kötüleşiyor. Ve Sylvie'nin ölüme olan hayranlığı

hastalıklı. Onu Summer'la birlikte görmek, ki bu giderek daha fazla oluyor, bana biraz umut veriyor. Yemin ederim, Sylvie kilo alıyor. Daha çok gülümsüyor. Sadece bir arkadaşı olduğu için olduğunu varsayabilirim.

Ama bu hoşuma gitmiyor. Çok yakınlaşmalarını istemiyorum. Onları ayırmak zorunda kalırsam kız kardeşimi daha çok incitir ve bu yapmak isteyeceğim son şey. Ailem benim için en önemli şey. Tüm ailemi, özellikle de kız kardeşlerimi korumak için birini öldürebilirim. Ben onların ağabeyiyim ve onlara göz kulak olmak benim sorumluluğum.

Umarım Summer benim hakkımda Sylvie'den bilgi almaya çalışmaz, Sylvie bir şey söyleyecek değil ya.

O daha iyi bilir.

Dört gün birine dokunmadan geçirmek için uzun bir süre, ama daha uzun sürebilirim. İnsanlar ve onların rahatlığa, dokunmaya, teselliye, sekse, aşka, *duygulara* olan ihtiyaçlarını anlamıyorum. Birine ihtiyaç duymak zayıflık belirtisidir. Birini korumak - annem, babam, kız kardeşlerim gibi - bu farklı. Onları seviyorum ama onlara ihtiyacım yok. En yakın arkadaşlarım mı? Onları da önemsiyorum. Onlara askerler gibi ihtiyacım var ve ben onların generaliyim. Biz bir orduyuz ve tek amaçları beni korumak.

Ve benim işim onları korumak.

Yine de Summer'da beni daha fazlasını istemeye iten bir şey var. Ailemin Manhattan'daki dairesinde onunla geçirdiğim o ilk andan itibaren değiştiğimi hissettim. Yüklendim. Bir kadın elbisesi içinde oturan küçük bir kız, bir hırsız gibi atılmış şampanya bardaklarından gizlice içki içiyordu. Yaklaştıkça onun benim yaşlarımda olduğunu ve göğüslerinin muhteşem olduğunu fark ettim. Uzuvları, çıplak teni ve büyük göğüsleri vardı. Doe gözleri, siyah saçları ve titreyen ilgisiyle. Bana seks çağrışımı yapıyordu ve nedenini açıklayamıyorum bile. Gençtik.

Çocuklar.

Tek düşünebildiğim o gece onu tüketmekti. Onu nasıl içime çekebilirdim, onu nasıl tutabilirdim, başka kimsenin ona dokunmaması için onu nasıl işaretleyebilirdim? O zaman da bilmiyordum, şimdi de tam olarak bilmiyorum.

Bunca yıl sonra bile hâlâ böyle hissediyorum.

Okuldan sonra odama geri döndüm, bakışlarım masamın üstünde patlatmaktan korktuğum bir bomba gibi duran günlüğe gidiyor. Onu açmaya ve sırlarını tüketmeye cesaret edebilir miyim? O gece günlüğü okumaya *devam* edeceğimi söyleyerek onunla alay etmiştim ama günlüğü ilk keşfettiğimden beri açmamıştım. Her akşam masamın üzerinde duran sıradan günlüğe bakarken, her sabah ilk iş onu görürken, kendime umursamadığımı söyledim. O kim ki? Hiçbir şey. Benim için ne ifade ediyor?

Ayrıca hiçbir şey.

Hepsi kendime söylediğim yalanlar.

Masamda duruyorum, dergi benimle alay ediyor, başlığı bir meydan okuma gibi ön tarafa çizilmiş.

Söylemek istediğim şeyler...

İçimdeki okuma ihtiyacı giderek artıyor. Hırlayarak kitabı kaptığım gibi açıyorum ve kapağın iç tarafında bir alt başlık buluyorum.

...ama hiç yapmadım.

Yatağıma yerleşip okumaya başladım. Önce bölük pörçük, sayfaları sabırsızlıkla çevirerek, müstehcen bir şeyler bulma hevesiyle. Günlüğün ön yüzünde kelimeler kız el yazısıyla, yuvarlak harflerle ve noktalı i'ler yerine minik kalplerle yazılmış. Kenarlarda karalamalar, alıntılar ve en sevdiği şarkı sözleri. Hoşlandığı erkeklerin listeleri. Gelecekteki erkek arkadaşlarının sahip olmasını istediği özellikler.

Bu özelliklerin hiçbiri benim için geçerli değil. Hepsinin iyi, sevecen, akıllı, harika bir gülümsemeye ve yumuşak saçlara sahip olmasını isterdi. Uzun boylu, iyi vücutlu, nazik tavırlı ve espri anlayışlı olmalarını istiyordu. Nasıl öpüşüleceğini bilen, harika sarılan, şefkatli bir ailesi olan bir çocuk.

Hmm. Sanırım fiziksel özelliklerden birkaçını yakaladım ve geri kalanında başarısız oldum.

İlk bölümleri geriye doğru sayıyorum, girişlerinin tarihlerini yaşlarımıza göre hizalıyorum ve bu günlüğe sekizinci sınıfın ortalarında başladığını fark ediyorum. Kötü notlardan, gelecekten, arkadaşlarından ve danslardan bahsediyor. Yazın Avrupa'da seyahat etmekten ve liseye nerede gideceğinden bahsediyor.

Lancaster Prep'e gitmeyi ne kadar çok istediğini ama giremediğini söyledi.

İlginç.

Ailecek bir yere gitmelerinin ötesinde annesinden ya da Jonas'tan hiç bahsetmiyor. Üvey kardeşinden bahsediyor, tanıdığım ama pek de sevmediğim bir çocuktan. Artık olmayan bir çocuk.

Öldü. Babası da öyle.

Sekizinci sınıfın son baharında, durmadan Yates'ten şikayet ediyordu. Onu nasıl rahat bırakmadığını. Banyoda ona nasıl gizlice baktığını, her zaman o duş alırken içeri daldığını. Bir keresinde gitmesi için ona nasıl bağırmadığını. Onun yerine hiçbir şey söylemedi ve adam orada kaldı. Duş kapısının dalgalı camından onu izlediğini, çıplak vücudunu seçmeye çalıştığını tahmin ediyordu.

Suyu kapattığım anda kapıyı arkasından çarparak gitti. Çok rahatlamıştım. Ne sapık ama! Camdan bir şey görecek hali yoktu ama belki bir kez olsun bakmasına izin vermem onu tatmin eder. En azından bir süreliğine. Kesinlikle bir kız arkadaşa ihtiyacı var, böylece beni yalnız bırakacak.

İlginç. Yates Weatherstone'un üvey kız kardeşini arzulaması beni neden şaşırtmıyor? Anlaşılıyor. O her zaman tuhaftı. Değerini, gücünü, servetini kanıtlamaya aşırı hevesliydi. Gürültülü ve küstahtı, övünecek bir şey yapmadığı halde övünürdü. Babası emlak işindeydi ve küçük bir servet biriktirmişti. Akıllı bir adamdı, sessiz bir adamdı ve babam ona saygı duyardı ki bu hafife alınmamalıydı. Şehirde bazı mülkler edinmek için Jonas Weatherstone'u birkaç iş anlaşmasında kullandı ve annemle babamın partileri ve iş toplantıları olduğunda Weatherstone'lar neredeyse her zaman davetli listesinde yer alırdı. Yates'in annesini hatırlıyorum; evimize her girdiğinde aval aval bakan tuhaf bir kadındı. Sanki hiç böyle bir şey görmemiş gibi.

Sanırım yapmamıştı.

Okumayı bırakmak için kendimi zorlamam gerekiyor ve kaçma ihtiyacıyla kampüsten ayrılıyorum. Amaçsızca araba kullanıyorum ve sonunda şehir merkezine varıyorum, oysa gideceğim yerin burası olduğunu hep biliyordum. Geçen yıl bunu çok fazla yaptım. Bir kasabalıyı arıyorum.

Kendimi kaybedeceğim biri. Hava gittikçe kararıyor ve sokak lambaları çoktan yanıyor. Mağazaların çoğu çoktan kapandı. Sadece birkaç restoran ve bar açık. Bir grup kızın deniz ürünleri satan bir mekanın önünde durduğunu fark edince yavaşlıyorum, ben yaklaşırken kafalarını arabama doğru çeviriyorlar, hepsinin yüzü tanıdık. İçlerinden biri özellikle dikkatimi çekiyor.

Koyu renk saç. Koyu renk gözler. Kabarık, sik emen dudaklar. Bana hep birini hatırlatırdı ama o ana kadar bunu hiç fark etmemiştim.

Bana Summer'ı hatırlatıyor.

Hemen yanlarına yanaştım. Yolcu tarafındaki camı indiriyorum. Bakışlarım onunkilere kilitlendi ve başımı eğerek gelmesini istediğimi belirttim.

Ne yapacaklarını biliyorlar. Daha önce de söylediğim gibi, bunu daha önce de yaptım. Bunu daha önce *onunla* yaptığımı hemen fark ettim. Güzel bir kız.

Ama gerçekten istediğim kişi o değil.

"Yine mi sen," diyor, açık pencereye doğru eğilirken sesi sıkıntıyla dolu. Gülümsüyor, makyajı cafcaflı. Bakışları sinsi. Biliyor. "Bir sakso daha ister misin?"

Her şey geri geliyor. Bana yaptığı son oral seks. Ağzından nasıl çıktığımı ve yüzüne nasıl boşaldığımı. Sinirlenmişti. Umurumda bile değildi.

Birbirimizi soğukkanlılıkla izliyoruz ve onun yüz hatlarını düzeltmek için elimden geleni yapıyorum ama işe yaramıyor. O bir bulmaca değil.

O Summer değil. "Daha

fazla," diyorum ona.

"Ne gibi?" Kaşlarını kaldırıyor.

Onu tamamen aşağılamak istiyorum. "Kıçını."

Yüzünü buruşturup pencereden uzaklaşıyor. "Ew. Hayır." Ne

kadar iffetli.

"Defol git buradan o zaman," diyorum ona şiddetle ve gözlerini devirerek arabadan uzaklaşıyor.

"Sik kafalı!" diye bağırıyor ben kaldırımdan uzaklaşırken.

Kampüse döndüm, açtım. Sinirli. Sert. Duş aldım ve Savage'ı düşünerek mastürbasyon yaptım. Yemyeşil ağzı ve yumuşak diliyle. Vakum kalitesinde emişi ve lezzetli amcığıyla. Hala onun içinde olmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyorum.

Ve bilmek istiyorum. Bilmek için ölüyorum. Onu mümkün olan her şekilde ihlal etmek istiyorum. İşin güzelliği mi?

Bana izin verecek. Ve her lanet dakikasından da zevk alacaktır. O iffetli biri değil. O hasta.

Benim gibi.

Duşumu tamamladıktan sonra yatağıma girip günlüğü elime alıyorum ve daha fazla dayanamayana kadar okuyorum. Onun kafasının içinde olmak çok zor. Sevinçlerini okumak. Şikâyetlerini. Rüyalarını. Umutlarını ve bunların nasıl yavaş ama emin adımlarla aşındığını. Ne umutları ne de hayalleri kalana kadar. Sadece hayatta kalmaya çalışıyor.

Onu hayal ediyorum. Şimdi onu banyoda üvey kardeşi yerine ben izliyorum, cam duvar açık, güzel vücudu sadece benim için sergileniyor. Ellerini kaygan vücudunda gezdirirken koyu renk gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, köpükler oluşuyor, kollarından aşağı damlıyor. Bacaklarından. Kalçalarının arasına uzanıp kendine dokunuyor, dudakları zoraki bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Coy. Alaycı.

Ona doğru gidiyorum. O daha da uzaklaşıyor. Banyo uzadıkça uzuyor. Uzanıyorum ama hiçbir şeye dokunamıyorum. Hiç bitmeyen uzun bir koridora dönüşüyor ve ona doğru koşup adını söylüyorum ve arkasını döndüğünde artık Summer değil.

Bu kasabalı. Gülümsüyor, gözleri kızarıyor.

Soğuk terler içinde uyandım ve bunun ne olduğunu merak ettim. Gerginim. Tamamen uyanık. Günlüğü yatağımın başucunda bıraktığım yerden alıp açıyorum ve kaldığım yeri buluyorum.

Okul yılının sonuna yaklaşıyoruz ve girişleri daha seyrek. Çeşitli faaliyetlerle meşgul ve ben de aynı şeyleri yaptığımı hatırlıyorum.

Okudukça beni endişelendiren bir günlük kaydı var. Tekrar ve tekrar.

Ona ne söylersem söyleyeyim beni yalnız bırakmıyor. Beni izleyeceğinden korkmadan duş alamıyorum. Kapıyı kilitliyorum ama o hala içeri giriyor. Nefes alışını duyabiliyorum. Ses gittikçe yükseliyor ve ne yaptığını anlıyorum. Mia mastürbasyon yaptığını söylüyor. Beni izlerken kendine dokunuyormuş, ki bu çok iğrenç.

O benim kardeşim. Üvey kardeşim, ama yine de! Onu yıllardır tanıyorum. Uzun zamandır aynı evde yaşıyoruz. Onu öyle düşünmüyorum. Biraz iğrenç ve tuhaf biri ama bence bütün erkekler böyledir. Diğer çocuklardan daha kötü, çünkü çok sessiz, nerede olursam olayım hep beni izliyor. Bana en bariz şekilde dokunuyor.

Suyu her kapattığımda Y banyodan çıkıyor ve bazen halüsinasyon görüp görmediğimi merak ediyorum. Hayal ediyorum. Anneme söylemek istiyorum ama muhtemelen bana inanmayacak. Ya da beni hiçbir şeyi büyütmekle suçlayacak, ki her zaman böyle der.

Belki de hiç duş almamalıyım. O zaman beni iğrenç bulur ve sonunda yanıma gelmekten vazgeçer.

Son bölümü her okuduğumda içimde bir endişe beliriyor. Bu, üvey kardeşin üvey kız kardeşini istemesinin ve biraz şehvetle eğlenmesinin ötesine geçiyor. Aralarında üç yıl vardı. O daha iyi biliyordu. Adam bunu yapmaya başladığında kız neredeyse çocuktu.

Saatin ne kadar geç olduğuna ve ders için ne kadar erken kalkmam gerektiğine rağmen okumaya devam ediyorum.

Belki atlarım.

Sıcak bir Haziran akşamı hakkında tanıdık bir yazı var. Benim de yaşadığım bir gece.

Bir çocukla tanıştım. Çok ateşliydi. Ve çok da soğuktu. Kötü. Bana fahişe dedi. Bunu kim yapar ki? Ve çok da ciddiydi. Annem gibi olduğumu söyledi ve babasıyla ilişkisi olduğunu iddia etti. Buna inanmak istemiyorum. Jonas'ı gerçek babam gibi seviyorum ve eğer aptal bir ilişki yüzünden evliliklerini bitirirse...

Jonas'ı ve hayatımızı çok özleyeceğim. O bize iyi bir hayat veriyor. Ama belki de öğrenirse bu iyi bir şey olur. Beni Yates'ten uzaklaştırabilir. Ama ondan ya da sorunlarımdan bahsetmek istemiyorum.

Çocuk hakkında konuşmak istiyorum.

Uzun boyluydu. Güzel buz mavisi gözleri vardı. Beni öptüğünde aletini hissettim. Sertti, karnıma bastırıyordu ve ben ona dokundum. Dokundum! Gerçekten değil, sadece kıyafetlerinin üzerinden. Dili yumuşaktı ve ağzımın içinde verdiği his hoşuma gitti. O benim ilk gerçek öpücüğümdü ve midemin bulanmasına neden oldu. Dilini benimkine sürttüğünde tüm vücudumu bulanık hissettirdi. Sanki vücudum bana değil de başka birine aitmiş gibiydi. Ona mı?

Kendime aittim, bunu biliyorum ama bir erkeğe böyle bastırılmak ve onun beni öpüp durmasına izin vermek çok iyi hissettirdi. İçtiğim şampanya yüzünden başım zaten dönüyordu, belki de öpücükten değil, alkolden kaynaklanıyordu. Bilemiyorum. Sadece hoşuma gitmişti. Eğlenceli bir partiydi.

Derin bir nefes alıyorum ve günlüğü kapatıp yanımdaki yatağa fırlatıyorum. Değerlendirmeyi başardığım tek şey bu. Birkaç paragraf, çoğunlukla öpüşmemiz ve sikimi nasıl hissettiğiyle ilgili. O gece onunla karşılaşmamız tüm hayatımı değiştirmiş gibi geliyor. O zamanlar genç ve öfkeliydim ve babamın sadakatsizlikleri için başkasını suçlamaya hevesliydim. Onu suçlamak, mükemmel olmadığını kabul etmek anlamına gelirdi ve ben bunu yapmak istemiyordum. Henüz istemedim.

Annesini ve onu suçladım. Bu yüzden ona fahişe dedim. Ne yapacağını görmek istedim. Nasıl tepki vereceğini. Onu incitmek istedim, çünkü acı çekiyordum ve kimse bunu görmüyordu. Hiç kimse görmedi.

Onun yerine gözleri parladı ve nefes alış verişi hızlandı. Onu duvara yasladım ve bana kolayca teslim oldu. Beni öptü. Bana sarıldı. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yokken bana nasıl öpüşüleceğini öğretti.

O bir gece her şeyi değiştirdi. Tıpkı onun gibi birini bulmak istedim ama asla bulamadım. Yaşlandıkça daha da sinirlendim. Görmemem gereken şeyleri gördüm. Yapmamam gereken şeyleri de yaptım. Kimse beni durdurmadı, ben de devam ettim.

Ben hala gidiyorum. Artık kimse beni durduramaz. Kesinlikle Summer değil.

Onunla ne yapmak istediğimi düşünüyorum ve bu beni gülümsetiyor.

Görünüşe göre seks konusunda kötü anıları var. Belki ona bir iyilik yapabilirim. Yardım et.

O pislik üvey kardeşiyle paylaştığı tüm eski anıları silip yerine beni koyacak. Ve onunla.

Biz.

ON ALTI

YAZ

DÖRT GÜN. Dört gündür beni görmezden geliyor ve bu çileden çıkarmanın da ötesinde. Benimle iletişime geçmesini istediğimden değil.

Ben bir yalancıyım. Tabii ki benimle iletişime geçmesini istiyorum. Cumartesi gecesi beni muhtaç, titreyen bir halde çitlere yaslanmış halde bıraktı. Tehditlerine rağmen. Bana agresif bir şekilde dokunmasına rağmen. Benimle konuşmasına rağmen. O korkunç bir insan, ama nedense *benim* korkunç insanımmış gibi geliyor. Beni tamamen yalnız bırakmak için neden bu kadar çok talepte bulunduğunu bilmiyorum.

Beni yok eden şey öpücüktü. Dudakları bir silah ve benimkilere dokunduklarında kayboluyorum. Zayıf düşüyorum. Öpücüğünü düşünüyorum. Parmakları boğazımda. Benimkine bastırdığı sert vücudunu. Sadece onu düşünmek bile tüm vücudumu ağrıtıyor.

Pazartesi sabahı Honors English'e onun tepkisinden endişe duyan bir dağınıklıkla gittim.

Ortaya çıkmıyor.

Ders arasında koridorda yanından geçiyorum. Onu yemekhanede görüyorum. Bana doğru bakmıyor bile. Bakışları sanki ben orada yokmuşum gibi üzerimde geziniyor. Günün geri kalanında da böyle. Bu hafta şimdiye kadar her gün. Sonunda ben de ona aynısını yapıyorum. İşime devam ediyorum. Koridorlarda, sınıflarda, kampüste başım dik yürüyorum.

Onu da anlaşmasını da sikeyim. Bana bir çeşit ders vermeye çalışıyor ama ben anlamıyorum. Ne zaman ne isterse yapmaya istekli olmamı istedi ve sonra benimle uğraşmıyor bile.

Kafa karıştırıcı. Kafa karıştırıcı.

Pazartesi günü Sylvie'yi gördüm. Öğle yemeğini ve çalışma saatlerini benimle kütüphanede geçirdi. Fısıldaşarak ve dedikodu yaparak. Ona Whit'i sormak istedim ama ağzımı kapalı tuttum. Ve pazartesiden sonra Sylvie'yi bir daha görmedim. Sadece bir kez daha hasta olduğunu ve artık bu kampüste bir hayalet olduğunu varsayabilirim. Bir an oradaydı. Sonra, gitti.

Onu özlüyorum. O benim tek arkadaşım.

Whit Lancaster ve onun bitmek bilmeyen saçmalıkları hakkında endişelenmek yerine okula konsantre oluyorum. Yazmam gereken bir ödevim var. Bitirmem gereken birkaç proje. Şaşırtıcı bir şekilde, okuldaki hiç kimse artık bana kötü davranmıyor. Bu bir rahatlama ama yine de anlamıyorum. Whit köpeklerini geri mi çağırdı? Tüm gereken bu mu? Bir parmak şıklatmasıyla beni rahat mı bırakacaklar?

Bu kampüste o kadar çok güce sahip ki, akıllara durgunluk

veriyor. Dehşet verici.

Tanımlanamayan bir numaradan bir mesaj geldiğinde dizüstü bilgisayarımda ödevim üzerinde çalışıyordum. Kaşlarımı çatarak açtım.

Odama gel. 9:00 WAL

Karnımda heyecan kıvılcımları. Bacaklarımın arasında. Çağrıldım.

Nihayet.

Mesajlarına cevap vermiyorum. Ne anlamı var ki? Muhtemelen bana cevap vermezdi zaten. Ortaya çıkmamı bekliyor ve ben de çıkacağım. O günlüğü geri almak için ne gerekiyorsa yapacağım. Orada çok fazla suçlayıcı kanıt var. Kimsenin bilmesini istemediğim şeyler. Eğer öğrenir ve bu bilgiyi sızdırırsa? İşim biter.

Mahvolmuş.

Eminim onun da istediği tam olarak budur.

Hafta içi akşam saat 10'da mesai bitiyor, bu yüzden odamdan çıkarken ya da genel olarak yurttan çıkarken hiçbir sorun yaşamıyorum. Zor olacak şey binaya geri dönmek. Binaların ne kadar eski olduğu düşünüldüğünde güvenlik en iyisi değil ve yapıyı, eski dünya hissini falan filan yok etmek istemiyorlar, ama yine de. Kameralar var ama Sylvie ve ben, ondan benim için bilgisayar korsanlığı sihrini kullanmasını isteyecek kadar yakın arkadaş değiliz.

Ayrıca, eğer istekte bulunursam, o zaman sorular sormaya başlayacaktır. Ve onlara cevap vermek istemem.

Şansımı deniyorum ve yakalanmamak için dua ediyorum.

Koşuya çıkacakmışım gibi giyinmişim, tıpkı onu yağmurda bulduğum gece giydiğim gibi. Tayt, Nike ve kapüşonlu bir tişört. Tek fark sütyen giymemiş olmam. Külot da yok. Kıyafetlerimin altına seksi bir şeyler giymeyi düşündüm ama o konuda pek bir şeyim yok. Ayrıca, eminim sadece kolay erişim istiyordur.

Süitinin bulunduğu binaya giriyorum. Burası eskiden personelin kaldığı yerdi ama artık danışmanlar ve güvenlik dışında burada çalışan kimse kampüste yaşamıyor. Onlar da başka bir binada kalıyor.

Şu anda bu binada yaşayanlar sadece Whit ve Sylvie ve zamanın yarısında o da ortalıkta yok. Odaların geri kalanı depo olarak kullanılıyor ya da boş duruyor. Kullanılmıyor.

Boşa gitti.

Hangi odanın onun odası olduğundan emin olmadan karanlık koridorda yürüyorum. Sylvie odasındaysa diye dikkat çekmek istemediğimden adımlarımı hafif atıyorum. Şu anda karşılaşmak isteyeceğim son kişi o.

Bir kapı aniden açılarak koridora ışık girmesine izin veriyor ve ben tamamen duruyorum, onun ortaya çıkıp çıkmayacağını görmek için bekliyorum.

Ama kimse görünmüyor. Kimse de konuşmuyor. Yine de kapı açık kalır.

Tekrar hareket etmeye başladım, yavaşça. Temkinli bir şekilde. Kimse nefes alışımı duymasın diye dudaklarımı birbirine bastırıyorum, o altın ışık huzmesine gittikçe yaklaşıyorum

yere dökülen. Işığa doğru bir adım atıyorum ve sonra o orada, kapı aralığını dolduruyor.

Bana ters ters bakıyor.

"Geç kaldın." Sesi düz. Bakışları sıcak.

Kapüşonumun ön cebini yokluyorum ama boş. Bir aptal gibi, telefonumu yanıma almamışım. Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

"Ne kadar? Bir dakika mı?" Kendimi alıngan hissederek meydan okuyorum.

Dudakları bir çizgi halini alıyor. "Kesin konuşacak olursak, üç dakika."

Gözlerimi deviriyorum, tavrım gerginliğimi maskeliyor. "Hayal kırıklığına mı uğradın? Gitmemi mi istiyorsun?"

Ben uzaklaşmaya başlıyorum ve o odadan çıkıyor, eli omzuma yerleşiyor. Dokunuşu yakıyor, beni olduğum yere kilitliyor ve ona baktığımda çoktan beni izlediğini görüyorum. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Bir anlaşmamız var, unuttun mu?"

Parmaklarını üst koluma doluyor ve bana içeri kadar eşlik ediyor, kapıyı arkamızdan kapatıyor ve kilidi çeviriyor. Odaya göz gezdiriyorum, yavaş ve ürpertici bir nefes alarak her şeyi içime çekiyorum.

Benim tek kişilik odam, kızların paylaşmak zorunda olduğu odalardan daha büyük ama burası devasa. Odanın ortasında büyük boy bir yatak var. İki komodin, iki şifonyer. Yatağın karşısında duvara dayalı bir boy aynası. İçinde dev bir iMac bilgisayar olan bir masa. Düz ekran televizyonlu bir oturma alanı ve bir kanepe. Ağzına kadar gerçek kitaplarla dolu bir kitaplık. Bağlantılı banyoyu ve bir dolabı görebiliyorum. Burada ihtiyacı olan her şey var.

"Onaylıyor musun?" diye soruyor, sesi küçümseyici.

Yüzümü ona dönüyorum. "Gerçekten güzel," diyorum

dürüstçe. "İş görür."

Yatağa doğru yürüyüşünü izliyorum. Açık gri Lancaster Prep eşofman altı ve omuzlarına ve göğsüne yapışan siyah bir tişört giymişti,

sahip olduğu her kası sergiliyor. Yüzü bana dönük bir şekilde yatağın kenarına yerleşiyor, bacaklarını iki yana açmış, ellerini arkasında birleştirmiş, muhteşem yüzünde sıkılmış bir ifadeyle beni düşünüyor.

"Soyun," diyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Hemen işe mi başlıyorsun?"

"Arkadan konuşmak yok. Senden ne istersem, ne zaman istersem yapmayı kabul ettin." Duraklıyor. "Şimdi soyun."

Bakışlarım onunkilerden hiç ayrılmadan ayakkabılarımı çıkardım ve çoraplarımın da onlarla birlikte kaymasına izin verdim. "Belki de beni soymanı istedim."

"Bu senaryoda seçim yapma hakkın yok," diyor, boş bakışları beni tedirgin ediyor. "Oyalanmayı bırak."

Sert ses tonu omurgamı öfkeyle sertleştiriyor ve tereddüt etmeden kazağı çıkarıp yere fırlatıyorum. Bakışları göğsüme yerleşiyor ve benimkine dönmeden önce bir an orada kalıyor.

"Devam et."

Dönüyorum, sanırım mütevazılığımı koruyor gibi yapıyorum ama aslında çıplak kıçımı görmesini istiyorum. Taytımın bel bandını kavrıyorum ve eğilip bacaklarımdan aşağı çekiyorum, umarım bu manzara hoşuna gider. Ayağa kalkmadan önce tozluklarımı ayağımla kenara iterek yolun geri kalanını tamamlıyorum.

"Arkanı dön." Sesi bıkkın geliyor. Onu ne kadar kızdırdığımın tadını çıkarıyorum. Muhtemelen çok fazla.

Yavaşça arkamı dönüyorum ve yüzümü ona dönüyorum, vücudumu hiç saklamadan. Tıpkı bunu son kez yurt odamda yaptığımız gibi. Ama şimdi avantaj onda. Benim çıplaklığıma karşı tamamen giyinik. Ellerimi kalçalarıma koyuyorum, onun beni düşündüğü kadar ben de onu düşünüyorum, ikimiz de sessiziz. Dümdüz yüzler. Sönük bakışlar. Gülümseme yok.

Hiç duygu yok.

"Buraya gel," diyor sonunda, alçak sesi sinir uçlarımda dalgalanıyor.

Yatağa yaklaşıp tam önünde duruyorum. Dizlerimin üzerine çökmemi istemesine tamamen hazırım. Ağzımı sikerek ve yüzüme boşalarak beni tamamen aşağılamak isteyeceğinden eminim.

O hasta. Daha mı kötü?

Zihnimdeki görüntü beni tahrik ediyor.

"Üstüme çık." Bacaklarını birbirine yaklaştırıyor ve sağ kalçasına vurarak beni istediği yeri gösteriyor.

Talebine şaşırarak kaşlarımı çatıyorum, bacaklarımı iki bacağının üzerinde sallıyorum, ellerimi geniş omuzlarına koyuyorum, merkezim tam üstüne yerleşiyor. Kalın eşofmanının altındaki sikinin amıma sürtündüğünü hissedebiliyorum ve içimi bir istek dalgası kaplıyor. Bu iş bitmeden pantolonunda ıslak bir nokta bırakmak zorundayım.

İri ellerini belime yerleştiriyor, parmakları çıplak tenimi yakıyor gibi görünse de dokunuşu hafif. Her zamanki gibi tüylerim diken diken oluyor ve yüz yüze oturuyorum. Bundan sonra ne yapacağımdan emin değilim.

Tek kelime etmeden burnuyla yanağımı okşuyor, samimi dokunuşu keskin bir nefes almama neden oluyor. Ağzı kulağıma dayanıyor ve nefes alışını duyabiliyorum. "Kokunu alabiliyorum," diye mırıldanıyor. "İşte."

Burnunu boynuma sürtüyor.

"Ve burada."

Aramıza uzanarak elini amımın üzerine koydu ve beni kavradı.

Omuzlarını daha sıkı kavrıyorum ve başımı eğip göğüslerimin yükselip alçalmasını izliyorum. Aceleyle aldığım her nefeste yükselip alçalıyor. Meme uçlarım sert, ağrıyan noktalar ve onları en son ne zaman emdiğini hatırlıyorum.

"Şimdi ne yapmamı istiyorsun?" Elini bir kez daha kalçama yerleştirdiğinde soruyorum.

"Kıpırdama," diyor, ağzı kulağımın hemen altındaki hassas deride geziniyor. Bir an sessiz kalıyor, nefeslerimiz birbirine karışıyor, birbirine ayak uyduruyor. "Bunu duyuyor musun?"

"Ne?" Zayıfça sordum.

"Kalbin atıyor." Whit göğsüme dokunuyor, parmakları göğüslerimin arasında duruyor. "Çok sert, Savage. Seni hâlâ korkutuyor muyum?"

Yavaşça başımı kaldırıyorum, bakışlarım onunkilerle buluşuyor. Alt dudağımı ısırıyorum ve bir kez başımı sallıyorum.

Whit gülümsüyor ve elinin tersiyle meme uçlarımı okşuyor. "Şu anda sana gerçekten ne yapmak istediğimi söylesem, çığlık atarak odamdan kaçarsın. Asla geri dönmek istemezsin. Hayatının sonuna kadar kâbuslarına girerim."

Sözleri ve arkasındaki vaat karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Anlat bana."

Gülümsüyor ve bu manzara nefesimi kesiyor. Bunu pek yapmamasına şaşmamalı. Kesinlikle yıkıcı. "Tenini işaretlemek istiyorum."

"Ne ile?"

"Ağzım." Eğilip dudaklarını çeneme değdiriyor. "Dişlerim." Beni oradan ısırıyor. "Ellerim." Kalçalarımı daha sıkı kavrıyor, tenime bastırıyor. "Seni bağlardım, çok sıkı. O zaman benden asla kaçamazsın."

"Ben istemezdim," diye itiraf ediyorum usulca.

Başını bir kez daha kaldırıyor, o buz mavisi gözleri bana bakıyor, sanki ruhumun derinliklerini görebiliyormuş gibi. Siyah ve karanlık, tıpkı onunki gibi. Sözleri bir tehdit gibi gelmiyor.

Onlar bir söz. Yerine getirmesi için çaresizce beklediğim bir söz.

"Seni yatağa bağlardım. Ellerini. Ayak bileklerini. Genişçe yayılmanı, o güzel amcığını tamamen sergilemeni isterdim. Sadece benim için." Dudaklarını boynumda gezdiriyor ve ben gözlerimi kapatıyorum, tüm vücudum bir sonraki söyleyeceği şeyi beklerken karıncalanıyor. "Ama ben olsam dokunmazdım. Henüz değil. Uzun bir süre dokunmam. Önce ağlamanı isterim. Hıçkırarak. Oraya dokunmam için yalvarmanı. Gelmene izin vermem için."

Ağzı boynumun omzumla birleştiği yeri sertçe emiyor. Acı verici bir şekilde. Parmaklarımla omuzlarını sıkıyorum, acının tadını çıkarıyorum. "Her yerine dokunurdum," diye devam ediyor. "Seni aklından çıkarırdım

Beni istiyordun. Yatağın her yerine damlardın. Ağzımı karnında gezdirirdim. Uyluklarının içinde. Kıçının her yerine. Seni öper, ısırır ve morluklar bırakırdım."

Ona doğru kayıyorum, yaklaşabildiğim kadar yaklaşıyorum ve elleri kıçımı avuçlamak için aşağı kayıyor. "Bana bak," diyor. Dediğini yapıyorum, bakışlarım onunla kilitleniyor, tüm bedenim onun için yanıyor. "Bu gece seni becermemi ister misin?"

Başımı öfkeyle sallıyorum ama kelimelerimi bulamıyorum.

"Kendini boşalt o zaman." Kıçımı bırakıp arkasına uzanarak ellerini yatağa dayadı. Yeni pozisyonu kalçalarını yukarı kaldırıyor, kalın siki eşofmanının önünü zorluyor ve içime bastırıyor. "Sana dokunmayacağım. Seni öpmeyeceğim. Beni kullanmanı istiyorum."

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Yaratıcı ol, Savage." Sırıtıyor ve kalbim duruyor. "O ıslak amını sikimin her yerine sür. Bana ne istersen yap ama sana dokunmayacağım. Seni öpmeyeceğim de. Ve sakın kıyafetlerimi çıkarmaya kalkma. Anladın mı?"

Bu benim için tam bir işkence olacak ve o da bunu

biliyor. Onun için de işkence olacak.

Eğilip ağzımı onunkine dayadım ve fısıldadım: "Anladım."

İrkilmiyor bile. Sadece o soğuk, değerlendirici bakışlarıyla beni izliyor. Ayaklarımı yere bastırıyorum, sadece ayak parmaklarım yere değene kadar yukarı kaldırıyorum, gövdem öne doğru itiliyor. Kalçalarımı eğiyorum, amımı eşofmanının önü boyunca kaydırıyorum. Yukarı ve aşağı.

Yukarı ve aşağı.

Beni titretiyor.

Başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ve utanmadan ona sürtünüyorum. Göğüslerim yukarıda, meme uçlarım tavanı gösteriyor, kalçalarım titriyor, pozisyondan dolayı zorlanıyor ve oh lanet olsun, çok iyi hissettiriyor. Klitorisim eşofmanının dikişine sürtünüyor, kalın siki hemen altında. Ellerim hala omuzlarını kavrıyor ve ben

Yemin ederim, tutuşumun altında daha da gerildiklerini hissedebiliyorum. Onu delirtiyor muyum?

Umarım öyledir.

Benden bir inilti kaçıyor, ardından bir sızlanma geliyor. Başımı bir kez daha ona bakacak şekilde eğiyorum ve ayaklarımı indiriyorum, gözlerimi açtığımda onun üzerine daha sıkı yerleşiyorum. Hâlâ beni izliyor, gözleri fırtınalı. Savaştığını bildiğim bir açlıkla dolu. Kalçalarımı döndürüyorum, ona karşı dönüyorum, hızımı artırıyorum.

Tek kelime etmiyor. Teşvik etmiyor. Hiçbir şey söylemiyor. Sadece bakıyor. Kayıtsız kalmaya çalışıyor ama ben çıplak bedenimi onunkine pervasızca sürterken nasıl yapsın? Kaslı vücudundaki gerginliği hissedebiliyorum. Gözlerinde kopan fırtınayı görebiliyorum.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, göz kapaklarım çırpınıyor. Onu izleyebilmek için açık kalmalarını istiyorum ama içimi dolduran hisler çok baskın. Göğsümü avuçlamak için omzunu bırakıyorum. Meme ucumu çimdikliyorum. Dudaklarımdan bir tıslama çıkıyor ve onları yalıyorum. Ağzımı açık bırakıyorum. "Siktir."

Yine de hiçbir şey yapmıyor. Yüzünde aynı ifadeyle beni izliyor. Bahçedeki güzel, soğuk heykeli. Soğuk. Hareketsiz.

Ama bu bir dış görünüş. Gözleri onu ele veriyor.

Yukarı kayarken nefesim kesiliyor, klitorisim onun sikinin başına çarpıyor. Oh evet. Tam oraya. Pamukla kaplı aletine sürtünürken, tüm vücudum gerilirken, nefesim boğazımda sıkışırken, serbest kalmaya çabalarken bir dizi kirli kelime beni terk ediyor. Çok yakın. Çok yaklaştım. Klitorisim kalp atışlarımla aynı anda zonkluyor ve bana çarptığında haykırıyorum.

Düşüyorum, orgazm etrafımı sarıyor ve beni aptallaştırıyor. Çığlıklarım havayı deliyor, tekrar ve tekrar, nefes nefese nefesler beni terk ediyor, kızgın bir kedi gibi onun üstüne sürtünürken, uyluk kaslarım gergin. Titriyorum. Tüm vücudum titriyor ve onu bir çapa gibi kavrarken parmaklarım tişörtünün kumaşına kıvrılıyor. Gitmesine izin verirsem yere düşeceğim.

Bittiğinde, yüksek sesle nefes vererek gözlerimi açıyorum.

Bakışlarımız buluştu. "Ayağa kalk," diyor sakince.

Titrek bacaklarımın üzerinde doğruluyorum ve eşofmanının önünü lekeleyen devasa ıslak noktaya bakıyorum. Ama hepsi benim suçum değil. Bunu o da yaptı. Aleti sızıntı yapıyor, biliyorum.

Kaşlarını çatarak yere bakıyor ve bakışları tekrar benimkine dönüyor. "Ortalığı dağıtmışsın."

"Ben dağınık bir kızım," diyorum, sesim cızırtılı, nefeslerim

düzensiz. "Çıkar şunları." Kendini işaret ediyor. "Dizlerinin üzerine

çök."

Ah, işte burada. Diz çöküp eşofmanının kemerine uzandım. Çekiştiriyorum ve o da kalçalarını kaldırıp, kalçalarını geçecek şekilde aşağı çekmeme izin veriyor. Aleti ortaya çıkıyor, düz ve kalın, ucu parıldıyor ve ıslak. Eşofmanını çıkardığında geri çekiliyorum. Tişörtünü çıkarmak için boynunun arkasına uzanıyor, ta ki o da benim kadar çıplak olana kadar.

Ve ne muhteşem bir manzara. Vücudu çok güzel. Bir sanat eseri. Zarif kaslar ve sıkı sinirler. O altılı karın kasları. Zayıf kalçaları, kalın uylukları ve o devasa siki.

"Benim sıram," diye fısıldıyor. "Yatağa uzan."

Kafam karıştı, bir kez daha ayağa kalktım ve yatağın yanına gittim. O da ayağa kalkıp diğer tarafa gidiyor. "Tam ortada, Savage. Acele et."

Yatağa uzandım, kalçalarımın arası yapış yapıştı, meme uçlarım sertleşti ve zonkluyordu. Klitorisime hafifçe dokunsa saniyeler içinde tekrar boşalabilirdim.

"Bacaklarını aç," diyor ve ben de otomatik olarak açıyorum, kendimi ona açıyorum.

Yatağın ucuna yerleşiyor, parmaklarını sikinin tabanına dolayarak okşamaya başlıyor. "Kendine dokun."

Kaşlarımı çattım.

"Ne dedin?"

"Dediğimi yap."

Elimi amımın üzerine koyuyorum, sıcaklık parmaklarımı yalıyor. "Şimdi ne yapmamı istiyorsun?"

"Her hareketine komuta etmem mi gerekiyor?" diye soruyor.

Bir şey demiyorum. Sadece bir sonraki

emrini bekliyorum. "Klitorisinin izini

sür," diyor, sesi alçak.

Sadece işaret parmağımı kullanarak yapıyorum. "Böyle mi?"

"Evet. Çok sert değil." Kendimi durduramayarak hemen hızımı artırıyorum. "Çok hızlı da değil. Dur."

Duraklıyorum, parmağımın ucundaki küçük et parçası

titreşiyor. "Elini çek. Seni göremiyorum."

Ne yapmamı istediğine bir türlü karar veremiyor. Elimi bırakıyorum, bacaklarımı hareket ettiriyorum, böylece ayaklarım yatağın üzerinde düz, dizlerim bükülmüş, bacaklarım hala açık, ona bir göz atıyorum. Aç bakışları kalçalarımın arasındaki noktaya yapışmış, kendini ciddi bir şekilde okşamaya başlamasını izliyorum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan ayağa kalktı, yatağın üzerinde süründü. Üzerimde sürünüyor. Omuzlarıma, boynuma, siki ağzımın tam önüne gelene kadar. "Bırak yüzüne boşalayım."

Bunu isteyeceğini biliyordum.

Hasta sikiş. Ama ben de

istiyorum.

Kendini öfkeyle okşuyor, homurtuları boğazında düğümleniyor. Çok yakınımda. Kokusunu alabiliyorum. Onu hissedebiliyorum. Aleti yüzüme değiyor ve dudaklarımı yalıyorum. Onları birbirine yapıştırıyorum. Gırtlaktan gelen bir inilti, sikinin başıyla ağzımı okşarken onu terk ediyor ve ben dilimi çıkarıp yalıyorum. Tadına bakıyorum. Onun tadına bakıyorum.

"Siktir, Summer." Kelimeleri boğuk bir nefesle çıkarıyor ve dölünün yüzüme çarptığını hissediyorum. Yanağıma. Dudaklarıma. Akıntılar halinde. Tekrar ve tekrar. Yüksek sesle inliyor ve ben gözlerimi açıp içimde kendini kaybederken onu izliyorum.

Benden.

Bittiğinde elini uzatıyor, parmaklarını kendi dölüne batırıyor ve

dudaklarıma sürerek şekillerini çiziyor. "O kadar mükemmel ki," diye fısıldıyor, iltifatı içimi aydınlatıyor.

Başka bir şey söylemeden yataktan kalkıyor ve beni orada bırakıyor. Tüm vücudum boşalma ihtiyacıyla zonkluyor ve menisi yüzüme bulaşıyor. Parmaklarımla silmeyi düşünüyorum ve elinde ıslak bir bezle döndüğünde tam da bunu yapmak üzereyim.

"Seni yıkayacağım." Sesi soğuk. Neredeyse klinik. Sanki o bir doktor ve ben de onun hastasıyım, az önce üzerine boşaldığı kız değil.

Yüzümdeki dölleri silerken gözlerimi kapatarak uzanıyorum ve kabul ediyorum. Dokunuşu kişisel değil ve tek kelime etmiyor. Sert nefes bile almıyor. Kendini tamamen kontrol ediyor.

Bu sinir bozucu.

İşini bitirdiğinde yataktan kalkıp banyoya geri döndü. Yan dönüyorum, başımı elimle destekleyerek etrafımı düşünüyorum. Oda tamamen karanlığa gömülmüştü ve keşke saatin kaç olduğunu bilseydim.

"Gitmelisin."

Derin sesini duyunca doğruldum ve loş ışıkta onu aramaya başladım. Onu bağlantı banyosunun açık kapısında, çırılçıplak ve kollarını göğsünün önünde kavuşturmuş halde buluyorum.

"Düşündüm ki-"

"Yanlış düşünmüşsün," diye araya giriyor, kapı çerçevesinden uzaklaşıp yatağa yaklaşıyor. "Seninle işim bitti." Eğilip giysilerimi kapıyor ve bana doğru fırlatıyor. "Giyin ve dışarı çık."

Yataktan fırlayıp dediğini yapıyorum, kıyafetlerimi olabildiğince hızlı bir şekilde üzerime geçiriyorum, tüm vücudum titriyor, ama şimdi farklı bir nedenden dolayı. Sahip olabileceğim tüm hoş duygular beni terk etti. Şimdi sadece öfkeliyim.

Öfkeli.

"Günlüğümü istiyorum," diyorum ona ayakkabılarımı giyerken, çoraplarımla uğraşmadan.

Gerçekten gülüyor, piç kurusu. "Bir dayak seansının günlüğünü geri getireceğini mi düşünüyorsun? Hiç sanmıyorum."

"Bana bok gibi davranıyorsun," diye tükürdüm ona, içimde akan acıdan nefret ederek. "Sanki değersizmişim gibi."

"Tanıdık, değil mi? Sen de kendine böyle davranmıyor musun?" Kaşlarını kaldırıyor.

Ellerimi yumruk yaparak ona doğru yürüyorum. "Sen benim hakkımda ne biliyorsun ki?"

"Bildiğinden daha fazla. Seni izliyorum. Bu kampüste sanki kimse sana dokunamayacakmış gibi dolaşıyorsun ama aslında kendine hiç değer vermiyorsun." Öne doğru bir adım atıyor, yüzünü bana yaklaştırmak için eğiliyor. "Kendi değerini bul Savage ve bana anlamsız bir mastürbasyondan daha değerli olduğunu kanıtla." Elini bana doğru salladı, umursamaz bir tavırla. "Şimdi defol."

"Senden nefret ediyorum," diyorum, sesim öfkeyle titriyor.

"Kendinden daha da nefret ediyorsun çünkü bunun her saniyesinden zevk aldın," diyor şeytani bir gülümsemeyle. "Şimdi git."

Başka bir şey söylemeden dönüp gidiyorum.

YEDİ

YAZ

CUMA ÖĞLEDEN SONRA ve ben kütüphanede her zamanki masamda tek başıma oturuyorum. Amerikan Hükümeti ders kitabım önümde açılmış, okumaya çalışıyorum ama gözlerim kaymak istiyor, bölüm çok sıkıcı. Ve dün gece Whit'le birlikte olduğum için yorgunum.

Biri beni yakalayacak diye korkarak kampüs boyunca odama doğru koştum. Neredeyse saat tam onda yurt binama döndüm. Görevli danışman içeri girdiğimde bana sert bir bakış attı ve yakalandığımdan emin olduğumu düşündüm.

"Neredeyse geç kalıyordun," dedi ve başının hemen üstündeki duvardaki saati işaret etti.

Saat tam ondu.

"Özür dilerim. Bir arkadaşımla ders çalışıyordum." İkna edici olduğumu umarak ona gülümsedim.

Sanırım öyleydim. Başka bir şey söylemeden odama dönmeme izin verdi.

Oraya öfkeli bir Incredible Hulk gibi girmediğim için minnettarım. Whit'le olan tüm o konuşma beni çok sinirlendirdi. Tavrı saçmalık. Kendim hakkında ne hissettiğimi nereden bilebilir ki? Özsaygımı yıkmaya mı çalışıyor? Çoğu zaman tavrımı övüyor ve şimdi de kendimi yeterince sevmediğimi falan mı iddia ediyor?

Tanrım, ona katlanamıyorum. O benim terapistim değil, bundan eminim. Kadınlara gerçek birer insan gibi değil de nesne gibi davranan psikopat bir seks düşkünü. Berbat bir şey.

Daha da mı berbat? Onu tekrar görmeyi ne kadar istediğimi. Eğer onun sorunları olduğunu düşünüyorsam, eminim ki benim de vardır.

Kendime, her şeye sinirlenerek kitabımı kapattım ve çabalarım için Bayan Taylor'dan bir sus payı aldım. Onu görmezden geliyorum, sırt çantamın fermuarını açıyorum ve ders kitabımı içine sokuyorum. Defterimi de oraya tıkıştırıyorum. Dersin başlamasına daha kırk dakika var ama bugün yapacağımız sınava hazır olmamın imkanı yok. Siktir et.

Ayrıca, Cuma öğleden sonra kim sınav yapar ki? Sadist pislikler, işte onlar.

Sırt çantamı kaptığım gibi kendime doğru çekiyorum ve kollarımı etrafına dolayarak başımı yastık gibi üzerine koyup gözlerimi kapatıyorum. Hızlıca kestireceğim. Kimse beni rahatsız etmeyecek.

Umarım.

Ama umutlar hayalperestler ve aptallar içindir, çünkü spontane uykumun sadece birkaç dakikasında birinin soyadımı fısıldadığını duydum. Bir erkek. Gözlerimi açıyorum ve Whit'in yığınların arasında durduğunu görüyorum. Başını sağa doğru eğerek yanına gelmemi istediğini gösteriyor.

Başımı kaldırıyorum, *hayır* kelimesini söylerken bakışlarım onunkilerden hiç ayrılmıyor.

Çenesi sıkılaşıyor ve masama doğru yürüyor, aşağılık hizmetkârına tepeden bakan bir lord gibi tepemde duruyor. Benim gibi. Ben onun hizmetçisiyim. Ne zaman isterse onu eğlendirmek için.

"Başka seçeneğin yok," diyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Ya şimdi benimle gelirsin ya da bedelini ödersin."

"Belki de bedelini ödemek istiyorum," diyorum ona sakince.

"Vahşi," diye adeta hırlıyor, derin sesi üzerime yıkılıyor.

Sanki kendimi kontrol edemiyormuşum gibi ayağa kalkıp ona doğru gidiyorum. Bununla savaşmanın bir anlamı yok. Onunla savaşmanın. Ne yaparsak yapalım, ne kadar karşı çıkarsam çıkayım. Olacak.

Gerçekleşiyoruz.

Bana ulaşabildiği anda elimi tutuyor, parmakları benimkilere dolanıyor ve beni sonsuz kitap sıralarının derinliklerine doğru sürüklüyor. Önce sola, sonra sağa dönerken beni sürüklemesine izin veriyorum. Sonra bir sola daha. Kütüphanenin o kadar derinlerine iniyoruz ki, binayı çevreleyen devasa pencerelerden hiçbir ışık göremiyorum. Herhangi bir ses de duyamıyorum. Sadece üstümüzde asılı duran sarkıt lambaların elektrik uğultusu ve kulaklarımda uğuldayan kanımın sesi.

Whit yüzünü bana dönüyor, beni kitapların arasına sıkıştırıyor, vücudu o kadar yakın ki benimkine değiyor. Ona bakarken başımı yukarı kaldırıp meydan okuyorum. "Ne istiyorsun?"

Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle

kıvrılıyor. "Külotun." Gözlerimi deviriyorum.

"Ciddi misin?"

Başını sallıyor. Yüzü doğrudan yüzüme gelecek şekilde eğiliyor, dudakları birbirine yaklaşıyor ve fısıldıyor: "Henüz değil."

"Neden olmasın?"

"Önce onları güzelce ıslatmak istiyorum," diyor ağzı benimkine değmeden hemen önce.

Dudakları elektrikli, aramızda enerji kıvılcımları çakıyor. Dün gece arzuladığım şey buydu ve o bana bunu vermedi. Çok soğuktu. Mesafeliydi. Sinir bozucuydu. Öpüşmek yok. Yakınlık yoktu. Gelmiş olabilirim, ama bu benim için yeterli değildi.

Bunu istedim. Ağzı benimkinin üzerinde. Beni yutmasını. Bir öpücük samimidir. İnsanları yakınlaştırır, yabancıları bile. Gerçekten öptüğüm ilk erkek oydu ve o zamandan beri onun tadına bağımlıyım.

Dudaklarımı onun girişi için ayırıyorum ve dili benimkine doğru kayıyor, daireler çiziyor. İtiyor. Ağzının içinde inliyorum, ellerim ona uzanıyor, göğsüne dayanıyor, üniforma ceketinin yakalarına kıvrılıyor. Ellerini eteğimin altından geçirip kıçıma koyuyor, etimi yoğuruyor ve beni içine çekiyor.

Pantolonunun altı sertleşmiş. Tabii ki öyle. Birlikteyken ne zaman değil ki? Bunu ona yaptığımı bilmek beni güçlü hissettiriyor. Güçlü. Bana ne kadar kötü davranmasına, ne kadar zalim ve kayıtsız olmasına rağmen, onu hala etkiliyorum.

Jonas bana "Bilgi güçtür" derdi. Ve çok haklıydı. Sadece böyle bir şey için geçerli olacağını hiç düşünmemiştim.

Whit küçük bir çabayla beni kaldırıyor ve bacaklarımı beline dolayarak ona yapışıyorum, beni tüketmesine izin veriyorum.

Onu hemen geri tüketiyorum.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca öpüşüp duruyoruz. Ağzımı yalayıp yutmayı hiç bırakmıyor. Sanki tüm bu enerji onun içinde bastırılmış, dışarı çıkmak için can atıyor. Ve ben de daha fazlasını isteyen bir alıcıyım.

"Dün gece yeterli değildi," diye mırıldanıyor öpüşmeyi kestikten sonra.

Hiçbir şey söylemiyorum, boynumdan aşağı doğru yalayarak indiğinde bir iç çekiyorum.

"Seni düşünmeden duramıyorum," diye devam ediyor, sesi sert. Sinir dolu. "Beni delirtiyorsun."

İçimden küçük bir kahkaha yükseliyor ve atkuyruğumun ucundan çekiştirerek yüzünü yüzüme dayıyor. "Ve iyi anlamda değil."

Ona ters ters bakıyorum, kalbim hızla çarpıyor, dudaklarım öpücüklerinden şişmiş. Bakışları ağzıma düşüyor, orada oyalanıyor ve eğilip dişlerini alt dudağıma geçiriyor. Daha sert. Daha sert. Ancak benden bir inilti kaçana ve derimi yırttığına yemin edene kadar sonunda tutuşunu bırakıyor.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum, çünkü aklıma gelen tek şey bu.

"Ben de senden nefret ediyorum Savage," diye karşılık veriyor kayıtsızca, beni yere indiriyor ve benden uzaklaşmadan önce ellerini bedenimden çekiyor. "Şimdi külotunu çıkar."

Gözlerimi ondan ayırmadan eteğimin altına uzanıp iç çamaşırlarımı yırtıyorum, iç çamaşırlarımdan beceriksizce sıyrılıyorum ve neredeyse devriliyordum. İç çamaşırımı göğsüne doğru itmeden önce uzanıp elimi rafa dayıyorum. Siyah pamuklu topu yakalıyor ve parmaklarını kasıklarına sürtüyor.

"Islak." Burnuna götürür ve içine çeker. "Tıpkı senin gibi kokuyor."

"İğrençsin amına koyayım," diye tükürüyorum ona, tek kelimesini bile kastetmediğim halde. Onun külotumu koklamasını izlemek beni daha da ıslatıyor. Tanrım, ben de en az onun kadar ahlaksızım. Eğer dikkat etmezsem, kalçalarımdan aşağı damlayabilir ve hâlâ derse gitmem gerekiyor.

Kahretsin, hala bir sınava girmem gerekiyor.

"Hoşuna gitti," diyor bilerek. "Bu hafta sonu gidiyorum."

Hayal kırıklığı içime çöküyor ama dışarıya karşı kararsız kalıyorum. "Ne utanç verici."

"Beni özleyecek misin?" diye soruyor.

"Milyon yıl geçse de olmaz." Kendimi cesur hissederek yanından geçmeye çalışıyorum ama bir eliyle beni tutuyor, diğer eliyle de külotumu cebine tıkıyor.

Sırıtıyor. "Beni özleyeceğinden eminim."

"Rüyanda görürsün," diye karşılık veriyorum, bu kadar doğru konuşmasından nefret ederek.

"Yapacaksın." Vücudunu bedenime bastırarak beni sıkıştırıyor. "O dar yatağında yalnız olacaksın, birlikte olduğumuz anılara dokunacaksın. Kendini boşalttığında adımı haykıracaksın ama bu yeterince iyi olmayacak. Ben orada olmadan olmaz." Burnuyla yanağımı okşuyor, bu dokunuş tuhaf bir şekilde tatlı. Neredeyse rahatlatıcı. "Parmaklarıma derinlerinde ihtiyacın var. Ağzıma, ıslak amcığında dilime."

Sertçe yutkunuyorum, ağzının kulağımda durana kadar yüzümde gezindiğini hissettiğimde gözlerim kapanıyor. "Sen benim için yaratılmışsın, biliyorsun. Sen de en az benim kadar hasta ve berbat durumdasın."

Titriyorum. Ürpertici bir nefes beni terk ediyor ve kulağımı ısırarak inlememe neden oluyor. "Geri döndüğümde, seni becereceğim."

Onun sözleriyle içimde bir heyecan uyanıyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Seni ilgilendirmez," diyerek alaycı bir tavırla benden uzaklaştı. "Hediye için teşekkürler."

Dönüp beni orada bırakıyor ve arkasına bile bakmadan uzaklaşıyor. Bir yaprak gibi titreyerek gidişini izliyorum, onun için bu kadar kolay bir

şekilde...

Beni terk et.

Tipik. Sonunda hepsi beni terk etti. O da

diğerleri gibi.

Terk ettiğim masaya geri dönmeden önce birkaç dakika bekliyorum. Sırt çantam hâlâ dokunulmadan orada duruyor ve Whit sayesinde artık kimsenin beni rahatsız etmediğini biliyorum. Bunu takdir edebilirim, ama en başta beni rahatsız etmelerinin tek nedeni...

Whit yüzünden.

Bir şekilde hem koruyucum hem de kabusum oldu. Uyuyor.

Eşyalarımı alıp banyoya gidiyorum ve kendimi toparlamaya çalışıyorum. Berbat haldeyim. Saçlarım atkuyruğumdan dökülüyor ve ellerimi yıkadıktan sonra düzeltip kendimi inceliyorum. Gözlerim ışıl ışıl ve biraz da vahşi. Yanaklarım pembe ve dudaklarım hala şiş, hepsi öpüşme seansımızdan. Bana bu kadar kötü davranırken neden onu istiyorum? Neyim var benim böyle? *Hep sahip olamayacağımız şeyleri isteriz* senaryosu mu bu?

Bilmiyorum, ama mesele şu ki, ona sahip olabilirim. Ona sahip oldum. İstediğim her şekilde değil ama oraya doğru gidiyoruz. Seks yapacağız. Whit'in bedenimde olmasının nasıl bir his olduğunu öğreneceğim.

Bu düşünce bile amımı sıkıyor ve bana burada iç çamaşırsız durduğumu hatırlatıyor. Kampüste yürürken güçlü bir esinti gelip eteğimi yakalayabilir ve herkes beni görebilir.

Umurumda değil.

Banyo kapısı açılıyor ve Caitlyn içeri giriyor. Bakışlarımız birleşiyor ve gözlerini devirerek ellerini yıkamak için benimkinin yanındaki lavaboda duruyor. Onu pervasızca izliyorum, içimi kızgınlık kaplıyor. Bir saniye önce arkadaşımdı, şimdi ise düşmanım. Anlamıyorum.

Bu okuldaki insanların hiçbirini anlamıyorum. Doğruyu söylemek gerekirse hepsi berbat.

"Neye bakıyorsun sen?" diye tersliyor beni.

"Sana hiçbir şey yapmadım ama yine de benden nefret ediyorsun," diyorum dürüstçe.

Musluğu kapatıyor ve kağıt havlu dispenserine gidip bir parça koparmadan önce ellerini lavaboya doğru silkeliyor. Ellerini siliyor, sırtı bana dönük ve ben onun yanıtını bekliyorum. Bu bir çeşit oyalama taktiği olmalı.

Her neyse. Hala zamanım var.

Sonunda Caitlyn bana dönüyor, yüzü bomboş. Bu okuldaki hiç kimsenin duyguları yok, yemin ederim. "Senden nefret etmiyorum."

Basit ifadesi beni şaşırttı. "Sana inanmıyorum."

Omuz silkiyor. "Bu doğru. Sana karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Benim sorunum, Whit'in seninle neden bu kadar ilgilendiğini anlamamam."

"O ilgilenmiyor-"

"Doğru olmadığını bildiğin halde öyle olmadığını söyleyerek canını sıkma. Restoranda sana nasıl baktığını gördüm. Bu kampüsteki herkesten senin hayatını tam bir kâbusa çevirmelerini istedi, sonra da dönüp hepimizi kovdu," diyerek şüphelendiğim her şeyi itiraf etti. "Sana karşı bir şeyler hissediyor ve arkadaşları ve ailesi dışında kimseye karşı bir şey hissetmiyor. Hele bir kıza karşı asla. O bir kullanıcı."

Ona öylece bakıyorum, söyledikleri karşısında afallamış durumdayım. Sadece daha önce kimsenin bunu bu kadar bariz bir şekilde söylediğini duymamıştım.

Caitlyn, Whit'i mükemmel bir şekilde tarif ediyor.

"Peki neden sen?" diye soruyor ben bir şey söylemeyince. "Anlamıyorum. Kimse anlamıyor. Sen özel biri değilsin. Bu arada alınma ama senden neden bu kadar etkilendiğini anlamıyorum. Sen kimsin ki?"

Whit'i ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum, ailesinin evindeki partide. O zaman mı başlamıştı? Daha on dört yaşındayken mi?

"Ben hiç kimseyim," diyorum sonunda, kapıya doğru ilerlerken. "Benim bir önemim yok."

"Ona yapıyorsun," diye hatırlatıyor bana.

Kapı koluna uzanıp kapıyı açarken ona gülümsüyorum. "Sanırım öyle," diyorum dışarı çıkmadan hemen önce.

SEKİZ

BEYAZ

Hafta sonu için şehirdeyim, kendi lordum ve ustam tarafından onun evinde görünmem için çağrıldım. Cuma gecesi geç saatlerde babamın evine gittim, ziyaretimi olabildiğince geciktirdim ve geldiğimde babamın çoktan yatmış olduğunu görmekten memnun oldum.

Kendime bir içki hazırlayıp odama gidiyorum, çantamı yatağın kenarına atıyorum ve birkaç şey çıkarıp içkimle birlikte komodinin üzerine yerleştiriyorum. Mekanik bir şekilde kıyafetlerimi tamamen çıkarıyorum ve yatak örtülerini geri çekip aralarına giriyorum. Masadan bardağımı alıyorum ve yıllanmış viskiyi önce yudumluyorum. Ta ki onu tüketene, son damlasına kadar içene ve dudaklarımı yalayıp boğazımı kaplayan yanığın tadını çıkarana kadar.

Lanet bir soysuz gibi, masanın üzerine bıraktığım buruşuk külotu alıp burnuma götürüyorum ve derin derin içime çekiyorum. Hâlâ onun kokusunu alabiliyorum. Misk gibi tatlı. Seks gibi. Tadının hatırası ağzımı dolduruyor ve gözlerimi kapatıyorum, külotunu göğsümden aşağı kaydırıp zaten sertleşmiş olan sikimin etrafına sarıyorum.

Ona ve benimle konuşma şekline kafayı takmış durumdayım, sanki beni kızdırmak istiyor. Daha önce kütüphanede yüzündeki meydan okuyan bakış, onu evcilleştirme ihtiyacıyla doldurdu beni. Onu benim yapmak. Önceki gece, boşalmak için vücudumu kullandığında, utanmadan ıslaklığını eşofmanımın önüne sürdüğünde - kahretsin beni. Ona uzanmamak için içimdeki tüm iradeyi kullandım. Ona dokunmamak için.

İyice becer onu.

Dün gece ne istediğimi bilmiyordum ve bu belli oluyordu. Zihinsel olarak durumun kontrolünü kaybettim ve her yerdeydim. Bu beni hayal kırıklığına uğrattı. Kendime kızdım.

Ona da, adil olmadığını bilsem de.

Hayat ne zaman adil oldu ki?

Kafam dün geceki görüntüleriyle doluyor. Üstünde otuz bir çektiğimde yüzünde beliren zevk, o gür dudaklarını büzüşü, dilinin yalamak için dışarı fırlayışı. İlk meni sıçraması yüzüne çarptığında irkildi ve sonra orada öylece yattı ve onu aldı. Olması gereken mükemmel küçük itaatkâr gibi.

Sikeyim.

İlk kez birlikte olduğumuzda, bana sakso çektiğinde, sikim boğazının arkasına çarpıp onu öğürtmüştü. Mükemmel göğüslerine boşalıyordum.

Tanrım.

Orgazm beklenmedik bir şekilde bana çarpıyor ve onun külotunun içine boşalıyorum, sessiz bir inilti beni terk ediyor. Sonrasında orada uzanıyorum, çoktan bittiği için kızgınım. Kontrolü bu kadar çabuk kaybetmekten nefret ediyorum ama sadece Summer söz konusu olduğunda.

O bir zayıflık haline geliyor. İstemediğim ya da ihtiyacım olmayan bir şey. Belki bu hafta sonu babamla şehirde olmak beni kendime getirir. Mesafe anahtardır. İğrenme ise ikinci sırada.

Eğer Summer'dan uzak durursam, onu o kadar çok istemeyeceğim. Beni ne kadar muhtaç ettiğini hatırlarsam, bu beni iğrendirir.

Derin bir nefes alarak üzerimi temizliyorum, sonra külotu komodinin üzerine bırakıyorum. Günlüğünü alıp açıyorum ve en son bıraktığım yeri buluyorum.

ANNEM beni dinlemeyi reddediyor, onunla her konuşmaya çalıştığımda beni geri çeviriyor ya da konuyu değiştiriyor. Sanırım neler olduğunu biliyor ama yine de bunu durdurmak için hiçbir şey yapmıyor. Jonas'ı üzmesini Tanrı korusun. Tek yaptığı

onun etrafında çırpınıyor, huzuru korumaya çalışıyor ama o da sırlar saklıyor.

Tıpkı benim gibi.

Sorun değil. Daniel'ı kimsenin bilmesini istemiyorum. Bugün yine okulu kırdım ve bir maceraya çıktık. Beni dairesine götürmeden ve üzerime çıkmadan hemen önce. Güzeldi. Hoşuma gitti ama boşalmadım. Denedi, denedi ama sanırım kısmet değilmiş. Sonunda durmasını sağladım ve ona bir el işi yaptım. Beş dakikadan az bir sürede boşaldı.

Erkeklerin işi kızlardan çok daha kolay sanırım.

Başka biriyle yaşadıklarını okumaktan rahatsız olarak kitabı kapattım. Onu boşaltmayı başaramayan bir ahmak. Aptal herif. Ona nefes versem boşalacakmış gibi hissediyorum, o kadar duyarlı.

Sadece bana gelince memnun oluyorum.

Sadece ben.

Kapım çalınıyor ve babam yanıtımı beklemeden odama dalıyor. Oturduğum yerden kalktım, günlüğü çarşafın altına ittim ve odamı adımlarken ona kaşlarımı çatarak baktım.

"Şimdiden yatağa girdin mi?" Duraklıyor, kaşlarını kaldırarak beni

izliyor. "Yorgunum." Omuz silkiyorum.

"Becerecek bir varis bulmaya gitmedin mi?" Elinde tuttuğu bardaktan bir yudum alıyor. Viski, eminim. "Şehre geldiğinde her zamanki planın bu."

Tanıdığım varislerden herhangi birine ulaşıp çıkmak isteyip istemediklerini sormak aklımın ucundan bile geçmedi. "Hiçbiri ilgimi çekmiyor."

"Annen farklı düşünmek için yalvarırdı." Bardağı tamamen boşaltıp yakındaki şifonyerin üzerine koyuyor, sırtı bana dönük. Omuzları düz bir çizgi halinde ve gerilim dolu. "Baskı uyguluyor."

"Kimin üzerine? Sana mı?"

Yüzünü bir kez daha bana döndü. "Doğum günün yaklaşıyor. On sekiz yaşına gireceksin. Kendine geleceksin."

Yani, benim güven fonuma geliyor.

"Yani?" Bunun çocukluğumdan beri sahip olduğum çok katmanlı mirasın ilk adımı olduğunu biliyordum. Sekiz yaşındaydım, belki? İlki anne tarafımdan kalan vakıf fonu. Sonra yirmi bir yaşıma geldiğimde baba tarafından büyükbabamdan kalan para. Yirmi beşimde, hakkım olan servetin geri kalanı banka hesabıma akıyor.

Ailem beni bir daha asla finansal olarak kontrol edemeyecek. Özgürlük o kadar yakın ki, neredeyse tadını alabiliyorum.

"Annenin senden beklentileri var. Bunlar onun başına geldi. Kız kardeşlerinin de başına gelecekler," diyor Peder, yüz ifadesi boş.

Neyi kastettiğini biliyorum. Annem babamla üniversitedeyken evlenmişti ama herkes daha önce evleneceklerini biliyordu. Lancaster'lar Amerikan kraliyet ailesindendir. Sokaktan geçen sıradan biriyle evlenemeyiz. Müstakbel eşim belli bir aileden gelmeli, belli bir yaşta ve soyda olmalı ve belli bir okula gitmeli. Sorgulanmalı, incelenmeli ve eğitilmeli. Bunların hepsinden annem sorumlu olacak. Benim için mükemmel kızı çoktan seçti.

Bu kız benim için hiçbir şey yapmıyor.

"Leticia." Onun adını söylüyorum. Bedenim, zihnim, hiçbir şey yanıt vermiyor. O benim denklemimde bir sıfır.

"Çok hoş bir kız, Whit. Zeki. Güzel. Soyu kusursuz."

"O çok sıkıcı." Küçük bir çocuk gibi somurtuyorum, tüm geleceğim benim için planlandığı için kızgınım. "Onu istemiyorum."

"Onunla oynamayı bitirdiğinizde mağazaya geri götüreceğiniz bir oyuncak bebek değil," diyor babam gülerek.

"O dokunmakla hiç ilgilenmediğim bir oyuncak bebek," diye karşılık veriyorum kollarımı kavuşturarak.

Yatağın kenarına yerleşip beni düşünmeye başladı. "İşlerin böyle olmasını istemediğini biliyorum. Ben sadece annenin bana söylediklerini söylüyorum. Onun istediği bu. Beklentisi bu. Lancaster adını korumaya kararlı."

"Doğru. Çünkü siz ikiniz bunu lekesiz tutmak için çok iyi bir iş çıkardınız," diye ona çıkışıyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Bu ifade adil. Ve boşanmamız benim hatam. Onu aldatan bendim."

Tanrım, adam sinir bozucu. Ağzının iki tarafıyla da konuşuyor. Olması gerektiği gibi ilişkinin tüm sorumluluğunu üstleniyor ama şimdi anlıyorum. Annemin onu kendisinden nasıl uzaklaştırdığını. Onu başka bir kadının kollarına itti. Olay olduğunda anlamamıştım ama şimdi anlamaya başlıyorum.

"Beni de aynı şeyi yapmam için cesaretlendiriyorsun, görmüyor musun? Leticia'ya karşı bir ilgim yok. Hoş biri ama ondan etkilenmiyorum. Onunla evli olmayı, arada sırada onunla sevişmeyi ve bir yandan da ilişkiler yaşamayı hayal edemiyorum." Ona bir parmak salladım. "Senin hayatını istemiyorum. Beni buna zorlamayı bırak."

Birbirimizi sessizce düşünüyoruz ve babam omzunun üzerinden şifonyerin üzerindeki boş bardağa bakıyor. Eminim hiçbir şey hissetmemek için boğazından aşağı daha fazla likör yudumlamaktan başka bir şey istemezdi. "Bazen başka seçeneğimiz yoktur evlat."

"Bu saçmalık ve bunu sen de biliyorsun," diye tükürdüm. "Sen ve annem kendi gündemlerinizi bana dayattınız ve ikiniz de mutsuz olup boşandınız. Ben asla evlenmeyeceğim."

"Oğlum-"

"Ben değilim." Sinir krizi geçiriyormuşum gibi hissediyorum ama siktir et. "Evlilik bir tuzaktır. Bir gösteriş. Toplumun bulduğu ve nadiren hayatta kalma şansı olan bir şey. İkinizin birlikte mutlu olduğu tek bir anım bile yok, biliyor musun? Bir tane bile yok. Anılarımın çoğu ikinizin kavgasına dair. Tartışmanız."

Sıkılmış dişlerin arasından birbirimize bağırırdık. Başkaları duymasın diye fısıltıyla bağırırlardı ama biz onları hep duyardık. Tartışmaları kız kardeşlerimi korkuturdu. Hizmetçiler kulak misafiri oldukları için kovuldular. Diğer kadınların isimleri annem tarafından sürekli gündeme getirilirdi ve babam her zaman bir ilişkisi olduğunu inkar ederdi.

Ama öyleydi. Yaptı. Janine Weatherstone'a yıllarca bağlı kaldı. Sanki ona bağımlıydı.

Eğer uzaktan da olsa kızına benziyorsa, bu hissi anlayabiliyorum.

Babamın benimkine çok benzeyen bakışları üzerimde daralıyor. "Güzel. Fantezi tavsiyesi mi istiyorsun? Para ve aile işin içinde olmasaydı ve sıradan insanlar olsaydık sana ne söylerdim?"

Başımı salladım. "Anlat bana."

"Doğru soyu ve önemli aile isimlerini siktir et. Ona her baktığında seni ateşleyen birini bul. Konuşabileceğin, kavga edebileceğin ve aynı şiddetle sevişebileceğin birini. Ve o kadını bulduğunuzda, gitmesine izin vermeyin," diyor şiddetle.

Bardağını eline alıyor, alkolün son damlalarını içmeden önce buzu çıngırdatıyor. "Ya yapman gerekeni yapıp aileni memnun edersin ya da istediğini yapıp tüm dünyayı sikersin. Seçim senin Whit."

Başka bir şey söyleyemeden ya da ona soru soramadan, kapıyı arkasından çarparak odamdan çıktı.

NINETEEN

YAZ

Karanlıkta fısıldanan ismim beni uyandırdı. Önce rüya gördüğümü sandım. Ses derindi. Tanıdıktı. Bana Whit'inkini hatırlattı.

Adımı tekrar duyuyorum ve uykuda kalmak için mücadele ederek yorganın altında kıpırdanıyorum. Whit de işin içindeyse rüya güzel olacak. Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum.

Sert parmaklar omzumu kavradı. "Vahşi."

Gözlerimi açtığımda karanlık bir figürün üzerimde belirdiğini görüyorum. Dudaklarımı aralıyorum, çığlığım boğazımda düğümleniyor ve eldivenli bir el yüzümün alt kısmına yerleşerek beni susturuyor. Kalbim hızla çarpıyor, çığlığım eldivenin ardında boğuluyor ve onun tutuşu altında debeleniyorum.

Yüzünü bana doğru itiyor. Keskin elmacık kemikleri. Açılı çene. Peluş ağız ve buz gibi gözler.

Whit Lancaster. Canlı canlı.

"Sessiz ol," diye fısıldıyor, sesi bir tehdit gibi. Ölümcül.

Başımı yatağa sabitleyen elinin ne kadar güçlü olduğuna hayret ederek çırpınıyorum. Zengin deri kokusu kafamı dolduruyor ve eldivenli parmaklarını ısırmak istiyorum. Bana doğru uzanıyor, diğer kolunu beni tutmak için kullanıyor, hareket etmemi engellemek için vücudunu benimkinin üzerine örtüyor. "Ne oluyor Savage?"

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Bunu hissetmeli. Ne kadar korktuğumu bilmeli.

"Sadece benim," diye fısıldıyor. "Sakin ol."

Sesi her zamankinden daha yumuşak ve hemen dediğini yapıyorum, bedenim de düşüncelerim gibi hareketsizleşiyor. Deri kaplı elinin altında zorlanarak titrek bir nefes alıyorum ve sanki ani itaatimi hissetmiş gibi elini ağzımdan çekiyor.

Yüksek sesle nefes veriyorum, ayağa kalkıp odayı adımlamaya başlamasını izliyorum. Tamamen siyah giyinmişti. Siyah kapüşonlu tişört ve joggers. Ayaklarında siyah Nike'lar ve saçlarını örten siyah bir bere.

"Neden böyle giyindin?" Uykulu sesimle soruyorum.

"Kimsenin beni görmesini istemedim," diyor, pencereye gidip perdeleri kenara iterek dışarıya bakarken sırtı bana dönük.

"Kız kardeşin güvenlik sistemini hacklesin," dedim ona.

Omzunun üzerinden bakıyor. "O burada değil. Kelimenin tam anlamıyla yurt salonunuza gizlice girdim, gölgelerden saklandım."

"Neden?" İnanamayarak sordum. "Bugün Cumartesi. Hafta sonu için gittiğini sanıyordum."

"Erken döndüm." Eldivenli ellerini pencerenin kenarlarına dayamış, bir ayağını öne eğmiş, benimle konuşurken bakışlarını manzaraya dikmiş. "Seni düşünmeden duramadım."

Yatakta doğruldum, onun bu itirafı aklıma gelen tek kelimeyi ağzımdan kaçırmama neden oldu.

"*Neden?*"

Pencereden uzaklaşıp yatağıma dönüyor, elleri yüzümü kavrıyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Sanki düşüncelerim senden başka bir şeyle meşgul değil. Dün gece seni düşünerek mastürbasyon yaptım. Bu sabah yine seni düşünerek mastürbasyon yaptım. Daha sevişmedik bile ama kafayı takmış durumdayım."

Whit yüzümü bırakıyor, sanki hastalıklı biriymişim gibi benden uzaklaşıyor, ayağa kalkıyor ve tekrar yerde volta atmaya b a ş l ı y o r .

"Sanki burayı soyacakmışsın gibi giyinmişsin," diyorum, sesim titreyerek. "Odama gizlice girerek büyük bir risk alıyorsun."

"Ailemin bu okulun sahibi olduğunu ve başımın belaya girmeyeceğini düşünürsek, hiçbir şeyi riske atmıyorum. Beni senin yatağında, seni sikime dayamış halde bulabilirler ve bu konuda hiçbir şey yapmazlar." Parmağını bana doğru itti. "Şu anda tüm geleceğimi riske atıyorum. Senin umurunda bile değil."

Kaşlarımı çatıyorum, neyi kastettiğinden emin değilim. "Benim senin geleceğinle ne alakam var?"

"Seni hiç düşünmemem gerekirken kafamı karıştırıyorsun Savage. Sen benim için bir hiçsin."

Sözler acımasız ama arkasında gerçek bir duygu yok, bu yüzden söylediklerine alınmadım.

"O zaman neden buradasın?" Yumuşakça soruyorum.

Whit ellerini saçlarının arasına sokup alnından uzaklaştırırken bir yandan da beni inceliyor. "Bilmiyorum." Sesi kesinlikle işkence görmüş gibi geliyor.

Onun işkencesi benim gücüm. Bunu ona yapan benim. Gelecek yorumuyla ne kastettiğinden pek emin değilim ama şu anda bunun bir önemi yok. Önemli olan onun geri dönmüş olması. Benim yüzümden kampüse döndü. Benim için.

Yorganı geriye itip dizlerimin üzerine kalkıyorum ve yatarken giydiğim büyük boy tişörtün eteklerine uzanıyorum. Akıcı bir hareketle tişörtü çıkarıp bir kenara fırlatıyorum. Üzerimde sadece bir çift külot var ve başka hiçbir şey yok ve bakışları göğsüme düşüyor, gözleri ateşle parlıyor. Dört ayak üzerine kalkıp yatağın en ucuna kadar sürünüyorum ve tam önümde duruyor, siyah deri eldivenli eli çenemin altından kayıyor ve başımı geriye doğru eğiyor, böylece dizlerimin üzerinde yükselmekten başka seçeneğim kalmıyor.

"Sen bir adak mısın?" diye soruyor, sesi aldatıcı bir şekilde yumuşak, gözleri ışıl ışıl.

Serin hava vücudumda fısıldayarak beni titretiyor. Meme uçlarım neredeyse acı verici noktalara kadar sertleşiyor. "Eğer istediğin bensem, evet."

"Sen her zaman benim istediğim şeysin."

Ona gözlerimi kırpıştırarak bakıyorum, itirafı ve yüzümde gezinen gözlerindeki bariz özlem karşısında şok oluyorum. Elini boynumun uzunluğu boyunca, köprücük kemiğimin üzerinde gezdiriyor. Pürüzsüz siyah deri, ısınan tenime karşı yumuşak ve serin; gözlerimi kapatıyorum, parmak eklemlerini göğsümde gezdirdiğinde bir nefes alıyorum. "Sahip olamayacağım şeyleri istememe neden oluyorsun."

Başparmağı ve işaret parmağıyla meme ucumu sıkıyor, çekiyor. Beni irkiltiyor. Aynı şeyi diğer meme ucuma da yapıyor, ben çığlık atana kadar onu büküyor, sonra serbest bırakıyor, başını eğiyor ve zonklayan et parçasını istediğim kadar uzun süre dillemiyor.

Whit yataktan uzaklaşıyor, bakışları hâlâ parlayan meme ucumda. "Neden hep senin canını yakmak istiyorum?"

Sesi işkence görmüş gibi geliyor. Ve eğer beni tehdit etmeye

çalışıyorsa, işe yaramıyor. Göğüslerimi avuçluyorum, kendimi

okşuyorum. "Yapamazsın."

"Neden olmasın?" Kaşlarını çatıyor.

"Çünkü bana dokunma şeklini çok seviyorum." Başparmağımı ıslak meme ucuma sürüyorum, her hareketimi izlerken bakışlarının sıcaklığından amım sulanıyor. "Acıdan bile zevk alıyorum."

Gözleri ateşle kararıyor. "Sen de benim kadar berbat

durumdasın." Başımı salladım. "Biz biriz ve aynıyız."

Sertçe yutkunuyor, "Elini külotunun içine sok" demeden önce adem elması hareket ediyor.

Dediğini yapıyorum, parmaklarımı soluk pembe külotumun ön kısmına daldırıyorum. Özel bir şey değiller. Ama bana sanki sadece onun için pahalı bir iç çamaşırı giyiyormuşum gibi bakıyor. Bu bakış beni sırılsıklam ediyor ve parmaklarım kıvrımlarıma batıyor, sularımın arasından kayıyor. O kadar ıslağım ki, eminim bunu duyabiliyor.

"Bana elini ver," diyor ve elimi iç çamaşırımdan çekiyorum, kaplanmış parmaklarım parlıyor. Keskin bir nefes alıyor, göğsü yükseliyor ve

bileğime uzanıyor ve elimi ağzına götürüyor.

Dilini dışarı çıkarıyor ve parmaklarımın her biri boyunca yavaşça sürüklüyor. Nefesim küçük pantolonlarla geliyor, bakışlarım dilinde, sanki tadımın tadını çıkarıyormuş gibi parmaklarımın üzerinde gezinmesi beni tahrik ediyor.

"Tekrar yap," diye mırıldanıyor avucuma karşı. Bakışlarım onunkilere kayıyor ve elimi nazikçe öpüyor. "Seni ne kadar ıslattığımı duymama izin ver."

Parmaklarım bir kez daha kalçalarımın arasında, elim pembe pamuğu sıkıca gererken meşgul. Ovaladıkça klitorisim zonkluyor ve hızımı artırıyorum, ıslak, özensiz sesler odayı dolduruyor. Eğiliyor ve eldivenli parmaklarını bileğimin etrafında dolaştırıyor, beni durduruyor, yüzü benimkinde, nefesi dudaklarımda dolaşıyor.

"Bu gece seni becereceğim," diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum, gözlerim kocaman ve

kırpışmıyor.

"Önce seni boşaltmak istiyorum," diye devam ediyor, bileğimi sıkıca kavrıyor. "Bunu istiyor musun?"

"Evet," diye nefes alıyorum hiç tereddüt

etmeden. "Kımıldama," diyor.

Elini bileğimden çekerken hareketsiz kalıyorum ve arkamdaki yatağa tırmanışını izliyorum. Uzanıyor ve başını bacaklarımın arasına sokuyor, yüzü tam amıma geliyor. "Elini çıkar," diyor ve elini iç çamaşırımdan çekiyorum, heyecandan nefesim kesiliyor.

Tamamen giyinik, eldivenli elleri kalçalarımın iç kısmına bastırıyor ve beni daha geniş açıyor. Dikkatli parmaklarıyla külotumu kenara itip beni ortaya çıkarıyor ve amımı incelerken dudaklarını ayırıp dilini ağzının kenarına dokundurmasını izliyorum. "Çok ıslak."

Bir hamle yapmasını beklerken kalçalarım titriyor, tüm vücudum sarsılıyor. Başını kaldırıyor, ağzı amımın tam ortasına geliyor ve burnumu sokuyor. Başımın dönmesine ve kalp atışlarımın hızlanmasına neden olan alaycı, hafif vuruşlar.

"Yüzüme otur," diye fısıldıyor ama oturmuyorum. Ya onu boğarsam? Ya ben-

Elleri kıçımı kavrıyor ve beni aşağı doğru bastırıyor, böylece istediğini yapmaktan başka seçeneğim kalmıyor. Dilini dışarı çıkarıyor, kıvrımlarımı, klitorisimi yalıyor. Etrafında dönüyor, her yerimi arıyor. Parmakları çatlağıma yaklaşıyor, beni okşuyor, ben yüzünün üstünde öğütürken beni kızdırıyor. Bakışlarımız kilitleniyor ve gözlerindeki sıcaklıktan, beni yutarken beni bu kadar dikkatle izlemesinden büyüleniyorum.

İşaret parmağını kıçımın çatlağında yukarı aşağı gezdiriyor, dokunuşu bir tüy kadar hafif. İçimden bir ürperti geçiyor, orgazmımın çoktan yaklaştığına dair bir uyarı işareti ve bacaklarımı daha geniş açıyorum, utanmadan ağzına doğru sallanırken başımı geriye atıyorum. Kıçımı kavrıyor, beni ona doğru hareket ettiriyor, dilinin hızı artıyor ve ben daha fazlası için çaresizce büyülü ağzına doğru geriliyorum.

Orgazm vuruyor, ben yüzünde ileri geri kayarken adı dudaklarımdan dökülüyor, dili klitorisime çarpıyor, parmağı kıç deliğime bastırıyor. Kukum kasılıyor, başımı geriye atarken görüşüm bulanıklaşıyor, içimin derinliklerinden bir inilti geliyor. O vazgeçmiyor. Ağzı hâlâ beni okşuyor, eldivenli parmağı kıçımı okşuyor, diğer kolu belime dolanıyor ve beni şiddetle yerken ona bağlıyor.

İlk orgazmın hemen ardından gelen bir başka orgazm beni şaşırtıyor. O kadar güçlü değil, ama yine de içimde dalgalanan ürpertiler gönderiyor ve beni nefes nefese, çaresiz bir karmaşa içinde bırakıyor. Ondan uzaklaşmaya çalışırken uyluk kaslarım geriliyor ve o da beni tutuşunu gevşetiyor, böylece yanına yığılabiliyorum. Düşüncelerimi ve kalbimi sakinleştirmeye çalışarak gözlerimi kapatıyorum.

Tanrım, bu çok etkileyiciydi. Bana bakışı. Bana dokunuşu. Daha önce kimse arkama dokunmamıştı ve bu kadar iyi hissettireceğini hiç bilmiyordum.

Yataktan yuvarlandığını duydum. Eldivenlerini çıkarıyor, masamın üzerine fırlatırken deriden bir tokat sesi geliyor. Giysiler çıkarılırken hışırdıyor ve ben gözlerimi kapatarak hareketsiz kalıyorum, onun dönmesini beklerken içimi bir beklenti kaplıyor.

Yatak onun ağırlığıyla alçalıyor ve parmaklarının kalçalarımı okşadığını hissediyorum, o da uzanmış külotumu bacaklarımdan aşağı çekip tamamen çıkarıyor. O

Beni sırtüstü yatırıyor ve üstüme çıkıyor, ağırlığıyla beni yatağa bastırarak neredeyse rahatlatıyor. Saçlarımı alnımdan uzaklaştırıyor, dokunuşu garip bir şekilde nazik ve yavaşça gözlerimi açtığımda beni izlediğini görüyorum, bakışlarındaki her zamanki soğukluk eriyip gitmiş, yerini kusursuz bir sıcaklık almış.

"Hayatta mısın?" diye alaycı bir şekilde soruyor.

Altında geriniyorum, sert siki karnıma yaslanıyor. "Hiç sanmıyorum."

"Sen pis bir kızsın, nasıl da hevesle yüzüme bindin." Eğiliyor, dudakları dudaklarımda, dili ağzımın içine dalıyor. Kokum her tarafına yayılmıştı ve kendi tadımı alabiliyordum. Tuzlu tatlı.

"İyi hissettirdi," diye mırıldanıyorum dudaklarına doğru uzanırken, ellerim sırtından aşağı kayıyor.

Ellerini yüzümün iki yanındaki şilteye dayayarak yukarı kalkıyor ve üzerimde geziniyor. "Bu gece buraya gelmemeliydim."

Sözlerini duymazdan geliyorum, bunun yerine gözlerimi kapatıp bedenimi onunkine doğru eğmeyi seçiyorum.

Whit omzumu şiltenin üzerine bastırıyor ve beni kuvvetle tutuyor. "Sahip olduğumuz şey anlamsız."

İşte yine kendini ikna etmeye çalışıyor.

"Seni sadece günlüğün elimde olduğu için kullanıyorum," diye hatırlatıyor bana, ağzı aniden kulağımda. "Senin bütün kirli sırlarını öğreniyorum Savage. Liseye başladığından beri birinci sınıf bir fahişesin."

Birden öfke seline kapıldım. Neden ağzını açıp böyle boktan şeyler söylemek zorunda? Her şeyi mahvediyor. Onu bedenimden uzaklaştırmaya çalışıyorum ama çok ağır. Çok güçlü. "Bırak beni."

"Küçük birinci sınıf öğrencisi Summer Savage kampüste gizlice dolaşıp on sekiz yaşındaki erkek arkadaşı tarafından becerilmekten hoşlanıyordu," diye mırıldanıyor kulağıma, parmakları kolumdan usulca aşağı iniyor, bileğimi buluyor ve bir mengene gibi sıkıyor. "Yaşlı Daniel aptalın tekiydi, değil mi?"

Whit'e karşı daha önceki tüm şefkatli duygularım, söylediği her zalim kelimeyle buharlaşıyor. "Kapa çeneni."

"Gerçekler acıtıyor mu? Yazıların gittikçe daha iyi oluyor." Kolumu başımın üzerine kaldırıyor ve bakışlarını üzerimde gezdirirken orada tutuyor. "Yine de o günlükte söylenmemiş bazı şeyler varmış gibi hissediyorum."

Korku, dallarını içimin etrafına sarıyor, gittikçe daha sıkı kenetleniyor. Daniel'la ilişkim bittikten sonra Yates pençelerini tamamen içime batırdı. Ve Whit o kayıtları okuduğunda?

Benimle hiçbir şey yapmak istemeyeceğini varsayıyorum.

"Kendinden bile sır saklıyorsun, değil mi?" Gövdesini benimkine bastırıyor ve sikinin amımı dürttüğünü hissedebiliyorum. Diğer bileğimi tutup başımın üzerine doğru çekiyor, böylece ikisini de kavrıyor ve kendimi kapana kısılmış hissediyorum. Güçsüz hissediyorum.

Tahrik oldum.

Öfkesinin ve kötü sözlerinin beni neden bu kadar tahrik ettiğini anlamıyorum ama buna karşı çaresizim. Biz hastayız. Yaptığımız şey ahlaksızca.

Whit aşağı kayıyor, ağzı göğüslerimde, hassas tenimi düpedüz tatlı öpücüklerle kaplıyor. Meme uçlarımdan birini ağzına alıp emiyor, emiyor ve beni altında kıvrandırıyor. Aynı şeyi diğerine de yapıyor, etini ısırıyor, dişlerini geçiriyor, ben onun tutuşuna karşı mücadele ederken, haykırıyorum.

Meme ucumu serbest bırakıyor, üzerine yumuşak bir nefes üflüyor, ısırdığı et zonkluyor. Dikkatini diğer meme ucuna veriyor. Yalama. Emiyor. Isırıyor. Acıtıyor. Dişlerinin etime battığını hissediyorum ve bu, kalçalarımın arasında bir ağrıya dönüşüyor. İçime girmesini dileyerek bacaklarımı kalçalarına doluyorum.

"Prezervatif kullanmayacağım," diye mırıldanıyor, beni tutuşunu bırakıyor, böylece aramıza uzanabiliyor, eli aletinin tabanını kavrıyor. "Seni hissetmek istiyorum."

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum" dedim.

Whit güler. "Tabii ki öylesin. Güzel küçük fahişe. Hiçbir sonuç olmadan istediğin kişiyle yatmaya tamamen hazırsın."

Hiç düşünmeden ona tokat atmak için hamle yapıyorum ama o daha hızlı davranıyor ve ben onun kendini beğenmiş suratına tokat atamadan bileğimi yakalıyor. Beni tutarken ifadesi kararıyor, bakışlarımız kilitleniyor, ben sessizce öfkeleniyorum. Böyle korkunç şeyler söylediğinde beni inanılmaz derecede sinirlendiriyor.

Ama derinlerde... Ben de seviyorum. Bazen çok fazla.

"Sana fahişe dememden hoşlanmıyor musun?" diye soruyor alaycı bir tavırla. "O zaman çok kötü."

İçime giriyor, beni tamamen, sonuna kadar dolduruyor. İçimden bir nefes kaçıyor ve itmeye başlarken elimi bırakıyor, tekrar içeri girmeden önce neredeyse tamamen dışarı çekiyor. Acımasızca, sabit bir hızda içime giriyor, itişlerinin gücü beni yatağa doğru itiyor ve ben bunu kabul ediyorum.

Kahretsin, *hoşuma* gidiyor. Whit'in vücuduma batması çok iyi hissettiriyor. Hareketlerinde hiç tereddüt etmiyor. El yordamı yok, emin olup olmadığımı, iyi olup olmadığımı sormak yok. Dikkatli dokunuşlar ya da nazik okşamalar yok. O acımasız. Beni bir makine gibi sikiyor, kalçaları çalışıyor, kalın siki tekrar tekrar içime giriyor. Sanki o ittikçe tüm varlığım canlanıyor, ta ki ben ona yapışana, terli bedenlerimiz birbirine yapışıp tek bir vücut gibi hareket edene kadar.

"Kahretsin, çok sıkısın," diyor inleyerek, beni yatağın daha derinlerine bastırırken yüzünü boğazıma gömüyor. Ellerimin kıçına yerleşene kadar aşağı kaymasına izin veriyorum ve vücudumun içindeki her itme ile oradaki kasların esnediğini hissediyorum. Daha fazlasını, hepsini isteyerek bastırıyorum ve o da boynumu yalıyor. Yalıyor.

Ellerim ulaşabildiğim her yerde dolaşıyor. Vücudu çok güzel. Pürüzsüz, kaslı ve kusursuz. Aleti mükemmel oturuyor, sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi. İçime her girdiğinde yıldızlar görüyorum. Karnım titriyor. Tekrar boşalacağım.

Başının arkasını kavrıyorum, parmaklarım ipeksi yumuşak saçlarına batıyor ve çekiştiriyorum. Homurdanıyor, üstümde tamamen hareketsiz kalıyor, siki zonkluyor,

titremeye başlamadan hemen önce vücudumun derinliklerinde nabız gibi atıyor.

Dişlerinin arasından "Siktir," diye mırıldanıyor, tüm kontrolünü kaybederken kalçaları çılgınca sallanıyor. Sıcak bir sıvı fışkırması beni sular altında bırakıyor ve onun geldiğini fark ediyorum. İç duvarlarımı onun etrafında sıkıyorum, kasıtlı olarak onu sağmaya çalışıyorum ve bir kez iterken dudaklarından bir dizi küfür çıkıyor. İki kez. Üçüncü kez.

Ve sonra üstüme yığıldı.

Bir süre orada yatıp kendimi toparlamaya çalıştım. Ben gelmedim. Tüm vücudum diken üstünde, düşmek için can atıyor ama o kıpırdamıyor. Hayal kırıklığı üzerime çöküyor ve onu üzerimden atmak için çaresizce omuzlarını itiyorum.

Bedenimden çekiliyor, içimden bir meni fışkırıyor ve ıslak bir nokta bırakıyor. Ondan uzaklaşıyorum, kendimi onun yanına yapıştırıyorum, ikimiz de nefesimizi tutmaya çalışıyoruz.

"Sen gelmedin," diyor birkaç saniye sonra, sesi bir fısıltı gibi. Başımı

sallıyorum. "Hayır."

Eli bacaklarımın arasına iniyor, çevik parmakları klitorisimi buluyor. Daireler çizerek ovuyor, beni öfkeyle boşaltmaya çalışana kadar hızı artıyor. Hiçbir şey gerekmiyor. Uzun parmaklarının birkaç emin vuruşuyla bir roket gibi patlıyorum, orgazmım içimde çalkalanırken tekrar tekrar *oh Tanrım, oh Tanrım* diye bağırıyorum.

Elini amımdan çektiğinde gözlerimi açıyorum, tam zamanında işaret parmağındaki karışık sularımızı emişini izliyorum. "Sana üç tane olacağını söylemiştim."

Zihnim karmakarışık, ne dediğini ancak yataktan kalkıp kıyafetlerini rahatça giydikten sonra hatırlıyorum. Ayağa kalkıyorum, titreyen kalçalarımı birbirine kenetleyerek onun giyinmesini izliyorum ve söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyorum.

"Benden nefret mi ediyorsun?" diye soruyor, iç çamaşırını çıkarmadan joggers'ını çekiştirirken.

Ona bakıyorum, benden ne istediğinden emin değilim.

"Yapmalısın," diye devam ediyor, kapüşonunu başından çekiştiriyor, o güzel gövdesi görüş alanımdan kayboluyor. "Sana bok gibi davranıyorum ama yine de benim için geliyorsun. Hem de defalarca."

"Senden nefret ediyorum," diye kabul ediyorum, yatağın kenarına oturup ayakkabılarını giyerken bana sırtını dönerek uzaklaşıyorum.

"Güzel." Sesi memnun görünüyor. "Sonunda seni sistemimden atacağım, derin düşüncelerim dediğin o saçmalığı sana geri vereceğim ve zamanda bu anın var olduğunu unutabiliriz."

Ayağa kalkıp kollarını tavana doğru uzatışını izliyorum, kapüşonu kalkıyor ve düz karnının seksi bir şeridini ortaya çıkarıyor. Onu orada yalama düşüncesi ağzımı sulandırıyor.

Her yerini yalayarak.

"Çünkü inan bana, sen o kadar unutulabilirsin." Gözlerimi kırpıştırarak ona odaklanıyorum ve inanılmaz derecede yakın olduğunu çok geç fark ediyorum. Çenemi tutarak beni ona bakmaya zorluyor. "Sikiş için teşekkürler."

Beni bırakmadan önce dudaklarıma cezalandırıcı bir öpücük konduruyor, arkasına bile bakmadan kapıya doğru ilerliyor, bir kilise faresi kadar sessiz bir şekilde dikkatle açıp kapatıyor.

Sözleri tekrar tekrar aklımdan geçiyor ve saçmaladığını anlıyorum. Kampüse erken dönmesinin tek nedeni bendim. Beni düşünmeden duramıyordu. Bunlar tam olarak onun sözleriydi.

Ben unutulmazım. Sadece kendini öyle olduğuma inandırmaya çalışıyor.

Dudaklarım kıvrılmaya başlıyor ve parmaklarımı dudaklarımın üzerine koyarak gülümsememin yayılmasını engellemeye çalışıyorum ama faydası yok.

Aptal, şımarık çocuk.

YİRMİ

YAZ

Üç gün boyunca beni görmezden geldi.

Tabii ki öyle. Daha önce de böyle yapmıştı. Şimdi beni canı çıkana kadar sikiyor ve sonra sınıfta yokmuşum gibi davranıyor. Kampüste. Öğle yemeğinde. Koridorlarda. Bu onun her zamanki çalışma şekli ve ben alınmıyorum bile. En azından diğer herkes beni rahat bırakıyor.

İstediğini yapmasına izin verdim. İstediğini elde ettikten sonra öfke nöbeti geçiren küçük, somurtkan bir bebek gibi. Bana sessiz davranıyor, bir yabancıymışım gibi davranıyor. İstediği kadar rol yapsın. Birbirimizin o kadar farkındayız ki, birbirimizin yanında olduğumuz her an aramızdaki havanın çatırdadığına ve elektrikle kıvılcımlandığına yemin edebilirim. Amerikan Hükümeti'nde her zaman benden önce yerine oturuyor, yanımdan geçerken gözleri beni takip ediyor, sadece bir bakışla tüm vücudum aydınlanıyor.

Beni tamamen tedirgin ediyor ve sanırım ben de onu aynı şekilde tedirgin ediyorum. Aramızdaki farkındalık her geçen gün artıyor ve koridorda ya da sınıfta yanımdan geçtiğinde daha cesur davranıyorum. Kimin fark edeceğini umursamadan pervasızca bakıyorum. Kim bir şey söyleyebilir ki? O da bana bakmaktan kendini alamıyor, gözleri göğsüme gidiyor. Bacaklarıma. Eteğimin bel bandını sırf onun için kıvırıyorum, etek ucu kalçalarımın etrafında dans ederken sessizce onu aklından çıkarmayı umuyorum.

Bir gün Fransızca dersimden sonra salon insanlarla dolup taşıyor, hepimiz tek bir vücut gibi hareket ediyoruz. O yaklaşıyor, başı herkesten yukarıda, bakışları benimkine kilitlenmiş. Yanından geçtik, parmakları kısa bir süre benimkini buldu, o kadar hızlıydı ki

Bunun olmadığına neredeyse inanabilirdim. İşaret parmağı kıvrılıyor, kısa bir süreliğine benimkine dolanıyor. Bir saniye dokunuyoruz.

Bir sonraki, o gitti.

Whit Lancaster tehlikeli bir saplantı haline geldi ve onu aklımdan nasıl çıkaracağımı bilmiyorum. Kanımdan. Beni sisteminden atacağını söyledi ama bu nasıl mümkün olabilir? Her etkileşimimizde daha da kötüleşiyor. O...daha fazlası oluyor.

Onu da aynı şekilde etkilediğimi düşünmeden edemiyorum.

Hafta ortasında sıcak bir büyüye yakalandık. Soğuk sabahlar ve sert öğleden sonra rüzgarları ile çarpılmadan önceki son yaz parçası. Ardından bitmek bilmeyen yağmur ve en sonunda da kardan başka bir şey yok. Kampüsteki herkes bulabildiği her fırsatta dışarıda, sıcak havanın ve parlayan güneşin son kırıntılarını yakalamaya çalışıyor. Öğle yemeğinde, boş zamanlarda, okuldan sonra.

Perşembe günü öğle yemeği sırasında, yemekhanede sıradaydım, kasiyere ödeme yapıyordum, dışarı çıkmak için döndüğümde Chad'e çarptım, neredeyse elimdeki sarılı sandviç ve cips paketini yere fırlatıyordum.

Chad dirseğimi tutup beni sabitliyor. "İyi misin?"

Ona bakıyorum. Chad çekici biri. Whit kadar yakışıklı değil ama ona yakın. Sıcak ela gözleri ve koyu kahverengi saçları var. İngiliz kraliyet ailesiyle bağlantıları olan seçkin bir aileden geliyor - teyzesi bir dükle evlenmiş. Kylie Jenner ve ekibiyle takılan sosyal medya fenomeni kız kardeşi sayesinde ailesi de dedikodu dergilerinde ve sitelerinde sık sık yer alıyor.

Ama dirseğimin üzerindeki eli bana hiçbir şey yapmıyor. Bir kıvılcım bile. Dokunuşu anlamsız.

"Ben iyiyim. Teşekkürler." Ona belli belirsiz bir gülümseme sunuyorum ama hiçbir tepki vermiyor. Sadece elini bırakıyor, bana bir kez başını sallıyor ve gidiyor.

Arkadaşlarına doğru giderken onu izliyorum, tabii ki Whit de onlardan biri. Bakışları benimkilere takılıyor, ifadesi okunamıyor ve ben de ona bakıyorum

Bana şantaj yapan güzel çocuğa. Bana boktan isimler takan bir çocuk, sanki gördüğü en güzel şeymişim gibi bana dokunuyor ve ağzıyla beni çılgına çeviriyor. Parmaklarıyla.

Tanrım, ondan nefret ediyorum. Çok kafa karıştırıcı.

Günün geri kalanında Whit'i bakışlarında neredeyse tiksintiyle beni izlerken yakalıyorum. Ya da öfkeyle. Bilemiyorum. İnanılmaz derecede sinir bozucu biri ve şimdi onu görmezden gelen benim, yapabiliyorken günün ve güzel havanın tadını çıkarmaya kararlıyım. Öğleden sonra geç bir saat ve Sylvie ile kütüphanenin yakınındaki çimenlerin üzerinde oturuyoruz, kalçalarımızın arkası çimenlerden kaşınıyor.

"Battaniye getirmeliydim," diye homurdanıyorum kendimi

kaşırken. Sylvie gülüyor. "Kaşınmayı seviyorum. Beni canlı

hissettiriyor."

Ona bir bakış gönderiyorum ama çok ciddi görünüyor. Bazen çok tuhaf oluyor. Ölüm konusunda yalan söyleyip söylemediğini merak ediyorum ama bundan bahsederken hep çok samimi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Oh, ben iyiyim." Elini sallayarak sorumu geçiştirdi. "Annem bana yeni bir doktor buldu."

Kaşlarımı çatarak çimleri koparıyorum. "Ne için?"

"Kimse benim sorunumun ne olduğunu anlayamıyor. Duymak istediği cevapları vermediklerinde, yoluna devam ediyor ve yeni bir tane buluyor." Sylvie omuz silkiyor. "Bu onun tarzı. Bana en iyi tıbbi müdahalenin yapıldığından emin olmak istiyor ve buna kesinlikle gücümüz yeter."

Sylvie'nin sağlığı için harcanan parayı ancak hayal edebilirim. "Bir hastalığın mı var?"

"Oh, her çeşit hastalığım var, isimlerini telaffuz edemiyorum ve neredeyse hepsi tedavi edilemez." Ellerini neredeyse dua eder gibi birbirine bastırıyor, parmakları birbiriyle dans ediyor. "Bir ara bakmak istersen tıbbi dosyamın bir kopyası bende var."

"Hiç sanmıyorum," diyerek onu daha da güldürüyorum. "Hafta sonu bu yüzden mi gittin? Annenle birlikte miydin?"

"Gittiğimi nereden biliyordun? Kimseye söylemedim. Annem Cuma sabahı geldi ve gitmemiz gerektiğini söyledi. Beni Rolls'a bindirip götürdü. Annem her zaman şık bir şekilde seyahat eder." Beni düşünürken gözleri kısıldı. "Dur bir dakika. Whit'le konuştun mu? Gittiğimi sana o mu söyledi?"

"Hayır." Konu kardeşi olduğunda Sylvie'yi tamamen inkâr ediyorum. "Konuşmuyoruz."

Gerçekten bilmiyoruz. En azından pek değil. Sadece tartışıyoruz. Birbirimize kötü şeyler söyleriz. Soyunuyoruz. Ve birbirimize orgazm yaşatıyoruz. Artık tam anlamıyla sevişmeye başladık, tek düşünebildiğim bu.

Tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum.

Sylvie, sesinde şüpheyle çınlayan bir tonla, "Tabii ki yok," diyor. "Sana sanki seni yemek istiyormuş gibi bakıyor."

Yanaklarım ısınıyor ve kızarmış olmaları gerektiğini biliyorum. "Öyle değil."

"O da öyle. Yanından her geçişinizde size bakıyor. Hatta başını çevirip gidişinizi bile izliyor, oysa bunu hiç yapmaz. Onaylamana ya da inkâr etmene gerek yok, çünkü ben zaten biliyorum. Siz ikiniz birliktesiniz." Yüzümdeki mahcup ifadeyi görünce gülüyor. "Annem küplere binecek ve eminim bunu ona inat yapıyor, o yüzden yapabiliyorken tadını çıkar."

Öyle olmasını istemese de sözleri derinden etkiledi. Beni sadece annesini üzmek için mi kullanıyor? Ve yapabiliyorken onun tadını çıkarmalı mıyım?

Tanrım, tam bir pislik.

Sylvie elini gözlerinin üzerinde tutarak etrafına bakınıyor ve birini fark edince yüzü aydınlanıyor. "Hey! Buradayım!" Kolunu kaldırıp el sallıyor.

Onun baktığı yöne doğru baktığımda Spencer ve Whit'in bize doğru geldiklerini görüyorum. Her zamanki gibi sıkılmış bir ifadeyle yanımıza gelişini izlerken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Sanki buradan başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi. Benim yanımda.

"Sevgili kardeşim. Spencer." Sylvie başını onlara doğru eğiyor, onlar da aynısını yapıyorlar. "Siz iki beyefendi bu güzel, sıcak öğleden sonra ne yapıyorsunuz?"

"Becerecek kız arıyorum," diyor Whit, bakışları benden başkasını görmüyor.

Spence rahatsız bir şekilde gülerken Sylvie sinirli bir ses çıkarır. "Sana son fetihlerini duymak istemediğimi söylemiştim, sevgili kardeşim." Bana bakıyor, dudakları kıvrılıyor. "Sadece kaba dilinle arkadaşımı şok etmeye çalışıyorsun."

"Bundan pek emin değilim. Savage'ı pek şaşırtacağını sanmıyorum," diyor Whit boktan bir sırıtışla.

Ona dik dik bakıyorum, keşke ona

vurabilseydim. Bana dokunmasını da

isterdim.

Spencer'dan gelen daha rahatsız edici kahkahalar Sylvie'nin gözlerini ona dikmesine neden olur. "Becerecek bir kız mı arıyorsun, Spence?"

"Uhh." Yanakları kızardı. Belli ki telaşlanmış, ki ben bunu sevimli buluyorum. Ayrıca Whit kadar yumuşak değil. Hiçbir şey onu rahatsız etmiyor. Tabii ki bu taştan yapılmış bir çocuk, o yüzden şaşırmadım.

Sylvie'nin çınlayan kahkahaları havayı doldururken ayağa fırlıyor ve Spence'e doğru ilerleyerek tam önünde duruyor. Spence uzun boylu ve küçük Sylvie'nin üzerinde yükseliyor. "Hadi gidip dondurma alalım."

"Kampüsten ayrılmamamız gerekiyor," diyor.

Göğsünü okşuyor ve tıslama sesi çıkarıyor. "Ben bir Lancaster'ım, Spence. Ne zaman istersem g i d e b i l i r i m . Hadi gidelim. Sen sürer misin?"

Spence göğsünü kabartıyor, kahverengi gözleri sadece onu görüyor. "Elbette, Syl."

Whit, parmağını Spence'in yüzüne doğru itmeden önce arkadaşının omzunu iter. "Onun saçının teline dokunursan, vücudundaki bütün kemikleri kırarım."

Spence gözlerini devirir. "R a h a t l a , sik suratlı. Kız kardeşinle bu şekilde ilgilenmiyorum."

"Tam bir pisliksin, Whit. Onu rahat bırak," diye öfkelendi Sylvie, bakışları bana yöneldi. "Seni terk ettiğim için üzgünüm ama dondurma çağırıyor. Güle güle!"

Spence ve Sylvie'nin gidişini izlerken Whit'in gözlerinin üzerimde olduğunun farkındayım. Ancak onlar gözden kaybolduktan sonra ona bakmaya cesaret edebiliyorum. "Benimle toplum içinde görünmek istemene şaşırdım."

Ellerini ceplerine sokuyor, yüzünde donuk bir ifade var. "Sylvie bizi çağırdı. Ne yapmam gerekiyordu?"

"Onu görmezden mi geleyim?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Bakışları bacaklarıma düşüyor, oyalanıyor. "Bütün hafta seni görmezden gelmeye çalıştım."

Dürüstlüğü şaşırtıcı. "Güven bana. Biliyorum."

"Eteğini kıvırıyorsun." Parlayan gözleri benimkilerle buluşuyor. "Dikkatimi çekmeye mi çalışıyorsun?"

"İşe yarıyor mu?"

"Bacaklarını biraz açarsan sana haber veririm," diyor, bakışları bir kez daha eteğime dönüyor.

Kalçalarımı birbirine kenetleyip dizlerimi yukarı çekiyorum. "İğrençsin."

Gülüyor. Gerçekten gülüyor. Ve bu, karnımın derinliklerine ulaşan ve bilmediğim bir şeyi çekiştiren neşeli bir ses. "Benim kadar iğrenç olduğunu düşünürsek hoşuna gidiyor."

Sözleri beni çok etkiledi çünkü doğruydular. "Neden beni görmezden geldin?"

"Seninle işimin bittiğine kendimi ikna etmeye çalıştım." Omuz silkiyor. "Sanırım bitirmedim."

Beklenti içimi dolduruyor ve daha dik oturuyorum.

"Benimle bir yürüyüşe çık Savage," diyor, sesi rahat, gözlerindeki ışık hiç de öyle değil.

Sağlıklı bir dozda uyarılmayla birlikte içimden tedirginlik geçiyor. "Hiç sanmıyorum."

"Sana daha önce hiç görmediğin bir şey göstereceğim," diye mırıldanarak beni uzaklaştırmaya çalışıyor.

Gülüyorum. "Aletini zaten gördüm, Whit. Beni kışkırtmana gerek yok."

Kaşlarını çatıyor, dudaklarının kenarları seğiriyor.

Sanki gülümsemek ister gibi? Tekrar gülmek mi?

Keyfi yerinde.

"Gel hadi." Bana elini uzattı. "Hadi gidelim."

Sesi sert. Bir talep, rica değil. Elimi onunkine koyuyorum ve beni ayağa kaldırıp kendisine doğru çekiyor. "İnsanların beni kampüste bir yere götürdüğünü görmesini mi istiyorsun?"

"İnsanların benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Ya da senin." Elimi bıraktı ve yürümeye başladı.

Yetişmek için acele ediyorum. "Bu yüzden mi son birkaç gündür beni

görmezden geliyorsun?" "Meşguldüm." Bana bakmaktan kaçınıyor.

"Beni görmezden gelmekle meşgul."

"Belki de benim ilgime değmezsin."

"Peki neden şimdi benimlesin?"

Sırıtışı şeytani, elini bana doğru tutuyor. "Risk alan sensin. Benimle yalnız bir yere gitmemelisin. Ne yapacağımı kim bilebilir?"

"Beni korkutmuyorsun," diyorum, sesim hafif ve havadar, sanki dünyada hiçbir şey umurumda değilmiş gibi.

Yalan ama. Beni korkutuyor. Beni rahatsız ediyor. Gergin. İstememem gereken şeyleri istememe neden oluyor.

Bana yaşadığımı hissettiriyor.

"Yapmalıyım," diyor kayıtsızca, kütüphanenin arka tarafına geldiğimizde sola dönüyor. "Hadi gel."

Daha önce hiç gitmediğim bir yoldan, sık ağaçlardan oluşan büyük bir koruya doğru ilerlerken onu takip ediyorum. Hiçbir şey söylemiyor, yürüyüşü de yüzündeki ifade gibi kararlı. Arkasında kalmak istemeyerek, beni nereye götüreceğini merak ederek aceleyle yanına gidiyorum.

"Burada eski binalar var," diyor. "Bunlar eskiden kampüsün bir parçasıydı."

"Gerçekten mi?" Merakım arttı, daha fazla soru sorup soramayacağımı merak ediyorum. Yoksa beni susturacak mı? "Neredeler?"

"Neredeyse geldik."

Kuşlar başımızın üzerinden uçup bizi çevreleyen ağaçlara konarken cıvıldaşıyorlar. Güneş ışığı ılık, gökyüzü canlı bir mavi ve ağaçlar sıklaştıkça, binalar uzaklaştıkça, uzaktaki okyanus dalgalarını duyana kadar etrafıma bakıyorum.

İleride aniden, duvarlarının çoğu gibi çatısı da tamamen yok olmuş hasarlı bir bina beliriyor. Durup ona bakıyorum. Biraz ürkmüştüm.

"Hadi," diyor başını binaya doğru eğerek.

Beni çürümeye yüz tutmuş yapıya yaklaştırıyor ve o yıkık duvarların etrafında yürürken ben de onu takip ediyorum. Tuğlalar neredeyse beyaza kadar solmuş, bazı kısımları ise bulanık yeşil yosunlarla kaplanmış. Whit'i takip ederken etrafımdaki tüm yıkıma bakıyorum, ayaklarımın altında yol verdiğini hissedebildiğim bir dizi cılız ahşap merdivenden yukarı çıkıyorum, aslında binanın içindeyiz, ancak tamamen açık. Çatı yok, gerçek duvarlar yok, içeride hiçbir şey kalmamış.

Bu bir kabuk. Başka bir zamandan bir hayalet.

"Burada ne oldu?" Camı çoktan gitmiş eski bir pencere pervazına yaslandım. Arkama bakarak kendimi destekliyorum, kenara oturup onu izliyorum.

Aramızdaki hava değişiyor, elektrikleniyor. Whit yavaş ve metodik bir şekilde bana yaklaşıyor, tıpkı avını takip eden bir kaplan gibi. Kravatının zaten gevşemiş olan düğümünü dikkatlice çözüyor ve boynundan tamamen çıkarıyor. İpeği ellerinin arasında gererek önümde duruyor. "Bir yangın. Yüz yıldan fazla bir süre önce oldu. Burası orijinal Lancaster Prep'ti, burada kurulan ilk binaydı. O zamanlar ailem ve personel

tamamen yok etmeye cesaret edemediler, bu yüzden onu ayakta bıraktılar ve başka bir yerde yeniden inşa ettiler, okula eklemek için çevredeki arazileri satın aldılar."

Etrafıma bakıyorum, uzakta göze çarpan şapel mızrağını görüyorum. "Kampüsün geri kalanından çok uzakta."

"Tüm personel eskiden kampüste yaşardı. Bulunduğumuz yer bir noktada onların yaşam alanlarının bir kısmını barındırıyordu. Bina kampüse yeterince yakın, biraz mahremiyetleri varmış gibi davranabilecekleri kadar da uzaktı" diye açıklıyor.

Uzakta bir kuş cıvıldıyor ve başka bir kuş ona cevap veriyor. Ya da ona. Bizim gibi gizli aşıklar mı? Ormanda birbirlerini mi arıyorlar?

Bu çocukla olan durumum söz konusu olduğunda aklım fantastik bir masal anlatmaya bayılıyor. Whit ve ben sevgili değiliz. Aramızda hiçbir duygu yok. Bizler sadece içimizdeki karanlığı bastırmak için umutsuzca birbirimizi arayan bağımlılarız.

"Var olduğunu hiç bilmiyordum." Parmaklarımı ahşap kenar boyunca izliyorum, kendime kıymık batırmamaya dikkat ediyorum.

"Tabii ki yapmadın, yeni kız." Gülümsemesi haince ve kalbimin beklentiyle sızlamasına neden oluyor.

"Buraya başka kızları da getirdin mi?" Sesimi sıradan tutmaya çalışıyorum, sanki sorumun hiçbir anlamı yokmuş gibi, ama o biliyor. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek isteyerek kendimi ele verdim.

"Hayır. Neden bir kızı buraya getireyim ki?" Bana ölçülü bir bakış gönderdi.

"O zaman beni neden buraya getirdin?" Çünkü beni becermek istiyor. Ne zaman istemiyor ki? Dışarıda, gizlice. Beni yakındaki bir tarlaya yatırdığını hayal ediyorum, bacaklarım açık, başı bacaklarımın arasında, ağzı aç bir şekilde etimi yalıyor. Bana oral seks yapmasına bayılıyorum. Neredeyse beni sikmesini sevdiğim kadar.

"Mahremiyet. Daha önce birlikte görülmemizi çok büyütmüştün ve haklı olduğunu anladım. Bizi bir sır olarak saklamam gerekiyor." Aslında daha önceki endişemi bana geri atıyor ve sanırım bunu hak ediyorum.

"Benden utanıyorsun." Çenemi kaldırıp ona bakıyorum.

"Benden utanmıyor musun? Sahip olduklarımızdan? Birbirimizden nefret ediyoruz ama yine de buradayız." Bana doğru işaret ediyor.

"Hiçbir anlam ifade etmiyoruz," diyorum aynı fikirde olarak.

"Yine de tek düşünebildiğim sensin." Sesi kendinden iğrenmiş gibi geliyor. Benden de. Kravatın iki ucundan çekiştirerek dikkatimi ona çekiyor. "Bazen hiç var olmamış olmanı tercih ediyorum. O zaman sana kafayı takmak zorunda kalmazdım."

Sözleri içimi aydınlatıyor. Her şeye rağmen benden etkilendiğini kanıtlıyor. "Tam olarak ne diyorsun?" Sözlerim alaycı. Sanki korkunç ve acımasız bir şey söylemesini istiyormuşum gibi.

Gizliden gizliye istiyorum. Ne tür sinsi, korkunç bir şey bulabileceğini duymak ve bunun bana nasıl hissettirdiğini görmek istiyorum.

"Şu anda seni bununla boğabilirim ve kimse seni özlemez." Kravatı parmaklarının etrafında kıvırıyor, ipeği parmaklarının arasında gezdiriyor.

"Haklısın." Sesim soğuk olsa da içten içe titriyorum. Bu kadar genç birini bu kadar şeytani yapan şeyin ne olduğunu bir kez daha merak etmekten kendimi alamıyorum.

O zamanlar bile karanlıktı. Onunla ilk tanıştığımda. Bana fahişe dediğinde ve beni susturmak için öptüğünde. Acımasızdı ama hala emin değildi.

Şimdi sanki tam olarak ne istediğini ve bunu nasıl yapacağını biliyor gibi. Korkunç bir şey.

Ve heyecan verici.

Whit yaklaşıyor, vücut ısısı, onunla ilgili her şey beni istila ediyor ve kendimi yukarı çekiyorum, sıcak kumaşı boğazımın hassas cildine bastırırken kaslarım geriliyor. "Benden korkmuyor musun?"

Titrememek için kendimi zor tutuyorum. "Hayır."

"Aptal mısın sen?" Kaşlarını kaldırıyor. "Yoksa bana o kadar mı güveniyorsun? Aynı şey aslında. Birine güvenmek seni hiçbir yere götürmez. Bunu biliyorsun."

Birbirimize hiçbir şey söylemiyoruz. Buz gibi bakışlarına bakıyorum, ipeksi kravatı boğazıma tamamen doladığında nefesim kesiliyor. Parmakları

ensemi okşuyor, saçlarımı karıştırıyor ve ben nazik dokunuş karşısında gözlerimi kapatarak bunun hiçbir şey ifade etmediğini kendime hatırlatıyorum.

Benden nefret ediyor. Bu bir işkence. Acımı görmekten zevk alıyor. Neredeyse 18 yaşında ve kafadan kontak.

Ama yine de, ben de öyleyim.

"Burada çığlık attığını kimse duymayacak." Kravatın iki ucundan çekiştiriyor, kumaş sıkılaşıyor. Sadece orada olduğunu bilmeme yetecek kadar. Acıtacak kadar değil.

Henüz.

"Bana zarar vermeyeceksin," diyorum gerçekte hissettiğimden çok daha fazla bir güvenle.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Başını eğiyor, ağzı benimkinin hemen üzerinde geziniyor. "Çığlıklarını dudaklarımla boğacağım. Hepsini yutacağım."

Bazen beni incitmekten bahsederken şiirselleşiyor. "Çığlık atmayacağım."

"Sana daha önce de çığlık attırmıştım." Kravatın bir ucunu bırakıyor, parmakları eteğimin altından kayıyor.

Bana dokunduğu yerde tüylerim diken diken oluyor ve Whit'le birlikteyken kalçalarımın arasında her zaman var olan o donuk sızı canlanıyor. "Bu farklı bir çığlık."

"Zevk. Acı. Birbirinin yerine kullanılabilir. Bunu şimdiye kadar hepinizin bilmesi gerekirdi." Elini külotumun ön kısmına dayadı. "Islanmışsın."

Ona uzanıyorum, elim ereksiyonunun üzerine yerleşiyor. "Sertleşmişsin."

"Seni boğarak öldürmeyi düşündüğümde sertleştim." Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Ben ona inanmıyorum. Belki bu beni aptal yapıyor ama cidden. Beni gerçekten incitmek istemek yerine onu tahrik eden daha çok fantezi. "Beni öldürmeyeceksin."

Kaşlarını kaldırıyor. "Kendine neden bu kadar güveniyorsun?"

"Aile adını yok etmek istemezsin. Whittaker Augustus Lancaster, katil mi? Ailen bunu onaylamazdı."

Güzel gözlerinde öfke alevleniyor ve ağzı vahşi bir öpücükle benimkine değiyor. Tamamen dil ve dişlerden oluşuyor, parmakları külotumun altından kayarak çıplak bedenimi okşuyor, klitorisimle oynarken aynı zamanda alt dudağımı öyle sert ısırıyor ki haykırıyorum.

Ve fışkırarak parmaklarının üzerine boşaldı.

Gülüyor, benden uzaklaşıyor ve parmaklarını külotumdan çıkarıyor. Bu kadar kolay olduğu için yanaklarım utançtan yanıyor, tüm vücudum titrek bir karmaşa ve parmaklarını dudaklarımın arasına soktuğunda onları emiyorum, kendimi tadıyorum, bana vereceği diğer cezaları beklerken klitorisimin ne kadar kötü zonkladığından nefret ediyorum.

"Benden o kadar nefret ediyorsun ki, sana zar zor dokunuyorum ve saniyeler içinde parmaklarımın üzerine fışkırıyorsun." Burnuma bir öpücük bırakıp gülümsüyor. Gerçi gözlerine tam olarak ulaşmıyor. "Küçük fahişe. Eminim seni ne kadar incitmek istediğimi söylemem hoşuna gidiyordur."

Boğazım çok fazla protestoyla tıkanmış durumda ve onları yutuyorum. Bunları söylemenin bir anlamı yok. Sadece gülecek. Bana yalancı diyecek.

İçten içe haklı olduğunu biliyorum.

"Seni şimdi becermemi ister misin?" Başını yana eğip beni düşünüyor. "Belki dizlerinin üzerine çöküp sikimde boğulmak istersin."

Kafama soktuğu fikirler beni dehşete düşürüyormuş gibi öfkeyle başımı sallıyorum.

Onlar değil. Beni tam burada, güneş ışığında ve ormanın sessizliğinde becermesini istiyorum. Yakındaki okyanusun kokusunu alabiliyorum, kıyıyı yalayışını duyabiliyorum. İçeri ve dışarı. Ritmik.

Seks gibi.

İki elini eteğimin altından uzatıp külotumun ince bel bandından tutarak kalçalarımdan aşağı çekip bacaklarımdan çıkardığında şaşırmıyorum. Narin kumaşın yere düşüşünü izliyorum, zihnim

Vızıldıyor. Nefesim kesiliyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, göğsümden fırlayacağına yemin edebilirim. Whit kemerini çözerken başımı başka yöne çeviriyorum, metalin tıngırtısı beni irkiltiyor.

Bir yandan da konuşuyor. Benden ne kadar nefret ettiğini. Beni ne kadar çok becermek istediğinden. Canımı yakmayı. Beni sikiyle ikiye bölmek.

Hasar görmüş. Korkutucu. Normalden daha yoğun. Onun düşüncelerini, arzularını anlamıyorum. Onlar yanlış. Çılgınca. Hasta.

Ama içimde daha önce hiç deneyimlemediğim bir şeyi tatmin ediyorlar. Yıllarca mücadele ettiğim bir şey. Savaştığım bir şey. Ona her zaman 'karanlık' derdim ve günlüğümü okuduğunda bunu fark etmiş olmalı.

Biz aynıyız, Whit ve ben.

Pantolonu düşüyor, ayaklarının etrafında bir su birikintisi oluşuyor. Ona bakmaya cesaret ettiğimde, sikini görüyorum, kalın ve uzun, başı parlıyor, ucunda bir damla ön sperm var. Soluk mavi boxer'ı hemen altına itilmiş ve benim için geliyor.

Bacaklarım memnuniyetle açılıyor. Küçümsüyor, elleri kalçalarımda sertleşirken bedenimi onunkini almak için eğiyor. Kalçalarını benimkilere doğru keskin bir şekilde itiyor, beni tamamen dolduruyor ve öyle yüksek sesle çığlık atıyorum ki, bir kuş sürüsü kaçarken çılgınca kanat çırparak uzaklaşıyor.

"Sırılsıklam olmuşsun," diyor sıkılmış dişlerinin arasından, itip kakarken, bedenim, arzum bunu kolaylaştırıyor. Beni sikerken hiç zorlanmıyor. Asla kuru kalmıyorum ve bunu daha önce de yaşadım. Kuruluk. Direnç.

Whit'le bunun olacağını hiç sanmıyorum.

"Neden hep seni becermek istiyorum? Neden?" Hızını arttırıyor.

Yavaş yavaş canlanıyorum. O içimdeyken, yakıt gibi. Besin. Başımı kaldırıyorum, bakışlarım onunkilerle buluşuyor ve ne gördüğünü merak ediyorum. Yüz ifadesi yumuşuyor. Hareketleri yavaşlıyor. Ona uzanıyorum, parmaklarımı yüzünün kenarında gezdiriyorum ve gözleri yarıya iniyor. Dudakları ayrılıyor. Aleti içimde zonkluyor ve yer değiştiriyorum, kıçım altımdaki sert tuğlaya sürtünüyor, etimi sıyırıyor.

"Benden nefret ettiğini söyle," diyor beni öpmeden hemen önce. Sıcak dudakları bana bir hediye gibi geliyor ve cevap vermiyorum. Sadece bana verdiği şeyi alıyorum, kollarımı boynuna doluyorum, parmaklarımı ipeksi saçlarına batırıyorum.

Saçları dışında her yeri sert. Ve ağzı - çok acımasız şeyler söyleyebilir ve çok fazla zarar verebilir, ama beni böyle öptüğünde, bana bir bulutu hatırlatıyorlar. Geçici.

Ethereal.

Saklamaya çalıştığı diğer yumuşak noktaları düşünüyorum. Kollarının iç tarafındaki, oraya dokunduğumda gıdıklanan deri. Taşaklarının arkasındaki, dokunduğumda inlemesine neden olan karanlık, gizli nokta. İç uylukları.

Kalbi.

Farkına vardım. Ne kadar karanlık olduğunu iddia ettiği ya da bana ne kadar zalimce davrandığı umurumda değil. Orada bir duvar var, ama yıkılıyor. Tıpkı bizi çevreleyen bu binanın kalıntıları gibi. Ben sabırlıyım. O duvarları yıkacağım ve onun atan kalbinin yumuşak karnını bulacağım.

"Siktir." Kelimeyi bir lanet gibi ağzıma üflüyor. Bir dua gibi. "Çok iyi hissediyorsun."

Gülümsüyorum ve gözlerimi açtığımda beni izlediğini görüyorum. İtişleri ritmik, beni tuğlaya doğru itiyor ve benimle işi bittiğinde arka tarafımın çizilmiş ve morarmış olacağını biliyorum.

"Bana bundan nefret ettiğini söyle" diyor, sesi çaresiz.

"Nefret ediyorum." Sesim hiç de nefret ediyormuşum gibi çıkmıyor. Sesim her heceyi okşuyor, sanki söylemekten zevk alıyormuşum gibi.

"Benden nefret

ettiğini söyle."

"Hayır."

"Söyle Summer. Benden nefret ediyorsun."

Bir zamanlar ve çok yakın bir zamanda öyleydim. Ve bazen, bana yaptığı şeylerden hala nefret ediyorum. Ama ondan nefret etmiyorum. Sanki bunu dört gözle bekliyorum. Almayı. Zalimliği. Arkasındaki yumuşak dokunuşu.

"Prezervatif kullanmıyorum," diye tıslıyor. "Seni hamile bırakabilirim."

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diye hatırlatıyorum ona. Beni çıplak sikmekten hoşlandığını biliyorum ve ben de hoşlanıyorum. Bu daha önce hiç yapmadığım bir şey. Yates prezervatif kullanma konusunda her zaman dikkatliydi.

"Sana cinsel yolla bulaşan hastalık bulaştırabilirim," diye devam ediyor.

Bu sözler üzerine hareketsiz kalıyorum, bakışlarım genişliyor, panik kalbimi yerinden oynatıyor. Bakışlarıyla bir kez daha buluştuğumda, buz mavisi gözlerinde biriken derin memnuniyeti görüyorum.

"Başka biriyle yatacağımı düşünmedin, değil mi? Tüm bunları gerçekten senin için saklayacak mıydım?" Vücudumdan çekiliyor, parmakları sikinin tabanının etrafında kıvrılıyor ve onu amıma doğru sürüklüyor. "Bencil küçük sürtük. Bu sana ait değil."

Hiçbir şey söylemiyorum, zihnimin Whit'in bunu başka birine yaptığı düşüncesine hemen kapılmasından nefret ediyorum. Başka birini sahiplenmek. Onu becermek. Onu kendine ait kılmak.

Ben bir aptalım. Bir aptal.

Elimi uzatıp ona vurmaya çalışıyorum ama bileğimden tutup beni durduruyor. Beni yerimde tutuyor, tekrar içime doğru itiyor, hamleleri daha sert. Ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Can attığım sikinin acımasızlığından değil, hassas etimi kesen küçük taşlar ve tuğla parçaları yüzünden.

"Ne yaparsan yap bana zarar veremezsin. Bunu şimdiye kadar öğrenmedin mi?" Gülüyor. Sonra iç çekiyor. Nasıl bu kadar kontrollü olduğunu bilmiyorum. Eminim onun yaşındaki başka bir çocuk şimdiye kadar gayzer gibi boşalırdı.

Whit değil.

Tanıdığım hiçbir çocuğa benzemiyor.

Hareketleri artıyor ve yüzünü boğazıma gömüyor, yumuşak saçları yanağımı gıdıklıyor. Sikişiyor, sikişiyor, bir hayvan gibi saldırıyor, sıcak nefesi tenimi kaplıyor. Kalçalarımı belinin etrafına sıkıştırıyorum, beni almasına izin veriyorum, orgazmım ilerliyor, korkuttuğum kuşlar gibi yükseliyor

Daha önce, korku içinde gökyüzüne dağılıyorlardı. Bu his beni korkutuyor ama yine de peşinden gidiyorum. Ona ihtiyacım var. İstiyorum. Her vuruşunda inliyorum, kendimi tutmuyorum, bırakmanın tadını çıkarıyorum, orgazm inşa ediyor, büyüyor, beni eziyor.

Büyük olacak. Şimdiye kadarkilerin en büyüğü.

Nefesim kesilmiş, başım dönüyor, içimden çıktığında parmakları sikinin tabanını sıkıyor, meni karnıma, kasık kıllarıma dökülüyor. Beni mahvediyor, inliyor, güzel yüzünün her yerinde zevk yazılı ve ben bakıyorum, transfixed.

Ağrıyor. Boş.

Son bir titremeyle bitiriyor, gözleri yavaşça açılarak boşalmasından sonra aldığı o tanıdık, tembel ışıltıyı ortaya çıkarıyor. Ben onu izlerken dudaklarını yalıyor ve parmaklarım yüzünü tırmalamak için kaşınıyor. Tüm o güzelliği.

Çok yaklaşmıştım ve o benden çaldı.

"Berbat haldesin," diyor tiksintiyle, bakışları amıma kayıyor. "Her tarafın döl içinde."

Parmaklarını kendi menisine batırıyor ve ağzıma götürüyor. Onları nazikçe yalıyorum, hafif ekşi tadın tadını çıkarıyorum, boşalamadığım için acı çekiyorum. İlk kez boşalmama izin vermiyor ve eminim yeni keşfettiği gücün tadını çıkarıyor.

"Yerini öğrenmen gerek." Sesi sıkılmış gibi geliyor. Uzun, zarif parmaklarındaki dölleri emmemi izlerken neredeyse uykuya dalacakmış gibi görünüyor. "Benden nefret ediyorsun. Sana yaptıklarımdan nefret ediyorsun. Sen bana aitsin ama ben kesinlikle sana ait değilim."

Söylediklerini kabul etmiyorum ve bana doğru uzanıyor, ıslak parmakları çenemin etrafında o kadar sıkı kıvrılıyor ki neredeyse ağlayacağım. "Söyle," diye fısıldıyor. "Sen bana aitsin."

Hiç tereddüt yok. "Ben sana aidim."

"Eğer seni bir daha Chad'le konuşurken yakalarsam, ben onun küçük kız kardeşini sikerken sana izletirim." Yüzümü sarsıyor. "Anladın mı?"

Chad'den bahsedince kafam karışarak ona göz kırptım. Kampüste küçük bir kız kardeşi olduğunu bile bilmiyordum. Whit neden bahsediyor?

Kafa karışıklığını görüyor ve bu onu bir şekilde daha da çileden çıkarıyor. "Bana anladığını söyle!"

"Anlıyorum." Kekelemek bir zayıflık ve ben utanç içinde gözlerimi kapatıyorum.

"Sana dokundu," diyor Whit, sesi kısık. Kırılmış. Parmakları gevşiyor ve beni okşuyor. Dudağımın kenarına dokunuyor, yumuşak bir fısıltıyla. "Bunu gördüm. Sana dokundu ve kimse benim olana dokunamaz."

Her şey aklıma geliyor. Yemekhanedeki o an. Neredeyse yemeğimi düşürüyordum. Hiçbir anlamı yoktu. Chad'le ilgilenmiyorum. Whit bunu biliyor.

Ama sonra yemekhanede bizi nasıl izlediğini de hatırlıyorum, tüm o süre boyunca gözlerinde parlayan öfke. O an bunu fark etmemiştim.

Chad'in bana dokunmasından hoşlanmıyordu, çünkü sadece ona ait olduğuma inanıyordu.

"Bir şey değildi," diye fısıldıyorum, bakışlarını dolduran memnun parıltıyı fark ediyorum. "Ben sana aidim. Bana sadece sen dokunabilirsin."

"Bunu asla unutma." Beni öpüyor, bunu bir ceza olarak görüyor ama dudaklarından içiyorum, dilinin tadına bakıyorum, bunun için minnettarım.

Öpücük, onun sahiplenici sözleri, bir merhem gibi. Tek yapmaya çalıştığı beni parçalara ayırmakken beni bir araya getiriyorlar.

Kendini tekrar düzene sokmasını izliyorum, göbeğim hala zonkluyor, umutsuzca serbest bırakılmaya ihtiyaç duyuyor. O ilk küçük orgazm hiçbir şeydi. Şimdi tüm vücudum beklentiden ve serbest bırakılmamın koparılmasından dolayı acıyor. Tüm bunlar olurken o sanki hiçbir şey onu etkilemiyormuş gibi tamamen toparlanmış durumda. Beni değil. Hiçbir şey.

Gerçek orada, onun sözlerinde. Chad bana dokundu. Ve hiçbir anlamı olmasa da, bu masum dokunuş Whit'i çileden çıkardı.

Kıskanıyor.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve başımı çeviriyorum, kravatı boynumdan çekip kendi boynuna doladığında nefes veriyorum.

Onun kıskançlığı benim de gücüm, diye düşünüyorum pencerenin kenarından atlarken, eteğimin altından uzanıp acıyan ve çizilen popomu ovarken. Bu anı unutmayacağım.

Hiç.

YİRMİ BİR

BEYAZ

Kampüse kadar sessizce yürüdük, ben yol boyunca öfkeliydim, Summer ise etkilenmemiş görünüyordu. Az önce ona kötü davrandım. Zalimce. Hiç olmadığım kadar acımasızdım ve o da ona verdiğim her şeyi aldı. Bundan zevk alıyor gibiydi.

Kesinlikle keyif aldım. Her çarpık kelime ve acımasız dokunuş. Hiçbir incelik, hiçbir ön sevişme, hiçbir şey olmadan ona nasıl çarptığımı. Sikim tüm o sıkı, ıslak sıcaklıkla sarılmıştı. Buna hazırdı. Bunu istiyordu.

Çok kötü. Benim kadar kötü.

Hepsi kıskandığım içindi. Hayır. Bundan daha fazlasıydı. Chad'in ona dokunduğunu gördüğümde içimde yükselen bölgesel duygu, onu parçalara ayırmak istememe neden olmuştu. Ve aralarında olanlar hiçbir şeydi. Kızın dirseğindeki parmaklarının hiçbir anlamı yoktu.

Yine de ellerini kızın üzerine koyduğuna şahit olmak beni kıpkırmızı yaptı. Bir boğa gibi saldırmak istedim. Ona doğru koşmak ve kendini beğenmiş suratının ortasına yumruğu indirmek. Chad kimi isterse alabilir ve ona bakmaya bile hakkı yok.

Sakinleştikten sonra dışarı çıktığımızda ona da söyledim. Bana güldü, orospu çocuğu ve Savage'ın umurunda bile olmadığını söyledi. Bu beni de çileden çıkardı.

Ona karşı olan hislerim kafamı karıştırıyor.

Kütüphaneye geldiğimizde Summer sağa sapıyor, yatakhanesine doğru yönelmek üzereyken onu dirseğinden tutup durduruyorum.

"İyi misin?" Sesim kısık bir şekilde soruyorum.

Tanrım, bunu ona neden soruyorum? Neden

umursuyorum ki? Benim umurumda değil.

Gülümsemesi zayıf. "Ben iyiyim."

Karşı koyamayarak onu daha da yakınıma çektim. "Seni oraya götürdüğümü kimseye söyleme."

Kaşlarını çatıyor. "Kime söyleyebilirim ki?"

"Sylvie." Kız kardeşimle arkadaş olması beni hâlâ rahatsız ediyor. Ne yapmaya çalışıyor? Bana yakınlaşmak için ona yakınlaşmaya mı çalışıyor? Bu işe yaramayacak. Sylvie'yi de kullanmasa iyi olur. Kız kardeşim kırılgan. Hasta. Nesi var bilmiyorum ama annem son birkaç yıldır onu sayısız uzmana götürüp ne olduğunu anlamaya çalışıyor. Sylvie buna büyük bir şaka muamelesi yapıyor, sanki her an ölecekmiş ve bununla bir sorunu yokmuş gibi. Ama ben gerçeği biliyorum.

Çok korkmuş.

"Sylvie'ye bizim hakkımızda hiçbir şey anlatmıyorum," diyor Summer. "O kendi varsayımlarını yapıyor."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Kız kardeşin kör değil," diye tıslıyor Summer, bana daha da yaklaşarak. O kadar yakın ki kokusunu alabiliyorum. Kendi hafif kokusu amının kokusuyla karışmış. Derin nefes alıyorum, tadını çıkarıyorum, aletim sertleşiyor.

Tanrım. Ona olan ihtiyacım çok büyük ve bundan nefret

ediyorum. "Bize karşı kör mü?"

"Restoranda, beni beceren bakışlarını bana yönelttiğin için oldukça açıktı," diyor Summer, sesi düşmanca.

Kıkırdamadan edemiyorum. "Sik beni bakışı mı? Gerçekten mi?"

"Bu doğru. Her fırsatta beni beceriyorsun." Bir an sessiz kalıp birbirimizi izliyoruz. "Şimdi olduğu gibi."

Gözlerimi kısarak onu tuttuğum yerden bırakıyorum ve itiyorum. Neredeyse tökezliyordu, son anda kendini toparladı, gözlerinde şeytani bir parıltı vardı. Benden nefret etmesini istiyorum. Bana siktirip gitmemi ve onu yalnız bırakmamı söylemeli.

Ama bu sadece onu daha fazla zorlamama neden olur. Bu

oynadığımız bir oyun. İkimizin de kaybetmeye mahkum

olduğu bir oyun.

"Sylvie'ye bizden bahsetme," diyorum. "Ona ismimden bile bahsetme."

"Her zaman ilk sözü sana getiren o," diye söze başlıyor Summer ama başımı bir kez sallayarak onu bir bakışla susturuyorum.

"Konuyu değiştir. Ben ciddiyim Savage. Aramızda olanlar aramızda kalacak. Başka kimseyi karıştırma."

Cevabını beklemeye zahmet etmiyorum. Dönüp uzaklaşıyorum, adımlarım aceleyle, sanki ondan uzaklaşmak için çaresizmişim gibi. Ben de öyle hissediyorum. Ona yakın olmak, alışkanlığından kurtulmaya çalışan bir bağımlı için nasıl hissettiriyorsa, yine de önünde her zaman taze bir kokain yığını beliriyor. Onun yanında olduğum her an her zerresini içime çekmek istiyorum.

Çok yorucu.

Odama geri dönüyorum, kapıdan içeri dalıyorum ve öyle bir çarpıyorum ki, yemin ederim tüm bina zangırdıyor. Masama gidip dergiyi aldım ve rastgele bir yere, arkaya yakın bir yere çevirerek açtım. Daniel ile yaşadıklarını okumaktan bıktım usandım. Ya da üvey kardeşiyle. Annesinin onu ne kadar kızdırdığını. Kimsenin onu anlamadığını. Ergenlik saçmalıklarının en iyisi ve ben çok sıkıldım.

Hikayenin özünü istiyorum. Tüm sırlarını. Sahip olduğu en karanlık olanları.

Arkada katlanmış, sayfaların içine sıkıştırılmış bir sürü sayfa var. Dışa doğru katlanmış sayfa boyunca büyük kalın kelimeler karalanmış.

OKUMAYIN!!!!

Kaşlarımı çatarak kelimelere bakıyorum. Bunu daha önce nasıl fark etmedim? O kadar açık ki. Sanki birinin sırlarını bulmasını istiyor gibi.

Sayfaları çevirdiğimde, çoğunlukla pembe kalemle yazılmış kız gibi yazılarla kaplı olduklarını görüyorum. Hafif, çözmesi zor ve gözlerimi kısarak bakıyorum, sandalyeme çöküyorum ve daha iyi görebilmek için lambayı açıyorum.

Yates dün gece odama geldi. Annem ve Jonas yattıktan sonra gizlice içeri girdi. Onu dışarıda tutmak için kapıyı kilitledim ama yine de içeri girdi. Uyumuyordum. Sadece rol yapıyordum. Yatağımın üzerinde durduğunu hissedebiliyordum, beni izlerken ağır nefes alışını duyabiliyordum. İlk başta hiçbir şey yapmadı ve hareketsiz kalmak çok zordu. Nefes alamıyordum. Kendine dokunduğunu anlayabiliyordum, ki bu çok iğrençti. Tepemde dikilirken mastürbasyon yapıyordu ve ben de orada yatıp sürekli onu dinlemek zorunda kaldım. Korkunçtu ama dakikalar içinde bitti. Eline boşaldı ve sonra parmaklarını yorganımın kenarına sildi.

Odamdan çıkar çıkmaz yorganı yere fırlattım ve ayaklarımla tekmeledim. Orada yatıyordum, aşağılanmış bir halde, dölünün kokusu odayı dolduruyordu ve... bu beni tahrik ediyordu, ki bu çok iğrençti.

Ben hastayım. Cidden hastayım. Ama Yates'in beni o kadar çok istediğini bilmek beni güçlü hissettiriyor ki odama gizlice girip bana bakarken otuz bir çekecek. Güzel olduğumu düşünüyor olmalı. Özel olduğumu. Daniel öyle olduğumu söylemişti ama artık yok ve sanırım bunu sırf benimle yatmak için söyledi, gerçi hiç gerçek seks yapmadık. Sadece takıldık. Bana güzel olduğumu söyledi. Özel olduğumu.

Artık kimsem yok. Annem her şey üzerinde çalışmam gerektiğini söylüyor. Notlarım, davranışlarım, kıyafetlerim, makyajım, saçım. Hepsi. Yeterince iyi değilim. Jonas çalışmakla ya da talepkar annemle ilgilenmekle çok meşgul.

Ve bir de Yates var. Zavallı, kayıp, garip

Yates. O beni istiyor.

Ve beni almasına izin verebilirim.

Günlüğü kapatıp başımı kaldırıyorum, derin nefes alıyorum, belli belirsiz rahatsız oluyorum. Ve hiçbir şey beni rahatsız etmiyor. Ama Yates'in Summer'ın peşinde olduğunu bilmek içimi tiksintiyle dolduruyor.

Kendimle.

Ona çok kötü davranıyorum.

Görünüşe göre diğer herkes de öyle.

YİRMİ İKİ

YAZ

O akşam, bir kralın sarayını çağırması gibi beni çağırdı. Yemekhaneden döndükten sonra odamın kapısını açtığım anda yere ince ve keskin bir şekilde katlanmış bir not düştü. Kimden geldiğini bilerek titreyen parmaklarımla açtım.

Odama gel.

Hayır, lütfen. Teşekkür yok. İmza yok. El yazısı farklı, bu yüzden ondan geldiğini biliyorum. Yurt koridoruna gelip kapıma not bırakma cüretini göstermesi çok cesurca. Bizi kimse bilmiyor. Kendimizi gizli tutmaya çalışıyoruz ama bu numarayı sürdürmek gittikçe zorlaşıyor.

Odamdan gizlice çıkıp binayı terk etmeden önce ışıklar sönene kadar bekliyorum. Hava serin, havada denizden gelen tuz kokusu var ve onun özel süitine doğru ilerlerken derin bir nefes alıyorum.

Kapısının önünde durup kolumu kaldırıyorum, parmaklarım yumruk şeklinde kıvrılmış, kapıyı çalmak için, ama kapı benden önce açılıyor, Whit kolumu tutup beni odaya çekiyor. Tökezleyerek içeri giriyorum, neredeyse içine düşüyorum ve beni kendine çekiyor, kapıyı kapatıp kilitlerken beni kendine bağlıyor.

"Geç kaldın." Gitmeme izin verirken sesi sinirli geliyor, neredeyse beni kendisinden uzaklaştırıyor.

"Işıklar sönene kadar beklemek zorundaydım," diye hatırlatıyorum ona, bana dokunduğu yerden kolumu ovuşturarak. "Ben senin kadar ayrıcalıklı değilim. Kampüste dolaşamıyorum

sanki buranın sahibiymişim gibi."

Sırıtıyor ve kalbim yavaşça yeniden atmaya başlamadan önce durma noktasına geliyor. Şu anda genç görünüyor. Neredeyse kaygısız. Bu değişimin nedenini bilmiyorum ama yemin ederim her an bir gülümseme patlatacakmış gibi görünüyor. Tıpkı daha önce birlikte olduğumuzda güldüğü gibi.

Onun nesi var böyle?

"Sesin düpedüz kıskanç geliyor, Savage," diye alay ediyor.

"Ve sen de tam bir pislik gibi konuşuyorsun Lancaster," diye

ona karşılık veriyorum. Bakışları kararıyor. "Akıllı bir ağzın

var."

"Sen de öyle." Sesim soğuk ve titreyen ellerimi görmemesi için kollarımı kavuşturuyorum.

Bir iç geçiriyor ve odanın içinde volta atıyor. Birlikte geçirdiğimiz ilk geceyi düşünüyorum. Nasıl bir aydınlanma olduğunu.

Birbirimize benziyorduk. Mümkün olan en

korkutucu şekilde. Hâlâ bir şey söylemeyince

ben konuştum. "Beni neden çağırdın?"

Adımlarını durduruyor ve dönüp bana bakıyor. "Seni *çağırmak* mı? Buna böyle mi diyorsun?"

"Bana başka seçenek bırakmadın."

"Her zaman bir seçeneğin vardır." Yavaşça bana yaklaşıyor ve tam önümde duruyor. Üzerinde siyah bir eşofman altı ve beyaz bir tişört var. Saçları hâlâ nemli ve sanki duştan yeni çıkmış gibi taze ve temiz kokuyor. Yüzümü boynuna gömüp onu içime çekmek istiyorum ama kendimi tutuyorum. "Buraya gelmek zorunda değilsin."

Çenemi kaldırıyorum, bakışlarım onunkilerle buluşuyor. "Bu doğru değil."

"Öyle. Dediğim gibi, her zaman bir seçeneğin var. Ama burada olmak istiyorsun. Benimle birlikte."

Tek kelime etmedim.

"Seni daha önce becerdim. Bu yeterli değil miydi?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Sana gelmemi isteyen sendin," diye hatırlatıyorum ona. "Belki de bu soruya kendin cevap vermelisin."

Göğsü inip kalkıyor, nefesi sığlaşıyor. Hayal kırıklığı yaşayan, nefes alan bir şey gibi etrafımızda dönüyor ve onu neyin rahatsız ettiğini merak ediyorum.

Ben ona ne yaptım? Yıkılmakta olan binada daha önce olanlar, birlikte yaşadığımız diğer deneyimlerden farklı değildi. Günlüğümü bana geri verene kadar bunu onun için daha kaç kez yapmam gerektiğini bilmiyorum.

Belki artık dergiyle ilgili bile değildir. Belki başka bir şeyle ilgilidir.

Daha fazlası.

"Pantolonunu indir ve sandalyenin üzerine eğil," diyor ve ben onun bu isteği karşısında şok olarak irkiliyorum.

"Neden?" Sesimdeki titremeye engel olamayarak sessizce soruyorum. Kıçım beni öldürüyor. Daha önce duşta derime gömülmüş küçük taş parçalarını çıkardım ve sağ kıç yanağımda önümüzdeki birkaç gün boyunca sınıftaki o sert sıralarda oturmayı daha da zorlaştıracak bir çürük var.

Tüm bunlar beni o çıkıntıda acımasızca sikmesi sayesinde oldu. Ve onu beni incitmekle ve isteğim dışında beni almakla suçlayabilsem de, ikimiz de bunların hiçbirinin doğru olmadığını biliyoruz. Bunu ben istedim.

Onu istedim.

"Sadece yap," diyor.

"Neden?" Tekrar soruyorum. Beni tokatlamakla ya da aklındaki diğer sapkın şeyle tehdit ederse, onu reddetmek zorunda kalacağım.

Ne kadar istesem de buna dayanamayacağım.

"Görmek istiyorum..." Sesi dalgalanıyor ve başını arkaya atıp tavana bakıyor. "Sana daha önce ne yaptığımı görmek istiyorum."

"Oh." Kalbim sıkışıyor. Kafam karıştı ama dediğini yaptım ve masasına yakın duran sandalyeye gittim. Taytımı ve tangamı tek bir hamlede aşağı itiyorum, böylece ayaklarımın etrafında birikiyorlar ve yavaşça eğilerek ona hasarı gösteriyorum.

Nefesini içine çekiyor ve elinin yaklaştığını hissediyorum. İrkiliyorum, kendimi destekliyorum ama dokunuşu şaşırtıcı derecede nazik. Bir çiziğin izini sürüyor. Bir tane daha. Özellikle derin bir tanesine dokunuyor ve ben tıslıyorum. Çürüğümün çevresini çiziyor. Hiç baskı uygulamıyor, parmakları tenimi yumuşak bir şekilde okşuyor ve ben gözlerimi kapatıp bunun tadını çıkarıyorum.

Bunun hiçbir anlamı yok, diyorum kendime. Sadece yıkımını görmek istiyor. Bundan zevk almak. Ve bu sorun değil. Bana yaptığı şey için kötü hissetmiyor ve sanırım hissetmemeli de. Kabul ettim. Sadece bakmak istiyor. Belki hatıra olarak sıyrık ve çürük etimin fotoğrafını bile çekmek ister.

"Seni incittim," diyor, sesi çiğ.

"Daha önce de canımı yaktın," diye hatırlatıyorum ona, parmakları bacaklarımın arasındaki noktaya yaklaştığında başımı eğiyorum.

"Seni hiç böyle işaretlememiştim." Elini popomun üzerinde gezdiriyor, bu dokunuş her zamankinden daha samimi. "İyi misin?"

İsyankâr düşüncelerime sakin olmalarını hatırlatıyorum. Onun

umurunda değil. Umurunda değil. Umursamıyor.

"Ben iyiyim." Gözlerimi açıyorum ve masasına bakıyorum. Üstünde bir yığın kâğıt duruyor. Gelişigüzel yığılmış ders kitapları. Yığının en altına sıkıştırılmış, tanıdık, hırpalanmış siyah bir günlük.

Günlüğüm.

Dik duruyorum ve yarı çıplak olmamı umursamadan ona dönüyorum. "Günlüğümü istiyorum."

Gözlerini kırpıştırıyor ve sanki yüzü aşılmaz bir maskeye dönüşüyor. "Hayır."

"Onu bana geri ver." Öfkem yükseliyor ve sesim sertleşiyor. "Yeterince yapmadım mı?"

"Hayır," diyor, bir adım daha yaklaşarak. "Yapmadın. Konu ben olduğumda her zaman yerini unutuyor gibisin."

"İnan bana, unutmadım," diye tükürüyorum ona, sözlerinden damlayan küçümsemeden nefret ederek. "Bu işi -her ne ise- bir süredir yapıyoruz. Sanırım borcumu ödedim."

Artık ona neden borçlu olduğumu bile bilmiyorum. Yaptığımız şey bir oyun gibi. Beni rafa kaldırıp unutmadan önce oynamaktan zevk aldığı bir oyuncağım sadece.

"Bana olan borcunu ödemeye yaklaşmadın bile." Çenemi kavrıyor, bana daha önce nasıl dokunduğunu hatırlatıyor. İlk temasta içimdeki her şey canlanıyor ve titriyorum. Göğüs uçlarım tişörtümün altında sertleşiyor. Sütyen giymemiştim.

Aramızda bir şeyler olmasını umuyordum. O kadar hastayım.

O kadar muhtacım.

Başımı arkaya yatırıyor, inceleyen bakışları yüzümde geziniyor. "Daha önce internette biraz araştırma yaptım. Annenle ilgili."

Bir şey söylememek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Ona o kadar çok benziyorsun ki, ürkütücü. Babamın onu neden bu kadar uzun süre becerdiğini anlıyorum." Sonraki kelimeleri ağzıma üflemek için eğiliyor. "Ve seni neden becerdiğimi."

Ona göz kırpıyorum. Bu da nereden çıktı şimdi? Bir süredir ailelerimiz hakkında konuşmamıştık. Whit'in gözünde ben hâlâ ailesini mahveden fahişe annenin fahişe kızıyım.

"Bunu benimle sadece *babandan* intikam almak için

mi yapıyorsun*?*" Ona inanmıyorum.

"Annen annemle babamın evliliğini mahvetti," diye hatırlatıyor bana.

"Bence o evlilik annem ortaya çıkmadan çok önce mahvolmuştu," diye karşılık veriyorum.

Yüzü sertleşir. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun." "Sen de

bilmiyorsun." Durakladım. "Günlüğümü geri istiyorum."

"Hayır."

"Seninle yeterince uğraştım."

"Yüzeyi daha yeni çizdiniz."

"Tamam." Yüzümü onun elinden çekip alıyorum ve tişörtümü çıkarıyorum. Taytımı ve tangamı ayak bileklerimden tekmeledim. Karşısında çırılçıplak durana kadar. "İstediğin bu mu?"

Hiçbir şey söylemiyor ama bakışlarında açlığın kaynadığını görüyorum. Benimkiler onun joggers'ının önüne düşüyor. Aletinin dış hatlarını görebiliyorum. Beni istiyor.

Yeni bir şey yok.

Çenemi kaldırarak yatağına doğru yürüyorum ve üzerine yayılıyorum. Bacaklarımı iyice açıyorum ki her yerimi görebilsin. Islağım ama umurumda değil. Artık aşağılanmanın ötesindeyiz. Sadece onun için bacaklarım açık ve savunmasız bir şekilde uzanıyorum. Kıçım sızlıyor ama görmezden geliyorum. Beni becermesini istiyorum.

Beni son bir kez becer ve bu iş bitsin.

Yalanlar. Bu işin bitmesini istemiyorsun. Devam etmesini ve devam etmesini istiyorsun.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye çıkışır.

"Becer beni," dedim ona. "İstediğini biliyorsun."

Yatağa yaklaşıyor, ifadesi donuk, elleri spor ayakkabısının cebinde, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi.

Suratına bir tane çakmak istiyorum.

"Güzel," diye çekiştiriyor, bakışları amıma odaklanmış. "Günlüğü geri vermem için bunun yeterli olacağını mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," diye feryat ediyorum ve kendime kızarak dudaklarımı kapatıyorum. Zayıflık gösteremem ama işte buradayım, ona ağlıyorum. Kendimi ona kurban ediyorum. "Bitir artık şu işi."

"Ne? Şimdi lanet bir şehitten başka bir şey değilsin," diyor, sesi sert. "Sadece orada yatıp bunu kabullenmek mi istiyorsun? Sen böyle biri değilsin."

"İstediğin bu değil mi?" Alay ediyorum.

"Hayır," diyor sertçe. "Bunu sana ne zaman söyledim ki?"

Diğer etkileşimlerimizi düşünüyorum. Çoğu zaman benim söylediğim ya da yaptığım bir şey yüzünden bir araya geliyoruz. Bu geceyi bu kadar farklı kılan ne?

"Beni istiyorsun." Doğrulup ona doğru uzandım ve ereksiyonunu kavradım. Dokunuşumun altında siki sarsılıyor. "Bunu hissedebiliyorum."

"Bu şekilde değil. Bir kurban gibi değil."

"Beni istemiyor musun? Tanrım, sen hasta bir fu-"

Beni öyle bir tutuyor ki çığlık atıyorum. Elleri kollarımı kavrıyor ve yüzü benim yüzümde. "Sen de en az benim kadar berbat durumdayken bana hasta demeye cüret etme. İkimiz de böyleyiz. Sana ne yapacağını söylememi seviyorsun. Ben de senin bana karşı savaşmanı seviyorum."

"Daha önce kavga etmedim," diye fısıldadım. "Senden nefret ettiğimi söylememi istediğinde."

"Benden nefret etmelisin," diyor, sesi sert. "Tek düşünebildiğim direnmeni ne kadar çok istediğim."

Tutuşuna karşı mücadele ediyorum ve aynı zamanda sikini sıkıyorum. "Böyle mi?"

"Bırak sikimi," diye fısıldıyor.

"Hayır." Gülümsedim. Elimi eşofmanının altından geçiriyorum ve çıplak etinden başka bir şeyle karşılaşmıyorum. Onu okşuyorum, göz kapaklarının çırpınışını seviyorum. Parmağımı başının üzerinde gezdiriyorum, her yere yapışkan pre-cum bulaştırıyorum ve onu ağzıma almak istiyorum.

O haklı. Ben de onun kadar hasta, onun kadar berbat durumdayım. Beni bu hale getirdiği için onu suçlayabilirim ama bu yalan olur.

Ben zaten böyleydim. Sadece nasıl olduğunu anlamamıştım.

Ya da nedenini. "Summer." Sesi bir uyarıydı.

"Whit." Sesim alaycı.

Kolumu bırakıyor ve başımın arkasından tutarak beni ileri doğru itiyor. "İstiyor musun? Em o zaman."

İstediğini yapıyorum, yatağın kenarına oturmak için kendimi yeniden düzenliyorum. Önümde duruyor, ifadesi taş gibi. Kampüs bahçelerindeki güzel melek heykelleri gibi.

Joggers'ını aşağı itip onu tamamen ortaya çıkarıyorum ve ereksiyonuna dokunmak için uzanıyorum. Sıcak, sert bir ten. Kadifemsi yumuşaklık.

O bir insan, kendime hatırlatıyorum. Öyle olmadığına beni ne kadar ikna etmeye çalışsa da.

Başımı eğiyorum, dudaklarımı sikinin başının etrafına sararken saçlarımın öne düşmesine izin veriyorum. Dilimin üzerine damlıyor ve içimden bir zafer dalgası geçiyor. O bunu istiyor.

Onu yalıyorum. Sıkıca kavradım. Emiyorum. Yukarı bakıyorum, siki ağzımı dolduruyor, beni izlediğini görüyorum, ifadesi hala boş, ancak gözlerinde bir şeylerin titreştiğini görüyorum. Sıcak.

İstiyorum.

O *beni* istiyor.

Derin bir nefes alıyorum ve kafası boğazımın arkasına çarpana kadar onu ağzımın daha da derinlerine çekiyorum. Komik olan Whit'le tanışmadan önce sadece iki kez oral seks yapmış olmamdı. Şimdi kendimi bir uzman gibi hissediyorum.

"Siktir." En sevdiği kelime dudaklarından dökülüyor ve kalçalarını öne doğru ittiğinde sikini ağzıma alıyorum. "Tanrım."

Ağzıma girip çıkıyor, tekrar ve tekrar, ben g e r i çekilene kadar, titreyen bir nefes beni terk edene kadar. "Dur."

Orada öylece duruyordu, aleti ağzımdan parlıyordu, yüzünde saf bir şok ifadesi vardı. Onu hiç reddetmedim. Ona hiç dur demedim. Asla. Muhtemelen

bende bir sorun olduğunu düşünüyor. "Ne oluyor Summer?"

Yatağa uzandım, elim amıma gitti, onu test ediyordum. Çok ıslağım. Klitorisim zonkluyor. Gözlerimi kapatarak kendimi okşamaya başlıyorum, düşüncelerim Whit'in görüntüleriyle dolu. Bugün bana yaptıklarından ne kadar zevk aldığımı. Bana yaptıklarından her zaman zevk alırım. Çok fazla. Benim karanlığımı görüyor ve ona uyuyor. Aşıyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye soruyor öfkeyle.

Sözleri beni ateşliyor ve kendimi daha sert okşuyorum, şişmiş klitorisimi parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum. "Boşalmam lazım" diyorum ve o da gülüyor.

"İnanılmazsın," diyor.

Bir hışırtı ve sonra tam orada, amımın önünde, sıcak nefesi hassas tenimde geziniyor. Elimi itiyor ve ağzıyla bana saldırıyor, beni yutuyor, her yerimi yalıyor. Zevkle ciyaklıyorum. Acı içinde. Zevkle. Çok iyi hissettiriyor, dudakları, dili. Bir parmağını amıma sokuyor ve okşuyor. Amımla göt deliğim arasındaki deriyi gıdıklıyor, beni zıplatıyor.

Dokunuşuna yaslanmamı sağladı.

"Seni burada becermek istiyorum," diyor, parmağı giderek kıçıma yaklaşıyor. "Seni burada tatmak istiyorum."

"Yap şunu," diyorum ona, beni geriye doğru ittiğinde utançla gözlerimi kapatıyorum, bacaklarım başımın üzerinde, kıçım bakışlarına tamamen açık.

Ağzını.

Beni düşünüyor, ölüm sessizliğinde ve ben kıvranmak istiyorum. Beni aşağılamaktan daha çok sevdiği bir şey yok ve şu anda bunu yapıyor, tek kelime etmeden vücudumu inceliyor. Beklenti içinde bekliyorum, kalbim çılgınca çarpıyor, yutkunmaya çalıştıkça boğazım kuruyor. Ta ki *sonunda* ağzını orada hissedene kadar. Nefesini. Dilini.

Yalıyor. Beni zıplatan narin bir fiske. Tekrar yalıyor, bu sefer daha cesur, keşfediyor, dili kabarık deriyle alay ediyor ve bir inilti kaçıyor benden. Tanrım, bu çok yanlış bir his. Çok yanlış.

Çok doğru.

El değmemiş etime nazikçe saldırmaya devam ediyor, beni nefes nefese, kıvranan bir karmaşa haline getiriyor, aniden ağzı gidene kadar ve beni pozisyona çekiyor, böylece sırtım yatağa bastırılıyor, bacaklarım yayılıyor.

Böyle devam etseydi gelebilirdim. Çaresizim.

"Kıçın acıyor mu?" diye soruyor, parmakları sıyrıklarımın ve çürüklerimin üzerinden kısaca geçiyor.

Yaralarımı tamamen unutmuştum. "Hayır."

Elinin tersiyle ağzını ovuşturuyor, göğsü kabarıyor, aleti dimdik duruyor. Kıçımı yalamak onu inanılmaz derecede sertleştirmiş olmalı. "Seni daha önce kabaca becerdim. Tekrar ister misin?"

Başımı sallıyorum, üstesinden geliyorum. Konuşamıyorum. Bunu çok istiyorum.

Vücudumun içinde kayıyor, yine prezervatif yok, göt deliği. Daha önce hiç kullanmadık. Beni istikrarlı bir şekilde beceriyor, bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor, saçları güzel yüzünün etrafında sallanıyor. Ona doğru eğildim, kalçalarım onunla buluştu, tüm vücudum karıncalanıyor, bana vermek üzere olduğu orgazmı bekliyorum. Bu öğleden sonra vaat ettiği kadar iyi olacağını sanmıyorum. Dışarıda, yıkıntıların arasında yapmanın çok ilkel bir yanı vardı. Doğaya maruz ve açık, esinti tenimi yıkıyor, kendimi çok canlı hissettiriyor. Bir gün yine orada yapmak istiyorum.

Belki yarın, eğer şanslıysam.

"Siktir," diye fısıldıyor, bakışları üzerimde geziniyor, sanki ilk nereye bakacağını bilemiyormuş gibi. "Senden o kadar nefret ediyorum ki, Summer."

Onun yerine beni sevdiğini söylüyormuş gibi yapıyorum. Beni o kadar çok seviyor ki. Beni uçurumun kenarına gönderen şey bu. Tüm vücudum kıpırdamadan duruyor, orgazm beni ansızın kasıp kavuruyor ve ben titriyorum, zevkten haykırıyorum. Hızını kesmiyor, hâlâ beni izliyor, parmakları saçlarıma gidiyor, sıkıyor. Çekiyor. Sertçe. Acı veriyor.

Orgazmımı biraz daha uzattı.

Beni sikmeye devam ederken, "Acıtması hoşuna gidiyor,"

diye fısıldıyor. "Bayılıyorum."

"Göt deliğini yalamam hoşuna gitti mi?"

Başımı salladım. "Ben de seninkini

yalamak istiyorum."

Sırıtıyor. Gerçekten sırıtıyor. "Pis kız. Ciddi misin?"

"Seninle her şeyi yapmak istiyorum," diye itiraf ediyorum

usulca.

Whit vücudunun üst kısmını benimkinden uzaklaştırıyor, içime girerken kalçalarımı kavrıyor. Göğüslerimi avuçluyorum. Onları birbirine bastırıyorum. Meme uçlarımı çimdikliyorum. O büyülenmiş bir şekilde izliyor, ben de gülümsüyorum. Tek yaptığım bu. Sadece gülümsüyorum.

Geliyor. Bir yığın halinde üzerime düşüyor, dökülüp saçılırken koca vücudu benimkinin üzerinde titriyor. İçime sonsuz miktarda döl fışkırıyor ve ben onu yakınımda tutuyorum. Sırtını okşuyorum. Kulağına yakın kirli kelimeler mırıldanıyorum.

Onun sikini ne kadar sevdiğimi. İçimde ne kadar iyi hissettirdiğini. Aynı anda hem göt deliğini dillemek hem de ona mastürbasyon yapmak istiyorum. Bu mümkün mü? Eminim bunu başarabilirim ve o da bundan hoşlanıyor çünkü vücudu öne doğru sarsılıyor, son bir zayıf hamleyle dudaklarından küçük bir "ahh" dökülüyor.

Onu böyle boşalttım. Beni. Beni izleyerek. İçimde olmak. Ve

bunu asla unutmasa iyi olur.

YİRMİ ÜÇ

YAZ

NEREDEYSE CADILAR BAYRAMI GELDI. Yılın en sevdiğim zamanı. Okul bu bayramı hayaletler, kara kediler ve fenerlerle süsleyerek kutlamıyor ama kampüsü devasa renkli saksılar, kapıların iki yanına yığılmış saman balyaları ve etrafa saçılmış çeşitli balkabaklarıyla süslüyor. Sylvie'ye göre yemekhanedeki kadınlardan birinin her yıl yaptığı korkuluklar var ve bunlar sevimli, dost yüzlü, saman saçlı, başlarında küçük şapkalar var. Bazı öğretmenler sınıflarında sonbahar kokulu mumlar yakıyor, her kokladığımda nostalji yaşıyorum.

Ben küçükken annem de böyle yapardı. Noel kokularına geçmeden önce sezon boyunca tüm sonbahar mumlarını yakardı. Evi yıllar boyunca topladığı Cadılar Bayramı temalı sevimli eşyalarla dekore ederdi ve her Ekim ayında turuncu ve siyah saklama kutularını çıkardığında heyecanlanırdım. Tatil için giyinmeyi en çok ben severdim, her Cadılar Bayramı'nda farklı biri olurdum, sadece bir gece için bile olsa. Hâlâ giyinmek için can atıyorum. Olmadığım biri gibi davranmak için.

Sanırım on yedi buçuk yaşımda bir kimlik krizi yaşıyorum.

Günler otuz bire yaklaştıkça kampüsteki öğrenciler arasında fısıldaşmalar başlıyor. Whit'in beni götürdüğü harabelerin arasında bir parti planlandığından bahsediliyor ki bu da bana partiyi ilk düzenleyenin o olduğunu düşündürüyor. Bana partiden hiç bahsetmedi.

Geceleri buluşuyoruz, haftada bir, iki, bazen üç kez. Takılıyoruz. Sevişiyoruz. Birbirimizle gerçekten konuşmuyoruz. Bilerek benden uzak duruyor, sanki o gece bana çok fazla kırılganlık göstermiş gibi. Beni incittiği için gözle görülür bir şekilde üzüldüğünde, daha önce tam olarak bunu yapmak için can attığına dair tehditlerine rağmen beni işaretledi.

Sınıfta da pek iletişim kuramıyoruz. Tahta gibiyiz. Birbirimizi en basit şekillerde kabul ediyoruz, gözleri düz, ifadesi vurdumduymaz. Onu kaybediyormuşum gibi hissediyorum ve nedenini bilmiyorum. Bunun neden önemli olduğunu bile bilmiyorum. Memnun olmalıyım. Ama hala günlüğümü bana geri vermedi. Ondan bahsetmiyoruz.

Artık günlükle ilgili bile değil. Umurumda değil. Her kelimesini okuyabilir ve bunun bir önemi olmaz. Artık değil. Keşke benimle konuşsa. Daha önce yaptığı gibi umursuyormuş gibi davranmasını. Beni unutmasını istemiyorum.

Ama bence çoktan yaptı. Onun için ezberlenmiş bir alışkanlık haline geldim, başka bir şey değil. Becerilecek bir kız. Artık beni tehdit bile etmiyor.

Onun için hiç önemli değilmişim gibi davranmaktansa bana karşı kaba olmasını tercih ederim. Kararsızlık birine karşı hissedebileceğiniz en kötü duygudur ve sanırım Whit'in bana karşı hissettiği de bu.

Korkunç bir şey.

Cadılar Bayramı'ndan önceki hafta sonu, Sylvie Cuma öğleden sonra kütüphanede yanıma geldi, gözleri ışıl ışıldı, yüzü canlılıktan pembeleşmişti. Hayat dolu. Neşesi yerindeydi ve onu hiç bu kadar güzel gördüğümü hatırlamıyorum. Bu kadar canlı. "Benimle alışverişe geliyorsun."

"Nereye?" Ne kadar endişeli hissettiğimden nefret ederek soruyorum. Benden ne istiyor? Neden herkesin beni yakalamaya çalıştığını düşünüyorum?

"İkinci el dükkanları. Şehirde her zaman olan geçici Cadılar Bayramı kostüm mağazalarından biri." Kendinden son derece memnun görünerek bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Cadılar Bayramı gecesi için kostümlere ihtiyacımız var."

"Peki o gece tam olarak ne olacak?" Bu partinin kesin olarak onaylanmasına ihtiyacım var. Whit'in bana bundan bahsetmeyeceği kesin.

"Tüm söylentileri duymadın mı? Whit *en iyi* fikri buldu ve ben de ona yardım ediyorum. Kampüste, uzun zaman önce meydana gelen yangının kalıntıları arasında bir parti veriyoruz." Başını eğdi, beni düşündü. "Hiç oraya gittin mi?"

"Hayır," diyorum ciddiyetle, kendimi ele vermemek için çaresizce.

"Oh. Görene kadar bekle. Çok güzel. Ürpertici. Mükemmel bir Cadılar Bayramı senaryosu. Whit babama sordu bile, o da onay verdi. Çok eğlenceli olacak." Sylvie neredeyse ciyak ciyak bağırıyor.

Gülümsüyorum ama zayıf bir gülümseme. Dışarıda olmak bana geçen sefer aramızda olanları hatırlatacak ve beni üzecek. Onu özlememe neden olacak ki bu çok aptalca. Beni hiç umursamadığı belli olan bir çocuğu neden özleyeyim ki?

Belki Whit haklıydı. Özgüvenim bok gibi. Kendimi önemsemiyorsam, kimsenin de beni önemsememesine şaşmamalı. Babamın. Annem. Daniel, ilk sözde aşkım. Yates-ugh. Öldüğü için üzülmüyorum bile.

Korkunç bir insandı. Berbat. Bencil. Talepkâr. Tuhaf.

Gerçekten özlediğim tek kişi Jonas. Bana değer verirdi. Kimse bana inanmazken o bana inandı. Ve şimdi o gitti.

Bu benim de hatam.

Sylvie'nin elinin koluma hafifçe yerleştiğini hissettiğimde gözyaşlarımın eşiğinde yüksek sesle burnumu çekiyorum.

"İyi misin?" diye mırıldanıyor.

Başımı kaldırıp saçlarımı geriye atıyorum, gözlerimde parlayan yaşları saklayamıyorum. "Ben iyiyim." Gözlerimin kenarlarını kaydırarak düşmeyen yaşları yakalıyorum. En son ne zaman gerçekten ağladığımı hatırlamıyorum. "Ev hasreti, sanırım."

Ne saçmalık ama bir bahaneye ihtiyacım var.

"Ah." Sylvie kolumu sıkıyor, dokunuşu nazik. "Sorun değil. Burada hepimiz bazen böyle hissederiz. Ben her zaman eve gittiğim için böyle hissetmiyorum.

ama ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Doğru." Başımı salladım, tekrar

kokladım. "Tabii."

Sylvie konuyu değiştiriyor ve Cadılar Bayramı kostümleri hakkında konuşmaya başlıyor ama ben dinlemiyorum. Gerçi dinlemeliydim. Onun heyecanına kapılmak, ihtiyacım olan mükemmel bir dikkat dağıtıcı olabilirdi. Sertçe yutkunuyorum ve ona bakmak için dönüyorum, kendimi dinlemeye zorluyorum.

"...ve ben de seksi bir melek olabileceğimi düşünüyordum? Ama şeytanın meleği gibi, çünkü öldüğümde cennete gideceğimden şüpheliyim" diyor gülerek.

"Neden böyle söyledin?" Cennete gitmeyeceğime adım gibi eminim ama kendimce sebeplerim var. Hiçbirini onunla paylaşmam.

Yaklaşıp alnını benimkine bastırıyor. "Ben iyi bir insan değilim, Summer. Bunu şimdiye kadar fark etmedin mi? Ben şımarık ve acımasızım. Aşırı şımartılmış ve aptalım. Bu dünyada hiçbir şey olamayacağım ama çıta oldukça düşük, kim ne bekleyebilir ki?"

Gözlerimi kırpıştırıp sözlerini anlıyorum. Kendisi hakkında düşünebileceği bir şeymiş gibi gelmiyor. "Bunu sana kim söyledi?" Fısıldıyorum.

Sylvie benden uzaklaşıyor, gözleri beni şok etmek istercesine onaylayarak parlıyor. "Beni doğuran kadın tabii ki. Benden nefret ediyor. Bende ciddi bir ortanca çocuk sendromu var, fark etmedin mi?"

"Madem senden bu kadar nefret ediyor, neden seni sürekli doktora götürüyor, gizemli hastalıklarına çare arıyor?" Gerçekten bilmek istediğim için soruyorum.

Sylvie pencereye doğru bakarak, "*Tedavi* aramıyor, Summer," diye söyleniyor. "Beni öldürmeye çalışıyor, böylece benimle daha fazla uğraşmak zorunda kalmayacak."

Nefesim kesiliyor ve başını çeviriyor, gözleri kısılıyor. "Şaşırmış gibi davranma. Çok açık değil mi? Whit altın çocuk. Tek çocuk. Büyük Lancaster servetinin varisi. Ve bir de Carolina var. Minik dansçı. Dünyaca ünlü olacak, balenin kraliçesi. Çoktan yola çıktı bile. Herkes ona tapıyor."

"Sylvie." Sesim sert bir fısıltıya dönüşüyor ve kimsenin bizi duymasını istemediğim için ona yaklaşıyorum. "Annenin gerçekten olduğuna inanmıyorsun-"

"Haklısın, bilmiyorum," diye araya giriyor ve Bayan Taylor'ı susturma krizlerine sokacak kadar yüksek sesle gülüyor. "Sadece bunu söylediğimde vereceğin tepkiyi görmek istedim. Gerçi gerçekten de ortanca çocuk sendromundan muzdaribim. Kimse beni umursamıyor. Hiçbir zaman da olmadı."

Ona göz kırpıyorum, söylediklerini ve tüm bunların ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyorum. Ciddi mi değil mi diye. "Kardeşin seni önemsiyor."

"Çünkü yapmak zorunda," diye karşılık veriyor beni dikkatle izleyerek. "Büyük bir şey başardın, bunu biliyorsun değil mi?"

Kaşlarımı çatarak ondan uzaklaştım. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece bir değil, iki Lancaster'ın onayını kazandınız." Kaşlarım çatılınca devam ediyor: "Ben ve Whit."

"Whit beni onaylamıyor," diyorum hemen.

"Seni odasına gizlice sokacak kadar onaylıyor." Gülümsemesi bilmişti. Beni gördüğüne eminim.

"Bir şey değil," diyorum ona. "Anlamsız."

"Seni sadece kullanıyor mu?" diye soruyor

kaşlarını kaldırarak. "Birbirimizi kullanıyoruz,"

diye düzeltiyorum.

"Whit aynı kıza bir kereden fazla bağlanmıyor. İki kez, o da genellikle yanlışlıkla olur. O daha çok tek seferlik bir erkek," diyor Sylvie. "Kardeşimin seks hayatına çok fazla dikkat ettiğimden değil, çünkü iğrenç. Ama neler olup bittiğini biliyorum, çünkü görmeden edemiyorum. Peki kardeşimle aranızda neler oluyor? Onun için normal değil."

"Birlikteyken çoğu zaman bana çöpmüşüm gibi davranıyor," diye mırıldanıyorum, bunu itiraf ettiğim için bile kendimi aptal gibi hissediyorum.

Whit de kız kardeşine ondan bahsettiğim için mutlu olmayacak.

"Herkese çöp gibi davranıyor. Ben de dahil," diyor Sylvie. "Bunu kişisel algılama."

Onun için söylemesi kolay. Whit'in söylediği ve yaptığı her şeyi kişisel olarak alıyorum, özellikle de son zamanlarda.

"Ben sadece bir alışkanlığım. Tabiri caizse onun kaşıntısını kaşıyorum." Yanaklarım ısınıyor ve dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. Hazır başlamışken bırakmalıyım.

Sylvie kıkırdıyor. "O zaman acayip bir isiliği olmalı, çünkü düzenli olarak kaşıntısını kaşıyorsun."

Bir kâğıt parçası koparıp ona fırlattım. Gülerek kağıdı fırlatıyor. Bayan Taylor bizi susturuyor, hatta Sylvie'nin adını söylüyor ama biz onu duymazdan geliyoruz.

Bir Lancaster'la birlikteyken herkesi görmezden gelebilirsin.

CUMA GECESİ ve herkes futbol sahasında - sezonun son iç saha maçı. Ben gitmiyorum, çünkü hâlâ birlikte oturabileceğim kimse yok. Sylvie dışında hiç arkadaş edinmedim ve bu benim için sorun değil. Sylvie futboldan nefret eder, o yüzden maçlara gitmez. Bence bunu b i l e r e k yapıyor. Spencer futbol oynuyor, o yüzden uzak duruyor ve bu onu çıldırtıyor.

Etkileşimleri bana hiçbir anlam ifade etmiyor ama Whit'le olan sözde berbat ilişkim düşünüldüğünde konuşacak yerim yok. Bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum.

Zaten beni ilgilendirmez.

Saat sekiz buçuk civarında kapım hafifçe çalınıyor ve kapı açıldığında cevap vermeye hazır bir şekilde yatağımdan kalkıyorum.

Whit kapı aralığında durmuş beni izliyor. Ellerini kapının pervazına dayıyor, kapıdan uzağa eğiliyor ve koridorda kalıyor. Herkesin görmesi için.

"Buraya gel," diye fısıldadım.

"Bana izin verdin," diyor sanki bana hatırlatması gerekiyormuş gibi, odama girip kapıyı arkasından çarparken ses tonu kayıtsız.

Bana doğru yürüdüğünde yerimden kıpırdamadan duruyorum, o kadar yakınım ki ayakkabıları ayak parmaklarıma değiyor. "Neden buradasın?"

"Neden hep buradayım?" Bana doğru uzanıyor, kolu belime dolanıyor, eli popoma doğru kayıyor ve beni kendine çekiyor ama ben direniyorum, bedenlerimiz arasında boşluk kalmasını istiyorum. "Ne oluyor Savage?"

"Hiç havamda değilim." Kendimi onun pençesinden kurtarıyorum ve yatağıma dönüp yorganı vücudumun büyük bir kısmının üzerine çekiyorum.

"Havanda değil misin?" Aslında alay ediyor. "Lütfen. Surat asma. Bu senin için iyi bir görüntü değil."

"Regl dönemimdeyim," diyorum ona, ki bu bir yalan. Geçen hafta regl oldum. Ve en yoğun olduğu zaman birlikte olduğumuz bir gece ona oral seks yaptım ve hepsi bu kadar. İtiraz etmedi. Dudaklarımın sikine dolanmasından daha çok sevdiği bir şey yok.

Beni inceliyor, yavaşça yatağıma yaklaşırken yüzünde sert bir ifade var. "Yani elimi külotuna sokarsam kanla karşılaşır mıyım?"

Gözlerimi deviriyorum. "Tampon kullanıyorum, göt herif."

"Doğru, o zaman o küçük ipi bulabilirim?" Kaşlarını kaldırdı.

Kadın vücudu hakkında çok fazla bilgisi var. Bu beni rahatsız etmeli. Ama onu geçmişteki cinsel fetihleri için yargılayamam, tıpkı onun da beni yaptıklarım için yargılayamayacağı gibi.

"Bu benim ilk günüm," diyorum onu iğrendirmek isteyerek. "Yoğun akış ve her şey. Riske atmak istemezsin."

"Ne riski?" Sesi gerçekten ilgileniyormuş gibi

geliyor. Yüzümü buruşturuyorum. "*Gerçekten*

ağır."

Eğer külotumun altına dalmaya çalışırsa, hiçbir şey bulamayacaktır. Yalan söylediğim için de kızabilir.

"Yine de merak ediyorum," diyor.

"Sen de iğrençsin."

"Bu doğal bir bedensel işlev." Omuz silkiyor. "Kan görmek seni korkutuyor mu?"

"Tabii ki hayır. Vajinamdan her ay kan akıyor," diye karşılık

veriyorum. "Korkmuyorum."

"Sen bir sapıksın," diye tükürdüm.

"Sen de öylesin." Sesi rahatsız edici derecede sakin.

Ters ters bakıyorum. Yüzünde her zamanki vurdumduymaz ifadesiyle beni izliyor. "Hadi, Savage. Bir bakayım."

"Kesinlikle hayır."

"Doğru. Çünkü yalan söylüyorsun." Kelimenin tam anlamıyla yatakta üstüme atlıyor, dudaklarımdan bir çığlık kaçıyor. Beni susturmak için kocaman elini ağzıma kapatıyor ve yüzünü yüzüme bastırıyor. "Geçen hafta regl dönemindeydin. Bu yüzden bana sakso çektin ve sana dokunmama izin vermedin."

Gözlerimi kısıyorum, bu kadar gözlemci olmasından nefret ediyorum. Her küçük şeyi nasıl da hatırlıyor.

"Ve sen de huysuz küçük bir pisliktin. PMS gerçek ve sen bundan çok muzdaripsin," diye devam ediyor.

Onu vücudumdan uzaklaştırmaya çalışıyorum ve o gülüyor, pislik. Elini ağzımdan da çekmiyor.

"Bu gece de huysuzsun. Senin derdin ne?" Elini yüzümden çekti.

"Artık bunu yapmak istemiyorum," diyorum ona, sesim zayıf çıkıyor. Kendini gerçekten zevk aldığın bir şeyden mahrum etmek çok zor. Evet, garip bir nedenden dolayı Whit'in zalimliğinden hoşlanıyorum. Akıl oyunları. Korkunç sözleri ve yumuşak dokunuşu.

Ama yaptığımız şey berbat. Her zaman berbat hissetmekten bıktım. Sadece normal olmak istiyorum.

"Gerçekten mi?" Ses tonundan bana inanmadığı anlaşılıyor.

"Evet, gerçekten," diye karşılık veriyorum. "Ve

günlüğümü geri istiyorum." Bakışları daralıyor.

"Henüz okumayı bitirmedim."

"Artık ne anlamı var ki? Geri ver onu. Zaten tüm sırlarımı öğrendin. Daha ne yapabiliriz ki? Bana yeterince şantaj yapmadın mı?" Bakışlarımı onunkilerden kaçırarak soruyorum, midem sinirden düğümleniyor. Jonas ve Yates'e ne yaptığımı öğrenmesi fikrinden nefret ediyorum ama bu mutlaka olacak. Günlüğüm neredeyse iki aydır onda. Henüz bitirmediğini söylediğinde neredeyse ona inanmayacaktım.

Muhtemelen şu anda en büyük sırrımı bildiğini açıklamaya hazırdır. Bombayı atacak, patlayacak ve bunların hiçbiri bitmeyecek.

Whit bedenimden ve yataktan kayıyor. Ayakta durmuş bana bakıyor, ellerini kalçalarına koyarken bakışları düşünceli. "Bunun bitmesini istiyorsun."

Başımı sallıyorum, yorganı çeneme kadar yukarı çekiyorum. "Evet.

İstiyorum." "Babam seni becermeyi bırakmamı söyledi."

Yorganı bırakıp dik oturuyorum, şok damarlarımda dolaşıyor ve kanımı donduruyor. "Ne oluyor Whit? *Babana* birlikte olduğumuzu mu söyledin?"

"Babama biriyle birlikte olduğumu değil, biriyle seviştiğimi söyledim. Arada büyük fark var," diye düzeltiyor, sözleri bir silah gibi. Bana yerimi hatırlatıyor. "Ve senin adından hiç bahsetmedim."

"Tanrı'ya şükür," diye nefes alıyorum, sözlerinin bana hissettirdiği acıyı görmezden gelmeye çalışıyorum.

Beni umursamıyor. Sadece sevişiyoruz. Bunu biliyorum.

Ama yine de acıtıyor.

"Biriyle evleniyorum," diye açıklıyor ve çenem düşüyor. "Şu anda değil, ama çoktan ayarlandı."

"On sekiz yaşında bile değilsin," diye belirttim.

"Yakında olacağım."

"Ne yani, o zaman evlenecek misin?" İnanamayarak sordum.

Yüzünü buruşturuyor. "Tabii ki hayır. Bunun için çok genciz. Ama birlikte olmamız bekleniyor. Ben ve müstakbel gelinim. İlişkimizi göstermeye başlamalıyız. Üniversiteye gideceğiz. Tüm zaman boyunca bir çift olacağız. Ona evlenme teklif edeceğim. Newport'taki evde büyük bir düğün yapacağız. Annemin isteyebileceği her şey olacak."

O kadar monoton bir sesle anlatıyor ki, söylediklerinin tek kelimesine bile inanmadığını biliyorum. O bunu istemiyor.

Peki bunu neden yapıyor?

"İstediğin bu mu?" Ona soruyorum.

Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokuyor, başını çeviriyor. Sanki benimle yüzleşemezmiş gibi. "Bu konuda söz hakkım yok."

"Dünyanın en büyük servetlerinden birinin varisisin ve kiminle evleneceğin konusunda söz hakkın yok mu?" Bana söyledikleri karşısında yataktan kalkıp volta atmaya başladım. "Bu çok saçma."

"Şu anda saçmalayan sensin," diyor, sesi karanlık, beni izlerken gözleri soğuk. "Beni yargılayamazsın. Durumum sana çılgınca gelebilir, ama senin parçası olmadığın sosyal çevrelerimizde bu normal. Eşleşmeler yaratılır, birleşmeler gereklidir. Soylar korunmalıdır."

Hakareti görmezden geliyorum. Konu Whit olunca, kesinlikle daha kalın bir derim oluyor. "Yani sen New Mexico'dan sıradan bir kızla evlenseydin, yeryüzündeki tüm Lancaster'lar mezarında ters dönecek miydi?" Ona fırlattım. Aklıma neden New Mexico geldi bilmiyorum. Ne dediğimi bile bilmiyorum ama bana söyledikleri tarihi bir romandan fırlamış gibi. İngiliz kraliyet ailesi gibi.

Aslında kıkırdıyor, kendini beğenmiş piç. "Büyük ihtimalle. Hayat sandığın kadar basit değil Savage. Doğduğum andan itibaren benden beklentiler var, özellikle de ilk erkek olduğum için. Babamdan olan tek erkek. Belli bir imajı korumam gerekiyor ve aileme verdiğim sözleri tutmam gerekiyor."

"Tamamen anlaşılabilir." Anlamıyorum ama neyse. Bunu kabul edip hayatıma devam edersem daha kolay olur. "Artık gidebilirsin." Kapıyı işaret ediyorum.

"Günlüğünü sana geri vereceğim" derken beni dikkatle izliyor.

"Yapacak mısın?" Sesim cızırtılı ve içimde aniden yükselen duygulara karşı sertçe yutkunuyorum. Günlüğü iade etmesi beni bir daha görmeyeceği anlamına geliyor. En başta bu talebi yapan bendim ama Tanrı yardımcım olsun...

Onu özleyeceğim.

"Bana Cadılar Bayramı'na kadar zaman ver." Şikayet etmeye başlıyorum ama elini kaldırarak beni susturuyor. "Şu anda partiyi hazırlıyoruz ve yapacak çok işim var. Ondan sonra sana geri verebilirim. Sadece birkaç gün Savage. Bekleyebilirsin."

"Tamam," diye fısıldıyorum, kapıma doğru ilerleyişini izliyorum. Orada duraklıyor, eli kapının kolunda, sırtı bana dönük.

"Gerçekten bu mu?" Bunu bir soru gibi söylüyor, sanki bir şey yapmamı istiyormuş gibi. Bir şey söylememi. Kalması için yalvarmam gibi.

Benim açımdan yalvarma olmayacak. O kadar alçalmayacağım. Yine de dönüp bakarsa, hayır diyeceğim. Beni özleyeceğini söylerse, onu yatağıma davet ederim.

Ama o bunların hiçbirini yapmıyor. Yerinde kalıyor, eli hâlâ kabzada, sırtı ve omuzları gerginlikten kaskatı kesilmiş.

"Hoşça kal Whit," diyorum kararlılıkla.

Cevap vermiyor. Arkasına bile bakmadan kapıyı açıp kapatıyor.

YİRMİ DÖRT

BEYAZ

Bu gece Summer'dan uzaklaşmak yapılacak en doğru şeydi. Son birkaç haftadır, duvarlar örmek için elimden geleni yapıyor, ondan uzak durmak için elimden geleni yapıyordum. Bu işe yaramadığında, onu hissetmeden beceriyordum. Sanki benim için bir hiçmiş gibi onu kullanıyordum. Gözlerinin içine bakmazdım, genelde yaptığım boktan şeyleri söylemezdim. O kelimelerden besleniyor.

Ben de onlardan besleniyorum. *Ondan* besleniyorum. Açgözlü sesleri ve beni öpme şekli. Sikimi nasıl yalayıp yuttuğunu ve benim için her zaman çok ıslak olduğunu. Onun sıcak vücuduna her battığımda ne kadar mükemmel olduğunu düşünüyorum. Sanki sadece benim için yaratılmış gibi.

Değil. O gerçekten bana ait değil. Damarlarımda pompalanan, aletime yerleşen küçük Summer Savage'a olan ihtiyacıma rağmen, devam edemeyiz. O en kötü arzu gibi. Beni çaresizliğe sürüklüyor, her zaman bir sonraki vuruş için hazır, hayır, lanet olası istekli.

Ona gitmek ama kendimi uzak tutmak zordu. Sanki benim için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi onu becermek. İyi ya da kötü hiçbir duygu hissetmeden onu kullanmak. Bir şeylerin yanlış olduğunu anlayabiliyordu. Bunu gözlerinde, beni izleyişinde görüyordum. O da kendini kapattı. Bu konuda iyidir.

Ben de öyle. İkimiz de öyleyiz.

Yaşadığımız şeyin neredeyse bitmek üzere olduğu fikri her zaman beynimin bir köşesinde duruyordu ve ben buna hazır değildim. Kim yaşadığı en iyi seksten vazgeçmeye hazır olur ki? O kızla aramda bir bağ var. Tarif edemem ama

Orada. En başından beri hep oradaydı. On dört yaşında ilk tanıştığımızda.

Onu becermeye devam edemeyeceğimi biliyordum. Onunla zaman geçirmeye. Onu daha çok isterdim.

Daha fazla ve daha fazla ve daha fazla.

O benim sahip olamayacağım bir şey. Yine de artık bunu yapmak istemediğini söyleyen oydu. Onu kendimden uzaklaştırdım ve o da bunu biliyordu. Savage'ım sandığımdan çok daha zeki. Benden önce davrandı. Bu durumda terk edilen benim.

Bitti.

Odama dönüp kıyafetlerimi çıkarıyorum, yatağa tırmanıyorum ve en son başucumda bıraktığım günlüğüne uzanıyorum. Haftalardır okumamıştım. Yazılarını okumak onu aklımda tutuyor ve son zamanlarda onu istediğim son yer orasıydı. Derinlere gömülmüştü ve ben onu çıkarmak istiyordum.

Gitti.

Yine de burada oturmuş, günlüğünü tutuyor, arka taraftaki gizli yazılara bakıyorum. Artık Yates'in onu becerdiğini ve bunun onu duygusal bir karmaşa içinde bıraktığını biliyorum. Artık bunu okumak istemiyorum. Ona tam olarak ne yaptığını ya da onu ne kadar mahvettiğini bilmek istemiyorum. O hasarlı bir mal, bunu biliyorum, ama lanet olsun.

Ben de öyle.

Belki de bu yüzden birbirimize çekiliyoruz. Çok genç olmamıza rağmen çok şey gördük ve yaptık. Ben çok yorgunum, Summer da öyle. Ama onunla *gerçekten* birlikte olmak.

Annem küplere biner, babam da bana deli olduğumu söylerdi. Ki öyleyim.

Bunu biliyorum.

Neden istememem gereken bir kıza bu kadar ilgi duyuyorum? Neden mi?

Günlüğü odanın diğer ucuna fırlattım. Büyük bir gürültüyle duvara çarpıp yere düşüyor. Artık okuyamıyorum. Onun sözlerini okumak, düşüncelerime musallat olmasına neden oluyor. Zaten yeterince içlerinde.

Başka birini bulmalıyım. Babam, Leticia'yla ciddi bir ilişki kurmadan önce olabildiğince etrafta takılmam gerektiğini söyledi. Onunla birlikte olduğumda, bu halka açık olduğunda ve nişanlandığımızda, sadık bir nişanlı gibi davranmalıyım. Müstakbel mükemmel koca. Dayanabildiğim sürece böyle davranmaya devam edeceğim. Birkaç bebek yaptıktan sonra, hatta belki ondan önce, her şey biter. Tedbirli olduğum sürece, istediğim kadar ilişki yaşayabilirim. Leticia öğrense bile anlayışla karşılayacaktır. Bu iş böyle yapılır. Leticia neye bulaştığını biliyor, tıpkı benim gibi.

Hayatım planlandı. Hiçbir sürpriz olmayacak. Olağandışı bir şey olmayacak. Hatta babam geçenlerde Leticia'nın jinekoloğundan bir rapor aldı ve Leticia'nın hâlâ bakire olduğunu ve her şeyin yolunda göründüğünü söyledi. Bana bir sürü çocuk verecek, dedi gülerek.

Onu bir hayvan gibi muayene etti. İnanılmazdı.

Hayal kırıklığı içimde dalgalanıyor ve gözlerimi kapatıp başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum. Boktan geleceğimden başka herhangi bir şeye. O aptal parti için her şeyi ayarlamakla meşguldüm. Bunu yapmamın tek nedeni Sylvie. Cadılar Bayramı'nı kutlamayı o kadar çok istiyordu ki, sanki bu onun son kutlaması olacakmış gibi.

Tek umursadığım sikilmek, özellikle de bu geceden sonra.

Partiye sadece birkaç gün kaldı ve istediğim kıza sahip olamadığım için hayal kırıklığına uğramış olsam da, Cadılar Bayramı gecesi başka birini bulabilirim ve umarım Summer Savage'ı sistemimden atabilirim.

İlk ve son kez.

YİRMİ BEŞ

YAZ

Sylvie ile Cadılar Bayramı öğleden sonrası partisine hazırlanmak için ders çıkışı odasında buluştuk. Beklenti tüm gün boyunca kampüste dalgalandı, son derse kadar hararetli bir seviyeye ulaştı ve kimse konsantre olamadı. Öğretmenler partiden haberleri yokmuş gibi davranıyorlardı ama haberleri olmak zorundaydı. Herkesin konuşabildiği tek şey bu. Keşke daha heyecanlı olsaydım ama Whit ve ben bittiğine göre, dört gözle bekleyeceğim pek bir şey yok.

Onun yerine Sylvie'nin hatırı için heyecanlanmış gibi yapıyorum.

Önce makyajımızı yapıyoruz, makyaj masasındaki sırayı paylaşıyoruz, ikimiz de ağır göz farı sürüyor ve kırmızı ruj sürüyoruz. Heyecanı aşikâr. Tüm odasını dolduruyor, bana gergin bir enerji veriyor ve yerde duran spor çantama bakıyorum, Lancaster Prep'e katılan herkes arasında bir skandala neden olacağını bildiğim kostümü giymekten neredeyse korkuyorum.

Beni daha önce hiç fark etmemiş olabilirler ama bu gece görecekler.

Sylvie rujunu sürmeyi bitirdiğinde, "Bu gece bir skandal için çok uygun," diye anons ediyor. Yakut kırmızısı dudaklarını birbirine sürterek beni inceliyor, gözleri parlıyor. "Bu hayat değiştiren bir parti olacak."

"Sen öyle diyorsan." Kabul etmekte isteksizim, çünkü şu anda hayatımı değiştirecek bir olaya ihtiyacım yok. Whit'le artık birlikte vakit geçirmemeye karar vermemiz sayesinde zaten bir tane yaşadım.

Bunu kendime bile itiraf etmekten nefret ediyorum ama onu özlüyorum. Bunun için zorlayan ben olduğum halde bu aptalca.

Ona karşı olan duygularım beni aptal hissettiriyor.

"Bu gece bir şeyler olacak Summer. Bunu biliyorum," diye devam ediyor. "Eğer Spence bir hamle yaparsa, ona izin vereceğim."

"Neye izin vereyim?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

"Bana dokunmasına izin ver. Öpsün beni. Siksin beni. Her neyse. Ben hazırım. Kendimi kurtarmaktan yoruldum." Tüm kozmetik ürünlerini kaldırmaya başlıyor, kolunu bir hamlede çekmeceye geri itiyor. "Hayatım boyunca bekaretimi korudum ve bundan bıktım. Fazla zamanım kalmamış olabilir. İçimde bir erkek varken boşalmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum."

"İlk seferinde, o içindeyken boşalamayabilirsin," diyorum ona dalgın dalgın.

Gülüyor. "Bunu *tüm* deneyimi olan kız söylüyor."

Ahh. Bu biraz acıttı.

Hiçbir şey söylemiyorum, rujumu makyaj çantama bırakıyorum ve fermuarını biraz fazla sertçe kapatıyorum.

"Özür dilerim. Duygularını incitmek istememiştim," diyor Sylvie, sesi alçak, ifadesi pişmanlık dolu. "Sadece sana takılıyordum."

"Biliyorum." Ona acımasız bir gülümseme veriyorum. "Sorun değil."

Öyle demek istemedi. İstemediğini biliyorum. Geçmişte yaşadığım berbat deneyimlerden gurur duymuyorum ama ona her şeyi anlatmamışken bunu nasıl bilebilir ki?

Ellerini birleştiriyor, gülümsemesi genişliyor. Havayı değiştirmeye çalıştığını söyleyebilirim. Ben tam bir oyunbozanım ve o bu aptal parti için çok heyecanlı. "Hadi kostümlerimizi giyelim!"

Paylaştığımız kadife banktan kalkıyorum, banyoya gitmeden önce spor çantamı almaya gidiyorum, ama onun sesi beni yolumda durduruyor.

"Nereye gidiyorsun?"

"Ben banyoda üstümü değiştireceğim." Çantamı sallıyorum. "Kostümümün sürpriz olmasını istiyorum."

"Oh, iyi fikir." Ayağa fırlarken ellerini çırpıyor. "Görmek için sabırsızlanıyorum."

"Biraz seksi," diye ekliyorum kaşlarımı çatarak. "Muhtemelen fazla seksi."

Sylvie kaşlarını bana doğru sallayarak, "Ooh, cidden şimdi görmek için can atıyorum," diyor. "Kardeşimi delirtmeye mi çalışıyorsun?"

"Bile değil," diyorum alaycı bir ifadeyle, ama asıl niyetim de buydu.

Whit'le ilişkimiz bitmeden önce kostümü internetten sipariş etmiştim. Bana bir kez bakıp karşı koyamayacağını düşündüm.

Şimdi muhtemelen bu gece başka bir kızın üzerinde olacak, ben orada durup çok fazla teni açıkta kalmış zavallı bir şekilde görünürken ona tüm dikkatini verecek.

Ugh.

Sylvie bana bilmiş bir gülümseme sunuyor ve ben onu görmezden gelerek banyoya girip kapıyı sessiz bir tıkırtıyla kapatıyorum. Tüm kıyafetlerimi aceleyle çıkarıyorum, sütyenimi ve külotumu bile. Kostüm iç çamaşırı giymeme izin vermiyor. File çoraplarıma takılmasın diye acele etmiyorum ve diğer her şeyi aceleyle giyiyorum, işim bittiğinde aynada kendime bakıyorum.

Çok fazla deri açıkta. Çok fazla, gerçekten. Bu kostüm bir lise partisi için uygun değil, eminim. Ama onaylamayan bakışlarını fırlatacak şaperonlar ya da görevliler olmayacak. Whit ve Sylvie Lancaster'lar. Kampüste istedikleri her şeyi, istedikleri zaman yapabilirler.

Cesaretimi toplamak için derin bir nefes alarak banyodan çıkıyorum ve küçük bir dönüş yapıyorum. "Ta da. Ne düşünüyorsun?"

Dönmeyi bitiriyorum ve beni incelerken ağzı bir karış açık kalan Sylvie'nin yüzüne bakıyorum. "Aman Tanrım, Summer."

Sinirden mideme kramplar giriyor. "Bu çok mu fazla?"

Yavaşça başını sallıyor ve ağzını kapatıyor. "Eğer birinin dikkatini çekmeye çalışıyorsan, bu işe yarayacaktır. Bu kostüm tam bir garanti. Ben de kostümümün açık olduğunu sanıyordum."

Sylvie son kısmı nefesinin altında mırıldanıyor.

Duvarına dayalı dev boy aynasının yanına gidiyorum, Whit'in odasındakine benzer bir ayna olduğunu fark ediyorum, bundan bahsetmiyorum bile. Başımı eğip kendimi inceliyorum ve evet, bu kostüm söz konusu olduğunda kesinlikle sınırlarımı zorladığımı biliyorum.

Ama çok iyi görünüyorum. Dar bot topuklarımın üzerinde sallanarak biraz daha uzun duruyorum. Kimsenin beni fark etmesini istemediğim için kendimi sürekli gizliyorum ama Sylvie haklı. Birilerinin dikkatini çekeceğim.

Belki farklı biri. Yeni biri. Whit'e ihtiyacım yok. Artık yok. Benim üzerimde hiçbir hakkı yok.

Elbette, içten içe dikkatini çekmeye çalıştığım kişinin o olduğunu biliyorum. Belki bu beni zavallı yapıyor ama umurumda değil.

Sikerler. Bu gece hepsinin dikkatini çekmek istiyorum. Son sınıftaki her bir çocuğun. Belki küçükler de.

Sylvie yanımda durup kendi yansımasına bakarken, "Üşüyeceksin," diyor.

"Sen de öyle," diyorum ona. Kara bir melek gibi giyinmiş, daracık bir şort ve göğüslerini kabartan siyah bir korse giymiş. Teni soluk, düpedüz yarı saydam, kollarındaki mavi damarları görebiliyorum. Göğüslerinin üst kısımlarında. Bacakları uzun ve ince görünüyor ve ayaklarında siyah gök yüksekliğinde stilettolar var. "Kostümüne bayıldım."

"Harika görünüyorsun," diyor, sesi neredeyse saygılı.

Göbeğimi sergileyen kırmızı sırmalı bir bluz giydim. Kırmızı ganimet şortu giymeyi düşündüm, ama oyunumu yükselttim ve temelde kırmızı bikini altı giyiyorum. Çok cimri bir kıyafet. Neredeyse düzgün bile sayılmam. File çoraplar ve yüksek çizmeler görünümü tamamlıyor. Altın bir yaba ve başımın üstündeki kırmızı pullu boynuzlar son dokunuşlar.

"Tamamen açıktasın." Kıçıma tokat atarak irkilmeme neden oldu. "Whit bu gece ne giydiğini biliyor mu?"

"Artık ilişkimiz yok," diyorum, bizi nasıl tarif edeceğimi bilemeden. "Birkaç gün önce birbirimizden ayrıldık."

"Huh. Bunun ne kadar süreceğini göreceğiz. Sana o kıyafetin içinde bir kez bakacak ve aklını kaçıracak," diyor şeytani bir kahkaha atarak. "Leticia yüzünden mi senden ayrıldı?"

Kaşlarımı çatıyorum, numara yapmaya karar veriyorum. "Leticia kim?"

İsmi zihnimde evirip çeviriyorum. Leticia. Güzel bir isim. Güzel olduğuna eminim. Durgun, zarif ve gösterişli. İkiz takımlar ve inciler takıyor ve mütevazı. Birinin ona teklif etmesi için yalvaran açık bir Cadılar Bayramı kostümü içinde ölü olarak yakalanmazdı.

"Müstakbel karısı. Çılgınca değil mi? Çocukluğumuzdan beri birbirleri için seçildiler. Hoş bir kız. Güzel. *Tatsız.*" Sylvie gözlerini deviriyor, kalçasını benimkine çarpıyor. "Senin gibi değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onun bir kişiliği yok. Sadece hepimizle aynı fikirde. Ailemle. Benimle. Ve tabii ki ağabeyimi. Ağabeyim ona neredeyse hiç ilgi göstermezken o aptal gözlerle ona bakıyor. Acınası bir durum. Onun hiçbir sorunu yok, sadece sıkıcı biri," diye açıklıyor Sylvie. "Tanrım, ağzımı açıp duruyorum ve duygularını incitiyorum. Muhtemelen Whit'in başka biri olduğundan haberin yoktur."

"Sorun değil," diyorum omuz silkerek, Sylvie'nin Leticia'yı tarif etmesi garip bir şekilde beni rahatlatıyor. Daha heyecanlı olan ben olmayı tercih ederdim. Gerçi sanırım Leticia eş olmaya uygun, ben ise daha çok metres olmaya uygunum.

Annem gibi.

"Bildiğim bir şey var. Leticia asla senin giydiğin gibi bir kostüm giymez. O gerçekten mütevazıdır," diyor Sylvie.

Tam da şüphelendiğim gibi.

"Peki ben değil miyim?" Kaşlarımı kaldırıp yan tarafa dönüyorum. Kalça yanaklarım tam anlamıyla dışarı sarkıyor, fileyle kaplı.

Umurumda değil.

"Normalde öylesin. Bu okuldaki diğer tüm kızlar kendilerini ön plana çıkarmak için ellerinden geleni yaparken sen özelliklerini hiç ön plana çıkarmıyorsun. Ben de dahil." Sırıtıyor, bakışları aynada benimkilerle buluşuyor. "Ama sen? Sanki her zaman ortama uyum sağlamaya çalışıyorsun."

"Bu gece olmaz," diyorum.

"Bu gece kesinlikle olmaz," diyor Sylvie gülerek. "Gitmeye hazır mısın? Daha önce personelin golf arabalarından birinin anahtarını almıştım. Whit arkasına fazladan içki yüklemiş, o yüzden oraya götürmemiz gerekiyor. En azından o kadar yolu topuklu ayakkabılarımızla yürümek zorunda kalmayacağız." Bir ayağını kaldırdı, sivri bir stiletto tam bana dönüktü.

"Harika bir fikir," diyorum etrafıma bakarak. "Gitmeye hazır mısın?"

"Olabileceğim kadar hazırım." Ellerini birbirine sürtüyor. "Telefonunu getiriyor musun?"

"Nereye koyabilirim ki?" Kollarımı uzatıyorum. Vücudumun hiçbir yerinde telefonu saklayabileceğim bir yer yok. "Odamda bıraktım."

"İyi fikir. Oh!" Odasındaki mini buzdolabına doğru koşar ve kapağını açarak bir şişe votka çıkarır. "Önce parti öncesi yapalım."

Buz gibi votka damarlarımda dolaşıp beni yumuşatırken şişeyi yudumluyoruz. Sylvie şişeden zarifçe yudumlarken kıkırdamadan duramıyor.

"Gitmeden önce birkaç fotoğraf çekelim. Bu anı belgelemeliyiz," diye öneriyor Sylvie.

Odasında aynanın önünde poz veriyoruz. İlk başta tatlı ve masum, ışıltılı gülümsemeler ve geniş gözlerle. Sonra işleri şehvetli ve kötü bir hale getiriyoruz. Ellerimiz kalçalarımızda, dillerimiz dışarıda göğüslerimizi öne doğru itiyoruz. Sylvie'nin kanatlarını takmasına yardım ediyorum ve bacaklarını kavuşturmuş, kollarını önünde kavuşturmuş, kanatları arkasında yükselirken ayakta dururken bir fotoğrafını çekiyorum. Harika görünüyor.

Sylvie ile vakit geçirmek eğlenceli. Tüm dertlerimi unutmama yardımcı oluyor, votka da öyle. Gülmeden duramıyor ve ben de onun mutluluğuna kapılıyorum. Whit'le ayrıldığımızdan beri suratım asıktı ama bu gece dünyanın zirvesindeyim. O partiye çalımla gireceğim ve bana baktığında dilini yutacak.

Biliyorum işte.

Sonunda fotoğraf çekmeyi bitirdiğimizde ve o da birkaçını sosyal medyada paylaştığında, dışarı çıkıp golf arabasına biniyoruz. Sylvie arabayı deli bir kadın gibi kullanıyor, sürekli yoldan çıkıyor ve kontrolsüzce gülüyor. Gün gri gökyüzü ve sürekli çiseleyen yağmurla kasvetli başladı ama öğle yemeğinden hemen sonra durdu. Hava soğuk ve zemin hâlâ ıslak ama en azından yağmur yağmıyor.

Harabelere vardığımızda partinin tüm hızıyla devam ettiğini görüyoruz. İnsanlar her yerde. Dışarıda duruyor, eski binayı çevreliyorlar. Merdivenlerde oturuyorlar. Neredeyse her birinin elinde bir bira kutusu ya da kırmızı bir solo bardak var. İçeriden yüksek sesle müzik geliyor ve o kadar çok insan içeriye doluşmuş ki, tek gördüğüm bedenler. Dans ederken birbirlerine doğru hareket ediyorlar. Konuşurken dar çemberler halinde kümelenmişler. Neredeyse herkes kostüm giymiş, birçoğu maske takmış ve ben kimseyi tanımıyorum.

"Parti geldi, sürtükler!" Sylvie merdivenlerin hemen önüne geldiğinde bağırıyor ve ayağının bir hareketiyle arabanın frenlerini kilitledikten sonra kollarını havaya kaldırıyor.

Pelerin de dahil olmak üzere tamamen siyah giyinmiş bir çocuk merdivenlerin yanındaki kalabalığın arasından sıyrılıyor ve onun Spencer olduğunu fark ediyorum. Yüzü hayalet gibi bembeyaz, dudaklarının kenarlarından küçük sahte kan şeritleri damlıyor. Sylvie'yi görünce gülümsüyor ve vampir dişleri ortaya çıkıyor.

"Bu gece çok iyi görünüyorsun, Sylvie."

"Teşekkür ederim, karanlıklar prensi." Golf arabasından atlayıp ona doğru koşuyor ve Spencer'ın göğsünü okşayarak ona gülümsüyor. Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Summer'a bak."

Bakışları bana kayıyor ve ben golf arabasından dikkatlice inerken gözleri açılıyor. "Vay anasını."

"Bu çok mu fazla?" Onlara yaklaşırken soruyorum, ellerimi kalçalarıma koyuyorum ve poz vermek için duruyorum.

Bakışları her yerde, sanki önce nereye bakacağını bilemiyormuş gibi. "Whit'in bundan haberi var mı?"

Sinir damarlarımda kaynıyor ve Spencer'ı iterek yanından geçip omzunu kontrol ediyorum. "Whit Lancaster'ı siktir et. Ne düşündüğü umurumda değil."

Sylvie ve Spencer'ı arkamda bırakıp, çürük merdivenlerden başım dik bir şekilde binaya giriyorum. İnsanlar yanlarından geçerken bana bakıyor, yanlarından geçtikten sonra öfkeli fısıldaşmalara başlıyorlar ve kısa bir an için kostüm seçimimi sorguluyorum.

Yaklaştığımda bir grup kız beni küçümsüyor. İçlerinden biri eline öksürdü, "Sürtük."

Ona ölümcül bir bakış gönderiyorum ama o sadece gülüyor.

Odanın en yakın köşesine derme çatma bir bar kurulmuş ve ben de oraya gidip önceden doldurulmuş kadehi kapıp içiyorum. Alkol boğazımdan aşağı kayarken yakıyor, irkilmeme neden oluyor ve bir tane daha alıp onu da bir dikişte içiyorum.

Şurada. Daha fazla sıvı cesaret yardımcı olacaktır. Beynim zaten yüzüyor. Kahvaltıdan beri bir şey yememiş olmam da yardımcı olmuyor.

"Hey, seksi şey."

Kalçama yerleşmeye çalışan elden irkilerek uzaklaşıyorum ve İngilizce sınıfımdan bir çocuğun bana gülümsediğini görüyorum. Adını hatırlamaya çalışıyorum, onu incelerken beynimi zorluyorum. O da tamamen siyah giyiyor ama hepsi bu. Aslında hiç de şık giyinmemişti. Koyu renk hararetli gözlerle beni izliyor, gür saçları alnına dökülüyor. Kötü görünümlü bir adam değil ama sanki beni çıplak hayal edebiliyormuş gibi bana bakıyor.

Kostümümün ne kadar cimri olduğunu düşünürsek, muhtemelen yapabilir.

Hâlâ adını söylemediğimde "Ben Bryan," diye teklif ediyor ve yakındaki bara bakıyor. "Ne kadar içtin?"

"Daha yeni geldim," diye gülümseyerek cevap veriyorum.

"O zaman bu benim şanslı gecem," diyor, bakışları göğsüme takılıyor. "Seni neden daha önce fark etmedim? Burada yenisin, değil mi?"

Tabii ki onun kim olduğunu bilmemi bekliyor ama benim kim olduğumu bilmiyor. Her neyse. Bu çocukların hepsi aynı.

"Evet," diyorum dürüstçe. "Yepyeni, yepyeni."

"Sevdim, sevdim." Eli yine kalçama gidiyor ve bu sefer geri çekilmiyorum. İlgisi hoşuma gidiyor. En azından benden kaçmıyor ya da bana isim takmıyor. "Söylesene, Miss Brand Spanking New, bir adın var mı?"

"Summer." Etrafından dolanıp bir içki daha alıyorum ve bu kez yudumluyorum. Bardaklara doldurduğum her içki sert, fazla sulandırılmamış ve alkol doğrudan kafama gidiyor. Her zaman hafif biri olmuşumdur. "Mevsim gibi."

"Hava çok sıcak olduğu için çoğu zaman yarı çıplak olduğumuz mevsim mi?" Bakışları vücudumda geziniyor. "Anladım."

Kahkahalarım kaçıyor ve bir içki daha alarak kahkahalarımı bastırıyorum. "Kim olduğumu biliyorsun. Eminim Whit sana söylemiştir."

"Whit Lancaster?" Kaşlarını kaldırıyor. "O heriften nefret ediyorum. Kendini dünyanın sahibi sanıyor."

"Değil mi?" Gülüyorum, Whit'ten nefret etmesine bayılıyorum. Bir kulüp kurabiliriz. "Yani, bu okulun sahibi o."

Bryan sinsi bir gülümsemeyle, "Ailesi biliyor," diye düzeltiyor.

"Büyük fark var." "Beni küçümsemeni sağlamaya çalışmadı mı?"

Ona açıkça soruyorum.

Sözlerim karşısında yüz ifadesi hiç değişmiyor. "Doğru. Sen o kızsın. Neden seni küçümseyeyim ki? Şu haline bak."

Değer biçen sesi içimi ısıtıyor.

Müzik değişiyor, birkaç ay önce popüler olan hızlı bir şarkı çalmaya başlıyor ve Bryan'a gülümsüyorum. "Hadi dans edelim."

Cevabını beklemeden fincanı masaya bırakıyorum ve elini tutuyorum. İnsan kalabalığının ortasına gelene kadar beni takip ediyor. I

Hareket etmeye başladım, alkol kaslarımı gevşetiyor, kendimi özgür hissetmemi sağlıyordu. O neredeyse hiç hareket etmiyor. Sadece orada duruyor ve ben bir yandan diğer yana sallanırken, ritim beni tüketirken kollarımı başımın üzerine kaldırırken beni izliyor.

"Siktir," diye nefes aldığını duyuyorum, bu da beni güldürüyor. Lancaster'daki tüm bu kızlar bir avuç kendini beğenmiş tutucu. Neredeyse on sekiz yaşındayız. İstediğimizi yapmakta özgür olmamız gerekmez mi? Cimri giyinmek ve tepki görmeden eğlenmek?

Bryan'ın bana nasıl baktığını gördüğümde, erkek onayına sahip olmanın arzuladığım bir şey olduğunu fark ettim. Babam bunu bana hiç vermedi. Jonas'ın ilgisi geçiciydi. Yates sinir bozucu ve hatta korkutucuydu ama yine de istiyordum.

Bir de Whit var. Onun onaylamaması tahrik ediciydi. Onun onayı, gerekli.

Tanrım, kafam çok karışık. Neden biri benimle uğraşmak istesin ki? Benimle olmak? Arkadaşım olmak?

Dans ediyorum, dans ediyorum, kendimi müziğin ritmine bırakıyorum. Diğer bedenler benimkilere sürtünüyor ve ben onlara gülümsüyorum. Erkek iseler onlar da bana gülümsüyor, kadın iseler kaşlarını çatıyorlar, bakışları nefret dolu.

Tanrım, insanların beni yargılamasından bıktım.

Bryan yerinden neredeyse hiç kıpırdamadı ve ben de yanına gittim, kollarımı omuzlarına doladım, yüzümü yüzüne yasladım. Başımı kulağına yaklaştırdım. "Dans etmiyor musun?"

"Seni izlemekle çok meşgulüm." Ellerini kalçalarıma yerleştiriyor, parmakları çıplak tenime bastırıyor.

Dokunuşunda hiçbir şey hissetmiyorum ama yine de peşinden gidiyorum. Onayını kovalıyorum, yüzündeki gülümsemeyi kovalıyorum. Bana bakışını. Beni istiyor. Şu anda beni becerdiğini hayal ediyor ve ben ona gülümsüyorum, o öne doğru eğilirken başımı geriye atıyorum, ağzı benimkine zar zor değiyor.

"Sen tam bir baş belasısın," diyor bana.

"Kesinlikle eminim," diye karşılık veriyorum alaycı bir şekilde.

Kavrayışı sıkılaşıyor ve ellerinden uzaklaşıp sırtım onun önüne gelecek şekilde dönüyorum. Nakaratla birlikte şarkı söylüyorum, popomu utanmadan kasıklarına sürtüyorum ve siyah kotunun altında onu hissedebiliyorum. Sertleşmiş.

Güzel.

Devam ediyorum, bakışlarım buna tanık olmasını istediğim tek kişiyi arıyor, ama tabii ki onu hiçbir yerde göremiyorum. Muhtemelen çoktan herkesin önünde sikini yalamaya razı olan aptal bir kızla sarmaş dolaş olmuştur.

Zavallı şey. Onu istemenin nasıl bir şey olduğunu bilirim.

Acı verici. Harika.

Gözlerimi kapatıp onu düşüncelerimden kovmaya çalışıyorum. Temelde kıçımı Bryan'ın sikine sürtüyorum ve o da ellerini kalçalarıma yerleştiriyor, parmakları bikini altımın kemerinin altından arsızca kayıyor. Biraz geri çekiliyorum, ellerini bırakıyor ve sonra bir kez daha ona dönüyorum, dizlerimi büküyorum ve alçalıyorum, böylece yüzüm tam dick seviyesinde.

"Ne oluyor lan?" diye bağırıyor gülerek. Bundan zevk aldığını söyleyebilirim. "Önceki hayatında striptizci falan mıydın?"

"Sen öyle san," diyorum yavaşça yükselirken, bedenim yol boyunca onunkine sürtünüyor. "Ben şeytanım, bilmiyor musun?" Şeytani bir sırıtışla başımın üstündeki payetli boynuzlarımı gösteriyorum.

"Çok baştan çıkarıcısın, orası kesin." Vücudumu kendi vücuduna yapıştırırken sıkıca kavrıyor, sesi alçak bir hırıltıya dönüşüyor. "Benimle gel."

Surat asıyorum. "Hâlâ dans etmek istiyorum."

"Önce birkaç dakikalığına buradan çıkalım. Sakinleşmem lazım. Sonra istediğin kadar dans edebilirsin, Şeytan." Sırıtıyor.

Ben de sırıtıyorum.

Kapıya doğru bakarken Whit'i gördüm. Tamamen siyah giyinmiş, kafasında siyah şeytan boynuzları var. İçimde öfke kabarıyor ve ellerimi yumruk haline getiriyorum. Tabii ki eşleşiyoruz.

Tabii ki.

Bakışları benimkileri buluyor, beni görünce daralıyor, üst dudağı belirgin bir tiksintiyle kıvrılıyor. Bryan'ı arkadan kavrayıp ellerini kalçalarıma koyuyorum ve Whit'e şov yapmak için dönmeye başlıyorum. Hayatıma devam ettiğimi bilmesini istiyorum.

Bende var.

Ben dans etmeye devam ederken Whit ters ters bakıyor, Bryan'ın elleri bikini altımın bel bandıyla oynuyor. Whit'in gözlerinde gördüğüm sıcaklıktan zevk alarak, elleri üzerimde olanın o olmasını dileyerek ona izin veriyorum. Dudaklarımı ayırıyorum ve kollarımı kaldırıyorum, saçlarımı ensemden yukarı kaldırıyorum, şarkıyla ileri geri sallanıyorum. Gözlerim bir anlığına kapanıyor ve kendimi kaybediyorum, Bryan'ın değil Whit'in ellerini diliyorum. Bryan'ın değil, Whit'in ağzının boynumda olmasını diliyorum.

Şarkı bittiğinde gözlerimi açtığımda Whit gitmişti.

Bryan elimi tutuyor ve beni kalabalığın arasından çıkarıyor. Sylvie'nin Spencer'la birlikte durduğunu görüyorum ve el sallıyorum ama o bana bakıyor, gözlerini kocaman açarak "Summer, ne halt ediyorsun?" diye bağırıyor.

"Geri döneceğim," diyorum ona, Bryan'ın başının arkasını işaret ederek, ağzımla,
O çok tatlı. Ona iki baş parmağımla onay veriyorum ve yüz ifadesi dehşete

kapılıyor. "Onunla dışarı çıkma!" diye bağırıyor bana.

Uyarısını görmezden geliyorum, yanından geçerken biri kıçıma tokat atınca gülüyorum. Yüzünde şehvet dolu bir sırıtış olan bir adam. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. İlkinin yaptığı yanına kâr kalınca bir başkası kıçıma tokat atıyor. Bir başkası belime dokunuyor. Hepsi beni yakalamaya çalışıyor ve ben de onlara izin veriyorum, umursamıyorum, gülmekle meşgulüm, ilginin tadını çıkarıyorum. Hiçbir şey beni rahatsız etmiyor. Bryan'ın bana dokunmasını kesinlikle istiyorum. Beni becermesine bile izin verebilirim. Whit'i sonsuza dek unutmak ve değişiklik olsun diye ihtiyacım olanı başkasının bana vermesine izin vermek istiyorum.

Bryan merdivenlerin başında aniden durunca arkasına doğru koştum. "Çekil yolumdan" diye bağırıyor.

"Ne halt ediyorsun, McAllister?"

O ölümcül sesi tanıyarak Bryan'ın arkasına çekiliyorum. Bu

Whit. Ve sesi öfkeli geliyor.

"Yeni arkadaşımla gitmeye çalışıyorum. Şimdi çekil." Bryan'ın sesi ondan korkmuş gibi gelmiyor, ki bu biraz şaşırtıcı.

Herkes bir Lancaster'ın önünde eğilir.

Whit sessizce, "Onunla hiçbir yere gitmiyorsun," diyor.

Dışarıdaki herkes sessizleşiyor, izlemeye hevesli, her zamanki gibi dramaya hazır. Whit'in beni görmesini istemediğim için Bryan'ın arkasına saklandım. Whit'i görmek istemiyordum.

"Sen kim oluyorsun da bana kimi becerip beceremeyeceğimi söylüyorsun? Lancaster olman benim için bir şey ifade etmiyor." Bryan omzunun üzerinden bakıyor ve elimi tutup çekiştiriyor. "Hadi, Şeytan. Gidelim buradan."

Arkasından gidiyorum, Whit şaşırtıcı bir şekilde geçmemize izin vermek için kenara çekiliyor, bakışları üzerime düşüyor. Durduğum yerde beni yakıyor.

"Gerçekten onunla gideceksin." Sözleri beni hedef alıyor.

"Artık benim üzerimde hiçbir hak iddia edemezsin," diyorum kibirli bir şekilde, kostümümün tüm etkisini ona gösterebilmek için duraklayarak.

Bana zar zor bakıyor ve bu canımı acıtıyor. Fark etmiyor mu? Görmüyor mu?

Bryan elimi çekiştiriyor. "Hadi," diye mırıldanıyor ama ben kıpırdamıyorum. Olduğum yere çakılıp kaldım.

Bir kız yaklaşıp Whit'in hemen yanına yerleşiyor ve ben gözlerimi kısarak onu iyice süzerken alkolden dolayı görüşüm biraz bulanıklaşıyor. Siyah boynuzlarına eşlik eden kırmızı bir yabası var ve şu anda elinde tutuyor. Sanırım şeytanın kendisi giyinmek zorunda değil, ama eşleşmemiz çok sinir bozucu.

Kızın yüzü aşırı makyajlı ve seksi bir cadı kostümü giymiş, kafasında da sivri bir cadı şapkası var. Bir anda onun Caitlyn olduğunu anlıyorum ve kolunu Whit'in koluna dolayarak bana sırıtıyor.

"Güzel kostüm," diye alay ediyor benimle. "Çıplak da gelebilirdin."

"Teşekkürler," diye alay ediyorum. "Kişiliğin söz konusu olduğunda kostümün korkutucu derecede... doğru."

Yüz ifadesi ölümcül bir hal alıyor. Whit hiçbir şey söylemiyor, ikimiz tarafından da eğleniyormuş gibi görünüyor.

"Doğru, seninki de doğru, çünkü tam bir sürtük gibi görünüyorsun," diyor ama hakareti zayıf.

Gülerek ona parmağımı gösteriyorum ve o da kaşlarını çatarak karşılık veriyor. Bryan kolunu boynuma doluyor, beni kendine çekiyor ve alnımdan öpüyor. Whit'in bakışları bizi izlerken öldürücü ve ben de kendimi tutamayarak ona sırıtıyorum.

"Hadi ama Şeytan," diyor Bryan, dudakları yüzümün yan tarafına doğru hareket ediyor. "Sadece kıskanıyor."

Bryan beni bırakırken ona "Artıklarımla iyi eğlenceler," diyorum.

Bryan elimi tutuyor ve beni merdivenlerden aşağı indirmesine izin veriyorum, Whit'in öfkeli bakışlarını üzerimde hissediyorum.

Vıcık vıcık çimenlerin üzerinde yürüyoruz, Bryan beni neredeyse arkasından sürüklerken adımlarını aceleyle atıyor. Whit'in beni dans pistinde gördüğündeki yüz ifadesini düşünerek kıkırdamadan duramıyorum. Ne kadar kızgın görünüyordu. Şimdi Caitlyn'e nasıl sahip olduğunu ve muhtemelen kiminle uğraştığından haberi olmadığını. O kadar karanlık ve sapkın ki.

Whit'le yaptığımız onca şeyi düşündükçe içimde bir huzursuzluk dalgası dolaşıyor. Onun karanlık ve çarpık tarzını seviyorum. Bryan'ın nasıl biri olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama Whit'in yapabileceklerinin yanına bile yaklaşamayacağından eminim.

Ağaç korusuna yaklaşıyoruz, nemli hava sessizleşiyor, uzaktan okyanusun sesi geliyor. Çam kokusunu içime çekiyorum, soğuk hava açıkta kalan tenimde tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor ve Bryan beni yüksek bir çamın kalın gövdesine doğru ittiğinde nefesim kesiliyor, beni gövdesiyle sabitlerken kabuklar sırtımı çiziyor. "Ah," diye yakınıyorum, başımın arkasını ovmak için uzanıyorum ve ona ters ters bakıyorum.

"Şşşt," diyor, ben daha tek kelime edemeden ağzını ağzıma dayıyor.

Öpücüğü sert. Cezalandırıcı. Omuzlarına hafifçe vuruyorum, onu durdurmaya, üzerimden itmeye çalışıyorum ama bırakmıyor. Belimdeki tutuşunu sıkılaştırıyor, parmakları tenimi sıkıştırıyor. Dilini ağzıma sokuyor, benimkini arıyor ve ben de geçici olarak ona dokunuyorum. Whit'miş gibi davranmaya çalışıyorum, yanıt vermemi kolaylaştıracağını umuyorum ama faydası yok.

O Whit değil. Yakın bile değil. Dili ağzımda çok büyük ve çok ısrarcı. Ellerinin vücudumdaki hissinden, her yerimi yoklamasından nefret ediyorum. Omuzlarını itiyorum, öpüşmeyi bitirmek için yüzümü ondan uzaklaştırmaya çalışıyorum ama Bryan ısrarcı.

"Kesin bir şey olduğunu söylemiştin," diye fısıldıyor yanağıma doğru, tam eğilip çok ıslak ağzını boynumda gezdirmeden önce.

Sözleri beni telaşlandırıyor. Bundan hoşlanmadım. Hem de hiç. Onu uzaklaştırmak için ellerimi göğsüne bastırıyorum ama o çok güçlü. "Dur."

"Hadi ama," diyor kısık bir kıkırdamayla. Bu ses beni dehşete düşürüyor. "Bu kadar alaycı olma. Bana bir gösteri yap. Daha önce yaptığın gibi benim için dans et."

"Bırak beni," diyorum.

Tamamen hareketsizleşiyor, benden hafifçe uzaklaşarak bana bakıyor. Bakışları odaklanmamıştı ve sarhoş olduğunu çok geç fark ettim. Bu gece çok içmiş. Muhtemelen başka bir şey de. Kola mı? Dans pistinde birkaç kişinin burunlarındaki beyaz şeyi sildiğini fark ettim.

"Bunu istediğini söylemiştin." Sesi sessizdi. İnançsız.

"Fikrimi değiştirdim." Parmaklarımı omuzlarına doluyor ve gülümsüyorum, gözlerindeki karanlık bakış içimi titretiyor. "Hadi içeri dönelim. Biraz daha dans edebiliriz, tamam mı?"

"Hayır." Diyor ve askılı bluzuma uzanıp onu aşağı çekiyor. Göğüslerim serbest kalıyor, soğuk hava meme uçlarımı sertleştiriyor ve kendimi örtmeye çalışırken haykırıyorum ama o izin vermiyor. Ellerimi tutuyor ve yanlarımda tutuyor. "Becer beni," diyor, bakışları göğsümde. "Göğüslerine bak."

Sesi saygılı, sanki daha önce hiç meme görmemiş gibi. Onlara uzanmaya başlıyor.

"Dur." Tutuşundan kurtuluyorum ve üstümü tutuyorum, tekrar yukarı çekmeye hazırım, ama beni durduruyor, eli bileğimi eziyor, beni ağaca sıkıca bastırırken ağzı tekrar benimkine yapışıyor.

"Karşı koyma," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı, diğer eli altıma gidiyor. Parmaklarını kumaşın hemen altından geçiriyor ve ben dizimi kaldırarak ona karşı koymaya çalışıyorum. "Benimle savaşma. Sakin ol, Şeytan. Bu hoşuna gidecek. Söz veriyorum."

Beni olduğum yere mıhladı, gücüyle beni ezdi.

Bileklerime baskı uygulayıp kollarımı başımın üzerine çekerek beni tamamen açığa çıkarırken düşüncelerim çılgına dönmüş durumda. Bir eliyle bileklerimi bir arada tutarken diğer eli aşağı doğru kayınca titremeye başlıyorum. Yüzüm boyunca. Omzumun üzerinden. Göğsümden aşağı, işaret parmağıyla sert bir meme ucunu daire içine alana kadar.

"Bunu istiyorsun," diye mırıldanıyor, meme ucumu çimdiklediğinde içimden bir inilti çıkıyor. Bana ters ters bakıyor. "Sert seviyorsun."

Ona bakakalıyorum, korku beni tüketiyor. Nereden biliyordu? Whit arkadaşlarına söyledi mi? Sonra da dedikodular yayıldı mı?

"Lancaster'ı beceren her kız sert sever." Parmakları meme ucumu daha da sıkıyor ve çığlık atmama neden oluyor. Gülümsüyor. "Acıttığında hoşuna gidiyor."

"Lütfen," diye fısıldıyorum göğsümü avuçlayıp etimi kabaca yoğurduğunda. "Yapma bunu."

"Bunu istiyorsun," diyor, ağzı benimkinin hemen üzerinde olacak şekilde eğilerek. "Hatırladın mı? Kesin bir şey olduğuna söz vermiştin. Bunu yerine getirmeni bekliyorum."

Beni öpüyor ve tek yapabildiğim onu almak, ağzına hıçkıra hıçkıra ağlamak, ama o fark etmiyor bile. Eli çok meşgul, ağzı çok açgözlü. Bu aptal kostümü hiç giymemeliydim. Partide bu şekilde göründüğüm andan itibaren bela arıyordum ve dürüst olmak gerekirse Whit'in Bryan'ın beni götürmesini engelleyeceğini düşünmüştüm.

Ama bırakmadı. Gitmeme izin verdi. Beni umursamıyor. Bryan dudaklarını boynumdan aşağı, köprücük kemiğimin üzerinde gezdirirken, ağzı göğüslerime gittikçe yaklaşırken, muhtemelen hiç umursamadı, diye düşünüyorum. Tanrım, sanırım hasta olacağım.

Bryan sağ göğsümü sıkıyor, parmakları acımasız, başı aşağı eğik ve ağzı meme ucumu emebilmek için açıkken aniden yok oluyor, benden kopup gidiyor.

"Orospu çocuğu-" diyor Bryan, ağzına bir yumruk gelmeden hemen önce, yere düşmeden önce etin ete çarpmasının mide bulandırıcı sesi havayı dolduruyor.

Bryan'ı yumruklayanın Whit olduğunu fark ettiğimde her şeyden çok rahatlayarak çığlık atıyorum. Ona tekrar vurdu. Ve tekrar, parmak eklemleri kıpkırmızı, gözleri öfkeyle parlıyor, kendini korumaya çalışırken yerde bir top haline gelen Bryan'ın üzerinde duruyor.

"Hayır dedi, pislik," diyor Whit, kelimenin tam anlamıyla ona tükürerek, beni Elliot'tan kurtardığı zamanı hatırlatıyor. Bryan'ın doğrudan kaburgalarına tekme atıyor ve o da homurdanarak yuvarlanıp bizden uzaklaşıyor. "Hasta herif."

"Bunu o istedi," diyor Bryan inleyerek. "Bana kesin bir şey olduğuna dair söz verdi. Sikime sürtündü."

"Kız hayır derse bir bok ifade etmez. Göt suratlı." Whit çizmeli ayağıyla Bryan'ın kıçını dürtüyor, sonra başını kaldırıp bana dik dik bakıyor.

Karşılık olarak ona bakıyorum, nefes nefese, üstüm karnımın etrafında ve göğüslerim açıkta. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve berbat göründüğümü biliyorum.

Dudakları sertleşiyor ve sanki beni hayal kırıklığına uğratmış gibi yavaşça başını sallıyor, Bryan'ı bir kez daha tekmeliyor ve sonra dönüyor.

Ve çekip gider.

Ne oluyor lan?

Üstümü tekrar yerine çekiştirerek, adını söyleyerek peşinden gidiyorum.

Yürümeye devam ediyor, sırtı sert, omuzları dik. Gerginlik sanki yaşayan, nefes alan bir şeymiş gibi ondan yayılıyor. Hızımı arttırıyorum, umutsuzca

Ona yetiştim ve elini yakaladım, parmaklarım onunkilerin etrafında kıvrıldı.

Dönüp elini elimden çekerken yüzünde saf bir öfke ifadesi vardı. Onu daha önce hiç bu kadar kızgın görmemiştim. "Ne oluyor Summer?"

Kıpırdamadan durdum, bana ilk adımla hitap etmesine şaşırdım. Bunu asla yapmaz. Kesinlikle toplum içinde asla. Etrafta kimse yokken.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, tam o sırada tüm vücudum titremeye başlıyor. "O da-o da-"

Hıçkırıklara boğuluyorum.

Whit beni kollarına çekiyor ve ben de ona doğru yığılıyorum, tanıdık kokusu etrafımı sarıyor ve kendimi güvende hissetmemi sağlıyor. Ona sarılıyorum, yumuşak siyah gömleğinin içine ağlıyorum, gözyaşlarım kontrolsüzce akıyor. O sadece ağlamama izin veriyor, bana tutunuyor, kollarını belime doluyor, çenesini başımın üstüne koyuyor. Parmaklarının saçlarıma dolandığını hissediyorum ve bu beni daha çok ağlatıyor, az önce başıma gelenlerin farkına vardığımda midem bulanıyor.

Whit haklı. Bryan o ağaca karşı bana tecavüz edecekti. Onunla partiden hiç ayrılmamalıydım. Oraya daha yeni gelmiştim ve çok fazla içmiştim. Bütün gecem mahvoldu ve eminim Whit'inkini de mahvetmişimdir.

Bu şekilde ne kadar ağladığımı bilmiyorum ama bana sonsuzluk gibi geliyor. Ürpertici nefesler beni terk ediyor ve yüzüne bakabilmek için yavaşça ondan uzaklaşırken hıçkırıyorum.

Aynı duygusuz, soğuk Whit bana bakıyor. "Bitti mi?" diye soruyor.

Başımı salladım, bir kez hıçkırdım.

Çenemi kavrıyor ve bakışlarımı kendisiyle buluşmaya zorluyor. "Yabancılarla takılma. Seni kurtarmak için her zaman yanında olamayacağım."

Ezici bir nefret damarlarımda dolaşıyor, kanımı kaynatıyor. "Sen benim kahramanım değilsin," diye tükürüyorum ona.

"Bu gece öyleyim. Geçen sefer de öyleydim. Seni kurtarmaya devam edemem Savage. Eninde sonunda kendini yine bu durumda bulacaksın ve ben yanında olmayacağım. O zaman ne yapacaksın? Ha?" Parmakları çenemi sıkıyor ama

Kıpırdamadan duruyorum, onun önünde daha fazla zayıflık göstermek istemiyorum. "O pislik neredeyse sana *tecavüz ediyordu*. Elleri senin üzerindeydi ve sen de böyle giyinerek bunu istedin. Ne bekliyordun ki?"

Gözyaşlarım yeniden akmaya başlıyor, yüzümden aşağı süzülüyor ama yine de hiçbir şey söylemiyorum.

"Berbat durumdasın Savage. Kendine çeki düzen ver. Sonunda ölüp toprağa gömülmeden önce."

Beni kendisinden uzaklaştırıp eve doğru yöneldi. Ve bu sefer,

gitmesine izin verdim. Peşinden gitmeyi reddediyorum.

Whit Lancaster'ı sikeyim.

Siktir et onu.

YİRMİ ALTI

YAZ

KASIM SONLARI kampüse ilk karın yağdığı zamandır derler ama bu yıl biraz daha erken yağdı. Tam olarak ayın on sekizinde, gün ortasında ben dersteyken, sıkılmış ve pencereden dışarı bakarken, hafif serpintiler düşmeye başlıyor ve sonunda daha büyük tanelere dönüşüyor. Öğleden sonra boyunca karanlık gökyüzünden düzenli olarak akıyorlar ve akşam olduğunda tüm kampüs kış beyazına bürünüyor.

Öğretmenler, sınıflarımızdaki tıslayan radyatörlerle uğraşırken ve sıcaklıktan şikayet ederken, alışılmadık soğuk hava dalgası hakkında konuşmadan duramıyorlar. Lancaster Prep, ısıtma ve soğutma sistemleri arkaik olan güzel tarihi binalarda yer alıyor. Bu durum günün son dersi olan Amerikan Hükümeti'nde bir tartışmaya yol açıyor. Öğrenciler yirmi birinci yüzyılda olduğumuzu savunarak binaların modernleştirilmesini istiyor. Merkezi ısıtma ve havayı hak etmiyor muyuz? Öğretmenler de aynı fikirde ama modernizasyonların binaların bütünlüğünü bozacağını söylüyorlar.

Bu, sınıfın geri kalanı için bir tartışmaya dönüştü ve kafatasımdan sıkıldım. Her zamanki gibi. Tek düşünebildiğim buradan gitmeyi ne kadar çok istediğim.

Ama gidecek bir yerim yok.

Garip bir gün. Personel dahil hepimizin dikkati dağınık. Şükran Günü tatilinden önceki son gün olan Cuma gününe iki gün kaldı. Herkes kampüsümüzün sihirli bir şekilde dönüştüğü yeni kış harikalar diyarından ayrılmak için sabırsızlanıyor. Gün boyunca derslerde tatil planları hakkında normalden daha yüksek sesle konuşmalar yapıldı. Tropik kaçamaklar, alışveriş gezileri,

Aile ziyaretleri - her ne kadar bunlar sıkıcı sayılsa da. Geçici. Sanki hapisteyiz ve sonunda bizi dışarı çıkarmak üzereler.

Keşke bir yere gidebilsem. Herhangi bir yere. Ama gitmiyorum. Annem ve ben bu haftaya kadar sık sık konuştuk. Telefonda durgun konuşmaları keşke arada bir mesajla değiştirebilseydim, çok garipler. Aradan bahsetmedim, o da bahsetmedi, ama oradaydı.

Bunu ikimiz de biliyoruz.

Randevu yaklaştıkça aramızda bir şeyler oluyor, ta ki sonunda bir grup arkadaşıyla Karayipler'e kısa bir seyahate çıkacağını söyleyene kadar. Tek başıma iyi olacak mıyım? Kaçmaya ihtiyacı var, diye açıklamakta gecikmedi, henüz ona cevap vermeme izin vermedi. Yaşadığı onca şeyden sonra, geçen yıl boyunca çektiği onca acıdan sonra. Yangın, sigorta tazminatları, mirasın idaresi, ilk Bayan Jonas Weatherstone ile karşı karşıya olduğu yasal mücadele.

Buna ne diyebilirim ki? Nasıl itiraz edebilirim? Tabii ki, ona gitmesini söyledim. Hatta ona güneş kremi almasını bile hatırlatıyorum, sanki ben ebeveynim ve o çocukmuş gibi. Sürekli gelişen ilişkimizde sorumlu olan benim.

Bu kadar üzücü olmasaydı, çok komik olurdu.

Gidecek yeri olmayan öğrenciler için yurtlar tatil boyunca açık kalıyor ve ben de yurt danışmanıma kalacağımı bildiriyorum. Bayan Thompson'ın yüzündeki sempatik ifade beni çok sinirlendiriyor ve ağzını açtığında, "Özür dilerim," kelimeleri dudaklarından dökülmek üzereyken, sözünü kesiyorum ve gitmem gerektiğini yoksa derse geç kalacağımı söylüyorum.

Bu doğru değil ve ikimiz de bunu biliyoruz. Öğle yemeğinin son bölümünde onunla buluştum, Sylvie her zamanki gibi ortalıkta yoktu. Kasım ayının ilk gününden beri hayatıma giren monotonluktan bıkmış bir şekilde bir öğle yemeği saatini daha yalnız geçirme düşüncesi neredeyse çok fazla geliyor.

Whit'in bana bir şey söylemesini beklerken ne kadar gergin olduğumun bir faydası olmuyor. Ama tabii ki, o sessiz kaldı. Anlaşılmaz.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım bir araya getiremediğim bir yapboz.

Cadılar Bayramı gecesi beni kurtardı ve ertesi gün Bryan sınıfta yoktu. Bir daha ne görüldü ne de haber alındı.

ondan kurtuldu. Tıpkı zavallı, aptal Elliot'a yaptığı gibi. Bu kampüste hiçbir erkek Whit'i geçemez ya da onun otoritesine meydan okuyamaz. Bunu yaparsanız sonunuz gelir.

Görünüşe göre Bryan istediğini bulmuş. Onu özlemeyeceğiz. Bazen hala ellerini üzerimde, dilini ağzımda hissedebiliyorum. Benim kesin bir şey olduğumu nasıl tekrarlayıp durduğunu. Partide ona karşı nasıl davrandığımı hatırlıyorum. Dans edişimi, ona sürtünüşümü. Neredeyse hiçbir şey giymeden kıçımı sikine sürttüğümü. Belki Whit haklıydı. Belki de Bryan'ın saldırısını ben istemiştim. Whit'in ilgisini çekmek için çaresizdim ama onun yerine başka birinin ilgisini çektim. İstenmeyen birinin.

Whit beni kurtarmaya gelmiş olabilir ama aynı zamanda kendimi bok gibi hissetmeme de neden oldu. Benimle konuşmadığı için haftalar sonra bile kendimi bok gibi hissediyorum. Zaten benden uzaklaştı. Şimdi Caitlyn ile birlikte. Onları her yerde birlikte görüyorum. Kampüsün her yerinde. Caitlyn onun etrafında çırpınıyor, ilgisini çekmek için can atıyor ama o bunu ona nadiren gösteriyor. Yüzünde hep o vurdumduymaz ifade, sanki onunla olmaktansa başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi.

O duyguyu bilirim. Onunla bu kadar ortak noktamız olmasından nefret ediyorum.

En azından onunla toplum içinde görülüyor. Birlikte olduğumuzu kimsenin bilmesini istemedi ve bu canımı acıtıyor. İtiraf etmek istediğimden daha fazla. O pislik her zaman benden daha iyi olduğunu düşündü.

Acı sona kadar.

Sylvie hala sık sık ortadan kayboluyor. Eskiden daha iyi görünürken, şimdi daha kötü görünüyor. Kampüste bir günlüğüne yeniden ortaya çıktığında bana sağlığının hızla kötüye gittiğini söylüyor. Bazen tekrar ayrılmadan sadece bir saat önce. Her zaman bitkin ve solgun. Gözlerinin altındaki halkalar gittikçe koyulaşıyor ve ben de gittikçe daha fazla endişeleniyorum. Spencer'dan kaçıyor ve Cadılar Bayramı gecesi aralarında ne olduğunu bilmiyorum çünkü konuşmuyor. Benimle konuşmuyor.

Kimseye değil.

Eğer hasta değilse, bitmek bilmeyen doktor randevuları var. Uzmanlar. Şunda, bunda ve diğerinde uzmanlaşmış merkezler. Dürtülüp dürtükleniyor, röntgen çekiliyor.

Tarandı, hayati göstergeleri takip edildi, yeni ilaçlar verildi. Ama hala sorunun ne olduğunu bilmediklerini iddia ediyorlar.

Birkaç gün önce öğle yemeğimizi yedikten sonra dışarıda otururken, sert rüzgâr saçlarımızı savururken bana, "Onlara anlatabilirim ama kimse dinlemiyor," dedi. O gün güneş yaklaşık on beş dakikalığına çıkmıştı ve tekrar kaybolmadan önce herkes güneşin tadını çıkarıyordu. Burada karanlık ve bulutlu günler meşhurdur. "Bu yüzden öleceğim günü bekliyorum, belki o zaman biri her şeyi çözer."

Sözleri beni korkutuyor ama tam olarak neyi kastettiğini anlamıyorum. Ve ne zaman sormaya çalışsam konuyu değiştiriyor.

Bu yüzden sessiz kalıyorum ve gizlice bu lanet olası okuldaki tek arkadaşımın yıl bitmeden ölmemesi için dua ediyorum. Spence'le henüz seks yapıp yapmadıklarını bile bilmiyorum. Bundan hiç bahsetmedi.

Whit de hala günlüğümü geri vermedi.

Anlaşmamız bitti. Artık benimle ilgilenmiyor, bu çok açık, ama yine de geri vermiyor. Tabii ki ben de istemiyorum. O sadece işine bakıyor, yeni oyuncağıyla ya da arkadaşlarıyla vakit geçiriyor ve biz konuşmuyoruz. Artık koridorlarda ya da sınıfta sinsi, ateşli bakışlar da yok. Bunları aştık.

Ben onu aştım.

Ben de kendime bunu söylemeye çalışıyorum.

En çok Amerikan Hükümeti'nde acı çekiyorum. Bazen tam önümde oturuyor, koltuğunu değiştiriyor, sanki benimle alay ediyor, bana hala orada olduğunu hatırlatıyor. Hayattan daha büyük ve bana musallat olmak için dışarıda. Her gün aynı sırada oturuyorum, derse erken geliyorum ve benden kaçmasını umuyorum. Bakışları, Caitlyn'in kalkık yanağına bir öpücük kondurup kendi yollarına gitmeden hemen önce, kısa bir an için benimkilerle buluşuyor. İyi bir öğrenci gibi odanın karşı tarafında, tam önde oturuyor.

Whit odanın sol arka tarafına gelirken, her zaman tam karşımda oturur.

O kadar yakın ki kokusunu alabiliyorum. Ensesinde uzanan yumuşak saçlarına bakabiliyorum. Saçlarının parmaklarımın etrafındaki ipeksi hissini biliyorum. Boşaldığında çıkardığı iniltileri biliyorum. Beni öptüğünde ağzının tadını. Dudaklarımın arasında kaydırdığında sikinin tadını.

Bazen merak ediyorum. Belki de sadece hayal ettim. Belki de aramızda olanlar bir rüyaydı. Ya da bir kabus. Beni ormanın ortasındaki ağaçların yanında bıraktıktan sonra sendeleyerek yurt odama döndüm, ağlamaktan bitap düşmüştüm. Kimse beni aramaya gelmedi. Sylvie bile. Spencer'la kendi saçmalıklarına çok dalmıştı, bu yüzden ona kızamıyorum.

Ayrıca, Sylvie'ye kızgın olmak başka arkadaşım olmadığı anlamına geliyor ve onu kaybetme riskini göze alamam.

Ben

sadece..

.

Yapam

am.

Kayıp günlük beynimde bir delik açıyor ve onu geri istiyorum. Masamın çekmecesini her açtığımda kaybolduğunu görüyorum ve çileden çıkıyorum. Acaba gerçekten ne kadarını okudu? Gerçekten tüm sırlarımı biliyor mu?

Yoksa bunca zaman benimle dalga geçti de bir kere bile açmadı mı? Bu daha mantıklı. Beni umursamıyor. Neden geçmişimle ilgili bir şeyi umursasın ki?

Sevmiyor. O, kendi kendine aşık olabileceği bir kadın yerine kendisi için seçilmiş bir kadınla sefil bir hayatı hak eden duygusuz, dev bir sik kafalı. Umarım ondan nefret eder. Umarım ona asla çocuk veremez. Umarım bir gün beni düşünür ve yakıcı, çılgın bir pişmanlıkla dolar.

Umarı

m.

Umarı

m.

Umarı

m.

Bayan Thompson'la konuşup gelecek hafta hiçbir yere gitmeyeceğimi bildirdikten sonra kütüphaneye gidip ödev yapıyormuş gibi davranıyorum. Aslında Kindle uygulamamda bir kitap okuyorum, karanlık ve rahatsız edici bir şey

ama tamamen romantik. Bunu anlayabiliyorum. Kadın güçlü. Meydan okuyan. Adam ise tam bir alfa, insanlarla mantıklı bir insan gibi konuşmak yerine onlara emirler yağdıran milyarder bir iş adamı.

Kadın hariç. Ona bir kraliçe gibi davranıyor. Sadece onun koruyabileceği kırılgan, değerli bir şey gibi. Ve kadın kendi başının çaresine bakabilecek durumda olmasına rağmen, ona bu şekilde davranmasına izin veriyor. Bundan hoşlanıyor. Ona kendini özel hissettiriyor. Önemsendiğini.

Çok sevdim.

Whit'i düşünüyorum. Bana muhteşem olduğumu söylediği zaman. Bana gördüğü en güzel kız olduğumu hissettirdiği zaman. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım güzelliğimi saklayamayacağımı. O zamanlar bu sözlere o kadar odaklanmamıştım ama şimdi odaklanıyorum, zihnimde tekrar tekrar canlandırıyorum. Gerçekten ciddi miydi? Yoksa her ihtiyacına boyun eğmem için beni etkilemeye mi çalışıyordu?

"İşte buradasın."

Başımı kaldırdığımda Sylvie'nin masanın yanında durduğunu görüyorum, solgun dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme var. Okul ödevimi yapmam gerekirken karanlık bir aşk romanı okurken yakalanmak istemediğim için telefonumu bir kenara bırakıyorum, beni yakalayan sadece arkadaşım olsa bile.

"Hey," diyorum, sesim endişeyle çınlıyor, sadece bu tek kelimeyle. Bakışlarında kızgınlığın titreştiğini görüyorum. İnsanların ona durumu hakkında soru sormasından nefret eder. "Nerelerdeydin? İyi misin?"

"Ben iyiyim." Sandalyeyi masadan çekip yerleşiyor ve sırt çantasını büyük bir gürültüyle masaya bırakıyor.

Bayan Taylor'dan kusursuz bir sessizlik duyuyorum ve Sylvie gözlerini deviriyor.

"Başka bir doktor randevusu. Anneme beni buraya geri getirmesini söyledim. Sınıfa gitmek istiyordum" diye devam ediyor.

"Sadece bir günümüz daha var," diye hatırlatıyorum ona nazikçe. "Zaten buralarda pek bir şey olmuyor. Bunu atlayabilirdin."

"Ondan uzaklaşmam gerekiyordu." Sylvie telefonuna bakıyor, birine cevap yazıp gönderirken dilinin ucu dudaklarının arasından dışarı çıkıyor. Telefonunu sırt çantasının yanındaki masaya bırakıyor. "Ondan çok sıkıldım. Annemle vakit geçirmek çok yorucu."

Bu duyguyu bilirim.

"Seni özledim," dedi, sesi nazikti. "Son zamanlarda pek konuşma fırsatımız olmadığını biliyorum ama Cadılar Bayramı gecesi zor bir dönemden geçtiğini biliyorum ve bunun için çok üzgünüm."

Ona tam olarak ne bildiğini sormak istiyorum ama yine de hakkımda neler söylendiğini bilmek istemiyorum.

Bunun yerine sıkıca gülümsüyorum ve bir kez başımı sallıyorum. "Teşekkürler."

"İyi misin?" Sandalyesini benimkine yaklaştırmadan önce omzunun üzerinden bakıyor. "Whit sorunu halletti."

"Bryan'ı mı kastediyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. "Tahmin etmiştim."

"Bunu herkes için yapmaz, biliyorsun. Bu sert önlemleri genellikle beni korkutan insanlar için saklıyor." Sadece bir an duraksıyor. "Şimdi bunu senin için iki kez yaptı."

"Nedenini bilmiyorum," diyorum havalı bir şekilde, hiçbiri önemli değilmiş gibi davranmaya çalışarak. "Artık Caitlyn'le birlikte. Sanırım onun yerine onu koruyacak."

Sylvie kıkırdayarak başını sallıyor. "Caitlyn umurunda bile değil. Sanırım onun etrafında olmasından hoşlanıyor çünkü egosunu okşuyor."

"Saf olma, Sylvie. Caitlyn onun egosunu okşamaktan fazlasını yapıyor," diye kıskanç bir cadaloz gibi çıkışıyorum.

Beni düşünürken kıkırdaması tamamen durdu. "Onun başka yerlerini okşuyor olmayı diliyor. Onu her zaman bir kol mesafesinde tutuyor. Geçenlerde ona nedenini sordum. Onunla seks yapamayacağını söyledi. Çok yapışkan olurmuş."

Hiçbir şey söylemiyorum, umutsuzca Sylvie'ye inanmak istiyorum ve kendime artık Whit'in ne yaptığını umursamadığımı söylüyorum.

O beni ilgilendirmez.

Beni incelerken yüzü aydınlanıyor. "Aman Tanrım, aklıma *harika* bir fikir geldi. Şükran Günü'nde benimle eve gelmelisin!"

Şaşkın bir sessizlik içinde onu izliyorum, daveti zihnimde tekrar tekrar dönüyor. Bana aldırış etmiyor, bir parça düz beyaz kâğıt çıkarmış ve elini kâğıdın üzerine koymuş. Bir kalemle elini yavaşça çizmeye başlıyor. Ne yaptığını anlıyorum ve gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Hindi yapıyor.

"Rahatsız etmek istemem," diye başlıyorum ama başını kaldırıyor, bakışları yalvarıyor.

"*Lütfen* araya gir. Davetsiz gelmen için ölüyorum. Newport'taki ev çok sıkıcı. Eskiden yazları hep orada geçirirdik ama boşandıktan sonra artık sadece Şükran Günü'nde gidiyoruz. Annem ve babam tatili her zaman hepimizle birlikte geçirirler."

Ağzım açık kaldı. "Boşandıklarını sanıyordum."

Sylvie bir kez daha hindisine konsantre olur. "Annem her zaman babamın çocukları düşünmesi gerektiğini söylüyor. Sanki annem ve babam aynı çatı altındayken biz hala mükemmel bir küçük aile birimiymişiz gibi. Lütfen, lütfen. Daha çok hâlâ birliktelermiş gibi davranmak istiyor. Boşanmaları onun sosyal statüsü için büyük bir leke."

Sesi acı dolu.

"Ailen Noel'de ne yapar?"

Başını kaldırıyor. "Babam Noel'de sınırı çiziyor. Artık Noel'i bizimle geçirmiyor. Her zaman o ayki kız arkadaşıyla egzotik bir tatile çıkıyor. Boşandıklarından beri çok eğleniyor ve sanırım onu suçlayamam."

"Peki ya ailenin geri kalanı?" diye sordum.

"Tatilleri genelde Manhattan'da geçiririz. Noel zamanı şehir canlanır. Yılın en sevdiğim zamanıdır."

"Tatillerde çok güzel oluyor," diye katılıyorum dalgınca, aklım olasılıklarla yarışıyor. Whit'e yakın olabilmek için Sylvie ile gitmeyi düşünmek delilik mi? Gerçi neden kendime böyle bir işkence yapmak isteyeyim ki? Ve ailesinin tatili sırasında ortaya çıkmama kızar mı, yoksa beni gördüğüne sevinir mi?

Ben ilkini seçiyorum. Son karşılaşmamızdan sonra, eminim benim saçmalıklarımdan bıkmıştır. Tıpkı benim onunkinden bıktığım gibi.

"Ee? Ne diyorsun?" Sylvie'nin beni izlediğini görmek için başımı kaldırıyorum. "Mükemmel bir dikkat dağıtıcı olacak."

"Ne için?"

"Benim için. Birlikte vakit geçirecek birine ihtiyacım var. Lina sürekli dans etmekle meşgul. Londra'da ve uzaklaşamıyor. Newport'a gelse bile eskisi gibi değil. Artık hiç şamata yapmıyor." Ne kadar tuhaf, eski moda bir kelime, ama sanırım Sylvie'nin dudaklarından döküldüğünde kulağa o kadar da tuhaf gelmiyor. "Babamla tanışabilirsin. İşte bu görülmeye değer bir şey olurdu."

O gülüyor, başını sallıyor, ben ise onun ne düşündüğünü çok iyi bilerek orada oturuyorum.

Lancaster evliliğini mahveden kadının kızını Şükran Günü yemeğine getir. Vay be, harika.

"Sylvie. Beni aileni üzmek için mi kullanıyorsun?" Sakince sordum.

Gözleri açılıyor ve elini göğsüne dayıyor. "Asla yapmam. Senin arkadaşlığından gerçekten keyif alıyorum Summer. Bunu biliyorsun."

"Beni Şükran Günü tatilinde, hem annen hem de baban oradayken getirmen oldukça uygun," diyorum, kendimi biraz da oyuna gelmiş gibi hissederek. "Onlardan intikam almak için bir araç olarak kullanılmak istemiyorum."

"Hadi ama, neden olmasın? Ne zararı var ki? Annem *çok* kızacak." Başını arkaya atıyor ve gülüyor, sanırım ondan duyduğum en neşeli ses. Onu izliyorum, Bayan Taylor'dan gelen aralıksız susturma sesi fon müziği gibi, sonunda kahkahası duyulana kadar

Yavaşlar. Soluyor. Gözleri hâlâ dans ediyor. "Babam seninle yatmaya çalışacak."

Ağzım açık kaldı. "İğrenç."

"Henüz on sekiz yaşında mısın?" Sylvie narin bir kaş kaldırır.

Bunu kabul etmek istemediğim için yerimde kıpırdanıyorum ama bana başka seçenek bırakmıyor. "Olacağım."

"Tabii ki yapacaksın," diyor, sanki aptal bir çocukmuşum gibi. "Ama ne zaman? Yakında mı?"

"Yarın, aslında." Sessiz kaldım. Bu okulda kimse doğum günümü önemsemiyor. Hiçbir yerde doğum günüm kimsenin umurunda değil, annemin bile. Hiç bahsetmedi. Bir kere bile.

Ve ben onun tek

çocuğuyum. Nasıl

unutabilir ki?

"*Hayır*," diye nefes alıyor Sylvie. "Yarın mı? Aman Tanrım, bunu kutlamalıyız! Bu çok çılgınca! Yarın başka kimin doğum günü biliyor musun?" Omuz silkiyorum, kafam karışıyor. "Oh, buna asla inanmayacaksın!"

Sesi o kadar yüksek ki Bayan Taylor onu tanıyor. "Sylvie Lancaster, *sessiz* ol*!*"

"Kapa çeneni, seni yaşlı cadı," diye mırıldanıyor Sylvie nefesinin altından ve ikimizi de güldürüyor.

Yine de kahkahalarım çabucak kayboluyor. Kimi kastetmiş olabileceğini bilmiyorum ama içimden bir ses zaten bilmem gerektiğini söylüyor.

"Doğum günümü kiminle paylaşıyorum?" Meraktan içim içimi yerken soruyorum. Belki de Sylvie'nin pek de gizli olmayan aşkı Spencer'dır, gerçi Cadılar Bayramı'ndan beri onun adını bir kez bile anmadı.

Küçük kız kardeşi olabilir mi? Gizemli dansçı Carolina? Tanrım, umarım babası değildir. Bu muhtemelen işleri daha da kötüleştirirdi, çünkü reşit olsaydım kesinlikle bana asılacağını söylemişti.

"Dediğim gibi, buna *asla* inanmayacaksın. Hem de hiç." Sylvie tam etki

için duraklıyor, yüzünde kocaman bir sırıtış var. Kalbim hızla atıyor, kontrolsüzce çarpıyor.

söylemesini beklerken. "Whit. O da yarın on sekiz yaşına giriyor."

YİRMİ YEDİ

YAZ

Tatilden önceki cuma ve Lancaster Prep bir öğrenim yeri olma iddiasını bir kenara bırakıyor. Öğrencilerin yarısı çoktan gitmiş, birçoğu jetle harika bir seyahate çıkmış, hepsi de "erken bir başlangıç" yapmak istiyordu. Saat yedide uyandım ve penceremden yakındaki otoparka gelip giden arabalara baktım; ebeveynler yüzlerinde gülümsemeyle çocuklarını alıyorlardı. Bazıları kaşlarını çatıyor. Bazıları kendi yerlerine hizmetkârlarını gönderiyor, birkaçı somurtkan kızlara ve sinirli oğlanlara pırıl pırıl siyah Mercedes'lere kadar eşlik ediyor.

Elimi cama bastırıyorum, nereye gittiklerini merak ediyorum. Keşke ben de gidebilsem.

Sonra *gideceğimi* hatırlıyorum ve bu baş döndürücü, mutluluk verici bir hisle karışık bir korku. Bu kampüsten bir haftalığına kaçmak gerçek bir tatil gibi geliyor.

Bütün haftayı Whit ve ailesiyle geçirmek mi?

Kesinlikle korkunç.

Bu sanırım hayatımda yaptığım en aptalca şey ve ben pek çok aptalca şey yaptım. Sylvie'ye bunun kötü bir fikir olduğunu söylemeye çalıştım ama o ısrarcıydı. Eve yalnız gitmek istemedi ve Whit'in fazla ortalıkta olmayacağına dair bana güvence verdi. Eminim orada olduğumu anladığında, Sylvie'ye ona yakın olmak için eşlik ettiğimi düşünecek, oysa bu doğru değil.

Tatil haftasını Lancaster Prep'te yalnız, depresif ve terk edilmiş hissederek geçirmektense Whit'in öfkesiyle yüzleşmeyi tercih ederim.

Sorun olmaz. Haftayı Lancaster'larla geçirebilirim. Sylvie yanımda olacak. Evlerinin çok büyük olduğunu, muhtemelen Whit'le karşılaşmayacağımı söyledi.

Mükemmel.

Kapım çalınıyor ve kaşlarımı çatarak telefonumdaki saate bakıyorum. Saat ancak yedi buçuktu. Kapıya gidip kilidini açıyorum, sonra yavaşça aralıyorum.

Bu Sylvie, üniformasını mükemmel bir şekilde giymiş, saçının tek bir teli bile yerinde değil ve yüzünde bir gülümseme var. "Mutlu Yıllar!" diyor, önünde beyaz bir çanta tutarak.

"Teşekkür ederim," diyorum hafif bir gülümsemeyle ve içeri girebilmesi için kapıyı daha geniş açıyorum. "Neyiniz var?"

"Aç da bak," diyor heyecanla, yurt odama girmeden önce çantayı uzatıyor. Kısa bir süre durup etrafına bakıyor. "Burada hâlâ hiçbir şey yok."

Poşeti açtığımda içinde pembe krema ve şekerlemeler olan bir çörek buluyorum. "Teşekkür ederim. İçinde hâlâ bir şey yok da ne demek?"

"Duvarlarda. Masanın üstünde." Eliyle işaret ediyor. "Fotoğraf yok. Mumlar, bitkiler ya da biblolar yok. Sanki burada yaşamıyorsun ve aylardır bu odadasın Summer. Hapishane hücresine benziyor."

"Burada olmam geçici bir durum," diyorum omuz silkerek ve çantaya uzanıp çöreği çıkararak büyük bir ısırık alıyorum. Şekerli ve tatlı. Üzerindeki serpintilerin çıtırtısı daha fazlasını istememe neden oluyor. İçecek bir şeyim olmasını dileyerek dört ısırıkta mideye indiriyorum.

Annem şu an beni görse muhtemelen kalp krizi geçirirdi.

Sylvie dikkatini bile vermiyor. Odamda dolaşıyor, her şeye dokunuyor. Yatağımın başucundaki masanın üzerinde duran iPhone şarj kablosuna. Sırt çantam masa sandalyesinde duruyor. Açık mavi yorganım.

yatak hala yapılmamış. Odamı onun gözünden görmeye çalışıyorum ve haklı olduğunu hemen anlıyorum. Çok sıkıcı. Sade. Kişiliksiz.

"Yemin ederim, sanki bir akıl hastanesinde kalıyormuşsun gibi görünüyor," diyor odamın ortasında yavaş bir daire çizerek. "Duvarda günleri dev bir X ile işaretlenmiş bir takvim bile yok."

Şaka yapmaya çalıştığını biliyorum ama hemen savunmaya geçiyorum. "Ne kadar zamanım var? Altı ay mı kaldı? Bunu şirin göstermeye çalışmanın ne anlamı var?"

"Böylece kendinizi evinizde gibi hissedeceksiniz," diyor son kelimeyi vurgulayarak.

Buraya gelmeden önce artık bir evim varmış gibi hissetmiyordum. Getirebileceğim hiçbir şey yoktu ve annem de hiçbir şey önermedi. Bana yeni yatak takımı aldı ve şimdi baktığımda Sylvie'nin haklı olduğunu anlıyorum.

"Çörekleri beğendin mi?" diye sorarak konuyu

değiştiriyor. "Hepsini yedim zaten," diye itiraf

ediyorum, obur hissederek.

Sylvie güler. "Bir şey değil. Bu akşam Whit'in doğum gününü kutlamak için ailecek yemeğe çıkıyoruz. Menüyü görene kadar bekleyin! Yemek için en sevdiğim yer."

Tanrım, tüm bunlar kulağa inanılmaz garip geliyor. "Seninle gelmemin gerçekten sorun olmayacağından emin misin?"

Yüzünü buruşturup elini sallıyor, sanki hiçbir şeyi büyütüyormuşum gibi. "Güven bana, sorun değil. Ailemle çoktan konuştum. Babam arkadaşlarımın gelmesine bayılır. Sosyal statüm hakkında hep endişelenir. Rahatsızlıklarım yüzünden kendimi çok soyutladığımdan korkuyor."

Babası muhtemelen haklı. Onun da benim gibi çok fazla arkadaşı yok ama onun nedenleri benimkilerden farklı. Biraz daha önsezili ve kasvetli.

"Peki ya Whit?" Sesim ancak fısıltıyı aşarak soruyorum. Sylvie'nin önünde onun adını nadiren yüksek sesle söylerim. Neredeyse bir yakarış gibi geliyor. Onun adı dudaklarımdan geçtiğinde ruhlar yükselir. Şeytan bana saldırmadan önce havada dönmeye başlar.

Çok dramatik ama Cadılar Bayramı gecesini her düşündüğümde tüylerim diken diken oluyor.

"Peki ya o?" Ses tonu aşırı masum. "Ona

seninle eve geleceğimi söyledin mi?"

"Hayır." Yüzümdeki dehşeti görünce gülüyor. "Merak etme! Ona bir şey olmaz. Oradayken ikiniz gizli gizli buluşabilirsiniz, asla bilemezsin. Eğlenceli olacak! Hâlâ seninle ilgilendiğini biliyorum."

Gizli toplantı hikâyeleriyle beni umutlandırmamalı. "O değil. Yeni bir kız arkadaşı var."

Ve lütfen. Whit'le bağdaştıracağım son kelime "eğlence "dir.

"Birlikte aynı odadayken gittiğiniz her yerde gözleri sizi takip ediyor" diyor.

Başımı eğip kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben de aynen öyle diyorum. Seni izliyor, Summer. Her zaman. Ve Whit *kimseyi* umursamıyor, en azından okulumuzdaki kızları. Caitlyn bir numara. Onu neden yakınında tuttuğunu bilmiyorum ama kendine göre sebepleri var. Endişelendiği tek insanlar arkadaşları ve genellikle onun için önemli olan tek şey de onlar."

"Eminim bana bakmasının hiçbir anlamı yoktur," diyorum umutsuzca, umutlanmayı reddederek. "Artık benden nefret ediyor. Bir noktada tüm kampüsü bana karşı kışkırttığını unutma."

"Doğru, ve şimdi seni yalnız bırakıyorlar. Sen de bana ikinizin arasında bir şeyler olduğunu itiraf ettin. Şimdi ise yok. Sorun ne?" diye soruyor, kaşları havaya kalkıyor. "Bryan'la olanlar yüzünden mi?"

Hatırladıkça yüzüm kızarıyor. Whit onu dövmeden önce Bryan'ın neredeyse bana tecavüz etmeye çalıştığını herkes biliyor. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Uh huh." Yüzündeki bilmiş ifade beni daha da utandırıyor. "Her ne olduysa, Whit'in senden nefret ettiğinden şüpheliyim."

"Kesinlikle hâlâ benden nefret ediyor," diyorum çok hızlı bir şekilde.

Yüzündeki ifadeden bana inanmadığını anlayabiliyorum. "Elbette. Yine de ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Ve muhtemelen haklısın. Whit için fazla umutlanmamalısın zaten. Çok yazık."

Sylvie'nin yüz ifadesi inanılmaz derecede üzgün.

"Utanç verici olan ne?" Whit hakkında öğrenebileceğim her detayı öğrenmek istememden nefret ederek soruyorum. Adından bahsediyor ve ben de her zaman daha fazlasını istediğim için eğiliyorum.

"Onun bir kalbi yok."

İlk dersime giriyorum, Bay Figueroa her zamanki gibi sırasının arkasında oturmuş kızlarla sohbet ediyor. Ders başlamadan önce hep onun sırasının etrafını sararlar. Onunla flört ediyorlar, kirpiklerini kırpıştırıyorlar, esprilerine yüksek sesle gülüyorlar ve o kadar da komik değiller. Birkaçını anlatırken duydum ve çok bayattılar.

Her zamanki gibi yanlarından geçip yerime doğru ilerlerken adımı seslendiğini duyuyorum.

Yavaşça dönüyorum, bakışlarım sorguluyor. Gelip onunla konuşmamı istediğini belirten bir hareket yapıyor, ben de masasına yaklaşıyorum, bu arada iki kız - bizim sınıftan bile değiller - açık bir tiksintiyle bana bakıyorlar. Onlara bakma zahmetine girmiyorum, odağımı bana hafifçe gülümseyen Figueroa'da tutuyorum, ifadesi açık. Dostça.

Okulun ilk günü beni zorla kabul ettirmeye çalıştığında hissettiği düşmanlıktan çok uzaklaştı.

"Summer," diyor adımı, sesi hoş. "Biraz vaktin var mı?"

Başımı sallıyorum. Cevap verme zahmetine girme. Kızlara bir bakış atıyor ve onları başka bir şey söylemeden sınıftan dışarı gönderiyor. Yalnız kaldığımızda boğazını temizliyor, hafif bir gülümseme dudaklarını büküyor.

"Gönderdiğin son kompozisyonu gerçekten çok beğendim," diye söze başlıyor, iltifatı beni şaşırtıyor. "Kelimeleri öyle bir kullanıyorsun ki her şey canlanıyor."

"Oh." Ne diyeceğimi bilemedim. "Teşekkür ederim."

"Gerçekten mi? Buraya ilk geldiğinde bu sınıfa ayak uyduramayacağını düşünmüştüm ama yanıldığımı kanıtladın." Gülümsemesi yerinde duruyor. "Öğle yemeğinden sonra boş bir dersin olduğunu fark ettim."

"Evet," diyorum kaşlarımı hafifçe çatarak. Beni kontrol mü ediyordu? Programımı nereden biliyor?

"O dönemde asistanlık yapmak ister misin diye merak ediyordum. Ödevleri ve benzerlerini düzenlemek için ekstra yardıma ihtiyacım var. Çok yorucu bir şey değil," diye sıcak bir kıkırdamayla söz veriyor. "Ne dersin?"

Ona hemen hayır, ilgilenmiyorum demek istiyorum. Ondan gerçekten hoşlanmıyorum ve kesinlikle onun da benden hoşlanmadığını düşündüm. Ama bunun geri çevirmememem gereken bir fırsat olduğunu tahmin ediyorum.

"Bunu düşünebilir miyim?" Kafam karışmış gibi alnımı buruşturarak soruyorum.

"Elbette," diyor kolayca. "Ara ver ve üzerinde düşün. Mola sırasında herhangi bir sorunuz olursa bana bildirin. Müsait olacağım. E-posta adresim sende var, değil mi?"

"Evet," diyorum başımı sallayarak. "Ve bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Bu pozisyonu herkese teklif etmiyorum," diyor sesi alçalarak. "Ama sende bir şey görüyorum Summer. Özel bir şey."

Onun sözleriyle omurgamda bir tedirginlik beliriyor. *Özel bir şey.* Belli belirsiz ürkütücü, özellikle de en azından otuzlu yaşlarının sonunda ya da kırklı yaşlarının başında olması gereken öğretmenimden geliyorlar ve ben kelimenin tam anlamıyla on sekiz yaşıma yeni girdim.

"Teşekkür ederim," diyorum ve ondan uzaklaşıp sınıfa yeni giren birine çarpmadan önce tekrar söylüyorum.

Whit.

Elleri otomatik olarak omuzlarıma gidiyor ve beni hafifçe itiyor. "Dikkat et," diye otomatik olarak tersliyor, bana iyice baktığında ifadesi yumuşuyor. Yüzümün nasıl göründüğünü bilmiyorum ama parmakları beni bırakmak yerine omuzlarımda sıkılaşıyor, beni düşünürken başı yana eğiliyor. "İyi misin?"

Sorduğu soru ve bakışlarındaki nazik endişe karşısında şaşkına dönerek ona bakıyorum. Neredeyse üç hafta boyunca beni görmezden geldikten sonra hâlâ bana dokunuyor olması? En son yüz yüze geldiğimizde sonsuzluk gibi gelmişti.

Onu anlamıyorum. Hiç anlayabilecek miyim?

"Ben iyiyim." Ona kırılgan bir gülümseme sunuyorum ve o da gitmeme izin veriyor. Suyu test etmeye karar verdim. "Doğum günün kutlu olsun."

Kaşlarını çatıyor. "Nereden biliyorsun?"

"Sylvie söyledi. O benim bir-"

"Whit. Summer. Lütfen yerlerinize oturun," diyor Bay Figueroa, sesi kızgınlık dolu.

Whit ona alaycı bir bakış attıktan sonra dönüp masasına yönelir.

Bana da aynısını yapmaktan başka seçenek kalmadı. Yol boyunca havada yürüyorum, ayaklarım yere hiç değmiyor gibi görünüyor. Whit ilk defa bana kötü davranmadı. Aslında benim için endişeleniyor gibiydi ve...

Muhtemelen çok fazla şey okuyorum.

Yine de o sınıfta yokmuş gibi davranmak benim için zor, normalde yaptığım da bu. Bay Figueroa ders anlatmaya başladığında, odanın önünde volta atarken, normalde yirmi kişi yerine sadece on kişiyle konuşurken, Whit'in gözlerini üzerimde hissediyor gibiyim, kafamda, sırtımda delikler açıyor. Beni izliyordu.

Figueroa konuşuyor, konuşuyor ve başımı her kaldırdığımda bakışlarının ağırlığını üzerimde hissediyorum, kara kaşları sanki o da beni anlamaya çalışıyormuş gibi birbirine yaklaşıyor. Belki de asistanı olmayı düşünüp düşünemeyeceğimi sorarak onu şaşırtmışımdır. Güzel. Diğer tüm kızlar onun ayaklarına k a p a n ı y o r , ondan bir parça, bir an, bir kahkaha, uzun bir bakış istiyorlar. Onun için açlıktan ölüyorlar.

ve nasıl hissettiklerini anlıyorum, yine de benim aç olduğum kişi o değil.

Elimden geldiğince kurnazca, başımı sola doğru eğiyorum. Yanağımı omzuma dayayıp uzun bir süre orada bekliyorum. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Göz kapaklarımı kaldırıyorum, bakışlarım Whit'i arıyor ve onu hemen buluyor.

Dudaklarının arasında bir kalemle beni izlemeye başladı bile. Kalemi dudaklarına sürterken büyülenmiş gibi bakıyorum, sanki öpüyormuş gibi. Ağzını açtığında pembe dilini bile görebiliyorum.

Arkamı dönüyorum, nefesim kesiliyor. Başım dönüyor. Kafam karıştı. Neden şimdi birdenbire beni kabul ediyor? Onunla evine gideceğimi bilmiyor. Bir *hafta* orada olacağım.

Onunla birlikte.

Sonunda zil çaldı. Ders bitti. Eşyalarımı toplamak için acele etmiyorum, Figueroa'nın kapının yanında durup herkese mutlu Şükran Günleri dilemesinden nefret ediyorum. Hiçbir onay almadan kaçmak istiyorum.

Whit benimle aynı anda masasından ayrılıyor, ikimiz de kapıda buluşuyoruz ve Figueroa ona bakmıyor bile.

Gözleri sadece benim için.

"Bunu bir düşün," dedi gizemli bir şekilde. "Mutlu bir Şükran Günü geçir, Summer."

"Sen de," diyorum ve olabildiğince hızlı bir şekilde kapıdan içeri giriyorum.

Whit tam arkamda, parmakları kolumun etrafında kıvrılıyor ve ondan uzaklaşmamı engelliyor. "Bu da neydi böyle?"

Salonda neredeyse hiç insan yok, ama yine de başkalarının önünde bana dokunuyor, bu şok edici. "Bu seni nasıl ilgilendirir?"

"Benimle oyun oynama, Savage." Parmakları bileğime dolanıyor ve beni arkasından sürükleyerek kısa bir koridordan sağa dönüyor, ta ki etrafımızda kimsenin olmadığı sessiz bir oyuğa girene kadar. "Figueroa neden bahsediyordu?"

Dokunuşunun altında nabzım atıyor. Bunu hissedebiliyor mu? Beni hâlâ ne kadar etkilediğini biliyor mu? Tanrım, çok zayıfım. Ona kızgın olmalıydım. Onun yerine, konuşmayı kesmemesini umarak heyecanlanıyorum. "Önemli bir şey değildi."

Whit bir adım daha yaklaşıyor, göğsü göğsüme değiyor ve keskin bir nefes almama neden oluyor. "Söyle bana," diye adeta hırlıyor.

"Onun asistanı olmamı istiyor," diye itiraf ediyorum, neden böyle davrandığını merak ederek. "Önemli bir şey değil."

"Öğrencileriyle yatmaya çalışan bir sapık. Neredeyse her zaman onun asistanı olarak başlıyorlar," diyor, sesini iğrenme kaplıyor. "Bu büyük bir mesele."

Ağzım açık kaldı. "Şaka yapıyorsun." "Bu

konuda gerçekten yalan söyler miyim?"

"Neden kimse onu durdurmuyor?" Ben de sizin gibi eklemek istiyorum ama yapamıyorum.

"Aslında hiç kimse onu iş üstünde yakalamadı. Ve birlikte olduğu kızların hiçbiri onu ele vermedi," diye açıklıyor. "Ne zaman biri bu konuyu açsa, her zaman bir hikayesi var. Bir bahanesi. Kızlarla da aynı şekilde. Onlar alt sınıftayken asla onlarla birlikte olmuyor. Neredeyse her zaman son sınıf kızlarla. Kimsenin gerçekten konuşmadığı, iyi bilinen bir sır."

"Bu konuda bir şeyler yapabilirsin, biliyorsun. Ön taraftaki tabelada senin adın yazıyor. İnsanları ortadan kaldırabilirsin," diye hatırlatıyorum ona, Bryan'ı düşünerek. Ve Elliot'ı.

"Şimdiye kadar hiç suç teşkil eden bir şey yapmadı - yakalandığı bir şey. Sadece ürkütücü biri." Whit beni tutmayı bırakıyor ve sanki mesafeye ihtiyacı varmış gibi bir adım geri atıyor. Bir elini saçlarında gezdiriyor, hayal kırıklığı hissediliyor. Bana karşı hayal kırıklığı mı? Kendisine mi? Figueroa'ya mı? Bana asla söylemeyeceği için asla bilemeyeceğim. "Ve neden bunu sana açıklamaya çalışıyorum ki? Sadece dikkat et, tamam mı? Sebepleri saf değil."

Hayatımda gördüğüm en kirli güdülere sahip çocuk söylüyor bunu. "Beni uyarıyor musun?"

"Kendi güvenliğiniz için," diye açıklıyor. "Bunu kız

kardeşlerim için yapardım." "Yani şimdi beni bir kız kardeş gibi görüyorsun."

Kaşlarını çatıyor. Ben gülümsüyorum.

"Kesinlikle olmaz," diyor sinirli bir şekilde. "Tanrıya şükür, kız kardeşimi becermek istemiyorum."

Onun bu itirafı karşısında tenim ısınıyor ve konuyu değiştirmeye karar veriyorum. "Aynı doğum gününü paylaştığımızı biliyor muydun?"

"Ne yapıyorsun, doğum günün mü?" Kafası karışmış gibi.

Başımı salladım. Uzanıp elimi göğsüne koyuyorum ve kravatını hafifçe çekiştiriyorum. "On sekiz yaşında ve nihayet yasal."

"Aynı," diyor en hafif gülümsemesiyle.

Kravatını bırakmıyorum. Bu cesaretin nereden geldiğini ben de anlamıyorum ama devam ediyorum. Ona Şükran Günü tatili için onlarla gideceğimi söylemeyi düşünüyorum ama şansımı zorlamamaya karar veriyorum. Yakında öğrenecek, gerçi ne zaman olursa olsun öğrendiğinde çok kızacağından eminim. "Uzun zamandır konuşmuyoruz."

Ellerini pantolonunun ceplerine sokarak homurdanıyor. "Cadılar Bayramı gecesi olanlardan sonra senden uzak durmanın daha iyi olacağını düşündüm. Bu şekilde olmasını tercih edeceğini düşündüm."

Ona öylece bakıyorum, duygularım çatışıyor. Birbirleriyle savaşıyorlardı. "Beni Bryan'dan kurtardın, Whit. Bana tecavüz edecekti. Sonra da onu kampüsten attın. Sanki kralmışsın ve insanları ortadan kaldırabilirmişsin gibi onu sürgün ettin."

"Yapabilirim," diyor tehditkâr bir sırıtışla. "Başını belaya sokmaya devam edersen Savage, seni de ortadan kaldırabilirim."

"Asla yapmazsın," diyorum ona, bakışlarındaki titremeye dikkat ederek. Bir zayıflık belirtisi mi? "Beni çok özlersin."

"Caitlyn beni sıcak tutuyor," diye alay ediyor. "Senin kadar ahlaksız değil ama idare eder."

Kaşlarımı çatıyorum, durduramıyorum. "Onu öperken benmişim gibi mi davranıyorsun?"

"Onu öptüğümde, kuru küçük amını yediğimde *ve* onu becerdiğimde senmişsin gibi davranıyorum," diyerek irkilmeme neden oluyor. Gülüyor. "İstediğin şeye inanmaya devam et, Savage. Bundan zevk alıyorum."

Sözleri kafamı karıştırıyor. Ona göz kırpıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Çapkınca bir geri dönüş yok mu? Yoksa sen hayatımdan çıktığına göre artık her gece Caitlyn'i becereceğimden mi endişeleniyorsun?" Kıkırdıyor. "Beni her yerde takip ediyor. Sikime dokunmasına izin vermem için yalvarıyor ama izin vermiyorum."

"Neden olmasın?" Şak diye söyledim.

"Memnun etmek için çok hevesli."

Omuz silkiyor. "Bizi itaatkâr sevdiğini

sanıyordum."

Kolumdan tutup beni kendisine doğru çekiyor. "Tartışmacı olmalarını tercih ederim, böylece onlara hadlerini bildirebilirim. Senin gibi."

Sözleri ve bana bakışı tenimi ısıtıyor. "Biliyorsun," diyorum, kravatına bir kez daha uzanıyorum, parmaklarımı kravatının uzunluğunda, ulaşabildiğim kadar aşağıya doğru gezdiriyorum. "Günlüğümü bana hiç geri vermedin."

Bakışları kararıyor, fırtınalı bir hal alıyor. "Bütün mesele bu mu? Günlüğüne karşılık vermem umuduyla bana sürtünmen mi?"

Çenem düştü. "Her tarafına *sürtünmüyorum*."

Aşağı bakıyor ve ben de aynısını yapıyorum, vücutlarımızın ne kadar yakın olduğunu fark ediyorum. Neredeyse onun ayakkabılarının üzerinde duruyorum. "Aynı fikirde değilim," diye mırıldanıyor ve buz mavisi bakışlarını benimkilere çeviriyor.

Aceleyle geri adım atmadan önce kravatını daha sert bir şekilde çekiyorum, öfke beni boğuyor. "Benden ne istediğini anlamıyorum."

"Hiçbir bok değil," diye karşılık veriyor. "Dediğim gibi, senden kaçmaya

çalışıyorum." Sözleri canımı yakıyor ve nedenini bilmiyorum. "Sende

istediğim bir şey var."

"Onu sana geri vermeyeceğim," diyor ölümcül bir kesinlikte. "O yüzden

sormayı bırak."

Bunların hiçbiri günlükle ilgili değil ve ikimiz de bunu biliyoruz. "Neden istiyorsun, ha? Ne önemi var ki? Sadece bana geri ver. Lütfen." Ona resmen yalvarıyorum ve kendimi aptal gibi hissediyorum. "Bunu bir doğum günü hediyesi olarak düşün."

"Sana hediye olarak başka bir şey vermeyi tercih ederim," diyor, sesi

alçak. Kirli.

Hayal kırıklığına uğradım, topuklarımın üzerinde döndüm ve yürümeye başladım.

Peşimden hışımla geliyor, eli dirseğimin kıvrımını yakalıyor ve beni kendisine doğru çeviriyor. Soğuk ve yakışıklı yüz hatlarına bakıyorum, dudaklarım ayrık, ona pislik demeye hazırım, ama o içeri dalıyor, ağzını ağzıma bastırırken elleri yanaklarımı kavrıyor.

Kollarım iki yanıma düşüyor, öpücüğünün uyuşturan gücü karşısında çaresizim. Beni yutuyor, dili ağzımın içine kayıyor, parmakları yüzümü sıkıca kavrıyor. Dilim onunkiyle buluştuğunda inliyor ve orada öylece duruyoruz, yanaklarımdaki elleri ve birleşen ağızlarımız dışında birbirimize hiç dokunmadan.

Whit önce bitiriyor, yanaklarımı bırakıp yavaşça geri çekilirken nefesi sertleşiyor. "Mutlu yıllar bana," diyor.

Orada durdum, titriyordum, konuşamıyordum. Ne söyleyebilirdim ki?

Topuklarının üzerinde dönüp gitmeden hemen önce bir süre daha bana bakıyor.

YİRMİ SEKİZ

BEYAZ

Öğle yemeğinde arkadaşlarımla o t u r u r k e n onu ÖPMEMELİYDİM diye düşünüyorum. Spencer bana doğum günü hediyesi olarak satıcısından aldığı dev bir çuval Kaliforniya otu verdi. Dean bana bir kutu çörek ve bir şişe Clase Azul tekila verdi. Bu malın neredeyse iki bin dolara satıldığını düşünürsek, cömert bir hediye.

"Bu haftayı ailenle geçirdiğin için buna ihtiyacın olacak," diyor ve omzuma bir tokat atarken sesi sertleşiyor.

"Evet. Teşekkürler," diyorum ona, düşüncelerim Summer'a geri dönüyor. Ve o lanet öpücüğe.

Yumuşak dudaklar. Kaygan dil. Tadı tatlıydı. İtaatkâr. Tüm o eski dürtüler kükreyerek geri geldi ve bana sessizce neden onu aramayı bıraktığımı sordu.

Etrafında dolanıyorum ve sanki kontrolüm yokmuş gibi. Bir noktada ellerimi ceplerime soktum, kendimi ona dokunmaktan alıkoymanın tek yolunun bu olduğunu düşündüm.

Sonuçta bu da işe yaramadı.

Figueroa söz konusu olduğunda onun için endişelenmekten nefret ediyorum ama birinin ona söylemesi gerekiyordu. Adam sapığın teki. Bulduğu her fırsatta kızları dolandırıyor, genç amlar için yanıp tutuşuyor. Bu kadar çok kızın onun saçmalıklarına kanması inanılmaz.

Summer'a tek bir parmağını bile sürse, hepsini kırarım. Elindeki birkaç kemiği de kırardım. Siktir et o herifi.

Bakışlarım Summer'ı hemen yemek salonunda buluyor. Sylvie'yle oturuyor, ikisi de başlarını eğmiş, birlikte komplo kuruyorlar. Sylvie, Summer'ı güldürecek bir şey söylüyor ve keşke masasına daha yakın otursaydım da sesi duyabilseydim diyorum.

Yüzümü buruşturarak arkadaşlarıma tekrar göz kırpıyorum. Bu da neydi şimdi? Bana hissettirdiklerinden *nefret* ediyorum.

"Eve ne zaman gidiyorsun?" Spencer'a soruyorum, o da kaşlarını çatıyor.

Anne ve babası şu anda kötü bir boşanmanın ortasındalar. Aile tatilini hiç de iple çekmiyor. "Bu gece şehre gidiyorum," diyor. "Annem orada olmayacak. Kansas'ta büyükannem ve büyükbabamla birlikte. Babam tatil için kız arkadaşını İbiza'ya götürüyor, o yüzden buralarda olmayacak. Ev bana kalacak."

"Belki seni görmeye gelirim," diyorum ona, ailesinin şehir merkezinde sahip olduğu devasa daireyi düşünerek. Geçmişte orada birkaç parti vermiştik. İçki, uyuşturucu ve her yerde kızlar. Ben isimsiz, yüzsüz bir kızla aynı ritimde sevişirken müzik kafamdaki zonklamaya eşlik ediyordu.

Summer'ı Spence'in evindeki misafir yatağında siktiğimi düşünüyorum. Ben içine girerken bacaklarını omuzlarıma atmıştı.

Çok da iyi gidiyordu. Ondan kaçmak. Güçlü kalmak. Onu gerçekten öpmemeliydim.

Şimdi onu düşünmeden edemiyorum.

"Beni görmeye gelmelisin. Sen de Dean. Bir parti verebiliriz." Spencer ikimize de gülümsüyor, bakışları benimkilere yöneliyor. "Tekilanı getir."

"Bunu Şükran Günü yemeğine saklıyorum, teşekkürler," diyorum sırıtarak ve elimi önümde duran şişede gezdiriyorum. Herkesin gözü önünde masanın üzerine koyuyorum. Umurumda bile değil. Sanki biri bir şey söyleyecekmiş gibi. Söyleseler kıçlarına tekmeyi basardım. "Kimse bunu benimle paylaşmayacak."

"Kız kardeşin bile mi?" Spence soruyor.

Sylvie'ye karşı bir şeyler hissediyor ama bunu hiçbir zaman açıkça itiraf etmedi. Ve ben de onu cesaretlendirmiyorum. Onun için yeterince iyi değil. Arkadaşlarımın hiçbiri değil. O da benim gibi ciddi bağlılık sorunları olan kaba saba bir piç. Neden kız kardeşimi böyle biriyle görmek isteyeyim ki?

Yine de tanıdığınız şeytana karşı tanımadığınız şeytan için söylenecek bir şey var sanırım...

"Kız kardeşim içki içmez. Aldığı ilaçlar yüzünden içemiyor," diyorum ve ona bir bakış gönderiyorum. "Bunu biliyorsun."

"Cadılar Bayramı partisinde sarhoştu," diye hatırlatıyor Spencer ve ben kaşlarımı çatıyorum.

"Biliyorum. Bu bir hataydı," diyorum, sesim kısık. Summer'la yaptığı parti öncesi için teşekkürler. Bu beni çok kızdırmıştı. Sylvie'ye on beş dakika boyunca bu saçmalık yüzünden bağırdım. Ağladı ve Spencer'ın onu koruduğuna yemin etti. O gece Summer'la olanlardan Sylvie'ye bahsetmedim. Bu onların konuşması gereken bir konuydu.

Acaba hiç içtiler mi? Summer, Bryan'ın ona neredeyse ne yaptığını itiraf etseydi. Eğer ben ortaya çıkmasaydım, o küçük pislik kalem aletini onun içine sokacak ve onu ağaca karşı bedecekti.

Eğer bunu yapsaydı, onu öldürürdüm. Şaka yapmıyorum. Kimse benim olana dokunamaz.

Başımı bir kez sallıyorum, ellerimin sıkı yumruklar halinde sıkıldığını fark ediyorum. Rahatlamaya çalışarak parmaklarımı yavaşça açıyorum.

Spence'in bakışları Sylvie ve Summer'ın oturduğu masaya gidiyor. Gözlerinde özlemle onları izliyor ve umarım ben de onun kadar aşk acısı çekiyor gibi görünmüyorumdur. "O iyi mi?" diye soruyor, kız kardeşimi kastederek.

"Öyle görünüyor." Gerçekten bilmiyorum. Annem Sylvie'nin yaptığı her şeyi kontrol ediyor. Sylvie'nin, kıymetli ve hasta kızını sürekli izleyebileceği ev yerine burada olmasından nefret ediyor. Öte yandan Carolina ailemizden tamamen bağımsız, uzakta, prestijli bir dans okulunda. Ve sadece on dört yaşında. Bir keresinde bana Lancaster olmaktan nefret ettiğini söylemişti. Bu ona beladan başka bir şey getirmemiş.

Anlayabiliyorum.

"Onun için endişeleniyorum." Spence bakışlarını benimkilere çevirdi. "Onun için endişelenmiyor musun?"

"Annem her şeyi kontrol altında tutuyor," diyorum sesim titreyerek, gözlerim yine Summer'a kayıyor. O da aynı anda başını kaldırıyor, bakışlarımız kilitleniyor. Başka tarafa bakmıyor.

Ben de bilmiyorum.

"Sylvie Savage'ı gerçekten seviyor," diye devam ediyor Spence. "Bana Summer'ın onun en iyi arkadaşı olduğunu söyledi. Benden başka tek arkadaşı."

"Lanet olası saçmalık," diye mırıldanıyorum başımı sallayarak. Savage'ın ne yaptığını çok iyi biliyorum. İyi tarafıma geçmek için kız kardeşime yakınlaşmaya çalışıyor.

İşe yaramayacak.

"Değil mi? Bu çok saçma. Sylvie onu neredeyse hiç tanımıyor," diye homurdanıyor Spencer, sinirli bir şekilde.

Summer'ı inceliyorum. Boynunun zarif kıvrımını. Çenesinin yumuşak açısı. Çenesinin inatçı çıkıntısı. Uzun, siyah saçları her zamanki gibi sert bir at kuyruğuyla geriye doğru toplanmış, o güzel yüzünü ortaya çıkarıyor. Parıldayan koyu renk gözleri. Yemyeşil ağzı. Sadece birkaç saat önce öptüğüm bir ağız. Almak için olgunlaşmış lanet bir çiçek gibi bana açıldı. Boğazından hevesli iniltiler geliyor, dili beni bütünüyle yutmak istercesine yalıyordu.

Bana birlikte yaptığımız onca şeyi hatırlatıyor. Nasıl bu kadar kolay teslim olduğunu. Amının tadı. Sikimle özellikle derin bir noktaya vurduğumda çıkardığı nefes nefese inlemeler.

Gizlice koltuğumda kayıyorum, bakışlarımı ondan ayırırken kendimi yeniden ayarlamak için uzanıyorum. O ihtiyacım olmayan bir dikkat dağıtıcı. Kafamın içine girip oraya aitmiş gibi yerleşmesinden çok sıkıldım. O bir baş belası.

Güzel bir sıkıntı, ama ilgilenmediğim bir şey.

"Doğum günü planların nedir?" Dean soruyor. Konuyu değiştirmeye çalıştığını anlayabiliyorum.

"Aileyle akşam yemeği, sarhoş olmak, sevişmek. Umarım bu sırayla," diye ilan ediyorum, yaklaşan akşamı düşünerek.

Dört gözle beklemiyorum. Doğum günümün Şükran Günü'ne bu kadar yakın olması çok kötü. Boşandığımızdan beri anne babamız bu özel tatili birlikte geçiriyor ve ben buna katlanamıyorum. Küçümseyici sözlere. Annemin babama yüklediği suçluluk duygusu. Hiçbir zaman işe *yaramasa* da *büyük ve mutlu bir aileymişiz gibi davranalım* planı.

Her zaman bir tartışma olur. Bazen bağırış çağırış, gerçi bunlar yıllar geçtikçe sakinleşti. Gözyaşları. Her zaman gözyaşı.

Çok fazla gözyaşı.

Carolina orada olmayacak. Okuldan kaçamadığını söyledi, Fındıkkıran prodüksiyonu tüm zamanlarını alıyor ve başrolde o var. Küçük Clara, sahnede dans ediyor. Annem büyük hayal kırıklığına uğradı. Hepimizi kontrol etmek için çok çabalıyor ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın üçümüzden ikisi onun iğrenç yöntemlerine isyan e d i y o r. Bunun en büyük yükünü Sylvie çekiyor ve annemin kız kardeşime sağlıksız bir saplantısı olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

Yaparsa hiç şaşırmam.

"Bir kız bulmaya mı gideceksin? Yoksa çoktan birini mi ayarladın?" Dean sorduğu sorularla düşüncelerimin içine işliyor.

Sözlerini düşündüm, düşüncelerim Summer ile doluydu. Doğum günüm için istediğim kişi bu. Ama ne yazık ki, önceden ayarlamalar yaptım. Ve eminim Summer'ın da tatil için planları vardır. "Benim çoktan ayarladığım biri var."

"Onu akşam yemeğine misafir olarak mı getiriyorsun?" Spencer soruyor.

Nasıl çalıştığımı biliyor. Zar zor gülümsüyorum. "Belki."

Spencer kıkırdayarak, "Eminim ailenizin onaylamayacağı biri," diyor.

"İşte burada yanılıyorsun." Kapalı dudaklı gülümsemem kendini beğenmiş. "Annem kimi getirdiğimi görünce mutluluktan ölecek. Ben zaten

planı uygulamaya koymak."

Dean inliyor. "Bana Leticia olmadığını söyle."

Yüz ifadem her şeyi anlatıyor. Tabii ki Leticia Everett. Müstakbel eşim. Çocuklarımın gelecekteki annesi, ki bunu düşünmek bile delilik ama annem biz daha bezden yeni çıkmışken bunun olmasını sağlamıştı.

Leticia'nın ataları, doğu kıyısının büyük bölümünü satın alan, sonra da yıllar boyunca milyonlar karşılığında parça parça satan toprak baronlarıydı. On yedi yaşında, güzel ve bakir. Göğüslerine boşalmanın lafını bile etsem, muhtemelen aklını kaçırır. Bu ilişkiye karşı savaştım, ama son zamanlarda bu kızı hissetmeye çalışmam gerektiğini fark ettim. Belki o da benim gibi bir ucubedir.

Yaz gibi.

Ben o kadar şanslı olamam ama denemeye değer.

YİRMİ DOKUZ

YAZ

Kapım çalındığında çantamı hazırlamayı bitirmiştim. Ben cevap veremeden Sylvie içeri dalıyor, peri suratında sabırsız bir ifade var.

"Neden bu kadar uzun sürdü?"

"İşim bitti," diyorum ona, spor çantamın askısını omzuma atarken. Bavulumu da getirebilirdim ama çok büyük olacağına karar verdim. Ayrıca, sadece bir haftalığına. Şükran Günü tatilinde dinlendirici bir ziyaret için ne kadar giysiye ihtiyacım olacak?

Sylvie'nin gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Tüm getirdiğin bu mu?"

"Başka neye ihtiyacım var?"

Gülüyor. "Newport'taki evde ailemle bir hafta geçirmedin, değil mi? Bekle ve gör. Seni alışverişe götürmemiz gerekebilir. Ya da dolabımı yağmalayabilirsin."

Ona bir aşağı bir yukarı baktım. "Senin kıyafetlerine sığabileceğimi sanmıyorum."

"Yapabilirsin. Güven bana. Kilom sürekli dalgalandığı için çeşitli bedenlerim var." Dramatik bir şekilde iç çekiyor. "Ölmek vücut için çok zor, hangi yaşta olursanız olun."

"Sylvie," diye azarlıyorum, onu yurt odamdan çıkarken takip ediyorum. "Böyle konuşmandan nefret ediyorum."

"Oh, gerçeği söylediğimde mi? Spencer da bundan hoşlanmıyor," diyor kayıtsızca.

Binadan çıkıyoruz, soğuk hava yüzümüze bir tokat gibi iniyor. Park yerinde bizi bekleyen, bagaj kapağı açık, şoförü yanında duran şık siyah Lincoln marka şehir arabasına yaklaşırken kalın paltomun içinde bile titriyorum.

Bana doğru koşuyor, bir kolunu uzatıyor. "Bırakın ben alayım, bayan."

Çantamı almasına izin veriyorum, o uzaklaşınca Sylvie'ye anlamlı bir bakış gönderiyorum. O da gülerek yanımdan geçip gidiyor.

"Zengin olmanın avantajları var," diyor. "Emrinize amade hizmetçiler ve sizi gideceğiniz yere götürecek özel bir şoför gibi."

Boğazım aniden kapanacakmış gibi hissediyorum. "Whit bize katılıyor mu?"

"Oh hayır. Asla yapmaz. Ehliyetini aldıktan sonra aile toplantılarımıza kendisi gider. Her zaman."

Tanrı'ya şükür. Sylvie yanımızdayken onunla arabada uzun süre oturabileceğimi sanmıyorum. Ya üzerine atlardım ya da gözlerini oyardım.

"Neden onunla gitmiyorsun?" Onu arabanın arka koltuğuna kadar takip ederken soruyorum. Şoför kapıyı kapattı ve sürücü koltuğuna yerleşti, arabayı vitese taktı ve park yerinden çıktı.

"Annem izin vermiyor. Çok dikkatsiz olduğunu söylüyor. Arabalarından birini ben içindeyken bir ağaca sarmasından ve anında ölmemden korkuyor." Daha fazla kahkaha, hüzünle karışık olsa da. "Çok ironik biri."

Neyi kastettiğini tam olarak bilmiyorum ve neredeyse sormaya

korkuyorum. O yüzden sormadım.

Yol boyunca havadan sudan konuşuyoruz. Yavaş ilerliyor, yollar tıpkı bizim gibi kaçmaya çalışan insanlarla tıkanmış durumda. Pencereden dışarı bakmaktan ve trafiğe hayret etmekten kendimi alamıyorum.

"Eğer biraz daha bekleseydik, trafik daha da kötüleşecekti. Önümüzdeki hafta tam bir kabus olacak," diyor Sylvie.

"Bu akşam için planın nedir?" Akşam yemeği için yeterince şık bir kıyafet getirmediğimden endişeleniyorum, özellikle de Sylvie'nin bavul eksikliğime verdiği tepkiyi düşününce.

"Gideceğimiz restoran çok pahalı," diyor Sylvie. "Ama merak etmeyin. Aynı zamanda çok rahat bir yer. Açık havada oturma yeri var. Yanında oturup ısınabileceğimiz ateş çukurları var. Bol miktarda alkol ve tadına doyulmaz mezeler."

"Alkol mü?" Sesim zayıf bir şekilde soruyorum.

"Babam her zaman bana birkaç yudum içirmeyi başarır." Gülüyor. "Eskiden hiç içmezdim, biliyor musun? Whit hala iyi bir kız olduğuma inanıyor, ama son zamanlarda kendimi şımartmama izin veriyorum... şeyler. Özellikle de benim için iyi olmayan şeylere."

Kendimi on dört yaşımda, küçük bir dilenci gibi atılmış şampanya kadehlerinden gizlice yudum alırken düşünüyorum. Zengin ve züppe Whit Lancaster benim hakkımda ne düşünmüş olmalı? Tanrım, acınacak haldeydim. Bir yıl önce kuzenimin düğününde nedime olarak giydiğim rüküş, straplez elbisemin içinde çok yaşlı olduğumu düşünüyordum. O zamandan beri göğüslerim büyümüştü ve bu yüzden neredeyse elbisemden dışarı taşıyorlardı.

Hatırası acı verici oldu. Beni zavallı bir kız olarak gördüğüne eminim. Hızla faydalanabileceği biri, ki öyle de yaptı.

"Ailem seninle tanışacağı için çok heyecanlı," diye devam ediyor Sylvie. "Onlara senin hakkında her şeyi anlattım."

"Hepsi benimle mi ilgili?" Bir tuzağa doğru yürüyormuşum gibi hissediyorum. Ne de olsa annesi Sylvie'nin babasıyla yatan ve evliliklerini bitiren aptal benim.

Ya annesi Whit'in yaptığı gibi bunun için beni suçlarsa? Boku yedim.

"Senin kim olduğunu biliyorlar, özellikle de babam," diyor Sylvie. "Annemin söyleyecek birkaç sözü vardı ama merak etme. Herkesin önünde sana karşı kibar olmaktan başka bir şey yapmazdı. 'Kaba olmak yakışıksızdır', doğrudan alıntı."

Alnımı pencere camına dayayıp gözlerimi kapatıyorum. Çok aptalım. Bunu kendime neden yapayım ki? Bir aslanın inine giriyorum ve her biri aç olacak. Benden bir ısırık almaya hevesli. Ve

Sylvie işe yaramaz bir koruma. Ona bayılıyorum ama ailesine karşı koyacak kadar güçlü değil.

Özellikle de Whit'e.

Sanki onu uzaklaştıracakmışım gibi. O benim de zayıf noktam.

Yolda bir saatten biraz fazla kaldıktan sonra nihayet iki süslü siyah demir kapının önüne geliyoruz. Birkaç saniye içinde kapılar açılıyor, içeri girmemize izin veriyorlar ve siyah kaldırım göz alabildiğine yeşilin içinden kıvrılıyor. Küçük bir kız çocuğu gibi camdan dışarı bakıyorum, yüzümü cama bastırmış, muhteşem manzaranın yanından geçerken izliyorum. Yemyeşil çimler ve havanın son zamanlardaki değişimi sayesinde yaprakları dökülmüş dev ağaçlar. Biz ilerledikçe, araba yolunun her iki yanında yükselen yeşil çalılar beliriyor ve yaklaşıyor olmamız gerektiğini anlıyorum.

Araba yolu genişler ve sonra görünür. Lancaster malikanesi yakın mesafede yükseliyor, taş ve mermerden yapılmış iki, hayır *üç* katlı, girişte dört büyük sütun, her iki tarafta sonsuz sayıda pencere. Heybetli, bana birkaç yıl önce aile tatili için İngiltere'ye gittiğimizde gördüğümüz büyük şatolardan birini hatırlatıyor. Jonas ve Yates ölmeden önce.

Aslında bana Buckingham Sarayı'nı hatırlatıyor, yani son derece etkileyici.

"Daha önce de söylediğim gibi, buraya normalde sadece yazları geliriz," diye açıklıyor Sylvie, araba kavşak boyunca kıvrılıp eve yaklaşırken. "Ama annem ve babam biz Lancaster Hazırlık Okulu'ndayken Şükran Günü için bu evi kullanmayı tercih ediyor. Seyahat etmek bizim için çok daha yakın."

"Yazlarını burada mı geçiriyorsun?" Zayıfça soruyorum, bakışlarım evin süslü ön cephesinde geziniyor. Melek heykelleri bize bakıyor, tombul yanakları ve gül goncası dudaklarıyla güzel yüzleri sonsuza dek şaşkınlık içinde.

"Evet. Şey, ben gençken öyleydik. Hepimiz burada olurduk. Carolina bile, her ne kadar sezon boyunca her gün dans edemediği için zorlansa da. Annem küçük balo salonlarından birini onun için bir dans stüdyosuna dönüştürdü ve neredeyse tüm yazı orada geçiriyor. Uyanmak

Sabah ilk iş kalkıyor, dans ediyor, zıplıyor ve kemiksiz bir yorgunluk yığınına dönüşene kadar kendini yıpratıyor." diye açıklıyor Sylvie. "Kendini bu işe adaması akıllara durgunluk veriyor. Otuz dakikadan sonra ona ancak yetişebiliyorum ve eskiden ben de dans ederdim, her zaman çok hasta olmadan önce. Bir gün ünlü bir dansçı olacağını biliyorum."

Onun ailesi inanılmaz derecede ilginç, benimkinde ise korkunç sırlar ve derin utançlar var, hepsi de sıkı sıkıya kilitlenmiş durumda.

Hepsi değil, Whit günlüğümü ele geçirdiği için teşekkürler.

Lancaster ailesi çok mükemmel görünüyor. Çok güzel. Evet, Augustus annemi aldattı ve sonunda boşandı, ama bu o kadar da sıra dışı değil.

Eminim onların ailesinin benimki kadar kirli sırları yoktur.

Araba evin önünde durduğu anda Sylvie arabadan atlıyor ve bacaklarını gererek volta atmaya başlıyor. Ben de onu takip ediyorum, eve bakmaktan kendimi alamıyorum. Devasa ön kapı yavaşça açılıyor ve siyahlar giymiş iki kadın bizi karşılamak için dışarı çıkıyor, valizlerimizi alıp aceleyle eve geri dönüyorlar.

"Kendine ait bir misafir odan olacak." Ben hizmetkârların içeri koşuşturmasını izlerken Sylvie gülüyor. "Çekyat ya da onun gibi bir şey yok."

"Burada kaç oda var?" Taş basamaklardan yukarı çıkarken soruyorum.

"Elli mi? Altmış mı? Emin değilim," diyor Sylvie omuz silkerek, açık çift kapıdan geçerken. Fuaye iki katlı, sözleri duvarlarda ve tavanda yankılanıyor. Siyah takım elbiseli bir adam kapıyı kapatıyor, ses boş odada çınlıyor ve neredeyse beni zıplatıyor.

Adam İngiliz aksanıyla, "Bayan Lancaster, size ve misafirinize odalarınızı göstereyim mi?" diye sorar.

"Lütfen, Alfred." Sylvie beni işaret etti. "Bu benim arkadaşım, Summer

Savage." "Memnun oldum Bayan Savage," diyor Alfred hızlı bir selamla.

Ona göz kırpıyorum. Tüm bu an gerçeküstü. Emirlerine amade otantik bir İngiliz uşakları var. Her yerde hizmetçiler. Sanırım hayatımda bulunduğum en büyük ev. Lancaster'ların bu tatili birlikte ve bu evde geçirmek için seçmelerine şaşmamalı. Augustus'un bir kanadı olabilir; annelerinin başka bir kanadı olabilir ve birbirlerini görmeleri bile gerekmez.

Alfred'e dönüp bizi merdivenlere götürmeden önce "Ben de memnun oldum," diyorum.

"Senin odan üst katta," dedi bana. "Aile batı kanadında, misafirler ise doğu kanadında kalıyor."

Başımı sallıyorum, tırmanırken basamakları zihnimden sayıyorum. Merdivenler geniş, mermer ve kadifeyi andıran yumuşak siyah bir kumaşla kaplı. Siyah, süslü demir parmaklıklara uyuyor, aynı zamanda halktan insanların içeri girmesini engelleyen kapıya da uyuyor ve merdivenlerin tepesine vardığımızda, bize kaşlarını çatmış sert bakışlı bir adamın devasa bir resmiyle karşılaşıyoruz.

"Orijinal Augustus Lancaster," diye fısıldıyor Sylvie kulağıma, beni sağa doğru yönlendirerek. "Haydi."

Başka bir merdivenden üçüncü kata çıkıyoruz, Alfred önümüzde yürürken onun arkasından gidiyoruz. Atalarının devasa resimlerine bakmaktan kendimi alamıyorum. Süslü panelli duvarlar, üzerimizde asılı duran, kristallerden damlayan avizeler. Sanki başka bir zamandan fırlamış gibiydi.

"Misafir odaları burada," diye anons ediyor Alfred. "Size okyanus manzaralı bir oda ayarladım Bayan Savage. Bayan Sylvie'nin isteği üzerine."

"Teşekkür ederim, Al," diyor Sylvie, ona doğru zıplayarak. Adam şok olmuş bir şekilde durur ve Sylvie parmak uçlarında yükselip yanağına bir çimdik atar. "Sen tam bir şeftalisin."

Yemin ederim, yaşlı adamın yüzü kızarır.

Sonsuz koridorda yürüyoruz, ta ki yüksek bir kapının tam önünde durana kadar. Bileğinin bir hareketiyle kapıyı açıyor, sonra kolunu uzatıyor. "Bayanlar önden."

Sylvie beni odanın içine götürüyor ve odanın ortasında duruyorum, ağzım açık bir şekilde yavaşça bir daire çiziyorum, her şeyi anlamaya çalışıyorum. Ama alamıyorum.

Gözlerim önce nereye yerleşeceğini bilemiyor.

Ayaklarımın altındaki halı pelüş, çiçek desenleri solmuş ama bu onu eski püskü göstermiyor. Hayır, daha çok iyi bir şeyin üzerine bastığınızı biliyorsunuz. Pahalı. Nesillerdir ailede olan bir şey. Duvarlar ince ortanca desenli duvar kağıdıyla kaplı, her yerde mavi, pembe ve beyaz çiçekler var ve soluk yeşil arka planın çıplak bir şekilde görünmesine izin veriyor. Yatak dört direkli devasa bir yatak. Mobilyalar narin ama süslü. Altın püsküllü koltuklar beyaza boyanmış. Ortada başka bir avize asılı ve ben ona bakıyorum, kristaller loş güneş ışığında parlıyor.

"Kendimi bir peri masalının içindeymişim gibi hissediyorum," diyorum kimseye.

Sylvie gülüyor ve elimi tutuyor. "Gel de manzarayı gör."

Balkona açılan ince camlı çift kapıya doğru onu takip ediyorum. Siyah demir kapı kolunu tutup birini açıyor ve beni dışarıya, sert soğuk rüzgârın saçlarımızı kamçıladığı yere götürüyor. Önümüzde yemyeşil bir bahçe var, bana okuldakini hatırlatıyor ama daha da büyük ve onun ötesinde okyanus. Kış mavisi ve beyaz şapkalı, su çalkalanıyor. Huzursuz.

"Bu çok güzel," diye nefes alıyorum ve döndüğümde bana gülümsediğini görüyorum, düpedüz sersemlemiş.

"İlk kez sizin gözünüzden görmeyi seviyorum. Tanıdığım herkes çok bıkkın. *Hiçbir şey* onları etkilemiyor. Yani, senin bazı açılardan bıkkın olduğunu söyleyebilirim ama hepsi değil," diye açıklıyor.

Kendimi aptal gibi hissederek sevincimi ve hayranlığımı bastırmaya çalışıyorum. Onların zenginliği beni etkilememeliydi. Jonas ve Yates'in ölümü sayesinde annem de artık zengin. Annem her şeye sahip. Hepsine. Jonas'ın eski karısı dava açıyor ama annemin avukatına göre dava açmak için bir gerekçesi yok, ya da annem öyle diyor. İlk karısının tek oğlu da öldü. Jonas'ın boşanma anlaşmasında ona verdiklerinden başka hiçbir şeyi hak etmiyor.

"Sorun değil. Rol yapmak zorunda değilsin." Sylvie uzandı, eli kolumda nazikçe duruyordu. "Bu kadar açık olman hoşuma gidiyor. Ne kadar gerçek. Herkes etrafımda dolanıyor, bana kırılmak üzere olan kırılgan bir oyuncak bebekmişim gibi davranıyor. Sen öyle değilsin."

"Tanıdığım en güçlü insan sensin," diye itiraf ediyorum, sesim zayıf, uğuldayan rüzgâr tarafından yutulmuş.

Bu doğru. O kadar çok acı çekti ki, hâlâ hiçbir şey onu rahatsız etmiyormuş gibi davranıyor. Öleceğime inansaydım, umutsuzluk çukurunda olurdum.

Zamanının yaklaştığı gerçeğinden neredeyse zevk alıyor.

Sylvie gözle görülür bir şekilde titriyor ve kolumu çekiyor. "Hadi gel. İçeri girelim. Dışarısı buz gibi."

Kapılar kapandığı anda, oda tam bir sessizliğe gömülür. Alfred çoktan gitmişti. Spor çantam bu gece uyuyacağım dev yatağın önündeki bankın üzerinde duruyor. Çok küçük görünüyor, odanın açık ihtişamı içinde düpedüz perişan.

"Bu hafta sonu kesinlikle alışverişe gidiyoruz," diyor Sylvie, bakışları çantama kilitlenmiş bir halde. "Kredi kartın var mı?"

Başımı salladım. Para harcamamı sorun etmediğinden emin olmak için anneme mesaj atmalıyım ama umursayacağından şüpheliyim. Arkadaşlarıyla tatil yapmakla, güneşin tadını çıkarmakla çok meşgul. Ona Şükran Günü için Sylvie'nin evine gideceğimi söyleme zahmetine bile girmedim. Bunu da umursayacağını sanmıyorum.

Ya da bu hafta Augustus Lancaster'la görüşeceğimi düşünürsek belki de görüşür. Bilemiyorum.

Sylvie gülümser. "Mükemmel. Keşfedebileceğimiz pek çok harika mağaza var. Haftanın her günü için sana yeni bir görünüm bulacağız. Ve hepsini eve götürebileceğin yeni bir bavul."

"Ama birkaç kıyafet getirdim," diye başlıyorum ama o başını sallıyor, yüz ifadesi sert.

"Yemekler bir etkinliktir. Mahallede partiler olacak. Bütün hafta boyunca, özellikle de geceleri şık giyinmek isteyeceksiniz." Bakışları beni tepeden tırnağa süzüyor. "Çok güzelsin ama güzelliğini nadiren ortaya çıkarıyorsun. Lütfen bu akşam yemekte makyajını yapmama izin ver. Ne dersin?"

"Sanırım," diye kabul ediyorum. "Bu gece ne giymeliyim?"

"Oh, rahat giyinebilirsin. Kot pantolon. Bir kazak. Ve saçların açık. Her zaman at kuyruğu yapıyorsun." Arkama uzandı ve kravatımı

Saçlarım yüzümün etrafına dökülüyor, saç bağı sayesinde saçlarımda bir kıvrım oluşuyor. "Saçların muhteşem. Belki ben de senin için kıvırabilirim. Lütfen seni giydirmeme izin verir misin? Okula gitmeden önce bunu Lina için hep yapardım. O benim güzelleştirebildiğim kendi kişisel Barbie bebeğim gibiydi."

"İyi, tamam," diyorum gülerek, bunalmış bir halde. "Akşam yemeği ne zaman?"

"Anneme rezervasyonun ne zaman olduğunu soracağım. Gidip onu bulayım." Sylvie kocaman gözlerini bana çevirdi. "Onunla şimdi tanışmak ister misin?"

Tanrım, hayır. "Sorun olmazsa biraz kestirmeyi tercih ederim. Çok yorgunum."

"Tabii ki! Sen doğum günü kızısın. Ne istersen yapabilirsin. Akşam yemeğinin ne zaman olduğunu öğrenip sana mesaj atarım. Yola çıkmadan en az bir saat önce odama gelmen gerekecek ki saçını ve makyajını yapabileyim. Giyinmiş olarak gel. Sana sihrimi göstereceğim." Beni sımsıkı kucaklıyor, yüzünü saçlarıma bastırıyor. "Benimle geldiğin için çok mutluyum. Tam da ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şey olacaksın."

Kaşlarımı çatarak ondan uzaklaşıyorum.

"Neyden?" Sylvie'nin gülümsemesi gizemli.

"Tüm hayatım boyunca."

OTUZ

YAZ

SYLVIE ODAMDAN ÇIKTIKTAN SONRA, yatağımı örten görkemli yorgana sarınmış başım yumuşacık yastığa çarptıktan birkaç dakika sonra uykuya dalıyorum. Bir saatten fazla uyuduktan sonra kafam karışmış bir şekilde uyanıyorum, oda tamamen karanlığa gömülmüş. Bir an için nerede olduğumu unutuyorum.

Ve sonra her şey bana geri dönüyor. Newport'taki Lancaster malikanesindeyim ve bu akşam yemeğe gidiyoruz. Hep birlikte. Ben de dahil.

Ve Whit.

Hala burada olduğumu bilmiyor. Bundan eminim. Sylvie ona söylemeyecek. Restoranda küçük bir bomba gibi görünmemi, mükemmel bir şekilde patlatılmamı ve onun yüzünde patlamamı tercih ediyor. Eminim bundan büyük bir heyecan duyacaktır. Yeni arkadaşıma bayılıyorum ama bazen onun oyunlarında bir piyon olarak kullanılıp kullanılmadığımı merak ediyorum, yapabildiği her yerde neşeyle aile dramı başlatıyor.

Saati kontrol etmek için telefonumu aldım. Altı geçiyor. Sylvie'den bir mesaj gördüm.

Akşam yemeği rezervasyonları 8'de. Biz 7:45'te çıkacağız. En geç 6:30'da odamda olmalısın!

Evet. Muhtemelen bunu yapmayacağım, özellikle de hala saçımı yıkamam ve kurutmam gerektiği için.

Annemden de bir mesaj var.

Mutlu yıllar sevgilim. Umarım kutlamak için güzel bir şeyler

yapıyorsundur.

Bu kadar. Hayır, ne zaman doğduğunu hatırlıyorum, hayır, seni seviyorum, seni özlüyorum. Keşke seninle olsaydım.

Ona sonra cevap veririm. Onun yerine Sylvie'ye hızlı bir mesaj gönderiyorum.

Ben: **Uyuyakalmışım. Yeni uyandım. Şimdi duşa giriyorum.**

Sylvie: **Acele et!**

Banyo malzemelerimi toplayıp lüks banyoya giriyorum, her şeyi içime çekerken ağzım bir karış açık kalıyor. Bu sadece bir zenginlik gösterisi değil. Lancaster ailesinin sahip olduğu şey bunun çok ötesinde. Bu bir miras. Nesilden nesile geçen para o kadar derin ki, eminim sonsuz gibi geliyordur.

Ev eski olabilir ama neyse ki modern su tesisatı var ve banyonun yakın zamanda yenilendiğini söyleyebilirim. Her yerde mermer ve cam var. Duş kocaman, iki duvar şeffaf cam. Dolaplar soluk robin yumurtası mavisine boyanmış ve iki lavabonun üzerinde asılı olan aynalar süslü altın renginde. Tezgahın üzerinde, dev ayçiçekleri de dahil olmak üzere sonbahar renklerinin patlamalarıyla taze bir çiçek aranjmanı duruyor.

Duşun kapısını açıp musluğu açıyorum, bana bir yağmur duşunu hatırlatan su düzenli olarak düşmeye başladığında nefesim kesiliyor. Kıyafetlerimi hızla çıkarıp spreyin altına giriyorum, başımı arkaya yatırıp suyun üzerime dökülmesine izin veriyorum. Sıcaklık gergin kaslarımı rahatlatıyor ve lavanta kokulu vücut yıkama suyu da öyle. İşim bitip kurulandığımda kendimi durgun hissediyorum. Rahatlamış.

Sonra bu gece ne olacağını ve kimi göreceğimi hatırlıyorum ve gerginlik geri dönüyor, omuzlarımda anında düğümler oluşturuyor.

Telefonum çalıyor ve kontrol ediyorum. Sylvie'den bir mesaj

daha. Sylvie: **Saçını senin için kurutacağım. Odama gel!**

Ben: **Nerede olduğunu bilmiyorum!**

Sylvie: **Seninle merdivenlerde buluşuruz. Ben şimdi gidiyorum!**

Neyse ki losyonumu, yüz nemlendiricimi ve deodorantımı çoktan sürmüştüm. Planladığım kıyafeti giyiyorum - en sevdiğim yüksek belli, açık renk kot pantolon ve dar kesim siyah balıkçı yaka gömlek. Hafifçe

Kırpılmış ve aynada kendimi inceliyorum, çok skandal görünmediğimi umarak bir o yana bir bu yana dönüyorum.

Biraz deriden ne çıkar? En azından memelerim

düşmeyecek. Whit onları daha önce görmediğinden

değil.

Eski Doc Marten botlarımı beceriksizce ayağıma geçirip telefonumu kaptığım gibi yatak odasından aceleyle çıkıyorum, uçsuz bucaksız koridorda koşarak ilerliyorum ve Sylvie'nin tam da söylediği gibi merdivenlerin başında beni beklediğini görünce yavaşlıyorum. Gülümsüyor, acele etmem için bana el sallarken tüm vücudu titreşiyor gibi görünüyor.

"Gidelim," diyor, elimi tutuyor ve beni yatak odasına götürüyor.

Benim odamdan bile daha gösterişli, tabii ki bu hiç şaşırtıcı değil. Duvarlar soluk pembe, muhteşem beyaz prenses yatağındaki nevresimler de öyle. Tüm oda tıpkı Sylvie gibi narin, kadınsı ve ruhani.

"Odanı çok seviyorum," diyorum her şeyi içime çekerken, kalın halıdan indiğimde çizmeli ayaklarım çıplak zeminde gürültü çıkarıyor. Annem burada olsaydı, her yerde tepindiğim için beni azarlardı. Çizmelerimden nefret eder.

Sanırım onları her fırsatta giymemin nedenlerinden biri de bu.

"Teşekkür ederim. Seni banyoda hazırlayalım. Işık daha iyi olur" diyor.

Onu devasa banyoya kadar takip ediyorum ve beni gömme makyaj masasına yerleştiriyor, tezgah akla gelebilecek her türlü saç aletiyle kaplı. Bir saç kurutma makinesi, birkaç düzleştirici ve en az üç saç maşası, hepsi de çeşitli boyutlarda. Hiç vakit kaybetmeden saçlarımı kurutmaya başladı ve birkaç dakika içinde saçlarım parlak ışıklar altında pırıl pırıl ve dümdüz oldu.

Kurutma makinesini kapatıp tezgâhın üzerine koyduktan sonra "Neden saçlarını hiç açmıyorsun?" diye soruyor.

"Bilmiyorum," diyorum, sesimin bu kadar savunmacı çıkmasından nefret ederek. "Her zaman yoluma çıkıyor."

Sylvie parmaklarını saçlarında gezdirirken bakışları aynada benimkilerle buluşuyor. "Bu çok güzel. Bunu göstermelisin. O aptal üniformaları giymek

zorundayız.

en azından en iyi özelliklerinizi ön plana çıkarın!"

Saçlarımı kıvırmaya başladığında hiçbir şey söylemiyorum, sözlerini düşünüyorum. Annem her zaman dış görünüşümden şikayet eder. Makyajsız ne kadar sade olduğumu ve Sylvie'nin az önce söylediği şeyin aynısını söylüyor - özelliklerimi ortaya çıkarmam gerektiğini. At kuyruğu yapılmış saçlarım ne kadar sıkıcı görünüyor - onunla birlikte fön çektirmeye gitmek istemiyor muyum? Kız gibi, kadınsı ve güzel olmamı istiyor, tıpkı kendisi gibi. Annem güzel bir kadın. Ona çok benziyorum.

Ona karşı gelmek, sürekli isteklerini geri çevirmek benim için bir tür kontrol sorunu. İnsanların bana sadece yüzümden dolayı ilgi duymasını istemiyorum. Başka bir şey görmelerini istiyorum. Daha fazlasını. Ben sadece güzel bir yüz, büyük göğüsler ya da uzun bacaklar değilim.

Whit'i düşünüyorum. Sadece görünüşümden mi etkileniyor? Okulda düpedüz sadeyim. Makyajsızım, saçlarım arkaya toplanmış. Onun dikkatini çekmek için çaresiz kaldığım bir an dışında eteğimin belini kıvırıp bacaklarımı göstermiyorum. Onun dışında, olabildiğince sade biriyim.

Ama beni birçok kez çıplak gördü. Üniformanın altında ne sakladığımı biliyor. Beni o korkunç Cadılar Bayramı kostümüyle de gördü. O gece bana zar zor baktı. Bazı nedenlerden dolayı, görünüşüm onu kızdırdı. Seksi bir şeytan olarak ortaya çıkmam, planladığımın tam tersi bir etki yarattı.

Kafamı karıştırıyor. Artık ne istediğini bilmiyorum. Aslında bu doğru değil. Ne istemediğini biliyorum.

Ben.

Sylvie saçlarımı ince dalgalar halinde kıvırıyor. Makyajımı yapıyor, yüzüme bakıyor, gözleri üzerimde. Onun değerlendirmesi altında kıvranmak istiyorum, ama bunu yaptığımda beni azarlıyor ve göz kalemimle her şeye yeniden başlamak zorunda kalıyor.

Bu yüzden kıpırdamadan duruyorum, tüm bedenim bir endişe yumağı. Sonunda çok çabalıyormuşum gibi görüneceğim. Bunu biliyorum. Sonunda aynaya doğru dönmeme izin verdiğinde, ilk bakışta keskin bir nefes alıyorum.

Kendim gibi görünüyorum, sadece geliştirilmiş. Gözlerim daha parlak. Yanaklarım daha vurgulu. Dudaklarım daha kırmızı. Ama çok fazla görünmüyor.

Daha çok Goldilocks benim üzerimde çalışmış ve ben de tam istediğim gibi olmuşum.

"Nefret mi ediyorsun?" Sylvie ben biraz uzun süre sessiz kaldıktan sonra soruyor. Aynada onun endişeli bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Seni olabildiğince doğal tutmaya çalıştım."

"Bu... harika," diyorum, sesim hafif çıkıyor.

"Bayıldım." "Emin misin?"

Ona gülümsemek için koltuğumda dönüyorum. "Eminim. Teşekkür ederim Sylvie. Kendimi prenses gibi hissediyorum."

"Bir şey değil. Doğum günün kutlu olsun." Beni sımsıkı kucaklıyor, neredeyse ezecek.

"Minnettarım. Ama... bu akşam yemekte doğum günümden bahsetmemeye dikkat eder misin?" Kollarından çekildikten sonra sordum.

Sylvie kaşlarını çatıyor. "Kimsenin bilmesini istemiyor musun?"

"Bunu büyütmek istemiyorum." Bu gece benimle ilgili değil. Sadece sessiz bir gözlemci olmak istiyorum.

Whit'i kızdırmak da istemiyorum.

"Bunu yapabilirim," diyor hevesle ve beni bir kez daha kucaklamak için kendine çekiyor. "Bu hafta benimle buraya geldiğin için teşekkür ederim. Buna tek başıma dayanabileceğimi sanmıyorum."

Kaşlarımı çatarak ondan uzaklaşıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Oh, önemli değil. Aptalca davranıyorum." Küçümseyici bir ses çıkarır. "İyi olacağım. Özellikle de sen buradayken. Sadece beni başkası için terk etme, tamam mı? Sana ihtiyacım olabilir."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye mırıldanıyorum ve her kelimesinde ciddiyim. Bütün hafta boyunca Sylvie'nin yanında olacağım. Kimse bizi ayıramayacak.

Bundan emin olacağım.

Evden çıkarken AYNI ŞOFÖR bizi bekliyor ve bizi buraya getiren belediye arabasına binerek iskelenin yanındaki, suyun hemen üzerindeki restorana gidiyoruz. Dışarıda hava buz gibi ve ben geçen ay internetten aldığım siyah puf montu giyiyorum. Sylvie de benzer şekilde kot pantolon ve lacivert, büyük boy bir kazak giymiş. Sarı saçları gevşek bir örgü şeklinde toplanmış ve bir omzunun üzerine dökülmüş. Kulaklarındaki dev elmas küpeler ışıldıyor ve mavi gözlerindeki parlaklığı ortaya çıkarıyor.

"Ailenin geri kalanı nerede?" Arabanın içine bakarak endişeyle sordum. Hep birlikte restorana gideceğimizi düşündüm.

Sylvie esniyor. "Annem çoktan geldi. Sen uyurken büyük bir kavgaya tutuştuk. Onunla gitmemizi istedi ama ona uyuduğunu söyledim."

"Sorun çıkarmak istememiştim," diye başlıyorum.

"Merak etme," diyerek sözümü kesti. "Babam bizimle orada buluşacak. Londra'dan yeni geldi, o yüzden şoförü onu doğruca restorana getirdi."

"Peki ya Whit?"

"Yine kendi arabasını kullanıyor. Hızlı bir kaçış yapmak isterse diye." Gözlerini deviriyor. "Bir ya da iki arkadaşını getiriyor olabilir. Hiçbir fikrim yok."

Bu beni geriyor. Whit'i görme düşüncesi bile beni endişelendiriyor. Burada olmama kızacak mı? Yoksa umursamayacak mı?

Hangisi daha kötü bilmiyorum.

Birkaç dakika içinde restorana varıyoruz, ikimiz de arabanın arka kapısından çıkıyoruz, soğuk hava üzerimize çarptığında titriyoruz. Ön kapıya doğru koşuyoruz, restoranın sıcaklığı bizi içeri çekiyor. Ön taraf oturacak yer bekleyen insanlarla dolu, bana Sylvie'yle en son dışarıda yemek yediğimiz zamanı hatırlatıyor. Sylvie ev sahibiyle konuşup adını söylüyor ve ev sahibi bizi binanın arka tarafındaki özel bir odaya götürmeden önce genişçe gülümsüyor.

Sinirlerim iyice gerildi. Bacaklarım titriyor ve nefeslerim hızlanıyor. Kendime sakin olmamı söylüyorum ama dikkat etmezsem yemin ederim nefesim kesilecek.

Odaya girdiğimizde önce annelerini görüyorum. Siyah bir kazak elbise giymiş, zarif, acı verecek kadar zayıf bir kadın, her ince kolundan neredeyse dirseklerine kadar altın bilezikler damlıyor. Saçları sert, platin bir bob şeklinde kesilmiş ve narin yüz hatları bana Sylvie'yi hatırlatıyor, ancak onunki daha sıkışmış.

Bizi fark ettiğinde yüzünde bir kızgınlık ifadesi beliriyor. "İşte buradasın. En azından bir elbise giyemez miydin?"

Bana yönelik olmadığı için iğnelemeyi görmezden geliyorum ama selamlaması bana kendi annemi hatırlatıyor.

"Anne." Sylvie'nin sesi sertti. "Arkadaşım Summer Savage ile tanışmanı istiyorum. Summer, bu benim annem. Sylvia Lancaster."

Onun adaşı. Masaya yaklaşıp elimi ona doğru uzatıyorum. Elimi tutuyor ve gevşek bir tokalaşma teklif ediyor. "Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum, sesim düzgün. Kibarlık timsali. "Beni evinizde ağırladığınız için teşekkür ederim. Çok güzel bir yer."

"Sylvie'nin her arkadaşı bizim de arkadaşımızdır, canım," diyor Sylvia soğukkanlılıkla, buz mavisi gözleri benimkilere kilitleniyor. Bana oğlununkileri hatırlatıyorlar. Tavırları da öyle. Soğukkanlı. Müstakil.

Jüri.

Sylvia ikimize, "Oturun," diyor ve biz de otomatik olarak Sylvie'nin annesinin karşısına, yan yana oturuyoruz. "Anlat bakalım. Buraya yolculuğunuz nasıldı?"

"Oh, her şey mükemmel gitti," diye başlıyorum ama Sylvie sözümü kesiyor.

"Trafik berbattı, sana söylemiştim," diyor küçük odaya göz gezdirerek. "Babam ve Whit nerede?"

"Baban birazdan burada olur. Az önce bana mesaj attı. Uçağının geç indiğini söylüyor." Bayan Lancaster'ın dudakları ince bir çizgiye dönüştü. "Kardeşin de barda kendine bir içki sipariş ediyor."

"Bir içki istiyorum," diyor Sylvie dudak bükerek ve kollarını kavuşturarak.

"Eminim baban sana bir kadeh şarap koyacaktır," diyor Sylvia, yüzünde sinirli bir ifade belirerek. "Tekstilci Savage ailesinin bir parçası mısınız?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır."

"Perakende Vahşiler o zaman. Spor kıyafetlerine bayılıyorum."

"Ben de onlarla akraba değilim." Sanırım bunu zaten biliyor. O sadece...ne? Beni aşağılık mı hissettiriyor?

"Oh." Sylvia burnunu kırıştırıyor. "Baban kim o zaman? Adı ne?"

"Lionel Savage. Ve onunla iletişim halinde değilim," diye itiraf ediyorum.

"Hmm." Sylvia parmağını büzülmüş dudaklarına götürüyor. "Tanıdık gelmiyor."

Son duyduğumda Lionel Savage Jersey'de bir yerde spor salonu faresi ve kişisel antrenördü. Tabii ki, ismi tanıdık gelmiyor.

"Ailen tatil için ne yapıyor?" diye soruyor bana dikkatle. "Annem

Karayipler'de," diye itiraf ediyorum.

Annemden bahsedilince bakışları sinirli bir şekilde titriyor. Hiç şaşırmadım.

"Peki ya Jonas? O adama bayılırdım, özellikle de kocamla birlikte çalıştığı zamanlarda. Her zaman çok tatlıydı," diyor ve dudakları belli belirsiz bir gülümsemeye benzer şekilde yukarı doğru kıvrılıyor.

Ama sözleri keskin. Duygularımı oyuyor. Bana ne yaptığımı ve onları asla geri alamayacağımızı hatırlatıyor.

"Anne," diye azarlıyor Sylvie, ona anlamlı bir bakış göndererek.

Sylvia Lancaster'ın yüzünde tam bir masumiyet ifadesi vardır. "Ne? Jonas'ı çok severdim. O ve ilk karısının, bu ilişki yüzünden o korkunç boşanma sürecini yaşadıklarını biliyorum." Bana öfke dolu bir bakış gönderdi. "Ama yeni karısının onu çok mutlu ettiğini sanıyordum."

"O öldü," diyorum kesin bir dille.

Sylvia arkasını dönüp bana göz kırptı. "Ne?"

"Duymadın mı? Yangını? O ve Y-Yates." Üvey kardeşimin adını söylerken tökezledim. Uzun zamandır yüksek sesle söylememiştim. Dudaklarımda tuhaf bir his uyandırıyor.

"Doğru ya. Nasıl unutabilirim ki? Ne trajedi ama." Kaşlarını çatıyor ama sonra kayboluyor. Sanki hiç olmamış gibi, yüzü çok pürüzsüz. Hoş bir şekilde gülümsüyor, kollarını masanın üstüne koyuyor, ellerini birbirine kenetliyor. "Kaybınız için üzgünüm."

Hiç de üzgün görünmüyor. Jonas'tan bilerek, sırf beni iğnelemek için bahsettiğini tahmin ediyorum. Jonas'ı ne kadar çok sevdiğimi düşünürsek bu çok acımasızca, ama o bunu bilmiyor. Beni bazı şeylerden koruyamadı ama bana her zaman kendisinden biri gibi davrandı.

"Yangını çıkaranı yakaladılar mı?" Sylvia kaşları havaya kalkarak soruyor.

Midem bulanıyor. İçinde hiçbir şey yok ama yine de bu masanın üzerine kusacakmışım gibi hissediyorum.

Sylvie kafası karışmış bir sesle, "Kundaklama değildi," diye cevap veriyor. Bana bir bakış attı. "Öyle miydi?"

"Bir kaza," diye mırıldanıyorum, başımı eğerek.

Bu kelime ilk başta, olaydan hemen sonra ortaya atılmıştı. Ama sonra vazgeçildi. Annem yeterli kanıt olmadığını söyleyerek beni rahatlattı.

Sylvie neyse ki konuyu değiştiriyor, okuldan bahsediyor, annesine son dedikoduları anlatıyor. Kim oldukları hakkında hiçbir fikrim olmayan ama Lancaster Prep'e gittikleri söylenen, ailesinin arkadaşlarının çocukları olan kişilerden bahsediyor. Kapıyı izlemekle meşgul olduğum için pek dikkat etmiyorum, Whit'in girişini bekliyor ve korkuyorum. Ama önce başka bir adam içeri girdi. Whit'in babası.

Whit'in büyüdüğünde neye benzeyeceğini bilmek isteseydim, odaya girerdi.

"Aug, işte buradasın," diyor Sylvia, bıkkın bir sesle. "*Sonunda* buradasın."

Augustus onu tamamen görmezden gelerek doğruca Sylvie'ye doğru yürür. Sylvie ayağa kalkıyor ve onu kucaklıyor, uzun uzun sarılıyor. Babamla güçlü bir ilişkim olmasını dileyerek kıskanmaktan kendimi alamıyorum. Ya da Jonas'ın hâlâ burada olmasını. Tavsiye almak için gidebileceğim bir baba figürüne sahip olmayı özlüyorum. Teselli için.

Baba sorunlarım olduğuna eminim. İnkar etmekle uğraşmayacağım.

"İyi görünüyorsun," diyor Augustus Sylvie'ye, gözlerinin içine bakarken elleriyle yanaklarını sıkıyor. Sylvie ona gülümsüyor. "Kilo almışsın."

"Kendimi iyi hissediyorum," diye cevap veriyor, sesi hafif. Onu şimdiye kadar duyduğum en hafif ses. "Burada olmana sevindim."

Dün cehennem gibi görünüyordu. Şimdi sağlıkla parlıyor.

Anlamıyorum.

"Uçuş berbattı. Kalkışta gecikme oldu. Hava kötüydü. Tek parça halinde dönebildiğime sevindim." Sylvie'yi tutmayı bıraktı, bakışları bana kaydı. "Burada kim varmış?"

"Baba, bu Summer. Arkadaşım," diyor Sylvie bana gülümseyerek.

Ayağa kalkıyorum ve uzattığı elini tutuyorum. "Tanıştığımıza

memnun oldum."

Beni düşünürken başını eğiyor ve yavaşça elimi bırakıyor. "Çok tanıdık geliyorsun."

"Annesi Janine Weatherstone," diyor Sylvie, bilmiş bir gülümseme dudaklarını kıvırarak.

"Ah." Kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Şey." Duraklıyor, bakışları yüzümde geziniyor. "Tıpkı ona benziyorsun."

Harika. Öfkeli bir ilişki yaşadığı kadına benzediğimi fark etti. Evliliğini mahveden ve neredeyse anneminkini de mahvedecek olan.

Ona cevap verme zahmetine girmiyorum, çünkü ne diyebilirim ki? *Teşekkürler, sana metresini hatırlattığım için mutlu musun?*

Gariplikten bahset.

Hepimiz yerimize yerleşiyoruz, Augustus masanın başında, Sylvia'dan olabildiğince uzakta oturuyor. Sylvia'nın onunla konuşmaya çalışmasını ve Augustus'un onu nasıl görmezden geldiğini izliyorum. Ya da küçümseyici bir şeyler söylüyor, bakışlarını kapatıyor. Tamamen kapalı.

Whit'in bunu öğrendiği yer burası, farkındayım.

Servis görevlisi siparişlerimizi almak için içeri girdiğinde Whit hâlâ odaya girmemişti. Augustus bir şişe şarap ve bir sürü meze sipariş ediyor. Sylvie sevinçle ellerini çırparken, annesi eski kocasını çok fazla karbonhidratlı ürün sipariş ettiği için azarlıyor.

Hiçbir şey söylemiyorum. Lancaster ailesinin dinamiklerinin sessiz ve küçük bir gözlemcisi olarak Whit ve davranışlarıyla ilgili her şeyi bir araya getirmeye çalışıyorum. Çok sıcak ve soğuk davranıyor. Hâlâ beni istiyor. Bugün erken saatlerde paylaştığımız ateşli öpücükten sonra bu kadarını biliyorum.

Ama bana olan ilgisine her zaman öfke ve düşmanlık eşlik ediyor. Çoğu zaman bana karşı tam bir hıyar gibi davranıyor. Bunu anlayamıyorum.

Onu hala anlamıyorum.

"Oh, doğum günü çocuğu geri döndü!" Sylvia aniden haykırıyor ve başımı kaldırdığımda Whit'in açık kapı aralığında durduğunu görüyorum, kolunun altında kesinlikle büyüleyici bir kız, ona hayranlıkla bakıyor.

Midem bulanıyor ve başımı başka yöne çeviriyorum. Bir kız getirmiş ve Caitlyn değil. Tabii ki getirdi.

"Baba," diyor Whit, onu gördüğünde şaşırmış gibi bir sesle. "Gelebilmişsin."

Augustus sırıtarak ayağa kalkar ve oğlunun yanına gider. "Gerçekten en büyük çocuğumun on sekizinci doğum gününü kaçıracağımı mı düşünüyorsun?"

"Emin değildim," diyor Whit dürüstçe ve babasıyla yarı yolda buluşuyor. Babası kıza sarılmayı bırakıyor ve iki adam kucaklaşıyor, birbirlerinin sırtını tamamen erkekçe bir şekilde tokatlıyorlar. "Burada olmana sevindim."

Augustus içtenlikle, "Doğum günün kutlu olsun oğlum," dedi. "Görüyorum ki Leticia'yı da yanında getirmişsin."

Dehşet beni tüketiyor. Leticia ile birlikte. Gelecekteki karısı olarak seçilen kız, sanki orta çağda yaşıyormuşuz gibi.

"Merhaba Bay Lancaster," diyor Leticia tatlı bir sesle, Augustus'un elini sıkarken. "Sizi tekrar görmek çok güzel."

"Ben de seni gördüğüme sevindim. Bana August de. Bayım muhabbeti yok. Her zaman babam yakınlardaymış gibi hissediyorum," diyor şakayla karışık, sanki onu arıyormuş gibi etrafına bakarak.

Leticia'nın çınlayan kahkahası elbette narin ve güzel. Tıpkı kendisi gibi.

"Gelin, ikiniz de. Lütfen oturun," diyor Augustus, ev sahipliğini üstlenerek.

Sylvia'nın yüzündeki soğuk ifadeye bakılırsa bunu onaylamıyor.

"Kız kardeşin yanında bir arkadaşını getirmiş," diyor Whit masaya geldiğinde, bana doğru işaret ederek. "Lancaster Prep'e gittiği için onu tanıyorsun elbette. Summer." Dudakları kıvrıldı. "*Savage.*"

Whit gözlerini kocaman açarak bana bakıyor, dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. "Zar zor," diye ısırıyor, bakışları sanki ben yokmuşum gibi üzerimde geziniyor. Tipik bir durum. "Merhaba."

Ona doğru başımı sallıyorum ama başka bir şey söylemiyorum.

Etrafımda konuşmalar devam ediyor ama ben duymuyorum. Duyamıyorum. Tek yapabildiğim göz ucuyla Whit'i izlemek. Bardan yanında getirdiği kehribar rengi sıvıdan sürekli yudum alıyor, bakışları kimseyi görmüyor, öfkesi hissedilir dalgalar halinde yayılıyor. Sanki başka kimse bunu hissetmiyor gibi. Leticia onlar geldiğinde iyi bir kız arkadaş gibi ona bir tabak meze hazırlıyor ama o onlara dokunmuyor bile. Leticia ona yaklaşıp kulağına bir şeyler fısıldıyor ve adamın bakışları gömleğinin ön kısmına kayıyor. Göğüsleri muazzam. Benimkilerden daha büyük.

Ona dokunuyor, sıradan bir okşama, parmakları kısa bir süre tenini sıyırıyor ve bunu görmek beni çok derinden sarsıyor. Önümdeki masada duran dolu şarap kadehine uzanıyorum ve sandalyemi geriye itmeden hemen önce kadehten bir yudum alıyorum

ve ayağa kalkar, o kadar hızlı bir şekilde sandalye yere çarparak herkesin konuşmasını etkili bir şekilde susturur.

"Özür dilerim." Yanaklarım utançtan yanıyor ve gülümsemeye çalışıyorum ama bir türlü olmuyor. "Hemen döneceğim."

Kimse beni daha fazla aşağılayacak bir şey söyleyemeden odadan kaçıyorum, Sylvie'nin peşimden gelmesini bekliyorum ama neyse ki gelmiyor. Kaçışımı zarif bir şekilde dekore edilmiş bayanlar tuvaletinde buluyorum. Lavabonun başında durmuş, titreyen ellerimi beyaz mermer tezgâha dayamış, kendime bakıyorum.

Burada ne yapıyorum ben? Neden geldim ki? Gerçekten Whit'in beni gördüğüne sevineceğini mi düşündüm? Belli ki hayal görüyorum. Eve döner dönmez hasta numarası yapmalı ve sabah gitmeliyim. Bulaşıcı olduğuma inanırlarsa beni orada istemezler.

Yeni planımla sakinleşerek ellerimi sabunlayıp yıkıyorum ve kapının açılıp hızla kapandığını duyduğumda otomatik kurutucunun altında kurutmak için lavabodan uzaklaşıyorum.

Yerine dönen bir kilidin sessiz tıkırtısı.

Omzumun üzerinden bakınca Whit'in kapıya yaslandığını gördüm. Beni izliyordu. Yavaşça ona doğru dönüyorum, kalbim hızla çarpıyor, göğsüm her nefes alışımda kabarıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, sesi ölüm

sessizliğinde. "Ellerimi yıkıyorum," diyorum sakince.

Güzel yüzünde bir kızgınlık ifadesi beliriyor. Yeni tıraş olmuş ve mis gibi kokuyor. Mis kokulu sonbahar havası gibi. Elimden gelse önünde dizlerimin üzerine çöküp bana tekrar dokunması için yalvarırdım ama öyle bir kız olmayı reddediyorum.

"Bana geleceğini söylememiştin," diyor, sesi düz.

"Sylvie beni bir haftalığına davet etti. Tatili onunla geçirmemi istedi," diye teklif ediyorum ama elini kaldırarak beni susturuyor.

"Burada olmamalısın."

Sözleri bir bıçak gibi aptal ve her zaman umutlu kalbimi oyuyor. Şimdiye kadar öğrenmiş olmam gerekirdi. "Biliyorum," diyorum, sesim titreyerek. "Sabah gideceğim."

Birbirimize bakıyoruz, sessizlik, aramızda büyüyen gerilim nefes almamı zorlaştırıyor. Kapıdan uzaklaşıp doğruca bana yöneliyor ve ben kendimi avı tarafından tuzağa düşürülmüş bir tavşan gibi hissediyorum. Ben olduğum yerde sabit dururken beni takip ediyor.

Beni kucaklıyor, iri elleri kalçalarıma yerleşiyor, sıcaklığı içime sızıyor. Bedenim onun tanıdık, yıkıcı dokunuşuna karşılık vererek aydınlanıyor ve başımı geriye eğerek bakışlarımızın buluşmasını sağlıyorum.

"Burada olacağını bilseydim, asla-"

Whit dudaklarını kapatıyor ve bana söyleyeceği diğer şeyleri kesiyor. Ve o sözlerin geri kalanını duymaya ihtiyacım varmış gibi hissediyorum. Beni burada bulmasına aldırış etmediğine dair bir tür onaya ihtiyacım var.

Ama bu büyük olasılıkla benim açımdan hüsnükuruntu. Görünüşümden memnun değil. Muhtemelen her şeyi mahvettim.

"Benden ne istiyorsun?" Kendimi kaybolmuş hissederek soruyorum. Beceriksiz. Onun ve ailesinin yanındayken, yeterli olmadığımı biliyorum. Ben Leticia değilim. Eminim onun ailesi prestijli, benimki ise skandallarla dolu. Utanç verici.

Tanrı aşkına, annemin babasıyla bir ilişkisi vardı. Biz skandalın timsaliyiz.

Kalçalarımı kavrayıp beni kendine çektiğinde bir nefes alıyorum. "Doğum günü hediyem ol," diyor.

Ona ne demek istediğini soramadan ağzı benimkinin üzerinde, öpücük anında derinleşiyor. Dili dilimi yaladığında inliyorum, elleri kıçıma gidiyor ve kaldırıp beni tezgahın kenarına yerleştiriyor. Açılmış bacaklarımın arasına geliyor, aramızdaki boşluğa bakabilmek için öpüşmeyi kesiyor.

"Seni tam burada becerebilirim," diyor, kotumun önünü avuçluyor, başparmağı dikişe bastırıyor. Acıtıyor. Harika hissettiriyor. "Mükemmel bir boydasın."

Külotum nemle doluyor. Beni burada becermesini istiyorum. Ailesi ve yanında getirdiği kız yan odadayken. Bizi beklerken. "Lütfen," diye fısıldıyorum ve o gülümsüyor.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde siki çıktı ve kot pantolonumla külotum indi, ayak bileklerime dolandı, mermer kıçıma değdi. İçimde kolaylıkla kayıyor, kendini sonuna kadar iterken gözleri kapanıyor, vücudunu tamamen benimkine uyduruyor. İç duvarlarımı onun etrafında sıkıyorum, inlediğinde gülümsüyorum.

Whit alnını benimkine bastırıyor, tamamen hareketsiz, siki vücudumun içinde zonkluyor. Bekliyorum, zamanın içinde asılı kalmışım, bir sonraki adımda ne yapacağımdan emin değilim. Derin bir nefes alıyor, dudaklarını yalıyor ve hareket etmeye başlıyor.

Beni ciddiyetle beceriyor. Omuzlarını kavrıyorum, tüm zaman boyunca onu izliyorum, yakışıklı yüzünde yıkandığını gördüğüm sayısız duygudan tamamen büyüleniyorum. Her seferinde aramız daha da iyi oluyor, diye düşünüyorum, ellerimi göğsünde gezdirirken, çıplak tenine dokunmayı diliyorum. Hareketleri hızlanıyor, oda seks kokusuyla doluyor ve her itişinde usulca inliyorum. Aletinin vücuduma girip çıkması karnımı sıkıyor ve daha fazla dayanamadığımda gözlerimi kapatıyorum.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Amına bağımlı oldum, yemin ederim."

Beni öpüyor, ağzı çılgınca, dili ısrarcı. Öpücüğe karşılık veriyorum, bir kolumu boynuna dolayarak kendimi ona sabitliyorum. Nefesleri hızlanıyor ve öpüşmeyi bitiriyor, yüzü benimkine gömülüyor, dudaklarından kalçalarının hızına uygun homurtular dökülüyor.

"Lanet olsun," diyor inlemeden hemen önce, kendini içime boşaltıyor. Menisinin vücuduma dolduğunu hissedebiliyorum, sessiz odada sert nefes alış verişlerimiz duyuluyor, vücudu orgazmının her dalgasıyla sarsılıyor.

Birkaç saniye içinde benden uzaklaşıyor, pantolonunun içine giriyor ve fermuarını çekiyor. Şaşkınlık içinde oturmuş onu izliyordum. Amım zonkluyordu. Boşalmak için düpedüz çaresiz hissediyorum, çok gerginim. Sanki bunu hissedebiliyormuş gibi, uzanıyor ve parmaklarını ıslak yarığıma doğru sürükleyerek beni bir kez okşuyor. "Boşalmak mı istiyorsun?"

Başımı sallıyorum, parmakları şişmiş klitorisimle oynarken irkiliyorum. "Evet."

Elini bedenimden çekiyor. "Sonra," diyor şeytani bir sırıtışla. Arkasına bile bakmadan dönüp banyodan çıkmadan hemen önce.

OTUZ BİR

YAZ

Kendimi toparladıktan ve ellerimi bir kez daha yıkadıktan sonra Lancaster'ların bulunduğu özel odaya dönüyorum. Sylvie'nin yanındaki sandalyeye titrek bacaklarımla yerleşiyorum ve kimsenin bana ne olduğunu anlamamasını umuyorum.

Whit'in beni kadınlar tuvaletinde nasıl becerdiğini ve sonra daha fazlasını isteyerek arkada bıraktığını.

Sylvie ekmek sepetini bana doğru iterek, "Sana biraz ekmek ayırdım," diyor. "Baban hepsini yemeye çalışıyordu."

Zengin sarı tereyağı sürülmüş bir parçayı çiğneyerek sırıtıyor. "Annenin bu şeye dokunmayacağını biliyorsun. Birinin yemesi lazım."

Sylvie kıkırdıyor. Gülümsüyorum, bakışlarım Whit ve

Leticia'ya kayıyor. Whit yanağına dokunurken Leticia ona

gülümsüyor.

Az önce amımın üzerinde olan elimle.

Daha dik oturuyorum, nasıl olur da onun parmaklarında benim kokumu alamadığını merak ediyorum. Nasıl alamaz? O kadar mı habersiz?

Tanrım, tam bir pislik.

Şarap kadehime uzanarak altın rengi sıvıyı üç büyük yudumda boşaltıyorum. Augustus hemen kadehimi dolduruyor, sıcak bakışları üzerimde, ağzı zoraki bir gülümsemeyle kıvrılmış. Onun onayını hissediyorum ve bu beni huzursuz ediyor. O kadar tedirgin ki, Whit'e doğru bir bakış atıyorum.

Onun zaten bizi izlediğini görmek için.

Gözlerimi kaçırıyorum ve daha fazla şarap içiyorum, güç için buna ihtiyacım var. Sylvie çoktan vızıldamaya başladı, bunu söyleyebilirim, ama eminim fazla bir şey gerekmez. Hiçbir ağırlığı yok.

Ben de sarhoş olmak istiyorum. Böylece unutabilirim. Whit ve benim aramda olan her şeyi unutmak. O kesinlikle unutuyor. Ben önemsizmişim gibi davranıyor, bu da canımı acıtıyor. İtiraf etmek istediğimden daha fazla. Bana ne yaptığını bildiğinden eminim. Birkaç kesici söz ya da kaba hareketle beni nasıl mahvettiğini.

Beni orgazm etmemek ve sonra parmaklarında hala benim sularım varken randevusuna dokunmak gibi. Tabii ki, az önce banyoda becerdiği kişi benim, bu yüzden sanırım bu raundu ben kazandım?

Sanki bedenimi kontrol edemiyormuşum gibi koltuğumda öne doğru sallanıyorum, bardağı bir kez daha dudaklarıma götürüp daha yavaş yudumlamadan önce parmak uçlarımdan sallanıyor. Bardağı yere bıraktığımda Sylvia'nın beni izlediğini görüyorum, üst dudağı zorlukla dizginlenmiş bir küçümsemeyle kıvrılmış.

"Sylvie, artık içki içmemelisin," diye azarlıyor annesi, bakışlarını kızından ayırmadan. "Alkolle karıştırırsan tehlikeli olabilecek bir ilaç kullanıyorsun."

"Ölmekten korkmuyorum," diyor Sylvie şarabının geri kalanını içmeden hemen önce ve kıkırdayarak bardağı masaya bırakıyor.

"Sizin de kendinize dikkat etmeniz gerekiyor genç bayan," diyor, sesi yumuşak ama hemen altında yatan çeliği duyuyorum. "Çok fazla içme."

"Ben iyiyim," diyorum ona, sesim şimdiden sarhoş bir aptal gibi çıkıyordu.

Whit, "Onu rahat bırak," diye tersleyince annesinin kaşları havaya kalktı. "Sen kızın için endişelen."

"Ben iyiyim," diyor Sylvie, ona parmağını göstererek. "*Sen kendin* için endişelen, sevgili kardeşim."

Vahşi bir gülümsemeyle ona dişlerini gösteriyor, bakışları benimkilere kayıyor.

Tüm vücudum ateşler içinde, göbeğim hâlâ zonkluyor. Onu buradan çıkarmak ve ağzını üzerime sürmesi için her şeyi yaparım. Özellikle de

Bacaklarım.

Yetenekli bir dili var ve bunu özlüyorum.

Annelerine baktığımda gülümsemesinin zoraki olduğunu ve masanın aşağısından Whit'e baktığını görüyorum. Beni rahat bırakmasını söylemesini onaylamadığından eminim ama yorumumu hiç dikkate almıyor. "Lütfen Leticia ile *sonunda* birbiriniz hakkında ciddi olduğunuzu söyle."

Ben hala. Donmuş. Sylvia'nın sözleri üzerine tüm masa sessizleşiyor ve Sylvie rahatsız bir şekilde kıkırdıyor, sonra da mırıldanıyor: "Onu zor durumda bırakmanın yolu, anne."

Leticia Whit'e bakıyor ve elini onun elinin üzerine koyuyor. Sadece birkaç dakika önce en mahrem yerime dokunan elin ta kendisi. "Onu yakalamak o kadar kolay değil," diyor hafif bir kahkahayla, bakışları Whit'in yakışıklı yüzünden hiç ayrılmıyor. Karşılığında ona gülümsemiyor. Yine aynı, soğukkanlı, duygusuz ifade. En azından biz kızlara aynı şekilde davranıyor. "Ama bir gün onu elde edeceğim."

Bu kız nasıl rol yapacağını biliyor. Ondan bir iki şey öğrenebilirim, eminim.

Whit sıkıca gülümsüyor, bakışları masada oturan herkesin üzerinde geziniyor, en uzun süre benim üzerimde kalıyor. "Henüz ciddileşmeye hazır değilim anne. Bunu biliyorsun. Beni ve Leticia'yı zor durumda bırakmayı bırak. Bırak da huzur içinde doğum günü yemeğimin tadını çıkarayım."

"Bir anne hayal kurabilir. Ne de olsa doğum gününün olmasının sebebi benim," diyor Sylvia, sesi keskin.

"Bunu bana neredeyse her gün hatırlatıyorsun," diyor Whit, aynı keskinlikte.

Başımı eğiyorum, keşke buradan başka bir yerde olsaydım diyorum. Bu tür şeyler beni rahatsız ediyor. İğnelemeler. Hakaretler. İmalar. Annem bu tür şeylere bayılır. Tam ona göre.

Annem yanına yaklaşmaya cüret etseydi Sylvia muhtemelen onu biftek bıçağıyla bıçaklardı, o yüzden belki de yapmazdı.

Whit'in annesi yan yana oturan altın çifte bakarken hüzünlü bir iç geçiriyor. "Siz ikiniz çok güzel bir çiftsiniz. Bir gün yapacağınız bebekleri görmek için sabırsızlanıyorum."

Sözleriyle damarlarımda dolaşan kıskançlığa rağmen, haksız değil. Whit ve Leticia birlikte muhteşemler. Çok güzel bebekler olurlar.

"Tanrım, Syl," diye mırıldanıyor Augustus nefesinin altında.

Eski sevgilisine ters ters bakıyor. "Ne?" O sessiz kalınca, kadın onu daha da dürtüyor. "Söyleyecek bir şeyin varsa, söyle gitsin."

"Çocuk daha on sekizine yeni girdi. Henüz evliliği ve bebekleri düşünmüyor. Ona biraz rahat ver," diyor.

Gözleri kızgınlıkla parlıyor. Sylvie parmaklarıyla ağzını kapatarak tekrar kıkırdar. Leticia'nın yüzündeki gülümseme olduğu yerde donup kalıyor. Bu ailede bir yeri garantilemek için her şeyi yapacağını fark ediyorum. Buna ağzını kapalı tutmak da dahil.

Whit'e bir göz atma şansım oldu.

Bakışları hâlâ üzerimde, gözleri aç. Dudaklarını yalıyor ve sanki dili doğrudan bir vuruş yapmış gibi amım sıkılıyor.

Bu uzun bir yemek olacak.

Doğum günü yemeğimiz nihayet bittikten sonra Lancaster'ların evine dönmek üzere şehir arabasındayız, sadece Sylvie ve ben. Arka koltuğa yığılmış oturuyor, telefonunu tuşlarken kendi kendine kıkırdıyor. Ben de telefonumu kontrol ediyorum, Whit'e bir mesaj göndermeyi düşünüyorum ama ya Leticia görürse? Kızar mıydı?

Yapar mıydı?

Ayrıca, ne diyebilirim ki? Sonra odamda buluşalım mı? Hiç sanmıyorum. Çaresiz görünmek istemiyorum. Ve şu anda, öyle hissediyorum. Çaresiz. Muhtaç.

Aptal.

Buraya Sylvie ile gelmemeliydim. Ailesiyle birlikte olmak çok fazla. Onların dinamiklerine şahit olmak, başka bir kızı flört olarak getirmesiyle uğraşmak zorunda kalmak. Bir gün evlenmeyi düşündüğü kızı. Bunu bana kendisi söyledi.

O da bütün hafta burada mı olacak? Onun odasına gizlice girip beni becerdiği gibi onu da becerecek mi?

Düşüncesine bile katlanamıyorum.

"Tuvalete gittiğinde ne oldu?" Sylvie durup d u r u r k e n bana sordu.

Kıpırdamadan duruyorum, söyleyecek doğru

şeyi arıyorum. "Whit'i becerdin mi?" diye

devam ediyor.

Başımı ona doğru çevirdiğimde dudakları şüpheli bir gülümsemeyle kıvrılmış halde beni izlediğini görüyorum. "Hayır," diye yalan söyledim.

Başını geriye atar ve güler. "Yalancı. Siz ikiniz alçaktan sikişiyorsunuz ve bunu herkes biliyor."

Sözleri beni alarma geçiriyor. "Herkes derken ne demek istiyorsun?"

Sylvie elini önüne kaldırır ve saymaya başlar. "Babam. Annem. Leticia. Ben. Sunucu. Barmen." Kendinden memnun bir sesle gülüyor. "Bu çok açıktı, Summer. Whit, Leticia'nın üzerine atlarken sen odadan kaçtın. Bir dakika içinde Whit de çıktı. İkiniz de bir süreliğine gitmiştiniz. Önce o döndü, yanakları kızarmış ve saçları dağılmıştı."

Saçına dokunduğumu hatırlamıyorum.

"Sonra da günah kokarak geri geliyorsun ve kimsenin yüzüne bakmıyorsun." Sylvie uzanıp bacağımı okşadı. "Ateşle oynuyorsun dostum. Ve yanacaksın. Kardeşim insanları incitir. Sana onun kalpsiz olduğunu söylemiştim."

"Ne demek istiyorsun?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

"Whit bir felaket. Tüm Lancaster'lar felakettir. Bizler lanetliyiz. Hepimiz eninde sonunda insanlara zarar veririz, değer verdiklerimize bile." Hıçkırıyor. Kıkırdıyor. Dizimi sıkıyor. "Babam sana ilgiyle bakıyordu, fark ettin mi? Tanrım, tam bir sapık."

Hayal görmediğimi b i l i y o r d u m . "Eminim ona sadece annemi hatırlatıyorumdur."

"Sorun da bu zaten. Ona eski metresini hatırlatıyorsun, alınma."

"Alınmadım," diyorum.

"Sen de anneme onu hatırlatıyorsun. Muhtemelen seni getirmemeliydim," diyor ve mavi gözlerini kocaman açarak bana doğru bir bakış fırlatıyor. "Hepsi bir noktada senin için gelecekler. Whit çoktan gelmiş gibi görünüyor."

"Sence Leticia gerçekten fark etmiş midir?" Üzerime çökmek isteyen utançtan nefret ederek fısıldıyorum.

"Ha! Onu becerdiğini biliyordum." Sylvie parmağını yüzüme doğru itti. Sopayla uzaklaştırıyorum. "Kardeşimin pisliklerine yıllarca göz yumdu. Annem ikisini neredeyse doğduklarından beri bir araya getiriyor. Onları birlikte istiyor ki, tırnak içinde söylüyorum, bir miras yaratabilsinler."

Tamamen saçmalık gibi geliyor ama bir şey demiyorum.

"Babam onları gittikçe daha genç seviyor. Sen onun için mükemmelsin. Hem annesi hem de kızı olduğunu annemin yüzüne vurmak isterdi."

Çekiniyorum. Çok iğrenç.

"Bu yüzden onun yolundan uzak durmanı tavsiye ederim," diye uyarıyor. "Sizi hiçbir yerde yalnız bırakmasına kesinlikle izin vermemelisiniz."

Uyarısı şifreli.

Derin bir nefes alarak, "Yapmayacağım," diye onu rahatlatıyorum. "Peki ya Whit?"

"Onunla zaten yeterince uğraştın, neyle uğraştığını bilmen gerekir," diyor alaycı bir tavırla. "Devam edersen bu senin cenazen olur."

Yolun geri kalanında sessiziz, ben dalgın dalgın telefonuma bakıyorum ve Sylvie hafifçe uyukluyor. Whit'le yaptığımız şeye devam edersem bu benim cenazem olacak. Neredeyse tüm zaman boyunca bana çok kötü davrandı ama bir de hassas anlar var. Neredeyse tatlı anlar. Bunlar nadirdir, Whit'in her zamanki küstahlığı olmadan küçük bir anlık görüntüsü. Duvarları yıkılıyor ve bana inanılmaz derecede karanlık olan bu adamın savunmasız, ham halini sunuyor.

Onun karanlığı benimkine uyuyor. Biz benzer ruhlarız. Birbirimizi gerçekte olduğumuz gibi görüyoruz. İhtiyaçlarımız tarafından yönlendiriliyoruz. Hafifçe rahatsız. Beni mümkün olan en iyi şekilde rahatsız ediyor.

Umarım ben de onu rahatsız ederim.

Araba evin önüne yanaşıp durduğunda yağmur aralıksız yağıyor ve ıslanmamak için elimizden geleni yaparak içeri dalıyoruz.

Büyük merdivenlere yaklaşırken Sylvie bana tutunuyor, dik durmak için mücadele ediyor. Bu gece çok fazla içmişti ve annesinin ne dediğini hatırlıyorum. İlaçlarıyla alkolü karıştırması hakkında. "Yürümeme yardım eder misin?" diye soruyor.

"Tabii ki."

Sonsuz gibi görünen merdivenlerden çıkarken ona rehberlik ediyorum. Yatak odasına giden koridora kadar, ki bu da sonsuza kadar sürüyor. Soyunmasına ve yatağa girmesine yardım ediyorum, herkesin kilo aldığını söylemesine rağmen ne kadar zayıf olduğunu fark ediyorum. Hava kadar hafif, kolları sopa gibi ve onu yatağa yatırdığımda elimi tutuyor ve göğsüne doğru sıkarak beni orada tutuyor.

"Gerçek bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim," diye mırıldanıyor, gözleri kapanıyor. Gerçekte kaç tane gerçek arkadaşı olduğunu merak ediyorum. "Seni benimle gelmeye zorladığım için özür dilerim."

"Belki de erken gitmeliyim," diye başlıyorum ve elimi sarsıyor, dimdik otururken gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Hayır. Lütfen beni bırakma. Bunun berbat bir fikir olduğunu biliyorum ve muhtemelen sana işkence ettiğim için benden nefret ediyorsun, ama o kadar da kötü olmayacak. Söz veriyorum. Birlikte olduğumuz sürece seni koruyabilirim. Sen de beni koruyabilirsin." Dev yatağının boş tarafına vuruyor. "Benimle uyu."

İstemiyorum. Kendi odamda, kendi düşüncelerimle yalnız kalmak istiyorum. Yüzümdeki tereddütü görmüş olmalı ki suratını asıyor, alt dudağı gerçekten titriyor, sanki gözyaşlarına boğulacakmış gibi.

"Lütfen," diye fısıldıyor Sylvie.

İç çekerek onunla birlikte yatağa girdim. Biraz konuşuyoruz ama hemen uykuya dalıyor ve birkaç dakika içinde hafifçe horlamaya başlıyor. Melek yüzü ve kalın siyah kirpikleriyle onu izliyorum. Karmakarışık sarı saçları ve gül goncası dudakları.

Sylvie güzeldir. Kırılgan. Narin. Bir oyuncak bebek gibi. Onu korumak istiyorum ama neyden?

Onu rahatsız etmemek için dikkatlice yatağından kalkıyorum ve ayakkabılarımı çıkarıp elimde taşıyarak parmak uçlarımla odasından çıkıyorum. Kapıyı arkamdan kapatıyorum, önce soluma, sonra sağıma bakıyorum, gölgelerde bir hareket gördüğümde duraklıyorum.

Yumuşak ayak sesleri mermer zeminde yankılanıyor ve Whit yavaşça karanlıktan çıkıyor, elleri ceplerinde, bakışları niyetli. Duruyor, aramızda en az yirmi metre var ama varlığını sanki bana dokunuyormuş gibi hissedebiliyorum.

Hiçbir şey söylemeden ona bakıyorum. O da aynısını yapıyor. Arkamı dönüyorum ve başımı dik tutarak aile kanadından çıkıp yatak odama doğru ilerliyorum. Merdivenleri ve orijinal Augustus Lancaster'ın devasa portresini geçiyorum. Açık mavi gözleriyle bana bakıyor, Whit'inkilere çok benziyor ve adımlarımı hızlandırırken içimi bir ürperti kaplıyor.

Portre korkutucu. Hoşuma gitmiyor. Evin etrafında her türden portre var, hepsi de ürkütücü ve tüylerimi diken diken ediyor.

Yatak odama yaklaştığımda Whit'in varlığının farkına vararak koridorda koşmaya başlıyorum. Ormandaki bir kedi gibi beni takip ediyor. Sessiz. Sabırlı. Kendinden emin.

Bu sinir bozucu.

Odama girip kapıyı kapatıyorum ama kilitlemiyorum. İçten içe onun buraya gelmesini istiyorum. Bana ne isterse, ne zaman isterse yapmasını istiyorum. Bugün hala onun doğum günü. Ona ne isterse vereceğim, yeter ki

bana kızgın kalmayacak. Bütün hafta boyunca beni mümkün olan her şekilde kullanmasına izin vereceğim. Onu reddetmeyeceğim.

Sanki yapamıyorum.

Kapıdan uzaklaşıp spor çantama gidiyorum, yatağın üzerine atıyorum ve üstünü açıyorum. Kıyafetlerimi karıştırıp sahip olduğum bir çift külot ve uyumlu sutyen setini buluyorum. Hızlıca bir duş alıp üzerimi değiştireceğim, diye düşünüyorum ve kapının yavaşça açıldığını duyduğumda başımı kaldırıyorum.

Whit sanki odamın sahibiymiş gibi odama giriyor, ki sanırım bir anlamda öyle. Kapıyı yumuşak bir tıkırtıyla arkasından kapatıyor ve kilidi yerine oturtuyor. Onu izlerken kalp atışlarım hızlanıyor, ağzım kuruyor. Daha önce restoranın tuvaletinde yaptığı gibi kapıya yaslanıyor, beni sessizce düşünüyor, duruşu rahat. Sanki dünya kadar zamanı varmış gibi.

Karşılığında onu izliyorum, iç çamaşırım hâlâ elimde, bacaklarım onun yakınlığından titriyor.

"Bugün senin de doğum günün," diyor sonunda ve ben

ona göz kırpıyorum. Tamamen unutmuştum.

"Evet," diyorum sonunda. "Öyle."

"İstediğin her şey oldu mu?" diye soruyor, sesi hafif alaycı. Bunun gerçekten çok uzak bir şey olduğunu biliyor olmalı.

"Hiç de değil."

Bana yaklaşıyor, yatağın diğer tarafına doğru yürüyor ve durduğum yerin tam karşısında duraklıyor. "Benden bir hediye mi bekliyordun?"

"Hayır." Aslında gülüyorum. Bana hediye verecek kadar değer vermiyor.

Bakışları elimdeki fırfırlı krem dantele takılıyor. "Ne yapıyorsun?" "Duş

alacaktım."

"Git bir tane al o zaman," diyor başını banyoya doğru eğerek.

"Ne yapacaksın? Beni mi bekleyeceksin?" İnanamayarak

sordum. "İstediğin bu mu?"

Omuz silkiyorum.

"Evet ya da hayır cevabına ihtiyacım var Savage." Duraklıyor. "Seni beklememi ister misin?"

"Evet," diye fısıldıyorum.

"Git duşunu al o zaman." Elini görkemli nevresimin üzerinde gezdiriyor. "Yine de kapıyı kilitle. Seni beklerken çıplak olduğunu ve vücuduna sabun sürdüğünü bildiğim için neler yapabileceğimi bilemezsin."

Sözleri tüylerimi diken diken ediyor ve banyoya doğru yöneliyorum, bir sonraki sözleri beni durduruyor.

"Ve bununla uğraşma."

Omzumun üzerinden bakıyorum. "Ne ile?"

"Elinde ne varsa. Yatağa geldiğinde tamamen çıplak olmanı istiyorum."

"Doğum günüm olduğunu sanıyordum."

"O benim de," diyor bencil bir gülümsemeyle. "Ama endişelenme. İsteklerimden faydalanacaksın. Güven bana."

Keşke ona güvenebilseydim, demek

istiyorum. Ama güvenmiyorum.

OTUZ İKİ

BEYAZ

Leticia yanımdayken odaya girdiğimde Summer'ı aile masasında otururken görmek beni şok etmişti. Orada olmasını beklediğim son kişiydi. Yine de bilmeliydim. Kız kardeşimi severim ama o gizli bir entrikacıdır. Summer Savage'ı Şükran Günü tatili için getirmenin tüm ailenin eksenini kaydıracağını biliyordu.

Anne, eski kocasının metresinin kızını bir hafta boyunca ağırlamak zorunda kaldığı için kendini kaybetmiştir. Baba büyük ihtimalle Summer'ın pantolonuna girmekle ilgileniyor. Anneyi zaten fethetti, neden kızı da fethetmesin? Nasıl düşündüğünü biliyorum. O ve ben birbirimize benziyoruz.

Bunun olmasına izin

vermeyeceğim. Bir de

ben varım.

Summer'la okuldaki önceki etkileşimlerim beni germişti. Beni sinirlendirmişti. Bu gece Leticia'dan bana oral seks yapmasını istemeyi planlamıştım. Benimle birlikte olmak istediğini kanıtlamasını istedim. Kabul etti, ama ara sıra öpüşmenin ötesinde pek bir şey yapmadık ve bu bir süre önceydi.

Onu sikmezdim. Henüz değil. Ama muhtemelen Leticia'yla birlikte olduğum süre boyunca Summer'ın dudaklarının sikime sımsıkı sarıldığını hayal ederdim.

Tanrım, sorunlarım var. Hepsi Summer'a olan ihtiyacımdan kaynaklanıyor.

Yine de bu gece Leticia'dan oral seks talep etmek zorunda kalmadım. Summer'ı görmek bana bir şeyler yapmıştı. Ona da bir şeyler yaptı. Odadan uçarak çıktı ve ben peşinden gitmeden önce ancak bir dakika bekledim. Sanki karşı koyamazmışım gibi.

Sanırım yapamam.

Onu banyoda becermek gerekliydi. İçine boşaldığımda sakinleştim. İşkenceli akşam yemeğini atlatabilirdim. Leticia'nın yaltaklanmalarına ve fısıltıyla söylediği cesaretlendirici sözlere katlanabilirdim. Kız bunu resmileştirmem için can atıyor. Annem gibi onun ailesi de bir an önce evlenmemizi istiyor. Bağlanmadan önce frene basmamı ve keyfime bakmamı söyleyen kişi babamdı. Restorandan ayrılmadan önce, gerçekten akıllı olsaydım, aşk için evlenmeye çalışmam gerektiğini söyledi.

Bu adam çok komik.

Misafir yatak odasını adımlıyorum ve dev pencereye gidip kalın ipek perdeleri aralıyorum. Dışarıda şiddetli bir yağmur yağıyor, eve çarpan yağmurun sesi sessizliğin içinde gürültülü bir şekilde duyuluyor. Gökyüzünde bir şimşek çakıyor, ardından bir gök gürültüsü geliyor ve bana bahçede Summer'ı koruduğum, Elliot ve salak arkadaşı tarafından dövüldüğüm geceyi hatırlatıyor.

Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. O zamandan beri çok şey oldu.

Hiç düşünmeden kıyafetlerimi çıkarıyorum, tamamen çıplak kalana kadar hepsini bir yığın halinde bırakıyorum. Yatağa gidip yorganın altına giriyorum, kendimi yastık yığınına yaslıyorum, çarşaf ve yorgan kucağıma seriliyor. Sabırla bekliyorum, fırtınayı izliyorum. Banyo kapısının arkasından gelen her sese kulak kabarttım.

Su kesiliyor. Cam duş kapısı açılıyor. Kızları beklemem. Bunu daha önce hiç yapmadım. Bana gelirler, sevişiriz ve biter. Bir kez olsun, beklenti içimde kıvrılıyor, sikime, taşaklarıma yerleşiyor. Bu gece ihtiyaçlarımı bir kenara iteceğim ve bu geceyi onun için güzelleştireceğim. Doğum günü olduğunu unuttuğunu söylediğinde yalan söylemediğini anlayabiliyordum. Ailem bunaltıcı. Ben de bunaltıcıyım. Savage güçlüdür ama her zaman değil.

Nasıl daha güçlü olunacağını öğrenmesi gerekiyor.

Banyo kapısı nihayet açılıyor ve annemin sanki lanet olası bir otelmişiz gibi tüm misafirlerin kullanması için bıraktığı bembeyaz havlu kumaştan bornozuna sarınmış bir şekilde odaya giriyor. Saçları ıslak, yüzü temizlenmiş ve açıkta kalan teni sıcak sudan dolayı pembeleşmiş.

Acaba her yeri pembe mi?

"Seni çıplak istediğimi söyledim," diye mırıldanarak bakışlarımı onun üzerinde gezdiriyorum.

"Öyleyim." Parmakları düğümlü kemerle oynuyor. "Sadece banyodan çıplak çıkmak istemedim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Neden olmasın?"

Bir şimşek çakması odayı aydınlatır ve ardından sarsıcı bir gök gürültüsü patlar. "Hava soğuk."

Yorganı yatağın boş tarafına doğru çeviriyorum. "Bana katıl." Yatağa tırmanmaya çalışıyor ama onu durduruyorum. "Bornozu çıkar."

Yavaşça kemeri çözüyor, kumaş ayrılıyor ve bana çıplak formuna bir bakış sunuyor. Ağır bornozu silkip yere düşmesine izin vererek kendini tamamen ortaya çıkarmasını büyülenmiş bir şekilde izliyorum.

"Teftişten geçtim mi?" diye soruyor şımarıkça.

"Buraya gel," diye homurdanıyorum ve o da yorganın altına giriyor, parmaklarım ıslak saçlarına dolanıyor ve onu kendime çekerek yakıcı bir öpücük veriyorum. "Ne istiyorsun?" Dudaklarına karşı mırıldanıyorum.

Gözlerini kırpıştırarak açıyor ve geri çekiliyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Doğum günün için. Ne istiyorsun? Ne istersen vereceğim."

Ondan istediğim her şeyi düşünüyorum. Benim için diz çökmesini ve ondan istediğim her şeyi yapmasını isterdim. Onun kıçını almak isterdim. Bunu hiç yapmadık ve kimsenin dokunmadığı tek noktaya sahip çıkmak istiyorum. Eğer saatlerce yüzümde oturmak isterse, ona o kadar çok orgazm yaşatırım ki, onunla işim bittikten sonra zar zor yürüyebilir.

"Benimle kucaklaşmanı istiyorum," diye cevap veriyor sonunda, sesi

kısık. "Ne?" Anlamadığım için kaşlarımı çatıyorum.

Çıplak, pürüzsüz bir omzunu silkerek benden uzaklaşıyor. Bakışlarım göğüslerine düşüyor. Meme uçları sertleşmiş, ağzıma almak için yalvarıyor. "Bana sarılmanı istiyorum."

Sessiz kaldığında, "Başka ne var?" diye sordum.

"Hepsi bu kadar."

"Gerçekten mi?" Sesim şüpheci geliyor.

"Her zaman seksle ilgili değildir Whit," diyor

utangaç bir şekilde. "Benim için öyle," diye

karşılık veriyorum.

"Gerçekten öyle mi?"

Çenemi kapatıp onu düşünmeye başladım. O gizemli kafasında neler olup bittiğini merak ediyorum. Onu çözdüğümü sandığım her an beni şaşkına çeviriyor.

Çıldırtıcı.

"Sarılmak ister misin?" Sanki ayıp bir kelimeymiş

gibi söylüyorum. Başını sallıyor. "Lütfen."

Kollarımı ona açıyorum ve o da bana geliyor, mis kokulu kıvrımları yakınıma sokuluyor, elini göğsüme koyarken başı omzuma yaslanıyor. Kollarımı ona doluyorum ve kalbimin onun yakınlığından ne kadar hızlı attığından nefret ederek onu orada tutuyorum. Göğsümün ortasına bastırdığı yanağı sayesinde bunu duyabiliyor olmasından daha çok nefret ediyorum.

"Bir çocuk gibisin, kucaklanmaya ihtiyacın var," diyorum hafif bir alaycılıkla.

Gülüyor, tırnakları göğsümü sıyırıyor. "Seninle aynı yaştayım. Tam olarak."

"Saat kaçta doğdun?"

"Öğleden hemen sonra."

"Ben sabahın dördünde doğdum. Ben daha büyüğüm,"

diyorum kendini beğenmiş bir şekilde. "Çok değil."

"Yeterince."

"Mmm." Daha fazla yerleşmeden önce kendini yeniden ayarlıyor, saçları yüzümü gıdıklıyor, burnu boynumda. "Çok sıcaksın."

Tenime karşı söylediği sözler beni kıvrandırıyor. "Gerçekten sadece sarılmak mı istiyorsun?"

"Güzel değil mi?" diye soruyor, ağzı boynumda geziniyor. "Bunu hiç yapmıyoruz."

"Bundan hoşlanmıyorum." Onun dokunuşuna tepki vermemeye çalışarak tavana bakıyorum. Neredeyse vücuduma sarılmıştı.

Ama sikim tepki veriyor. Kaya gibi sertleştim ve onun için ağrıyorum.

"Gerçekten mi?" Birbirimizin gözlerinin içine bakabilmek için hafifçe uzaklaşıyor. Şimşek çakıyor, yüzünde gümüş rengi çizgiler beliriyor ve ben yüzündeki şüpheli ifadeyi fark ediyorum. "Bundan nefret ediyorsun."

"Hiçbir kızla kucaklaşmam, sarılmam ya da adına ne derseniz deyin," diye homurdanıyorum.

Bana doğru eğiliyor, ağzı benimkine yakın, fısıldıyor: "Bana sarıl."

"İsteksizce."

"Hâlâ yapıyorsun." Dudaklarıma hafif bir öpücük konduruyor ve ben hemen daha fazlasını istiyorum. "Ne kadar isteksiz hissedersen hisset."

"Başka bir şey yapmayı tercih

ederim." "Çok talepkar."

"Bugün benim de doğum günüm."

"Teklifini yaptın ve şimdi bunun arkasında durmalısın." Sesi kendinden çok memnun geliyor.

Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini asla itiraf edemem, onun benimle yatması, çıplak bedenlerimizin yakın olması. Bacaklarını benimkilere doluyor, sonra bir tanesini üzerime atıyor. Amının sıcaklığı kalçama baskı yapıyor ve sikim daha da büyüyor

Daha sert. Onun içinde olmak istiyorum. Onu bütün gece becermekten başka bir şey istemiyorum.

Yine de benimle olmaktan ve aramızdaki ilişkiyi iffetli tutmaktan gayet memnun görünüyor.

"Resmi olarak Leticia ile birlikte misin?" diye soruyor birden.

Kolumu omuzlarına doluyorum, bilerek sessiz kalıyorum. Onun bana işkence ettiği gibi ben de ona işkence etmek istiyorum. "Biz birlikte değiliz, hayır."

"Onunla birlikte olmak istiyor musun?" Bunu en hafif fısıltıyla soruyor.

Leticia ile olan durumumu düşünürken bir nefes veriyorum. "Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz. Onun benim için seçildiğini biliyorsun. Aramızda bir şeyler olacak ama henüz değil. Onu bu gece getirdim çünkü annemi mutlu edeceğini biliyordum."

"Mutlu muydu?"

"Hayır. Çünkü sen oradaydın."

"Benden neden nefret ettiğini biliyorum. Anlıyorum." Summer tırnaklarıyla tenimde izler bırakıyor. Küçük daireler. Düz çizgiler. Beni delirtiyor. "Yani soyağacına bakarak seni Leticia'yla birlikte istiyor."

"Leticia çok hoş biri," diyorum, neden müstakbel karımı şu anki seks arkadaşıma karşı s a v u n d u ğ u m u merak ederek.

Hayır. Yaz bundan daha fazlasıdır. Paylaştığımız şeyi tanımlamak

zor. "Eminim öyledir." Summer'ın sesi kıskanç gelmiyor, ki bu

şaşırtıcı.

Onu başka biriyle konuşurken görmekten bile nefret ediyorum. Onun için hiçbir şey ifade etmeyen erkeklerle konuşması da dahil olmak üzere her şeyi parçalamak istiyorum.

"Hayatımın geri kalanında onunla birlikte olmak isteyip istemediğimi bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, parmaklarımı kolunda aşağı yukarı gezdirirken.

Vücudunu benimkine kıvırıyor, beni sıcaklığıyla boğuyor. Kokusuyla. Bir keş gibi derin derin içime çekiyorum, sadece onun bana verdiği yüksekliğin

peşinden koşuyorum. "Benimle birlikte olduğundan beri onunla birlikte oldun mu?"

Yalan söyleyebilirdim. Birkaç güzel sözle onu mahvedebilirdim ve bu gece onunla hâlâ istediğimi yapabilirdim. Ama ben doğruyu söylemeye karar verdim.

"Hayır." Onunla hiç birlikte olmadığımı söyleyebilirdim ama

yapmamaya karar verdim. Titreyerek nefes veriyor. "Başka biriyle

birlikte oldun mu?"

Sırf onu incitmek için ona söylediğim şeyleri düşünüyorum. Sadece gözlerindeki dehşeti ve acıyı izlemek için. Kendimi daha iyi hissetmek için onu yıkmak istedim ve bu gerçekten işe yaradı mı?

"Hayır," diye tekrarlıyorum.

Vücudu benimkinin içinde erimiş gibi görünüyor ve eli aşağıya doğru kayıyor, parmakları karnımın üzerinde dans ediyor. "Senin başka biriyle birlikte olman fikri hoşuma gitmiyor."

"Benim dışımda biriyle birlikte olman fikrinden nefret ediyorum," diyorum şiddetle, kolum omuzlarına dolanıyor.

Parmakları kasık kıllarımın arasından geçerek aletimin dibine dokunuyor. "Biliyorum."

O benimle oynarken sessiziz ve ben hareketsiz kalıyorum. Benimle oynamasına izin veriyorum. Sikimi sıkıca kavrıyor, elini şaftımda yukarı ve aşağı kaydırıyor, beni yavaşça kaldırıyor ve gözlerimi kapatıp nefis kokusunu içime çekiyorum. Bunu dakikalarca yapıyor, tutuşu gevşiyor. Sıkılaşıyor. Parmakları alevlenmiş başın üzerinde geziniyor, her tarafına prekum bulaştırıyor.

Ve hala hiçbir şey yapmıyorum. Zorlamıyorum.

Talep etmiyorum. Ne isterse yapmasına izin

veriyorum.

Sonunda yorganı indiriyor, serin hava sıcak bedenlerimizi yıkıyor ve beni tutmayı bırakıyor, aletim öne, karnıma doğru sallanıyor. Yapışkan parmaklarını göbeğimin altındaki düz deri düzleminde gezdirmesini izliyorum, dokunuşu sikimi zıplatıyor.

Ağzını üzerimde istiyorum. Onun içinde olmak istiyorum. O kadar çok istiyorum ki, çaresizlik sınırındayım.

Summer yüzüme dokunarak beni irkiltiyor ve yüzümü ona çeviriyor. Parmaklarından kendi kokumu alabiliyorum ve parmaklarını enseme dolayarak beni kendine çekiyor.

Başımı eğiyorum, böylece dudaklarımız buluşuyor. Öpücüğü yumuşak bir şekilde onun almasına izin verdim. Eğlenceli. Durgun. Dili ağzımın içine giriyor, arıyor, benimkine doğru kayıyor. Dakikalarca böyle öpüşüyoruz, aciliyet olmadan. Israr etmeden.

Onunla bu şekilde birlikte olmak çok farklı. Kalçamın üstüne tırmanıp bacağıma oturduğunda yavaş bir zevk dalgası üzerime çöküyor. Amını bana sürtüyor, bacağıma biniyor, ağzı benimkiyle kaynaşıyor, dillerimiz birlikte dans ediyor. Ona uzanıyorum, bir göğsünü avuçluyorum, meme ucunu parmaklıyorum. Ağzımın içine doğru inliyor ve ben sesi yutuyorum, diğer elimi sırtından aşağıya, kıçının üzerinden geçirerek onu kendime daha sıkı çekiyorum.

"Gördün mü?" diye fısıldıyor dudaklarıma. "Sarılmak o kadar da kötü değil. Başka şeylere de yol açabilir."

"Bir şey mi kanıtlamaya çalışıyordun?" Alt dudağını ısırarak soruyorum.

Gülümsüyor. "Sana sekste taleplerden daha fazlası olduğunu göstermeye çalışıyordum."

Sanki yerime oturtulmuş gibi hissediyorum. Ellerim ondan ayrılıyor ve başımın arkasına koyuyorum. Ayağa kalkıyor, kalçaları hâlâ benimkilere sarılmış, elleri göğsümde kenetlenmiş. "Bana istediğini yap," diyorum ona.

Bu an bana, ona beni kullanmasını söylediğim geceyi hatırlattı. Amını sikime sürttüğü ve üzerime boşaldığı zamanı. Tanrım, o gece çok ateşliydi. Böyle şeyler yaptığında şehvetten aklımı başımdan alıyor.

Şu anda şehvetten aklımı başımdan alıyor ama farklı bir şekilde. Daha yavaş. Daha kasıtlı.

"Bana dokunmanı istiyorum," diye fısıldıyor, gözleri benimkilerle buluştuğunda parlıyor.

"Senin içinde olmak istiyorum," diye fısıldıyorum.

Summer üzerime eğiliyor, dudaklarımız birleşirken nemli saçları yüzümün etrafında bir perde oluşturuyor. Kalçalarımı kavrıyor, amı karnımda, sikim kıçını yokluyor. Onun bedenine girmem için hiçbir şey gerekmiyor.

Kalçalarımı kaldırıyorum, onu arıyorum. Aşağı doğru kayıyor, beni buluyor, gövdesini açıyor, böylece tamamen içine girene kadar uzunluğumdan aşağı kayıyor. Dik oturuyor, kıçı taşaklarımın üzerinde, aletim vücudunun içinde zonkluyor ve beni izliyor, elleri saçlarını kaldırmak için yukarı kalkıyor, sırtı eğiliyor, göğüslerini bana doğru itiyor.

Kahretsin, çok çekici. Muhteşem. Hareket etmeye başladığında ellerimi kalçalarına koyuyorum. İlk başta tereddütle. Ritmini arıyordu. Ritmini bulmasına izin veriyorum, yer değiştirdiğinde iç duvarları sikimi sıkıyor, boğuyor. Bana binerken gözlerimi ondan alamıyorum, dizlerini yatağa bastırıyor, kalçalarını yukarı aşağı kaldırıyor. Bakışlarım vücutlarımızın birleştiği yere düşüyor ve aletimin vücudunun içinde kayboluşunu, ardından sularıyla parlayarak yeniden ortaya çıkışını büyük bir hayranlıkla izliyorum.

"Whit," diye inliyor, hızını artırırken başını geriye atıyor, elleri karnıma düşüyor. Hareketleriyle yatağı zıplatıyor, bazalı yay hafifçe gıcırdıyor ve ben ona çaresiz bir şekilde bakıyorum. Onun tarafından ezildim.

Ben her zaman durumun kontrolünü elime alırım ve o da bana izin verir. Her seferinde istekli bir katılımcıdır. Ama bu...

Bu farklı. Bu *onun* kontrolü ele alması. Devralıyor. Daha yumuşak. Daha

tatlı. Onun gibi.

Kavrayışım sıkılaşıyor, parmaklarım tenine öyle sert bastırıyor ki muhtemelen iz bırakacağım. Farkında değil, kendi içinde kaybolmuş, benim içimde kaybolmuş ve dönüşümün gözlerimin önünde gerçekleştiğini görüyorum. Cildini kaplayan pembe kızarıklık. Yaklaştıkça dudaklarından dökülen küçük nefesler ve iniltiler. Sikime sertçe binerken yaşadığı hislerin içinde kayboluyor. Hızlıca. Ona doğru zorlanırken gözleri konsantrasyon içinde sıkıca kapalı ve ben de ona yardım etmek için çaresizce amına uzanıyorum.

Klitorisini sert bir dokunuşla kaydırıyorum, iç duvarları titreşmeye başladığında beni boğuyor. Haykırıyor, vücudu benimkinin üzerinde titriyor, amcığı sikimi sağıyor. Göğsüm sıkışıyor, hava ciğerlerimi terk ediyor, artık nefes alamayacakmışım gibi hissediyorum ve ancak o kemiksiz bir yığın halinde üstüme yığıldığında orgazmım üzerime yıkılıyor, vücudumu tamamen sarsıyor.

Orada yatıyoruz, vücutlarımız hala hafifçe titriyor, birbirine dolanmış, saçları yüzümde, ağzımda. Sikim hala yarı sert ve onun vücudunun içinde. Ter içindeyim. O da öyle.

Sikeyim.

Sonunda başını kaldırıyor, yüzünde memnun bir gülümseme beliriyor. Ona doğru uzanıyorum, alnındaki saçları fırçalıyorum, onu bu şekilde gördüğümde içimi dolduran ani şefkat duygularıyla kafam karışıyor. Yemyeşil vücudu benimkinin üzerine yayılmış, beni izlerken nefesleri benimkilerle eşleşiyor.

"Mutlu yıllar," diye fısıldıyor ve eğilip beni öpüyor.

OTUZ ÜÇ

YAZ

SANIRIM KAFASI KARIŞTI.

Kesinlikle şaşkın görünüyor. Ve ikimiz de az önce yaşadığımız orgazma rağmen hâlâ tahrik olmuştu. Tanrım, dizginleri ele almak ve onunla yoluma devam etmek çok iyi hissettirmişti. Buna izin vermesi bile bizim için büyük bir andı. Bu şekilde birlikteyken kontrolün zerresini bile bana bırakma konusunda rahat görünmüyor. Kontrol onda.

Her zaman.

Sarılmak da bir hile değildi. Gerçekten de onunla birlikte uzanıp birkaç dakika sarılmak istemiştim. Aptalca, biliyorum, ama ben kiminle sarılabiliyorum ki? Kimseyle. Uzun zamandır kimse bana Whit'in sarıldığı gibi sarılmamıştı. İyi hissettirdi. Whit'in kollarında olmak, ona sımsıkı sarılmak.

Aitmişim gibi.

Ona aitmişim

gibi.

Şu anda kaşlarını çatıyor, eminim aklı başından gitmiştir ve onu tekrar öpüyorum, nefeslerini içime çekerken dudaklarım ona yapışıyor, onu içime çekiyorum. Sanki onu sonsuza kadar tutmak istiyormuşum gibi.

"Kafamı karıştırıyorsun," diye mırıldanıyor ağzıma karşı, elleri dolaşıyor, az önce aramızda olanlara rağmen beni aydınlatıyor.

"Sen de benim kafamı karıştırıyorsun," diyorum onu öperek, dilinin girmesi için dudaklarımı aralayarak.

Eli başımın arkasını kavrıyor, parmakları o tanıdık yöntemiyle saçlarımı sıkıyor. O geri döndü. Komutada. Yetki onda. Öpüşü vahşi, ağzı talepkâr, dili tıpkı sikinin içimde yaptığı gibi itiyor.

Bedenimi ele geçiriyor, sırtüstü yatana kadar beni çeviriyor, bedeni benimkinin üzerine bastırıyor. "Hoşuna gitti mi?" Ona nefes nefese soruyorum.

"Aklımı başımdan alıyorsun." Bana doğru itiyor, ağzı boynuma saldırıyor. Göğsüme. Göğüslerime. Meme ucumu ağzına alıyor, elleri yanlarımda geziniyor ve dokunuşuyla, nemli dudakları ve ıslak diliyle içimi bir coşku dalgası dolduruyor. Başını kaldırıyor, yoğun bakışları benimkilerle buluşuyor. "Beni böyle becermeni izlemek..."

Gülümsüyorum. Bu doğru. *Onu ben* siktim ve beni siken hep o oldu. Güç değişimi kasıtlıydı. "Hoşuna gitti."

"Bayıldım amına koyayım." Ellerimi tutup başımın üzerine çekti ve gözlerimin içine bakarken beni esir aldı. "Yarın gitmeni istemiyorum."

Kaşlarımı çatıyorum, sikini bana doğru ittiğinde gözlerim dalgalanarak kapanıyor. Yine çok sertleşmişti. Kalçalarımızın bir hareketiyle içimde olacaktı. "Yapmam gerektiğini söylemiştin."

"Sözümü geri alıyorum." Beni öpüyor, "Kalmanı istiyorum" derken ağzı ağzımda.

Gözlerimi açmamla aynı anda içime giriyor. Derin ve yavaş vuruşlar yaptığında bir inilti beni terk ediyor, tekrar içeri kaymadan önce neredeyse tüm yolu çekiyor. Hızını tembel tutuyor, ona yaptığım şeyi bana yapıyor ve aman Tanrım, çok iyi hissettiriyor.

Whit bir eliyle kollarımı başımın üzerinde sabit tutuyor, diğer eliyle yan tarafımı kavrarken kalçalarını çalıştırıyor. Bacaklarımı beline dolayarak kendimi ona sabitliyorum ve onu daha derine gönderiyorum. Pozisyon değiştiriyor, vücudunun açısını değiştiriyor, böylece yıldızları görmeme neden olan belirli bir noktaya vurabiliyor ve durgun vuruşları unutuluyor. Hızlı ve derin darbelerle beni yatağa çarparak sikiyor. Bazalı yay ritmik bir şekilde gıcırdıyor, tenimizin sesi

Tamamen hareketsiz kalmadan ve derin, ürpertici bir iniltiyle içime dökülmeden hemen önce birbirine çarparak odayı dolduruyor.

Ben gelmedim. Yakın bile değildim ama önemli değil. Tek düşünebildiğim bana söyledikleri.

Yarın gitmeni istemiyorum.

Kalmanı istiyorum.

Ve bu sözler bana kendimi ne kadar iyi hissettirdi.

"UYAN UYKUCU!"

Yumuşak bir şey başıma çarparak beni uyandırıyor ve otomatik olarak yorganı yukarı çekerek üzerimi örttüğümden emin oluyorum. Yatağımın yanında bir figür duruyordu ve göz kırparak onu netleştirdim.

Sylvie. Parlak gözlü ve beni incelerken dudaklarında muzip bir kıvrım var.

Sağıma bakıyorum, beni kardeşiyle yatakta çıplak bulacağı düşüncesiyle içimde panik alevleniyor ama o yok. Elimi uzatıp soğuk çarşaflara bastırıyorum.

Bir süredir yok.

"Gizli sevgiline mi uzanıyorsun?" diye soruyor, ses tonu bilerek.

Sorusunu duymazdan gelip yastıkların üzerine uzanıyorum ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum. "Saat kaç?"

"Neredeyse on. Bu kadar uzun süre uyuduğuna göre çok yorulmuş olmalısın. Özellikle de bu kadar erken yattığına göre."

Onun tuzak ifadelerine kanmıyorum. "Sanırım öyle."

"Dün gece *benimle* yattığını sanıyordum." Sahte bir surat ifadesi takınıyor.

"Öyleydim. Ama sen horladığın için

ayrıldım." Ağzı açık kaldı. "Ben horlamam."

Gülüyorum. "Evet, öyle."

"Oh." Kaşlarını çattı. "Ne kadar da hanımefendiyim."

Ona kendi ilacının tadına baktırmaya karar verdim. "Spence bunu sana daha önce söylemedi mi?"

Sylvie burnunu havaya dikerek kokluyor. "Spence ile uyku alışkanlıklarım hakkında fikir sahibi olmasını sağlayacak kadar zaman geçirmedim."

"Onunla henüz yatmadığını söylemenin ne kadar iddialı bir yolu," diye takılıyorum. Hâlâ elinde tuttuğunu fark etmediğim yastıkla omzuma vuruyor. "Hadi, itiraf et. Sen ve Spencer tam olarak ne yaptınız?"

"Hiçbir şey. Sorun da bu zaten. Ben bir şeyler yapmak istiyorum ama o hep direniyor," diyor gülerek. "Sanırım ağabeyimin onun için gelmesinden korkuyor."

Whit kesinlikle korkutucu. Gerçi dün gece yatağımda değildi. Neredeyse...

Güzelmiş.

"Hayallere daldığını görüyorum. Onu düşünmeyi bırak." Bir yastık darbesi daha, bu sefer başımın üstüne. "Aile kahvaltısını kaçırdın."

Midem sanki bir işaretmiş gibi gurulduyor. "Açlıktan ölüyorum."

"Alışverişe çıkmadan önce bir şeyler atıştırabiliriz." Bir an tereddüt etti. "Biz yemek yerken annem Whit'e Leticia'yı Şükran Günü yemeğine davet etmesini önerdi."

İştahım beni terk etti. "Whit ne dedi?"

"Hayır dedi. Onu burada istemiyor." Sylvie yatağımın kenarına oturarak zıplamasını sağladı. "Sonra annem seni eve göndermemi önerdi. Onu, tırnak içinde söylüyorum, 'rahatsız ettiğini' iddia ediyor."

Midem ağrılı bir düğüme dönüşüyor. Tanrım, bu kadın korkunç. Yine de eski kocasının metresinin kızını eğlence dolu bir aile tatili için evinde istemediği için onu suçlamamalıyım sanırım.

Karmaşıklıktan bahsediyoruz.

"Whit ona hayır dedi. Sen kalıyorsun. Bir tartışmaya girdiler." Yüzünde küçük bir gülümseme dans ediyor. "Senin yüzünden."

Sessiz kalıp sözlerini dinliyorum. Eminim dün benim gitmem ve Leticia'nın kalması için mücadele ederdi. Ne değişti? Bir gecelik sarılma mı? Hepsi bu kadar mı?

Buna inanmakta

zorlanıyorum. "Whit ve

ben-"

"Birlikteler," diye bitiriyor Sylvie benim yerime. "Anneme de bundan

bahsetti." "*Ne?*" Nefesim kesildi, gözlerim kocaman oldu. "Bahsetmedi."

"Öyle sayılır." Sylvie omuz silkiyor. "Senin de onun misafiri olduğunu söyledi ve tatili yalnız geçirebilmen için seni okula geri göndermeyi reddediyor. Sen kalıyorsun. Ne zaman fikrini savunmaya çalışsa onu susturdu. Oldukça eğlenceliydi."

"Bu anın tadını çıkarmanıza sevindim," diyorum, düşüncelerim isyan ediyor. "O şimdi nerede?"

"Babamızla birlikte. Whit az önce ofisine gitti. Konuşmaları gereken bazı işler olduğunu söyledi." Sylvie'nin bakışları kurnaz. "Seninle ilgili olduğunu düşünüyorum."

"Şüpheli." Gözlerimi deviriyorum, bu konuda heyecanlanmayı reddediyorum. Sylvie abartıyor olabilir. Bir sonraki görüşmemizde Whit bana çok kötü davranabilir. Bu onun normal yöntemi. Bir an tutkulu, bir an korkunç.

Neden değişsin ki?

"Benimle alışverişe gelmek ister misin?" Sylvie soruyor. "Yoksa babanın çalışma odasının dışında takılıp Whit'in yakında çıkmasını mı umacaksın?"

Sesi belli belirsiz kıskanç geliyor, ki bu Sylvie'nin daha önce hiç görmediğim bir yönü. "Misafirinizim," diye vurguluyorum. "Ve alışverişe gitmeyi çok isterim."

Gülümsemesi gerçek. "Yaşasın. Hazırlan bakalım uykucu."

Onun tamamen giyinik olduğunu, benim ise kesinlikle giyinik

olmadığımı fark ediyorum. "Um..." "Ne?"

"Birkaç dakikaya ihtiyacım var. Ben uh." Kendime bir el sallıyorum.

"İyi değilim." Sylvie gülüyor. "Neden, o yorganın altında çıplak mısın,

Summer?" Yanaklarım ısınıyor. "Belki."

"Demek dün gece odana gizlice girmiş." Sylvie ayağa kalkıp kapıya doğru ilerliyor. "Yapıp yapmadığını sordum ama inkâr etti."

"Öyle mi yaptı?" Sesim kısık bir şekilde soruyorum.

"Evet, ama senin şu anda olduğun gibi kıpkırmızı oldu, bu yüzden saçmaladığını biliyordum." Omzunun üzerinden bakıyor. "İkinize de söylemeyeceğim. Sırrınız benimle güvende."

Sylvie gittikten sonra kesinlikle öyle umuyorum.

Bu kadar çok şey biliyor olması beni korkutuyor. Ailesine söyleyebilir. Okuldaki herkese. Whit ve benim neyin peşinde olduğumuzu biliyor.

Bir parmak şıklatmasıyla hayatımı mahvedebilir. Elbette Whit de geri vermeyi reddettiği aptal günlüğümü okuduktan sonra benim hayatımı mahvedebilir.

Hayatımda aldığım en hızlı duşu alıyorum ve üzerime bir şeyler giyiyorum, saçlarımı açık ve doğal halinde bırakıyorum ki bu da pek sevmediğim gelişigüzel dalgalar ama nedense bugün iyi görünüyorlar. Kirpiklerime bir kat rimel sürerken annemin saçlarımın bu halinden hiç hoşlanmadığını biliyorum. Saçlarımın her zaman mükemmel bir şekilde düz ya da mükemmel bir şekilde kıvrılmış olmasını isterdi.

Ama ben mükemmel değilim. Gurur duymadığım şeyler yaptım, söyledim ve bu sorun değil. Hata yapabiliriz ve buna hakkımız var, çünkü biz de insanız, değil mi?

Aynada kendime göz kırpıyorum ve özellikle yaptığım bir hatayı düşünüyorum. O geceki yangın.

Hepsi benim hatamdı. Yates ve Jonas'ın ölmesinin sebebi benim. Üvey kardeşimin yasını tutmak zorunda olmasam da -ki bu beni daha da kötü hissettiriyor- Jonas'ı özlüyorum. O iyi bir adamdı.

Bana karşı iyiydi. Ve annem, ona yaptığı her şeye rağmen.

Dik durarak rimelimi kozmetik çantama atıp fermuarını kapatıyorum ve kendime her şeyi düşünmeyi bırakmam gerektiğini söylüyorum. Geçmişte olanları değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Bununla yaşamak zorundayım.

Ne kadar zor olursa olsun.

Paltomu kaptığım gibi odamdan çıkıyorum ve kapıyı çekip kapatıyorum, Sylvia Lancaster'ın sanki beni bekliyormuş gibi koridorda durduğunu görünce kısa bir süre duruyorum. Bakışlarımız buluşuyor, ben ona yaklaştıkça koyu mavi gözleri kısılıyor.

"Günaydın," diyorum selamlarken, kendimi dostça davranmaya

zorlayarak. "Gördüğüm kadarıyla geç yatmışsın," diyor

soğukkanlılıkla.

Tam önünde durup onu içime çekiyorum. Soluk pembe bir ipekle örtülü ve bir yere mi gidiyor diye merak ediyorum. Biraz daha dik duruyorum. Beni korkutmasına asla izin veremem. "Yorgundum."

"Eminim. Gece boyunca oğlumla birlikte olduğunu düşünürsek." İnkâr etmek için ağzımı açıyorum ama başını kısa bir süre sallayarak sözümü kesiyor. "Oğlum ne isterse onu yapar, *kimi* isterse onu da yapar. İkinizin bu işe karışmış olmanız benim için sürpriz değil."

Sesinden iğrenme akıyor.

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Beni tamamen susturdu ve sonsuza dek sıkışmış yüzündeki memnun ifadeden, onun da bundan son derece mutlu olduğunu söyleyebilirim.

"Sen ilk değilsin ve son da olmayacaksın, biliyorsun. Gerçeği bildiğimiz halde her nasılsa iki çocuğumu da seninle vakit geçirmeleri gerektiğine ikna ettin" diyor.

Benden belli belirsiz kötü biri olarak bahsetmesi beni şaşırttı. "Neymiş o?"

"Tıpkı annen gibi bir fahişe olduğunu." İnce bir kaşını kaldırıyor, inkar etmemi bekliyor.

Ama ben istemiyorum. Ne anlamı var ki? Ne isterse onu düşünecek.

"Normalde bu tür şeyler beni rahatsız etmezdi. Kızım eve son evcil hayvanını getiriyor, o da oğlumu beceriyor. Herkes birbirinin hayatına burnunu sokuyor ama sanırım bu son derece normal. Hepiniz aynı okuldasınız. Sen çekici bir kızsın. Oğlum neden ilgilenmesin ki? Sylvie de ilgiye aç. Diğer herkes onun küçük akıl oyunlarından bıktı ve sen taze ve yenisin. Kolayca manipüle edilebilirsin. Her yerinde bu yazıyor, biliyorsun. Bunu görebiliyorlar." Sylvia'nın bakışları üzerimde geziniyor ve sanki içimdeki her şey büzüşüyor.

"Öyle değil," diyorum sessizce, boğazımdaki ani yumruyu yutarak. "Anlamıyorsun."

"Çok iyi anlıyorum," diyor Sylvia, sesi gergin. "Annen de saf bir inekti. Kocamın görünüşü, cazibesi ve zenginliği karşısında gözleri kamaşmıştı. Çocuklarım da aynı şekilde. Büyüleyici. Güzeller. Kocam onu nasıl baştan çıkardıysa, Whit -ve hatta Sylvie- seni de öyle baştan çıkardı. Sadece bunu göremeyecek kadar körsün."

"Neyi gördün?"

"Lancaster ailesi insanları kişisel çıkarları için kullanıyor. Kişisel zevkleri için. Eğlence için. Siz sadece yakında sıkılacakları küçük bir oyuncaksınız. Seninle işleri bittiğinde seni çiğneyip tükürecekler ve buna çok yaklaştılar. Whit sonunda kendine çeki düzen vermek ve Leticia'ya karşı görevini yapmak zorunda kalacak. Bir gün onunla evlenecek, bunun farkındasın, değil mi?"

Çenemi kaldırıyorum. "Evet. Whit zaten söyledi."

Gözleri şaşkınlıkla titriyor ama başka bir tepki vermiyor. "O zaman onun yanındaki yerini anlıyorsun."

"Benim evim mi?"

"Evet. Sen *geçicisin*, sevgilim. Kendini şımartmak için eğlenceli küçük bir ilişki. Ona istediği her şeyi istediği zaman yapmasına izin veren pis küçük kız, çünkü Tanrı korusun, çocuklarının gelecekteki annesinden... kapalı kapılar ardında yaptığınız her şeyi yapmasını isteyebilir." Sesi alaycı. Biliyorum.

Yüzümdeki kan çekiliyor, dizlerim güçsüzleşiyor. Başım dönüyor ve bayılmamak için dua ederek kendimi destekliyorum. Whit'le ne yaptığımızı nereden biliyor? Aramızdaki ilişkinin ne kadar ahlaksızca olduğunu ona söylemesine imkân yok. Ama o onun annesi.

Belki de sadece biliyordur.

"Onun pis metresi olarak iyi eğlenceler. Seni bir kenara attığında Sylvie de aynısını yapacaktır. Kardeşine sonuna kadar sadıktır." Yürümeye başlarken gülümsemesi acımasız, yanımdan geçerken omzumu kontrol ediyor. "Kızımla alışverişte iyi günler dilerim."

Dönüp gidişini izliyorum; ciğerlerim hava ile tıkanıyor. Nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

Pantolonumun arka cebindeki telefonum çalıyor ve Whit olduğunu umarak elimi cebime atıyorum.

Ama bu Sylvie.

Neredesin sen? Aşağıda buluşalım, araba bekliyor!

Titreyen parmaklarımla bir cevap yazıyorum.

Bir dakikaya inerim.

O bekleyebilir. Önce biraz araştırma yapmalıyım.

OTUZ DÖRT

BEYAZ

"Beni Leticia ile olan bu anlaşmadan çıkar."

Çalışma odasına girerken babamı böyle selamlıyorum. Hayır *baba, bana bir iyilik yapar mısın?* Öyle sıradan bir şey değil, bana yardım et.

Ben de onun gibi talepkarım.

Augustus Lancaster kudretli masasının arkasında, kudretli manzaralı ofisinde oturuyor. Yakın zamanda takılan tavandan tabana pencereler açık, dışarıdaki açık gökyüzü sayesinde bol miktarda ışık alıyor. Arkasında kış tehdidi olan berrak bir sonbahar günü. Geçen haftaki karların hepsi erimiş, sanki hiç yağmamış gibi, ama geliyor.

"Bu konuyu annenle konuşman gerekmiyor mu?" diyor rahatça, sandalyesinde arkasına yaslanarak.

Geniş kiraz ağacından masanın önünde durup ellerimi masanın kenarına dayıyorum. "Bana hayır diyecek."

"Peki ya sana hayır dersem?"

"Kendimi içinde bulmak üzere olduğum aynı lanet anlaşmanın içine çekildiğin için bana yardım etmeye daha meyilli olurdun," diye hatırlatıyorum ona.

Büyükannem, babam sekiz yaşındayken onun özel okulundaki diğer tüm kızlar arasından Sylvia Whittaker'ı seçmiş. *Sekiz.* Annem yedi yaşındaydı, ondan bir alt sınıftaydı ve güya annesinin sayesinde bir resim kadar güzeldi.

iyi genler. Ailenin baba tarafı sayesinde çok zengindi. O zaman bile kurnaz bir zekası ve engerek yılanı gibi bir dili vardı. Yine de tüm uygunsuz özelliklerini sakladı ve sonunda, zaman geçtikçe babam kiminle uğraştığını anladı.

Ve yine de bunu yaptı. Bu malikanede, muhteşem bir yaz gününde evlendiler. Babam tüm fotoğraflarda zil zurna sarhoş görünüyordu - adam bunu yapabilmek için körkütük sarhoş olmalıydı. Annem ışıl ışıldı, gülümsemesi kulaktan kulağa yayılıyordu. Sonunda bir Lancaster olmuştu. Nihai hedefine yirmi yaşında ulaşmıştı.

Evlilikleri en başından beri berbattı. Sözde kadın soğuk bir balıktı. Evliliklerinin ilk beş yılında çok nadiren birlikte görülmüşler, bu da onu dehşete düşürmüş. Babası onu paylaştıkları eve dönmeye zorlamış, mutlu bir aileymiş gibi davranmasını istemiş, aksi takdirde mirasını keseceğini söylemiş.

Birkaç yıl sürmüş ama sonunda babam otuz yaşındayken ben doğmuşum. Onu sadece mecbur olduğu için becermiş. Mirasçılara ihtiyacı vardı ve o da bunları ona verebilirdi.

Annesi de tıpkı Leticia'nınki gibi jinekolojik raporu teslim etti.

Birbirimize uyuyoruz ama sadece kağıt üzerinde. Sanki birlikte yetiştirilecek hayvanlarmışız gibi.

Gerçekten istemediğim biriyle evlenme ve hayatımın geri kalanını o kişiyle geçirme düşüncesi bile beni büyük bir kaygıyla dolduruyor.

Ve öfke. Bolca öfke.

"Lancaster'ların varis üretme görevi vardır." Babam bunu sanki yıllardır söylemek zorunda kaldığı, prova edilmiş bir cümleymiş gibi söylüyor.

"Biz lanet olası İngiliz kraliyet ailesi değiliz," diye tükürdüm. "Gerçekten sevdiğim ve birlikte olmak istediğim biriyle evlenirsem sözde Lancaster monarşisi yok olmayacak."

"Aşk mı?" Alay ediyor. "Daha on sekiz yaşındasın. Aşk hakkında ne biliyorsun ki?"

Hiç de haksız değil. Boktan ailem ve boktan ahlakım sağ olsun, aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Dün gece Summer'la birlikte olmak beni çok şaşırttı. İlk defa ona karşı olan hislerimi kabul ettim. Yüksek sesle ya da yüzüne karşı değil, kendi içimde. Direnmeme rağmen duygularım giderek büyüyordu. Birlikte bu kadar çok zaman geçirdiğimize göre bunun olması kaçınılmazdı. İstediğim kadar zalim ve korkunç olabiliyordum ve o da bunu kabul ediyordu. Bundan hoşlanıyor gibiydi. Benimle olmaktan hoşlanıyor. Onlarla böyle konuşsaydım diğer kızlar bana siktir olup gitmemi söylerdi. Onlara böyle davranırdım.

Ve bu Summer'ın kolay lokma olmasından da kaynaklanmıyor. Hiç de öyle değil.

Dün gece bir şeyin farkına varmıştım. Bu kız derimin altında. Birbirimize bağlıyız. Tanrı aşkına, aynı doğum gününü paylaşıyoruz. Zorlandığım bir tür zorunluluk yüzünden onu kendimden uzaklaştırmak istemiyorum.

Görevi siktir et. Kendi hayatımı yaşamak istiyorum.

"Önemsemediğim biriyle evlenmek istemediğimi yeterince biliyorum," diyorum sonunda.

"Aklınızda özellikle biri var mı?" Kaşlarını kaldırdı. Kimi kastettiğini çok iyi biliyorum, hıyar herif.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, onun adını söylemeyi reddediyorum. Bunu Summer yüzünden yapmıyorum.

Bunu kendim için yapıyorum.

"Eminim çok hoş bir kızdır, ne istersen yapmaya hazırdır." Bana doğru gönderdiği sivri bakış beni çok sinirlendiriyor. Tabii ki Summer'dan bahsediyor. "Ama o kız için tüm geleceğini çöpe atmaya değmez."

"Geleceğimi çöpe atmıyorum. Hayatımın geri kalanında beni perişan edecek görücü usulü bir evliliğin içine düşmeyeceğimden emin oluyorum," diyorum ona dürüstçe.

Summer'ın dün akşam yemeğinde ailemle etkileşimine tanık olmak da göz açıcı oldu. Kız kardeşime gerçekten çok yakın. Babamın saçma sapan flörtlerine ve annemin buz gibi soğukluğuna katlandı. Tüm bunları yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle karşıladı ve beni etkiledi.

Leticia benim ailemle de uğraşıyor ama annem ona iltifatlar yağdırıyor çünkü o kendi seçimi. Babam o yokmuş gibi davranıyor. Sylvie her ne pahasına olursa olsun ondan kaçınıyor.

Hayatımın, benim için seçilen geleceğimin hiçbir anlamı yok. Leticia'yla evlenip aile soyunun devamını sağlamak zorunda değilim. Ne saçmalık ama. Annem soyumuza ortaçağdaymışız gibi davranıyor ve bu neden gerekli ki?

Aslında bu delilik.

"Otur," diyor babam aniden. Ona

kaşlarımı çatıyorum. "Ayakta

durabilirim."

"Hayır." Sesi soğuk. Tıpkı gözleri gibi. "Otur dedim."

İstediğini yapıyorum, öfke damarlarımda özgürce akıyor. Bana ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmıyorum ve babam da bunu biliyor.

"Son zamanlarda fazladan iyi bir am buldun diye dikkatlice yapılmış bir planı çöpe atmayacaksın. Buna izin vermeyeceğim." Sesi sertti. Boyun eğmez. "Güven bana. Nihayetinde, annesi peşinden koşmaya değmezdi. Janine yüzünden tüm evliliğimi kaybettim. Aklını kaçırma ve bu kızın istediğin şey olduğunu düşünme. Öyle biri değil."

"Mesele kız değil," diyorum. "Daha çok kızın gözlerimi açması ve benden önce gelen tüm Lancaster'larla aynı yolu izlemem gerekmediğini anlamamı sağlamasıyla ilgili. Eminim Birinci Augustus çocukken annesinin onun için müstakbel eşini seçmesine izin vermemiştir. Eminim hayatını yaşamış ve canı ne isterse onu yapmıştır. Sonunda aşık olmuş ve normal insanlar gibi evlenmiştir."

"Biz artık normal insanlar değiliz," diyor dalgın dalgın.

"Doğru. Bizler bir ton parası ve bununla birlikte gelen bir ton draması olan insanlarız. Bizi normal insanlar olmaktan çıkaran aklıma gelen tek şey bunlar." Sinirli bir sesle sandalyeme geri çöküyorum. "Leticia'yla evlenmek istemiyorum."

"Senden onunla *evlenmeni* istemiyoruz evlat."

"Onunla şimdi ya da beş yıl sonra, hatta yirmi yıl sonra bile evlenmek istemiyorum. Onu sevmiyorum," diye vurguluyorum.

"Onu çok az tanıyorsun."

"Onunla birlikte olmak istemediğimi yeterince biliyorum. Eminim o da benimle olmak istemiyordur. Ve eğer istiyorsa, bunun tek nedeni kafasına bunun doğru şey olduğu kazınmış olmasıdır. Beni tanımıyor. Muhtemelen beni çekici bile bulmuyor."

"Sen bir Lancaster'sın. İnan bana, onun için çekicisin," diyor kıkırdayarak.

"Sadece paramız yüzünden." Ayağa fırlıyorum, kızgınlığımın uçmasına izin veriyorum. "Burada söz konusu olan benim *hayatımken*, buna büyük bir şaka muamelesi yapıyorsun."

"Ne kadar kötü bir hayatın var, değil mi? Bekle, isteyebileceğin her şeye sahipsin. Dünyadaki tüm paraya. Lanet olası hayatının geri kalanında parmağını bile kıpırdatmana gerek yok ve sen müstakbel eşin için mi endişeleniyorsun? Eklemeliyim ki, tüm saçmalıklarınızı yüzünde bir gülümsemeyle tolere edecek çok çekici genç bir kadın. Tek şartın onu becermen ve güzel Lancaster bebekleri yapman. Hepsi bu." Bana kaşlarını çattı. "Büyük anlaşma, evlat. Büyük. Lanet olası. Anlaştık."

"Daha dün gece bana beklememi ve aşk için evlenmemi söyledin," diyorum, sesim zayıf, geleceğim gözlerimin önünden geçiyor. Sıkıcı. Soğuk. Tıpkı ailem gibi.

Ne dediğini hatırlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "Bunu söylediğimi hatırlamıyorum, söylemiş olsam bile ciddi değildim. Sarhoştum."

"Bu en dürüst olduğumuz zaman değil mi?" Bir şeylere tutunmaya çalışarak soruyorum. Kesin gerçekliğim dışında herhangi bir şeye.

İç çekiyor. "Beni savunmasız bir anımda yakaladın. Aşk aptallar içindir. Evliliğinize bir iş anlaşması gibi davranırsanız çok daha kolay olur."

Başım dönüyor. Hayatta olmaz. Bunu yapmayacağım.

"Ben. Evlenmiyorum. Evlenmiyorum. Onunla," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

Babamın gözleri beni izlerken kısılıyor. "Dün on sekiz yaşına girmiş olman, her hareketini birdenbire kontrol edebileceğin anlamına gelmiyor. Hâlâ yükümlülüklerin var."

"Ne gibi? Üniversiteden mezun olduğumda tamamen yabancı biriyle evlenmek gibi mi? Bana tam bir saçmalık gibi geliyor." İşaret parmağımla göğsüme vuruyorum. "Benim param var. Kontrol edemediğin ve dokunamadığın bir para. Ve bu seni çileden çıkarıyor, değil mi? On sekiz yaşına geldiğinde, tüm para hâlâ babanın kontrolündeydi. Şanslıyım ki annem de varlıklı bir aileden geliyor."

"Bir Lancaster kadar zengin değil."

"Her ne haltsa. Bu şarkı çok fazla çalınıyor. Ben bunu yapmayacağım." Dönüp kapıya yöneliyorum, babamın sözleri beni durduruyor.

"Eninde sonunda Leticia ile evleneceksin," diyor. "Hoşuna gitse de gitmese de. Seçme şansın yok."

Omzumun üzerinden bakıyorum. "Seninle benim aramdaki fark bu baba. Çünkü bizim her zaman bir seçeneğimiz vardır. Sen sadece kendininkini görmedin."

OTUZ BEŞ

YAZ

"Sence de çok fazla değil mi?" Aynadaki yansımama bakıyorum, bir o yana bir bu yana dönüyorum. Sylvie'nin odasındayız, komşulardan birinin bu akşam vereceği parti için hazırlanıyoruz.

Komşular derken, bunun gibi devasa bir malikaneden bahsediyorum ve orada çoğu bizim yaşlarımıza yakın yüzlerce insan olacak. İçki ve uyuşturucu olacak ve şüphesiz işler kontrolden çıkacak. Sylvie bu geceki partinin potansiyelinden dolayı sevinçten havalara uçuyor.

Potansiyel drama, eminim.

Ve bu elbisenin getireceği tek şey büyük bir dram.

Sylvie güven verici bir şekilde, "Korunuyorsun," diyor ve ikimiz de aynaya bakabilelim diye yanımda durmaya başlıyor.

"Çok kısa."

"Uzun bacakların var. Bu elbisenin içinde daha da uzun görünüyorlar." Sırıtıyor. "En azından göğüslerin dışarı sarkmıyor."

"Doğru, çünkü onun yerine tüm sırt açık. Önemli değil." Kendimi bu elbisenin içinde düşünürken dişlerimi alt dudağıma gömüp yana dönüyorum. Yanlış bir hareket yaparsam yan göğsüm ortaya çıkacak. Bakışlarım aynada Sylvie'ninkilerle buluşuyor. "Sence de çok fazla değil mi? İyi bir izlenim bırakmak istiyorum."

Sylvie gözlerini devirerek, "Bütün kızlar çok kısa elbiseler giyecek ya da göğüsleri üstlerinden düşecek," diyor. "Bunun için endişelenme. Ayrıca, kimi etkilemek için oradasın?"

Onun için söylemesi kolay. Bu atmosferde, bu insanlarla birlikte büyümüş. Toplum ve arkadaşları arasındaki konumu sağlam. Ben mi? Ben kimsenin tanımadığı bir kızım. Tam olarak kim olduğumu anladıklarında, Lancaster'larla takıldığımı görünce şok olacaklar.

Ama bu yanık siyah kadife desenli elbiseyi de sağlam bir seçim olduğunu düşünerek alan bendim. Mağazadayken doğru bir alışveriş gibi gelse de şimdi endişeliyim.

Bunun için çok geç sanırım.

Hazırlanmayı bitiriyoruz. Sylvie'nin elbisesi koyu bordo kadife, benimki gibi vücuda oturuyor ama spagetti askılı ve düşük yakalı. Göğüslerim o elbiseden düşebilirdi ama Sylvie benden daha küçük ve elbiseyi mükemmel bir şekilde taşıyor. Ben onun saçlarını kıvırıyorum, o da benimkileri düzeltiyor ve ikimiz de bolca koyu renk göz kalemi ve farla ağır bir göz makyajı yapıyoruz.

"Seksi, dumanlı bir görünüm için gidiyorum," diyor Sylvie, Chanel göz dörtlüsünü kapatırken ve nude dudak kalemine uzanırken. "Dudaklar soluk olsun, yoksa çok fazla olur."

Onu takip ediyorum, bitmiş ürüne bakmadan önce büzülmüş dudaklarıma açık pembe bir dudak parlatıcısı sürüyorum.

Fena değil, kendimi içeri alırken düşünüyorum.

Sylvie bana "Harika görünüyorsun," diyor, sesi içten.

"Sen de öyle," diyorum.

"Partideki tüm erkekler seni gördüklerinde akıllarını kaybedecekler. Taze ete bayılırlar," diye devam ediyor ve beni gergin bir şekilde güldürüyor.

"Bundan emin değilim." Elbisemin etekleriyle oynuyorum, taze et olarak adlandırılmaktan rahatsız oluyorum. Ve ilgilendiğim tek bir çocuk var. "Whit bu gece bizimle geliyor mu?"

Sylvie sıkılmış bir sesle, "Öyle olduğunu söyledi," diye cevap veriyor. Bana bakmıyor bile. "Ona daha önce mesaj attım."

Bütün gün Whit'i görmedim. Bir an bile. Dün gece olanlardan sonra, aramızda büyük bir değişim olmuş gibi hissediyorum. Sanki aramızda bir şeyler olduğunu kabul edebilirmişiz gibi.

Birlikte.

Sonra tekrar, onu bütün gün görmedikten sonra, şimdi tamamen emin değilim ve güvensizliklerimden rahatsızım. Ya da en başta sözde ilişkimize çok fazla anlam yüklüyorum. Aslında bir ilişkimiz yok. Her ne sebeple olursa olsun beni kullanıyor. Gerçi bunun günlüğümle ya da annemin babasıyla olan ilişkisi nedeniyle ailemden intikam almakla bir ilgisi olmadığını kesinlikle biliyorum.

Bu bizimle ilgili. Ve her şeye rağmen birbirimize nasıl çekildiğimiz.

"Gitmeliyiz," diyor Sylvie, düşüncelerimi bölerek. "Saat neredeyse dokuz oldu."

"Parti ne zaman başladı?" Öğle yemeğini geç yedik ve aç olmalıydım ama sinirlerim bu havayı öldürdü.

"Sekiz, ama kimse zamanında gelmiyor." Sylvie telefonunu eline alıp birine mesaj atar ve hemen cevap alır. "Whit de hazır olduğunu söylüyor. Onunla aşağıda buluşacağız."

Sinirlerim beni yutmakla tehdit ediyor.

"Eşyalarımı buraya bırakabilir miyim?" Kozmetik çantama ve yanında duran telefonuma el sallıyorum.

Sylvie kaşlarını çatıyor. "Telefonunu almıyor musun?"

"Nerede saklayabilirim ki?" Kendimi gösteriyorum. Bu bana, benim için iyi bir gece olmayan Cadılar Bayramı'ndaki konuşmamızı hatırlattı.

Tüm o tatsız anıları beynimin uzak köşelerine itiyorum. "Doğru. Telefonumu

da bırakıyorum."

Odasından çıkıyoruz ve Sylvie koridorda ilerlemeye başlamadan önce elimi tutup beni durduruyor. "Spence bu gece gelebilir."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Senin Spence'in mi?"

Sylvie kaşlarını çatıyor. "O benim değil. O bana ait değil."

"Doğru, o sadece senin için yanıp tutuşuyor ve seninle birlikte olmak için can atıyor," diye takılıyorum. Kaşları çatıldı, yerini sinsi bir gülümseme aldı. "Sence elbiseyi beğenecek mi?" Merdivenlere yaklaşırken kararlı bir şekilde "Bayılacak," diyorum.

Merdivenlerin başında duraklıyoruz ve Whit'in antrede ayakta durduğunu, yakışıklı yüzünde sabırsız bir ifadeyle bizi beklediğini görüyorum.

Onu ilk gördüğümde nefesim boğazımda düğümleniyor. Üzerine tam oturan siyah bir takım elbise giymiş, kravatsız, soluk gri gömleğinin düğmeleri boynundan açık. Telefonuna bir şeyler yazarken kaşlarını çatıyor, topuklarımızın mermer zeminde çıkardığı tıkırtıyı duyunca başını kaldırıyor.

Sylvie beni hafifçe iterek, "Sevgili kardeşim, hazırız," diye anons ediyor, böylece merdivenlerden tek başıma inmekten başka çarem kalmıyor.

Merdivenlerden inerken Whit'in bakışları benden hiç ayrılmıyor. Giydiğim stilettolar yüksek ama bir şekilde dengemi koruyorum ve yüzümde hafif bir gülümsemeyle ona yaklaşıyorum, midemi çalkalayan sinirlerle savaşıyorum.

"Merhaba," diye mırıldandım.

Kaşlarını çatıyor, sesi kısık bir şekilde "Ne giyiyorsun lan sen?" diye soruyor.

Ses tonu beni tamamen hareketsiz bırakıyor ve Sylvie merdivenlerden inerken birbirimize bakıyoruz.

"Beğenmedin mi?" O yaklaşırken fısıldıyorum.

"Bunu daha sonra tartışırız," diye tersliyor ve kız kardeşinin yanına gidip kolunu uzatıyor. "Gidelim Syl."

Beni ele geçirmekle tehdit eden hayal kırıklığı dalgasını görmezden gelmeye çalışarak arkalarından gidiyorum. Neden bana böyle hissettiriyor?

Sanki tüm

onun y a n ı n d a y k e n her şeyi berbat etmek mi? Bu çıldırtıcı. *O* Çıldırtıcı.

Şehir arabasının arkasına tırmanıyoruz, üçümüz yolcu koltuğunda, ben de onların arasında oturuyorum. Whit'in yanında sıkışmış, onun sıcaklığını içime çekiyorum ve keşke ona doğru eğilebilseydim. Elbise seçimimde nerede hata yaptığımı söylemesi için ona yalvarmak.

Seveceğinden emindim.

Yol boyunca kalçasını benimkine bastırıyor, sıcaklığı içime sızıyor ve kanımı ısıtıyor. Sylvie, Whit ve benimkinin sessiz bakışlarından habersiz, durmadan konuşuyor. Aramızdaki gerilim artıyor. Yüksek. Daha yüksek. Zar zor nefes alana kadar.

Birkaç dakika içinde muhteşem malikanenin önüne yanaşıyoruz ve Sylvie arabadan inmek için kapı koluna uzanıyor.

Whit ona, "Bir dakika içinde çıkacağız," diyor ve koltuğa doğru kayarak araçtan çıkmamı engellemek için kolumu tutuyor.

Sylvie dışarı çıkıyor, eğilip arabanın içine bakıyor ve kaşlarını çatarak bizi izliyor. "Sen öyle diyorsan."

Kapıyı kapatıyor, titrek nefeslerim dışında araba sessiz. Gizlilik camı açık olduğu için şoförün ne yaptığımızdan haberi yok ve Whit'e bir göz attığımda, çok yakışıklı yüzünde her zaman var olan kaşlarını çatmış beni izlediğini görüyorum.

"Çok fazla ten gösteriyorsun," diyerek doğrudan konuya giriyor.

Rahatladım. Bana kızgın olduğunu sanmıştım. Ve buna katlanabileceğimi sanmıyorum. Dün gece birlikte yaşadıklarımızdan sonra olmaz.

"Oldukça iyi örtündüm," diye itiraz ediyorum ve beni bir bakışla susturuyor.

"Burada olmaz." Elini arkama götürüyor, avucunu çıplak sırtıma bastırıyor. "Ve kesinlikle burada değil." Kalçama dokunuyor, parmaklarının ucu elbisemin eteğinin altından kayıyor. Elini kalçamın iç kısmına doğru kaydırdığında yumuşak bir nefes alıyorum. "Sen de külot giymemişsin."

"Yapamadım. Külot çizgilerinin görünmesini istemedim." Parmakları bacaklarımın arasındaki noktaya hafifçe dokunduğunda gözlerimi kapatıyorum. "Kimse bilmeyecek."

"Anlayacağım." Beni okşuyor, parmakları alt dudaklarımın arasına dalıyor ve sıvı ısıdan başka bir şey bulamıyor. "Siktir, Savage. Sırılsıklam olmuşsun."

Elbisenin esnek malzemesi için şükrederek bacaklarımı açıyorum. "Durma," diye mırıldanıyorum, o beni okşamaya devam ederken başımı arkaya atıyorum. Islak sesler kulaklarıma ulaşıyor ve ben utanmıyorum. Hem de hiç.

Tahrik oldum. Acı verici bir şekilde. Onu özledim. Bana bakması bile tenimi ateşliyor. Merdivenlerden inerken beni izlemesi neredeyse felaketim olacaktı.

Ve şimdi burada, sanki bana sahipmiş gibi beni okşuyor. Bana

emrediyor. Ki öyle yapıyor.

"Bu elbiseyi benim için mi giyiyorsun?" diye soruyor, sesi derinden geliyor. Göğsünde gurulduyor. Bir parmağını içime sokuyor ve beni derinden okşadığında ağzım açık kalıyor. "Ha? Bunu bugün benim için mi aldın?"

Başımı sallıyorum, ilkine bir parmak daha eklediğinde bir inilti beni terk ediyor. "Hoşuna gitti mi?"

"Bundan nefret ediyorum. Başka kimsenin seni içinde görmesini istemiyorum." Parmaklarıyla beni beceriyor, başparmağı klitorisime bastırıyor ve beni arayan parmaklarıyla çılgına çeviriyor. Utanmaz bir kız gibi elini sürüyorum, bana vereceğini bildiğim serbest bırakmayı arıyorum.

"Bu gece kimse bana dokunmayacak," diyorum ona, bileğine uzanarak onu kendime çekiyorum. "Onlara izin vermeyeceğim."

"Haklısın, bakmayacaklar. Ama sana bakacaklar. Hepsi senin ne kadar muhteşem olduğunu görecek." Eğildi, ağzı benimkinin tam üstündeydi. "Sana bakmalarını istiyorsun, değil mi?"

Gözlerimi araladığımda buz gibi bakışlarını üzerimde buluyorum, mavi derinliklerde sıcaklık alevleniyor. "Başkalarının beni görmesi umurumda değil."

"Gerçekten mi?" Sesi şüphe dolu ve bundan nefret ediyorum.

"Sadece sen." Yüzüne dokunuyorum. Parmaklarımı yanağında gezdiriyorum, dokunuşum nazik.

Başını parmaklarımdan uzaklaştırıyor ve elini amımdan çekiyor. Kaybettiğim için tam anlamıyla haykırıyorum, ihtiyaçtan ağrıyorum. Aceleci hareketlerle kemerini çözüyor, pantolonunun düğmelerini ve fermuarını açıyor ve boxer'ıyla birlikte ayak bileklerinin etrafında birikene kadar bacaklarından aşağı kaydırıyor. Parmaklarını şaftının etrafına sarıp okşamaya başlamasını izliyorum.

"Buraya gel," diyor ve ben de ona doğru gidiyorum, arabanın döşemesinde dizlerimin üzerine çöküyorum, aniden ona karşı açlık duyuyorum. Açgözlü. Dudaklarımı sikinin başına doluyorum ve onu bırakmadan önce yutabildiğim kadarını yutuyorum, damarlı uzunluğunu yalayabilmek için dilimi dışarı çıkarıyorum. Ben emerken ve yalarken, dilimle alevlenmiş başını izlerken, ucundan sızan prekumu yalarken başka tarafa bakmıyor.

"Becer beni," diyor, parmakları saçlarımı sıkıca kavrıyor, bakışları ağzımdan ve onunla yapabileceklerimden hiç ayrılmıyor. "Em onu."

Onu derinden emiyorum. Olabildiğince derine. Kalçalarını kaldırıyor, başı boğazımın arkasına çarpıyor ve ben yine de alıyorum. Elini itiyorum ve parmaklarımı tabanın etrafına sarıyorum, ona rehberlik ediyorum, horozunun üzerinde yukarı ve aşağı sallanırken ritmimi koruyorum. Tüm vücudu hızla gerginleşiyor ve boşalmasının uzun sürmeyeceğini biliyorum.

Ama kendini ağzımdan çekip çıkarıyor, birbirimize bakarken hırıltılı nefeslerimiz arabanın buharlı sınırlarını dolduruyor.

Tek kelime etmeden üzerine tırmanıyorum, kendimi onun kalın sikinin üzerine bırakmadan önce kalçalarına biniyorum.

Ben ona binmeye başladığımda inlemelerimiz havada birbirine karışıyor. Ellerini etrafımda dolaştırarak çıplak kıçıma yerleştiriyor, bana rehberlik ediyor, beni tutuyor. Ona doğru eğiliyorum, ağzımı onunkine bastırıyorum, kendimi onun lezzetli öpücüğünde kaybediyorum. Dillerimiz dans ediyor ve yalıyor, boğazımdan bir inilti yükseliyor. Bütün gün özlediğim şey buydu. Onunla birlikte olmayı. Onun içimde olmasını. Onu her zaman istiyorum.

Her dakika.

Uzun sürmez. İkimiz de çok heyecanlıydık. Önce ben orgazm oluyorum, titremeler beni ele geçiriyor, iç duvarlarım orgazmı ondan sağıyor. O da hemen arkasından düşüyor, ağzı boynumda, elleri hala kıçımı kavrıyor, etimi yoğuruyor, beni kendine doğru tutuyor ve bir titremeyle içime boşalıyor.

Nefeslerimizi tutarken ona sıkıca sarılıyorum, yüzü boynuma yaslanmış, siki hala içimde. Sonunda birbirimizden uzaklaşıyoruz ve ben yana kayarak onun yanındaki koltuğa oturuyorum.

"Beni içinde tut," diyor, elimi tutuyor ve beni bırakmadan önce amıma bastırıyor.

Menisinin parmaklarıma damladığını hissedebiliyorum ve onu içimde tutmaya çalışarak kalçalarımı kaldırıyorum ama faydası yok.

"Bu... imkansız," diyorum, kendini toparlayıp fermuarını tekrar çekmesini izlerken. Parmaklarını saçlarında gezdirip bana bir bakış gönderiyor.

"Yeterince istersen hiçbir şey imkânsız değildir," diye fısıldıyor, başını eğerek konuşurken ağzı benimkine değiyor. "Bu gece partide dolaşırken seni izlemek ve döllerimin kalçalarından aşağı damladığını bilmek istiyorum. Durup onlarla konuştuğunda insanların senin üzerindeki kokuyu almasını istiyorum. İnsanların az önce sikildiğini ve başka birine ait olduğunu bilmelerini istiyorum. *Bana ait olduğunu.* Anladın mı?"

Onu tekrar istiyorum. Bunu nasıl yapıyor? Sadece birkaç kelimeyle mi?

Eli çenemi kavramak için yukarı kalkıyor, parmakları beni ona bakmaya zorlarken bastırıyor. "İstiyor musun?"

Başımı salladım, kalbim göğsümde ağırlaşırken fısıldadım, "Evet."

"Güzel." Beni öpüyor ve bu öpücük yumuşak, tatlı ve her zamanki öpüşmelerimizden tamamen farklı. Beni sonsuza kadar böyle öpmesini istiyorum. "Arabadan in."

Dediğini yapıyorum, Whit için her zaman iyi bir kız oluyorum. Arabadan dışarı çıkıyorum, döllerinin vücudumdan sızdığını ve kalçalarımın içini kapladığını hissediyorum. Bu konuda hiçbir şey yapmadım. Bunun yerine, yukarı doğru yürüdüm.

Whit'in tam arkamda olduğunu ve tüm bu süre boyunca bana baktığını bilerek, adımlarımı atarken kalçalarımı daha fazla sallıyorum.

Umarım hoşuna gider. Daha da mı çok? Umarım üzerimde kendi

kokusunu alabilir. Beni işaretledi. Sanki onun bölgesiymişim gibi.

Ve umursamıyorum. Hem de hiç.

OTUZ ALTI

BEYAZ

BOKU YEDIM. Ne zaman oldu, hatta tam olarak nasıl o l d u bilmiyorum ama bu kızdan çok uzaklaştım. Artık kendimle ne yapacağımı bile bilmiyorum. Ya da onunla.

Parti tam bir curcuna, ev tıklım tıklım insanla dolu, çoğunu tanıyorum ya da en azından biliyorum. Bu gece buradaki herkes benim yaşlarımda ya da biraz daha yaşlı. Otuz yaşın üzerinde bir kişi bile olduğunu sanmıyorum.

Yani her yerde açıkça uyuşturucu kullanan sarhoş gençler var. Elden ele dolaştırıyorlar, aynanın karşısına geçip kokain çekiyorlar - ne kadar seksenler
-Yemin ederim ki gölgelerin arasında ateş eden küçük bir grup gördüm.

Stereotiplerin var olmasının bir sebebi var. Frank Ocean'ın destansı şarkısında dediği gibi, biz kesinlikle çok fazla sahte arkadaşı olan zengin çocuklarız.

"Whit."

Döndüğümde Spencer'ın bana yaklaştığını görüyorum, yüzünde kocaman bir gülümseme, gözleri donuk. Ya sarhoş ya da kafası iyi, belki de ikisinin karışımı.

"Ne var ne yok?" diye sordum. "Bir haftalığına şehirde olduğunu sanıyordum." "Leighton'ın partisini öğrendim ve gelmek zorunda kaldım."

Spence omuz silkti.

Leighton Michaels. Newport'un en seksi kızı. Lancaster'dan geçen yıl mezun oldu. Evet, onu becerdim. Sadece bir kez. O amcığı çoğu zaman kilit altında tutuyor ve dürüst olmak gerekirse?

O kadar da özel değil.

"Leighton'a karşı böyle bir şeyin mi var da hemen geldin?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum. Kim hayatında bir kez olsun Leighton'a aşık olmaz ki?

"Hayır. Sıkılmıştım. Bu gece hepinizin burada olacağını biliyordum," diyor Spencer, şu anda içinde bulunduğumuz dev salonun etrafına bakarak. "Dean'i gördün mü?"

"Onu görmedim ama daha yeni geldim." Summer'ı şehir arabasının arkasında iyice becerdikten sonra.

Hala kokusunu alabiliyorum. Tadını alabiliyorum. Amının sikimi kavrama hissi, Tanrım. Ona doyamıyorum.

Bu endişe verici.

"Kız kardeşin buralarda mı?" Ses tonunu rahat tutmak için elinden geleni yapıyor ama ben gerçeği biliyorum.

Spencer'ın Sylvie'ye karşı kötü hisleri var ve sanırım o da aynı şekilde hissediyor. Ve bu ilişkiyi yüzde yüz onaylamasam da, istediği kişinin peşinden gitmesine engel olamıyorum.

Yine de Spencer'ı ona iyi davranması için tehdit edebilirim, ki zaten ettim. Ne zaman bu konuyu açsam beni başından savıyor ve bundan kurtulabilecek tek kişi de o.

Bu yüzden konuyu kapatıyorum. Sylvie büyük bir kız. Onun ve Spencer'ın birlikte olması fikrini kabullendim. Ama ya o pislik onun kalbini kırarsa?

Onu mahvedeceğim ve o da bunu biliyor.

"O burada," diyorum etrafıma bakınıp sarışın kafasını görmeye çalışırken. "Gerçi nerede olduğundan emin değilim. Muhtemelen Summer'la birliktedir."

"Vahşi mi?" Bana sorgulayan bir bakış gönderiyor ve ben de başımı sallıyorum. "Onun burada ne işi var?"

"Sylvie, Savage'ı Şükran Günü'nde oyun arkadaşı olarak yanında getirdi," diye cevap veriyorum.

"Daha çok oyun *arkadaşın* gibi. Ya da oyuncağın," diyor Spencer kıkırdayarak. Ona pis bir bakış gönderdiğimde kıkırdama kayboluyor. "Ne? Bu doğru. Hepimiz onu becerdiğini biliyoruz."

"Öyleyim," diye itiraf ediyorum, bunu yüksek sesle söylediğim için şok olmuş bir halde. "Ama bu bizden başka kimseyi ilgilendirmez."

"Onunla ne yaptığın umurumda değil. İlgilenmiyorum, ne haliniz varsa görün" diyor Spence.

"İlgilenmesen iyi edersin," diyorum, tehdidim sadece hafif. "Bryan'a ne olduğunu gördün."

"Doğru, ve Elliot. O bizim arkadaş grubumuzun bir parçasıydı, dostum," diyor Spence. "Sana olabildiğince yakındı."

Çenesini kapatacak kadar zeki olan Spence'e "O benim üstüme atlayan bir pislikti," diye hatırlatıyorum. "Onu savunma."

"Umarım o amcık buna değer." Spence başını sallar. "Bir içkiye ihtiyacım var. Sonra görüşür müyüz?"

"Elbette." Gitmesini umursamadan gidişini izliyorum. Kafam Summer'ı ve onun için yaptıklarımı düşünmekle dolu. Onun benim için yaptıkları. Hâlâ ona karşı hissettiklerim.

Artık umurumda bile olmayan o aptal günlük gibi. Ona geri vermeliyim. Ya yanlış ellere düşerse? Gördüğüm kadarıyla en büyük sırrı Yates'le arasındaki ilişki.

Bu çok boktan bir durum ama onu bunun için yargılayamam. Ben de hayatımda onun gibi berbat şeyler yaptım.

Belki de bu yüzden birlikte çok mükemmeliz. Çünkü öyleyiz. Bunu kabul edebilirim. Ben her türlü berbat durumdayım ve o da öyle. Ona kötü davranıyorum ve kız bundan hoşlanıyor. Bundan zevk alıyor. Ona fahişe diyorum ve o bunu iltifat olarak algılıyor.

Ama o benim fahişem. Başka kimsenin değil.

Kavernöz odanın içinde ilerliyorum, belli belirsiz tanıdığım insanlarla konuşmak için duruyorum. Kızlar gülümsüyor ve flört ediyor ama ben yoluma devam ediyorum. Ben

Düşüncelerim bu gece burada olan tek bir kadınla meşgul. Hangi cehennemde o?

Partinin olduğu evin alt katını aradım. Her odadan dışarı taşan insanlar var. Özel kanada giden koridorda oyalanıyorlar. Çok fazla kahkaha, yiyecek ve içecek. Partiye katılanlar arasında yalnızmışım gibi hissediyorum. Katılamayan bir gözlemci.

Kafam burası dışında her yerde. Babamla aramızda daha önce geçen konuşmayı düşünüyorum. Sonsuza kadar Summer'la kalmak istediğimden değil -ne istediğimi bilmiyorum- ama onunla birlikte olmak, sonumun ailem gibi olmasını istemediğimi fark etmemi sağladı. Sıkılmış, mutsuz ve başka biriyle başka bir şey arayışında. Sikerim böyle işi.

Ben asla evlenmeyeceğim.

"Whittaker!" dedi hostes beni gördüğünde, bir grup kadının arasından sıyrılıp yanıma geldi, güzel yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Gelmeni beklemiyordum."

"Tatil boyunca en ateşli partiyi sen veriyorsun," diyorum beni çabucak kucaklarken. "Neden burada olmayayım ki?"

"Bilmeliydim." Leighton beni içine almak için geri adım attı. "Birkaç dakika önce kız kardeşini gördüm. Zayıf görünüyordu."

"Bazı sağlık sorunları var." Muğlak konuşuyorum çünkü bu Leighton'ı ilgilendirmez ve ayrıca Sylvie'nin sorunları da muğlak. Ona neler olduğunu anlamıyorum ve Sylvie de bana öleceğini söylemenin ötesinde bu konuda pek konuşmuyor.

"Bana son günlerini yaşadığını söyledi, ben de aynen aktarıyorum." Leighton eğlenmiş görünüyor. Sylvie'ye inanmadığına eminim.

Ben de pek bilmiyorum ama sanırım bilmeliyim. Ama küçüklüğünden beri ölüme karşı hep bir hayranlık duymuştur. Son zamanlarda hızlı yaşayıp genç öleceğini söylüyor.

Hepimiz bunu iddia edemez miyiz? Bu lanet mülkteki her bir kişi hızlı yaşıyor ve genç ölebilir.

"Onu dinleme," diyorum umursamazca, kız kardeşim hakkında konuşmak istemiyorum. "Nasılsın?"

"Ben harikayım. Harvard... harikaydı." Gülümsüyor. Babası bu ünlü kuruma çeyrek milyon dolar bağışlamış, o da tabii ki kabul edilmiş. "Nereye başvurdun?"

"Birkaç üniversite," diyorum ve öylece bırakıyorum. Seçimlerim hakkında konuşmak istemiyorum çünkü uğursuzluk getirmek istemiyorum. Ya kabul edilmezsem?

Ne diyorum ben? Nereye gitmek istersem oraya girerim. Ben lanet bir Lancaster'ım. Ve eğer notlarım yeterince iyi değilse, o zaman yolumu satın alırım.

"Birkaç üniversite," diyor hafifçe, beni taklit ederek. "Her neyse, Whit. Eminim sonunda Harvard'a gideceksin. Benimle birlikte."

"Harvard'a gitmek istediğimi kim söyledi?" Batı yakasında bir üniversiteye gitmeyi tercih ederim. Stanford ilk tercihim, USC ise ikinci sırada.

"Kampüsteki altın çift olabiliriz." Bir adım daha yaklaşarak vücudunu benimkine sürtüyor. "Birbirimize her zaman çok yakıştık."

Neden bahsediyor bu? Bir yıl flört ettik ve bir kez seviştik. Çok az geri ödeme için çok fazla çaba harcadı. Hayır, teşekkürler.

Kimsenin bizi görmediğinden emin olmak için etrafıma bakındıktan sonra elimi sırtının küçük kısmına yerleştiriyorum ve eğilerek fısıldıyorum: "Benim zaten bir sevgilim var."

Leighton gülüyor, sesi çınlıyor ve hafif. Sanki ben büyük bir şakacıymışım gibi. "Eğer Leticia'dan bahsediyorsan, lütfen. O kız yıllarca kanatların arasında oturup seni bekleyecek. Ailesi onunla evlenmen için can atıyor. Onları mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapacaktır."

"Leticia'yı gerçekten tanıyor musun?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

Gülümsemesi sinsi. "Sevgilim, Leticia burada. Üst kattaki banyomda kafayı bulmuş."

Çok şaşırdım. "Leticia kokain mi kullanıyor?"

Leighton gülüyor. "Dürüst olmamı istersen, kokainden daha fazlasını yapıyor. Ama müstakbel gelinin olduğunu düşünürsen zaten bildiğini sanırsın."

"Artık değil," diye itiraf ediyorum, kelimeler beni terk ettiği anda bunu söylediğim için nefret ediyorum.

Leighton'ın çenesi düşük. Herkese söyler.

"Gerçekten mi? Leticia bunu biliyor mu?"

"Hayır ve ona söylemezsen çok memnun olurum." Elimi bırakmadan önce sırtını okşuyorum. "Arkadaş olur musun?"

"Arkadaş mı? Bize asla öyle demezdim, Whit. Sevgili mi? Kısa süreliğine, evet. Ama arkadaş? Hayır." Yaklaşıyor. "Yine de sır tutabilirim. Eğer gizlice kaçmak ve... arayı kapatmak istersen."

Cazip bile gelmiyor. Yapmak istediğim son şey kendimi Leighton'ın ağına düşmüş bulmak. Kız muhteşem ama zehirli.

"Pas geçmek zorundayım," dedim ona.

"Oops. O zaman sırrını saklayabileceğimden emin değilim." Gözlerini kaçırarak bana bakıyor ve parlak dudaklarını büzüyor. "Şimdi gidip Leticia'yı kontrol etmem gerekebilir. Eminim teselliye ihtiyacı olacaktır, çünkü geleceği bir anda elinden alındı."

Uzaklaşmaya başladı ve ben kolundan tutarak onu durdurdum. "Bir arkadaşına yardım et."

"*Sen* arkadaşına yardım et," diyerek kolunu tuttuğum yerden çekerek bana karşılık veriyor. "Hadi ama. Eski günlerin hatırına."

"Dediğim gibi, Leighton. Biri var," diye hatırlatıyorum ona, bakışlarım bir kez daha etrafı tararken.

Ama Summer hiçbir yerde yok.

"Bu seni daha önce ne zaman durdurdu, hmm?" Kendini tekrar bana doğru bastırıyor, elleri gömleğimin ön kısmına iniyor, parmakları göğsümü okşuyor. "Hadi odama gidelim. Dilin konusunda son derece yetenekli olduğunu hatırlıyorum."

"Senin amını yalamayacağım," diyorum, bu da onu daha çok güldürüyor.

"Tanrım, Whit. Biraz klas ol." Daha dik duruyor, uzanıp parmaklarını çenemde gezdiriyor. "Tamam. Belki de amımı yemeni istemiyorumdur. Belki de beni duvara karşı becermeni istiyorum. Ayrıca her zaman biraz sert sevdiğini de hatırlıyorum."

Tekliflerine rağmen aşağıda hiçbir şey olmuyor. Bu kızı kilitli en yakın boş odaya götürüp ağzına sıçabilirdim. Bir yıl önce olsa, hiç soru sormadan yapardım. Hatta altı ay önce bile yapardım.

Ama şimdi yapamam. Summer'ı aldatmayacağım.

Tanrım, beni dinle. Birlikte değiliz ama başka biriyle olma düşüncesine katlanamıyorum. Daha mı kötü?

Summer'ın başka biriyle birlikte olduğu düşüncesine kesinlikle katlanamıyorum. Onu başka bir erkekle hayal etmek bile bir şeyleri parçalamak istememe neden oluyor.

Yani birlikte olabileceği meçhul adam.

Belli ki sorunlarım var. Hepsi de güzel, karşı konulmaz Summer ile ilgili.

"Ne diyorsun, Whit?" Leighton mırıldanıyor, bana doğru sokuluyor. "Var mısın? Bu bizim küçük sırrımız olacak."

Elimi beline koyuyorum, onu kendimden uzaklaştırmak ü z e r e y k e n gözüme bir şey çarpıyor. Daha çok birine.

Yazın. Sadece birkaç adım ötede duruyordu. Hüzünlü gözlerle beni

izliyor. Dönüp kaçmadan hemen önce.

OTUZ YEDİ

YAZ

Bu devasa, gösterişli evde nereye gittiğimi BİLMİYORUM ama az önce tanık olduklarımdan sonra Whit'ten çok ama çok uzaklaşmam gerektiğini biliyorum.

Whit bir kıza sarılmış. Leighton Michaels, söz konusu şatafatlı evin sahibi. Çok çekici. Harvard'a gidiyor. Sosyal medyada büyük bir takipçi kitlesi var ve en iyi moda şovlarında görülüyor. Kusursuz giyiniyor ve özenle işlenmiş bir imajı var. Benden fersah fersah daha iyi.

Rekabet bile edemiyorum.

Arka merdivenlerden aceleyle çıkıyorum, topuklarım mermer basamaklara gürültüyle çarpıyor ama umurumda değil. Eminim beni kovalamaktan çok çabuk vazgeçmiştir. Ne önemi var ki?

Ben neden önemliyim? Benim yok. Eminim yoktur.

Kapalı bir kapı bulup kolunu deniyorum ve kolaylıkla içeri giriyorum. Bir ışık düğmesi bulana kadar elimi duvarda kaydırıyorum ve sıradan bir yatak odasında olduğumu fark edince düğmeyi açıyorum. Kelimenin tam anlamıyla bir yatak, bir şifonyer ve lambalı tek bir komodin var. Hepsi bu kadar. Bu evde gördüğüm zenginlikle kıyaslandığında burası bir hapishane hücresine benziyor.

Muhtemelen personelden biri için bir oda. Kaba bir düşünce ama büyük ihtimalle doğru. Leighton Michaels'ın ailesi kadar zengin insanların çok sayıda personeli vardır ve onlara fazla lüks sunmazlar.

Yatağın kenarına çöküyorum ve elimin tersiyle gözlerimi silerek gözyaşlarımı siliyorum. Neden ağlıyorum ki? Bunun eninde sonunda olacağını biliyordum. Her zaman sadık olamayacağını ima ederdi. Benden başka bir erkeğin yüzüne bile bakmamamı beklerdi ama o istediği kişiyle yatabilirdi.

Sonunda başka birini bulmuş gibi görünüyor.

Taze gözyaşları başlıyor ve yüzümü kapatıyorum. Dün gece olanlardan sonra. Daha önce. Sanırım daha fazlasını bekliyordum, ki gerçekte hiçbir şey olmadığını düşünürsek bu benim aptallığım. Ne bir aşk ilanı ne de bir ilgi vardı. Böyle bir şey yok çünkü onun için önemli değilim. Öyle bir şey değil.

Ben bir aptalım. Bu insanlara uyum sağlayabileceğimi düşünecek kadar aptalım.

Yüksek sesle koklayarak ellerimi bırakıyorum. Nemli ellerimi üzerinde oturduğum yorgana sürmeden önce gözyaşlarımı siliyorum. Odanın etrafına bakıyorum, keşke telefonum olsaydı da Sylvie'ye mesaj atabilseydim ya da daha iyisi? Bir Uber çağırıp kendimi buradan kurtarmayı.

Ama nereye gideceğim ki? Lancaster malikanesine geri dönmek istemiyorum ama başka seçeneğim de yok.

Keşke Sylvie'yi bulabilseydim. Daha önce Spencer yaklaştığında ve onu gördüğünde yüzündeki ifadeyi gördüğümde, onları biraz yalnız bırakmaya karar verdim. Whit'i aramaya koyuldum ve onu buldum.

Güzel bir kadın etrafını sarmış, onu bütünüyle yutmaya hazır görünüyordu. Onu itmiyordu da. Neredeyse yalvaran bir ifadeyle ona bakıyordu ve son anda başını kaldırıp bakışları benimkilerle buluştu. Oradaki şoku gördüm. Ve suçluluk duygusunu.

Yakalandın.

O en kötüsü. Cidden, neden onun sadık olabileceğini düşündüm ki? Olmak için bir sebebi yok. Ben onun için bir hiçim. O ise benim her şeyim oldu.

Bu kadar önemsediğim için kendimden nefret ediyorum. Gerçekten ediyorum.

İç çekerek ayağa kalkıyorum ve kapıya doğru ilerliyorum, yavaşça açıyorum ve koridorda kimsenin olup olmadığını görmek için dışarı bakıyorum. Ortalık sakinleşince

Odadan çıktım ve kapıyı dikkatlice kapattım, sağıma baktığımda yanımdaki odadan birinin çıktığını gördüm. Yakalandığım için kalbim hızla çarparak tamamen duruyorum.

Benim yaşlarımda ya da biraz daha büyük görünen, beni gördüğünde yüzünde meraklı bir ifade beliren bir çocuk tarafından. Koyu, uzun saçlar. Dolgun dudaklar. Şık siyah gözlükler. Koyu renk, sert görünümlü bir kot pantolon ve siyah bir polo tişörtün üzerine asılmış tüvit bir ceket giymiş. Berbat bir moda. Sadece umursamayan ve ultra zengin biri böyle berbat bir şey giyer.

"Ne kadar üzgünsün, küçük güzelim?" diye mırıldanıyor beni gördüğünde. "Adın ne senin?"

Kendimi kapıya yaslayarak bir adım geri çekiliyorum. Keşke ortadan kaybolabilseydim. "Kimsin sen?"

"Önce ben sordum," diyor yaklaşırken hoş bir şekilde.

Onu temkinli bir şekilde izliyorum, hiç güvenmiyorum. Daha önce sadece bir kadeh içmiştim, yani kesinlikle sarhoş değilim. Ve kendimi Cadılar Bayramı'nda yaşadığım gibi bir duruma sokmayı reddediyorum. Savunmam tamamen kalkmış durumda ve tamamen yabancı biriyle yalnız kaldığım için kafamın içinde sirenler çalıyor.

"Kayboldum," diyorum hafif bir gülümsemeyle. "Sanırım döndüm. Bu ev çok büyük."

"Eğer aşina değilsen yapması kolay." Tam karşımdaki duvara yaslanıyor, bakışları tepeden tırnağa beni tarıyor. "Seni tanımıyorum ve kız kardeşimin düzenlediği bu boktan partilerdeki herkesi tanıyorum."

Hay aksi. Bu adamın kim olduğunu biliyorum. Dördüncü Montgomery Michaels. Monty Michaels çok zeki ve MIT'ye gidiyor. Sanırım şu an üniversitede son sınıfta? Duyduğuma göre biraz eksantrikmiş.

Onu şahsen tanıdığımdan değil.

"Burası senin evin mi?" Kendimi aptal gibi hissederek soruyorum.

"Düzeltiyorum. Burası *ailemin* evi. Ben sadece ara sıra burada yaşıyorum." Gülümsüyor ve bu dostça. Hiç de tehditkâr değil. "Bana adını söyle."

"Yaz," diye itiraf

ediyorum. "Mevsim

gibi mi?"

Başımı sallayıp burnumu çekiyorum, bir duygu dalgası üzerime çöküyor ve savunmamı zayıflatıyor.

"Oh hayır. Ağlamaya başlama. Duygusal kızlarla ne yapacağımı bilmiyorum," diyor paniklemiş bir sesle.

"Senin iki kız kardeşin yok mu?" Yüzümden aşağı süzülen gözyaşlarımı silerek soruyorum.

"Biliyorum. Ve ne pahasına olursa olsun onlardan uzak duruyorum." O kadar ciddi konuşuyor ki kendimi tutamayıp gülmeye başlıyorum, bu da onun gülümsemesine neden oluyor. "Lütfen ağlama. Neden üzgünsün?"

Benden bir kahkaha kaçıyor ama daha çok ağlama gibi geliyor. "Başka?

Bir oğlan." Kaşlarını çatıyor. "Erkekler en kötüsüdür. Ama ben onları

seviyorum. Sen sevmiyor musun?"

"Sanırım." Bir müttefik, diye düşünüyorum kendi kendime onu düşünürken, bakışlarındaki samimiyete, bana nasıl bu kadar odaklandığına dikkat ederek. Sanki onun için önemliymişim gibi, ki bu çok saçma. Neredeyse birbirimize yabancıyız. "Neden partide değil de buradasın?"

"Partilerden nefret ederim. Ben daha çok bire bir insanım,"

diye itiraf ediyor. Gülümsemem zayıf. "Aynen."

"Şimdi söyle bana. Hangi çocuk seni üzdü?" diye soruyor usulca.

Gerçekten meraklı olduğunu söyleyebilirim. Sanki sorunlarımı çözmek istiyormuş gibi beni izliyor. Belki de bu konuşmadan çok fazla şey çıkarıyorum, bilmiyorum.

Tek bildiğim, uzun zamandır gördüğüm ilk dost yüz olduğu ve ona tüm derin, karanlık sırlarımı itiraf etmek istediğim.

"Onu tanımıyor olabilirsin..." Sesim dalgalanıyor.

"Bu evdeki hemen hemen herkesi tanıyorum. Ve şu anda burada yüzlerce insan var. Ama sanırım sizi tanımıyorum." Alay etti

bana kaşlarını çatıyor. "Şimdi söyle bana. Kiminle

geldin?" "Sylvie Lancaster," diye cevap verdim.

Tüm yüzü aydınlanır. "Onu seviyorum. Muhteşem kardeşi de burada mı? Tanrım, bu çocuk çok zarif. Kemik yapısı çok güzel."

Başımı sallıyorum, alt dudağım titriyor.

"Lütfen bana kalbini kıranın o olduğunu söyleme." Kaşlarını çatıyor.

Gözümün kenarından tek bir damla yaş düşüyor ve onu

uzaklaştırıyorum.

"Cevap vermene gerek yok." İç çekiyor. "Whit Lancaster kesinlikle ilahi. Ama aynı zamanda en kötüsü."

"Korkunç," diye katılıyorum küçük bir hıçkırıkla.

"Yine de muhteşem. O gözler. Elmacık kemikleri. Yüzünde her zaman belli belirsiz uğursuz bir ifade var, sanki senin ölümünü planlıyormuş ve sen de o seni öldürürken gülümseyecekmişsin gibi. Bu kadar kötü göründüklerinde neden onları hep seviyorum?" diye soruyor kendi kendine.

"Benim de aynı sorunum var," diye itiraf ediyorum ve ikimiz de gülüyoruz.

"Seni rahatsız etmesine izin verme. O senin gözyaşlarına değmez, bebeğim." Tam önümde duruyor ve uzanıp yanağımdan aşağı yavaşça inen tek bir damla gözyaşını siliyor. "Sana aşağıya kadar eşlik etmemi ister misin?"

Yüzümdeki umutlu ifade eminim her şeyi anlatıyordur. "Bunu benim için yapar mısın? Partilerden nefret ettiğini sanıyordum."

"Oh, severim. Ama aynı zamanda zor durumdaki bir genç kıza da bayılırım." Bana bir kez daha bakıyor, sonra az önce çıktığı kapıya doğru eliyle işaret ediyor. "Önce seni temizlememiz gerek."

"Burası senin odan mı?" Kapı koluna uzanırken sordum.

Başını geriye atıp gülüyor. "Hayır, sevgilim. Burası hizmetçilerin kanadı. Gizli takıldığım kişilerle burada buluşuyorum."

Ağzım açık kaldı. "Gizli bir ilişki mi yaşadın? Kiminle?"

"Eğer sana söyleseydim, bu bir sır olmazdı." Monty'nin yüzündeki sinsi gülümseme benim de gülümsememe neden oluyor. "Diyelim ki oyuncu ününe sahip testosteron dolu bir sporcu ama gizliden gizliye sakso çekmeyi seviyor."

Aman Tanrım. Bu oldukça büyük bir sır. Okulumda bu sporcu tanımına uyan birkaç kişi olduğunu düşünebiliyorum. "Üniversite mi, lise mi?"

Kapıyı açarken burnunu eğerek, "Ben öpüşmem ve söylemem ve kesinlikle liselilerle takılmam," diyor. "Genç erkekler çok hızlı geliyor zaten."

Hmm. Monty daha önce hiç Whit Lancaster gibi bir gençle birlikte olmamıştı.

Kolunu uzatıyor, ben de kolumu geçirip beni içeri götürmesine izin

veriyorum. Başka bir arkadaş bulmak güzel.

YİRMİ DAKİKA sonra Monty bana eşlik ederken merdivenlerden iniyordum, her ikimiz de önümüze serilen sahneyi incelerken kolu hala benimkine dolanmıştı. Temizlenmeme yardım etti ve beni düzeltti, Whit'le nasıl başa çıkacağım konusunda bana moral konuşması yaptı ve sonra denekleri karşılamaya gitmemizi istedi.

Evindeki konuklara böyle sesleniyor. Denekler.

Ona şimdiden aşık oldum. Kendine çok fazla güveni var. İnsanların onun hakkında ne düşündüğü hiç umurunda değil, gerçi sanırım isminin ve soyunun da bununla bir ilgisi var. Keşke onun özgüveninin bir zerresi bile bende olsaydı.

Belki onun etrafında yeterince takılırsam, tavrı bana da geçer.

Merdivenden iner inmez herkes Monty'nin etrafını sarıyor, çoğu kim olduğumu bilmediği için bana meraklı bakışlar atıyor. Beni sorduklarında, misafiri olduğumu söylüyor ve başka bir şey söylemiyor.

Daha fazlasını öğrenmek istediklerini söyleyebilirim. Ama beni sorduklarında onları susturuyor. Ben de tek kelime etmiyorum. Orada öylece duruyorum.

Yüzümde gizemli bir gülümseme, bakışlarım her yerde, Whit'i bulmak için umutsuzca.

Tanrım, ne kadar aptalım. Neden onu bulmak isteyeyim ki? Nasıl olsa beni yok edecek. Muhtemelen o kızla birliktedir. Monty'nin kız kardeşi. Leighton. Muhtemelen şu anda sevişiyorlardır ve o bana bu partide, sanki bana sahipmiş gibi kalçalarımı dölleriyle kaplayarak dolaşmam gerektiğini söylüyordur.

Ondan nefret ediyorum. Ediyorum.

"Sevgilim, dudağın sanki biri altına kaçırmış gibi kıvrılıyor," diye uyarıyor Monty, kulağıma fısıldamak için eğilirken ağzı kulağıma yaklaşıyor. Etrafımızdaki insanlar konuşuyor, hatta bazıları doğrudan onunla konuşuyor, ama o umursamıyor gibi görünüyor. "Soğukkanlılığını koru. Whit odaya girdi."

Bacaklarım tutmuyor ve dizlerimi kilitliyorum, Monty'nin kolunu tutarken dudaklarımı hafif bir gülümsemeye çevirmek için elimden geleni yapıyorum.

"İşte böyle. Başını dik tut," diye cesaretlendiriyor Monty. Ona baktığımda sol tarafına baktığını ve yüzünde memnun bir ifade olduğunu görüyorum. "Ah, bu tarafa doğru geliyor. Bir prenses gibi davran, tatlım. Sen bunun üstündesin. Sen *ondan* üstünsün."

Çenem yukarı kalkıyor ve burnumun ucuyla etrafımızdaki insanlara bakıyorum, gülümsemem gerçeğe dönüşüyor. Gizemli. Başımı Monty'ye doğru eğiyorum, ona bakarken bakışlarım düşkünleşiyor ve o da bana gülümsüyor. Sanki eski, sevgili dostlarmışız gibi.

Biz iyiyiz, Monty ve ben. Akraba bir ruh bulduğumu hissediyorum.

Hava aniden değişiyor, şarj oluyor. Onu görmeden önce varlığını hissediyorum. Vücudumdaki her tüy kalkıyor, tüylerim diken diken oluyor.

"Montgomery." Ses tanıdık. Karanlık. Yıkıcı.

"Whittaker," diyor Monty, ses tonuna eğlence karışıyor. "Bu gece seni bu kadar heyecanlandıran ne, sevgilim? Ateş püskürmeye hazır görünüyorsun."

Whit, ateşli bakışlarını bana kaydırmadan önce Monty'ye dişlerini gösteriyor. "Sevgilimle birliktesin Monty. Ve paylaşmayı sevmediğimi biliyorsun."

Etrafımızdaki kalabalık sessizleşiyor. Dudaklarım şaşkınlıkla aralanıyor ama hiç ses çıkmıyor.

Whit gerçekten de herkesin önünde beni sevgilisi olarak mı ilan etti?

Monty gülüyor, kolu benimkine dolanıyor. "Oyuncakların konusunda hep bencildin, Whit."

"Ben değişmedim. Hâlâ bencilim. Oyuncağımı bana geri ver," diyor Whit, derin sesi her yanımı sarıyor ve beni güçsüz hissettiriyor. "Şu anda elinde tuttuğun şey bana ait."

"*Kimi* kastetmiyorsun*?*" Monty bana bakmak için döndüğünde azarlıyor. "Ona aldırmayın. Bazen çok kaba davranışları oluyor. Sanki kurtlar tarafından yetiştirilmiş gibi."

"Öyleydim. Dişleriyle sıska boğazını kesecek vahşi olanlar." Whit bana doğru uzanıyor, parmakları bileğimi rahatça kavrıyor ve beni kendisine doğru çekiyor. Ama Monty gitmeme izin vermiyor. Henüz bırakmadı. "O senin tipin değil, Monty."

"Biliyorum, ama o çok güzel." Monty'nin bakışları beni incelerken özlemle doluyor. "Sen çok şanslı bir kızsın. Her gece senin ırzına mı geçiyor?"

Ona cevap vermiyorum. Ona gönderdiğim bakışın yeterli bir cevap olduğuna eminim.

Whit kolumdan çekerken Monty de beni bırakıyor ve ben de kolayca Whit'e gidiyorum. Kolunu belime doluyor, beni kendine doğru çekerken parmaklarını popomda gezdiriyor. Bu sahiplenici bir hareket. Sanki sahiplenilmiş gibi hissediyorum.

Benim için fark etmez.

Whit, Monty'ye samimi bir ses tonuyla, "Onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim," diyor.

"Bana ne zaman ihtiyacın olursa değerli oyuncağına göz kulak olacağım. O tam bir oyuncak bebek." Monty parmaklarını bana doğru sallıyor. "Bu gece onun tadını çıkar, benim küçük tatlı mevsimim. İçimden bir ses çok vahşi olacağını söylüyor. Dişlerine dikkat et!"

Whit, ben daha cevap veremeden beni Monty ve grubundan uzaklaştırıyor, neredeyse sürükleyerek odadan çıkarıyor. Koridora doğru koşuyoruz,

İkimiz de konuşmuyoruz, endişe beni tüketirken nefeslerim gittikçe hızlanıyor.

Kızgın. Ama ben yanlış bir şey yapmadım. Ve eğer beni bir şeyle suçlarsa, herhangi bir şeyle, buna katlanmayacağım.

Ben değilim.

"Whit," diye itiraz ediyorum ama beni görmezden geliyor. Yavaşlamaya çalışıyorum, ama o kadar hızlı hareket ediyor ki, momentumu beni devam ettiriyor, sonunda ona doğru tökezleyene kadar, tüm vücudum onun yanına bastırılıyor.

Dönüp beni kollarının arasına alıyor ve kabaca duvara doğru itiyor. Beni öpmesini bekliyorum. Ellemesini. Yapmak istediği her neyse.

Ama o bunların hiçbirini yapmıyor.

Bunun yerine iki parmağını çenemin altından geçirip yüzümü yukarı kaldırıyor, böylece ona bakmaktan başka çarem kalmıyor.

"Düşündüğünüz gibi değil."

Yüzünü inceliyorum, ne kadar sakin görünüyor. İçimde bir savaş sürüyor. Hakaretler savurabilir ve onu korkunç şeylerle suçlayabilirdim. Ağlayabilir, devam edebilir ve kıskanç bir aşık gibi davranabilirim.

Ben bunların hiçbirini yapmıyorum.

"Sonra ne oldu?" Sesim eşit. Sanki hiç şaşırmamışım gibi. "Leighton ve

benim... bir geçmişimiz var," diye itiraf ediyor.

Şimdi kıskanç bir aşığım. Bunu duymaktan nefret ediyorum.

"Ve istediği zaman çok ısrarcı oluyor. Ben ilgilenmiyordum. Kendini bana doğru attı. Hatta belli belirsiz beni tehdit etti." Gözlerinde bir fırtına kıpırdanıyor. Bir an karanlık ve tehditkâr, bir an sonra kaybolmuş. "Leticia burada."

Onun adını duyunca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Gelecekteki karın."

"Benim geleceğim hiçbir şey," diye tekrarlıyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Kimse geleceğimi belirleyemez. Artık değil."

Ses tonundaki sertlik karşısında şaşırarak ona göz

kırpıyorum. "Leighton her yerindeydi," diyorum.

"Bu doğru. O benim her tarafımdaydı, tam tersi değil." Parmaklarını çenemden çekip saçımın bir tutamını düzeltiyor ve kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Nazik dokunuşu karşısında ürperiyorum, kafam karışıyor. "Önemli bir şey değildi. Peşinden koştum ama seni kaybettim."

"Ayakkabılara rağmen hızlıydım." Gülümsemem

zayıf. "Ve Monty ile karşılaştın."

"Harika değil mi?" Rüya gibi bir gülümsemeyle soruyorum. "Yeni en iyi arkadaşım."

"Bunu Sylvie'ye söyleme. Kıskanır." Whit'in yüzündeki cevap gülümsemesi şaşırtıcıydı.

"Sylvie'nin yerini kimse dolduramaz. Ama Monty'ye

bayılıyorum." "O acımasızdır."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "O çok tatlı."

"Eğer senden hoşlanıyorsa. Ya da sana saygı duyuyorsa," diyor Whit. "Çocukluğumuzdan beri geçici bir ilişkimiz var. Ona karşı hep temkinli oldum."

"Sana aşık olmuş. Sana, tırnak içinde söylüyorum, 'enfes' dedi," diyorum Whit'e, kaşlarını çattığını görünce gülerek.

"O olur söylebir şey gibi Bu," o mırıldanıyor, onun ifade gök gürültüsü.

"Haksız değil. Güzel bir kemik yapınız olduğundan da bahsetti." Cesaretimi toplayıp Whit'in yanağına dokunuyorum. "Ve o haklı. Haklısın." Parmaklarım yüzünde geziniyor. Ağzına doğru. "Aristokrat bir yüz. Ailenin neden iyi bir evlilik yapman konusunda bu kadar ısrarcı olduğunu anlıyorum. Güzel bir eşle dış görünüşünü korumalısın. İkinizin de aynı derecede güzel çocuklar yapmanız gerekecek."

"Siktir et." Bileğimi kavrıyor, parmaklarımı dudaklarında tutuyor. "Ne düşündükleri umurumda değil."

Hepsi yalan. Önemsiyor. Çok fazla. Bu onun aile adı. Onun mirası. Onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyor.

Whit dudaklarını aralıyor, parmaklarımı ağzına çekerken parmakları bileğimin etrafında gevşiyor. "Benden kaçman hoşuma gitmiyor," diye itiraf ediyor.

Onu izliyorum, tamamen donmuş bir halde. Parmağımın etrafına doladığı dilinin titreşimi, gözleri sadece bana bakıyor. İçimde derinlerde bir şey alev alıyor ve yüzüne odaklanırken titrek bir nefes veriyorum. Ağzına.

Onun güzel, korkunç, harika ağzı.

"Gitmek istiyor musun?" diye soruyor, derin sesi her yanımı sarıyor. Göğüslerim ağırlaşıyor ve içim bu sorudaki vaatle zonkluyor.

"Peki ya Sylvie?"

"Spencer'a mesaj atacağım. Onu eve getirmesini söylerim." Elimi bırakıyor ve eğiliyor, konuşurken ağzı benimkine değiyor. "Gidelim, Savage."

OTUZ SEKİZ

YAZ

Tabii ki gitmeyi kabul ediyorum. Kendimi ona o kadar kaptırmışım ki, hayır kelimesinin dudaklarımdan geçmesine imkan yok. Bir kapı ararken onu takip ediyorum. Sylvie'ye rastlıyoruz, Spence'in yanında büyükçe bir sandalyeye uzanmış, bacaklarını Spence'in bacaklarına dolamış, Spence'in eli Spence'in sırtında, neredeyse poposunda.

Bizi gördüğünde elini yukarı doğru kaydırıyor.

Whit sertleşir ve onları dikkatle izleyerek durur. "Kız kardeşimi eve getir, olur mu?"

"Elbette." Spence başını sallar.

Sylvie gülümsüyor ve bir kedi gibi gerinerek vücudunu pervasızca Spencer'ınkine sürtüyor. "Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?"

"Summer'ı arabanın arkasında becereceğim Syl ve biraz mahremiyet umuyorduk," diye cevap veriyor Whit, sesi tamamen ciddi.

Sylvie gülüyor. "Çok yaramaz."

Hiçbir şey söylemedim. Whit'in bana evin içinde eşlik etmesine izin verdim. Dışarıya. Arabaya kadar. Beni arka koltuğa çekti, o kadar şiddetli ki, ona çarptım ve beni büyük vücudunun altına sıkıştırdı, yüzü benimkinde.

"Seni zaten arabada becerdim," diye mırıldanıyor ağzını boynumda g e z d i r i r k e n . "Ve aklımdaki şey burada gerçekleşemez."

Beklenti damarlarımda dolaşıyor ve beni ateşler içinde bırakıyor. Meraklandırıyor. "Bana ne yapmak istiyorsun?"

"Seni henüz sahiplenmediğim tek yerde sahipleniyorum." Beni öpebilmek için boynumdan uzaklaşıyor, dili ağzımı iyice arıyor ve bitirdiğinde beni soluk soluğa bırakıyor. "Yoksa kıçını elime alma düşüncesi seni korkutuyor mu?"

Amım ihtiyaçla sıkıştı. Bana istediği gibi sahip olabilir. "Bunu istiyorum."

Sırıtıyor, memnun görünüyor. "Oh, onu alacaksın."

Her zamanki gibi, sözleri bir tehdit. Bir söz. Beni tekrar öptüğünde iç çekiyorum. Dudakları durgun. Sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi. Onun tadında boğuluyorum. Beni koltuğa sabitlemiş, kalçalarımı ayırmış ve kalçaları onların arasına yerleşmiş. Aşağı kayıyor, dizleri yumuşak bir gümbürtüyle döşeme tahtasına düşüyor; elleri yanlarımda geziniyor, elbisemi yavaşça yukarı, yukarı itiyor.

Beni tamamen açığa çıkarıyor.

"Otur," diye emrediyor ve vücudumu kaydırıyorum, böylece koltuğa yarı eğimli bir şekilde yaslanıyorum, tüm alt vücudum tamamen açıkta kalıyor. Yüzünü amıma doğru indirirken bakışlarını benimkinden hiç ayırmıyor, dili yalamak için dışarı fırlıyor.

Dilinin o fiskesini ruhuma kadar hissediyorum.

Kalçalarım titriyor, beni diliyle iyice mahvederken kıçım koltuğun kenarına tünemiş durumda. Yalıyor ve arıyor. Klitorisimi dudaklarının arasına alıyor. Parmağını içimde kaydırıyor, içeri ve dışarı itiyor.

Çok iyi hissettiriyor. Çok iyi.

Elini kıçımın altından geçirip beni kendisine doğru tutuyor. "Bana sürtün," diyor. "İstediğini biliyorsun."

Hay
sikeyim.

Benim
var.

Ayaklarımı yere dayayarak kalçalarımı eğiyorum ve utanmadan yüzüne sürtünüyorum, çenesindeki kirli sakalın sürtünmesi beni zevkten çıldırtıyor. Sanki açlıktan ölüyormuş gibi amımı yiyor. Sanki bana doyamıyormuş gibi ve parmaklarımı saçlarına geçirip onu kendime çekiyorum.

Onu kullanarak.

Onun güzel, enfes yüzünden zevk alıyorum.

Parmağını amımdan çıkarıp arkama uzanarak göt deliğimi okşuyor. Oramı okşuyor, tüy gibi hafif dokunuşlar beni inletiyor. Sıkıştırıyor. Serbest bırakıyor. Peşimi bırakmıyor. Ağzı ve parmağı bana işkence ediyor, beni daha da zorluyor. Daha sert bastırıyor, dokunuşu ısrarcı, gözleri benimkiler üzerinde bana bakıyor ve parmağının bariyeri aştığını hissettiğimde, tüm vücudum spazm geçirmeye başlıyor.

Adını fısıldıyorum, nefesim çılgınca, orgazm dalga dalga üzerime geliyor. Ne kadar klişe ama dayanılmaz zevk üzerimde parıldarken kendimi denize atılmış gibi hissediyorum. Tekrar ve tekrar. Umutsuzca onu kendimden uzaklaştırmaya çalışana kadar. Çok yoğun.

Çok fazla.

Ama o bırakmıyor. Ağzı yumuşuyor. Yavaşlıyor. Hassas etimi nazikçe yalarken parmağı hâlâ kıçımda. Klitorisimi okşuyor. Daireler çiziyor. Hareket etmeye başlamadan önce parmağı daha derine iterken tekrar tekrar.

"Kahretsin," diye ısırıyorum, daha az yoğun ama yine de ezici başka bir orgazm içimden geçerken. Başımı arkaya atıyorum, Whit'in yüzüne karşı sürerken tüm vücudum titriyor. Sonunda koltuğa yığıldığımda ve o benden uzaklaştığında gözlerimin köşelerinden yaşlar sızıyor.

Kolunun iç kısmını ağzına sürterek beni dikkatle izliyor. "Bütün gece bunu yaparken seni izleyebilirim."

"Beni böyle boşaltmaya devam edersen muhtemelen ölürüm," diye itiraf ediyorum, boğazım gıcıklanıyor.

"Gitmek için daha iyi bir yol yok, değil mi?" Şeytani sırıtışı içimi aydınlatıyor ve başımı sallayarak onaylıyorum.

Lancaster malikanesinin uğursuz kapılarından geçerken bana yaptığı şeyin bu olduğunu fark ediyorum. Beni çaresiz bırakıyor. Beni bitkin bırakıyor. Olacakların beklentisiyle karıncalanıyorum. Beni ilk kez götümden becerme ihtimalinden korkmuyorum.

Artık benimle ilgilenmeyeceği günün gelmesinden daha çok korkuyorum.

"Anal istediğin için mi bana bu kadar tatlı davranıyorsun?"

Kıkırdıyor, göğsü sırtıma çarpıyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Belki."

Banyosundayız, neredeyse ağzına kadar sıcak suyla dolu devasa küvetini paylaşıyoruz, yüzeyden ince buhar dalları süzülüyor. Yakınlarda bir şömine var, ateşin çıtırtısı sessiz odayı dolduruyor. Diğer tek ses, hareket ettiğimizde suyun tenimize çarpması.

Sonsuza kadar böyle oturabilirdim. Whit'in kollarında, vücuduna yaslanmış, sıcak su etrafımızı sarmış. Sevildiğimi hissediyorum. El üstünde tutulduğumu. Bunun bir saçmalık olduğunu ve onun benim için gerçekten böyle hissetmediğini bilsem bile.

Önemli değil. Rol yapabilirim. En azından bir gece için.

"Sana dokunmama izin verir misin?" Birbirimize dönük olmadığımız için ona bu soruyu sormanın çok daha kolay olduğunu fark ediyorum.

"Kıçıma dildo sokmanı istemiyorum ama bir parmağa hayır demem. Sadece denemek için," diyor konuşarak.

Benden bir kıkırdama kaçıyor ve elini ağzıma bastırarak beni susturuyor. "Ben ciddiyim Savage. Dildo yok."

"Benim bir dildom bile yok," diyorum, sesim parmaklarının arasında boğuklaşıyor.

Parmağını ağzımın içine sokuyor ve ben de dilimi parmağına değdiriyorum. "Bu varken kimin dildoya ihtiyacı var ki?" Kalçalarını bana doğru itiyor, dikleşmiş

arkamı dürtüyordu.

Whit bu gece çok şakacı. Sahiplenici. Neredeyse...tatlı? Ruh halini anlamıyorum. Ama onunla savaşmıyorum da. Keşke hep böyle olabilse.

Ama yine de, o tarafını bir daha göstermezse kirli, karanlık Whit'i özleyeceğim. Tehditkar ses tonunu ve acımasız sözlerini. Beni de tahrik ediyor.

Yaptığı her şey beni tahrik ediyor.

Parmağını sikini emer gibi emiyorum. Ağzımın derinliklerine çekiyor, sertçe emmeden önce dilimi etrafında dolaştırıyorum. Diğer eli göğsümü kavramak için etrafıma geliyor, parmakları meme ucumla oynuyor, nefesleri hızlanıyor.

"Beni gerçekten oyuncağın olarak mı görüyorsun?" Parmağını ağzımdan çektiğinde soruyorum.

Bir an sessiz kalıyor, sanki sözlerini ve onları nasıl kullanacağını düşünmek zorundaymış gibi. Zalim de olabilir, kibar da. Heyecanın yarısı bu mu, ondan ne alacağımı asla bilememek?

Evet. Sanırım öyle.

"Sen bundan daha fazlasısın," diyor sonunda. Şimdi iki eli de göğüslerimin üzerinde. Onları yoğuruyor. Onları sıkıyor, parmak uçlarını meme uçlarıma sürtüyor, tüy gibi hafif. İçimdeki her şey daha fazlası için acıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, ona karşı rahatlıyorum. "Paylaşmayı

sevmiyor musun?" Elleri hareket etmiyor. "Ben asla paylaşmam."

Sesinin sert tonu bana bu konuda tartışmaya gerek olmadığını söylüyor. Sanki tartışacakmışım gibi.

"Başka bir çocukla bile mi?" Sadece onu kışkırtmak için sordum.

"Kesinlikle başka bir çocukla değil," diyor ve göğsümü keşfetmeye yeniden devam ediyor.

"Başka bir kıza ne dersin?"

Elleri duraklıyor. "O tarafa mı gidiyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Kız kıza porno izledim. Tahrik edici bir şey, bunu kabul edebilirim. Bir kadın daha narindir."

"Hassas olabilirim."

Gülüyorum. Yüksek sesle. "Hayır, gülemezsin."

"Daha önce narin değil miydim?" Yüzüyle ıslak saçlarımı boynumdan uzaklaştırıp bana sokuluyor. "Arabada mı?"

"Hassas bir işkence," diye fısıldıyorum, beni oradan, çenemin hemen altından öperken başımı arkaya yatırıyorum. "Acımasızsın."

"Hoşuna gitti."

"Belki de çok fazla seks yapıyoruz," diyorum, sesim

kısık. "Bence gayet normaliz."

Benden bir kahkaha daha kaçıyor ve elini tekrar dudaklarımın üzerine bastırıyor.

"Normal muhtemelen yanlış kelime." B o y n u m u yalıyor, dilini boynum boyunca gezdiriyor. "Biz uyuyoruz, Savage. Sen ve ben."

"Berbat durumdayız," diye mırıldanıyorum elinin altında. Parmaklarını ağzımın etrafında sıkarak nefes almamı zorlaştırıyor. "Whit."

Elini yüzümden aşağıya doğru kaydırıyor, parmakları boğazıma kenetlenene kadar, başparmağı bastırıyor. Bana gücünü hatırlatıyor. Fiziksel ve duygusal olarak üzerimde kurduğu hakimiyeti. "Bir süredir bunu yapmamıştım."

Kalbim korkuyla çarpıyor. Beklenti. Vücudumu kaydırıyorum, su küvetin kenarlarına çarpıyor. "Bana zarar verme."

"Asla yapmam. Sadece hoşuna gittiğini bildiğim zaman seni incitirim." Gerginlik belli belirsiz. Hızlı hareket etmiyor. Parmakları hafif bir baskı uyguluyor ama daha fazlasını yapabileceğini biliyorum. "Ve sanırım bundan hoşlanıyorsun."

Gözlerimi kapalı tutuyorum, gümbür gümbür a t a n kalbime, arkamda beni çevreleyen bedeninin hissine odaklanıyorum. Diğer eli göğsümden inip bacaklarımın arasına giriyor, parmaklarını kıvrımlarıma kaydırmadan önce sadece bir anlığına beni orada kavrıyor, dokunuşu sert. Heyecan verici.

Bir iddia.

"Bu gece herkesin sana nasıl baktığını gördün mü? Monty ile birlikteyken?"

Başımı sallıyorum, gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Ateşe bakıyorum, alevler dans ediyor, odunlar yoğun ısıdan çatırdıyor ve yarılıyor.

"Lanet bir kraliçe gibi görünüyordun," diye mırıldandı, sesi gurur doluydu. "Bu yüzden seni sahiplendim Savage. Benim olanı başkasının almasını istemedim. Benim kraliçem. Sen bana aitsin."

Sahiplenici sözleri vücudumda bir sıcaklık şeridi oluşturuyor. "Peki ya Monty?"

Kulağıma derin bir kıkırdama sesi geliyor. "O bir tehdit değil. Senin konusunda ona güvenebilirim."

"Erkeklerden hoşlandığı için mi?"

"Heteroseksüel olsaydı bile sana dokunmazdı. Kime ait olduğunu öğrendikten sonra olmaz."

"Ben bir nesne değilim, Whit. Ben bir insanım. Beni öylece sahiplenemezsin," diyorum, biraz da kendimi savunmaya karar vererek. Sahiplenmesi baş döndürücü bir şey olsa da.

Daha önce kimse beni alenen sahiplenmemişti, en azından hiçbir erkek. Ben genellikle küçük kirli bir sırdım. Whit bile beni sakladı, gerçi ben de yaptığımız şeyi gizli tutmak istiyordum.

Artık öyle değil. Bu gece o odada olan herkes Whit Lancaster'la birlikte olduğumu biliyor. Ve ben bunu umursayacak enerjiyi toplayamıyorum.

"Mmm, işte burada yanılıyorsun." Burnuyla yüzümü okşuyor. Parmaklarını boğazımda daha da sıkarken başparmağını klitorisime sıkıca bastırıyor. "Sen zaten sahiplenildin. Seni elimden gelen her şekilde ele geçirdim."

Eli amımı okşuyor, kolu suyu karıştırıyor, küvetin içinde çalkalanıyor, üstten yere dökülüyor. Bacaklarımı daha geniş açtım.

Dar küvette gidebildikleri kadar geniş, daha fazlasını istiyorlar. Parmaklarını içimde istiyordum.

Onu içimde istiyorum.

"On dört yaşından beri sana sahibim," diye fısıldıyor, sesi karanlık. İçimde derinlere gömülü tüm karanlık şeyleri canlandırıyor. "O geceden beri aklımdasın, biliyorsun. Bana musallat oldun. Başka hiç kimse seninle boy ölçüşemez."

İtirafı karşısında kalbim duracak gibi oluyor, ciğerlerimdeki tüm nefes kuruyor. "Ne?" Nefes nefese kaldım.

İtirafında tereddüt bile etmiyor. "Bu doğru. O gece bunu sende gördüm. Ruhun benimkiyle eşleşti," diye itiraf ediyor boğazımı bırakırken. "İlerleyin."

Ondan uzaklaşıyorum, omzumun üzerinden ona sorgulayan bir bakış gönderiyorum. "Anlamıyorum."

"Küvetin kenarından tut." Beni nazikçe itiyor ve ellerim kavisli mermer kenarı kavrayarak öne düşüyorum. Hızlı bir hareketle ayağa kalkıyor ve sikini içime kaydırıyor, pozisyonumuz beni ekstra derinlemesine doldurmasına yardımcı oluyor. Vücudumun içine tam olarak oturduğu anda bir inilti beni terk ediyor ve bir an öyle kalıyoruz, su çalkalanıyor, bedenlerimiz birbirine bağlı ama tamamen hareketsiz. Üzerimde yükseliyor, bana hükmediyor, üzerimde tam bir kontrol kuruyor.

Bir şey söylemesini, bir şey yapmasını beklerken nefesim kesiliyor, heyecanım damarlarımda köpürüyor.

"Bazen senin gerçek olmadığını düşünürdüm. Bu kadar mükemmel olamazsın," diyor yavaşça hareket etmeye başlarken, tekrar içeri itmeden önce kendini neredeyse tamamen bedenimden çekerek. "Ama sen gerçeksin. Sanki benim için yaratılmışsın."

Ben de onun için aynı şeyleri hissediyorum. Sanki sadece benim için yaratılmış gibi.

Gürültülü bir patlama sesi ve ardından giderin şırıltısı. Bir şekilde tapayı bıraktı ve küvetteki su yavaşça azalıyor. Ellerini kalçalarıma koyuyor, bir elini kaldırmadan önce beni dikkatlice konumlandırıyor.

Parmaklarını kıçımın çatlağına doğru sürüklüyor. Yukarı ve aşağı, hızı yavaş ve sabit, beni en çok istediği yerde oyalanıyor.

"Bu pozisyondayken bana karşı çok açıksın." Parmağını yavaşça kıçıma sokuyor ve ben nefes alıyorum, kaslarım geriliyor. "Rahatla."

Deniyorum ama denemeye başladığından beri en fazla bu kadar uzağa gidebildi ve kendimi çok dolu hissediyorum. İçimde onun siki, artı parmağı. Bu çok fazla.

Bu yeterli değil.

"Şu anda tenin parlıyor," diyor, neredeyse kendi kendine. "Tamamen ıslak ve pürüzsüz. Tanrım, şu haline bak."

Başımı çevirip omzumun üzerinden onu inceliyorum ve erimiş bakışları benimkilerle buluşuyor. Gözleri çok karanlık. Bir fırtına gibi. Ağzı kırmızı, yanakları al al ve gülümsüyor, aynı anda kalçalarını yukarı doğru itiyor.

İçimde öyle bir noktaya dokunuyor ki yıldızlar görüyorum.

Bir kez daha öne doğru bakıyorum, küvetin kenarını tüm gücümle kavrıyorum, su yavaşça alçalıyor. Beni tamamen açığa çıkarıyor. Bir manzara gibi görünüyor olmalıyım ama umurumda değil. Tek odaklanabildiğim Whit'in sikinin amıma girip çıkarken yarattığı sürtünme. Parmağı kısa süre sonra kıçımda aynı ritmi takip ediyor. Ona karşı hareket ediyorum, dizlerim kaygan mermere karşı kayıyor, parmaklarım küvetin kenarına ne kadar sıkı yapıştığımdan kramp giriyor.

Whit beni sertçe sikiyor, homurtuları odayı dolduruyor, ıslak tenimiz ritmik bir şekilde birbirine çarpıyor. Dizlerimi açtığımda, parmağı daha derine batıyor ve ona karşı eğilirken bir inilti ısırıyorum.

Whit'in ağzından her biri iğrenç olan bir dizi küfür dökülüyor. Tüm vücudum yanıyor, kaslarım beklentiyle gergin, hemen kenarda duran o lezzetli doruk noktasını bekliyor.

Ve sonra gitti. Hem sikini hem de parmağını bedenimden çıkarıyor ve ben şok içinde onun aceleyle küvetten çıkıp önümde durmasını izliyorum. Yolda bir yerde bir havlu buldu ve bana doğru uzattı. "Hadi. Çık dışarı."

Küvetin dışına çıkıyorum, vücudum çok zayıf olduğu için neredeyse düşüyordum. Tanrı'ya şükür elimi tutup beni dışarı çıkarıyor.

Amım ağrıyor. Göt deliğim yanıyor. Yine de ona gidiyorum, beni devasa, kalın havluya sarmasına izin veriyorum. Bana sarılıyor, elleri vücudumun her yerinde dolaşıyor, havluyu tenime sürtüyor ve beni kuruluyor. Ağzını alnıma bastırıyor, bu jest o kadar tatlı, o kadar beklenmedik ki neredeyse ağlamak istiyorum.

Bu gece tam bir çelişki içinde. Anlamadığım biri.

Havluyu vücudumdan çıkardıktan sonra, "Hadi yatak odasına gidelim," diyor. Sadece başımı sallayarak cevap verebildim, uykum beni ele geçirmekle tehdit ediyordu. Onun benimle ilgilenmesi çok iyi hissettirdi. Tam da ihtiyacım olan şeydi.

Whit elimi tutuyor, beni banyodan çıkarıp devasa yatağına götürürken parmaklarımızı birbirine geçiriyor. Başka bir şömine var, ateş kükrüyor, alevler yüksekleri yalıyor ve onları izliyorum, Whit arkamdan gelip kollarını belime doladığında titriyorum.

"Yatağa yat," diyor, sesi alçak. Emredici. "Ellerinin ve dizlerinin üzerine. Sana bakmama izin ver."

Trans halinde ne derse yapıyorum. O anın içinde kayboldum. Gecenin büyüsüne. Komodine gidiyor ve çekmeceyi açıp bir şişe kayganlaştırıcıyı ortaya çıkarıyor.

Kapağı açıp parmaklarına berrak damlacıklar sıkmasını izlerken ağzım kuruyor. Parmaklarını birbirine sürtüyor, yapışkan sıvı parmaklarını açtıkça parmaklarının arasına doluyor.

Arkama geçiyor, parmakları tereddüt etmeden yanaklarımın arasına giriyor ve beni orada okşuyor. Dokunuşu son derece nazik ve gözlerimi kapatıyorum, kendimi rahatlamaya zorluyorum. Kendime bunun iyi hissettireceğini söylüyorum.

Ona güvenebileceğimi.

"Bacaklarını daha geniş aç," diye teşvik ediyor ve emrettiği şeyi yaptığımda, bir inilti onu terk ediyor. "Tanrım, her şeyi görebiliyorum."

Okşuyor. Alay ediyor. Parmakları bastırıyor. Derine. Daha derine. Ta ki işaret parmağının ucunu kıçıma sokup orada bırakana kadar. "Acıyor mu?"

"Hayır," diye fısıldıyorum.

Saatlerce kıçımla oynadı. Bir parmağını sokuyor. Sonra iki. Bir noktada, vücudumun altından kayıyor ve amımı yalıyor, klitorisimi emiyor, beni boşaltıyor. O zamana kadar üç parmağını içime soktu. Tekrar klitorisimi emiyor, parmakları vücuduma girip çıkıyor ve saniyeler içinde bir kez daha doruğa ulaşıyorum, yüzüne boşalırken göt deliğim parmaklarının etrafında sıkıca kenetleniyor.

"Aletimin etrafında hissetmek istediğim şey bu," diyor, bir kez daha arkamda olacak şekilde pozisyonunu değiştirirken sesi boğuklaşıyor. Bir kapağın açıldığını duyuyorum ve daha fazla kayganlaştırıcı fışkırttığını söyleyebilirim. Belki de sikine sürüyordur?

Göt deliğimi soğuk sıvıyla kapladığında içimde bir sarsıntı oluyor.

"Acırsa durmamı söyle," diyor, sikinin başını tam kıçıma dayayarak. Sesi istekli geliyor. Heyecanlı. "Bana zaten açıksın."

Aletini bana sürtüyor ve ben de bu lezzetli his karşısında usulca inliyorum. Tanrım, çok büyük hissettiriyor. Üç parmaktan daha büyük. Sığacak mı bilmiyorum. Sığmasını istiyor muyum bilmiyorum.

Ama o ısrarcı. Ve çok sabırlı. İstediği şey bu, bu yüzden acele etmeyecek. Tamamen geri çekilmeden önce sikinin sadece başını içime sokarak ovuyor ve alay ediyor. Kaçınılmaz istilayı beklerken ağzım kuruyor, ama o kadar yavaş yapıyor ki, ben ne yaptığını anlamadan yarısına kadar girmiş oluyor.

"Fuuuuuuuuuck." Yavaşça içeri iterken kelimeyi en az beş heceye çıkarıyor. Başımı eğiyorum, zor nefes alıyorum, bedenim ve zihnim şokta.

Kıçımda. Ve Tanrım, hareket etmeye başladığında?

Acıtıyor. Ama zevkli bir sızı. İlk başta ritmini bulmakta zorlanıyor ve bunun tek sebebinin çok sıkı oturması olduğunu varsayabilirim. Yerimde kalmaya çalışıyorum ama kollarım yoruluyor ve titremeye başlıyorlar. Whit duraklıyor ve üzerime eğiliyor, "Kaldır" derken sesi sertleşiyor.

"Dur-dur-ne?" Öne doğru uzanırken ona bakıyorum, elleri bedenimi zahmetsizce dik bir pozisyona çekerken benimkileri buluyor.

Aletini garip bir açıyla bükebileceğini düşünmüştüm ama bu onu vücudumun daha derinlerine göndererek acıyı biraz olsun hafifletti. Sırtım onun önüne yapıştı ve etrafımda uzanıyor, parmakları amımı buluyor ve daireler çizerek ovuyor.

"Lanet olsun, Summer," diyor, sesi acı içinde. Zevk içinde. "Çok ıslaksın. Ve çok iyi hissediyorsun."

Zar zor hareket edebiliyorum. Sadece beni tekrar tekrar içine çekerken ve beni kendisine doğru tutarken verdiği cezaya katlanabiliyorum. Yumuşak homurtuları sessiz odayı dolduruyor, tenlerimiz birbirine çarpıyor, nefesim kesiliyor. Bu çok fazla. Yeterli değil.

"Ne kadar iyi bir kız," diye mırıldanıyor parmaklarıyla benimle oynarken, klitorisimi o kadar sert tıngırdatıyor ki acı içinde haykırıyorum, orgazm içime çarpıyor, nefesimi, düşüncelerimi, her şeyimi çalıyor. Vücudum titremelerle tükenmeden önce tamamen hareketsiz kalıyorum, kıç deliğim onun horozunun etrafında sıkıca sıkılıyor.

Boğuk bir çığlıkla boşaldı. Sanırım orgazmım onu şaşırttı ve onun da boşalmasına neden oldu. Sıcak sıvı selini hissediyorum, göt deliğimde çok yabancı ve hızla çekiliyor, menisi içimden ve yatağın her yerine damlıyor.

"İsa. Sen bir manzarasın." Bana dokunuyor. Parmaklarıyla döllerini topluyor ve kıçımın her tarafına yayıyor. "Dağınık. Seksi. Kahretsin, hâlâ sertim."

Islak noktadan uzaklaşarak yatağın üzerine yığılıyorum, tüm vücudum yorgunluktan güçsüz düşüyor. "Daha fazla yapamayacağım," diye fısıldıyorum gözlerimi kapatıp yüzümü yatağa gömerken. Kemiklerim yorgun. Zihnim bomboş.

Yataktan kalkıyor ve sessizce beni izlediğini hissedebiliyorum. Hareket etmiyorum. Tek kelime etmiyorum, o da etmiyor.

Dakikalar sonra banyoda hareket ettiğini duyuyorum. Tuvalet sifonu. Musluk akıyor. Ve sonra geri dönüyor, vücudu yatağın eğilmesine neden olurken bana uzanıyor, elleri belimde, beni kendine çekiyor.

"Seni temizleyeceğim," diye mırıldanıyor, kıçıma sıcak, nemli bir bez koymadan hemen önce. Kalın, kuru bir havluyla beni nazikçe ovalamadan önce vücudumu yıkıyor, üzerimdeki son meni parçasını da temizliyor. Şımartılmaya ve bakılmaya ihtiyacı olan bir bebek gibi tek kelime etmeden uzanıyorum ve onu alıyorum.

Tekrar yataktan uzaklaşıyor, şüphesiz el bezinden ve havludan kurtuluyor ve sonra geri dönüyor. Sözsüz bir şekilde beni çeviriyor ve yatağa tırmanıp bana katılmadan önce yorganı gevşek bedenimin üzerine çekiyor.

Nefesimi tutarak bana dokunmasını bekliyorum. Ya da sadece iyi geceler demesini. Vücudu o kadar hareketsiz ki, nefes alıp almadığını bile merak ediyorum.

"Canını yaktım mı?" diye soruyor sonunda, sesi sert. Havada bir

törpü var. "Hayır."

Whit yüzünü bana dönecek şekilde yuvarlandı. Ateş ışığından güzel yüzünü seçebiliyorum. "Bana yalan söyleme, Summer."

Bana ilk adımla seslenmesini tercih ederim. O an daha dolu oluyor. Daha samimi. "Yalan söylemiyorum. Hoşuma gitti. Beni boşalttın, değil mi?"

"Yine de. Sanırım seni incittim. Hayır, seni incittiğimi *biliyorum*." Bana doğru uzanıyor, beni kollarına çekiyor, böylece uzun, sert vücuduna bastırılıyorum. Başımı göğsüne yaslayıp kalp atışlarının sesinin tadını çıkarıyorum. "Bunu daha önce hiç yapmamıştım."

"Ne yaptın?" Uykulu bir şekilde soruyorum.

"Anal. Sen benim ilkimsin. Bu şekilde birlikte olmak istediğim tek kızsın." Kollarını bana doladı. "Bunu mahvetmek istemedim."

Onun kabulü bana bir şey yapıyor, kendimi havadan daha hafif hissettiriyor. Yüzüyorum. Ağırlıksız. Başımı arkaya eğiyorum, dudaklarımı büzüyorum. Öpücüğü için sabırsızlanıyorum. "Sen berbat etmedin."

Sanki buna ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi beni öpüyor. Belki onun da ihtiyacı vardır. "Uyumalıyız."

"Ben-"

"Kal," dedi, sözümü keserek. "Benimle uyu."

Bunu ikinci kez yapıyoruz. Ve bu beni şaşırtıyor. *O* beni şaşırtıyor. Aramızda neler olduğunu bilmiyorum. Neden bu kadar uyumlu davranıyor. Düşünceli. Bu heyecan verici.

Korkunç bir şey.

Ama bir şeyin farkındayım.

Tamamen savunmasızım. Ona ve onun isteklerine karşı zayıfım. Onun ihtiyaçlarına. O bunu biliyor. Benim üzerimde tam bir hakimiyeti var. Bedenim ve ruhum.

Ve kendimi içinde bulduğum bu durum dehşet verici.

OTUZ DOKUZ

BEYAZ

Uyandığımda Summer'ın çıplak vücudu benimkinin üzerine yayılmıştı. Sabahları her zamanki gibi sertleşiyorum, ama onun yatağımda olması sayesinde daha yoğun hissediyorum. Üstümde. Yumuşak amcığı kalçama bastırıyordu.

Onu becermeyi reddediyorum. Ya da ona cinsel bir şekilde dokunmayı. Dün gece onu sınırlarına kadar zorladım. Vücudunu elimden gelen her şekilde kullandım.

Bir bakıma ben de sınırlarımı zorladım.

Dikkatlice onu benden ayırıyorum ve yataktan çıkıp işemek için doğruca banyoya gidiyorum. Kalkmış aletim bunu neredeyse imkânsız kılıyor ve ben başka şeyler düşünmeye çalışıyorum. Sıkıcı şeyler. Okul. Buraya gelmek. Ailemin beni sonsuz hayal kırıklığına uğratması.

Aletim biraz söndü.

Duşu açıp içine atlıyorum, buz gibi soğuk su tenime çarpıyor. Sonunda ısınıyor ve kendimi çabucak yıkıyorum. Çıkıp kurulandım. Dişlerimi fırçaladım. Aynadaki yansımamı inceliyorum, kendime ve dün gece Summer'a nasıl davrandığıma kızıyorum. Derimin altına giriyor. Ben onu tüketene kadar kendini oraya gömüyor ve ben onu dışarı atamıyorum. Hayır, dün geceden sonra her şeyi daha da kötüleştirdim.

Peşinden koşmak. Monty ile sanki kazandığım değerli bir eşyaymış gibi onun için kavga etmek. Partide onu alenen sahiplenmek. Eminim onlar

bizden bahsediyor. Benden. Kim olduğunu merak ediyorum. Anlamak için fazla araştırmaya gerek yok.

Ve sonra ödeyecek cehennem olacak. Bundan eminim.

Şu anda, dün geceki davranışı zahmete değer gibi geliyor. Her ne sebeple olursa olsun, ona karşı koyamadım. Onu her şekilde istedim. Her fırsatta onu becerdim. Dün gece üç kez mi boşaldım? Dört mü? O daha çok boşaldı.

O bir uyuşturucu ve ben umutsuzca bağımlıyım.

Banyodan çıktığımda onu yatağın ortasında oturmuş, yorgana sarılmış, koyu renk saçları darmadağın halde buluyorum. Bu soğuk, gri sabahta çok güzeldi. Sıkıcı havanın içinde canlı bir renk noktası. Ne zaman değil ki? Düzgün omuzları sergileniyor, pembe ağzı şişmiş, gözleri uykudan -ya da uykusuzluktan- şişmiş. Yüzündeki yorgunluğu görebiliyorum, bu çok açık. Yine de onu çarpıcı buluyorum.

Sikim kıpırdıyor. Çıplak olduğumu hatırlayarak aşağı

bakıyorum. "Birileri beni gördüğüne sevinmiş."

Onun yanıtı beni gülümsetiyor ama sonra bu kadarını yapmamam gerektiğini hatırlayıp kaşlarımı çatıyorum.

Ama gülümsememi gördü ve gözleri genişledi, zevkle dans etti. Elini uzatarak beni çağırdı. "Yatağa geri dön."

"Ailem kahvaltı için beni aşağıya çağıracak." Bu zayıf bir bahane. Ailemin masada olmadığını neredeyse garanti edebilirim. Saat dokuzu çoktan geçti. Güneşle birlikte doğuyorlar; ikisi de birbirine benziyor ama birbirleriyle uğraşmak istemiyorlar.

Surat asıyor. "Lütfen?"

Pes ettim, ona gittim. Onu kollarıma aldım. Onu anlamsızca öptüm. Ne halt ediyorum ben? Kızlar benim için hiçbir şey ifade etmiyor. İnsanlar benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Ona değerli ve kırılgan bir şeymiş gibi davranıyorum, oysa genelde ona korkunç bir isim takar ve sikimi yalamasını talep ederim.

Denemeye karar verdim.

Parmaklarımı ensesindeki saçlarına geçirip ağzını benimkinden çekiyorum. "Ağzını üzerimde istiyorum."

Gülümsemesi şımarık. "Ağzım senin üzerinde."

"Sikimin üzerine," diye düzeltiyorum, sırtımı süslü yatak başlığına dayayıp arkama bir yastık sıkıştırırken gitmesine izin vermiyorum. "Ağzına boşalmak istiyorum."

Nefesi hızlanırken göğsü hızla inip kalkıyor. "Bu normal bir sabah isteği mi?"

"Seninleyken-" Bu cümleyi tamamlamamak için dudaklarımı kenetliyorum. "Yap şunu."

Ses tonum sert. Kaba. Tatlı konuşmalar ve şefkatli jestlerle geçen son birkaç geceden sonra, kim olduğumu hatırlamam gerekiyor. Onun kim olduğunu. O da hatırlıyor. Bunu tepkisinde görüyorum. Ne kadar uyumlu olduğunu.

Yatakta aşağı doğru kayıyor, parmaklarım saçlarında gevşeyerek harekete izin veriyor. Ağzı sikimin üzerinde geziniyor, bakışları benimkilerle buluşuyor. "Duş aldın mı?"

Başımı sallıyorum. Dilimi dudaklarımda gezdiriyorum. Henüz duş almadı, gerçi onu temizledim. Ama dün gece sikimi göt deliğine sokmuştum, o yüzden neden sorduğunu anladım.

Summer başını eğiyor, saçları öne düşüyor ve görüş alanımı kapatıyor. Dudakları aletimin ucuna değiyor. Kısa bir öpücük. Dili kucaklıyor. Prekumu yakalıyor.

Bir inilti beni terk ediyor. O ağzıyla tam bir uzman.

İnce parmakları tabanı sıkıyor, ağzını sikimin başında çalıştırırken beni yavaşça kaldırıyor. Öne uzanıp saçlarını yakalıyorum ve izleyebilmek için perdeyi geri çekiyorum. Görülmeye değer bir manzara. O beni yutarken sikim ağzını dolduruyor, çıplak vücudu benimkinin üzerinde sallanıyor. Her sabah güne böyle b a ş l a y a b i l i r i m ve hiç şikâyetim olmaz. Hayatımda bir kez olsun neşeli bir sikici olurdum.

Hepsi onun sayesinde.

Beni sınıra yaklaştırması için fazla bir şey gerekmiyor. Tanıdık sıkışma dakikalar içinde başlıyor. Tüm vücudum geriliyor, özellikle de omurgamın dibinde. Taşaklarımın derinliklerinde.

"Bacaklarını aç," diye fısıldıyor ve ben de merakla dediğini yapıyorum. İzliyordum.

Summer kayarak kalçalarımın arasına giriyor, eli hâlâ sikime sarılı, başını eğip taşaklarımı yalıyor ve dilinin değdiği her yerde ateşli bir sıcaklık bırakıyor. Daha aşağıya inip altlarını yalıyor. O kadar yasak bir yeri yalıyor ki, onun bu cüretkâr hareketi karşısında keskin bir nefes alıyorum.

Gövdemi otomatik olarak öne eğerek ona daha iyi erişim sağlıyorum. Kıçımın etrafını yalıyor, göt deliğimle taşaklarım arasındaki deri çıkıntısı bana her dokunduğunda alev alev yanıyor.

İnliyorum, gözlerimi kapatıp kendimi onun ağzının hissine kaptırmak istiyorum ama benim için yaptığı şovu kaçırmak istemiyorum. Şu anda yaptığı şey çok kötü hissettiriyor. İğrenç.

Çok ateşli.

Boştaki eliyle orama dokunuyor, kıçımı okşuyor. Göt deliğime sıkıca bastırıyor. Tıpkı dün gece ona yaptığım gibi. Parmakları sikimin etrafını sıkıca sarıyor, agresif dokunuşu sayesinde sikim neredeyse kızgın mor bir renge bürünüyor. Nefesim kesildi. Tüm vücudum hareketsizleşiyor, ağzı yaklaştıkça beklenti damarlarımı yalıyor.

Doğrudan temas kuruyor, dili göt deliğimin her santimini kaplıyor ve bir çığlıkla boşalıyorum, meni fışkırıyor, sanki lanet bir gayzermişim gibi. Sonsuz bir döl. Yatağın her tarafına akıyor. Her tarafıma. Kıçımdan çekiliyor, gülümsemesi soluk, parmakları hala horozumu boğuyor, ben bana yaptıklarından aşağı inmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum.

Bu sadece bir orgazm değildi. Dini bir deneyimdi.

Beni incelerken gülümsemesi kibirli. Şu anda kesinlikle kraliçe o ve ben onun alçakgönüllü, titreyen hizmetkârıyım. Savunmasız. Titriyorum. "Kendini berbat ettin."

Kendi sözlerim bana geri savruldu. Sadece ona bakabiliyorum, sesimi bulamıyorum.

"Ve sen çok kolay geldin." Bir siren gibi gülüyor. Kendi kişisel işkencem gibi. "Birileri kıçının yalanmasından hoşlanıyor."

"Kıçımı yalamaktan hoşlanan küçük, pis bir fahişe tanıyorum," diye karşılık veriyorum, bunu bir iltifat olarak algılayacağını bilerek.

Sözlerim karşısında adeta parlıyor. "Duş almam lazım." "Sana

katılacağım."

"Az önce bir tane almadın mı?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Bana bak." Kollarımı iki yana açtım, sonunda yumuşayan sikimi bıraktığında içimden bir homurtu çıktı. "Dediğin gibi berbat haldeyim."

"Kesinlikle öylesin. O zaman bana katıl." Yataktan kayıyor, uzun, zarif uzuvları bana hareket halindeki bir sanatı hatırlatıyor. "Ben seni yıkayacağım, sen de beni yıkayabilirsin."

"Önce seni yıkayacağım." Banyoya dalarken peşinden gidiyorum, elim mükemmel kıçına gidiyor ve yuvarlak yanaklarından birine bir tokat atıyorum, ses fayanslarda yankılanıyor. Ciyaklıyor.

Homurdanıyorum.

Ne yapıyorum ben?

KIRK

YAZ

BİR ŞEYLER GERÇEK OLAMAYACAK KADAR İYİ HİSSETTİRİYORSA, genellikle öyledir. Whit ve benim aramda yaşananlar da kesinlikle ortaya çıkmayı bekleyen bir yalan. Haftayı Lancaster malikânesinde birlikte geçiriyoruz, mümkün olan her yerde gizlice kaçıyoruz, her odada, müsait olan her yüzeyde dolaşıyoruz. Bu hiç kolay değil. Çok fazla oda var. Gizlice kaçmak için çok fazla yer. Ama o ısrarcı. Beni her yerde beceriyor. Yapabildiği her şekilde. Uyluk kaslarım sürekli geniş açıldığından ağrıyor. Öpüşmekten ve sakso çekmekten ağzım ağrıyor.

Ama şikayet etmiyorum.

Bu evde çok fazla insan olduğunu düşünürsek, etrafta gizlice dolaşmamız çok zor. Hizmetçiler, her yerde. Personel. Asistanlar. Ebeveynler. Sylvie. Spencer.

Michaels'ların partisine geldi, Sylvie'yi eve getirdi ve bir daha da gitmedi. Aileleri Spencer'ın gelişine gözlerini bile kırpmadı. Her şey "Sylvie bir arkadaşını getirdi, Whit de öyle yaptı" kisvesi altında açıklandı ki bu tamamen saçmalıktı.

Ben Whit için buradayım. Spence de Sylvie için burada.

Arkadaşımı nasıl terk ettiğimi her düşündüğümde suçluluk duygusuna kapılıyorum ama o bana bu konuda konuşma fırsatı vermiyor. Benden kaçıyor. Ne zaman birbirimizin yanında olsak beni görmezden geliyor, tüm dikkatini Whit'e, Spence'e ya da yakınında kim varsa ona veriyor.

Ben asla.

Perşembe sabahına kadar. Şükran Günü. Sylvie'yi alt katta, devasa arka bahçeye bakan oturma odasında, birinin onun için yaptığı latteyi yudumlarken buluyorum.

Gerçek prenses. Geleceğin kraliçesi. Lancaster olmak. Her şeyin sizin için yapılması, sizin için planlanması, böylece parmağınızı bile kıpırdatmanıza ya da düşünmenize gerek kalmaması.

"İşte buradasın," diyorum neşeyle odaya girerken. "Ben de seni arıyordum."

"Oh?" Sesinin temkinli olması duraksamama neden oldu. "Kardeşimi aradığınızı düşünmüştüm. Yoksa bütün hafta sürekli seviştikten sonra sonunda birbirinizden bıktınız mı?"

Sözleri tokat gibi geldi. Yanına gittim, onun karşısındaki sandalyeye oturdum. "Bana kızgınsın."

"Tabii ki sana kızgınım. Önce sen benim misafirimdin." Bir omzunu silkiyor. "Sana ihtiyacım olduğunu söyledim. Yanımdan ayrılmanı istemediğimi söyledim ve sen de ayrıldın. Benimle neden geldiğini biliyorum, Whit'le vakit geçirmek için."

Suçluluk duygusu ağır, ıslak bir battaniye gibi. Üzerime çöküyor, beni yorgun düşürüyor. "Özür dilerim. Gerçek niyetim bu değildi. Whit ve ben bir şekilde ayrıldık-"

"Whit ve senin ne yaptığınız umurumda değil. Ya da yapmadığınız. Gerçi hizmetçilerden duyduğum dedikodulara bakılırsa ikiniz her şeyi yapmışsınız." Bana bir bakış gönderiyor, üst dudağı tiksintiyle kıvrılıyor. "Hepsi senin hakkında konuşuyor, biliyorsun. Sanırım her gün döl lekeli çarşafları değiştirmek kızgınlık yaratıyor."

Beni utandırmasına izin vermeyi reddediyorum. Savunma moduna geçmek yerine sessiz kalıyorum. Beni incelerken bana ağabeyini hatırlatıyor, sonunda iç çekene kadar beni düşünüyor.

"Beni bu cehennem çukurunda tamamen yalnız bıraktığın için yeniden strateji belirlemem gerekti. Bu yüzden Spence'i bizimle kalmaya ikna ettim. Tatil için bir şey yapacak gibi değildi. Şehirde kalsaydı muhtemelen çok fazla kokain çeker ve çok fazla özenti modelle yatardı," diyor Sylvie acı bir şekilde.

Yine de bir şey söylemiyorum, henüz seks yapıp

yapmadıklarını merak ediyorum. Sanırım hayır.

"Whit çok b u n a l t ı c ı , anlıyorum. Ve duyduğuma göre, o *tamamen*
Sana aşık oldum," diyor Sylvie, kibirli bir ses

tonuyla. Kaşlarımı çatıyorum. "Ne duydun?"

"Leighton'ın partisinde dedikodu gırla gidiyordu. Herkes Monty ve Whit arasındaki o tuhaf tartışmaya tanık oldu," diyor Sylvie, burnunun ucuyla bana bakarak. "Monty'yi nasıl bu kadar çabuk kendi tarafına çektin?"

"Beni, sikini yalamaktan hoşlanan tanımadığı bir sporcuyla kaçamak yaptıktan sonra ağlarken buldu," diyorum ona dürüstçe.

Sylvie bir kahkaha patlatıyor ve bunu duymak bana umut veriyor. "Monty'nin bunu söylediğini duyabiliyorum. Ty Peters olduğuna eminim. Erkeklik konusunda o kadar aşırıya kaçıyor ki, arada sırada ağzına bir penis almaktan hoşlanması beni hiç şaşırtmaz."

Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve bunun bir önemi de yok. Sylvie'nin duygularını nasıl incittiğimi ve onun affına ne kadar çok ihtiyacım olduğunu unutamıyorum. O bana karşı hep nazikti. Lancaster Prep'te bana karşı nazik olan tek kişi.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için nefret ediyorum," diyorum ona, sesim yumuşak. "Seni incitmek istememiştim, Sylvie. Sadece-"

"Erkekler. Aynı anda hem sinir bozucu hem de harikalar. Öyle değil mi? Ve lütfen, konu sen ve kardeşim olduğunda ayrıntıya gerek yok," diyor. "Yeterince duydum zaten."

"Spence'le bu hafta nasılsınız? Birbirinizin arkadaşlığından keyif alıyor musunuz?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

"Keşke biz de sizin kadar eğleniyor olsaydık," diyor dalgın dalgın, bakışlarında hayal kırıklığının titreşimini görmeden hemen önce. "Benden çok korkuyor."

"Ne? Nasıl?"

"Kırılacağımdan korkuyorum. Ben kırılganım, bilmiyor musun?"

"Her zaman ölmekten bahseden sensin," diye hatırlatıyorum ona.

İçini çeker ve lattesinden bir yudum alır. "Sanırım kazanamam."

Narin fincandan yudumlamaya devam etmesini izliyorum, sonra bakışlarımı pencereye çeviriyorum. Güneşli bir sabah ama rüzgâr ağaçları kırbaçlıyor, çılgınca sallanmalarına neden oluyor. Uzakta duran iki erkek figürü görüyorum. Benzer boylarda. Başları birbirine yakın eğilmiş. İlk başta Whit ve Spence olduklarını düşünüyorum.

Ama hayır, Whit ve babası.

Kaşlarımı çatarak bakışlarımı onlardan ayırıyorum ve midemdeki ani yumruyu görmezden gelmeye çalışıyorum. Sessizce oturuyoruz, Sylvie telefonunda geziniyor ve kahvesini içiyor. Whit'in babasıyla konuşmasını izlerken ben de tırnağımı çiğniyordum. Bu mesafeden yüzlerini göremiyorum ama ikisi de gergin görünüyor. Bu beni korkutuyor.

Kafamı çeviremiyorum, endişeyle doluyum. Babasının onun üzerinde büyük etkisi var. Tabii ki var. Augustus Lancaster güçlü bir adam ve Whit de Lancaster soyadının varisi. Babası ne isterse sorgusuz sualsiz yapacak.

Sylvie birdenbire, "O bunu onaylamıyor," dedi.

Whit bir adım geri atıyor ve bu mesafeden bile kızgın olduğunu anlayabiliyorum. Vücudu kaskatı, ağzı açık. Sanki konuşmadan duramıyor. Ya da bağırıyor bile olabilir. "Kim onaylamıyor?"

"Babam. Seni onaylamıyor. Whit'le birlikte olmanızı da kesinlikle onaylamıyor." Sylvie'ye baktığımda beni izlediğini görüyorum, dudakları büzülmüş, gözleri kocaman. "Arkadaşım olmanı da onayladığından emin değilim."

Tedirginlik üzerime çöküyor. "Ne diyorsun Sylvie?"

Elindeki fincanı sandalyesinin yanındaki küçük masaya bırakıyor ve gözlerinde acıma dolu bir ifadeyle bana bakıyor. "Ailem bu sabah kahvaltıda bana küçük bir ders verdi."

"Ne hakkında?" Dikkatlice soruyorum.

Omuz silkiyor. "Sen. Ve Whit. Ve seni burada istemediklerini, her şeyi mahvettiğini."

"Tam olarak neyi mahvediyorum?" Sesim titreyerek soruyorum. Bu anı bekliyordum ama zaman geçtikçe ve haftanın derinliklerine indikçe bu anı atlattığımı düşündüm. Onaylamamaları.

Ne aptalım. Yanılmışım.

"Whit'in planları. Onun hayatı. Senin bunun bir parçası olmaman gerekiyor," diyor Sylvie, sanki bu kadar basitmiş gibi.

Ama hayat basit değil. Bunu herkesten çok o fark etmeli.

"Ailenin sana ne yapman gerektiğini söylemesinden bıkmadın mı? Her hareketini kontrol ediyorlar. On altı yaşındasın, Sylvie. Yuvadan ayrılmayı planlamıyor musun? Üniversiteye gitmeyi? Yoksa annen senin gelecek planlarında da söz sahibi mi?" Sordum, ses tonum kibirliydi.

Sylvie beni düşünürken gözleri kısılıyor ve işte o an bir hata yaptığımı anlıyorum.

Çok ileri gittim.

"Neden bahsettiğiniz ya da bu ailenin bir parçası olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok. Dünyanın değilse bile bu ülkenin en önemli ailelerinden biri. Toplumdaki yerimiz sağlam ve bunun gözünü bize dikmiş aptal, şehvet düşkünü bir kız tarafından mahvedilmesine izin veremeyiz. Sen sadece sınırdasın. Her zaman kenarda, pencereden özlemle bakan üzgün küçük kız." Sylvie alay ediyor. "Tıpkı annen gibi, duyduğuma göre."

Ona bakakaldım. "Sylvie..."

"Dur." Bir elini kaldırdı. "Beni umursamıyorsun. Gerçekten önemsediğini hiç sanmıyorum."

"Bu doğru değil. Lancaster'da bana elini uzatacak kadar nazik olan tek kişi sendin," diye hatırlatıyorum ona. "Başka kimse benimle arkadaş olmak istemedi. Whit herkesi ikna etti-"

"Doğru. Ben onu kızdırmak için nasıl arkadaşın olabileceğimi düşünürken o herkesin senden nefret etmesini sağladı." Gülümsemesi acımasızdı ve ben

Bu bir yalan. Gerçekten arkadaşım olmak istiyordu, değil mi? Fincanını kapıp zarif bir yudum daha almasını izliyorum. "Bence kampüse biraz erken dönsen iyi olur. Mesela... yarın sabah ilk iş?"

"Neden?" İnanamayarak soruyorum, Whit'in burada olmasını dileyerek. Bizimle olmasını. Beni savunurdu, değil mi? Sylvie'ye kaltak gibi davranmayı bırakmasını söyler miydi?

Yapar mıydı?

Sylvie elindeki fincanı yakındaki masaya çarpıyor ve sandalyesinde öne doğru eğilerek daralan bakışlarını bana yöneltiyor. "Dinle. Whit'le bir hafta yalnız kalabilmek için beni kullandın. Böylece onun için mükemmel kadın olduğunu düşünmesini sağlayabilirsin. Whit'in her zaman bundan daha zeki olduğunu düşünmüşümdür ama belli ki senin büyülü bir vajinan var çünkü tek düşünebildiği bu. Ve şimdi, bir şekilde onu ailemizin savunduğu her şeye karşı çıkmaya ikna ettin."

Ağzım açık, kendimi savunmaya hazırım ama o konuşmaya devam ediyor.

"Annem senden nefret ediyor. Sana ailemizi parçalayan sürtüğün kızı diyor ve bunu böyle söylediğinde, Whit'le ne yaptığını gördüğümde. Whit'e. Hepimize..." Dudaklarını birbirine kenetliyor ve beni tamamen küçümseyerek inceliyor. "Ona katılmak zorundayım."

Titrek bacaklarımın üzerinde ayağa kalkıyor, yere yığılmamak için dua ediyorum. "Sylvie. Lütfen. Sen benim tek arkadaşımsın. Yemin ederim seni Whit'e yaklaşmak için kullanmadım."

"Beni kandırabilirdin," diyor, sesi tiksintiyle dolu. Başını çevirip pencereden dışarı bakıyor. "Şu anda senden nasıl kurtulacaklarını planlıyorlar, umarım biliyorsundur. Annem seni akşam yemeğinde masada görmek istemiyor. Neye şükrettiğimizi konuşmamız gereken bir yemek. Bunu yasaklıyor."

Yasaklıyor. Sanırım burası onun evi olduğu için taleplerini kabul etmek zorundayım.

"İkinizin gerçek bir ilişki yaşayabileceğine gerçekten inanmıyordun, değil mi?" Sylvie bir kez daha bana bakıyor, bakışları araştırıyor. "Şu haline bak. Sen inandın. Muhtemelen seni sürekli becermesinin *aşkın* bir işareti olduğuna inanıyorsun."

Gözyaşları tehdit ediyor ve ben onları gözlerimden uzaklaştırıyorum. Bunu yapamam. Ağlayamam. Ağlayamam.

Yapmayacağım.

"Öyle değil," diyor kesin bir dille. "Bunu daha önce de yaptı. Sen ilk değilsin. Ve kesinlikle sonuncu da olmayacaksın."

Birbirimize bakıyoruz, Sylvie'nin yüz ifadesi çok soğuk.

"Şu anda bana kimi hatırlatıyorsun biliyor musun?" Ona soruyorum, ses tonum aldatıcı bir şekilde yumuşak.

Sylvie kaşlarını kaldırır. "Kim?"

"Senin orospu annen. Tıpkı onun gibisin, Sylvie." Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve odadan çıkıyorum, koridorda aceleyle ilerliyorum, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. Sylvie neden bu kadar soğuk davranmak zorundaydı bilmiyorum. Sözleri bıçak gibi kesiyor, beni mahvediyordu.

Bunların hepsi sahte miydi? Onun arkadaşlığı, Whit ile olan ilişkim. Hepsi sahte miydi?

Öyle olmalıydı.

Misafir kanadına çıkan merdiveni görüyorum ve aceleyle ona doğru koşuyorum, merdivenleri çıkıyorum, tam yatak odama dönecekken bir sesin bana seslendiğini duyuyorum.

"Summer. Seninle konuşmak istiyorum. Bir dakikan var mı?"

Buz gibi bir dehşet omurgamdan aşağı kayıyor ve döndüğümde Sylvia Lancaster'ın karşımda durduğunu görüyorum, geniş paçalı siyah pantolonu ve sağ omzuna iğnelenmiş simli çiçekli broşu olan yumuşak krem rengi kazağıyla kusursuz. Bir Chanel parçası olduğuna eminim. Sarı saçları şık ve pürüzsüz, iki kulağının arkasına toplanmış ve dudakları kırmızıya boyanmış.

Kan rengi.

"Ben de tam odama gidiyordum-" diye başlıyorum, gülümseyince

duraklıyorum. Bu dostça değil. Hem de hiç değil.

"Sadece birkaç dakikanızı alacağım. Söz veriyorum. Lütfen." Başını eğiyor. "Salonumu görmek ister misiniz?"

Ben de gördüm. Whit daha dün beni devasa masanın üzerine yaydı, hevesli parmaklarıyla külotumu indirdi, kalçalarımı ayırdı ve ben iç çekerek boşalana kadar beni yaladı. Bir inilti.

"Evet. Lütfen," diyorum yorgun bir gülümsemeyle. Muhtemelen şu anda beni birkaç kelimeyle mahvedecek olan kadına sadece lütfen diyebilirim. Sylvie zaten zararını verdi. Kendimi zar zor bir arada tutuyorum.

Sylvia beni salonunun çift kapısına doğru götürüyor, birini açıp içeri giriyor. Peşinden gidiyorum, kapıyı kapatmaya zahmet etmediğini fark ediyorum. Bize hiç mahremiyet vermiyor.

Sanırım söyleyeceklerini kimin duyacağı umurunda değil.

"Lütfen. Oturun." Özenle işlenmiş bir sandalyeyi işaret ediyor ve ben de yerleşiyorum, masasının arkasında dururken onu izliyorum, yüzünde hala o hoş gülümseme var. "Bu hafta burada geçirdiğiniz zamandan keyif aldınız mı?"

"Evet," diyorum başımı sallayarak, nereye varmaya çalıştığından emin olamadan.

"Harika. Eminim Whit'in sizi götürdüğü tur çok tatmin edici olmuştur." Gülümsemesi hiç eksilmiyor.

"Bana arazinin bir kısmını gösterdi, evet."

"Özel küçük turdan bahsediyorum. Seni becerebildiği her yerde becerdiği tur, değil mi?" Masasının üstünü işaret ederken ince kaşları kalkıyor. "Burası da dahil mi? Dün sana ne yaptı, hmm? Seni becerdi mi? Üzerine mi indi? Ya da belki de onun sikini yaladın."

Korku yükseliyor, nefesimi çalıyor. Cevap veremeden ona bakakalıyorum.

"Ne yaptığınızı kimsenin görmediğini mi sanıyorsunuz? Bu evin her yerinde insanlar var ve çoğu benim için çalışıyor. Neler olup bittiğini bana söylemediklerini mi sanıyorsun? Ne gördüklerini? Duyduklarını? *Kokladıklarını?* Biz kör değiliz, Summer. Seni görüyoruz. Ne yaptığınız çok açık," diyor Sylvia.

Ona göz kırpıyorum, beynim allak bullak oluyor. Birkaç dakika önce Sylvie'nin bana söylediklerinin aynısı. Hizmetçiler. Konuşuyorlar. Her şeyi

görüyorlar. Nasıl olur da

bu kadına davranışımı mazur gösterebilir miyim? O haklı. Bu evin her yerindeydik, sikişiyorduk. Karanlık köşelerde öpüştük. Birbirimize dokunduk. Gülüştük. Harikaydı.

Whit'in annesinin yaptığımız her şeyden haberdar olduğunu bilmek... yıkıcı.

Birlikte geçirdiğimiz zamanlara dair bilgileri her şeyi lekeliyor.

"Oğlumun manipülasyonu artık sona eriyor." Sylvia öne doğru eğilir, masanın çekmecesini açar ve içinden bir şey alır. "Bunu buldum."

Günlüğüm gürültülü bir tokatla masasının ortasına düşüyor. Bakışlarım onunkilere kaymadan önce dehşetle ona bakıyorum. "Nereden aldın bunu?"

"Whit'in çantasındaydı. O senin günlüğün. İnkâr etme zahmetine girme." Günlüğü açıyor, sayfaları karıştırıyor, doğrudan arkaya gidiyor. En karanlık sırlarımın olduğu bölüme. "Paylaştığın tüm detaylar oldukça ilginç. Dinlemek ister misin?"

"Hayır," diyorum ama beni görmezden geliyor ve onun yerine okumaya başlıyor.

Ölmeleri benim suçum. Yates'in odasından çıkarken mumu devirdim. Bana yaptıklarından sonra bunu bilerek yaptım. Özellikle bu gece çok acımasızdı. Korkunç şeyler söyledi. Beni sikerken bastırıyordu. Her dakikasından nefret ettim ama katlandım. Her itişinde içimde yükselen öfke. Vücudum bana ihanet ettiğinde ve boşaldığımda hayal kırıklığı içinde ağladım. Oh, bunu nasıl da seviyordu. Tanrım, ondan nefret ediyorum.

Benimle işi bittiğinde, bana yaptıklarını babasına anlatacağımı söyledim ve o da güldü.

Güldü.

Ben de sessizce uzandım, yakında uykuya dalacağını biliyordum. Ve uyudu. Çok tahmin edilebilir biri. Horlamaya başladığını duyar duymaz yataktan çıktım. İç çamaşırlarımı giydim, hala gömleğim üzerimde olduğu için minnettarım. Artık herhangi bir ön sevişme ya da beni soyma zahmetine girmiyor, doğrudan sikişmeye başlıyor. Giyindikten ve bana ait olan her şeyi topladıktan sonra odadan çıktım.

Ve şifonyerin üzerindeki mumu bilerek devirdi.

Dumanı kokladığında uyanacağını düşündüm. Yangını söndürmek için hiçbir şey gerekmezdi. Yatağının başucunda kocaman bir su şişesi vardı. Onunla söndürebilirdi.

Hiç uyanmadı. Hepimiz uyurken yangın büyüdü. Ben bile uykuya daldım, öfkem beni bitkin bıraktı. Tükenmiştim. Annemin beni çılgınca sarsmasıyla uyandım. Elimden tuttu ve beni neredeyse dışarı sürükledi. Yates ve Jonas hâlâ evdeydi. Onları orada bırakmıştık. İkisi de yataklarında öldü. Polis daha sonra bize dumandan zehirlendiklerini söyledi. Büyük ihtimalle hiç uyanmadılar, ne olduğunu hiç bilmediler.

Ama biliyordum.

Onları ben öldürdüm.

Sylvia bir eliyle günlüğü tokatlayarak kapatıyor, beni incelerken gülümsemesi tehditkâr. "Sana borcumu ödemeye tamamen hazırdım, biliyorsun. Hatta sana çok cömert bir meblağ için çek bile yazdım."

"Ben olsam asla kabul etmezdim," diyorum ona inançla.

"Artık bir önemi yok, çünkü artık bunu sana vermeme gerek yok. Bu kadarı yeterli." Günlüğü havaya kaldırdı. "Bu evi hemen terk ediyorsun ve oğlumla bir daha asla konuşmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

Kalbim hızla çarpıyor ve nefes almakta zorlanıyorum. "Peki ya istediğini yapmazsam?"

"O zaman bu günlüğü polis departmanına teslim edeceğim. Ya da daha iyisi, davaya ilk atanan kundaklama müfettişine. Eminim bunu okumayı çok isterdi."

"Yapmazsın." Onu test ediyorum ama cevabını zaten biliyorum.

"Yapardım," diyor kararlılıkla, çekmeceyi bir kez daha açıyor ve günlüğümü içine bırakıyor. "Annen her şeyini kaybederdi. Evi, ona miras kalan parayı, arkadaşlarını, sosyal statüsünü, geriye ne kaldıysa. Her şeyini. Beş parasız kalır, tıpkı eskisi gibi. Ve sen de öyle. Bir telefonla tüm hayatını mahvedebilirim. Bunu gerçekten riske atmak istiyor musun?"

Hiçbir şey söylemiyorum. Söyleyebileceğim hiçbir şey yok. O günlüğe yazdığım her şey doğru. Onu nasıl aldı? Ve daha da kötüsü, Whit neden onu buraya getirdi? Bunu neden yapsın ki? Başından beri bu işin içinde miydi? Bunu beni de mahvetmek için mi yaptı?

"Asla uzun sürmeyecekti," diye mırıldanıyor adeta, sesi yumuşak, bakışları sert. "Oğlumu becerdin diye Lancaster servetinden pay alamazsın. Annen için işe yaramadı. Senin için de işe yaramayacak."

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor ve titreyen parmaklarımla onu uzaklaştırıyorum, duygularımı gösterdiğim için kendime kızıyorum.

"Otuz dakikanız var. Seni bekleyen bir araba olacak. Misafirler gelmeden gitmeni istiyorum. Git o zavallı küçük çantanı topla. Şimdi."

Ayağa fırlıyorum ve açık çift kapıya doğru acele ediyorum.

"Whit'i aramaya da zahmet etme. O zaten gideceğini biliyor," diye sesleniyor arkamdan.

Sözleri beni ürkütüyor ama arkamı dönmüyorum. Hiçbir şey söylemiyorum. Koridora girdiğimde Sylvie'yi orada, konuşmamızı izlerken buluyorum.

Topuklarımın üzerinde dönüp misafir kanadına doğru ilerlerken ona "Eminim mutlusundur," diyorum.

"Sana karşı bir şey hissettiğini bilmiyordum. Yemin ederim," diyor peşimden gelerek.

Ona döndüm ve kısa süre durmasını sağladım. "Yalan söyleme. Bu işte hepiniz birliktesiniz. Birini tamamen yok etmekten başka bir şey sevmeyecek kadar sapkın mısınız? Neyiniz var lan sizin?"

Sylvie dudaklarını araladı ama bir şey söylemedi. Sanırım onu sersemlettim.

"Daha önce hiç saçmalıkların için çağrılmadın, değil mi? Küçük bayan, 'oh, ölüyorum'. İlgi arıyor. Ortanca çocuk. Unutulmuş çocuk. Acınacak haldesin," diyorum, annesi benimle konuşurken içimde tuttuğum tüm öfke dışarı dökülüyor. "Umarım kısa, sefil hayatının geri kalanında annenin seni her doktora sürüklemesinden memnunsundur."

Yüzünden akan gözyaşlarının belirgin görüntüsünü fark ederek ondan uzaklaşıyorum. Onları görmek beni kötü hissettiriyor ama umurumda da değil. Canım çok yanıyor. Kullanılmış hissediyorum. Dövülmüş.

Hepsi tarafından.

Tüm eşyalarımı toplamam uzun sürmedi. Fazla bir şey getirmemiştim. Alışverişe gittiğimizde Sylvie'nin bana aldığı her şeyi -ki birkaç parça vardı- bir yığın halinde, yapılmamış yatağın üzerine bırakıyorum. Onun sözde hediyelerinin hiçbirini istemiyorum. Spor çantamın askısını omzuma asıyorum ve başım dik bir şekilde o aptal, gülünç derecede büyük evden çıkıyorum.

Bizi buraya getiren aynı şoför, şehir arabasının yanında durmuş beni bekliyor. Benim için arka yolcu kapısını açıyor ve bagaja koymayı teklif etmesine rağmen çantamı yanımda tutarak içeri giriyorum.

Eşyalarımı taşıyan kimseye güvenmiyorum. Beni Sylvia Lancaster'a ispiyonladığına eminim. Whit'le bu arabanın arka koltuğunda yaptığımız kaçamaklar hakkında. Neden hiç Whit'in arabasını almadık? Çok aptaldık.

Dikkatsiz.

Dolambaçlı araba yolu boyunca ilerliyoruz ve geçerken manzarayı inceliyorum. Çok güzel. Mükemmel. Soğuk. Cansız.

İşte böyle hissediyorum. İçim ölü gibi.

Kapılara yaklaşıyoruz, kapılar otomatik olarak açılıyor ve diğer tarafta bekleyen bir araba ortaya çıkıyor. Yakışıklı bir adamın kullandığı şık bir Rolls. Yanında da güzel bir kadın oturuyor. Yanından geçerken arka koltuktaki sarışın kafayı fark ediyorum, bakışlarımız kısa bir an için birleşiyor.

Leticia. Ailesi Şükran Günü yemeğine geliyor. Tabii

ki.

"Affedersiniz," diyorum dikiz aynasından bakışlarını benimkilere kaldıran şoföre. "Beni tren istasyonuna götürebilir misiniz?"

"Seni doğruca Lancaster Prep'e götürmem için kesin emir aldım," diyor.

"Beni tren istasyonuna götürmeni tercih ederim. Annemi görmeye gitmem gerekiyor. O Manhattan'da," diyorum ona, sesim kararlı. "Lütfen."

Elleri direksiyonu mükemmel bir şekilde kavrayarak, on ve ikide bir süre araba kullanıyor. İznim var ama henüz ehliyetimi almadım. Şehirde yaşıyorsan, ne anlamı var ki? Hiç ihtiyacım olmadı.

Keşke şimdi alsaydım.

"Seni tren istasyonuna götüreceğim," diyor sonunda.

Rahatlamam koltuğa yığılmama neden oluyor. Whit'ten mesaj var mı diye bakmak için telefonumu çıkarırken, "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum.

Tabii ki, bende hiç yok.

KIRK BİR

BEYAZ

Hemen Summer'ı aramak için eve girdim. Onu alt katta, yeni bulduğu uğrak yerlerinde aradım. Kütüphanede, onu aşırı doldurulmuş bir sandalyeye kıvrılmış ailemin koleksiyonundan bir kitap okurken buldum. Ya da üst kattaki en sevdiğimiz misafir odası, devasa yataklı olan, onu zaten sonsuz kez becerdiğim yer.

Ama o bu iki yerde de değil.

Misafir kanadında dolaşıyorum, her açık kapıdan içeri bakıyorum, onu pusuya yatmış beklerken bulmaya hazırlanıyorum. Bana doğru gelirken güzel yüzünde bir gülümseme, ben onun istekli öpücüğüne gömülmeden önce "Yakaladım seni" diye fısıldıyor.

Hiçbir yerde bulunamadı.

Yatak odasının kapısı kapalı ve daha onaylanmadan gittiğini hissediyorum. Birden kendimi boşlukta hissettim. Parmaklarımı kapının koluna dolayıp, odaya girmeden önce üçe kadar sayarken kalbim duracak gibi oluyor.

Eşyaları gitmiş. Dağınık, yapılmamış yatağın ortasında bir yığın giysi var. Dün gece onu becerdiğim yatak. Komodinin üzerinde düzgünce katlanmış, önünde blok harflerle adımın yazılı olduğu bir kağıt parçası var.

BEYAZ

Kaşlarımı çatarak mektubu açtım ve yazılmış olduğunu gördüm. Çok garip.

GITMEK ZORUNDAYIM. Bu sabah seninle birlikte olmak istemediğimi fark ettim. Hayatının tamamen planlanmış olduğunu ve içinde bana yer olmadığını biliyorum. Ve birlikte geçirdiğimiz zamandan keyif alsam da, bunun uzun sürmeyeceğini biliyorum. Bu yüzden birbirimizi daha fazla incitmeden gidiyorum. Sen zaten Leticia'ya aitsin. O senin kaderin.

Mektubu daktilo ettiğim için özür dilerim ama ellerim yazamayacak kadar titriyordu. Babanızın çalışma odasında bir yazıcı buldum ve bu mektubu not uygulamamda yazdım.

Kendine

iyi bak,

Savage

Notu bir top haline getiriyorum ve odadan çıkarken onu avucumun içinde tutuyorum. Annemin salonuna varana kadar durmuyorum, daha içeri girmeden onun kokusunu alabiliyorum. Orada olacağını nereden biliyordum, emin değilim. Ama bugünün aile yemeğini hazırlayan mutfakta olmayacağını kesinlikle biliyordum.

Yemek bile yapamıyor.

Kısmen açık olan çift kapıyı çalmaya zahmet etmedim. Doğrudan içeri girdim ve top haline getirdiğim kâğıdı doğrudan kafasına fırlattım. Son anda kafasını kaldırıp bakıyor, ağzı açık kalıyor ve kâğıt topu tam burnuna çarpıp masaya düşüyor.

"*Whit.*" Sesi öfkeli geliyor.

Güzel. Eşit bir oyun alanındayız. Duygularımız uyuşuyor.

"Ona ne yaptın?" Talep ediyorum.

Annem buruşturulmuş kağıda bakma zahmetine bile girmiyor. "Hangi *kadından* bahsediyorsun?"

"Kim olduğunu biliyorsun," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

Anne iç çeker. Kollarını masasının üzerine koyabilmek için kağıt topunu

yolundan iter. "Hayatım. Bunun olması kaçınılmazdı."

"Ne olacağı belliydi?"

"Ona her ne demek istiyorsan, seni bir başkası için terk edeceğini."

"Sen neden bahsediyorsun? Ona ne yaptın? Ona ne söyledin?" Sesimde zorlukla kontrol altına alınmış bir öfke var.

"O bana geldi." Annemin daha dik oturuşunu izliyorum, her zamanki gibi zarif. Tamamen toparlanmış, tek bir saç teli bile yerinde değil. Hiçbir şey onu rahatsız etmiyor. Evliliklerinin son on yılında kocasının onu çeşitli kadınlarla aldattığını öğrendikten sonra bile bir kez olsun aklını kaçırdığını ya da bağırdığını görmedim.

Böyle sakin olduğunda, çileden çıkarıcı

oluyor. "Sana kim geldi? Summer mı?"

"Evet. Sana bunu söylemek istemedim ama benden para istedi, yoksa polise gidip ona tecavüz ettiğini söyleyeceğini söyledi." Bu bombayı büyük bir sakinlikle patlatıyor.

Ben kırmızı görüyorum. Summer gerçekten bunu yapar mıydı? "Ona *tecavüz* mü ettin? Benimle dalga mı geçiyorsun? Gidip polise anlatsın o zaman! O her zaman istekliydi."

"Oh, biliyorum. İnanın bana, herkes evdeki cilveleşmelerinizden beni haberdar etti."

Salonda volta atmaya başladım, ellerimi saçlarımda gezdiriyordum, aklım annemin az önce söyledikleriyle allak bullak olmuştu. Buna inanmakta zorlanıyorum. Daha bu sabah Summer'la birlikte uyandık, onun yatağında sarmaş dolaştık. Parmaklarımı ipeksi yumuşaklıktaki saçlarında gezdirirken başını göğsüme yaslamıştı. Tatil sayesinde minnettar olduğumuz şeylerden bahsettik, aslında birbirimizden hiç bahsetmedik, oysa ona hayatıma girdiği için ne kadar minnettar olduğumu söylemeyi çok istiyordum.

Ben bir aptalım.

"Beni gerçekten polise ihbar etmekle mi tehdit etti?" Adımlarıma ara veriyorum ve güzel, duygusuz anneme bakıyorum.

"Evet. Tabii ki verdi. Para istedi ve ben de verdim. Sonra da gitti." Bakışları dirseğinin dibindeki buruşuk kâğıt topuna kaydı. "Sanırım bu ondan."

Farkına varıyorum. Summer'ın bana bunu yapacağına inanmıyorum. Hele ki paylaştığımız onca şeyden sonra. "Mektubun senden geldiğini sanmıştım."

Annem mükemmel bir oyuncudur, hakkını vermeliyim. Suçlamam karşısında irkilmedi bile. "Neden mektubun benden geldiğini düşündün ki?"

Masasına gidip kâğıdı alıyorum ve ona okuyabilmek için düzeltiyorum. "'O senin kaderin.'" Ona bir bakış gönderiyorum. "Böyle şeyler söyleyen bir tek sen varsın."

"Tam olarak kimden bahsediyor? Leticia mı?" Annem sakince soruyor.

"Oh, ne şanslı bir tahmin. Evet, Leticia. Ve Savage notunu imzaladı. O bunu asla yapmaz."

"Bu onun soyadı değil mi? Ona böyle seslenmiyor musun?"

Artık öyle değil. Bu şekilde değil. Kendisine soyadıyla hitap etmiyor. Asla. Benim olayım bu. O Summer. Benim Summer'ım. "Bunu sen yazdın."

"Ben yapmadım."

"Sana rüşvet vermeye çalışmadı."

"Verdi. Senden uzaklaşması için ona yüz bin dolar verdim. Hepsi bu kadar. Onun için değerin bu kadar," diyor anne, sesini ve ifadesini eşit tutarak.

"Sana inanmıyorum." Notu buruşturup tekrar ona fırlatıyorum, ama bu sefer kaçıyor ve yere düşüyor. "Onu aramaya gidiyorum."

"Sakın buna cüret etme."

"Öyleyim. Küçük Şükran Günü yemeğinizi sikeyim. Ben çıkıyorum." Ondan uzaklaşıyorum ama o çok hızlı. Beni kapılara kadar kovalıyor, kapıları arkasından kapatırken önüme geçiyor. "Çekil."

"Hayır. Hiçbir yere gitmiyorsun. Akşam yemeği birkaç saat sonra. Leticia ve ailesi yeni geldi."

"Leticia ve ailesini Şükran Günü yemeğine mi davet ettin?" İnanamayarak sordum.

"Elbette yaptım. Bu gerçekten de babanın fikriydi. İkinizin hâlâ birbirinize bağlı olduğunuza dair bir iyi niyet göstergesi olacağını düşündü," diye açıklıyor.

"Onunla

evlenmeyeceğim."

"Evleniyorsun."

"Ben değilim!" Bu iki kelime boğazımda düğümleniyor ve sonunda annemden bir tepki görüyorum. Kendini kapılara doğru bastırıyor, siniyor. "Onunla evlenmeyeceğim. Bunu daha önce babama açıkça söyledim. Sorun olmadığını söyledi. Bu benim hayatım. Benim seçimim."

"Seninle dalga geçiyordu, sevgilim. Küçük fahişenle aramda neler olduğunu biliyordu ve senin dikkatini dağıtmaya çalışıyordu, böylece onu senin müdahalen olmadan evden çıkarabilecektik. İnan bana, hayatında o olmadan daha iyisin."

"Summer sana gelip seni tehdit etse bunu nereden bilecek?" diye sordum. Söylediği şey tamamen mantıksız. Ve o da bunu biliyor. Onu yakaladım. Yüzündeki ifade bana bunu söylüyor.

"Ona rüşvet verdin," diyorum her şey beynimde bir araya gelirken. "Gitmesi için ona para verdin."

"Ve onu aldı." Annem her zamanki gibi kibirli bir şekilde çenesini kaldırdı. "Tereddüt bile etmedi. Bu onun karakteri hakkında ne söylüyor?"

"Yoldan çekil," diyorum ona, alçak sesle. Bana

ters ters bakıyor ama yerinden kımıldamıyor.

"Anne." Ellerimi aniden titreyen, kemikli vücuduna koyarak onu sıkıştırdım. "Çekil." Onu kenara itip kapıları açtığımda Sylvie'nin her zamanki gibi orada dikilip bizi gözetlediğini görüyorum.

"Senin de bununla bir ilgin var mı?" Yanından geçerken ona fırlattım.

Yanımda koşuşturuyor, zayıflamış olmasına rağmen şaşırtıcı bir şekilde bana ayak uydurabiliyor. "O kız için kendini aptal yerine koyma, Whit. O buna değmez."

Merdivenlerden inmeye başlarken alaycı bir tavırla, "Görüyorum ki annem çoktan aklına girmiş," diyorum.

Sylvie bana ayak uyduruyor. "Sana ulaşmak için beni kullandı. Anlamıyor musun? Sadece paramızı istiyor."

"Bizim paramız." Merdivenin ortasında duruyorum, Sylvie üstümdeki basamakta duruyor. "Evet, param için o kadar hevesli ki, sürekli hediye istiyordu. Ona tek kuruş bile harcamadım, Sylvie. Tek bir kuruş bile."

"Senden bunu beklemiyordu. Sence neden benimle buraya geldi? Ve bunu yaptığında neyi fark etmiş olmalı?" Sylvie kollarını sallayarak şu anda içinde bulunduğumuz devasa fuayeyi gösteriyor. "Buraya bir de onun gözünden bak. *Şuraya bir bakın.* Bildiğimiz tek şey bu, ama onun hayal edebileceğinin ötesinde bir zenginlik. Bundan bir parça istiyor. Bizden bir parça."

"Her tarafına sıçtın, değil mi?" Soruyorum, sesim kısık. Ölümcül. Kız kardeşimi seviyorum ama nasıl çalışabileceğini de biliyorum. Ne de olsa o bir Lancaster. "Beni sana tercih ettiğinde kıskanmıştın ve şimdi şu haline bak. Kıçın incinmiş ve karşılık vermek istiyorsun. Gerçek duyguları olup olmadığı umurunda bile değil. O da bir insan Sylvie. Sen onun arkadaşıydın."

"Ne yani, sen onun erkek arkadaşı mısın?" Sylvie kaşlarını çatar.

Derin nefes alıyorum, nefesimi verirken burun deliklerimin genişlediğini hissediyorum. "Summer ve benim sahip olduğumuz şeyin tanımı yok."

"Uh huh. Ne kadar uygun." Parmağını yüzüme doğru itti. "Beni kullandı. Ve seni de kullandı. Sadece bunu kabul etmek istemiyorsun."

Merdivenlerin geri kalanını neredeyse sekerek inişini izliyorum, yere indiğinde Spencer'ın adını çağırıyor. Cevap verdiğini duyuyorum.

Kahkaha sesleri ve kadeh tokuşturmalarıyla sese doğru koşmaya başladı. Eminim hepsi yeni gelen misafirlerimizle sosyalleşiyorlardır.

Annem merdivenlerden inmek için o anı seçti, daralmış bakışları üzerimdeydi. "Bana dokunursan babana söylerim."

Ona gözlerimi deviriyorum ama bir şey söylemiyorum.

"Ve bize katılın. Akşam yemeği birazdan servis edilecek. Yemekten önce gelip Leticia ve ailesinin geri kalanını ziyaret etmeniz gerekiyor." Kelimeleri bir emir gibi söylüyor. Sanki ona hemen katılmam gerekiyormuş gibi.

En alt basamağa indiğinde dönüp yukarı bakıyor, bakışları tepeden tırnağa beni tarıyor. "Git üstünü değiştir. Koşuya çıkmaya hazır gibi görünüyorsun."

"Siktir git," diye mırıldanıyorum nefesimin altında ama o beni

duymuyor. Dönüp merdivenlerden yukarı çıkıyorum ama

odama gitmiyorum.

Annemin salonuna dönüyorum.

Kapılar kilitli ve ben hayal kırıklığı içinde kapı kollarını sallıyorum. Hizmetçilerden biri tam o anda Summer'ın odasından çıkıyor ve koridorda bana doğru yürüyor. Bakışlarımız karşılaştığında, koyu renk gözlerini kocaman açarak olduğu yerde duruyor.

"Anahtarlar sende mi?" Dostça bir gülümsemeyle sordum. "Buraya girmem lazım."

Sanki benden korkuyormuş gibi bana dikkatle yaklaşıyor. "Bu annenin çalışma odası."

"Cüzdanımı orada unutmuşum," diyorum kapı pervazına yaslanıp kaygısız görünmek için elimden geleni yaparak. "Umursamayacaktır. Gelip kapıyı açmasını isterdim ama misafirler çoktan gelmeye başladı."

Hizmetçi alt dudağını çiğniyor, aynı anda elini cebine atıp bir anahtarlık çıkarıyor. Birkaç yıldır malikânede çalışıyor. Yüzünü tanıdım. Hoş biri. Sessiz. Sorun çıkarmaz. Annemin standartlarına göre mükemmel bir çalışan. "Buyurun," diyor kapının kilidini açarken.

"Teşekkür ederim," dedim ona içtenlikle. "Yardımınız için minnettarım."

Odaya giriyorum, dönüyorum ve çift kapıyı olabildiğince sessizce kapatıyorum. Odayı tarıyorum, bakışlarım masaya odaklanıyor. Dün öğleden sonra Summer'ı masanın üzerine nasıl serdiğimi hatırlıyorum, güneş ışınları onun üzerinde parlıyor, çıplak tenini altın ışığıyla yıkıyordu. Ağzımı amına dayamış, altımda kıvranışını izliyordum.

Tanrım, çok güzeldi. Ve

şimdi o gitti.

Masaya ne kadar uzun süre bakarsam, o kadar çok

fark ediyorum... Orada bir şey var.

Hissedebiliyorum.

Masasındaki sandalyeye yerleştim ve çekmeceleri karıştırmaya başladım. İlk başta ilgimi çeken hiçbir şey bulamadım. Tam vazgeçmek üzereyken sol taraftaki en alt çekmeceyi açtığımda asılı dosyalardan başka bir şey göremiyorum.

İçimden bir ses o dosyaların arasına bakmam gerektiğini söylüyor. İçlerine. Onları birbiri ardına karıştırıyorum ve kalın, siyah bir kitaba rastlıyorum. Bir günlük.

Summer'ın günlüğü.

Kalbim küt küt atıyor, çekip çıkarıyorum ve tanıdık yazıları bulmak için çevirip açıyorum. Daha önce okuduğum sayfalar. Güvenli olsun diye yanımda getirmiştim. Okuldaki odamda bırakmak istemedim, onunla seyahat etmenin daha akıllıca olduğunu düşündüm.

Bu benim hatamdı. Tabii ki annem eşyalarımı karıştırdı. Tabii ki bunu buldu. Eminim her kelimesini okumuş ve sonra da bu kelimeleri Summer'a karşı kullanmıştır.

Annem işbirlikçi bir kaltak. Kız kardeşim de eğitimde.

Günlüğü yanımda tutarak her şeyi annemin masasındaki yerine koydum. Tam olarak bulduğum gibi görünüyordu. Kapıları arkamdan kilitleyerek salondan çıkıyorum ve günlüğü sakladığım yatak odama gidiyorum

kıyafetlerimi değiştirmeden önce. Banyoya gider ve saçımı tararım. Yüzümü yıkarım. Biraz kolonya sürün ve aynada kendime gülümseyin.

Daha çok yüz buruşturmaya benziyor ama idare eder. Bu sözde aile yemeğini taklit edebilirim, ve bittiği anda, ben yokum.

Summer'ı bulmam lazım.

Tabii bulunmak istiyorsa.

KIRK İKİ

YAZ

Akşam geç saatlerde annemin dairesine varıyorum, bugünkü duygusal olaylardan, uzun tren yolculuğundan, hepsinden bitkin düşmüş bir halde. Karanlık oturma odasına giriyorum, içeri girebilmek için anahtarlığımı yanımda taşıdığıma şükrediyorum.

Yalnız olmadığımı hemen fark ettim. Koridorun aşağısından gelen diğer sesleri duyabiliyorum. Yatak odasından. Bir erkek ve bir kadın sesi. Annem ve... her kimse.

Karayipler'den döndü ve bana söylemeye zahmet etmedi. Mutlu Şükran Günleri de dilemedi.

Tipik.

Çantamı oturma odasında yere bırakarak salona doğru ilerliyorum ve bir uyarı olarak sesleniyorum: "Anne! Ben geldim!"

Sesler kesilir. Ve sonra, "Summer, sen misin?"

"Evet." Kapalı yatak odamın kapısına gidip açıyorum ve ışıkları yakıyorum. Bıraktığım gibi duruyor ama hava bayatlamış. Sanki aylardır odaya kimse girmemiş gibi, ki öyle olduğuna eminim. Yatağın kenarına uzanıp başparmağımı çiğniyorum, annem kapıda belirdiğinde yukarı bakıyorum, üzerinde beyaz ipek bir bornoz var ve başka hiçbir şey yok.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor nefes nefese, saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor, yanakları pembeleşmiş.

Kaşlarımı çattım. "Beni gördüğüne sevinmedin mi?"

"Seni görmeyi beklemiyordum." Gülümsüyor ama sahte. "Eve gelmene çok sevindim ama Pazartesi okulun yok muydu?"

"Geri dönmeyeceğim." Bu kararı trenle eve dönerken, telefonumun şarjı bittikten ve şarj cihazımı misafir odasında unuttuğumu fark ettikten sonra vermiştim. Düşünmek için çok zamanım oldu. Ve oraya geri dönüp herkesle yüzleşmemin mümkün olmadığını fark ettim. Sylvie.

Whit. Özellikle Whit.

"Ne demek geri dönmeyeceğim?" Annem kaşlarını çatıyor, elleri dalgınca belindeki kemeri çekiştiriyor.

"Çok şey oldu, erken mezun olmak istiyorum. Yeterli kredim var, sanırım yapabilirim," diyorum ona, yatağımın üstünde geriye doğru yığılıp kalarak. "Bunu daha fazla yapamam."

"Ne yapmak?" Sesi şaşkın geliyor.

"Okula git. Normalmişim gibi davran. Ama değilim. Berbat durumdayım. Yaptığım şeyin yansımalarıyla başa çıkamıyorum. Terapiye ihtiyacım var," diyorum tavana, boğazım dökülmemiş gözyaşlarıyla ağrıyor. "Yangın yüzünden çok fazla suçluluk hissediyorum. Olanlar yüzünden. Yaptıklarımdan."

Odama girip kapıyı arkasından kapatmadan önce omzunun üzerinden şöyle bir bakıyor. "Bunu bir daha asla konuşmayacağımıza söz vermiştin."

"İçim içimi yiyor," diye feryat ediyorum tavana doğru, anılarımı durdurmaya çalışmak için gözlerimi kapatıyorum ama faydası yok. "Bunu düşünmeden duramıyorum."

Bir şekilde durmuştum ama Sylvia Lancaster'ın çok güzel hatırlatması sayesinde o zamandan beri aklımdan çıkmıyor. Ne olduğunu bildiğini bilmek çok korkutucu. Hapse girebilirim. Ve gitmeyi hak ederdim. Yaptığım şey... korkunçtu. Bir adamın hayatını aldım. İki kişinin. Birinden nefret ettim, diğeri ise benim için dünyalara bedeldi.

Zaten çok fazla hata yaptım. Onlar için cezalandırılmayı hak ediyorum.

Jonas'ı ve benim için yaptığı onca şeyi düşündükçe gözlerimden yaşlar süzülüyor, yüzümden aşağı kayıyor. Ona teşekkür etme şansım hiç olmadı.

Hayatımı değiştirdiğin için.

Gerçi Yates'i hayatıma sokarak benim hayatımı da farklı, karanlık şekillerde değiştirdi.

"Sevgilim." Yatağa geliyor ve kenarına yerleşiyor, uzanıp yanağımı okşayabileceği kadar yakın oturuyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Sen hiçbir şey *yapmadın*."

"Ama ben başlattım. Yangını ben başlattım. Mumu ben devirdim. Bunu biliyorsun," diyorum ona, gözyaşlarım gerçekten akmaya başladığında yüzüm buruşuyor.

Ben ağlarken beni kendine yakın tutuyor, kollarına çekiyor. Yüzümü boynuna yaslayıp içimi döküyorum. Sadece yaptıklarım için değil, kaybettiğim her şey için, özellikle de son birkaç ay, hatta son birkaç saat için ağlıyorum. Whit'i hayatıma nasıl sokmuştum ama geçmişte yaptıklarım yüzünden onu tamamen kaybettim. Onu sevmiştim.

Onu hala
seviyorum.

Ve onu
kaybettim.

Yangın ve sakladığım sırlar beni hayatımın sonuna kadar etkileyecek. Belki de itiraf etmemin zamanı gelmiştir.

"Senin hatan değildi," diye mırıldanıyor saçlarıma doğru, sesi o kadar alçak ki sanki onu hiç duymuyorum. "Asla senin hatan değildi. Devirdiğin bir mum yangını başlatmadı."

Kollarında kaskatı kesiliyorum, ona bakabilmek için hafifçe çekiliyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

Yüzümdeki saçları okşayarak uzaklaştırıyor, ifadesi çok ciddi. "O gece çok öfkeliydim, biliyorsun. Jonas ve ben yine şiddetli bir tartışma yaşadık. Bana boşanmak istediğini söyledi. Benimle işi bitmişti. Yaşadığımız onca şeyden sonra bile Augie'ye yaptıklarım için beni affedemiyordu."

Şu anda Augustus Lancaster'dan bahsetmesi bile mideme kramplar girmesine neden oluyor.

"Seni Yates'in odasından çıkarken gördüm," diyor, bakışlarını kaçırıyor, anılarında kaybolmuş gibi uzaklara bakıyor. "Senin hakkında şüphelerim

vardı.

iki, ve ben buna inanmak istemedim. İçten içe biliyordum. *Biliyordum* ama nasıl durduracağımı bilmiyordum. Belki de onunla bir ilişki içinde olmak istediğini düşündüm."

Gözlerim doldu ve ona bağırmak istedim. Bu istediğim son şeydi. Ve eğer şüphelendiyse, neden durdurmaya çalışmadı? Durdurmak mı? Neden bana bir şey söylemedi? Yates'e? Jonas'a?

Çünkü o bencil. Düşüncesiz. Kendi

saçmalıklarına çok dalmış.

"Odasından çıktığını gördüğümde içeri girdim ve onunla yüzleştim. Uyuyordu ve mumun devrildiğini, alevin dökülen balmumunun içinde püskürdüğünü fark ettim. Bir yangın başlatmayacaktı, Summer. Bunun olmasına imkan yoktu."

"O zaman nasıl başladı?" Korkmuş ama açıklamasını duymaya hevesli bir şekilde fısıldadım.

"Mumu tamir ettim, yerine koydum ve yanındaki muma çarparak şangır şungur bir ses çıkardı. Yates'i uyandıracak kadar yüksekti. Odada onunla birlikte olduğumu fark edince savunmaya geçti. Nerede olduğunu, ne bildiğimi sordu. Ben de ona *her şeyi* bildiğimi söyledim, gerçekten bilmediğim halde. Sadece varsayımlarda bulunuyordum." O geceye dair anılarını hatırladığını tahmin ettiğim için gözleri kısılıyor.

"Bunu sen mi söyledin?"

Annem başını sallar. "Seni sürtük olmakla suçladı. Bunu sen istedin. Yalvarmışsın. Çok güzel olduğun için nasıl karşı koyabildiğini söyledi. Sanki bu senin suçunmuş gibi. Erkekler bazen böyle olabiliyor. Asla yaptıklarının sorumluluğunu almak istemezler."

Sözlerinin içime işlemesine izin verdim. Bu çok doğru. Elbette Yates beni suçlayacak ve bunu benim istediğimi söyleyecekti. Tanrı onun sorumlu olmasını yasakladı.

"Sonra bana saldırmaya başladı. Odasına gizlice girdiğimi babasına söyleyeceğini söyledi. Sanki onu *taciz* etmek istiyormuşum gibi. Lütfen. Güldüğümde sinirlendi. Babasını parası için kullanan bir sürtükten başka bir şey olmadığımı söyledi," diye açıklıyor anne, gözleri kısa bir an için kapanıyor.

"İşte o zaman boş demir mum çubuklarından birini kaptım ve onunla kafasına vurdum."

İtirafı karşısında şok olmuş bir şekilde nefesimi tuttum. "*Ne*?"

"Onu ben öldürdüm." Başını sallıyor, bakışları benimkilere kayıyor. "Öldürdüğümü sandım. Çok fazla kan vardı, bebeğim. Çok fazla kan. Panikledim. Ne yapacağımı bilemedim. Gittim ve yıkandım. Temiz kıyafetler giydim. Sonra odasına geri döndüm ve birkaç mumu devirerek perdeleri tutuşturmalarını sağladım. Ama bu çok hızlı oldu. Çok hızlı oldu. Ateş duvara tırmandı, perdeleri külden başka bir şey kalmayana kadar yedi ve ben anladım. Bizi oradan çıkarmam gerekiyordu. Odadan kaçtım, gidip seni aldım ve hikayenin geri kalanını biliyorsun."

Ona bakıyorum, sözlerini ve arkasındaki anlamı özümserken içimde bir duygu kasırgası dönüyor. Bunca zaman, onları benim öldürdüğüme inanmama izin verdi. Yangını *benim* başlattığıma inanmama izin verdi, oysa başından beri o yapmıştı.

Buna annem sebep oldu. Yangına. Onların ölümüne.

Ve tüm bu suçluluk ve korkunun ağırlığını taşımama izin vermeye

hazırdı. "Neden tek sorumlunun ben olduğuma inanmama izin

verdin?" Ona sordum.

"Yates'e ne yaptığımı sana söyleyemezdim. Çıldırırdın. Polise giderdin. Bunu yapsaydın şu anda hapiste olurdum. Bunu riske atamazdım," diye açıklıyor.

"Ama ben de hapse girebilirdim," diye hatırlatıyorum ona.

"Sizin bakış açınıza göre, bu bir kazaydı. Bunların hiçbirini yapmak istememiştin. Asla hüküm giymezdin," diyerek itirazımı geçiştirdi. "Tanrı'ya şükür cesedi tanınmayacak kadar yanmıştı. Otopsi sonuçları yetersiz çıktı."

"Bana dumandan zehirlenerek öldüğünü söylemiştin." Zihnim o geceye ve sonrasına dair tüm ayrıntıları araştırmakla meşgul. Bazı şeyleri hatırlıyorum. Bazı anılar soluk ya da şoktan zarar görmüş.

Diğerlerini ise tamamen unutmayı tercih ederim.

"Ciğerlerinde duman vardı, bu da yangın sırasında hala hayatta olduğunu gösteriyordu. Ama ona yaptığım şeyden asla kurtulamazdı. Ya da beyni hasar görür ve hayatının geri kalanında makinelere bağlanırdı." Yüz ifadesi acılaşıyor. "O küçük pisliğe bir iyilik yaptım. Ne cüretle kendini sana zorla kabul ettirir, hem de bu kadar uzun süre."

Sadece bu son sözleri söylemesi bile bana başından beri bildiğini söylüyor. Biliyordu ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadı.

Üzerime çöken hayal kırıklığı çok ağır basıyor ve bir elimi mideme götürüp hasta olmamak için dua ediyorum. Bunu durduracak kadar umursamadı. Beni korumak için yeterince şey yapmadı. Çok uzun zamandır tek başımaydım. Fark ettiğimden bile daha uzun süredir.

"Bir süre sonra kendini zorlamasına gerek kalmadı," diye itiraf ediyorum, utanç içinde başımı öne eğerek. "Sadece almak daha kolaydı."

Sırtımı okşuyor. "Bu acımasız bir dünya, sevgilim. Erkekler bizi kullanıyor. Umarım bu bir daha başına gelmez."

Tavsiyesinin içi boş. Üvey kardeşim tarafından travmaya uğradım ve tacize uğradım ve bana söyleyeceği tek şey bu mu?

İnanılır gibi değil.

Whit'i ve onun da beni nasıl kullandığını düşünüyorum. Beni kullandı ve ben de ona izin verdim. Daha da kötüsü, bundan zevk aldım. İlişkimizi ona anlatabilirdim ama yapabileceklerinden korkuyorum.

Ona güvenmiyorum. Nasıl güvenebilirim ki? Bunu kendime bile itiraf etmek acı veriyor ama bunu bir süredir biliyordum. Sadece beni ve kendisini korumak için ne kadar ileri gittiğinin bu kadar farkında değildim.

Kaşlarımı çatıyorum. Her şeyden çok kendisiyle ilgiliydi - bu asla benimle ilgili değildi. Yates'in bana yaptıkları yüzünden yaptığını söyleyebilir ama ben gerçeği biliyorum.

Jonas'ı kaybetmenin eşiğindeydi. Sosyal statüsünü. Parasını. Seyahati. Tüm hayatını. Bu düşünceye dayanamadı. Bu yüzden ikisini de öldürdü.

Ve Jonas'ın servetinin tek varisi oldu.

"Neden Lancaster'a geri dönmek istemiyorsun?" diye soruyor.

Lancaster adını duymak bile kalbimi sızlatıyor. "Yapamam anne. O okuldan ve içindeki herkesten nefret ediyorum."

Biri hariç. Ve o da diğerleri kadar kötü. Beni kullandı. Annesi gibi. Ve hatta Sylvie.

Tanrım, Sylvie. Sesindeki zehir. Söylediği zalim sözler. Ona tapardım ama o benden nefret ediyor.

Hepsi benden nefret ediyor.

"Geri dönemem," diyorum kararlılıkla. "Dönmeyeceğim. Beni zorlayamazsınız. Burada devlet okuluna gideceğim. GED sınavına gireceğim. Her şeyi yaparım. Sadece lütfen beni geri dönmeye ikna etmeyin. Nefesini boşa harcıyorsun."

"Tabii ki hayır," diyor eli sırtımda aşağı yukarı gezinirken. "Daha önceki önerine katılıyorum. Eminim erken mezun olmak için yeterli kredin vardır. Belki üniversiteye başlamadan önce bir yıl ara verirsin."

"Gerçekten izin verir misin?" Ona umutlu bir bakış gönderiyorum, kartlarımı doğru oynarsam kaçmama yardım edebileceğini fark ediyorum.

"Seyahat edebilirsin," diyor, düşüncelerinde kaybolmuş bir halde. "İlkbaharda Avrupa'ya. Görülecek yerleri görürsün. Dünyayı görün. Üniversite harika bir şey ama hayat deneyimi de en az onun kadar önemli, hatta daha da önemli."

"Bunu istiyorum," diyorum ona doğru eğilerek. Kollarını bana doluyor ve beni kendine yakın tutuyor. Bunu yıllardır yapmamıştık. Bana en son ne zaman sarıldığını hatırlamıyorum. Ona tam olarak güvenmesem de buna ihtiyacım var. Rahatlamaya.

"Onu sana vereceğim."

Koridorun aşağısından boğuk bir ses geliyor. Derin ve erkek, annemin adını söylüyor.

"Janine? Neredesin?"

Anında temkinli davranarak ondan uzaklaşıyorum. "Kim o?"

Gülümsüyor. "Howard. Onunla Karayipler'e gittim. Ama bir şey söyleme, karısı çocuklarla birlikte Florida'da. Onun şehirde çalıştığını sanıyor."

"Ah anne." Eminim adam zengin bir puşttur ve kızın iç çamaşırlarını satın almıştır, kız da onun dandik repliklerine kanmıştır. Her zaman böyle başlar. Kendine engel olamıyor. İlişkilerin böyle başlaması gerektiğine inanıyor.

"Bu sefer farklı." Bunu Jonas için de söylediğini hatırlıyorum. İlk günlerde, ben küçükken bana bir ağabey isteyip istemediğimi sormuştu. O kadar heyecanlanmıştım ki, daha fazla aile için o kadar çaresizdim ki, bunun başıma gelebilecek en iyi şey olacağını hemen kabul etmiştim.

Onun yerine, Yates benim kabusuma dönüştü.

Yatak odamın kapısı çalındı. "Janine? Ne yapıyorsun?" "Geliyorum!" diye

sesleniyor. "Bana bir dakika ver."

Ayaklarını sürüyerek uzaklaşıyor ve yatak odasının

kapısının kapandığını duyuyorum. "Gece kalacak

mı?" O gittikten sonra soruyorum.

"Tabii ki öyle. Neden olmasın ki?" Gülümsüyor. Ayağa kalkmadan önce bana son bir kez sarılıyor. "Sabah konuşuruz, tamam mı? Pazartesi ilk iş okulla irtibata geçeceğim."

"Beni gerçekten göndermeyecek misin?" Umutla soruyorum.

Başını iki yana sallar. "Sana ne istersen vereceğim. En azından bunu yapabilirim..."

Sesi dalgalanıyor ve ben de bir şey söylemiyorum. Bunu bana borçlu ve bunu biliyor. Bana borçlu olduğu çok daha fazla şey var ama şu anda o borcu tahsil edemem.

Muhtemelen hiç yapmayacağım.

Annenizin de bir insan olduğunu fark etmek acı veriyor. Kusurlu. Sayısız hata yaptı, çoğu da benim zararıma. Ya bu hataların beni etkilemesine izin veririm.

Ya da her şeyi oluruna bırakıp verdiği zarardan ders çıkarması için dua edeceğim.

Her şeyi bırakmayı tercih ederim.

Yatak odamdan geçip kapıya doğru gidişini izliyorum, beni incelemek için döndüğünde duraklıyorum. "Sana söylediklerim aramızda kalsın, tamam mı? Bir daha asla bahsetme. Bana bile."

Lancaster'dan ayrılmama neden izin verdiğinin tamamen

farkında olarak başımı sallıyorum. Sessizliğimi satın alıyor.

Benim uyumum.

Ve ben de ona izin vereceğim.

KIRK ÜÇ

YAZ

ON ALTI AY SONRA

UBER'den iniyorum, sabahın taze ve nemli havasını derin bir nefes alarak meydanı geçip gideceğim yere doğru ilerliyorum. Son bir yıldır Avrupa'dayım, özellikle de Paris'te. Okula gidiyorum, sanat tarihi okuyorum, kendimi tamamen farklı sanat dönemlerini, resimlerin arkasındaki anlamları öğrenmeye veriyorum. Sanatçıların kendilerini inceliyorum. Çok yorucuydu. Büyüleyici.

Her dakikasından keyif aldım.

Eskiden etrafımda güzel insanlar olurdu. Zenginlikleri ve bu zenginlikle yapabildikleri şeyler gözümü kamaştırırdı. Şimdi ise etrafımı anlamlı sanat eserleriyle çevreliyorum. Güzel insanlar sizi incitecektir. Bu onların tarzı. Güzel sanatlar mı?

Çalışmanızı sağlar. Özümsemenizi. Size hissettirir. Ve nadiren acıtır.

Etrafımı saran görkemli binalara bakarak meydanda ilerliyorum. Hâlâ kapalı olan tasarım mağazalarını. Uzaktaki otel, belli belirsiz. Ünlü bir simgenin sadece birkaç adım ötede olduğunu asla tahmin edemezsiniz.

Tabii ki orada kalacaktı. Bu çok mantıklı.

Louvre Müzesi'ni ziyaret etmenin ötesinde 1st bölgesini keşfetmek için fazla zaman harcamadım ve o zaman bile müzenin ve onu çevreleyen bahçelerin ötesine pek geçmedim. Artık mağazaları pek ziyaret eden biri değilim. Gerçi hiçbir zaman da olmadım. En son tasarım kıyafetleri ya da çantaları almak için alışveriş yapmaya ihtiyacım yok.

Bu tür şeyleri anneme bırakıyorum.

Place Vendome sabahları sessizdir. Zarif binalar bana başka bir zamanı hatırlatıyor. Ortadaki devasa sütun ve tepesindeki Napolyon heykeli. Durup ona bakıyorum, tarihi, serin esintiyi, arkamda yürüyen Fransız kadınların gevezeliklerini özümsüyorum.

Herkesi geride bırakmak, ABD'den ayrılmak, hasarlı ruhumun ihtiyacı olan merhem oldu. Lancaster'ların bana yaptıkları bunca zaman sonra bile hala acıtıyor. Özellikle de Whit, ben ayrıldıktan sonra bana hiç ulaşmadı. Hiç aramadı, hiç mesaj atmadı ve o zamandan beri onu görmedim. Annesinin söylediği yalanlara inandı mı? Eminim Sylvie de karmaşık bir hikaye uydurmuştur.

Whit'le yaşadığımız onca şeyden sonra, benim yerime onlara inanması beni hâlâ rahatsız ediyor. Ama tabii ki, onlar aileden. Ben bir hiçim. Beni kolayca bir kenara attı ve asla arkasına bakmadı. Sonuçta paylaştığımız şey, küçük kirli bir sır olarak kaldı. O bir canavar. Bir cani.

Ben de onun aptal oyuncağıyım.

Yine de tüm bunlara rağmen duygularım azalmadı. Onu özlüyorum.

Bazen ona karşı hissettiklerimin daha da güçlenmesinden korkuyorum ki bu çok ürkütücü.

Lancaster'ların evinde olanlardan sonra, Şükran Günü'nün ertesi günü annem beni bir mağazaya götürüp yeni bir telefon aldı ve numaramı değiştirdi. Tüm sosyal medyamı kapattım, bunu yapmadan önce hiçbir yorumumu veya özel mesajımı kontrol etme zahmetine girmedim. Bir Instagram hesabı açtım ama pek paylaşım yapmıyorum. TikTok'tayım. Liseye birlikte gittiğim insanların neler yaptığını görüyorum. Çoğunun herkese açık hesapları var ve tüm maceralarını dünyanın görmesi için yayınlıyorlar. Paylaşımlarını inceliyorum, hikayelerini izliyorum ve bazen

özellikle yalnız hissediyorum, özlem içimde yükselecek. Bana kaybettiğim her şeyi hatırlatıyor.

Ama burada olduğum için çok daha fazlasını kazandım.

Hayatım boyunca pek çok hata yaptım. Yapmaya da devam edeceğim ama artık kendimi daha kontrollü hissediyorum. Daha olgun. Hâlâ yapmam gereken çok şey olduğunu biliyorum ama Amerika'da hiçbir yere gitmiyordum. Lancaster'da. Annemle birlikte. Şehirde kalsaydım, Tanrı bilir başıma neler gelirdi. Hiç şüphesiz annemin kızıyım, ancak onun izinden gitmeyi planlamıyorum.

Onun hatalarını görüyorum. Ve onları yapmaya nasıl devam ettiğini.

Erkekleri kullanmak, hayatta kalmak için onlara bağımlı olmak, bunu yapmayı reddediyorum. Zenginliğine rağmen bir erkeğe aşık olmak istiyorum. Parası olup olmaması umurumda değil - paranın mutluluğu satın almadığını zaten biliyorum. Kendi kariyerimi, kendi hayatımı yaratmak istiyorum, böylece sadece kendime bağımlı olacağım.

Ve başka kimse yok.

İronik bir şekilde, liseden erken mezun olduktan hemen sonra ve Avrupa'ya gitmeden önce, annem benden bir şey sakladığını itiraf etti - Jonas bana küçük bir miras bırakmıştı. Üniversite için ya da ne istersem kullanabileceğim bir hesap. Parayı bir hediye olarak düşündüm. Jonas'ın bir lütfu. Onu kaybettiğimiz için üzgünüm. Annemin paniklediğini ve her şeyi kaybedeceğimizi düşündüğünü biliyorum, ki muhtemelen haklıydı. Bu yüzden ölmüş olmasından nefret ediyorum. Onu kendi babammış gibi severdim, ancak annemin son zamanlarında onun hakkında ne hissettiğinden emin değilim.

Yine de Yates için hiç pişman değilim. Umarım cehennemde yanar.

Bakışlarım yakındaki Van Cleef and Arpels mağazasına takılıyor ve vitrini incelemek için oraya doğru ilerliyorum, bakışlarım ışıltılı mücevherlere takılıyor. Romeo ve Juliet temalı özel bir koleksiyonun parçası olan bu mücevherler bana Whit'le geçirdiğim İngilizce son sınıfı hatırlatıyor. Rakip aileleri yüzünden birbirlerini görmeleri yasak olan yıldız aşıklar.

Tanıdık geliyor.

Mücevherler ışıklar altında parıldıyor ve ışıldıyor. Van Cleef en pahalı, en çok rağbet gören markalardan biridir. Jonas, ben on dört yaşındayken anneme doğum gününde Alhambra kolyelerinden birini hediye etmişti. Bir zamanlar o kolyeyi her gün takar, karşılaştığı herkese bir kolyeye sahip olacak kadar varlıklı olduğunu gösterirdi.

Pencereden uzaklaşarak Ritz'e gidiyorum, otele giriyorum ve etrafımı saran zenginliğe bakmaktan kendini alamayan bir taşralı gibi görünmemek için elimden geleni yapıyorum. Lobi kesinlikle muhteşem, sanki başka bir zamana adım atıyorum. Hava mis gibi kokuyor. İnsanlar zarif. Her yerde bol miktarda bahar çiçeği aranjmanı var, başımın üzerinde asılı duran ışıltılı avizeler odaya parçalı bir ışık saçıyor.

"En sevdiğim mevsim!"

Monty'nin zarif kıvrımlı merdivenlerden aşağı süzülürken yaklaştığını görmek için ona bakıyorum, dostça yüzünde bir gülümseme. Yanına gidiyorum, kolları bana dolanıyor ve beni kendine yakın tutuyor. Ona sarılıp sıkıyorum, arkadaş kaldığımız için çok minnettarım. Bir şekilde yeni Instagram profilimi bulmuş ve DM yoluyla bana ulaşmıştı. O zamandan beri iletişim halindeyiz. Geçenlerde bana mesaj atıp Paris'te olacağını ve buluşmak istediğini söylediğinde yeterince hızlı kabul edemedim.

"Seni görmek çok güzel," diyor uzaklaşırken, elleri hâlâ omuzlarımı kavrıyor. Her zamanki gibi pervasızca beni süzüyor. "Harika görünüyorsun. Paris sana çok yakışmış."

"Sen de harika görünüyorsun," diyorum ona. Dost bir yüz görmek çok güzel. "Neden Paris'tesin?"

"Sevgilim, bunu oturduğumuz zamana saklayalım. Şimdi gel, gidip biraz çay içelim ve sohbet edelim."

Monty bana Paris rüyalarından fırlamış güzel bir restorana kadar eşlik ediyor. Güzel yaldızlı süslemeler büyük pencereleri çerçeveliyor, tavan gökyüzünün rengine boyanmış, panelli duvarlar süt beyaza boyanmış. Tüm mobilyalar krem, uçuk pembe ve en açık altın renginde, masa örtüleri sade, saf beyaz ve ince cam vazolar narin taze çiçek aranjmanlarıyla dolu.

Zarif sandalyelere oturuyoruz ve ben tamamen kendi halinde görünen Monty'ye sessizce hayranlık duyuyorum. Kahverengi kareli bir takım elbise ve pastel sarı düğmeli bir ceket giymiş, kravatsız, uzun saçları alnına dökülüyor, gözleri benimkilerle buluştuğunda muziplikle dans ediyor.

"Kusursuz giyinmişsin." Gülümsüyor, bakışları kıyafetlerimi tarıyor.

Geçen yaz küçük bir dükkânda bulduğum çiçek desenli sade bir elbise giyiyorum. Saçlarım açık, kulaklarımda Jonas'ın on altıncı yaş günümde bana hediye ettiği elmas küpeler var. Annemin eski siyah Chanel çantalarından birini taşıyorum, onu sadece Ritz'de olduğum ve iyi göründüğümü umduğum için çıkarıyorum.

Her zaman uyum sağlamak için çaresiz. Hala kırılması zor olan bir alışkanlık.

"Ben de tam senin hakkında aynı şeyi düşünüyordum," diyorum gülümseyerek.

"Bu eski şey mi?" Bakışlarını benimkilere çevirmeden önce göğsüne bakıyor. "Züppe gibi görünmek istiyordum."

"Sanırım başardın."

Servis elemanı yaklaşıyor ve Monty bizim için çay sipariş ediyor. "Daha erken," diyor garson gittikten sonra. "Öğle yemeği vakti gelip de menüden sipariş verene kadar burada birkaç saat oturup dedikodu yaparken bize şaka yapacaklar. Tabii sizin başka planlarınız yoksa?"

"Günüm tamamen temizlendi, sadece senin için."

Dirseğini masaya dayıyor, çenesini yumruğunun üzerine koyuyor ve kirpiklerini bana fırlatıyor. "Bana ne yaptığını söyle. Kaç tane güzel çocukla tanıştın? Neden hamur işleri ve tereyağı yüzünden elli kilo almadın? Yemin ederim her zamankinden daha zayıfsın, sevgilim."

"Önce bana neden burada olduğunu söyle." Konu kendim hakkında konuşmaya geldiğinde yöntemimi değiştirmedim.

Hâlâ yapmaktan hoşlanmıyorum.

"Oh, bir erkek. Tabii ki." Eliyle küçümseyici bir hareket yapıyor. "Sik için geldim. Ne yazık ki, dev bir sike dönüştü, beni o boktan küçük dairesinden kovdu ve şimdi burada, önümüzdeki hafta boyunca Ritz'deyim.

Ne yapacağımdan emin değilim. Uçağımı değiştirip eve erken mi döneyim? Yoksa aşk şehrinde geçirdiğim zamanın tadını mı çıkarayım?"

"Kalmalısın." Koluna hafifçe dokunmak için masanın diğer tarafına uzandım. "Paris'i keşfet. Bol bol tereyağlı kruvasan ye."

"Tek başıma mı?" Kaşlarını çatıyor. "O boktan küçük dairede, o boktan adam ve kocaman sikiyle vakit geçirmeyi tercih ederim. Tabii bana etrafı gezdirmek istemiyorsan."

"Buraya daha önce gelmedin mi? Muhtemelen bana etrafı benim gösterebileceğimden daha iyi gösterebilirsin," diye hatırlatıyorum.

"Doğru. Eminim geldiğinden beri bir otobüs turuna çıkmışsındır ve Eyfel Kulesi'ne çıkmışsındır, hepsi bu, haksız mıyım?" Kaşlarını kaldırıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Tabii ki ilk yaptığım şeylerden biri buydu. Buraya ilk gelişimdi. Ama artık bunu aştım. Louvre'da sadece dersim olduğunda takılıyorum. Onun dışında oradan nefret ediyorum. Çok fazla turist var."

"Ah, yakında küçük bir kafenin önünde oturup küçümseyerek sigara içiyor olacaksın." Gülüyor, sesi heyecanlı geliyor. "Paris sana çok ama çok iyi davranmış."

"Oğlunla işler yolunda gitmediği için üzgünüm," diyorum usulca, kahkahası kesildikten sonra. "Ayrıldığınız için üzgün müsün?"

"Sevgilim, kesinlikle üzgün değilim. Ayrılık diyebileceğim bir şey değildi. Buraya seks için geldim. Hepsi bu. Büyük bir aşk değildi. Senin yaşadığın gibi değil." Monty bir tıslama sesi çıkarır.

Whit'ten ve aramızda olanlardan bahsettiğim tek kişi oydu. Tüm detaylara girmedim ama o yeterince biliyor. Ve şimdi, bir yıl sonra bile, Whit'in ailesi araya girip her şeyi berbat edene kadar, bizim kader birliği yapmış aşıklar olduğumuzu düşünüyor. Monty'nin gözünde, Romeo ve Juliet'in modern zamanlardaki yeniden anlatımı gibiyiz.

Keşke bu kadar basit olsaydı.

Sonraki bir saat boyunca dedikodu yaptık, güldük ve Monty'nin geçen yılki hikayelerini paylaşırken her kelimesine takıldım. Aralık ayında MIT'den mezun oldu ve şu anda üniversite ile gerçek hayat arasında bir yıl geçiriyor.

"Böyle bir şey var mı?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Hayır. Muhtemelen değil. Ama ben bunu bir şey haline getirdim. Kim hemen işe koyulup hayatını didinerek geçirmek ister ki?" Elini sallıyor. "Ben istemem."

"Çalışmana gerek var mı ki?" Sütlü çayımdan bir yudum alarak soruyorum.

"Elbette çalışmayacağım. Çocuklarımın çocuklarının çalışmasına gerek kalmayacak, çalışmayı planladığımdan değil. Ama sıkılırım. Bir erkek ancak bu kadar uzun süre seyahat edebilir ve birbiri ardına ilişkilere girebilir. Oh, ve alışveriş."

"Alışveriş yapmayı sever misin?" Umutlu bir ses tonuyla soruyorum. Birden içimde birkaç mağazaya bakma isteği uyandı. Yüksek kaliteli ve güzel bir şeyler. Küçük ticari sanat eserleri.

"Ben eşcinselim ve modayla ilgileniyorum. Tabii ki alışveriş yapmayı seviyorum," diyor gözlerini devirerek. "Öğle yemeği yiyelim ve seni bir yere götüreyim."

Salata sipariş ettik ve bir sandviç paylaştık ve yemekler çok lezzetliydi. Şirket de öyle. Monty, adını duyduğum ama gerçekten tanımadığım insanlar hakkında pek çok hikâye anlatıyor. Küçük kardeşleriyle aynı okula gittiğim insanlardan. Sylvie'den bile bahsetti.

"Noel'den hemen önce hastaneye yatırıldı," diyor sesi alçalarak. "Neredeyse ölüyordu."

"Ne?" Bana yaptıklarından nefret ediyor olabilirim ama onu her zaman önemseyeceğim. Beni hor görse bile.

"Evet." Başını sallıyor, yüzünde ciddi bir ifade var. "Aile bunu çok gizli tuttu. Şu anda dışarıda. Sanırım Yeni Yıl'da serbest bırakıldı ama hâlâ tam olarak nesi olduğunu bilmiyorlar. Lancaster Prep'e hiç dönmedi. Spence'in çok üzgün olduğunu duydum."

"Bu korkunç," diyorum masa örtüsüne bakarak, zihnim Sylvie'nin anılarıyla dolu. Bana karşı çok iyiydi - ta ki iyi davranmayana kadar. "Peki ya-Whit?"

"Peki ya o?"

Monty'nin sesi o kadar zor dizginlenen bir mizahla dolu ki, gözlerimi kısarak ona sertçe bakıyorum. "Benim bilmediğim ne biliyorsun?"

"Çok fazla," diyor, gülümsemesi şeytani. "Nereden başlayayım?"

"Önce bana en sulu şeyi söyle." Öne doğru eğildim, herhangi bir haber için endişeliydim. İyi ya da kötü.

"Leticia ile her şeyi bitirdi."

"*Ne?*" Sert bir nefes alıyorum, zihnim haberle çalkalanıyor, onu tekrar tekrar çeviriyorum. İstediğinin bu olduğunu söylemiş olabilir ama ben bunun sadece bir laf olduğunu düşünmüştüm. Bunu kastetmediğini. Ailesinin buna asla izin vermeyeceğini.

"İşte anlaşma." Monty'nin sesi fısıltıya dönüşür, sanki bu odada dedikodusunu duyacak birini tanıyormuş gibi. Ve duyabilir de. "O *büyük* bir kokain bağımlısı. Çok kötüleşti. Sen gitmeden önceki Noel'de mi? Kötü bir durumdaydı. Okuldan kaçıyor, günlük işlerini zar zor yapıyordu. Ailesi onu yılın başında rehabilitasyona gönderdi. Whit, bir sözleşme imzaladıklarını ve uyuşturucu kullanımı yüzünden bir maddeyi ihlal ettiğini söyledi. Yani, adamı suçlayamam. Kim bir kokainmanla evlenmek ister ki?"

"Bu doğru mu?" Gerçekten iyi niyetli bir anlaşmaya aracılık ettikleri fikrini kafamda oturtmaya çalışarak soruyorum. "Yaklaşan evlilikleri için bir sözleşme mi yapmışlar?"

"Onun gibi bir şey. Eminim öyledir. Eski paralı aileler tuhaftır. Her şeyin yazılı olmasını isterler." Monty omuz silkiyor. "Her neyse, onunla ilişkisini bitirdi. O da senin gibi sınavlara girdi ve erken mezun oldu. Ailesinin şokuna ve dehşetine rağmen üniversiteye de gitmedi. Varlıklı her saygın gencin yaptığını yapmaya ve kıtayı dolaşmaya karar verdi."

Kaşlarımı çattım. "Kıta mı?"

"Çoğunlukla Avrupa, sevgilim. Bir süreliğine Virgin Adaları'na g i t t i ve orada bronzlaştı. Çok kısa bir süreliğine Avustralya. Oradaki insanların çok iyi olduğunu düşündüğünü duydum."

Gülmek istiyorum. Ağlamak da istiyorum. Kulağa Whit'in söyleyeceği bir şey gibi geliyor - dost canlısı Avustralyalılar çok nazikti.

"Her yerde o var. Instagram'ını takip etmiyor musun?" Monty soruyor.

Kendime izin vermedim. Olanlardan hemen sonra onu engelledim ve onu kontrol etmedim. Ne kadar çok istesem de. "O şimdi nerede?"

"Bilmiyorum." Monty omuz silkiyor ama sesinin tonunda, gözlerinin parıltısında bir şey var.

Bence biliyor olabilir ama söylemiyor.

İşimiz bittiğinde Monty hesabı ödüyor -bana misafiri olduğumu söyleyerek hesabı bölmeme izin vermiyor- ve otelden ayrılıp Van Cleef and Arpels vitrininin önünden yavaşça geçiyoruz.

"Tanrım, mücevherleri çok zarif," diyor, pencerelerden birine doğru ilerleyerek. "Küçük sanat eserleri gibi."

Yanında durduğumda "Çok güzel," diye katılıyorum.

Bir süre ona bakıyor ve yüz ifadesinde bir şeyler değişiyor. Sanki birden aklına çok iyi bir fikir gelmiş gibi. Bakışları pencereden hiç ayrılmadan, "Herhangi bir mücevher parçasına sahip olabilseydiniz, mesela dev bir elmas yüzük ya da kocaman zümrüt küpeler, hangisini seçerdiniz? En çok arzuladığınız parça ne olurdu?"

"Bir kolye," diyorum tereddüt etmeden.

"Kolye mi?" Bakışları benimkilerle buluştuğunda kaşlarını çatıyor, hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor.

"Evet. Eğer sınır gökyüzüyse, elmaslarla dolu olmasını ve neredeyse bir tasma gibi boynuma sıkıca sarılmasını isterdim." Aklım her zamanki gibi Whit'e doğru kayıyor. Hâlâ. Bunca zaman sonra bile. "Ağır olmasını istiyorum, böylece taşların ve metalin ağırlığını tenimde hissedebileyim. Ve onu bana veren kişinin kolyeyi neredeyse bir sahiplenme olarak görmesini istiyorum. Sanki bana sahiplermiş gibi." Dudaklarımı sıkıca kapatıyorum, utanç hemen ardından geliyor.

Bir an için fantezilerimin içinde kayboldum.

"Vay, vay," diyor Monty. "Kulağa düpedüz sapıkça geliyor."

Yanaklarım alev alev yanıyor. "Sana daha önce de söyledim, bu

tür şeyleri severim."

Ve Whit dışında bunu bilen tek kişi o.

"Not edildi. Hayalindeki adam bir gün bana gelip sana ne alması gerektiğini sorduğunda ona ne söyleyeceğimi biliyorum" diyor Monty.

"Hayalimdeki erkeğin bana elmas bir kolye almak isteyeceğinden şüpheliyim," diyorum.

Monty kırgın bir şekilde dudaklarını büzer. "Neden olmasın?"

"En büyük fantezi erkeğim büyük olasılıkla benimle görülmek istemeyecektir. Muhtemelen New York sosyetesinden ömür boyu sürgün edilirim," diyorum ona. Annem daha kenarda köşede, sevgilisi Howard'la gizlice dolaşıyor. Her zaman metres. Çok nadiren gelin olur.

Bu hayat benim kaderim

mi? Hayır.

Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

"Sevgilim," diyor Monty. "Ben senin yanındayken mi? New York sosyetesinin kraliçesi olacaksın. Ve bunu asla unutma."

KIRK DÖRT

YAZ

NOT - Daha çok bir mektup, eski moda bir kartvizit gibi
-Kapımla çerçevenin arasına sıkışmış bir şekilde bırakılmış. Dairemin kapısına yaklaşırken fark ediyorum, adımlarım yavaşlıyor, içimi merak kaplıyor. Sağlamlığından etkilenerek kâğıt parçasını çekiştiriyorum. Kalın, krem renkli kart stoğu ve zarif siyah kabartmalı yazı karakteri.

Bir davet.

Akşam yemeğine içtenlikle davet edildiniz.
Montgomery Michaels IV
Guy Savoy
Cuma, 22 Nisannd
Saat sekizde
Lütfen LCV

Gülümseyerek daireme giriyorum, kapıyı kapatıyorum ve Monty'ye kısa bir mesaj yazarken kapıya yaslanıyorum.

Ben: **Davetiyeni aldım. RSVPing.**

Çabuk cevap veriyor.

Monty: **Mükemmel. Burası hayatında yiyeceğin en lezzetli ve pahalı yer.**

Ben: **Tabii ki öyle. Kimler geliyor?**

Monty: **İnsanlar.**

Tek söylediği bu.

İnsanlar. Ben: **Kaç tane?**

Monty: **İlginç kılmaya yetecek kadar.**

Ben: **Nasıl giyinmeliyim?**

Seksi zarafet. Sanırım bunu karta yazmalıydım.

Ben: **Sadece bir yemek daveti için bu kadar zahmete girdiğine inanamıyorum.**

Ben hiçbir şeyi yarım yamalak yapmam. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın.

Ona bir dizi gülen surat emojisi gönderiyorum.

Monty: **Yeni bir elbiseye ihtiyacın olacak.**

Ben mi?

Monty: **O küçücük dairendeki küçücük dolabında ne varsa işe yaramaz.**

Dün Monty'yi yemeğe çıkmadan önce bir şeyler içmeye çağırdım. Her dakikasından nefret etti. Küçük dairemin onu klostrofobik hissettirdiğini söyledi. Sadece güldüm ve Seine Nehri üzerindeki açık hava restoranlarından birinde akşam yemeği yemeden önce bir süre sızlanmasına izin verdim. Çok güzel bir geceydi ve etrafımız çiftlerle çevriliydi. Aşıklar.

Hayatımda bir erkek olmasını özlememe neden oldu. Normal bir ilişkide olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Uzun süreli ve sevgi dolu bir şey. Gencim, neredeyse yirmi yaşındayım, hala çok zamanım var.

Ama ben bunu özlüyorum. Bir erkeğin bana bakışlarındaki açlıkla bakmasını. Kendini tutamıyormuş gibi bana uzanmasını. Tapılmak istiyorum. Büyülenmek. Sevilmek. Büyük, harika, dağınık ve ezici olmasını istiyorum.

Whit'le yaşadığım şeyi istiyorum.

Telefonum arkadaşımdan gelen başka bir mesajla

çalıyor. Monty: **Yarın alışveriş yaparız. Dersin var**

mı? Ben: **Sabah.**

Öğleden sonra o zaman. Randevu alacağım. Sizin için elbiseler seçecekler, bize şampanya ve denemeniz için dev bir giyinme odası verecekler.

Kulağa harika geliyor. Ve pahalı.

Monty: **Para önemli değil.**

Ben: **Senin için.**

Monty: **Yarın bu dükkanda mı? Senin için de. Ayarlamalar yapılacak.**

Kaşlarımı çatarak telefona bakıyorum. Ne hakkında konuşuyor

olabilir? Ben: **Ne tür düzenlemeler?**

Monty: **Sen o güzel kafanı yorma. Sabah mesajla daha fazla ayrıntı göndereceğim. Benimle orada buluşacaksın. Ve sana getirdiğim her şeyi deneyeceksin. Şikayet yok. Anlaşıldı mı?**

Ben: **Evet anne.**

Bana iki sıra orta parmak emojisi göndererek beni güldürdü.

Ne o o konuşmak hakkında, düzenlemeler var olmuştur yapılmış mı? I anlamıyorum.

Ama şimdi bilmek için ölüyorum.

Tam saat ikide Rue Cambon'daki dükkâna varıyorum. İçeride beni koyu siyahlar giymiş üç muhteşem, heykelsi kadın bekliyor, hepsi de en tatlı sesleriyle "Bon jour" diye selamlıyor.

"Bon jour," diye karşılık veriyorum, dükkânın ortasında duruyorum. Şık ve beyaz bir yer, çok az giysi sergileniyor.

"Siz Matmazel Savage mısınız?" diye soruyor içlerinden biri.

Başımı sallayıp Monty'yi bulmak için dükkâna göz gezdiriyorum. "Bay Michaels henüz gelmedi mi?"

"Mösyö Michaels çok yakında burada olacak. Ama denemeniz için kenara çekilmiş bir sürü elbisemiz var. Sizi soyunma odanıza götürmemi ister misiniz?"

"Lütfen," diyorum ona, dükkânın arka tarafına doğru giderken peşinden gidiyorum.

Diğer kadınlar yanlarından geçerken başlarını sallayıp gülümsüyorlar ve ben de kendimi kıyafetsiz hissetmekten alıkoyamıyorum. Sabahtan beri derste olduğum için kot pantolon ve kazak giyiyorum ve üzerime daha uygun bir şeyler giyme fırsatım olmadı.

Ama alışveriş yaparken ne giymek uygun olur? Tasarımcıların olduğu bir yerde bile olsa alışveriş yapmak için süslenip püslenmek zorunda olduğum için kendimi aptal gibi hissediyorum.

Paris'te alışverişi çok ama çok ciddiye alırlar.

Kadın ağır, ışıltılı gri bir perdeyi çekerek iki sandalyenin ve çeşitli şekil ve renklerde elbiselerle dolu bir rafın bulunduğu geniş bir giyinme odasını ortaya çıkarıyor. Uzun ve kısa. Siyah, beyaz ve aradaki her renk. Elbiselerin yanına gidip göz gezdiriyorum, hepsini içime çekerken nefesim boğazımda düğümleniyor.

Hiçbirinin üzerinde fiyat etiketi yok. Buraya param yetmez. Ona

dönerek, "Bu elbiseleri kim seçti?" diye sordum.

Ellerini arkasında kavuşturarak kibarca gülümsüyor. "Ekibim ve ben yaptık, matmazel. Umarım beğenirsiniz."

"Çok güzeller, *merci*." Bunu nasıl ifade etmem gerektiğinden emin olamadığım için tereddüt ediyorum. "Bunu kim... bir araya getirdi?"

Kaşlarını çattı. "Arkadaşınız yaptı. Mösyö Michaels."

"Başka kimse yok mu?" Neden başka birinin işin içinde olduğunu düşüneyim ki? Bu çok garip.

Evet, Monty'nin alışveriş yapmayı sevdiğini biliyorum. Paris'e geldiğimden beri beni birkaç geziye götürdü. Ama neden bana bir kez giymem için muhtemelen binlerce avroya mal olacak muhteşem bir tasarımcı elbisesi seçtirdiğini anlamıyorum? Ultra pahalı bir restoranda... ne için? Bana hava atmak için mi?

Anlamıyorum.

"Başka kimse yok," diyor, yüz ifadesi aydınlanıyor. "Biraz şampanya ister misiniz?"

"Bu çok hoş olurdu," diyorum ona hafif bir gülümsemeyle.

Elbiseleri bir kez daha incelemeye başlamadan önce onun gidişini izliyorum. Çok güzeller. Çoğu fazla değil. Daracık. Straplez. Önü derin Vs. Sırtı açık. Kısa, bol bacaklı.

Çok uzun zaman önce, Şükran Günü'nden önce Whit için giydiğim elbiseyi düşünüyorum. Beni şehir arabasının arkasında becerdiği zaman.

Hatırladıkça tenim ısınıyor.

"Sevgilim."

Başımı kaldırdığımda Monty'nin elini gözlerine siper etmiş perdenin arkasından baktığını görüyorum. "İyi misin?"

Gülüyorum. "Çırılçıplağım."

Elini bıraktı, hayal kırıklığı yüzüne yansımıştı. "Kahretsin, seni yalancı."

Kahkahalarım artıyor. "Beni gerçekten çıplak görmek mi istiyorsun?"

"Sen muhteşem küçük bir yaratıksın. Tabii ki seni çıplak görmek istiyorum. Ama seni becermek istemiyorum, yani benimle güvendesin." O zaten bir tutuyor

Şampanya kadehi parmaklarının arasında, yanıma gelip raftaki kıyafetleri karıştırırken. "Görüyorum ki senin için kaliteli parçalar seçmişler."

"Hepsi çok güzel. Ve çok açıklayıcı," diyorum. O da

sırıtıyor. "Ne kadar çok ten, o kadar iyi."

"Kimin için? Donacağım." Bahar gelmiş olabilir ama Paris'te Nisan ayı hâlâ çok soğuktur.

"Çok pürüzsüz bir cildin var. Göster onu," diyor yaklaşarak. "Guy Savoy'da bir sürü zengin erkek var. Muhtemelen Cuma gecesi yeni bir sevgili bulabilirsin."

"Yeni bir sevgili istemiyorum," diye itiraz ediyorum hemen.

"Neden olmasın? Yalnız değil misin? Asla çok uzun süre dayanamıyorum. Sonunda hep bir siki özlüyorum." Surat asıyor.

"Uzun zamandır sikim olmadı," diye itiraf

ediyorum. "Ne kadar zamandır?"

"Whit'ten beri."

Monty durur, ağzı şaşkınlıktan bir iki saniye açık kalır, sonra şampanya kadehinden bir yudum alıp boşaltır. "Şaka yapıyorsun."

"Ben ciddiyim."

"Tanrım, buna aç değil misin? Ölürdüm. Kesinlikle parçalanırdım," diyor ciddi bir şekilde.

"Kendime odaklanıyordum," diye itiraf ediyorum.

"Mastürbasyon yapmaktan parmakların yoruldu mu?" Kaşlarını

kaldırıyor. "Her zaman mastürbasyon yapmıyorum," diye

mırıldanıyorum.

"Yalancı." Şok olmuş yüzüme gülüyor. "Sadece şaka yapıyorum. Acele et ve bir şeyler dene. İşte, ilk elbiseyi ben seçeceğim."

Uzun ve askısız ve kıyafetlerimi çıkardığımda Monty parmaklarını bana doğru sallıyor. "Sütyenden kurtul."

"Ama-"

"Straplez. Ayrıca, Cuma gecesi iç çamaşırı giymeyeceksin. Güven bana," diyor bilerek.

Kaşlarımı çattım. "Yapmayacak mıyım?"

"Kıyafetlerinizin güzel durmasını istersiniz. Külot çizgilerini ya da sütyen dantellerini göstermemeli. Ew." Sahte bir şekilde titriyor.

O haklı. Bunu biliyorum. Sütyenimi çıkardım ve elbiseyi giydim, Monty hemen reddetti. Tüm uzun elbiseleri ve kısa olanların çoğunu da reddediyor. Ta ki rafta kalan tek elbise son derece kısa ve açık olana kadar.

Bir tanesini asılı olduğu yerden koparıyorum, üzerinde düşünüyorum. Ağır, hafif gümüş ve siyah bir ağdan yapılmış ve o kadar kısa ki vajinamın içinden sarkacağından eminim. "Bu tehlikeli görünüyor."

"Daha çok harikulade gibi," diyor. "Giy şunu."

Başımdan geçiriyorum ve mükemmel bir şekilde yerine oturuyor. Elbisenin bir tarafı gümüş, diğer tarafı siyah, parçalar önden sağ uyluğum boyunca kesişiyor ve neredeyse kalça kemiğime kadar tamamen ortaya çıkıyor. Yaka kısmı göğüslerimi geçip neredeyse göbeğime kadar iniyor ve iki ince askı tarafından tutuluyor. İşte bu kadar.

Kendimi tamamen açıkta hissediyorum.

"Arkanı dön," diyor Monty ve ben de dönüyorum, omzumun üzerinden aynada kendime bakıyorum.

Tüm sırtım da sergileniyor, file kumaş belimin ortasına kadar iniyor ve neredeyse popomu ortaya çıkarıyor. Elbisenin etekleri kalçalarımın üst kısmıyla flört ediyor. File, siyah külotumu görebileceğim kadar şeffaf ve aynaya bir kez daha döndüğümde meme uçlarımı da görebiliyorum.

"Bunu giyemem," diyorum, ses tonum sert. "Fahişe gibi görünüyorum."

Monty gelip arkamda duruyor, elleri çıplak omuzlarıma hafifçe yerleşiyor. "Bunu giymelisin. Ve bir fahişeye benzemiyorsun. Güven bana. Seni gören her erkeği sersemleteceksin."

"Onları sersemletmek istemiyorum. Beni görmelerini bile istemiyorum." Yan tarafa dönüyorum, kumaş vücudumda kayıyor ve tenimin farkındalıkla karıncalanmasına neden oluyor. Elbise şehvetli. Ortaya çıkarıyor. İnanılmaz seksi. Hayatımda daha önce hiç böyle bir şey giymemiştim. "Bu ne kadar ki?"

"Tam olarak emin değilim. En az iki bin avro olduğunu tahmin ediyorum," diyor umursamaz bir tavırla.

Neredeyse kendi tükürüğümle boğulacaktım. "Ne oluyor lan? Ciddi misin Montgomery? Bu hiçbir şeyden yapılmadı." Elimi ağın üzerinde gezdiriyorum, meme uçlarım sertleşiyor. Çıplak tenime dokunuyor da olabilirim, o kadar ince ki.

"Tasarımcı," diye düzeltiyor. "Ve bence mükemmel. Çok güzelsin."

"Eğer ücretli bir eskort olsaydım," diye karşılık veriyorum.

Gülüyor, sesi mutlu geliyor. "Oh sevgilim, rüyanda görürsün."

"Daha çok bir adamın ıslak rüyasındaki gibi." Aynada ona ters ters bakıyorum, bu da onun daha çok gülmesine neden oluyor. Elimde olmadan ben de gülmeye başladım.

"Gümüş ayakkabılara ihtiyacın var," diyor, hâlâ kıkırdayarak. "Stilettolar, böylece inanılmaz uzun olacaksın. Bir Amazon gibi. İnce kayışlar, neredeyse hiç yok. Göze batmamalılar. İnsanların bu elbise ve senin vücudundan başka bir şey görmesini istemiyorum."

"Neden?" Ona soruyorum, sesim ve bakışlarım samimi. "Tam olarak kimi etkilemeye çalışıyorum?"

Zorlukla kontrol ettiği gülümsemesi sinir bozucu, içimi ihtiyatla dolduruyor. "Sadece dünyanın en güçlü adamlarından biri."

KIRK BEŞ

YAZ

Saat tam sekizde restorana varıyorum, ağır kapıları iterken rüzgârın da benimle birlikte içeri girmesine izin veriyorum. Serin bir gece ve Monty'nin alışveriş gezimizde benim için bulduğu kalın siyah suni kürk mantoyu giymişim. Kısa ama mini elbisemi örtmeye yetiyor, bacaklarım hala tamamen açıkta. Daha önce duşta yaptığım peeling işleminden dolayı parlıyorlar. Bu gece için tüm vücuduma özel bir dikkat gösterdim, Monty bana böyle yapmamı söyledi. Kendimi Sultan'ın Kralı ile seks yapacakmışım gibi hazırlamamı istiyordu, doğrudan alıntı.

Bu aptalca fikirleri nereden edindiğini bilmiyorum ama şımartılmanın tadını çıkararak ona uydum. Paris'e geldiğimden beri kendime pek özen göstermedim. Çok meşguldüm, zihnimi ve bedenimi aktif tutmaya çalışıyordum, böylece beni rahatsız eden anılara geri dönmeyecektim.

Monty'yle geçirdiğim bu son hafta bana fantastik bir an gibi geldi. Whit'in benimle birlikte olmak için her şeyden seve seve vazgeçeceğine safça inandığım eski hayatımı hatırlattı. Şükran Günü'ne kadar olan o hafta onunla en sevdiğim anlardan bazılarıydı. Beni Lancaster malikanesinin her yerinde kovaladığı, karanlık köşelerde bulduğu ve sonra da güzel ağzı ve elleriyle beni ödülüm olarak kullandığı zamanlardı.

O ağzı ve o elleri özlüyorum. Bana söylediği karanlık, rahatsız edici şeyleri bile özlüyorum. Kimse bana Whit Lancaster gibi hissettirmedi.

Hiç kimse.

Önümde kan kırmızısı halıyla kaplı heybetli mermer merdivenler yükseliyor. Merdivenleri dikkatle çıkıyorum, topuklu ayakkabılarımın beş inçlik topukları sayesinde ayak bileklerim titriyor. Ayaklarımdan geçen gümüş kayışlar gibi onlar da fısıltı kadar ince ve beni tamamen devirip yüzüstü bırakmaları için hiçbir şeyin yeterli olmayacağını biliyorum.

Uzanarak korkuluğu tutuyorum ve merdivenlerin tepesine ulaştığımda hayatım pahasına ona tutunuyorum. Zemin siyah ve beyaz mermer karolarla kaplı, topuklarım tıkırdayarak üzerinde yürürken solunda restoranın ince tabelasının bulunduğu tek açık kapıya doğru ilerliyorum. İçerideki oda karanlık ve gizemli bir şekilde beni çağırıyor ve kaşlarımı çatıyorum, alçak sesle yapılan konuşmaları duymadığıma şaşırıyorum, gümüş çatal bıçak takımlarının ince porselenlere çarparken çıkardığı hassas şıngırtıları.

Hiçbir şey duymuyorum.

Hâlâ Monty'nin niyetinden ya da bu akşamki yemekle ilgili ne düşündüğünden tam olarak emin değilim. Sanki onun oyuncak bebeğiymişim de benimle oyun oynuyormuş gibi hissediyorum. Belli bir şekilde görünmemi, erkekleri dizlerinin üstüne çökertecek bir tür seks bombası olmamı istiyor. Bu akşamki misafirler hakkında onu sorgulayıp durdum ama o sinir bozucu bir şekilde sessiz kaldı. Sinir bozucu.

Eminim bunu bilerek yapıyor, gizemli olmak istiyor. İşe yarıyor. Hem de

çok iyi.

Aşırı sıcak restorana girdiğimde ellerim paltomun önüne gidiyor ve keşke ondan kurtulabilsem diyorum. Şık gri takım elbiseli bir adam birdenbire beliriyor ve kibar bir gülümsemeyle bana doğru yaklaşarak paltomu çıkarmama yardım ediyor. Paltomu benim için alırken ona gülümseyerek "Merci" diye mırıldanıyorum.

Bakışları tüm bu süre boyunca yüzümde sabit kalıyor, bir kez bile vücuduma bakmıyor ve acaba biri onu üzerimde ne olabileceği konusunda uyardı mı diye merak ediyorum.

Gerçi bu fikir çok saçma. Neden biri bunu yapmak istesin ki?

"Bu taraftan, matmazel," diyor, elini uzatıp nereye gitmem gerektiğini gösterirken Fransız aksanı ağır basıyor. Restoran küçük. Karanlık. Mahrem. Odada başka kimse yok, bu garip. Bu

Cuma gecesi. Her masa yemek yiyen, içen ve konuşan insanlarla dolu olmalı.

Son odada durmadan önce her biri boş olan birbirine bağlı birçok odadan geçiyoruz. Ortada tek bir yuvarlak masa, önünde sadece iki sandalye ve yer sofrası var. Kaşlarımı çatarak adama bakıyorum ama beni tamamen yalnız bırakmadan önce sadece gülümseyip başını sallıyor.

Akşam yemeği partimiz gerçekten sadece iki kişilik mi? Ben ve Monty mi? Bu kadar mı?

Hayal kırıklığı içimi kapladı ve bir süre bunun tadını çıkardım. Yeni biriyle tanışmayı umuyordum. Monty'nin arkadaşları olan ve birlikte gülüp içebileceğim başka insanlarla. Bunun yerine, sadece ikimiz varız ve bir an için üzülmeme izin veriyorum.

Ama bu sadece birkaç dakika sürdü. Neredeyse tüm hayatım boyunca bazı şeylere yeterince üzüldüm. Hayatıma devam etme ve güçlü olma zamanı.

Odanın içinde dolaşıyorum, parmaklarımı koyu gri panelli duvarda gezdiriyorum, ta ki pencerenin önünde durup dışarıdaki kalabalık Paris gecesine bakana kadar. Aşağıdaki caddede bitmek bilmeyen bir araba trafiği ve kaldırımlarda yürüyen insanlar var. Ağaçlar çiçek açmaya başlıyor, kasvetli ve rüzgârlı havada sevimli ve umutlu, o çiçekler can havliyle dallara tutunuyor. Parmak uçlarımla serin cama dokunuyorum, meme uçlarım dışarıdaki soğuktan geriliyor.

Odaya giren birinin varlığını hissettiğimde vücudum sertleşiyor ve sırtımı ona dönüyorum. Bu bir erkek. Kolonyasının kokusunu alabiliyorum. Zengin ve belirgin, kokuyu tanıyamadan dikkatlice içime çekiyorum. Monty kendine özgü kolonyasını değiştirdi mi? Oldukça şüpheli, çünkü onunla birlikteyken Hermes'ten bir fıçı almıştı ve buna hiç benzemiyordu.

Saniyeler geçiyor, hızla bir dakikaya yaklaşıyor ve adam hâlâ bir şey söylemiyor. Başımı çevirip omzumun üzerinden bakmak üzereyken bana havlıyor:

"Arkanı dönme."

Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor, söylediği gibi yapıyorum, sesi belli belirsiz tanıyorum. Sanki gizlemeye çalışıyormuş gibi bilerek daha derinden geliyor ve kim olduğunu merak ediyorum.

Ruhumun en karanlık, en derin girintilerinde onu tanıyorum. Onu tanıyorum. Yaklaşıyor, tüm bedenim aydınlanıyor ve gözlerimi kapatıyorum, umuda karşı umut içimi dolduruyor. Titriyorum, korku ve heyecanın karışımı içimde dönüyor. Tam arkamda duraklıyor ve ben başımı eğip ayaklarıma bakıyorum. Koyu renk elbise ayakkabılarını, siyah pantolonunun eteklerini görebiliyorum. Bir şey, herhangi bir onay beklerken nefesim boğazımda düğümleniyor.

Onu hissettiğimde titrek bir nefes veriyorum. Tek bir parmak sırtımdan aşağı süzülüyor, tüy gibi hafif, aşağı inerken tüylerim diken diken oluyor. Aşağıya. Omurgamın dibine dokunana kadar, parmağı orada biriken file kumaşı çekiştiriyor, parmak eklemi etime sürtünüyor.

Parmağı gitmiş, içimi hayal kırıklığıyla dolduruyor ama saniyeler sonra ellerini omuzlarıma yerleştiriyor ve beni sıkıca kavrıyor. Rahat bir nefes alıyorum, vücudum onun dokunuşuna hemen tepki veriyor.

"Whit," diye nefes alıyorum.

Bedenimi sıkıca kavrıyor, beni yerimde tutuyor. Gözlerimi açtığımda yüzümün pencereye yansıdığını görüyorum, onunki de tam arkamda. Onu açgözlülükle içime çekiyorum. Hatırladığım kadar güzel, belki şimdi daha da güzel. Daha yaşlı görünüyor. Daha çok bir erkek gibi. Çenesi aynı keskinlikte, elmacık kemikleri de öyle, o pelüş, nefis ağızla tamamlanıyor. Yansımada utanmadan onu inceliyorum, bakışları başka yerde olsa da onun da bana aynı şeyi yaptığını fark ediyorum.

Tüm vücudumu dolaşıyor.

"Ne giyiyorsun lan sen?" diye soruyor, derin sesi merak dolu. "Monty bu elbiseyi beni çıldırtmak için bilerek mi seçti? Çünkü işe yarıyor."

Dokunuşunun altında kaskatı kesiliyorum, ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama gitmeme izin vermiyor. "Bunu Monty ile mi planladın?"

"Seni başka nasıl bulabilirim ki?" Yaklaşıyor, o kadar yakın ki vücut ısısını hissedebiliyorum. Giysilerinin çoğunlukla çıplak olan tenime sürtünmesini. "Beni gördüğüne sevindin mi Savage? Uzun zaman oldu."

Onu hem tokatlamak hem de üzerine atlamak istiyorum. "Neden buradasın, Whit?"

"Restoran bize ait. Bu gece için satın aldım," diye bilgilendiriyor beni, sesi kendini beğenmiş.

Kaşlarımı çattım. "Monty bunun bir akşam

yemeği partisi olduğunu söyledi." "İki

kişilik."

"Daha fazla insan olacağını düşünmüştüm," diyorum ona sesimin ne kadar şaşkın çıktığından nefret ederek. "Monty gibi. Burada olacağını söylemişti."

"Değerli arkadaşın sana yalan söyledi." Whit parmaklarını kolumun üzerinde gezdirerek beni titretiyor. "Beni özledin mi?"

Whit'i aylar sonra, yani bir yılı aşkın bir süre sonra ilk kez gördüğümde mutlu olacağımı düşünmüştüm. Heyecanlanırdım. Ama değilim.

Kızgınım. Çileden çıktım. Kandırılmış

hissediyorum. Kullanılmış. Yeni olan

başka ne var?

"Hayır," diye ısırdım.

"Gerçekten mi? Vücudun bana aksini söylüyor." Pervasızca göğsüme dokunuyor, başparmağı yavaşça meme ucuma sürtünüyor, ağ beni arayan parmaklarından çok az koruyor. Meme ucum bir anda sertleşiyor ve tekrar dokunarak beni acıtıyor. "Bu elbise lanet bir suç olmalı. Her şeyi görebiliyorum."

Sertçe yutkunuyorum, içimi kaplamak isteyen utançla savaşıyorum. Bu elbiseyi giymek, bu gece buraya gelmek büyük bir hataydı. Her zaman olduğum gibi aptal bir kız gibi isteyerek bir tuzağa düştüm. Tıpkı annem gibiyim. "Bunu neden yaptın? Nasıl yaptın?"

"Seni özledim," diyor basitçe, sanki bu yeterliymiş gibi. "Yaklaşmadan önce sana biraz zaman tanımak istedim."

"Bu tamamen saçmalık gibi geliyor," diye tükürdüm.

"Gerçek bu," diyor, sesi sert. "Buraya geldiğin ilk günden beri Paris'te olduğunu biliyordum."

Çok kızgınım. Monty, Whit'in tanıyabileceği kişiler arasında iletişimde olduğum tek kişiydi. Yani temelde beni Whit'e en başından beri ispiyonladı.

Başlangıç. Ama neden?

Ve Whit neden burada?

"Yine de bana ulaşmadın." Eğer beni gerçekten isteseydi, şimdiye kadar bu konuda bir şeyler yapardı. Benden bu kadar uzun süre uzak durmazdı.

"Bulunmak istemedin." Omuzlarımı tamamen bırakıp ön tarafıma uzanıyor, elleri doğrudan göğüslerimin üzerine yerleşiyor ve file kumaşı hafifçe çekiştiriyor. "Çıplak da olabilirsin."

"Dokunma bana," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

Gülüyor, dişlerini kulak mememe hafifçe geçirmeden hemen önce sesi kulağımda titreşiyor. "Titriyorsun, Savage. Bunu o kadar çok istiyorsun ki. En az benim kadar."

Whit kalçalarını kıçıma doğru itiyor, siki beni dürtüyor. Gözlerimi kapatıyorum, ona karşı güçsüzüm ama henüz ona teslim olmaya istekli değilim.

"Önce benimle konuşmalısın," diyorum ona, sesimin bu kadar zayıf çıkmasından nefret ederek. O da zayıflıktan nefret eder. Nefret ettiğini biliyorum. "Bana neden burada olduğunu ve benden ne istediğini söyle."

"Önce bunu istiyorum." Göğsümü bırakıyor, eli yanımdan aşağı kayıyor, elbisemin eteğinin altından geçerek o büyük elini amımın önüne yerleştiriyor, bacaklarımın arasını avuçluyor. "Onu geri alıyorum."

"Bana sahip değilsin," diye fısıldıyorum, çıplak tangamın ince bir şekilde örttüğü hassas etime en ufak bir baskı uyguladığında alt dudağımı ısırıyorum.

"Bu benim. Her zaman benim oldu," diyor küstahça. "On dört yaşımızdan beri, Savage. O geceyi hatırlıyor musun?"

Nasıl unutabilirim ki?

"Beynime kazındı," diye itiraf ediyor. "Ve paylaştığımız diğer tüm geceler de. Çok fazla. Birbirimize doyamadık." Parmaklarını kaydırıyor, daha sert bastırıyor, işaret parmağı amımın dudakları arasında kayıyor.

Başımı göğsüne yaslıyorum, okşamaya başladığında bir iç çekiyorum. Bana ne yapıyor? Dokunuşuna verdiğim ani tepkiden utanıyorum. Dizlerimin nasıl titrediğinden, pes etmekle tehdit ettiğinden. Göbeğim sıkılaşıyor, daha fazlası için istekli. Sesini duyunca kafam anılarla doluyor. Ve dudaklarım.

Onun için acıyorlar.

"Zamanımı bekledim. İşlerimi yoluna koyana kadar seni bekledim," diyor, parmakları benimle oynuyor, tangamın önünde geziniyor. Her darbesinde daha da sertleştiğini hissediyorum. "Ve fırsat doğduğunda, şansımı kullandım. Şimdi buradayız. Bir kez daha birlikteyiz."

Kendimi onun elinden tamamen kurtarıyorum ve hemen onun sıcaklığını özlüyorum. Dokunuşunu. Yüzümü ona dönüyorum, siyah takım elbisesi, özenle kesilmiş saçları ve yüzüyle ne kadar zarif ve yakışıklı göründüğünden nefret ederek onu içime çekiyorum.

Tanrım, onun yıkıcı yüzü.

Sanki dünyada onun için başka bir kadın yokmuş gibi bana bakıyor.

Sadece bana.

Sadece ben.

"Senin için bir şeyim var," diyor, arkasındaki masaya uzanıp bir şey alırken bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Bu bana ait değil."

Elini bana doğru uzatıyor ve uzun parmaklarının arasında tuttuğu günlüğümü görmek için aşağıya bakıyorum. Onu ilk gördüğümde midem bulanıyor, ağzım kuruyor. O aptal günlükten nefret ediyorum. Başımı en başta belaya sokan şey oydu.

Başımı kaldırıyorum, bakışlarım onunkilerle buluşuyor, o buz mavisi gözler sanki ruhumun derinliklerine işliyor. "Günlüğümü en son gördüğümde annenin elindeydi."

Yüzünde bir kızgınlık titreşimi beliriyor ve sonra kayboluyor. "Sana hala mutlu olmadığım şeyler söyledi ve yaptı."

"Beni *tehdit etti*, Whit. Polisi arayacağını ve yangının benim suçum olduğunu söyleyeceğini söyledi. Üvey babamı ve Yates'i öldürdüğümü söyleyecekmiş."

Yates'in adını söylediğimde irkiliyor ve ben de buna şaşırıyorum. "Boş tehditler. O senin için bir endişe kaynağı değil. Artık değil."

"Evet, doğru." İçimde tutamayarak homurdanıyorum. "Size güvenmiyorum. Hiçbirinize güvenmiyorum," diyorum. Yanından geçmeye başlıyorum ama kolumu tutuyor, parmakları gevşek ama ondan kaçabileceğim kadar değil. "Bırak beni."

"Önce beni dinle."

"Hayır."

"Summer." Sesi hafif bir yalvarışa dönüşüyor, bu da şok edici. "En azından otur ve benimle yemek ye. Kendimi açıklamama izin ver."

Hâlâ ters ters bakarak ağzımı büzüyorum. "Beni bu işe bulaştırdığınız için sizden ve Monty'den nefret ediyorum."

"Sen Yapma. Nefret Monty." O yapar Bu
Açıklama ile tam güven.

"Senden kesinlikle nefret ediyorum," diye tükürdüm ona.

Whit gerçekten sırıtıyor ve bunu görmek nefesimi kesiyor.

"Ben de buna güveniyordum."

"Neden sadece seni görmek isteyip istemediğimi sormadın?"

"Evet der miydin?"

"Hayır," diye cevap

veriyorum hemen. "İşte bu

yüzden," diyor kayıtsızca.

Gitmeme izin veriyor, masaya oturabilmem için sandalyeyi çekerken sözleri beynimde kalıyor. Yerleştiğimiz anda bir garson beliriyor. Beyaz ceketli, yaşlı bir beyefendi, Whit onunla akıcı bir Fransızca ile konuşmadan önce bize birer kadeh şarap ikram ediyor.

Ona bakıyorum, bu adamın kim olduğunu, kime dönüştüğünü merak ediyorum. Artık onu tanımıyorum. Pek sayılmaz. Onu son gördüğümden bu yana bir buçuk yıl geçti ve bu süre içinde çok değiştik. En azından ben değiştim.

Eminim o da öyledir.

Servis görevlisi gittikten sonra masaya doğru eğilip, bakışları neredeyse hiç olmayan korsajımın önüne düştüğünde ona ters ters bakıyorum. "Açıklamaya başlamalısın."

Şarap kadehine uzanıp bir yudum alıyor. İçindeki soluk sıvıyı karıştırırken gözlerini kadehe dikiyor. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Leticia ile aranızda ne oldu?"

Whit iç çekerek bardağı masaya bırakıyor. "Bunu ilk sen sorardın."

"Ne de olsa o senin müstakbel eşindi," diyorum sıkıca.

"Sen kaçtıktan kısa bir süre sonra onunla ilişkimi bitirdim. Çok kötü, çok gizli uyuşturucu alışkanlığı sayesinde sözleşmemizin bir parçası olan şartları çiğnedi," diyor. "Bir yılı aşkın süredir temiz."

"Aferin ona," diyorum, kıskanç bir cadaloz gibi konuşarak. "Hala onunla konuşuyor musun?"

"İstiyorum." Başını bana doğru eğdi. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

Şarabın tadına bakmadan önce kibirli bir şekilde "Hiç de değil" diyorum. Gevrek, soğuk ve lezzetli.

"Güzel. Kız arkadaşının da iletişim kurmamızla ilgili bir sorunu yok."

Bardağımı ağır bir gümbürtüyle yere bıraktım. "O bir

lezbiyen mi?" Kaşlarını çattı. "Sanki kötü bir şeymiş gibi

lezbiyen diyorsun."

"Hayır, tabii ki değil," diyorum savunmacı bir tavırla. Sadece Leticia o aptal doğum günü yemeğinde Whit'e çok düşkün görünüyordu...

"O biseksüel, özel işlerini size anlatmamı istemez ama eminim buna aldırmaz," diyor. "Bu kadar ünlü olmasının bir nedeni de

uyuşturucuya bağımlıydı. Gerçekte olduğu kişi olamıyordu. Ailesi buna izin vermiyordu."

"Ve ailen şimdi *senin* gerçekte olduğun kişi olmana izin mi veriyor?" Açıkça soruyorum.

"Özellikle değil. Sadece artık ne dedikleri umurumda değil," diyor parmaklarını bembeyaz masa örtüsünün üzerinde gezdirirken. Yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı, o parmakların hareketini izliyorum.

O parmakları üzerimde hayal ediyorum. İçimde.

"Neden kaçtın Summer?" diye soruyor, sesi yumuşak.

İlk başta kelimeler aklıma gelmiyor. Tek yapabildiğim ona bakmak, beni bu kadar doğru tarif etmesinden nefret etmek. Eskiden nasıl olduğumu. Bir kaçak. Korkmuş, uysal küçük bir kız.

Eski anıların ve güvensizliklerin beni daha fazla engellemesine izin vermeyerek çenemi kaldırıyorum. Whit'e karşı tamamen dürüst olmaya karar verdim. "Ben kaçmadım. Annen beni tehdit etti, Whit. Bir şekilde günlüğü aldı ve bana yüksek sesle bölümleri okudu. Toplanmam için otuz dakikam olduğunu ve evden çıkmamı istediğini söyledi. Bana başka seçenek bırakmadı."

Dudakları inceldi. "Bana sana ödeme yaptığını söyledi."

"Yalan söyledi," diye fırlattım ona, içimi kaplayan öfke sesimin yükselmesine neden oldu. Ben kaçak değildim. Gitmeye zorlandım. Başka ne yapabilirdim ki? "Günlüğü ona senin verdiğini düşündüm."

"Sanki öyle bir şey

yapacakmışım gibi," diye

karşılık veriyor. "O zaman

neden aldı?"

Yüz ifadesi pişmanlığa dönüşür. "Onu güvende tutmak için yanımda getirdim. Eşyalarımı karıştırdığını düşündüm."

"Şanslı ki günlüğümü buldu ve bana karşı kullandı." Yavaşça başımı sallıyorum. "Annenin beni yetkililere ihbar edeceğinden ve cinayetten tutuklanacağımdan korktum. Bu yüzden Lancaster Prep'e dönmedim. Elime biraz para geçti, yeni bir telefon aldım, tüm sosyal medyamı kapattım ve

herkesle iletişimimi kestim."

"Kaçan insanlar genellikle yaptıkları bir şeyden kaçmaya çalışırlar." Bana bakıyor, ifadesi sert. Kaçma konusunda onu düzeltme zahmetine girmiyorum. "O yangını sen mi başlattın?"

"Günlüğü okumadın mı?" İşaretle sordum. Başını salladı. "İtirafım orada."

Annemden bahsetmeye zahmet etmiyorum. Whit'e gerçeği söyleyecek değilim. Bu bilgiyle ne yapacağını Tanrı bilir.

"Okudum," diye ısırdı. "Ayrıca senin ve Yates'in bu işe karıştığınızı da biliyorum."

Kulağa nasıl geldiğinden nefret ederek yüzümü buruşturuyorum. "Gerçekte ne olduğunu söyleyelim. Yates beni onunla seks yapmaya zorladı. Birçok kez. Olay çıkarıp ailemizi üzmektense ona boyun eğdim ve bunun olmasına izin verdim."

Tekrar ve tekrar ve tekrar.

"Sen bir çocuktun." Whit'in ifadesi tiksintiyle doluydu.

Benimle mi?

"Seviştiğimizde çocuktuk," diye belirtiyorum, sırf onu kızdırmak için.

"Pek sayılmaz," diyor, sesi kızgınlık dolu. "Neredeyse on sekiz yaşındaydık. Ve ben seni bir sik yapmaya zorlamadım."

"Lütfen." Alay ederek bardağımı kapıyorum ve içindekileri boşaltıyorum. Bu konuşmayı atlatmak için daha fazla likköre ihtiyacım var.

"Beni gerçekten de banyoda seni duş alırken seyredip mastürbasyon yapan şehvet düşkünü, ölü üvey kardeşinle aynı kategoriye mi koyuyorsun? Sana *zorla* sahip olanla?" Kaşlarını kaldırıyor. "Eğer durum buysa, şimdi gitsem iyi olur. Bu konuşmayı sürdürmenin bir anlamı yok."

Tanrım, çok sinir bozucu.

"Benden ne istiyorsun, Whit?" Yumruğumu masaya hafifçe vurarak her şeyin takırdamasına neden olarak soruyorum. "Eski günlerin hatırına benimle bir kez daha uğraşmak için mi buradasın? Senin gibilerle başa çıkabilir miyim bilmiyorum. Artık değil."

"Yani on yedi yaşından daha mı zayıfsın? Çünkü o zamanlar oldukça güçlüydün Savage. Benden ve kesinlikle başka hiç kimseden bir bok almadın," diyor, ses tonu hayranlık uyandırıcı.

Bu doğru değil. Ondan her boku yedim, hatta daha fazlasını. Kaba ve aşağılayıcıydı. Bana isimler taktı ve çöp gibi davrandı, yine de ona geri dönmeye devam ettim. Bana bakışında bir şey var. Söylediği sözler. Emredici dokunuşu ve ikna edici öpücükleri beni her zaman onun merhametine bıraktı.

Belki de artık bunu istemiyorum. Şu anda onun yakınlığında içimi titreten arzuya rağmen, Whit Lancaster'ın benim için iyi olmadığını düşünmeye başlıyorum.

Hiç de değil.

Servis görevlisi ilk yemeğimizi getirip küçük tabakları önümüze koyuyor. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama odadan çıkmadan önce başını sallayıp selam veren garsona gülümsüyorum.

Sunucu gittiğinde, "Kendimi tekrar içine çekmeyi reddediyorum,"

diyorum. "Neyin içine çekilmeyi?"

"Senin yörüngen." Tabağıma bakıyorum. "Nedir bu?"

"Kaz ciğeri, seni köylü," diyor neşeyle çatalını batırırken.

Tabaklarımız temizlenene ve garson her birimize birer kadeh şarap doldurduktan sonra onları alıp götürene kadar sessizce yiyoruz. İçkiden bir yudum alıyorum, sıvı cesaretine ihtiyacım var ve kendimi bu kadar titrek hissetmekten nefret ediyorum. Burada Whit'le birlikte olmak istemiyorum.

Yine de biliyorum. Odada benimle birlikte olduğu, dikkatli bakışlarıyla beni izlediği ve her hareketimi not aldığı için çok mutluyum. Onu çok özledim. Birdenbire hayatımdan çıkıverdi ve şimdi aynı şekilde birdenbire hayatıma geri girdi. Ne düşüneceğimi bilemiyorum.

Nasıl hissedeceğimi bilemiyorum.

"Ailen başka bir damızlık inek buldu mu-oh affedersiniz- başka bir evlenmen için *mirasçı* mı?" Ben soruyorum.

Whit sandalyesinde arkasına yaslandı. "Kıskançlık sana hiç yakışmıyor, Summer."

Ellerimi yumruk haline getirdim. "Ben kimseyi kıskanmıyorum. Leticia için üzüldüm. Sanki hayattaki tek amacı seninle evlenmek ve Lancaster soyadını devam ettirecek oğullar vermekmiş gibi. Orta Çağ'da değiliz."

"Hayattaki tek amacı bu değildi, yine de sizi aksi yönde ikna edebileceğimden şüpheliyim. Neye inanmak istiyorsan ona inanacaksın. Ve hayır, evlenmek için başka bir varis bulmadım. İlla bilmen gerekiyorsa, evlenmeyi hiç düşünmüyorum," diyor küstahça ve bana şımarık bir prensi hatırlatıyor.

"Hayatının geri kalanında seyahat edip tüm paranı mı harcayacaksın?" Kaşlarımı çatıyorum.

"En azından önümüzdeki üç nesil boyunca hepsini harcayamazdım," diyor tamamen övünerek. "Hem bunun nesi yanlış ki? Bu gece buraya seninle dövüşmeye gelmedim Savage."

"Hayatımdan hiç çıkmamış gibi geri dönemezsin Lancaster," diye çıkışıyorum ona, sinirlenerek.

"Az önce yaptım," diyor, kendinden çok memnun görünüyor.

Sunucu geri döner ve gece hızla her biri bir öncekinden daha iyi olan birbiri ardına yemeklere dönüşür. Siyah trüf mantarlı lezzetli bir enginar çorbası. Günah gibi tadı olan taze, zengin tereyağlı çeşitli pişmiş ekmek. Giderek daha fazla şarap, ta ki görüşüm bulanıklaşana ve ağzıma bir çatal dolusu kuzu eti tıkıştırmakta hiçbir sorun yaşamayana kadar, bu yemeğin tadını çıkarabilmem için katledilen zavallı tüylü yaratığı düşündüğümde hemen ardından ağlamak istiyorum.

"Bebek gibi davranıyorsun," diye azarlıyor Whit, tabağımı kendimden iğrenerek ittikten sonra.

"Kuzular çok sevimli." Dudaklarım titriyor. Ağlamaya bu kadar

yakınım. Whit bana sadece başını sallayabiliyor, dudakları kıvrılıyor.

Aramızda neler olduğunu anlamıyorum ama sorgulamak da istemiyorum. Daha da kötüsü, bana neler olduğunu ya da neden bu kadar duygusal olduğumu bilmiyorum. Bir kez daha Whit'le birlikte olmak kafa karıştırıcı. Yemek yemek

Onunla abartılı bir yemek yer, varlığının tadını çıkarırdım. Ona karşı öfkeli olmalıydım. Aynı zamanda daha güçlü olmalıyım. Onun hayatıma geri dönmesine izin vermek büyük ihtimalle bir hata.

Beni kullanacak. Kullanacağını biliyorum.

Yemek tabaklarımız alındıktan sonra Whit sandalyesinde arkasına yaslanıp beni düşünmeye başladı, tavrı saf, tembel bir küstahlıktı. Kendinden bu kadar emin olmak, etrafına bu kadar hükmetmek. Para ona güç veriyor, gerçi eminim ailesi ona istediği her şeye sahip olabileceğini söylemiştir.

Tek yapması gereken satın almaktı.

"Benimle otelime gel," diyor, sesi karanlık.

Evet kelimesi dilimin ucuna geliyor ama kaçınıyorum. "Neden? Beni sikebilesin diye mi?"

Sırıtıyor. "Ben varım."

"Ben değilim." Peçetemi masanın üstüne atıyorum ve titreyen bileklerime aldırmadan ayağa kalkıyorum.

Aptal ayakkabılar.

Derin bir nefes alarak pencereye doğru ilerliyorum, sırtımı Whit'e dönüp dışarıya bakıyorum. Trafik azalmıştı. Sokakta neredeyse hiç insan yok. Rüzgâr hâlâ esiyor ve cama dokunmak için uzandığımda buz gibi soğuk.

Personel odaya giriyor ve masayı topladıklarını duyabiliyorum, alçak sesle Fransızca mırıldanıyorlar, Whit de onlarla konuşuyor. Buraya taşındığımdan beri biraz öğrendim ama Whit gibi akıcı konuşamıyorum. Konuşurken sesi melodik, aksanı kusursuz. Mükemmel. Çok seksi.

Onunla ilgili her şey seksi, lanet olsun, kesinlikle olmaması gerekirken.

Kaşlarımı çatarak tüm elimi bardağa bastırıyorum, sistemimi şok edecek soğuğa ihtiyacım var. Soğuk hava avucumun içine sızarak beni şarap ve zengin yiyeceklerle dolu sersemliğimden uyandırıyor. En başta ondan kaçan bendim. Annesini ya da babasını kontrol edemiyordu. Onlar kontrol ediyordu.

ve ben de dikkatlerini dağıtıyordum. Benden kurtulmaları gerekiyordu ve ben de tuzaklarına düştüm.

Aptal, saf bir kız olduğum gibi.

Sunucu ve personel gittikten sonra Whit'in hareket ettiğini duyuyorum. Ayak sesleri bir kez daha tam arkama gelene kadar yaklaşıyor, sıcaklığı bana doğru uzanıyor, beni içine çekmeye çalışıyor.

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum ve kendime güçlü kalmam gerektiğini hatırlatıyorum.

"Sen evden çıktığında," diye başlıyor, sonra hemen duruyor. Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi. "Neredeyse bir buçuk yıl önceydi ve o gün hala zihnimde çok canlı. Annemin sana ne yaptığını anladım ama sen çoktan gitmiştin. Sana mesaj atmayı denedim. Seni aradım. Ama cevap vermedin. Hiç cevap vermedin. Sanki kaçmış ve tamamen ortadan kaybolmuş gibiydin. Bulunmak istemediğini düşündüm."

"Yapmadım," diye itiraf ediyorum, sesim yumuşak.

"Ve sonra kız kardeşimle ilgili her şey oldu." İç çekiyor ve kalbim onun için acıyor, tüm duyguları tek bir seste duyuyorum. "Leticia da bir sorundu. Tüm bunlar dikkatimi dağıttı ve ailemin yanında olmam gerekiyordu. Sylvie hâlâ iyi değil. Annemizi onu bilerek hasta etmekle suçluyor ve ben neye inanacağımı bilemiyorum."

Son cümlesiyle ağzım bir karış açık, şok içinde dönüp duruyorum. "Ciddi misin sen? Sylvie konusunda mı?"

Başını sallıyor, yüzünde acı dolu bir ifade var. "Yine de ona inanmıyorum. Annemiz bunu asla yapmaz. Sylvie'yi her şeyden çok seviyor. Sadece onun iyi olmasını istiyor."

Sylvie'nin bana söylediği her şeyi hatırlıyorum. Tüm küçük ipuçlarını. Suçlamayı duymak çok mantıklı. Ona inanıyorum. Ama bunu şimdi söyleyemem, Whit'in önünde olmaz.

"Geçen yılın başlarında seni kendim aramaya çalıştım. Ama bir şey bulamayınca özel bir dedektif tuttum ve o da seni burada buldu. Paris'te. Bundan birkaç hafta sonra Monty ile karşılaştım ve seninle konuştuğunu itiraf etti," diye devam ediyor Whit.

"Neden şimdi beni görmeye geldin? Neden o zaman değil?" Bilmek istediğim için soruyorum.

"Zaman tüm yaraları iyileştirir mi?" Gülümsemesi zayıf ve ben de ona ters ters bakınca hemen kayboluyor. "Bilmiyorum Summer. Beni görmek istemeyeceğini biliyordum."

Sorun şu ki, onu görmeyi çok isterdim ama bu şekilde değil. Monty ile komplo kurup beni diğer konuklarla birlikte muhteşem bir akşam yemeği partisi kisvesi altında bir restorana gelmem için kandırdığında değil.

"Seni görmem için beni kandırdın. Sanki bu çok daha iyiymiş gibi," diye karşılık veriyorum kollarımı kavuşturarak. Bu hareket sadece Whit'in bakışlarının göğsüme düşmesine neden oluyor, gözleri ateşle parlıyor. "Beni bir akşam yemeği partisi kisvesi altında buraya çektin. Gerçekten bunu kabul edeceğimi mi düşündün?"

"Bu Monty'nin fikriydi," diye noktaladı sinirli bir nefes vererek. "Kızacağını bilmeliydim."

"Neden beni aradın, Whit?" Soruyorum, sesim yumuşak. Bilmek istiyorum.

"İyi olduğundan emin olmak istedim," diye itiraf ediyor. "Kendimi suçlu hissettim. Sanki gitmenden ben sorumluymuşum gibi."

"Korkmuştum," diye itiraf ediyorum, bakışlarım artık temiz olan masaya gidiyor. Üzerinde sadece günlüğüm duruyor. Tanrım, o şeyden nefret ediyorum. "Annen karşılaşmak istemediğim biri."

"Havlıyor ama ısırmıyor," diyor ama ben ona inanmıyorum. Belki ona karşı böyledir ama bana karşı asla. "Seni incitmesine asla izin vermeyeceğim."

"Ona bir şans vermek için hayatına geri dönmeyeceğim,"

diyorum ona. "Eğer benimle birlikte olursan, o da senin

hayatında olacak" diyor.

KIRK ALTI

BEYAZ

Summer'ın cevabını bekliyorum, içimdeki her şey beklentiyle kasılıyor. Büyük ihtimalle bana siktirip gitmemi söyleyecek. Bunu hak etmiştim. Birlikte vakit geçirdiğimiz zamanlarda ona yaşattığım onca şeyden ve bu gece benimle görüşmesi için onu kandırdıktan sonra, bana ilk ve son kez siktirip gitmemi söylemeli ve bu iş burada bitmeli.

Bunu hak ediyorum.

Lanet Monty ve o elbise. Paramla iyilik perisi rolü oynadı ve Summer'a o kadar seksi bir şey giydirdi ki mantıklı düşünmek bir yana, doğru düzgün göremiyorum bile. Ellerim ona dokunmak için kaşınıyor. Fileyi çıplak vücudunda gezdirmek ve ağzımı onun yumuşak teninde gezdirmek. O lezzetli küçük amını yalayacağım. Yüzüme boşalana kadar dilimle onu çılgına çeviriyorum.

Düşündükçe sikim seğiriyor. Anılarda. Yüzüme ve parmaklarıma yayılan kokusu. Boşaldıktan sonra parmaklarımı yalamasını izlemek. Aletimi onun misafirperver ağzına sokmak. Olabilecek en kötü şekilde mahvolmuştuk ama birbirimizi anlıyorduk. Karanlık bizim için doğaldı. Berbat düşünceler ve kelimeler. Aslında annesinin aileme yaptıkları için onu cezalandırmak istemiştim ama onun yerine en çılgınca şeyi yaptım.

Gittim ve ona aşık oldum.

Bu kelimeleri söyleyebileceğimden değil. Yüzüme gülerdi. Ve belki de bunu yapmakta haklı olurdu. Aşkın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ailem hiçbir zaman

sevgi dolu bir çiftti. Evliliklerinin büyük bölümünde birbirlerine sadece tahammül etmişler. Özgür, mutlu ve aşık oldukları zamanlar olduysa bile, bu benim henüz orada olmadığım ya da hatırlamadığım bir zamandı.

Summer şehvetten aklımı başımdan aldı ama aynı zamanda beni yumuşattı. Beni gülümsetti. Beni mutlu etti, lanet olsun. Hissedebileceğime inanmadığım bir duygu.

Bunu benim için sadece o yaptı. Ve hayatımdan çıkıp gittiğinden beri böyle hissetmemiştim.

Bir kere bile.

"Tatlı yemeyecek miyiz?" Summer az önce söylediklerimi tamamen görmezden gelerek durup dururken sordu.

Bakışları boş masanın üzerinde, günlüğü orada duruyor ve ikimizle de alay ediyor. Her şey o aptal günlük yüzünden başladı. Elimde olsa yakardım. Ama belki o istiyordur. Onun elindeyken kendini daha güvende hissedebilir ve ben de ona bu güvenliği veririm. Ne isterse veririm, yeter ki benimle görüşmeye devam etmeyi kabul etsin.

Tek yapması gereken sormak.

"Tatlı olabileceğini düşünmüştüm," diyorum, ses tonum hafif, düşüncelerim karanlık.

Beni incelerken koyu renk gözleri parlıyor, yüzünde temkinli bir ifade var. "Ne demek istiyorsun?"

Sanki bilmiyormuş gibi.

"Dur sana göstereyim." Ona doğru bir adım atıyorum ve o da sırtını cama dayıyor, soğuk camdan irkiliyor. Dışarıda esen rüzgârı duyabiliyorum. "Bana güvenmiyor musun?"

"Hayır," diye yanıtlıyor hemen.

Bir adım daha yaklaşıp kokusunu içime çekiyorum. "Sana zarar vermeyeceğim. Sen istemediğin sürece."

Son kısımda gözleri açılıyor ve ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Yapmamı ister misin?" Ona uzanıyorum, parmaklarımı elbisesinin önünden aşağıya doğru sürüklüyorum, sıcak, pürüzsüz tenine kasten dokunuyorum. "Yoksa seni boşaltmamı mı istiyorsun?"

"Hâlâ yapabileceğini düşünüyor musun?" diye soruyor, sesi titreyerek.

"Bu bir meydan okuma mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum. Cevap vermiyor. "Senin için neler yapabileceğimi göstereyim."

Onu pencereden uzaklaştırıyorum ve vücudumla duvara bastırıyorum, onu sıkıştırıyorum, yerine sabitliyorum. Topuklu ayakkabılarla daha uzun, neredeyse göz hizasında ve elbisesinin eteklerine uzanırken bakışlarımı onunkilere kilitliyorum. Yavaşça kaldırıyorum, kalçalarını geçip beline kadar iniyor, vücudunun alt yarısı tamamen ortaya çıkıyor.

Ona bakabilmek için hafifçe geri çekiliyorum, uzun, parlak bacaklarına, giydiği ten rengi tangaya dikkat ediyorum. Hatırladığımdan daha ince, kalça kemikleri çıkık, karnı o kadar düz ki neredeyse içbükey. Orasına dokunuyorum, teninin hafifçe titrediğini hissediyorum.

"Hiç yemek yemiyor musun? Bir deri bir kemik kalmışsın," diye fısıldıyorum, parmaklarım sol kalçasına gidip onu okşuyor.

"Meşgulüm," diye itiraf ediyor. "Zamanım yok."

"Benimle olsaydın, yemek yediğinden emin olurdum," diyorum ona, parmaklarımı karnının üzerinde ileri geri gezdirirken, parmağım göbeğine dalıyor. "Seni yatakta kahvaltıyla beslerdim. İsteyebileceğin tüm taze kruvasanları ve tereyağını."

"Şişman olurdum."

"Şişman ve güzel." Yüzümü onunkine yaklaştırıyorum, dudaklarımız neredeyse birbirine değiyor. "Seni memnun ettiği sürece ne istersen yaparım."

"Gerçekten mi?" Sesi düz. Belli ki bana inanmıyor.

"Evet." Dudaklarını zar zor öpüyorum ve geri çekiliyorum, ağzı benimkini takip ediyor ve beni gülümsetiyor. "Benimle gel."

Elini tutup masaya götürüyorum, dergiyi yerden alıp yere atıyorum. Büyük bir gürültüyle yere düşüyor ve Summer'ın zıplamasına neden oluyor.

"Masanın üzerine çık," diyorum ona,

sesim kısık. Kaşlarını çattı. "Ne demek

istiyorsun?"

"Masanın üzerine yayılmanı istiyorum." Yanına gidiyorum, ellerimi beline doluyorum ve kenara oturması için onu kaldırıyorum. "Devam et," diyorum onu bıraktıktan sonra. "Arkana yaslan."

Bakışlarını benimkilere çevirmeden önce arkasına bakıyor.

"Neden?" "Sana nedenini söyledim," diyorum sabırsızca. "Sen

tatlısın."

"Whit, bilmiyorum-"

"Oh, Tanrı aşkına." Başının arkasından tutup ağzımı onunkine indiriyorum ve sıcak dudaklarına cezalandırıcı bir öpücük konduruyorum. Bana hemen açılıyor, boğazının derinliklerinden kısık bir inilti geliyor, dili benimkiyle dans ediyor. O bunu istiyor. Beni istiyor. Tüm itirazları ve şikâyetleri bir paravandı. Bir oyun.

İstediği kadar rol yapsın, biz bunun için yaratılmışız.

Birbirimiz için yaratılmışız.

Uzun dakikalar boyunca öpüşüyoruz. Diller birbirine karışıyor, dişler ısırıyor, dudaklar istekli ve aç. Onu masada daha geriye itiyorum, böylece neredeyse masanın ortasında oturuyor, bacakları kenardan sarkıyor. Öpüşmeyi kesiyorum, ikimiz de ağır ağır nefes alıyoruz, birbirimizi izliyoruz, göğüslerimiz aynı anda yükselip alçalıyor.

"Arkana yaslan," diyorum kabaca ve bu sefer tereddüt etmiyor ya da itiraz etmiyor. Arkasına yaslanıp dirseklerine dayanıyor, bakışları hâlâ benimkilerle birleşiyor.

"Böyle mi?" diye soruyor, kalçalarını biraz daha açıyor ve bana ağın hemen altındaki tangasını alaycı bir bakışla sunuyor.

"Aynen böyle." Elbisesinin eteklerine bir kez daha uzanıyorum, yukarı, beline, göğüslerine doğru itiyorum. "Çıkar şunu."

Ayağa kalkıyor ve elbisesini çıkarıp sadece külotuyla önümde oturuyor. Onları da çıkarmak istiyorum ama yakında halledeceğim.

"Güzel," diye mırıldanıyorum göğüslerine uzanıp avuçlarımda tartarken, başparmaklarımı sertleşmiş meme uçlarında gezdirirken. Bir iç çekiş onu terk ediyor

Göğsünü bana doğru itiyor, ben de hassas tenini okşuyorum. Başımı eğip dilimi dışarı çıkarıyor ve yalıyorum. Bir meme ucunu. Sonra diğerini. Titriyor, masanın ayakları altından sallanıyor ve umarım masayı yıkmayız.

Havayı bozmaktan bahsediyoruz.

Göğüsleri, güzel pembe meme uçları ağzımdan parlayarak beni çağırıyor. Birini derinlemesine emiyorum, dilimi sokuyorum, dudaklarımla çekiyorum, ondan içiyorum. Bir eliyle başımın arkasını kavrıyor, ben emerken beni kendisine doğru tutuyor. Yala ve kızdır. Daha yeni başladık ve ben ona doyamıyorum.

Yapabilecek miyim?

Vücudunu boydan boya dolaşmaya başlamadan önce aynı ilgiyi diğer göğsüne de gösteriyorum. Ağzımı karnında, kalça kemiklerinde gezdiriyorum. Göbek deliğinin altındaki düzlükte. Amının kokusunu alabiliyorum, zengin, misk kokusu burun deliklerime ulaşıyor ve ağzımı onun tadına bakmak için sulandırıyor.

Tanrım, ona sahip olmayalı çok uzun zaman oldu. Sikim o kadar sert ki acıyor, ama bu konuda hiçbir şey yapmayacağım.

Bu an, şu an, tamamen onunla ilgili.

Dilimi külotunun üst kısmında gezdirirken "Whit," diye fısıldıyor.

Beni izlediğini görmek için yukarı bakıyorum. "Evet?"

Sesi titreyerek, "Çıkar şunları," diyor.

Gülümsüyorum. Dilimi sırılsıklam külotunun önünde gezdirerek inlemesini sağlıyorum. "Şu anda bu durumu kontrol eden sen değilsin, değil mi?"

"Lütfen," diye fısıldıyor ben onu yalamaya ve ısırmaya devam ederken. Tanganın kumaşı fısıltı kadar ince, sanki gerçekten tenine dokunuyormuşum gibi, ama tam olarak değil. Bariyer o ana bir şeyler katıyor ve ben henüz ondan kurtulmaya hazır değilim.

"Bundan zevk almıyor musun?" Onu kucaklamadan önce soruyorum, dilim onun zonklayan etine yaslanıyor.

Ben onu yemeye devam ederken nefes nefese kalıyor, gözleri kapanıyor. En başta neden bu odada olmak istediğimi hatırlıyorum ve üstümüzde asılı duran aynayı görmek için yukarı bakarak ondan uzaklaşıyorum. Masanın üzerine yayılmış, bacaklarını açmış, güzel vücudu sergileniyor. Kafası kesilmişti. O muhteşem yüzü ya da yüzündeki hayal kırıklığına uğramış öfkeyi göremiyorum ve keşke görebilseydim.

"Yukarı bak," diye fısıldıyorum ve dediğimi yapıyor, fark ettiğinde gözleri kocaman oluyor. "Beni izle."

KIRK YEDİ

YAZ

Yansımamızı gördüğümde tüm vücudum tüylerim diken diken oluyor. Whit iki yana açılmış bacaklarımın arasında, başını arkaya eğip yansımadan beni izliyor. Omuzlarımdan kesiliyorum; yüzümü göremiyorum ama bunda seksi bir şey var. Sanki o andan kopup kendimi izleyebiliyorum. Sanki benim başıma gelmiyormuş gibi.

Ama öyle. Ellerini üzerimde hissedebiliyorum. Büyük, sıcak ve sahiplenici. Sanki hep ona aitmişim gibi beni sahipleniyor.

Sanırım öyle.

Külotumdan kurtuluyor, ayakkabılarımdan çözdükten sonra yere atıyor. "Dizlerini bük ve ayaklarını masanın üzerine koy" diye emrediyor.

Sanki kendime engel olamıyormuşum gibi otomatik olarak dediğini yapıyorum. Nefes nefese, yaklaşmasını izliyorum, elleri uyluklarımın iç kısmına gidiyor, beni açıyor. Pembe, parıldayan etim tamamen sergileniyor.

Restorandaki çalışanları düşünüyorum. Ya içeri girerlerse? Ya bizi yakalarlarsa? Çok utanırım.

Ama sonra Whit'in o gece için tüm restoranın parasını ödediğini hatırladım. Muhtemelen onlara biraz yalnız kalmak istediğimizi ve bizi içeri almamalarını söylemiştir.

Ağzını üzerime koyuyor ve o kadar uzun süre inliyorum ki neredeyse utanıyorum. Gözlerimi zorla açıyorum, başının kalçalarımın arasında hareket edişini izliyorum, elleri

beni tutuyor. Parmaklarımı yumuşak saçlarında gezdiriyorum, yoğun dili ve emici dudakları beni aklımdan çıkarırken başka tarafa bakamıyorum.

O sırada ben izliyorum. Kendi kişisel porno filmim canlandı.

Kalçalarımı kaldırıyorum, amımı yüzünün alt yarısına çarpıyorum ve ellerini altımdan geçiriyor, titreyen etimi yalarken ve yerken beni ona tutuyor. Hiç bırakmıyor. Bir kez bile... Gözlerimi sadece kısa bir süreliğine kapatıyorum, kendimi toparlamaya çalışıyorum. Kendimi toparlamaya. Bana yaptığı şey bir işkence. Nefis, neredeyse acı verici bir işkence ama sonunda buna değeceğini biliyorum.

Onu üzerime inerken izlemek orgazm olmamı çok daha kolaylaştırıyor. Zaten boşalacağım. İçimde biriktiğini hissedebiliyorum. Büyük. Daha büyük. O beni yalamaya devam ederken dudaklarımdan küçük çığlıklar dökülüyor, dilinin ucu klitorisime doğru titriyor. Ağzı amımı tamamen kaplıyor ve beni diliyle sikmeye başladığında ölmek istiyorum. İçeri ve dışarı. Giriyor ve çıkıyor. Sızlanmayı durduramıyorum. İnliyorum. Hareket ediyorum. Beni kendine doğru çekiyor, parmakları kıçımın çatlağında geziniyor, daha derinlere iniyor, göt deliğimi buluyor. Bir parmağını sıkı gül goncasına bastırıyor, beni orada okşuyor ve hepsi bu kadar.

Bir çığlıkla boşalıyorum, utanmadan ona sürtünürken yüzünü sularımla ıslatıyorum, vücudum kabarıyor, o emmeye devam ederken klitorisim yanıyor, sondalama parmakları beni çılgına çeviriyor. Üzerimde hareket ediyor, parmakları hala kıçımda, ağzı benimkini buluyor ve onu tamamen terk edilmiş bir şekilde öpüyorum, dilini emiyorum, kendimi tadıyorum. Ben de ona uzanıyorum, parmaklarım sikini buluyor, kumaşın üzerinde okşuyor, çoktan içimde olmasını diliyorum.

"Seni burada beceremem," diyor nefes nefese ağzıma karşı.

Pantolonunun çıtçıtını bulup çözüyorum. "Neden?"

"Bu planımın bir parçası değildi," diye itiraf ediyor alnını benimkine bastırarak.

Fermuarı indirip elimi içine sokuyorum, parmaklarım boxer'ının altından kayıyor ve kadifemsi pürüzsüz, sert bir et buluyor. Onu okşamaya başladığımda avucuma damlıyor. "Seni içimde istiyorum."

Sertleşmiş sikini avucumun içine sokarak inliyor. "Bu şekilde değil."

"Becer beni, Whit," diyorum, onu bırakıyorum, böylece pantolonunu beceriksizce itebiliyorum, başka bir şey hakkında endişelenmek için onu içimde tutmaya çok hevesliyim.

Elimi savuşturuyor, kalçalarımdan tutuyor ve beni masadan aşağı çekiyor, böylece tam kenarda duruyorum. Kıyafetlerini iterek sikini serbest bırakıyor ve sonra içime giriyor, sonuna kadar, beni tamamen dolduruyor.

Kıpırdamadan duruyoruz, hareket eden tek şey vücudumun içinde zonklayan onun siki. Birbirimizi inceliyoruz, nefeslerimiz sertleşiyor ve ben iç duvarlarımı onun etrafında olabildiğince sıkıyorum.

İnliyor. "Sikeyim."

Başını arkaya yatırıp aynaya bakıyor. Birbirine bağlı bedenlerimize. Ben de izliyorum, yavaşça geri çekilirken alt dudağımı ısırıyorum, horozu neredeyse tamamen dışarı çekiliyor, tekrar içeri itmeden önce meyve sularımla kaplanıyor.

Bu şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey.

Beni becerirken hızı tembel, sanki dünyada tüm zamanı varmış gibi içime girip çıkıyor. Yavaşlığın tadını çıkarıyorum, beni tamamen doldurma şeklinin tadını çıkarıyorum, her itişiyle bana sahip oluyorum. Bana ona ait olduğumu hatırlatıyor.

Çünkü aitim. Tamamen ona aitim ama bunu yüksek sesle söylemek istemiyorum. Bunu itiraf etmek başka şeyleri de itiraf etmem gerektiği anlamına geliyor ve ben henüz o noktaya gelmeye hazır değilim.

Onun yerine beni nasıl siktiğine odaklanıyorum. Neredeyse saygıyla, sanki o da anın tadını çıkarmak istiyormuş gibi. O kadar çok kendini kontrol ediyor ki, takdire şayan. Tüm bu özdenetim sadece benim için mi?

Bazen yıldızların o gece ailesinin Manhattan'daki dairesinde aynı hizaya gelip gelmediğini merak ediyorum. Sanki tanışmamız kaderimizde varmış gibi. Öpüşmek için. Dokunmak için.

Öpüştük. Birbirimizin ruhuna dokunduk. Birbirimizi işaretledik. Bağlandık.

Sonsuza kadar.

"Ne kadar güzel olduğuna b i r bak," diye fısıldıyor sertçe, bakışları aynaya kilitlenmiş.

Yukarı bakıyorum, tüm vücudum yansımada. O içimde ilerlemeye devam ederken birbirimize bakıyoruz. Tenim pembeleşmiş, meme uçlarım sertleşmiş, amım o kadar ıslak ki her hamlesini duyabiliyorum.

"Seni özledim," diye itiraf ediyor. "Seninle ilgili her şeyi özledim."

Sözleri ve sesindeki duygusallık kalbimi parçalıyor. "Ben de seni özledim," diye fısıldıyorum.

Bakışlarını aynadan ayırıyor ve beni öpüyor, ağızlarımız kilitlenmiş, dillerimiz savaş halinde. Hızını artırıyor, beni sertçe beceriyor, içimde başka bir orgazm vaadi oluşuyor. Büyüyor. Garip bir açıda duruyorum, vücudunun gücüyle beni masaya doğru iterken sırtım acıyor ama aldırmıyorum. Başka bir destansı orgazm hemen yakınımdayken değil.

Whit hiçbir uyarıda bulunmadan elini aramıza sokuyor ve parmakları klitorisimi buluyor. Çıldırtıcı daireler çizerek ovuyor, beni nefessiz bırakıyor, orgazm üzerime yıkılmadan önce tüm vücudum birkaç akılsız saniye boyunca hareketsiz kalıyor ve beni tekrar tekrar titretiyor.

Amım onun sikini sağıyor, sıkıyor ve bırakıyor ve o inliyor, adımı haykırmadan önce içime giriyor. Titreyip sarsılırken onu kendime doğru çekiyorum, menisi beni tamamen dolduruyor.

Sarsıntı geçtikten sonra birkaç dakika üzerimde asılı kalıyor, ben de çıplak olmasını dileyerek sırtını okşuyorum. Tek kelime etmeden geri çekiliyor, yumuşayan sikini bedenimden çıkarıyor, dölleri içimden sızıyor, kalçalarımın içini, kıçımı kaplıyor. Büyük ihtimalle masa örtüsüne damlıyordu.

"Dağınık kız," diyor ve bana on yedi yaşındaki Whit'i hatırlatıyor. O kadar aşık olduğum çocuğu. "Şu haline bak."

Bacaklarımın arasına uzanıyorum, parmaklarımı dudaklarıma götürüp emmeden önce dölüne buluyorum, bakışlarım onunkinden hiç ayrılmıyor.

Aletini boxer'ının altına sokup, fermuarını çekip her şeyi tekrar bir araya getirirken gözleri parlıyor. "Pis küçük fahişe."

"Hoşuna gitti," diyorum, isim takmasına alınmadan.

Sevgiyle söylüyor ve bunu kastediyor. Ben kimsenin küçük pis

fahişesi değilim. Sadece Whit'in.

Giyinmeme yardım ettikten sonra, paltomu her kim aldıysa ondan geri alıyor ve vücuduma geçiriyor, binadan çıkarken beni yanına sıkıştırıyor, aptal günlüğüm elinde. Soğuk rüzgâr üzerimize çarpıyor ve dışarı çıkmamızdan birkaç saniye sonra arabasının yaklaşmasına şükrediyorum. Benim için arka kapıyı açıyor ve ben içeri tırmanıyorum, o da arkamdan tırmanırken başım dönüyor, parmakları eteğimin altına dalıp kıçımı okşuyor.

Araba kaldırımdan çekilir çekilmez bana doğru atılıyor, beni kollarının arasına alıyor ve sanki bu son kez birlikte olacakmışız gibi öpüyor. Öpücüğe aynı coşkuyla karşılık veriyorum, mükemmel dudaklarından içiyorum, ellerim onun dokunabildiğim her yerine uzanıyor. O da aynı derecede istekli, aynı derecede açgözlü bir şekilde elbisemin önünü aşağı çekerken, ağzı bir kez daha meme ucumu buluyor.

"Benimle otelime geri geliyorsun," diye hırlıyor tenime karşı, ısırmadan hemen önce.

Ciyaklıyorum, hemen tekrar yapmasını diliyorum. "Tamam," diyorum nefes nefese.

"Seni bütün gece becereceğim." Bacaklarımın arasına uzanıyor, parmakları külotumun altına giriyor ve ıslak etten başka bir şey bulamıyor. "Seni çığ çığ sikeceğim. Durmam için yalvarana kadar sikeceğim seni."

Bu düşünceyle karnıma bir sıcaklık çöküyor ve ağzını bir kez daha kendime yaklaştırıp son bir buçuk yıldır onun için biriktirdiğim tüm bastırılmış duygularla onu öpüyorum.

"Seni bu arabanın arkasında beceririm, ama otelden çok uzakta değiliz ve trafik hafif," diyor, arayan ağzımdan uzaklaştığında eğleniyor gibi görünüyor. "Çok açgözlüsün, Savage."

"Sen de bir o kadar açgözlüsün Lancaster," diye hatırlatıyorum ona, elimi ereksiyonunun belirgin çıkıntısının üzerinde gezdirirken.

Sırıtıyor ve bu görülmeye değer bir şey. Bir zamanlar olduğu çocuk, ailesinin malikanesinde bir hafta geçirdiğimizde, sonlara doğru bana sadece böyle sırıtmıştı. Her şey mahvolmadan önce.

Kaşlarımı çatarak elimi pantolonundan çekiyorum, anılar birbiri ardına geri geliyor. Beni hüzne boğuyor.

Tedirginlik.

Sırıtışı gitmiş, yerini sorgulayan bir bakış almış. "Sorun nedir?"

Gözlerimi ondan kaçırıyorum, şehrin ışıkları yanımızdan hızla geçerken arabanın camından dışarı bakıyorum. "Hiçbir şey."

Koltuğun üzerinde kayıyor, elleri omuzlarıma yerleşiyor, tüy gibi hafif. Sanki bana dokunmaktan korkuyormuş gibi. "Yalan söylüyorsun."

Başımı eğiyorum, ağzının enseme değdiğini hissettiğimde nefesimi içime çekiyorum. Çok nazik. Çok tatlı. Ve Whit asla nazik ya da tatlı değildir. "Bu bir yalan gibi geliyor."

Kıpırdamadan duruyor. "Ne yapar?"

"Bu. Aramızdaki her şey. Restorandaki o an. Sen ve Monty'nin bana nasıl tuzak kurduğunuz. Yine de benden ne istediğini bilmiyorum."

Elleri omuzlarımda, beni yerimde tutmaya devam ediyor. Hareket halindeki bir arabada olduğumuzu düşünürsek, ondan kaçabileceğim gibi değil. "Sadece seni istiyorum."

"Bu gece için mi?" Omzumun üzerinden bakıyorum, yüzünün bana ne kadar yakın olduğunu görünce irkiliyorum. "Müstakbel eşine geçmeden önce son bir sevişme mi?"

Kaşlarını çatıyor. "Müstakbel bir gelinim yok. Sana söyledim, Leticia ve benim aramdaki her şey bitti. Başka kimse yok."

"Eminim annen senin için birini bulmuştur." Gözlerimi kaçırıyorum, gece şehri incelemeye devam ediyorum. Buz mavisi gözlerine bakmak rahatsız edici. Ona kızgın olmalıyım. Ve Monty'ye. İkisi de beni kandırdı ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Monty'ye tüm hayatım boyunca güvendim ve Whit ve ilişkimiz hakkında ne hissettiğimi bilmesine rağmen yine de bunu bir araya getirdi. Ne kadar boktan olduğunu.

Hâlâ ne kadar berbat bir durum. Onu bir yıldan uzun bir süre sonra, tam ihanetinden sonra görüyorum ve işte buradayım, cinsel oyunlarımızın gönüllü bir katılımcısıyım.

Ben ona bağımlıyım ve sanırım onun da bana bağımlı olduğu gerçeğiyle teselli bulabilirim, ama bulmuyorum. Tek yaptığı bana ikimizin de tam bir karmaşa olduğumuzu doğrulamak. Birlikte hiçbir anlam ifade etmiyoruz.

İçimden yüksek sesle söylemek geliyor ama ağzımı kapalı tutuyorum.

Whit düşüncelerimi bölerek, "Annem özel hayatımdan tamamen uzak duruyor," diyor.

"Gerçekten mi?" Sesim şüphe dolu geliyor, çünkü öyleyim.

"Evet." Eğiliyor, ağzı kulağımın kabuğuna değiyor. "Kiminle istersem onunla olabilirim. İkisi de bana ne yapacağımı söyleyemez."

Kalbim göğsümde güm güm atıyor, derimden fırlamakla tehdit ediyor. Benimle birlikte olmak isteyip istemediğini sormak istiyorum ama çok korkuyorum. Onu en son gördüğümden beri çok uzun zaman geçti ve beni geri alması için yalvaran muhtaç küçük bir şey gibi görünmek istemiyorum. Sanki ilk başta ona sahipmişim gibi.

"Bana ne istediğimi sormayacaksın, değil mi?" Dudaklarını kulağımda gezdiriyor, beni gıdıklıyor. "Korkuyor musun?"

"Sana kızgınım."

"Bana kızgınsın, hmmm." Bana inanmış gibi görünmüyor. Elini elbisemin önünden içeri sokup göğsümü avuçladığında bir nefes çekiyorum. "Vücudun bana kızgınmış gibi hissetmiyor."

"Vücudum bir yalancı, tıpkı senin gibi." Parmağını meme ucumun etrafında tekrar tekrar dolaştırdığında gözlerimi kapatıyorum. İleri geri.

"Bana bak, Summer."

Başımı eğip nefesimi dengede tutmaya odaklanıyorum ama faydası yok.

"Bana bak," diyor.

Yüzümü ona döndüm, tamamen kızgın olmasını bekliyordum. Nefret dolu, tüm o öfkeli duygular doğrudan bana yönelmişti.

Ama bakışlarında şefkatle beni izliyor. Sanki gördüğü en güzel şey benmişim gibi. "Benimle otel odama gel. Açıklamama izin ver."

"Neyi açıklayayım? Başka neyi açıklaman gerekiyor? Yeterince konuşmadık mı?" Ağlıyorum, hayal kırıklığı içimde dalgalanıyor ve ellerimi dizlerimin üstünde yumruk yapmama neden oluyor.

Whit bana uzanıyor, parmaklarını benimkilerle kenetleyebilmek için parmaklarımı nazikçe ayırıyor. Dokunuşu kesinlikle olmaması gereken bir rahatlık. "Bunu bana arabada söyleteceksin, değil mi?"

"Lütfen bir şey söyleme," diye fısıldıyorum onu incelerken, kulaklarımda uğuldayan kan başımı döndürüyor. Bakışlarım ağzına düşüyor, dudaklarının ne kadar kırmızı olduğunu görerek büyülenmiş gibi bakıyorum. Onlar da şişmiş. Öpüşmelerimizden dolayı. Bana yaptığı her şeyden. Kendimi durduramayıp ona uzanıyorum, elimi pantolonunun ön kısmına yerleştiriyorum. Aleti kocaman. Sert ve kalın. Onu okşuyorum ve o bir nefesle tıslıyor. Ben onu okşamaya devam ederken kalçalarını yukarı kaldırıyor.

"Beni pantolonumun içine mi boşaltmak istiyorsun?" Kaşlarını

kaldırıyor. "Evet," diye mırıldanıyorum tereddüt etmeden.

"Bu takımın değeri on beş bin doların üzerinde" diye bilgi verdi.

Gülümsüyorum. Kendime engel olamıyorum. Bu daha iyi, cinsel olarak iletişim kurmamız. Bir sürü saçmalık duymak istemiyorum. Arkasında durmayacağı bir sürü anlamsız kelime. Yalan söylüyor. Fikrini çabucak değiştiriyor ve beni çaresiz bırakıyor. Savunmasız. Bunu yapmamalıydım. Restoranda bana sahip olmasına izin vermemeliydim ve şimdi bu arabanın arkasında onunla oynamamalıydım, ama sanki kendime yardım edemiyorum.

Bu bir mazeret değil, ama gerçek.

"İçine boşalman için bir sebep daha." Hafif bir kahkaha ile söylüyorum.

"Tanrım, çok güzelsin," diyor, beni incelerken ses tonunu saygıyla dolduruyor.

Kahkahalarım ölüyor, saf neşe damarlarımda dolaşıyor. Bakışlarım onunkilerden hiç ayrılmıyor, parmaklarım hâlâ aletinin etrafında kıvrılmış. Birbirimizin içinde kayboluyoruz, geçen her saniye aramızdaki hava daha da ağırlaşıyor.

Araba duruyor ve şoför Fransızca konuşarak otele vardığımızı bildiriyor. Whit benden nazikçe uzaklaşıyor, elim uzaklaşıyor ve bir bakıyorum arabadan çıkıyoruz, Whit bana otelin lobisine kadar eşlik ediyor, kürküm bir kez daha omuzlarıma dökülüyor ve beni tamamen örtüyor.

Bina muhteşem, çok sayıda ışıltılı avize tepemizde asılı, büyük çiçek aranjmanları tatlı kokularıyla mekânı dolduruyor. The Ritz kadar zarif değil ama muhteşem, gerçi bir Lancaster'dan daha azını beklemezdim.

Asansöre yalnız giriyoruz, Whit en üst katın düğmesine basıyor. "Çatı katı

süiti mi?" diye sordum.

"Yeterince yakın," diye çekiştiriyor, bakışları vücudumun uzunluğunu takip ediyor, ceketimin açık olduğu yerde. "Bu elbise uygunsuz."

"Monty'ye söyledim. Almam için ısrar etti," diyorum.

"Bunu benim için yaptı." Bakışları içime işliyor. "Ona vücudunu en iyi gösterecek elbiseyi bulmasını söyledim."

Ona ters ters baktım. "Hala bana fahişelik mi yapıyorsun?"

"Asla. Sizi görmek istedim. Hepinizi. Sadece kendim için. Tek kelime etmeden ya da bana bakmadan benimle alay etmeni istedim. O elbise bir sanat eseri ama seninle kıyaslanamaz bile. Vücudun mükemmel."

Cömert iltifatları karşısında şok olmuş bir halde ona bakakalıyorum. Lancaster Prep'te tanıdığım Whit'e hiç benzemiyordu.

Yakın bile değil.

Asansör durdu, kapılar sessiz bir vınlamayla açıldı ve Whit beni kısa koridora yönlendirirken elini sırtımın küçük kısmına yerleştirdi, bir çift heybetli çift kapının önünde durdu. Bir anahtar kartı çıkarıp elini sallayarak kapıyı açıyor ve kilidin dönüş sesini duyuyorum.

Saniyeler içinde odanın içindeyiz, odanın sessizliği aldatıcı bir şekilde sakin. Sakinliğe yakın bile değilim. İçim dışım karmakarışık. Benim

kalbim sıkışıyor. Nefeslerim hızlı hızlı geliyor, boğazımda düğümleniyor ve ellerim gözle görülür şekilde titriyor.

Kapı çarparak kapanıyor, bizi karanlığa gömüyor ve titreyen ellerimden birini tutarak beni odanın derinliklerine götürüyor.

"Gel de manzarayı gör," diyor, derin sesi üzerime çöküyor, bana evet, gerçekten burada olduğumu ve evet, gerçekten birlikte olduğumuzu hatırlatıyor. Soğuk bir ilkbahar gecesinde Paris'in ortasındaki bu otel odasında.

Bu bir rüya değil. Ya da bir kabus.

Beni pencereye götürüyor ve elinin basit bir itişiyle pencereyi açıyor, soğuk hava bana çarpıyor ve zaten sert olan meme uçlarımın ağrımasına neden oluyor. Onu takip ediyorum, başımı pencereden dışarı çıkarıyorum ve muhteşem manzaraya dikkat kesiliyorum. Şehir bir battaniye gibi önümüze serilmiş, Eyfel Kulesi uzakta belirmiş, hala ışıltılı ışık gösterisini yapıyor. Hayranlıkla izliyorum, kendimi anın romantizmine kaptırıyorum. Whit arkamda, elleri sürükleniyor. Sürükleniyor. Paltoyu boynumdan uzaklaştırıp kollarımdan aşağı indiriyor, ta ki ayaklarımın dibine yumuşak bir yığın halinde düşene kadar. Sıkı, sıcak bedenini arkama bastırıyor, beni tutuyor ve ben titrememi durduramıyorum. Soğuk yüzünden.

Onun yüzünden.

"Bu gerçek değilmiş gibi geliyor," diye mırıldanıyorum.

"Bu gerçek," diyor boynuma doğru, kollarını merkezime doluyor ve ellerini karnıma koyuyor. "Sonunda seni buldum Savage. Ve gitmene izin vermeyeceğim."

Sözleri, onları söyleme şekli değişmedi. Bir söz gibi geliyorlar.

Bir tehdit.

İkisinden de

memnunum. Onunla.

Olan biten her şeye ve bana yaptıklarına rağmen mutluyum. Çok

mutluyum.

KIRK SEKİZ

YAZ

UYKUDAN UYANIYORUM, odayı netleştirmeye çalışırken ilk başta beynimi bir karmaşa sarıyor. Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum, gözlerimi kısarak karanlığa bakıyorum, görüşümü ayarlasam bile zar zor bir şey görebiliyorum. Aşağıda bir yerlerden gelen trafiğin sesini duyabiliyorum, ağır ve ısrarcı, ara sıra çılgınca çalan siren sesleriyle birlikte. Sabırsız korna sesleri.

Yatakta bir kayma, şiltenin eğilmesi. Sıcak bir beden bana doğru yuvarlanıyor, güçlü kolları arkamdan beni sarıyor. İri bedeni yakınıma sokuldu, kaslı kolları beni sıkıca tuttu, sıcak ağzı boynumda, arayan parmakları bacaklarımın arasında beni test ediyordu.

Orama dokunduğunda inliyorum ama bu onun duymak istediği türden bir inleme değil. "Artık yok," diye acı içinde fısıldıyorum ve o da gülüyor, sadist piç.

"Seni yıprattım." Bu bir ifade, soru değil.

"Bir orgazmı daha kaldırabileceğimi sanmıyorum," diyorum ona dürüstçe. Dün gece kaç kez boşaldığımın sayısını unuttum. Sayılamayacak kadar çok. Onu itene kadar, klitorisim yanıyordu, bedenim ve zihnim tamamen tükenmişti.

"Sana o güzel küçük amcığı çiğ çiğ sikeceğimi söylemiştim." Boynumun kenarını açlıkla öpüyor, kalçalarını itiyor. Ereksiyonu kıç yanaklarımın arasından kayıyor, ağır ve ısrarcı, gözlerimi kapatıyorum, kendimi destekliyorum.

Eğer beni tekrar orada becerirse, buna dayanabilir miyim bilmiyorum.

"Uyumaya devam et benim küçük tatlı fahişem," diye mırıldanıyor kulağıma, parmakları yanağımda geziniyor. "Biraz dinlen. Buna ihtiyacın olacak."

Dakikalar içinde derin bir uykuya dalıyorum ve uzun süre uyanmıyorum.

Ben de rüya

görmüyorum.

Mutluluk verici.

BİR SONRAKİ UYANIŞIMDA perdeler geriye çekilmiş, içeriye bol miktarda sıcak ışık giriyor. Yatağın ayakucunda zarifçe hazırlanmış bir masa görüyorum, gümüş kubbelerle kaplı iki tabak. Çatal bıçak takımı ve cam eşyalar, çeşit çeşit ekmeklerle dolu bir sepet, kremalı tereyağıyla dolu bir tabak. Masanın yanındaki sehpada buzlu bir şişe var ve bunun sadece şampanya olduğunu tahmin edebiliyorum.

Kutlama yemeği mi? Umutlarım çok yüksek. Aramızda kutlanacak bir şey yok, tabii eski rollerimize geri dönmemizi kutlama nedeni olarak görmüyorsa.

"Uyanmışsın."

Sesine doğru döndüğümde onu banyonun kapısında durmuş, çerçeveye yaslanmış halde görüyorum. Elleri ceplerinde, soluk mavi düğmeli bluzu tamamen açık, pürüzsüz, kaslı göğsünü ortaya çıkarıyor. Saçları nemli, sanki duştan yeni çıkmış gibi ve aman Tanrım, onu hiç bu kadar lezzetli gördüğümü sanmıyorum. Çok rahat.

Kalp kıracak kadar yakışıklı.

"Günaydın," diyorum, sesim cızırtılı.

"Öğleden sonraya daha yakın." Kapıdan uzaklaşıp yatağa doğru ilerliyor, yanımda durup eğiliyor ve şaşkın ağzıma bir öpücük konduruyor. "Günaydın güzelim."

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum, bembeyaz yorganı göğsüme bastırmışım, nutkum tutulmuş.

"Aç mısın?" Masaya doğru bir bakış attı. "Oda servisi birkaç dakika önce geldi."

Tanrım, beni yatakta çıplak bir şekilde yayılırken mi gördüler? Uyandığımda yorganın çoğu üzerimdeydi ve bir bacağım dışarıda kalmıştı. Ne kadar utanç verici.

Whit utancımı hissetmiş olmalı çünkü yüzündeki ifade yumuşuyor. "Masayı ittim ve yatağa daha yakın durdum. Odanın içinde bırakmışlar. Gel hadi." Elini bana doğru uzattı. "Hadi yiyelim."

"Çıplağım." Yorganı kendime yaklaştırıyorum, garip bir şekilde rahatsız oluyorum. Nazik Whit'e alışık değilim. Bu... rahatsız edici.

"Yemeğinizi getireyim o zaman." Masaya gider ve her bir tabağın üzerindeki gümüş kubbeleri çırparak, kabarık çırpılmış yumurta ve gevrek pastırma şeritlerinden oluşan görkemli bir yemeği ortaya çıkarır.

Midem gurulduyor ve bakışlarımı onunkilere kaldırıyorum. "Pastırma mı?"

"Bu otelde Amerikan kahvaltısı veriyorlar," diye açıklıyor. "Kruvasan ister misin?"

"Lütfen."

Onu ev işlerini tamamlarken, benimle ilgilenirken izlemek akıllara durgunluk

veriyor. "Kahve?" diye soruyor, bakışları benimkilere kilitlenmiş.

"Kremalı, evet, lütfen."

"Şampanya?"

Cezbedici ama şu anda alkole ihtiyacım yok. "Birazdan."

Hepsini yiyemeyeceğimi bildiğim kadar çok yemekle dolu tabağı bana getiriyor ve bez peçete ve çatal bıçak takımıyla birlikte bana uzatıyor. Komodinin üzerine dolu bir fincan kahve koyuyor ve sonra aynı şeyi kendisi için yapıyor, yanımdaki yatağa yerleşiyor, sırtını yastıklarla destekliyor.

Arkadaşça bir sessizlik içinde yiyoruz, bitirmeye yaklaştıkça aramızdaki gerilim giderek artıyor. Yemeği kemirmeden duramıyorum.

kruvasan, onu küçük parçalara ayırıyorum ve meyvelerimin hepsini, yumurtalarımın çoğunu yedim ve tabii ki pastırma çoktan gitti.

"Gerginsin," diyor çok uzun süren sessizlikten sonra. "Bunu hissedebiliyorum."

Tabağı yanımdaki masaya koyuyorum, ellerimi ve ağzımı bez peçeteye siliyorum ve sonra dönüp ona bakıyorum. "Tabii ki gerginim. Hâlâ neler olduğunu anlamıyorum. Ya da neden burada olduğunu. Neden Monty'yle işbirliği yapıp dün geceki yemeği düzenlediğini. Anlamıyorum, Whit."

"Sadece sorsaydım beni görmeyi asla kabul etmeyeceğini biliyordum. Seni tekrar benimle aynı odaya sokmak için bir sürpriz unsuru kullanmam gerekiyordu," diye açıklıyor.

"Ve şimdi buradayım, bir aptal gibi, yatağında çırılçıplak. Senin mükemmel küçük fahişen." Son cümleyi nefesimin altında mırıldanıyorum, utanç üzerime çöküyor ve beni az önce yediklerime pişman ediyor.

"Kendine öyle deme." Sesi sertti.

"Neden olmasın? Bu doğru. İlk tanıştığımızdan beri bana hep böyle seslendin. Başından beri benden istediğin buydu. Vücudumu istedin. Kendime olan saygımı yok etmek ve beni tamamen kontrol etmek istedin. Benimle oynamak, becermek ve işkence etmek için her isteğini yerine getirmemi istedin. Yetmedi mi?"

Tabağını gürültüyle komodinin üzerine bırakıyor ve bana doğru uzanıyor, ama ben ondan uzaklaşıyorum, mesafeye ihtiyacım var. "Öyle bir şey değil. Paylaştığımız şeyi çok... iğrençmiş gibi gösteriyorsun."

"Çünkü iğrenç bir şey." Yorgan düşüyor ve kollarımı kavuşturup göğüslerimi kapatıyorum, onlara bakmasını istemiyorum.

Ama tabii ki onlara bakıyor. Onlara bakıyor. Bana bakıyor, sanki bana doyamıyormuş gibi.

"Gerçeği mi istiyorsun? Sana takıntılıyım," diye fısıldıyor, sesi boğuk, bakışları yalvarırcasına. "İlk başta senden ve temsil ettiğin şeyden nefret ettim. Sonra

her şeye rağmen sana çekildim. Sonunda sana sahip olmak zorunda kaldım ve bir kez sahip olduğumda da doyamadım."

Ona bakıyorum, tüm bedenim bilinmeyen bir duyguyla titriyor. Tanrım, o bu kadar yakınken kafam tamamen karışıyor. O çok fazla.

"Ne kadar güçlü olduğunu biliyor musun? Ne kadar güzel olduğunu? Elime geçen her fırsatta itibarını yerle bir etmeye çalışmama rağmen kampüste sanki buranın sahibiymişsin gibi dolaşıyordun. Gücüne hayran kaldım. Ben de saygı duydum" diye itiraf ediyor.

"Bana saygı duymak mı? Lütfen. Beni her fırsatta aşağılamaktan büyük heyecan duyuyordun," diye karşılık veriyorum, kollarımı indirerek. Sikerim böyle işi. Bırak görsün. Dün gece elleri, ağzı ve siki vücudumun her yerindeydi. Artık ne önemi var ki?

Sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi devam ediyor. "Ve sonra sen doğum günü yemeğime geldin, sanki oraya aitmişsin gibi ailemle oturdun, ben ise evlenmem gereken o şaka gibi kızla çıktım. Seni banyoda becerdim çünkü içine girmek için o kadar çaresizdim ki. Kendimi kontrol edemedim."

"Beni küçük düşürmeye çalışıyordun," diye araya

giriyorum. "Kesinlikle hayır."

"Leticia'ya elindeki benim suyumla dokundun," diye hatırlatıyorum ona, o anın aşağılayıcı hatırası karşısında gözlerimi kapatarak.

Bana yaklaşıyor ve vücut ısısını hissedebiliyorum. Lezzetli, pahalı parfümünün kokusunu alabiliyorum. "Beni işaretledin. Bana senin olduğumu hatırlattın. Bunu görmedin mi? Ailemin evinde geçirdiğim bütün hafta boyunca üzerimde iz bıraktın. Sana doyamadım. Babama gittim ve beni Leticia ile olan anlaşmamdan çıkarması için yalvardım."

Gözlerimi açtığımda yüzünü tam karşımda buluyorum. "Neden? Benimle birlikte olasın diye mi?"

Tek kelime etmiyor. Başka tarafa da bakmıyor. Söylemiyor ama cevabı gözlerinde görüyorum.

Evet.

"Asla çalışamayız," diye fısıldadım.

Yüzüme dokunuyor. Parmaklarıyla çenemi hafifçe kavrıyor ve başımı geriye yatırıyor. "Biz her zaman çalışacağız, Summer. Bana bak." Bakışlarıyla buluşuyorum, açık mavi gözlerindeki yoğunluğu fark ediyorum. "Biz birbirimiz için yaratılmışız."

Ben bir şey söyleyemeden ağzı benimkine yerleşiyor ve ben de ona doğru açılıyorum. Tabii ki açıyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım vazgeçemediğim kötü bir alışkanlık gibi. Dili benimkinin etrafında kıvrıldığı anda inleyerek ona uzanıyorum, ellerim göğsünün çıplak tenini buluyor. Onu okşuyorum, kavrıyorum, üstesinden geliyorum. Muhtaç.

Boğazından bir inilti geliyor ve elleri her yerde, ama bu yeterli değil. Söz konusu o olduğunda asla yeterli olmuyor. Ve bana. Yatağa geri düşüyorum ve o pantolonunun önünü açıyor, onları ve boxer külotunu indiriyor, ereksiyon halindeki sikini ortaya çıkarıyor. Üstüne tırmanıyorum, ona biniyorum, tabanına uzanıyorum, böylece onu içime yönlendirebiliyorum.

Onu boylu boyunca aşağı kaydırdığım an, ikimiz de acı içinde inliyorduk. Pantolonu hala ayak bileklerinde, gömleği hala üzerinde ve onu ciddiyetle becermeye başlıyorum, sadece birkaç dakika içinde beni yıkayacağını bildiğim mutluluğun peşinden koşuyorum.

Ellerini belime dolayarak hızımı kontrol ediyor. O kadar kalın ki, her aşağı kayışımda beni tamamen dolduruyor. Ona biniyorum, amım ihtiyaçla sıkılıyor, etrafında sıkılaşıyor ve göğsümü buruşturuyor. Bir meme ucumu ağzına alıyor ve emiyor. Isırıyor. Biraz daha emiyor.

Onu kendime doğru çekiyorum, dizlerim kalçalarında, üstünde zıplıyorum, yüzüm yumuşak, güzel kokulu saçlarına gömülü. Orgazm tam sınırda duruyor, o kadar yakın ki tadını alabiliyorum ve onu derinlere çekiyorum. Alabildiği kadar derine.

Boğuk bir inilti onu terk ediyor, göğüslerim tarafından boğuluyor ve sonra geliyor. Beni menisiyle dolduruyor, kendi orgazmımı tetikliyor. Sonunda bitene kadar birbirimize sarılmış, inleyerek ve nefes nefese kıvranıyoruz.

Onu göğsüme bastırıyorum, daha fazla sözünü duymak ya da yüzüne bakmak istemiyorum. Henüz değil. Bu anın tadını çıkarmak istiyorum. Yakınlığın. Biz

İki insanın olabileceği kadar yakın. Kimse bana Whit'in hissettirdiği gibi hissettirebilir mi bilmiyorum.

Whit'ten başka birini isteyip istemediğimi

bilmiyorum. Ve bu korkunç bir farkındalık.

"Benimle eve gel," diye mırıldanıyor tenime karşı, dudakları gıdıklıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Saçlarını okşadım. Şakağını öptüm. Eğer yapabilseydim, onu bütün gün okşar ve öperdim. Asla durmak istemezdim.

"Benimle Amerika'ya dön. Benimle yaşa. Benimle ol." Az önce seks yaptığımız süre boyunca görmezden geldiği diğer meme ucumu yalıyor ve ben gözlerimi kapatıyorum, ağzının her çekişinde rahmim sıkılıyor.

"Metresin olarak mı?" Olabileceğim tek şey bu, hatırladın mı? Whit'in güzel küçük fahişesi.

"Eşitim olarak. Ortağım olarak. Belki de...sonunda.... karım olarak."

Sözleri içimde bir dehşet şimşeği çakmasına neden oldu. Bu adam asla evlenmeyeceğini söyleyen adam.

Hiç.

Üzerinden kalkıyorum, yatağın yanında durabilmek için yatağın üzerinden yuvarlanıyorum. Dölleri kalçalarımın içini kaplıyor ve saçlarım tam bir felaket, yüzümden uzaklaştırmak zorunda kalıyorum. Çok kötü göründüğüme eminim.

Sanki hayatında gördüğü en güzel şeymişim gibi bana bakıyor.

"Ciddi değilsin."

"İstiyorum."

Gülmeye başladım. "Biz çok genciz."

"En azından son altı yıldır birbirimize bağlıyız," diyor, sesi sakin. Mantıklı. "Bu yeterince uzun bir süre, Summer."

"Ne dediğini bilmiyorsun. Annen buna izin vermez. Baban da izin vermez."

"Ailemi siktir et. Ben bağımsız bir zenginim. Bana ne yapacağımı söyleyemezler. Hayatımı kontrol edemezler." Bacaklarını yatağın kenarına doğru sallıyor, ayağa kalkmadan önce boxer'ını ve pantolonunu yukarı çekip tamamen giyiyor, fermuarını çekip çıtçıtını kapatıyor. "Bir duş almalısın."

Biz hayatımızı değiştirecek bir tartışma yaparken o nasıl bu kadar normal olabiliyor, bu kadar sıradan işler yapabiliyor? "Whit..."

Bakışları benimkilerle buluşuyor, dudakları belli belirsiz bir eğlenceyle

kıvrılıyor. "Ne yapıyorsun?" "Ne yapıyorsun?" Ona bir el sallıyorum.

"Giyiniyorum. Sana da aynısını yapmanı öneririm. Gerçi önce kesinlikle duş alman gerekiyor." Bana yaklaşıyor, tam önümde duruyor ve kalçalarımın iç kısmına uzanıyor. Parmaklarını kendi döllerinin arasından geçirip dudaklarıma götürüyor. "Çok dağınıksın."

Her zaman yaptığım gibi dudaklarındaki meniyi emiyorum. "Sonra

ne olacak?" "Seninle Paris'i keşfetmek istiyorum."

"Nasıl keşfedeceksin?" Gözlerim büyüyor ve bir adım geri çekiliyorum. "Dersi kaçırıyorum."

"Siktir et sınıfı. Sen benimlesin." Elimi tutuyor ve beni bir kez daha kendine çekiyor. "Şehirde seni becerebileceğim gizli yerler bulalım. Her yerde izimizi bırakacağız."

"Bu... bunu yapmamalıyız." Tam olarak bunu yapma düşüncesiyle beni ele geçiren uyarılma dalgasını bastırıyorum.

"Yalan söyleme, Summer. Yakışmıyor." Beni öpüyor. Dudaklarımdan içiyor. Daha fazla döl toplamak için parmaklarını bacaklarımın arasına daldırıyor, böylece dölle kaplı parmaklarını bir kez daha ağzıma sokabiliyor. Yalıyorum ve emiyorum, gözleri ateşle parlıyor, ta ki o çekilip beni boş hissedene kadar.

"Duşa gir." Arkama uzandı ve kıçımı tokatladı. Sertçe. Ciyaklayarak ondan uzaklaştım. "Ya da bunun geldiği yerde daha fazlası var."

"Söz mü?" Kirpiklerimi kırpıştırarak ona takılıyorum.

Beni tekrar tokatlıyor, bu sefer daha da sert, ve bu doğrudan merkezime bir sarsıntı gibi. "Evet. Eğer istediğin buysa, daha sonra daha fazlasını yaparız. Şimdi git kendini yıka. Böylece seni tekrar kirletebilirim."

KIRK DOKUZ

YAZ

Sanki hiç gitmemiş gibi yeniden Whit'le birlikte olmak bir numara gibi geliyor. Daha da ötesi, diğer insanların arasında, toplum içinde onunla gerçekten mutlu olmak. Paris sokaklarında yürürken elimi tutuyor, sanki gitmeme izin verirse beni sonsuza dek kaybedeceğinden korkuyormuş gibi.

Belki de gerçekten böyle hissediyordur, bilemiyorum. Bir dakika önce birlikteydik, sonra ben gittim.

Bir daha asla görülmemek üzere.

Monty öğleden sonra boyunca bana bitmek bilmeyen mesajlar gönderiyor ama ben hepsini görmezden geliyorum. Ona kızgınım. Başından beri ne yaptığını biliyordu, Whit'le arkamdan iş çeviriyordu ve Whit'le birlikte olduğum için şikayet edemesem de, eski dünyamdan beni kandıran tek arkadaşım yüzünden incinebilirim.

Herkes gibi olduğunu kanıtlıyor. Whit'in cephanelik olarak kullandığı iki şey olan para ve güçten kolayca etkileniyor.

Öğleden sonra boyunca Whit beni karanlık köşelere ya da duvarların arkasına gizledi. Kalın bir ağaç korusuna. Her yerde, her yerde, beni karanlığın içine çekiyor, ağzı benimkini buluyor, elleri ağrıyan yerlerimi arıyor. Bacaklarımın arasını. Göğüslerimi. Sırtımı, kıçımı yumuşatıyor. Beni Paris'in göbeğinde bir tuğla duvara karşı beceriyor, özel gibi görünen ama kesinlikle öyle olmayan küçük bir oyuğa sıkıştırıyor. Beni karanlık, yasak bir köşede önünde diz çöktürüyor.

Louvre. Sanki kutsal bir yere saygısızlık ediyormuşuz gibi yanlış hissettirdi ama umursamadı. Israrcıydı.

Beni her seferinde boşalttı.

Öğleden sonra geç saatlerde Seine Nehri kıyısındaki güzel bir kafeye gidip azalan güneş ışığında bir şeyler içiyor ve hafif bir şeyler atıştırıyoruz. Hava serinliyor ve ben duş alırken Whit'in otel butiğinden odaya getirdiği siyah hırka ve elbisenin yanı sıra zarif bir dantel ve ipek sütyen ve külot seti için minnettarım. Skandal elbisenin dışında giyecek hiçbir şeyim yoktu, bir çift külotum bile yoktu ve Whit'in her şeyi düşünmesinden etkilendim. Kazağı bile.

Whit'in telefonu çalar ve cevap göndermeden önce mesajı okuyarak gülümser.

"Montgomery'yi görmezden geliyorsun ve bu onun hoşuna gitmiyor. Sikimi kıskandığını iddia ediyor," diyor Whit. "Onun yerine tüm dikkatini ona verdiğin için."

"Muhtemelen kendisi için istiyordur," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, kendimi önemsiz hissederek. Sözlerim için hemen pişmanlık duyarak iç geçiriyorum. Bunu söylememeliydim. Bunu demek istememiştim.

"Ona daha önce kızgın olduğunu söyledim. Bu yüzden cevap vermiyorsun," diyor Whit.

"Bu doğru. Ona kızgınım." Daha sert olmasını dileyerek şarabımdan bir yudum alıyorum. "Beni kandırması hoşuma gitmiyor."

"Bunu senin için yaptı." Whit masanın öbür ucuna uzandı ve büyük, sıcak elini benimkinin üzerine koydu. "Beni özlediğini biliyordu."

"Bunu senin için yaptı." Kirpiklerimin arasından ona bir bakış gönderiyorum. "Monty'ye bir kez bile seni özlediğimi söylemedim."

Whit diğer elini göğsüne dayıyor. "Kırıldım."

"Senin hakkında hiç konuşmadım." Omuz silkiyorum, elimi onun elinin altından çekiyorum. "Seni düşünmek çok acı veriyordu."

Bana bakıyor, güneş ışığı yüzünü keserek aptal erkek güzelliğini ortaya çıkarıyor. Neden bu kadar güzel bir çocuğa aşık olmak zorundaydım ki? Ona bakmak bile kalbimi acıtıyor. Neler yapabileceğini, üzerimdeki gücünü bilmek de beni temkinli yapıyor.

Onunla paylaşmak istemediğim bir şey.

"Ben buradayım. Hayatında olmak istiyorum. Geçmişinde ne yaptığın ya da üvey kardeşinle aranda ne olduğu umurumda değil." Daha yakına eğiliyor ama ben kıpırdamıyorum. Beyanı beni çok şaşırttı. Ne geçmişim hakkında konuştuk ne de şu anda otel odasında duran lanet olası günlüğümde okuduklarından bahsetti. Eğer o şeyi yakabilseydim, yakardım. "Benimle eve gelmeni istiyorum."

Sesi o kadar içten, ifadesi o kadar çiğ ve açık ki, kalbim parçalanıyor. "Yapamam."

"Neden olmasın?" Sesi bir anda değişir. Derin ve buyurgan bir hal alıyor, sanki beklediği cevap dışında hiçbir cevabı kabul etmeyecekmiş gibi. "Mantıklı, Summer. Benimle eve gel. Benimle New York'ta yaşa. Orada sanat tarihi okuyabilirsin. Ne istersen yapabilirsin. Çalışmak zorunda kalmazsın. Bütün gün dizlerinin üzerinde oturup sürekli sikimi emebilirsin. Şikayet etmem."

O

sırıtıyor.

Kaşlarım

ı

çatıyoru

m.

Gülümsemesi azalıyor ve öne doğru eğilerek bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Bunca yolu beni reddetmen için gelmedim Savage. Benimle eve gelmeni bekliyorum."

"Başka bir ülkeye elini kolunu sallayarak girip benden senin dediklerini yapmamı talep edemezsin," diyorum alaycı bir tavırla. "Kira kontratını bozamayacağım kendi evim var. Okula gidiyorum. Bir işim var. Arkadaşlarım var. Her gün zevkle yaptığım şeyler. Yaptığım bir rutin var. Burayı seviyorum."

"Biriyle mi tanıştın? Öyle mi?" İfadesi sertleşiyor, kontrol etmeye çalışıyor ama faydası yok. Bakışlarında kıskançlık ve öfkenin savaşını görüyorum.

"Hayır," diye itiraf ediyorum usulca. "Çok meşguldüm. Ve ben... senin ve paylaştıklarımızın yerini doldurabilecek birini bulup bulamayacağımı bilmiyordum."

Kelimeler beni terk ettiği anda gözlerimi kapatıyorum, az önce bu kadar çok şey itiraf ettiğim için nefret ediyorum. Çok fazla. Ona asla avantaj sağlamamalıyım. Bunu bana karşı nasıl kullanacağını biliyor.

"Paylaşmak," diye düzeltiyor ve elini yanağımda gezdirip başımı geriye yatırdığında gözlerimi açıyorum, böylece yumuşak öpücüğünü kabul etmekten başka çarem kalmıyor. "Hâlâ paylaşıyoruz," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Ve sana başka birinin dokunduğunu unutturmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Gözlerindeki sahiplenici parıltıyla omurgamdan aşağı bir ürperti kayıyor. Benden uzaklaşıyor, eli yüzümden çekiliyor, parmakları bardağının sapına dolanıyor ve dudaklarına götürüyor. "Anlaştık o zaman," diyor yutkunduktan sonra.

"Ne?" Ona sordum.

"Benimle Amerika'ya geri geliyorsun." Gülümsemesi geri döndü, artık muzafferdi. "Evleneceğiz."

Ona bakakaldım. "Evli misin? Whit, daha çok genciz. Seninle evlenmek istemiyorum."

"Neden olmasın?" Sesi kırgın geliyor.

"Çünkü evlilik yasal olarak çok bağlayıcı. Sadece bir kağıt parçası. Bunu istemiyorum. Ya da ihtiyacım yok."

Başını arkaya atıp gülmeden hemen önce beni izliyor. "Başka bir kadın benimle evlenmek için ölürdü. Paramın üzerindeki o kilidi isterlerdi. Ve sen burada oturmuş, ona ihtiyacımız olmayan bir kağıt parçası diyorsun. Onu istemiyorsun."

"İstemiyorum," diye vurguluyorum. "Evlilik bize göre değil. Henüz değil."

"Benim için başka kimse yok," diyor mavi gözleri parlayarak. "Başka kimse yok. Sadece sen."

Söyleyecek kelime bulamıyorum. İtiraz etmek için. Onu başka türlü ikna etmenin bir yolu yok, bu yüzden aklıma gelen ilk şeyi yapıyorum.

Elimi kalçasına koyuyorum ve kirli sakallarıyla pürüzlenmiş yanağını öpüyorum, tanıdık, eşsiz kokusunu içime çekiyorum. Her şeye rağmen, hala temkinli olmama rağmen Whit'e inanmak istiyorum. Onun hayatımda olmasını, benimle ilgilenmesini istiyorum. Beni korumasını. Birbirimizi korurduk.

Ama bana olan sonsuz aşkını ilan etmek gibi duymayı arzuladığım sözleri söylemedi. Sanırım aramızdaki mesele bu değil. Başka bir şeyle ilgili. Farklı bir şey. Daha keskin. Daha karanlık.

Aşk karanlık olmamalı. Her şeyi tüketen. Bu tutku. Saplantı.

Ve sonunda bundan yorulmayacak mıyız?

Birbirimizden bıkmayacak mıyız?

Çok rahat, çok pahalı bir restoranda geç saatlere kadar süren akşam yemeğinden sonra beni otelin lobisine sürüklerken ona "EVE GİTMELİYİM" dedim. Çiçekli elbisem ve hırkam, çıplak yüzüm ve Whit'in bitmek tükenmek bilmeyen elleri sayesinde dağılmış saçlarımla kendimi fena halde yetersiz giyinmiş hissediyordum. İlk geldiğimizde bize nasıl baktıklarını, masalardaki insanların bize nasıl burun kıvırdıklarını gördüm.

Dünyanın en zengin adamlarından birinin restoranda olduğundan haberleri yoktu ve garsonlar Whit'in tam olarak kim olduğunu anladıktan sonra hizmetimiz kusursuzdu. Restoranın tam ortasında bir masaya oturduk, şaraplar sürekli, yemekler sonsuzdu. Zengin ve lezzetliydi, öyle ki kendimi bir lokma daha yemeye zorlayamıyordum. Sonunda insanlar Whit'in önemli olduğunu anladı ve biz restorandan ayrıldığımızda paparazziler fotoğrafımızı çekmek için oradaydı.

Onları restoranın dışında bizi beklerken bulmak şok ediciydi. Whit'in fotoğrafçıları engellemek için elini havaya kaldırmasına ve benim hırkamı başımın üzerine çekmeme rağmen, biri fotoğrafımı çekti. Whit ile. Eninde sonunda kim olduğumu ve geçmişteki aile bağlarımızı bir araya getirecekler.

Ve muhtemelen magazin basınında yeniden bir çılgınlığa dönüşebilir.

Lobide yürürken Whit bana "Hayır, önce konuşmamız gerek" diyor, oteldeki her çalışan onunla göz teması kurduğunda başını sallıyor. Her adımını "İyi akşamlar, Mösyö Lancaster" sesleri takip ediyor.

Otelin güzelliği, yanımdaki adam, her şeyin rüya gibi olması sonsuza kadar devam edemez. Benim için değil. O kadar şanslı olamam. Normalliğe ihtiyacım var. Bunu arzuluyorum. Küçük dairemde oturmak, daracık yatağımda uyumak ve sabahları derse gitmek istiyorum. Hayatıma yeniden girdiği için hayatımın değişmeyeceğinden emin olmak istiyorum.

Bu son olmayacak. Onu tanıyorum. Kendimi tanıyorum. Birbirimizi istiyoruz, ama bu çok fazla oluyor. Her şeyi tüketiyor. Birbirimizi yok edeceğiz.

Tıpkı geçen seferki gibi.

"Whit, lütfen." Beni asansöre götürürken kolunu tutuyorum ve kapılar kapanır kapanmaz üzerime atlıyor, ağzı boynumda, elleri elbisemin eteğinin altında, sıcak parmakları kalçalarımı okşuyor.

"Gitmene asla izin vermeyeceğim, Summer. Anlamıyor musun?" Beni duvara doğru sertçe itiyor, homurdanıyor ve ben gözlerimi kırpıştırarak açıyorum, yüzüne bakıyorum, orada bu kadar çok duygu görmek beni şok ediyor. Sanki derisine kalıcı olarak kazınmış gibi ve eski Whit'i hatırlıyorum. Bana boş gözlerle bakan çocuğu. Bana önemsizmişim gibi bakan. Onun için hiç önemli olmadığımı yüzüme karşı söyleyen çocuk.

O gitti. Yerine, tüm odağı benden başka kimse olmayan, görünüşte aşırı tutkulu bir adam geldi.

Whit, "Bu konuşmayı şu anda yapamayız," diyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Hazır değilim."

"Whit, hiç mantıklı

konuşmuyorsun." "O zaman hepsi

senin suçun."

Kapılar dakikalar sonra kayarak açıldı ve dışarı çıktık, Whit'in parmakları benimkilerin etrafında kıvrılmıştı ve beni süitin çift kapısına doğru sürüklüyordu, o kadar

Hızlı.

"Seni bir daha asla gözümün önünden ayırmayacağım," diyor süitin içine girdiğimizde, ikimiz de efordan nefes nefese kalmıştık. "Kazağını çıkar."

Titreyen ellerimle çıkarıyorum, tüm vücudum titriyor. Beni korkutuyor, o kadar yoğun ki.

"Elbise," diyor hırka gittiğinde, sesi kısık. "Hepsini. Seni çıplak istiyorum."

Dediğini yapıyorum, aceleciliği korkutuyor, ta ki üzerimde tek bir giysi olmadan önünde durana kadar. Otelin ısıtma sistemi devreye girmek için o anı seçiyor ve çıplak tenime çarpan sıcak hava tüylerimi diken diken ediyor, meme uçlarım ağrıyan noktalar halinde sertleşiyor. Dizlerim neredeyse sıvı gibi ve onları kilitliyorum, Whit yanımdan geçip odanın derinliklerine doğru yürüdüğünde bir nefes emiyorum.

Dönmeye başlıyorum ama onun keskin

sesiyle duraklıyorum. "Bakma. Yüzünü

kapıya dön."

Nefes alıyorum, nefesime dikkat ediyorum, ölçülü tutmaya çalışıyorum. İçeri ve dışarı. İçeri. Dışarı.

İçin
de.

Dış
arı.

Bir bavulun ya da şifonyerin içinde hışırdıyor, tam olarak anlayamıyorum. Ne aradığını bilmiyorum. Kıçıma vurmak için bir kayış mı? Onun gözünde, muhtemelen ondan kaçmak istediğim için bunu hak ediyorum.

Bir çantadan bir şey çıkarıyor. Ya da bir kutu. Tam olarak emin değilim. Yumuşak ayak seslerinin yaklaştığını duyuyorum, zengin, erkeksi kokusu etrafımı sarıyor, ta ki tam orada, tam arkamda, nefesi çıplak omzuma değene kadar.

"Sana bir hediyem var," diyor, sesi alçak ve vaat dolu. "Nedir bu?"

"Aç ve gör." Elini önüme uzatıyor, soluk gri kadife bir kutu tutuyor. Kutuyu açmaya korkarak bakıyorum.

Neden? "Summer."

Sesi bana kızgın geliyor ve ben de kutuyu alıp titreyen parmaklarımla açıyorum. Kadife katmanları geriye doğru çeviriyorum ve nefesimi kesen bir kolye ortaya çıkıyor.

Loş ışığa rağmen elmaslar parıldıyor. Narin çiçekler kalın bir elmas zincir oluşturuyor, hayali ve muhteşem ve son derece pahalı olduğunu söyleyebilirim.

"Bunu kesinlikle kaldıramam," diye fısıldıyorum.

"Yapabilirsin ve yapacaksın." Kutuya uzanıyor, parmaklarımın arasından çekip alıyor ve kolyeyi yavaşça içinden çıkarıp kopçasını çözüyor. Kolyeyi dikkatlice boynuma doluyor, taşların ağırlığı tenimde ağırlaşıyor ve parmakları enseme değip t o k a y ı birleştirdiğinde gözlerimi kapatıyorum. "Bu beyaz altın. Çiçek desenli yirmi dört karat değerinde pırlanta. Onu gördüm ve sana ait olduğunu hemen anladım."

"Bunun ne kadara mal olduğunu bilmek istemiyorum," diye fısıldıyorum, ağır elmaslara hafifçe dokunmak için uzanıyorum.

"Her kuruşuna değersin." Boynumun yan tarafını öpüyor ve gözlerim açılıyor, bakışlarım durduğumuz yerin karşısındaki duvardaki aynadaki yansımamıza takılıyor. "Sen ne düşünüyorsun?"

İkimize bakıyorum, bakışlarım boynumu çevreleyen elmaslara gidiyor. Monty'ye ağır bir kolye istediğimi söylediğimde tam olarak tarif ettiğim gibi, bir yaka gibi, böylece ağırlığını hissedebilir ve sahiplenildiğimi bilebilirim. Birine ait olduğumu. Bu kolye sadece bir hediye değil.

Bu bir iddia. Whit Lancaster bana sahip.

Ben ona aidim.

"Beklemek istedim. Sana bu kolyeyi vermek ve bu sözleri daha sonra söylemek istedim. Önümüzdeki haftayı sana tüm dikkatimi vererek ve seni Paris'in her yerine götürerek geçirmek istedim. Sana ne istersen almak, seninle yemek yemek, seninle içmek ve seni becerebildiğim her yerde becermek istedim ama sen benden uzaklaşmaya çalışıyorsun. Ve ben g i t m e n e izin veremem," diyor, yanağını yanağıma bastırıp saçlarımın kokusunu içine çekebilmek için yüzünü bana doğru çevirirken acı dolu bir sesle.

Beklemekten nefesim kesiliyor, anı mahvetmekten korktuğum için bir şey söyleyemiyorum. Daha fazlasını söylemek istediğini anlayabiliyorum ve bir sonraki sözlerini duymak için can atarak bekliyorum.

"Sana aşığım Summer," diye fısıldıyor, ağzı tam kulağımın dibinde, hassas derimi okşuyor. "Yıllar önce seni ilk gördüğümden beri öyleyim."

"Bunu göstermek için komik bir yöntemin var," diyorum, içimde yükselen neşeyi kontrol altına almaya çalışırken dudaklarım hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Whit beni seviyor.

O bana aşık.

"Ben bir aptaldım. Hâlâ da öyleyim. Ama seni sevdiğimi kanıtlamak için elimden geleni yapacağım. Hayatının geri kalanında her gün, bana izin verdiğin sürece." Ellerini omuzlarıma koyup hafifçe sıkıyor ve bakışlarım bir kez daha aynada onunkileri buluyor. "Kendine bir bak. Çok güzelsin. Seni çok özledim. Her yerde seni aradım, oysa Monty başından beri burada olduğunu biliyordu. Sadece altı ay önce ona seninle görüşmeye devam edip etmediğini sordum. Bunu biliyor muydun? Başta o da bana bir şey söylemedi. Gerekçelerime güvenmediğini söyledi."

Monty'nin Whit'e ilk sorduğunda nerede olduğumu ağzından kaçırmamış olması güven verici. "Ben de senin niyetine güvenmezdim."

"Tüm bunları biz ayarladık ve sen kendini kandırılmış hissetsen de, dürüst olmadığımız için ikimize de kızgın olsan da, bunu bu şekilde yapmak zorundaydım. Burada olduğumu bilseydin kaçardın. Beni görmeyi asla kabul etmezdin." Elleri kollarımdan aşağı kayıyor, hafif dokunuşu beni titretiyor. "Bir şeyler söyle. Benimle olmak istediğini söyle. Böyle bir pislik olduğum için beni affettiğini söyle. Herhangi bir şey, Summer. Lütfen."

Bu adamın hayatımda daha önce lütfen kelimesini kullandığını duyduğumu sanmıyorum.

Ve az önce yaptı. Benim için.

Yüzümü ona dönüyorum, bakışlarımız buluşabilsin diye başımı arkaya yatırıyorum. "Ben de seni seviyorum."

O kadar derin nefes alıyor ki, göğsü çıplak tenime değiyor ve eğilip alnını benimkine bastırıyor. "Tanrıya şükür."

Kaşlarımı çattım. "Sana hayır diyeceğimi mi sandın?"

"Ne düşüneceğimi bilemedim." Gözlerini kapatıyor, bakışlarındaki kırılganlığı gizliyor. Çok geç, onu çoktan gördüm ve kalbime yakın tutuyorum. "Beni seviyorsun."

"Seni seviyorum." Uzandım, ağzımı onunkine bastırdım. "Ben sana aşığım. Ve seninle evlenmek istemiyorum, Whit. Henüz değil. Önce birlikte olalım. Bunu daha sonra yapabiliriz. Ya da belki hiç. Lancaster isminin getirdiği tüm sorumluluklar olmadan seninle geçireceğim zamanın tadını çıkarmak istiyorum."

Varisler ve görevler gibi. Sanki kraliyet ailesinin bir parçasıymış gibi. Bu çok saçma ama doğuştan gelen ve sonsuza kadar kaçamayacağı beklentiler var. Eğer evlenirsek, hemen bebek isterler.

Ve ben bebek istemiyorum.

En azından henüz değil. Daha çok genciz. Ve ben de onu tuzağa düşürecek

değilim. "Peki ya okul? Senin için önemli olduğunu biliyorum," diyor.

"Bunu söyledim çünkü duymak istediğim şeyi söylemiyordun." Gözlerini açıp kaşlarını çatarak bana baktığında devam ediyorum: "Bana olan aşkını ilan ettin. Tek istediğim buydu."

"Bu gerçek. Sana olan hislerim. Beni bunaltıyorlar. Onlarla ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldıyor, elleri göğüslerimi bulup kavrıyor. "Seni o kadar çok seviyorum ki."

"Beni ne kadar sevdiğini göster, Whit." Yüzüne dokunuyorum. Elimi göğsünün önünde gezdiriyorum. "Göster bana."

Beni yatağa götürüyor. Beni ağzıyla ve elleriyle seviyor. Tekrar tekrar boşalmamı sağlıyor ve sonunda içime girdiğinde, zonklayan aleti en derin yerime dokunuyor, bakışları benimkilere kilitleniyor, parmaklarını elmas kolyenin üzerinde gezdiriyor, hafif ama sahiplenici dokunuşu beni titretiyor.

"Benimsin," diye fısıldıyor. "Sen benimsin, Summer."

"Her zaman," diyorum ona itmeye
başladığında. Her zaman.

ELLİ

BEYAZ

BİR AY SONRA

Tam saat 10'da avukatımın ofisindeydim. Manhattan trafiğini riske atmamak için evimden erken çıktım ama yine de ailem benden önce gelmeyi başardı.

Asistanı tarafından Madison'ın ofisine götürülürken içimi bir öfke kaplıyor ve onları yüzlerinde aynı sinirli ifadeyle içeride otururken görüyorum. Avukatım Ben Madison, bir böceği bile ezemeyecekmiş gibi görünen sıska, küçük bir adam ama olabildiğince acımasız.

Onu bu yüzden tuttum. Ailemle savaşa girerken yanımda acımasız bir köpekbalığına ihtiyacım var.

"Bay Lancaster. Sizi gördüğüme sevindim." Madison ayağa kalkıp bana doğru yürüdü ve elimi sıktı. "Oturun."

Madison'ın masasına en yakın boş sandalyeye doğru yürüyorum ve oturmadan önce takım elbise ceketimin düğmelerini açıyorum. Bu sabah tamamen iş başındayım, çünkü ailemin benim olanla oynamasına izin vermeyeceğim. Oyun oynamak için buradayım.

Savaş için buradayım.

"Bu sabah neden toplandığımızı anlamıyorum. Endişelerimi zaten dile getirdim. Oğlum kendisi için yeterince iyi olmayan bir kadınla birlikte. Ailenin tüm parasını harcayacak ve büyük ihtimalle oğlumu terk edecek.

Çocuklar yoksul," diyor annem avukatıma, buz gibi yüz ifadesi çok tanıdık. Köşeye sıkıştırılmaktan ya da patronluk taslanmaktan hoşlanmaz. Uzun zamandır hayatım üzerinde kontrolü vardı ama bir yetişkin olduğumda ona siktirip gitmesini söyledim.

Zevkle.

O zamandan beri benimle dişiyle tırnağıyla mücadele ediyor. On sekiz yaşıma girdiğimde onun tarafından aldığım güven fonunun kontrolünü ele geçirmeye çalışıyor.
-Olmadı. Yirmi bir yaşıma geldiğimde bana miras kalacak olan vakıf fonunun miktarını sınırlamak için yoğun bir şekilde çalışıyor. Bu da olmayacak.

Babam benimle savaşmıyor. Şu anda formalite icabı ve umarım benimle birleşik bir cephe olarak bu ofiste bulunuyor.

Ama göreceğiz. Annem ikna edicidir. Ve babamı sevmeme rağmen, onun zayıf olduğunu da biliyorum.

Özellikle de kadınlar söz konusu olduğunda.

Benim üzerimde tam ve eksiksiz kontrolü olan tek kadını düşünüyorum ve kalbim hemen yumuşuyor. Belki o bir zayıflık ama Summer ve ben birlikte güçlüyüz. Bu sabah onu yatağımda yalnız bırakmak zor oldu. Çıplak ve sıcaktı, saçları dün geceki aktivitelerden dolayı dağılmıştı. Onu öptüm ve o da kollarını boynuma dolayarak kalmam için yalvardı.

"Son bir buluşma, aşkım," dedim ona, sesim sert ve kararlılık doluydu. "Ve sonra beni daha fazla kontrol edemeyecekler."

Summer'ı benimle birlikte Amerika'ya dönmeye ikna etmek biraz zaman aldı. İsteksizdi. Korkuyordu. Annem ondan hoşlanmıyor ve Summer da aynı şeyi hissediyor. Büyük ihtimalle asla anlaşamayacaklar ve ben bunu sorun etmiyorum. Summer'ı her gün anneme tercih ederim.

Her gün.

"Seninle tartışmak istemiyorum," diyorum anneme. "Ama Summer hakkındaki varsayımın çok saçma. Benim param onun umurunda bile değil."

Bir kahkaha attı. "Buna inanmakta zorlanıyorum."

"Doğru," diyorum dişlerimi göstererek vahşi bir gülümsemeyle.

Babam hiçbir şey söylemiyor, ki en iyisi de bu. Yanlış bir kelime ve annem ona yapışacak.

Madison ince bir klasörü açıp içinden bir belge çıkararak, "Doğru," diyor. Belgeyi anneme uzatıyor. "Bu, Bayan Savage'ın oğlunuzla evlenmek için imzaladığı evlilik öncesi anlaşma."

Belgeyi alan annenin ağzı açık kalıyor, bakmaya bile tenezzül etmiyor. "Siz ikiniz *evleniyor musunuz?*"

"Henüz değil," diyorum, Summer'ın tekliflerimi sürekli reddetmesinden nefret ediyorum ama onun isteklerini kabul etmek zorundayım. Yine de onu yıpratacağımdan eminim. Eninde sonunda. "Ama daireme taşındıktan hemen sonra bir evlilik sözleşmesi yapılmasını istedi. Kimsenin onun servet avcısı olduğunu düşünmesini istemediğini söyledi."

"O bir servet avcısı-" diyor annem ve ben öne doğru oturup bir bakışla onun sözünü kesiyorum.

"Onun hakkında ne söylediğine dikkat et," diyorum, sesim keskin. Onu kelimelerle parçalayacağım ve bundan da hiç pişmanlık duymayacağım. "O benim gelecekteki çocuklarımın annesi."

"Lütfen bana o kızın hamile olduğunu söyleme-"

"Sylvia." Babamın sesi gürleyerek onu irkiltti. "Kapa çeneni."

Dudaklarını sıkıca kapatıyor, bakışları hafta başında Madison'a hazırlattığım belgeye kayıyor. "Ne olmuş yani?" dedi okumayı bitirdiğinde, kâğıdı avukatımın masasının kenarına bırakarak. "Eminim senin paranı bir şekilde harcamanın bir yolunu bulacaktır. Bizim paramızı."

"Benim param benim paramdır," diyorum ona şiddetle. "Seninkine erişemeyecek. Ya da babamın, Sylvie'nin ya da Carolina'nın. Hepimizin kendi güven fonlarımız ve banka hesaplarımız var. Bunu sen de biliyorsun. Biz bebekken mirasımızı ayarlamamıza yardım ettin. Neden bunu benden çalmaya bu kadar kararlısın?"

"Onun yüzünden!" Ayağa fırlar, yüzü kızarmış, gözleri şişmiştir. Sylvia Lancaster kontrolünü kaybetmez. Neredeyse her durumda rahatsız edici derecede sakindir - bir istisna dışında.

"Bunu sen yaptın." Ses tonundaki sertlik karşısında geri çekilen babama dönüyor. "Hepsi senin suçun. Önce o küçük sürtüğü yıllarca becerdin ve evliliğimizi sonsuza dek mahvettin, şimdi de kendi kanımızdan biri o sürtüğün kızıyla ateşli bir ilişki yaşıyor. Buna izin vermeyeceğim!"

Babam ayağa kalkıyor, yüzünde belli belirsiz bir alaycılıkla eski karısına bakıyor. "Her şeyi çok kişisel alıyorsun, Syl. Whit, Summer'la birlikte olarak seni incitmeye çalışıyormuş gibi davranıyorsun." Yüzünde anlayış dolu bir ifadeyle bana bakıyor. "Bazen kime aşık olacağımızı bilemeyiz."

Başını bana doğru çeviriyor, mavi gözleri alev alev yanıyor. "Sana karşı her zaman çok şefkatli bir anne olmadığımı biliyorum ama-"

"Bunun seninle hiçbir ilgisi yok," diyorum, sesim aldatıcı bir şekilde yumuşak. "Ve her şeyin benimle ilgisi var. Ve ne istediğimle. Bana hiç seçim şansı vermedin. Tüm hayatım boyunca, on sekiz yaşıma gelene kadar, kararları senin vermene izin verdim. Hatta benim çıkarlarımı gözettiğine inandım."

"Öyleydim," diyor. Babası umursamaz bir ses çıkarıyor ve kız dikkatini babasına çeviriyor. "Ne? Bu doğru!"

"Ailemin seni her zaman onaylamadığını unutuyorsun, özellikle de başlarda," diye hatırlatıyor ona.

Sinirli bir şekilde gülüyor. "Lütfen. Herkesin yerine beni seçtiler. Baban, senin dikkatini çekmek için yarışan bir sürü sosyetik kız arasından beni seçti."

"Ve sonra seninle tanıştılar," diyor, onu iliklerine kadar keserek. Bakışlarının kararmasından bunu anlayabiliyorum. "Annem senin çok kontrolcü olduğundan endişelenirdi. Her zaman ona haklı olduğunu söyleyebilmeyi diledim."

Ben bir şey demiyorum. Söyleyebilecekleri konusunda endişeliydim ama görünüşe göre babam her şeye rağmen değerli biri olmaya başladı.

"Ben sadece çocuklarım için en iyisini istiyorum" diyor, gözleri birden parlıyor.

İşte sahte gözyaşları geliyor.

"Bazen çocuklarımızın sağlığı pahasına bile olsa." Parmağını ona doğru itiyor. "Sylvie konusuna hiç girmeyeyim bile."

Gözyaşları şimdi sessizce yüzüne dökülüyor. Utanmış gibi başka tarafa bakıyor. Annem ve Sylvie neredeyse bir yıldır birbirleriyle konuşmuyorlar. Sylvie yakın zamanda kaçtı. Buna boş bir yıl diyor. Son duyduğuma göre Fiji'de vakit geçiriyormuş.

"Oğlumuzun kendi hayatını yaşamasına izin vermelisin," diye devam ediyor babam, sesi nazik. "Kendi kararlarını verebilecek yaşta ve Summer'la birlikte olmayı seçti. Bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok Syl. Bırak öyle kalsın. Vakıf fonu yüzünden onu taciz etmeyi bırak. Avukatlarını geri çağır ve bu işi bitir."

Bakışları benimkileri buluyor ve ben sadece ona bakıyorum, gülümseyemiyorum. Hiçbir şey hissedemiyorum. Bu kadın benim annem olabilir, ama beni yetiştirirken pek parmağı yoktu. Bu dadılar ve özel okullar sayesinde oldu. Beni hiç beslemedi. Dış görünüşe ve sosyal statüye çok önem verirdi.

Bunun bana olmasına izin vermeyi reddediyorum. Geleceğime. Çocuklarımı büyütmek istiyorum. Karımı sevmek istiyorum. Aldatmak istemiyorum. Kontrol etmek istemiyorum.

Evet. Kontrolü severim. Ama bundan en çok keyif aldığım yer özel hayatım.

"Tamam. Yasal işlemleri durduracağım." Çenesini kaldırdı, her zamanki gibi

kibirliydi.

Teşekkür etmeye zahmet etmiyorum. Neden edeyim ki? Bu karmaşayı başlatan o. Benden özür dilemesi gerekirdi.

"Sana iyilik yapmaya çalıştığımı bir gün anlayacaksın." Bana yaklaşıyor ve ben oturduğum yerden ona bakıyorum. Üzerimde duruyor olabilir ama ikimiz de bu durumun kontrolünün kimde olduğunu biliyoruz. "Bana gelip haklı olduğumu söyleyeceksin. Bu kız seni sadece kullanıyor. Sözlerimi unutma."

"Neye inanman gerekiyorsa, devam et ve inan. Ben gerçeği biliyorum," diyorum, sesim sakin.

Odayı tarar ve yanında kimsenin kalmadığını hemen fark eder. Öfkeyle kapıyı arkasından çarparak ofisten dışarı çıkar.

"Bu öğleden sonra avukatına ulaşacağım." Madison masasına uzandı ve Summer'ın ısrar ettiği evlilik sözleşmesini aldı. "Bu meselenin peşini bırakacağını umuyorum."

"Yasal olarak bir dayanağı olduğuna nasıl inandığını bile bilmiyorum," diye mırıldandı babam. "Burada içecek bir şey var mı Madison?"

Avukatımın babama bir bardak viski doldurmasını izliyorum. İsteyip istemediğimi soruyor ama reddediyorum. Daha öğlen bile olmadı. Onun yerine cebimden telefonumu çıkarıp hızlıca bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Bitti.

Neredeyse hemen cevap veriyor.

Summer: Eve gel.

Ayağa kalktım, babama kısa bir sarılmadan önce avukatımın elini sıktım. "Keşke ikinizle birlikte kutlayabilseydim ama gitmem gerekiyor."

"Nereye?" Babam şüpheli bir ses tonuyla soruyor.

Ona hızlıca gülümsemekle yetiniyorum. "Görev

çağırıyor."

Onu yatak odamda buldum. Hala yatakta. Hâlâ çıplak, dağınık ve uykulu. Odaya girer girmez kıyafetlerimi çıkarmaya başlıyorum, onun beni izlemesini izliyorum, düğmeli gömleğimi şiddetle yırtıp bir düğmesini patlatırken dudaklarında minik bir gülümseme beliriyor. Yumuşak bir çınlamayla parke zemine düşüyor ve kıkırdamasına neden oluyor.

"Tembel," diye mırıldanıyorum, ayağa kalktığında aletim pantolonumun önünü zorluyor, örtülerin düşmesine izin veriyor ve çıplak göğüslerini ortaya çıkarıyor.

Saçlarını omzunun üzerinden atarak daha da fazla görmemi sağlıyor. "Sen gittin ve ben yardım edemedim ama tekrar uykuya daldım. Sanırım hâlâ jet lag yaşıyorum."

"Bir haftadır New York saatiyle çalışıyorsun Savage. Bu bahane eskimeye başladı," diye takılıyorum, pantolonumu ve boxerımı tek seferde çıkarıp yere atmadan önce ayakkabılarımı çıkarıyorum. Son olarak çoraplarımı çıkarıp yatağın kenarına oturuyorum ve yatağa tırmanmadan önce onları da çıkarıyorum. Ta ki Summer'ın üzerine uzanana kadar, ben kalçalarının arasına yerleşirken bacakları kalçalarımı alacak şekilde açılıyor. Ona bakıyorum, ipeksi yumuşaklıktaki saçlarının birkaç telini yüzünden uzaklaştırırken bakışlarım onunkilerden hiç ayrılmıyor.

Çok güzel. Ve tamamen benim. Onu tekrar bulduğumdan beri gözümün önünden ayıramıyorum. O hala benim Summer'ım, ama daha yaşlı. Daha olgun. Daha düşünceli ve eskisi kadar düşüncesiz değil.

Ben de değilim.

"İyi geçti o zaman?" diye soruyor, kaşları endişeyle birbirine yaklaşıyor.

Başımı sallayarak eğildim ve mükemmel dudaklarına bir öpücük bıraktım.

"Annem çok kızdı." "Tabii ki öyle yaptı."

"Babam destekleyiciydi." "O

kadar da kötü değil."

"Gerçekten öyle değil. Sanırım bende kendini görüyor ve benim yaşımdayken seçme şansı olmadığını düşünüyor." Yanağından öperim. Çenesinden. Kulağını ve hemen arkasındaki yumuşak noktayı.

"Peki senin seçimin ne?" diye soruyor, nefesi kesilmiş bir halde.

"Sen." Gözlerinin içine bakabilmek için hafifçe başımı kaldırıyorum. "Her zaman sen, Summer."

Gülümsemesi yavaş, gözleri parlıyor. "Senin paranı istemiyorum."

"Anneme göre bunu söylediğin için aptalsın."

"Sanırım ben onun kadar açgözlü değilim. Yine de açgözlü hissediyorum." Uzanıyor, parmakları dudaklarımda geziniyor. "Senin için."

Dudaklarımı ayırıyorum ve parmağını ısırıyorum, bu da onun inlemesine neden oluyor. Elini bırakıyor ve ben onu öpüyorum, dudaklarım dudaklarında, "Seni seviyorum" diye mırıldanıyorum.

"Ben de seni seviyorum," diyor, ben öpücüğü daha da derinleştirmeden hemen önce.

Kelimeler güzeldir, ama çoğu zaman anlamsızdırlar. Bu yüzden ona onu sevdiğimi gösteriyorum.

Günün geri kalanında onun vücuduna taparak.

ELLİ BİR

YAZ

"DARLING!"

Monty'yi görür görmez ona doğru koşuyorum ve beni tamamen kucaklamasına izin veriyorum. Kendimi tutmaya çalışıyorum ama hemen pes ediyorum ve tüm gücümle ona sarılıyorum. Hatta yanağına özensiz bir öpücük konduruyorum, bu da onun kıpırdanmasına ve benden uzaklaşmasına neden oluyor.

Yardım edemem ama kötü kötü gülerim.

"Bana hâlâ kızgınsın. Bunu söyleyebilirim," diyor masada karşılıklı oturduğumuz anda.

Dün gece mesaj atarak New York'a döndüğünü ve özür dilemek için beni görmek istediğini bildirdi.

Whit, metni okumasına izin verdikten sonra bana, "Zavallı adamın acısına son ver ve öğle yemeği için onunla buluş," dedi. "Sana tapıyor."

"Bana zarar verdi," dedim, sesim kısıktı.

"Şikayet mi ediyorsun? Şu halimize bak." Whit eliyle yatak odasını işaret etti. Saat erken olmasına rağmen çoktan yatmıştık. Sanki birbirimize doyamamış gibiydik. "Ben her gece taşaklarımı içine sokarken senin sızlandığını duymuyorum."

Hayır, sanırım şikayet ettiğimi hiç duymuyor. Neden duyayım

ki? Sevdiğim adamla birlikteyim, Monty'yle çevirdiği dolaplar

sayesinde.

"Eninde sonunda atlatacağım," diyorum iç çekerek ve başımı sallıyorum.

Monty suratını asar. "Lütfen. Sen Manhattan'a zaferle dönüşünü gece gündüz o mükemmel erkek arkadaşın tarafından sikilerek kutlarken ben tek başıma kıtayı dolaşıyordum. İnkâr etme zahmetine girme," diyor itiraz etmek için ağzımı açtığımda hemen. "Siz aşk kuşları dedikodu sitelerinin her yerindesiniz. İkiniz hakkında konuşmadan duramıyorlar."

"Sadece annem ve babası yüzünden," diyorum.

Manşetler tarihin tekerrür ettiğini haykırıyor. Düpedüz utanç verici. Fotoğrafçılardan kaçınmak için Monty evinden çok uzak olmayan küçük bir kafe seçti ve ben de başımda geniş kenarlı bir şapka ve yüzümün çoğunu kapatan dev güneş gözlüklerimle geldim. İşe de yaradı. Kimse bizimle ilgilenmiyordu ve böyle rastgele bir zamanda karşılaşmamızın da faydası oldu. Öğle yemeği kalabalığı çoktan gitmişti.

"Değil mi? Çok skandal. Bayıldım buna. Eminim Sylvia'nın günde en az üç kez yastığa çığlık atmasına neden oluyordur." Monty başını arkaya atar ve güler.

"Bunu atlatacaktır," diyorum hoş bir gülümsemeyle, ama aslında o kadar emin değilim. Bana çok kızgın. Bize. Whit hizaya gelmedi ve hayal kırıklığına uğradığını biliyorum.

Benden ve annemden nefret etmesinin bir faydası yok.

Hemen ayılır. "Geçenlerde Sylvie ile konuştum."

"Öyle mi?" Onun adını duymak bile kalbimi acıtıyor. Onu hâlâ özlüyorum. Aramızda olan her şeye rağmen Lancaster'daki tek arkadaşımdı ve içimde eskiden onun doldurduğu bir boşluk var. Son konuştuğumuzda birbirimize çok acımasız şeyler söyledik ve bundan nefret ediyorum. Tüm o dış etkenler bize karşı komplo kuruyor.

"Evet. Harika gidiyor. Güneşleniyor, kafasını boşaltıyor. Kendini bulduğunu söyledi. Hayatın anlamını arayan zavallı küçük kayıp zengin kız," diye açıklıyor.

"Kendime zengin demesem de bu duyguyu bilirim," diyorum, ses tonum hüzünlü. Kendimi bulduğum Paris'i özlüyorum ama buradaki hayatım için de minnettarım

Ben de. Whit ile. Onu tekrar görene kadar ona ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Ve şimdi birlikte yaşıyoruz. Benimle evlenmek istiyor.

Onu reddedip duruyorum. Bu onu çok kızdırıyor. Ona tüm enerjisini seks hayatımıza yönlendirmesini söylüyorum ve o da tam olarak bunu yapıyor.

Birlikte ilginç deneyimler yaşadığımız kesin. "Artık

zenginsin," diyor Monty sırıtarak.

"Onun parası umurumda değil."

"Whit Lancaster'ın cazibesinin yarısı parası. Eğer bana izin verseydi, o adamla birlikte yüz dolarlık banknotların içinde çırılçıplak yuvarlanırdım." Monty kendini hayran bırakıyor.

Gülüyorum, saçmaladığını biliyorum. Bu tür şeyler söylemeyi seviyor. Whit'le ilgilenmiyor ama ona bir arkadaş olarak saygı duyuyor. Onun için çok şey yaptı. Beni bulmak. Uzun süre ayrı kaldıktan sonra birbirimizi görmemizi sağladı.

Görünürdeki ihaneti hâlâ biraz acıtıyor ama şimdi bunu ikimiz için yaptığını görebiliyorum. Birbirimiz olmadan acı çekiyorduk. Monty sadece yardım etmeye çalışıyordu.

"Sylvie'yi affedebileceğini düşünüyor musun?" Monty beni düşüncelerimden çekip çıkararak soruyor. "Bir gün senin baldızın olabilir, biliyorsun."

Whit'le evlenmeyi düşünmekten hoşlanmıyorum. Henüz değil. Hâlâ çok genciz ve hazır değilsen evliliğin bir anlamı yok. Sadece onunla birlikte olmak istiyorum. Onun hakkında daha çok şey öğrenmek. Onunla birlikte büyümek.

Bu benim için yeterli. Şimdilik bu kadar.

"Eminim onu eninde sonunda affedeceğim. Ne de olsa seni affettim," diyerek onu gülümsetiyorum.

Elini göğsüne dayıyor ve ben de onu yakından inceliyorum. Bronzlaşmış ve fit görünüyor. Eklektik gardırobundan kurtulmuş ve basit bir siyah tişört ve çok pahalı görünen bir kot pantolon giymiş. Hatta biraz kilo vermiş gibi görünüyor. Geçmişte bana, bütün gün bilgisayar başında oturduğu için üniversite hayatının onu solgun ve tombul bıraktığından şikayet etmişti. "Öyle mi? Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Tabii ki. Sen benim tek arkadaşımsın. Sylvie de öyle. Umarım o da beni affedebilir."

Sylvie ve benim aramda ve hatta Whit ve benim aramda yapılması gereken daha çok iş var. Hiçbirimiz mükemmel değiliz.

Ama elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz.

Monty ve ben sohbet edip yemek yiyoruz, gazlı kokteyllerimizi yudumluyoruz ve Monty'nin büyüleyici olan dedikodu hikayelerini dinliyorum. Çok fazla insan tanıyor ve bir şekilde onların pek çok sırrını da biliyor.

Benimkini bilmediğine daha çok seviniyorum.

Sunucumuz boş tabaklarımızı götürdüğünde, Monty'nin telefonu susmuyor ve her seferinde telefonu iterek gizlice kontrol ediyor.

"Kim o?" Merakla sordum.

"Hiç kimse." Yüzünü buruşturuyor. "Bir

çocuk." "Özel biri mi?"

"Büyük penisli ve büyük egolu biri." Monty gözlerini devirir. "En kötü erkekleri seçiyorum."

"Ben büyük penisleri ve büyük egoları severim," diyorum

gülerek. "Kiminle birlikte olduğunu düşünürsek, seversin."

"O kadar da kötü olmayabilir," diye takılıyorum, parmaklarımı telefonuna doğru sallayarak. "Cevap ver ona."

"Benimle bir şeyler içmek için buluşmak istiyor,"

diyor Monty. "Gelmelisin," diye ısrar ediyorum.

"Hemen şimdi." Bana bir bakış gönderdi. "Sevgilimle takılmak için seni öylece bırakıp gitmek istemiyorum. Bu kabalık olur."

"Oh, o şimdi senin sevgilin mi?" Kaşlarımı kaldırıp içkimin son yudumunu yudumluyorum.

"Ona sadece öyle diyorum. Onun ne olduğunu bilmiyorum," diyor Monty küçümseyerek.

"Gitmelisin," diyorum, sesim yumuşak. "Bu gece eğlen. Boo'nun seni nereye götürebileceğini gör."

"Kızmayacak mısın?" Sesi gerçekten endişeli geliyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Sana uzun süre kızgın kalamam."

Yemeğimizin parasını ödeyip restorandan çıkıyoruz ve ayrılmadan önce uzun süre birbirimize sarılıyoruz.

Town Car'ı kaldırımın önüne yanaşırken bana "Yabancılık çekme," diyor.

Tabii ki kendi araba servisi var. Whit'e bir araba istediğimi söylesem eminim benim de bir arabam olurdu. Ama ben Uber ya da Lyft kullanmaktan gayet memnunum.

"Güle güle!" Ona el sallıyorum.

Monty kapıyı açtı ve bana dönmek için durakladı. "Bırakmamı

ister misin?" Başımı sallıyorum. "Böyle iyiyim. Teşekkür

ederim."

Telefonumu çantamdan çıkarıp araba siparişi vermek için ekrana dokunmaya başlamadan hemen önce arabanın gidişini izliyorum.

"Summer?"

Tanıdık erkek sesiyle tamamen hareketsiz kaldım ve yavaşça arkamı döndüğümde...

Augustus Lancaster kolunun altında güzel bir kadınla önümde duruyor. Benden çok da yaşlı görünmüyor, ki bu biraz skandal.

Ama çok da şaşırtıcı değil.

Yüzümü görünce "Sen olduğunu sanmıştım" dedi. "Buralarda ne yapıyorsun?"

"Öğle yemeği için bir arkadaşımla buluşacağım." Gülümsemeye çalışıyorum ama çok zor. Whit benden hoşlandığına yemin etse de, onun benden hoşlandığını hiç hissetmedim. "Nasılsın?"

"Harika. Harika. Bu benim arkadaşım, Janna." Siyah saçlı kadın el sallıyor ve bembeyaz dişlerini göstererek gülümsüyor. Çok güzel bir kadın. Kusursuz giyinmiş ve kolunda kırmızı bir Chanel çanta var.

Hemen Augustus'un bunu onun için alıp almadığını merak ettim.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum Janna'ya, bakışlarım

Augustus'unkilere kayıyor. "Whit nerede?" diye soruyor bana.

"Daireye döndük."

"Ona arada bir babasına cevap vermesini söyle. Yakın bir zamanda ikinizi yemeğe götürmeyi çok isterim. Tabii tüm gürültüler dindikten sonra," diyor.

Eminim fotoğrafçıları ve dedikodu sitelerini kastediyordur.

"Kulağa hoş geliyor. Ona haber vereceğimden emin

olabilirsiniz."

Uzaklaşmaya başladılar ve ben onları izledim. Gerçekten de çarpıcı bir çift olmuşlar. Augustus uzaklaşmadan önce Janna'ya bir şeyler mırıldanıyor ve benim durduğum yere geliyor, tam önümde duruyor, yüzünde umutlu bir ifade var.

Kendini tutuşu, sesi ve görünüşüyle bana Whit'i hatırlatıyor. Sevdiğim adamın daha yaşlı versiyonuna benziyor.

"Sana teşekkür etmek istiyorum Summer. Oğlumu mutlu ettiğin için," diyor sesi içten. "Boşandıktan sonra çok öfkeliydi. Hepimizden tamamen uzaklaştı ve ben ona nasıl ulaşacağımı bilemedim. Siz ikiniz birlikte olduğunuzdan beri değişti. Ve hepsi senin sayende."

Yanaklarım ısınıyor ve başımı eğiyorum. "Teşekkür ederim. O beni de mutlu ediyor."

"Biliyorum." Babacan bir tavırla omzumu okşuyor ve Sylvie'nin bana söylediklerini hatırlıyorum. Beni ondan uzak durmam konusunda nasıl uyarmıştı. Bu tür şeyleri anlamıyorum

Başımı kaldırıp ona gülümsüyorum. "Eve nasıl gidiyorsun?"

"Ben de tam Uber çağırmak üzereydim-"

"Kesinlikle olmaz," diye araya giriyor. "Seni eve

bırakacağım." "Ne? Hayır, buna gerek yok."

"Evet," diyor kararlılıkla. "Gel hadi. Arabam çok uzakta değil. Ayrıca, onu sürmek için bir bahanemiz olur. Yepyeni."

Janna'nın bizi beklediği yere doğru onu takip ederken küçük bir çocuk gibi s ı r ı t ı y o r .

Hmm. Belki de Lancaster olmak o kadar da kötü değildir.

EPİLOG

BEŞ YIL SONRA.

Stüdyonun ortasındaki kürsünün üzerinde durmuş, etrafımı saran çok sayıdaki aynadaki yansımamın birçok versiyonuna bakıyorum. Yavaşça sola, sonra sağa dönüyorum, her bir tarafı belli belirsiz bir hoşnutsuzlukla eleştirel bir bakışla inceliyorum. Eteğimi oluşturan kumaş yığınlarını topluyorum ve etek ucuna basmamaya dikkat ederek suratımı asıp ayağımı yere vurarak ağır bir şekilde bırakıyorum.

"Ben şişmanım." Bir bebek gibi davranıyorum ama yüzümün yuvarlaklaşmasından ve elbisenin belini bir kez daha açmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Ayrıca inanılmaz derecede duygusalım ve olan biten her şeyden bunalmış durumdayım. Bu yüzden surat asıyor ve bebek gibi davranıyorum.

Saçmalıyorum, bunu biliyorum. Ama en azından kendimin farkındayım, değil mi? Tanrıya şükür bu hafta sonu evleniyorum, yoksa bu elbiseyi hiç giyemezdim.

"Değilsin," diyor annem zarif pembe kadife püsküllü sandalyesine tünemiş beni izlediği yerden öfkeyle. "Hamilesin."

Aynada kendime gülümsüyorum, elim otomatik olarak karnıma gidiyor ve hafifçe ovuşturuyor. "Doğru. Ama her şey çok hızlı oldu."

"Acele etmen ve bir an önce evlenmen için bir sebep daha." Annem ayağa kalkıp kürsünün yanına geliyor ve bakışları aynada benimkilerle buluşuyor. "Muhteşem görünüyorsun."

Gülümsüyorum. "Teşekkür ederim."

"Bırak seni istedikleri yere iğnelesinler, sonra elbiseni değiştirirsin ve ben de seni eve götürürüm." Annem telefonunun zili çaldığında ekrana kaşlarını çatarak bakıyor. "Bana mesaj atmayı bırakmıyor."

Terzilerin ikisi de provayı tamamlamak için hevesle öne çıkarken gülümsemem olduğu yerde kalıyor. "Benden uzak kalmaya dayanamıyor. Çok muhtaç."

"Daha önce hiç bu kadar aşık bir adam görmemiştim. Hem de bunca yıldan sonra." Memnun olduğunu söyleyebilirim. "Sen çok şanslı bir kadınsın, Summer."

Çok şanslıyım. O bunun yarısını bile bilmiyor.

Montaj bittikten sonra atölyeden birlikte çıkıyoruz ve bizi bekleyen Town Car'ın arkasına tırmanıyoruz, şoförün bakışları dikiz aynasında benimkilerle buluşuyor. Ona başımı sallayıp gülümsüyorum ve Manhattan sokaklarında hızla ilerleyerek eve doğru yola çıkıyoruz. Howard'la geçen yıl evlendiklerinden beri annem de aynı mahallede oturuyor.

Evlilikleri yıkma konusunda toplumda oldukça ünlü, ama o bunu umursamıyor. Ve bir kez olsun, gerçekten mutlu olduğuna inanıyorum. Howard ondan hiçbir şey beklemiyor. Onun kim olduğunu takdir ediyor ve kendisi olmasına izin veriyor. Howard'la olan mutluluğu -ve Howard'ın sıkı teşviki- ilişkimizin bir kez daha gelişmesini sağladı. Hiç bu kadar yakın olmamıştık.

Yine de sırlarımız var. Yangın gecesi gerçekte neler olduğunu Whit'e hiç anlatmadım. Annem ve Yates arasındaki yüzleşmeyi bilmiyor. Bu sırrı mezara götüreceğim.

Bazı şeylerin bir daha asla konuşulmaması en iyisidir.

Önce annemi kendi binasına bırakıyoruz, sonra da birkaç blok ötedeki benim evime gidiyoruz. Kaldırıma yanaşır yanaşmaz şoför arabadan atlayıp kapıma geliyor, kapıyı açıp bana elini uzatıyor.

"İyi misiniz hanımefendi?" diye soruyor bana, gözlerini aydınlatan endişeyle.

"Sadece biraz yorgunum Reggie," diyorum yumuşak bir gülümsemeyle. Reggie ve ben arkadaş olduk. Beni her yere götürür. Beni en iyi halimde de gördü, en kötü halimde de.

Geçen hafta yolun kenarına kusabilmek için kenara çekmesini istediğim zamanki gibi. En iyi anlarımdan biri değildi. Neyse ki Reggie yargılamıyor.

Birkaç dakika içinde yirmi birinci katın tamamını kaplayan dairemizdeyim. Altı bin metreden fazlası bize ait, kulağa çok gibi geliyor ama gerçekten mi? Sanki alanın her santimini biz dolduruyoruz.

Kapıyı açtığımda küçük bir enerji patlaması bana doğru koşuyor, altın sarısı saçları uçuşuyor, tıpkı babasınınki gibi buz mavisi gözleri beni görünce sevinçle parlıyor.

"Anne!" August Whittaker Lancaster tombul kollarını dizlerime doluyor ve beni sıkıca sarıyor, hemen ardından kot kaplı bacağıma bir öpücük bırakıyor. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim." Onu kollarımın arasına alıyorum ve lezzetli yüzünü sonsuz öpücüklere boğarak kıpırdanmasını ve kıkırdamasını sağlıyorum. O kadar güzel bir bebek ki, neredeyse üç yaşında ve kardeşine hamile olduğum için ağabey olmak üzere.

Biz Lancaster skandalıyız. Evlilik dışı bebekler. Ne istersek yaparız, nasıl istersek öyle yaşarız, düzene lanet olsun. Whit'in katı olduğu tek şey, Lancaster oğullarına geçen isimlerin korunması geleneğiydi. Onu uzlaşmaya ikna ettim, oğlumuzun adını August olarak kısalttım.

Benim küçük Augie'm. Annem ona böyle diyor. Gözlerimi deviriyorum ve onunla dalga geçiyorum. Augie'yi oldukça sahipleniyor, ama ben de öyleyim.

Bu küçük çocuğu tüm kalbimle seviyorum.

"Baban nerede?" Dairenin derinliklerine doğru yürürken ona soruyorum. Şöminede bir ateş yanıyor ve ben pencerelere doğru bakarak etkileyici şehir silüetini seyrediyorum. Güneş batmaya başlamıştı.

Etrafımızı çevreleyen gökdelenlerin camları parlıyor ve ben hala birkaç ayda bir yaşadığım o gerçeküstü anlardan birini yaşıyorum. Bunun aslında benim hayatım olduğunu fark ettiğim bir an ve inanılmaz derecede mutluyum, bunu hak ettiğime inanmak benim için zor.

Mutluluk.

Whit beni dünyadaki tüm mutluluğu hak ettiğime ikna etmek için elinden geleni yapıyor. Ve bunun için ona tapıyorum.

Ona pek çok şey için tapıyorum. Bu hasarlı, görünüşte dengesiz çocuk beni meraklandırdığı kadar korkuttu da. Hayatıma girdiği için çok şanslıyım. Bana çok şey verdi. Bir yuva. Kalbini. Sevgisini. Çocuklarımız.

Hala bir tane daha doğuracağıma inanamıyorum. Sanırım ellerini birbirlerinden uzak tutamayan iki insan aşık olunca böyle oluyor.

Whit'i mutfakta, Augie'nin damlatmaz bardaklarından birinin kapağını kapatırken buluyorum. "İşte buradasınız," diyor bizi fark ettiğinde, ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor. Ancak birkaç saniye içinde yerini kaşlarını çatmaya bıraktı. "Onu taşımamalısın."

Augie'yi kollarımdan alıp yere bırakıyor, fincanı oğlumuza uzatıyor, o da alıyor ve yüksek sesle bir "aah" sesi çıkarmadan önce fincandan bir yudum alıyor. "Lezzetli," diyor sevimli küçük bir pelteklikle.

Whit'e bir bakış gönderdim. "Ona ne verdin?"

"Su," diyor omuz silkerek. "Montaj nasıldı?"

"Yorucu." Whit'in yanına gidip ellerimi göğsüne koyuyorum, tam o sırada Whit eğilip kalkık dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Biraz kestirmek istiyorum."

"Neredeyse yemek vakti geldi," diyor.

"Yaşlı insanlar için," diye takılıyorum. Sanki son zamanlarda yaşlı insanlar olduk -daha doğrusu ben oldum- erken yiyoruz ve erken yatıyoruz. Hamile olduğum için sürekli yorgunum ve daha ilk üç aylık dönemim bile bitmedi. "Gel benimle kestir."

Dadımız Mari, Augie'nin elinden tutarak mutfağa girmek için tam o anı seçiyor. "Oyun odasına gitmek ister misin?"

"Evet!" diye bağırıyor, ona sırıtarak.

"Teşekkür ederim Mari," diyorum, kocamla biraz yalnız kalabildiğim için minnettarım.

"Elbette," diyor Mari gülümseyerek. "Bu akşam birlikte yemek yiyecek misiniz?"

Whit elimi tutarak, "Sanırım bu gece biraz daha geç yiyeceğiz," diyor. "Augie'yi her zamanki saatinde beslemenin bir sakıncası yoksa çok memnun oluruz."

"Sorun değil," diyor Mari.

Dadı ve oğlumuz gider gitmez Whit'e dönüyorum. "Sonra mı yiyorsun? Biz hep Augie'yle yeriz."

"Bu gece olmaz." Whit elimi tuttu ve beni mutfaktan çıkarıp koridorun sonuna götürdü. "Bir molayı hak ediyorsun."

"Çocuğumuza bakmak bir iş değil," diye itiraz ediyorum, bu da onu sadece güldürüyor.

"Augie tek başına tam zamanlı bir iş ve yıl sonuna kadar iki çocuğumuz olacak." Omzunun üzerinden bana gülümsüyor. "Ayrıca, babam annemi bir süre yalnız bırakmak istiyor."

Bu cümleyi ancak Whit bu kadar iğrenç kurabilirdi.

Kapının sıkıca kilitli olduğu yatak odamıza girdiğimizde, ağızlarımız kaynaşmış, Whit'in meşgul elleri her yerde. Birlikte yatağa yığılmadan önce beni iç çamaşırlarıma kadar soyuyor, Whit yanımda yatıyor, eli karnımın hafif şişliğinde geziniyor.

"Bu bir kız," diyor saygıyla, parmakları tenimde ileri geri geziniyor. "Bunu biliyorum."

"Seni doğduğundan beri parmağında oynatıyor," diye takılıyorum.

"Tıpkı annesi gibi." Whit'in ışıltılı mavi gözleri benimkilerle buluşuyor ve başını eğerek ağzını bir kez daha benimkilerle buluşturuyor. Öpücük anında şehvete dönüşüyor, onun

Dilini sokuyor, beni inletiyor. Kendimizi fazla kaptırmadan öpüşmeyi kesiyor. "Senin için bir şeyim var."

"Whit," diye itiraz ediyorum, yataktan kalkıp şifonyerine gidiyor ve en üst çekmeceyi açıyor. "Zaten benim için çok şey yapıyorsun."

Bana hediye vermekten hiç vazgeçmiyor. Pahalı olanları da. Bunlara ihtiyacım yok. Onunla ve küçük hayatımızla mutluyum, ki kim olduğu ve nelere sahip olduğu düşünüldüğünde hiç de küçük sayılmaz. O önemli bir aileden gelen önemli bir adam ve son zamanlarda zamanını hayırseverliğe ayırmaya başladı, kalbine değer veren kuruluşların para toplamasına yardımcı olmak istiyor. Şu anda en sevdiği hayır kurumları, tatlı küçük oğlumuz sayesinde çocuklarla ilgili.

Whit elinde küçük, siyah kadife bir kutuyla yatağa döndü. Kutuyu bana doğru itti. "Aç şunu," diyor.

Kutuyu ondan alıp kapağını açıyorum, içinde ne olduğunu görünce yumuşak bir nefes veriyorum.

Küçük beyaz pırlantalarla çevrili, ışıltılı bir sarı pırlanta yüzük. İnce bant da beyaz pırlantalarla kaplıdır ve ışıkta parıldar ve yanıp s ö n e r .

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, bir kez daha yatakta bana katılarak. Kollarını arkamdan doluyor, çenesini çıplak omzuma dayıyor. "Onu gördüm ve aklıma sen geldin."

"Bana hediye almayı bırakmalısın," diye nazikçe azarlarken yüzüğü kutudan çıkarıp sağ elimin yüzük parmağına takıyorum. Tam oturdu. "Bu çok güzel."

"Neredeyse senin kadar güzel," diye fısıldıyor, ağzı boynumu buluyor ve boylu boyunca yumuşak, ıslak öpücükler gönderiyor. "Seni becermeli miyim? Yoksa kızıma kalıcı bir zarar mı vereceğim?"

"Sen neden bahsediyorsun? Şu anda bir üzüm kadar büyük," diye takılıyorum ona, dönüp onu tamamen öpebiliyorum.

Yanağıma dokunuyor, öpücüğü derinleştiriyor ve beni kendine çekiyor. "İşte burada sana kötü davranmak için can attığımı itiraf ediyorum. Sana isimler takmak. Şaplak atmak

güzel kıç."

Gülüyorum. Birbirimize olan tutkumuz her zamanki gibi güçlü ama Whit eskisi kadar acımasız değil. Bazen bunu özlüyorum. Ve bazen, o rollere geri dönüyoruz çünkü bundan zevk alıyoruz.

"Kıçıma şaplak atabilirsin," diyorum ona usulca, dudaklarımı hafif bir gülümseme kıvırarak.

"Bana yapabileceğimi söylediğinde hiç eğlenceli olmuyor," diye dalga geçiyor, öne eğilip alt dudağını ısırdığımda hırlıyor. "Bunun için cezalandırılacaksın."

"Sabırsızlanıyorum." Ondan uzaklaşıp dört ayak üzerine düşüyorum ve dantelle kaplı kıçımı alay eder gibi ona doğru sallıyorum. "Devam et. Şaplak at."

Bana şaplak atmıyor. Bunun yerine, danteli çekip çıkarıyor ve dilini içime sokuyor, kıvrımlarımı yalıyor, saniyeler içinde ihtiyaçtan aklımı başımdan alıyor. Adını haykırana ve uzun zamandır olmayan bir yoğunlukla boşalana kadar yalıyor, emiyor, alay ediyor ve dokunuyor.

"Hamileyken hep çok azgın oluyorsun," diyor ben orgazmdan çıktıktan sonra. "Augie'yle de aynıydın."

"Sekiz aylık hamileyken beni durmadan beceren sendin," diye hatırlatıyorum ona, sırtüstü dönüp aynı anda külotumu tekmeleyerek. Beni inceliyor, bakışları bacaklarımın arasındaki noktaya yerleşmiş. Ne kadar tipik bir erkek. "Evlenmemize sadece birkaç gün kaldı."

Bakışlarını benimkilere kaldırıyor. "Heyecanlı mısın?"

Saldırmak isteyen sinirlerimle savaşarak başımı sallıyorum. "Düğünümüzde çok fazla insan olacak. Bu biraz ürkütücü."

"Çok güzel olacaksın. Sonunda seni gelinim yapıyorum." Üzerimde sürünüyor, yüzü benimkinin içinde. "Seninle on dokuz yaşında evlenebilirdim."

"Saçmalık." Gözlerimi deviriyorum.

"Hayır, saçmalıyorsun. Ayrıca tanıdığım kızlar arasında paramdan etkilenmeyen tek kız sensin," diyor ve ben samimiyetini görüyorum. Bunu ne kadar takdir ettiğini.

Gençken, onu geri çevirdiğimde ve hayır dediğimde hep şok olurdu. Buna alışık değildi. Aile servetiyle ilgilenmememe kesinlikle alışkın değildi. Sonunda bunun nedeninin benim için kendisinden başka hiçbir şeyin önemli olmaması olduğunu anladı.

Onun soyadıyla gelen serveti gerçekten bir baş belası olarak görüyorum. Sadece bazı Lancaster'ları seviyorum. Sylvie'yle konuşuruz ama aramız bozulduktan sonra eskisi gibi olmadı. Whit'in babası sık sık gelir. Torununa sırılsıklam aşık.

Sylvia ve ben hiç anlaşamıyoruz. Augie'yle vakit geçirmesine neredeyse hiç izin vermiyorum. Ona hiç güvenmiyorum ve kendimce sebeplerim var.

Whit de öyle. O da benim gibi hissediyor.

Büyük servetin de bir önemi yok çünkü para adamı adam yapmaz. Whit kendi başına özeldir. O benim sevgilim. Benim koruyucum. Savaşçım. Çocuklarımın babası. Dünyadaki herkesten daha çok sevdiğim adam.

Bunu çok ayrıcalıklı bir yerden söyleyebilirim. Kendimin ve çocuklarımın hayatlarının geri kalanında asla endişelenmemelerini sağlayacak kadar paramız olduğu için şanslıyım. Ama her kuruşumuzu kaybetsek bile Whit ve benim hayatta kalabileceğimizi biliyorum, çünkü birbirimize sahibiz.

"Monty bu öğleden sonraki provana geldi mi?" Whit bana sordu.

Bir kahkaha patlattım. "Onu bundan men ettim. Beni şişmanlamakla suçlayacağını biliyordum."

Whit'in yüzündeki çatık kaşlar çok sertti. "Şişman değilsin. Hamilesin. Bunu söylediği için Monty'nin kıçını tekmelemeliyim."

"Hiç söylemedi ama nasıl düşündüğünü biliyorum. Ayrıca, ona göre ben şişmanım. Ve bu düğün günü için uygun olmaz, sevgilim." Monty'nin sesini taklit ediyorum ama Whit hâlâ kaşlarını çatıyor.

"Bence çok güzelsin." Beni öpüyor ve bu sefer o kadar tutkulu değil. Daha yumuşak. Daha tatlı. Aynı derecede sarhoş edici çünkü bu jestler aşk dolu. Şaplak atmaktan ve bana kötü davranmak istediğinden bahsettiğini biliyorum ama son zamanlarda bunu başaramıyoruz.

Benim deyimimle, Whit'i gizliden gizliye çıldırtan bir aşk meşk düzenine giriyoruz.

Parmaklarımı gür saçlarında gezdirirken dudaklarına karşı "Çok tatlı," diye mırıldanıyorum. "Bana karşı koyamıyorsun."

"Kükreyip sikimi yalamanı talep etmeliyim," diyor, sesi sert. "Devam et,"

diyorum ona. "Yapacağım."

"Sana a-" Yüzünü buruşturdu. Alnını bir an için benimkine bastırıyor, yumuşak bir kahkaha atıyor. "Çocuklarımın annesine küçük güzel bir fahişe demek benim için çok zor."

"Ama ben senin küçük güzel fahişenim, Whit," diye fısıldıyorum, ellerimi sırtında gezdirip kot pantolonunun kemerinin altına yerleştiriyorum, böylece kıçını kavrayabiliyorum. "Bana böyle hitap edebilirsin. Alınmam."

"Birkaç gün içinde karım olacaksın."

"Ve sonsuza dek senin fahişen," diyorum gülerek, ama bu onun düşünceli halini hiç de hafifletmişe benzemiyor. "Devam et. Bana ne istediğini söyle."

"Seni tamamen çıplak istiyorum. Dizlerinin üzerinde, ağzın sikimle dolu," diye mırıldanıyor, tam olarak bunu hayal ederken bakışları kararıyor.

Yataktan kalkıp sütyenimi çıkarıyorum, böylece göğüslerim serbest kalıyor. Halının üzerine diz çöküp itaatkâr bir hizmetçi gibi ellerimi dizlerimin üzerine koyuyorum. "Sen ne istersen."

Yatağın kenarında çırılçıplak oturana kadar kıyafetlerini hevesle çıkarıyor, kalın siki yukarıya, karnının düzlüğüne doğru kıvrılıyor. Ona doğru uzanıyorum, ama elini benimkinin üzerine, kalçasına koyarak beni durduruyor.

Kaşlarımı çattım. "Sorun nedir?"

"Yok bir şey. Ben sadece..." Gülümsüyor, ama utangaç bir gülümseme. Neredeyse utangaç. "Seni çok seviyorum Summer. Seni bulduğum için nasıl bu kadar şanslıyım?"

"Her zaman söylediğin şey buydu." Elini benimkinden çekti ve ben de ereksiyonunu yakaladım, parmaklarımı şaftının tabanı etrafında kıvırdım, onu sıktım

Sıkıca. "Biz birlikte olmak için yaratılmışız. Çok uzun zaman önce o gece yıldızlar aynı hizaya geldi ve birbirimizi bulmamızı sağladı."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" Ben dizlerimin üzerinde yükselip onu ağzıma alıp derinlemesine emerken o arkasına yaslanıyor, ellerini arkasındaki yatağa dayıyor. Dilime sızıyor, misk kokulu, hafif ekşi tadı orada kalıyor ve onu dudaklarımın arasından serbest bırakıyorum, dilimi alevlenmiş başın etrafında döndürüyorum.

"Buna tüm kalbimle inanıyorum," diyorum ona. "Bu arada sen de buna sahipsin. Ben sana aidim."

Yüzüme dokunuyor. Saçımı okşuyor. Ağzım bir kez daha onun sikiyle aynı hizaya gelene kadar başımın arkasına bastırıyor. "Bu çok hoş," diyor, ses tonu kendini beğenmiş ve benden kaçan yumuşak kahkahaya engel olamıyorum. "Şimdi em."

İstediğini yapıyorum, etkileyici aletini ağzıma alıyorum. Onu sadece birkaç dakika içinde orgazmın eşiğine getirdim. Kimsenin bu adamı benim kadar anlayamayacağını bilerek gülümsüyorum. Hiç kimsenin.

O benim.

Tıpkı benim onun olduğum gibi.

OYUN LİSTESİ

"Champagne Coast" - Blood Orange
"Rebel (if I lie)" - Eli Rose
"sevgi" - ARKADAŞLAR ARASINDA
"Monster" - Shawn Mendes & Justin Bieber
"that way" - Tate McRae
"Bitter" - FLETCHER, Kito
"Streets" - Doja Cat
"Daddy Issues" - The Neighbourhood
"Miss Summer" - ODIE
"seks para duygular ölür" - Lykke Li

Things I Wanted To Say çalma listesinin geri kalanına buradan ulaşabilirsiniz: https://spoti.fi/ 3xopqf9

ÜCRETSİZ KİTAP İSTER MİSİNİZ? KAYDOLUN!

Sevgili okurlar,

Umarım **SÖYLEMEK İSTEDİĞİM ŞEYLER'i beğenmişsinizdir!** Henüz yapmadıysanız, lütfen bültenime kaydolun, böylece en son kitap haberlerimden haberdar olabilirsiniz. Ayrıca, sadece kaydolduğunuz için benden **ÜCRETSİZ** bir kitap alacaksınız! Aşağıya tıklayın:

Monica Murphy'nin Bülteni

Facebook'ta mısınız? Okuyucu grubuma katılmalısınız! Tüm iyi kitap haberlerini İLK orada öğrenirsiniz! Bizimle takılmak için aşağıya tıklayın:

Monica Murphy'nin Okuyucu Grubu

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap, çocuklar! Bu bir canavar. Bir canavar. Hiç bitmeyen bir hikaye. Hiç durmayan kitap. Şimdiye kadar yazdığım en uzun kitap! Bu aynı zamanda Devney Perry'nin, eğer kısa sürede bitiremezsem bir müdahaleye ihtiyacım olabileceğini söylemesine neden olan kitap. Ha! Hiç bitmek istemedi!

Demek istediğim, bu hikaye 80'lerde çok popüler olan o geniş kapsamlı destanlardan biri gibi sonsuza dek sürebilirdi. Whit beni Aralık ayında yakaladı ve bırakmak istemedi. Bu kitap parmaklarımdan akıp gitti ama aynı zamanda beni çıldırttı çünkü hikaye... çıldırtıcı. Umarım beğenmişsinizdir. Umarım Whit ve Summer'ı benim kadar sevmişsinizdir. Sylvie için bir kitap yazabilirim. Onun hikayesi daha bitmedi, sence de öyle değil mi?

TIWTS'i okuduğunuz için teşekkür ederim. Umarım beğenmişsinizdir. Bu kitap karanlıktı, her zamanki yazdıklarımdan daha karanlıktı, ama ara sıra karanlık tarafı ziyaret etmeyi seviyorum...

Her zamanki gibi, işimi kolaylaştırmak için yaptığınız her şey için Valentine PR'daki herkese teşekkür etmek istiyorum. Brittany ve Serena'ya EPİK beta okuma notları için. Muhteşem kapak için Hang Le'ye ve model Zach Cox'un muhteşem fotoğrafı için Kevin Roldan'a. Rebecca ve Sarah'ya da bu kitap üzerindeki sıkı çalışmaları için.

Ve her zaman olduğu gibi, kitaplarımı okuyan ve her yerde paylaşan okuyuculara, blog yazarlarına, eleştirmenlere vb. teşekkür ederim. Gönderilerinize ve incelemelerinize gösterdiğiniz özen ve düşünce için minnettarım! Benim için anlamı çok büyük.

Sevgili okuyucu, bu kitabı beğendiyseniz, satın aldığınız perakendeci sitesinde veya Goodreads'te bir yorum bırakırsanız çok memnun olurum. Çok teşekkür ederim!

MONICA MURPHY TARAFINDAN DA

Bağımsız

Söylemek İstediğim (Ama Söyleyemediğim) Şeyler

Üniversite Yılları

Birinci Sınıf

İkinci Sınıf

Üçüncü Sınıf

Kıdemli

Flört Serisi

Tarihi Kaydet

Sahte Tarih

Holidate

Seninle

Çıkmaktan Nefret

Ediyorum Bir

Randevuyu

Değerlendir

Düğün Randevusu

10/19'da geliyor!

Kör Randevu

Callahanlar

Bana Yakın Ona

Aşık Olmak Ona

Bağımlı Olmak

Olması Gereken

2/10/21'de geliyor!

Onu Benim Yapmak

Sonsuza Kadar Senin Serisi

Bana Söz Verdin Sonsuza
Kadar Seni Düşüneceğim
Sensiz Hiçbir Şey

Hasarlı Kalpler Serisi

Onun Meydan
Okuyan Kalbi
Onun Boşa
Harcanan Kalbi
Hasarlı Kalpler

Arkadaşlar Serisi

Sadece Arkadaşız
Sonsuza Kadar
Arkadaştan Daha Fazlası

Asla Düeti

Bizi Asla Ayırmayın Asla
Gitmene İzin Vermeyin

Kurallar Serisi

Karanlıkta
Adil Oyun
Yavaş Oyun
Güvenli
Bahis

Fowler Kız Kardeşler Serisi

Menekşeye Sahip Olmak

Gül Çalmak

Zambağı Evcilleştirmek

Reverie Serisi

Onun Hayali

Onun Kaderi

Milyarder Bekarlar Kulübü Serisi

Crave

Torn

Savor

Sarhoş

Bir Haftalık Kız Arkadaş Serisi

Bir Haftalık Kız Arkadaş

İkinci Şans Erkek Arkadaş

Üç Kırık Söz

Dört Yıl Sonra Drew +

Fable Forever

Sana Beş Gün Kala

Bir Drew + Fable Noel'i

Bağımsız YA Başlıkları

Kötü Çocuğa Cesaret Edip

Onu Kurtarmak

Güzel Ölü Kızlar

YAZAR HAKKINDA

Monica Murphy New York Times, USA Today ve uluslararası çok satan bir yazardır. Kitapları neredeyse bir düzine dile çevrilmiş ve dünya çapında iki milyondan fazla kopya satmıştır. Hem geleneksel olarak yayınlanmış hem de bağımsız olarak yayınlanmış bir yazar olarak, genç yetişkin ve yeni yetişkin romantizminin yanı sıra çağdaş romantizm ve kadın kurguları yazmaktadır. USA Today çoksatan yazarı Karen Erickson olarak da bilinmektedir.

Copyright © 2021 by Monica Murphy

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Hang Le
byhangle.com Fotoğrafçı:
Kevin Roldan

Editör: Rebecca, Fairest Reviews Editing Services
Düzeltmen: Sarah, All Encompassing Books

Bu dosya Z-Library projesinden indirilmiştir

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se singlelogin.re go-to-zlibrary.se single-login.ru

Resmi Telegram kanalı

Z-Erişim

https://wikipedia.org/wiki/Z-Library

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.